ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீலோககுரவே நம:.

ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தராம்ஶரான நம்பிள்ளை திருவடிக
ளாகிய வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை குமாரராய்,
ப்ரணதார்த்திஹராம்ஶஜராய்,
ஸகலஶாஸ்த்ர நிபுணராய்,
ஸகல சேதநோஜ்ஜீவநகாமரான

பிள்ளை லோகாசார்யர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

அஷ்டாதஶ ரஹஸ்யம்

இவை

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி
பெருமாள்கோவில் அழகிய மணவாள
ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி நியமநம் பெற்று
ஸ்ரீமதித்யாதி புதுப்பேர்
இளையவில்லி ராமாநுஜாசார்யர் ஸ்வாமியினுடைய
விஶேஷகடாக்ஷ பாத்ரபூதரான
திருவயோத்யை ராமாநுஜ ஜீயரென்கிற
ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் ஸ்வாமியால்
அநேக தாளபத்ரகோஶங்களைக்கொண்டு
டிப்பணியுடனும், ப்ரமாணத்திரட்டுடனும்
பரிஶோதிப்பித்துப் படங்களுடன்
ஸ்ரீமதித்யாதி, கோ. க. அண்ணன் ஸ்வாமி
திருவடி ஸம்பந்தியான,

கா. வெ. திருக்கச்சிநம்பி தாஸரால்,

ஆநந்த அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ரிஜிஸ்டர் காபிரைட்.

1911.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமல்லோககுரவே நம:.

ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:.

அவதாரிகை.

—:o:—

பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரனாலே மயர்வறமதிநலமருள் பெற்று, தத்ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோலே விஶத விஶததர விஶததமமாக ப்ரத்யக்ஷீகரித்திருக்கும் பொய்கை பூதம் பேயார் புகழ்மழிசை அய்யன் சேரலர்கோன் துய்ய பட்டநாதன் அன்பர்தாள்தூளி நற்பாணன் நற்கலியன் முதலான திவ்யஸூரிகளுக்கு அவயவிபூதரான மாறனுடைய புநரவதாரபூதரான நம்பிள்ளையினுடைய திருவடிகளாகிய வள்ளல் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைக்கு 'ப்ரணதார்த்திஹராம்ஶாய ப்ரக்ருஷ்டகுணஶாலிநே। லீலயோத்ருதலோகாய லோகார்யகுரவே நம:' என்று ஜீயர் நாயனார் அருளிச்செய்தபடியே ஆர்த்திஹரபரிஜ்ஞாநதீக்ஷிதனான பேரருளாளன் கலி(௪௩௦௭) க்ரோதந வர்ஷத்தில் துலாமாதத்தில் ஶ்ரவண நக்ஷத்திரத்தில், ஶுக்லபக்ஷநவமீதியியில் திங்கள்கிழமை திநம் கோயிலில் புத்ரனாய் அவதரித்து நாதயாமுநயதிவராதியாசார்ய பரம்பராப்ராப்தார்த்த விஶேஷங்களை ஸகலசேதநர்களுமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கைக்காக அநேக ரஹஸ்யார்த்தீய ப்ரபந்தமுகேந ப்ரகாஶிப்பித்தருளினான்.

அவற்றில் இப்பொழுது அகப்பட்ட ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களாவன.—

(௧) முமுக்ஷுப்படி,
(௨) தத்த்வத்ரயம்,
(௩) அர்த்தபஞ்சகம்,
(௪) ஸ்ரீவசநபூஷணம்,
(௫) அர்ச்சிராதி,
(௬) ப்ரமேயஶேகரம்,
(௭) ப்ரபந்நபரித்ராணம்,
(௮) ஸாரஸங்க்ரஹம்,
(௯) ஸம்ஸாரஸாம்ராஜ்யம்,
(௧௦) நவரத்நமாலை,
(௧௧) நவவிதஸம்பந்தம்,
(௧௨) யாத்ருச்சிகப்படி,
(௧௩) பரந்தபடி,
(௧௪) ஸ்ரிய:பதிப்படி,
(௧௫) தத்த்வஶேகரம்,
(௧௬) தநித்வயம்,
(௧௭) தநிசரமம்,
(௧௮) தநிப்ரணவம், மத்யத்ரய வ்யாக்யாநம்,

முதலானவை. தத்த்வத்ரயவ்யாவீயாநத்தால் தத்தவத்ரயம் மூன்றுபடியிருப்பதாகவும் தெறியவருகிறது. தத்த்வவிவேகம் என்கிறஸம்ஸ்க்ருதகிரந்தம் இவர் அருளிச்செய்ததாகவும் பெரியதிருமுடியடைவிலிருக்கிறது [அந்த கிரந்தம் எழும்பூர் லைப்ரரியிலிருக்கிறது.] இதாநீமவைகாண வில்லை. இந்தவஷ்டாதசரஹஸ்யங்கள் முன்பு பல பேர்களாலும் பலவியமாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியிருந்த போதிலும், அவைகள் ப்ராசீநதாளகோசங்களுக்கு அநுகுணமாக யில்லாமையாலும், பலவியப்பிழைகளுடனுமிருப்பதாலும், இவற்றை பரிசோயித்துத் தரவேணுமென்று கா. வெ. திருக்கச்சிநம்பிதாஸருடைய ப்ரார்த்தனையால்,ஸ்ரீபரமஹம் ஸேத்யாதி பெருமாள்கோயில். அழகிய மணவாளராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி தாள கோசங்களைத்தந்து நன்றாக பரிசோதிக்கநியமிக்க, அந்த நியமநத்தாலும், அநேக ஸாதுவதர்களுடைய ப்ரார்த்தனையாலும் டிப்பணிகளுடனும் ப்ரமாணாகரத்தினுடனும் யயாமதி, ஸ்ரீபெரும்பூதூர் பரமஹம் ஸேத்யாதி வாயலெகுலதிலகமஹாசார்யசரணாரவிந்தஸமாஸ்ரித ஸ்ரீசைலலக்ஷ்மணமுநீந்த்ர (எம்பார்ஸ்வாமி) சரணாரவிந்தச்சாயாஸதரான புதுப்பேர் இளையவில்லி ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமிகளுடைய பரமக்ருபாபாத்ர ஸதரான திருவயோயயை ராமாநுஜஜீயராலே பரிசோயிக்கப்பட்டது.

தாளகோசங்களை உபகரித்த ஸ்வாமிகள் திருநாமம்.

(க) ஸ்ரீபரமஹம் ஸேத்யாதி பெருமாள்கோயில் அழகிய மணவாளராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமிகள். (புஸ்தகம். ௩.)

(உ) திருவல்லிக்கேணி பத்தராவி ஸ்ரீநிவாஸாச்சார்ஸ்வாமிகள், தநிதீவயம், தநிசரமம், தநிரப்ணவம், பரந்தபடி, தத்த்வசேவரம்.

(௩.) ஸ்ரீரங்கம் நம்மாழ்வார் ஸந்நியி கோவிந்தாசார் ஸ்வாமிகள். (கஅ-ரஹஸ்ய. க)

(௪) ஸ்ரீபெரும்பூதூர் மோமடம். முத்தப்பங்கார் ஸ்வாமிகள். (தநிசரமகோசம்-க.)

(ரு) ஸ்ரீபரமஹம் ஸேத்யாதி திருநாராயணபுரம் யதிராஜ நாராயணஜீயர் ஸ்வாமிகள். [தாளகோசங்களைக்கொண்டு பரிசோயித்த வச்சுகோசம் க.]

(௬) ஸ்ரீபரமஹம்ஸேத்யாதிஸாகேதராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமிகள் [கஅ-ரஹஸ்ய. க.]

அட்டவணை.

			பக்கம்.
(க)	முமுக்ஷுப்படி.	க-ப்ரகரணம்.	க.
		உ-ப்ர.	எ.
		௩-ப்ர.	௯.
(உ)	தத்த்வத்ரயம்.	க-ப்ர.	க௪.
		உ-ப்ர.	கஎ.
		௩-ப்ர.	உ௦.
(௩)	அர்யபஞ்சகம்.		உ௪.
(௪)	ஸ்ரீவசநபூஷணம்.	க-ப்ர.	௩௩.
		உ-ப்ர.	௩௬.
		௩-ப்ர.	௩அ.
		௪-ப்ர.	௪எ.
		௫-ப்ர.	௪௯.
		௬-ப்ர.	௫உ.
(௫)	அர்சிராதி.		௫௪.
(௬)	ப்ரமேய சேகரம்		௬அ.
(எ)	ப்ரபந்நபரித்ராணம்.		எ௰.
(அ)	ஸாரஸங்கிரஹம்.		எஉ.
(௯)	ஸம்ஸாரஸாம்ம்ராஜ்யம்.		எ௪.
(க௦)	நவரத்நமாலை.		எ௬.
(கக)	நவவிதஸம்பந்தம்.		எஎ.
(கஉ)	யாதிருச்சிகப்படி.	க-ப்ர.	அஉ.
		உ-ப்ர.	அ௩.
		௩-ப்ர.	,,
(க௩)	பரந்தபடி.	க-ப்ர.	அ௯.
		உ-ப்ர.	கக௪.
		௩-ப்ர	க௪௪.
(க௪)	ஸ்ரியப்பதிப்படி.	க-ப்ர.	கஎ௩.
		உ-ப்ர.	கஅ௩.
		௩-ப்ர.	கஅ௯.
(க௫)	தத்த்வசேகரம்.	க-ப்ர.	க௯௬.
		உ-ப்ர.	உ௪க.
		௩-ப்ர.	உ௬௦.
		௪-ப்ர.	உ௬௯.
		௫-ப்ர.	உஎ௩.
(க௬)	தநிதீவயம்.		உஅ௦.
(கஎ)	தநிசரமம்.		௩உஉ.
(கஅ)	தநிப்ரணவம்.		௩௫௦.

—:o:—

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧	௨௫	ஸ-ம்யி	ஸங்யி
௫	௨௮	ஶயஶ்	ஶஶ்
௭	௧0	ஆரார்	ஆசார்
௮	௨௫	முலேயியில	முலேயிலே
௯	௧௭	ஸர்ஶேஷி	ஸர்வஶேஷி
௧௧	௧0	மத்தைச்யொ	மத்தையொ
௧௩	௫	ருசு	ருசி
௧௬	௨௮	இடையும்	ஏடையும்
௧௭	௬	ஏகமாயிக்க	ஏகமாயிருக்க
,,	௮	அஜஂமாய், ஆநந்ஐரூப மாயி	அஜஂமாயி
௨0	௧0	அஹங்காராதிகளில்	அஹங்காராதிகளிலில்
௨௩	௧௯	ஜ்ஞாநப்ரயாக	தத்வஜ்ஞாநப்ரஜாந
,,	௨௨	திர்யக்த்வம் பேரலே	திர்யக்த்வம் ஸ்யாவரத்வம்
,,	௩௮	ஶாபம்வ்யாஜம், அவதாரம் ஐச்சிகமெ	ஶாபம் வ்யாஜம் அவதாரம் ஐச்சிககம்' எ
௨௪	௧0	ஜநகத்வமும், அஶேஷ	ஜநகத்வமும், ஶ-ஹாஶ்ரயத்வமும், அஶேஷ
௨௭	௧௫	தஜேவ	தயைவ
,,	௨௮	ஹவம் ஸங்ம	ஹவம் அஸங்ம
௨௮	௧௯	நிதேரய	நிஶ்ரேய
௩௭	௧	௧-வது	௨-வது
௩௯	௧	௧-வது	௩-வது
,,	௨௨	சேருமோவென்னில், அது	சேருமோவென்னில், அதுக்கடி-ப்ராவண்யம். அது
௪௧	,,	௨-வது	௩-வது
௪௨	௩	ரமவத	ஹாமவத
௪௩	௧	௨-வது	௩-வது
௪௪	௧௬	த்ருதீயப்ரகரணம்||௩||	[எடுத்துவிடுக].
௪௭	௧	௩-வது	௪-வது
௪௮	௫	யுவதம	யுவதயஃ
௪௯	௧	௩-வது	௫-வது
,,	௧௨	ஸ்வஜோஷ	†ஸ்வஜோஷ
,,	௨௬	ஸங்யாநம்	ஸங்யாநம்
௫0	௪	௩௭0	௩௮0

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௫௦	௬	௩௭௧.	௩௮௧
,,	,,	௩௭௨.	௩௮௨
,,	௭	சதுர்யப்ரகரணம் த்ரிபாத் விஹூதிப்ரகரணம்]	[எடுத்துவிடுக]
௫௧	௩௮	யாஹேது,	ஹயஹேது,
,,	௧	௩-வது,	௫-வது
௫௨	௪௦	ங்கொலைங்,	யங்கொலைங்
௫௩	௧	௩-வது	௫-வது
,,	௨௪	உபாயங்	உபாயாங்
௫௪	௬	ப்ரயம	ப்ரயம
,,	௧௪	†ப்ரயம	[௫௫-ம்பக்கத்தில்-௩௮-ம் வரியிலிருக்கும் டிப்பணியை ௫௪.ம் ப-௧௪ம் வரிக்குச் சேர்த்துக்கொள்க]
,,	௨௧	ஸ்ரீ	ஶ்ரி
,,	௨௬	வாஜிநா	வாஜிநஃ
,,	௩௪	தலைமகள்	தலைமகன்
௫௫	௪	எதஜி	ஏதஜீ
,,	௩௪	உச்ஷி	உச்ஷி
,,	௩௮	மநுஸந்தா	மநுஸந்யாதா
,,	,,	ஸவீ	ஸள
௫௬	௩௩	மாநஃ	மானைஃ
,,	௩௪	பரஸ்யாம	பரஸ்யாம்
௫௭	௩௦	ஸாரயீ யும்	ஸாரயீ யம்
௬௧	௩௨	பணிசெய்துன்	பணிசெய்துன
௬௪	௨௩	ஶ ஶோஹிதம்	ஶோஹிதம்
,,	௩௮	நித்தமுக்த	நித்யமுக்த
௬௫	௩௫	சிருற்போ	சிறுற்போ
௬௮	௧௪	மஹமந்ந	அஹமந்ந
,,	௧௫	ஒண்டொடியான்	ஒண்டொடியாள்
௭௦	௪	ஷீரா	ஹீரா
௭௨	௧௯	விரும்புநம்	விரும்புமந
௭௭	௩௩	மகாாத்	மகாரத்
௯௧	௩௨	ப்ரவ்யூஹ	பரவ்யூஹ
௯௯	௧௫	ஜீயைவ	ஜீயயைவ
௧௦௧	௨௯	ப்ரயமா	ப்ராயமா
,,	௩௮	ப்ரணவார்த்	ப்ரணவார்யத்
௧௦௩	௧	ரஸஜ்ஞாஃ	ரஸஜ்ஞஃ
௧௦௫	௨௯	ஹோமய	ஹோதிய
௧௦௭	௧௫	விஷ்யாந்யத்வாமாவ	விஷயாந்யத்வாஹாவ
௧௧௮	௩௧	வந்மா	வந்ம

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
ககக	ஙங	நாகர்மண	நகர்மணா
கஉ௫	உங	ப்மேலகா	ஶ்லோகா
கஙO	சு	ஸாயநந்	ஸாயநாந்
கசஅ	கக	அபாசா	அபசா
க௫அ	உஅ	தலேயெடுத்நு	தலேயெடுத்நு
களக	க௫	சொல்லுகிறாப	சொல்லுகிறாப
களங	௫	உபாயய் வாயவஸக்	உபாயாய் யவஸா
,,	ஙஉ	விபரீதபாக	விபரீதமாக
கஅக	க	கைங்கர்யத்துக்துக்கு	கைங்கர்யத்துக்கு
கஅச	உO	ப்ரதந்த்ர	பரதந்த்ர
,,	உக	பாதரந்	பாரதந்
ககசு	கO	அர்யபஞ்சச	அர்யஞ்சக
,,	ஙஉ	பாயந்தம்	பர்யந்தம்
கககூ	சஉ	ஷீஹ்மே	ஷீரஹ்மே
உOச	கஉ	ஷிஙம்	ஷிஜ்யம்
உOசு	கசு	நிரஸார்ய	நிராஸார்ய
உஉஉ	க	ரங்யிo	ரங்யிஃ
,,	உசு	ஏகோயயேதஃ	ஏகோய் யேயஃ
உஉங	உ௫	உன்று	என்று
உஉகூ	கூ	அயிகாரஶ்	அயிகாராஶ்
உஙஉ	ச	ருரஜ்	ருஜ்ர
உங௬	உசு	ஶரீராவஸாநத்தாலே	ஶரீராவஸாநத்திலே
உஙஅ	உ	ஸாமந்ய	ஸாமாந்ய
உசO	உ	ய்யோ	ய்யேயோ
உசசு	உ	ப்ரதிபத்கியும்	ப்ரதிபத்தியுமி
உசள	உகூ	தஸமி	தஸ்மி
உசஅ	கஉ	ப்ரக்ய	ப்ருயக்
,,	க௫	ஜஞாந	ஜஞாந
,,	ஙசு	ஜo	ஜடம்
உசகூ	சக	ஒர்ஶ்யதி	ஒர்ஶயதி
உ௫உ	உ	தோயேந ம்யாம்	தோயே ஜீவாந் வ்யஸஸர்ஜ ஸஹம்யாம்
,,	கக	ஸேஒகம்	ஸஷேகம்
உசுக	ஙஅ	ப்ரதிஷோத்ய	ப்ரதிஷேயாத்
உசுசு	கள	மூலஸஹதாஜ	மூலஸஹதாஜ்
உசுள	கசு	ஶரீரங்கூடும்	ஶரீரங்கூடும்.
,,	ஙO	தச்ஸ	தச்ஸ
உளO	ள	ஶருதீதிஹஸ	ஶ்ருதீதிஹாஸ
உளக	சு	அநருத	அந்ருத
,,	ள	ஏதம	ஏதம்
,,	உக	பத்தயா	பத்யா

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௨௭௨	௧0	ஸத்யம் த்யம்	ஸத்யம்ஸத்யம்
,,	௨௪	ஊ-ரதயயா	ஊ-ரத்யயா
,,	௩௩	ஶருத	ஶ்ருத
௨௭௩	௫	புருஷார்யஸ்வரூப	விரோயிஸ்வரூப
௨௭௪	௧௧	க ளுக்கு	களுக்கு
௨௭௭	௩0	யாசிறது	யாகிறது
௨௮௪	௨௨	பாலயத்ஸ	பாலயத்
௨௮௫	௧௭	தன்னேற்றம். செ	தன்னேற்றம்செ
,,	,,	(ஸக்ர்மநா-துடங்கிபோ ந்திராமையாலே' என் கிறபர்யந்தமயிகம். [௧௭,௧௮,௧௯,௨௦ வரிகள்)	
௨௮௭	௩௩	ஊரெளபஜியும்	ஜீரெளபஜியும்
௨௮௮	௩௭	மநந்தவித	மநந்வித
௨௯0	௧௭	பொறித்தால்	பொறித்தாய்
௨௯௧	௨௩	ககப்போனேன்	கப்போனேன்
௨௯௪	௫	ப்ாாப்தன்	ப்ராப்தன்
,,	௯	நிர்வந்யமுண்டு	நிர்வந்யுமுண்டு
௨௯௬	௨0	ருசிவிஶ	ருசிவிஶ்
௨௯௮	௨௧	ஹமவத	ஹமவத்
௩0௧	௧௭	செர்க்க	சேர்க்க
௩0௩	௧0	ஸஜீரூஶ	ஸஜீருஶ
௩0௪	௧௨	இவைத்தின னுடை	இவைத்தினுடை
,,	௨௬	விஷ்யத்தில்	விஷயத்தில்
,,	௩௫	அபக்ருஷ்ட ராடு	அபக்ருஷ்டரோடு
௩0௮	௧௪	நியியில	நியியி
,,	௨௩	அழித்து	அழைத்து
௩௧0	௨	புருஷ்	புருஷ
,,	௫	விதிரஹத்தையும்	விதிரஹமும்
,,	௩0	ஸ்த	ஸ்வ
௩௧௨	௫	பரமக்	பரமஹக்
௩௧௪	௬	இற்வறில்	இவற்றில்
,,	௨௫	ஜியயா	ஜியி
௩௨0	௧௬	அச்சிாஜி	அர்ச்சிராஜி
௩௨௧	௩௭	ச்மேத்	ச்ஹேத்
௩௨௨	௮	நிவரரண	நிவாரண
௩௨௩	,,	ஸௌஉ	உஸௌ
௩௨௪	௫	ல்லுகையாலே	ல்லுகையாலே.
,,	௨௭	காம்ரூ	காம்யரூ
௩௨௫	௬	யஶ	யஶ
௩௨௬	௧௪	தஸ்மை) (தநீ௦	தஸ்மை, தநீ•

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௩௨௮	௭	ஶேரா	ஶ்ரோ
௩௩௦	௰௭	ஷி ரஹ்மா	ஷி ரஹ்ம
௩௩௧	௭	இதில்	இதி
,,	௩௮	ஶாய	ஸாய
௩௩௩	௧௪	யொலுகிற	சொல்லுகிற
௩௩௫	௩௪	பிராட்டியை	பிராட்டி
௩௩௬	௧௭	ம௱ணரூயாம	ம௱ணபாஊ [பாடாந்தரம்]

ரிஜிஸ்டர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலருக்கும் தெரிவிப்பது யாதெனில்:— 1867-ம் வருஷத்திய 25-வது ஆக்டின் 20-வது பிரிவின் 6-வது உட்பிரிவின்படி கனம் பொருந்திய இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டார் அவர்கள் சட்டத்திற்கிணங்க இந்நூலை பிறர் அச்சிடாதபடி காபிரைட்ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இந்நூலுக்குடையவராகிய என் உத்தரவின்றி இந்நூலையாவது இந்நூலிலுள்ள பாகங்கள் எதையாவது, பிறர் அச்சிடலாகாது.

இதைக்கவனியாது அச்சிடத்துணிவரேல் அதனாலுண்டாகும் நஷ்டத்திற்கும், கவர்ன்மெண்ட் சட்டத்திற்கும் உட்படுவரென்று அறிவிக்கின்றனன்.

இங்ஙனம்,

☞ கா. வெ. திருக்கச்சி நம்பிதாஸர்,

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய புஸ்தகசாலை.

திருவல்லிக்கேணி

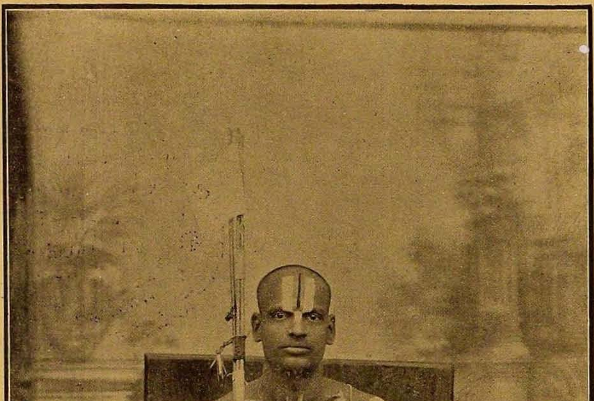

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜ காசார்யராய் எழுந்தருளி
யிருக்கும் அயோத்யா ராமானுஜ ஜீயரென்கிற
ஸ்ரீரங்கநாரா்பணஜீயர்.

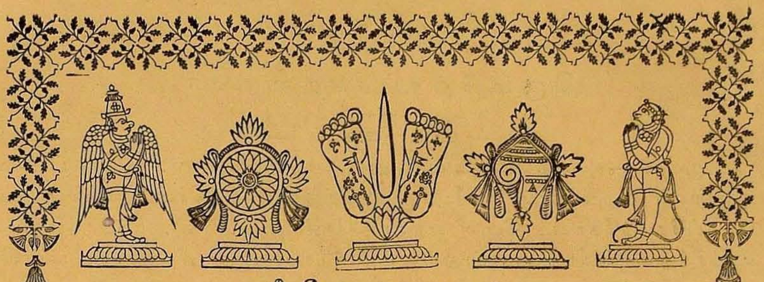

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீலோககுரவே நம:

முமுக்ஷுப்படி.

தனியன்.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே।
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:॥

[மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்தது.]

லோககுரும் குருபிஸ்ஸஹ பூர்வை: கூரகுலோத்தமதாஸமுதாரம்।
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ * தீப்ரசயாநகுரும்ச பஜேऽஹம்॥

கோதிலுலகாசரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவைமணவாளர்
ஓதரியபுகழ் † த்திருநா வீறுடையபிரான்தாதருடன்
போதமணவாளமுனி பொன்னடிகள்போற்றுவனே. ‡

வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம்
வாழிமுடும்பையென்னும் மாநகரம்
வாழிமனஞ்சூழ்ந்தபேரின்பம் மல்குமிகுநல்லார்
இனஞ்சூழ்ந்திருக்கு மிருப்பு.

ஓதுமுடும்பை யுலகாசிரியனருள்
ஏதுமறவாத வெம்பெருமான்
நீதிவழுவாச்சிறுநல்லூர் மாமறையோன்
பாதம்தொழுவார்க்கு வாராதுயர்.

உலகாசிரியன் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

---

* தீப்ரசயம் வரயோகிநமீடே 'என்று மணவாளமாமுனிகளையுஞ்சேர்த்து ப்ரதிவாதிபயங்கரர் அண்ணவது ஸாதிக்கும்படி.

† புகழ்நாவீறுடையபிரான் என்றிருப்பின் செப்பலோசைமிகாது. சில ஸ்ரீகோசங்களிலும் இப்படியிருக்கின்றன.

‡ இப்பாட்டு புராதந கோசங்களிலும், பெரியோர்க ளநுஸந்தாநமுமில்லை. 'வாழியுலகாசிரியன்' என்கிறபாட்டும், 'ஓதுமுடும்பை' என்கிறபாட்டுமே அநுஸந்தாநமாகக்கடவது. இதுவே ஸத்ஸம்ப்ரதாயம்.

திருமந்த்ரப்ரகரணம் ॥ க ॥

—[உபோத்காதம்.]—

முமுக்ஷுவுக் கறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று. (க). அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம். (௨). திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப்போரும் படி ப்ரேமத்தோடே பேணி யநுஸந்திக்கவேணும். (௩). மந்த்ரத்திலும், மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும், மந்த்ரப்ரதனான வாசார்யன் பக்கலி லும், ப்ரேமங் கனக்க வுண்டானால் கார்யகரமாவது. (௪). ஸம்ஸாரிகள்-தங்க ளையும் ஈஶ்வரனையும் மறந்து, ஈஶ்வரகைங்கர்யத்தையுமிழந்து, 'இழந்தோ மெ'ன்கிற இழவுமின்றிக்கே, ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலேவிழுந்து நோவு பட, ஸர்வேஶ்வரன் - தன் க்ருபையாலே, இவர்கள் தன்னையறிந்து கரை மரஞ்சேரும்படி, தானே ஶிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த் ரத்தை வெளியிட்டருளினன். (௫). ஶிஷ்யனாய் நின்றது - ஶிஷ்யனிருக்கு மிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அத்தை யறிவிக்கைக்காக. (௬). ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞானம் - ஸ்வயமார்ஜிதம்போலே, திருமந்த் ரத்தாற் பிறக்கும் ஜ்ஞானம்-பைத்ருக தநம்போலே. (௭). பகவந்மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள். (௮). அவைதான் - வ்யாபகங்களென்றும், அவ்யாபகங்க ளென்று மிரண்டுவர்கம். (௯). அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஶ்ரேஷ்டங்கள். (௧௦). இவைமூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரியதிருமந்த் ரம் ப்ரதாநம். (௧௧). மற்றையவை யிரண்டுக்கும் - அப்ரஸித்த பரிக்ரஹமும், அபூர்த்தியுமுண்டு. (௧௨). இத்தை-வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பினர்கள். (௧௩). வாச்யப்ரபாவம்போலன்று வாசகப்ர பாவம். (௧௪). அவன் தூரஸ்தனானாலும் இது கிட்டிநின்றுதவும். (௧௫). த் ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவைசுரந்தது திருநாமமிறே. (௧௬). சொல்லுங் க்ரமமொழியச் சொன்னாலுந் தன்ஸ்வரூபங்கெட நில்லாது. (௧௭). இதுதான் (குலந்தரு) மென்கிறபடியே எல்லா வபேக்ஷிதங்களையுங் கொடுக்கும். (௧௮). ஐஶ்வர்ய-கைவல்ய-பகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும். (௧௯). கர்ம-ஜ்ஞாந - பக்திகளிலே யிழிந்தவர்களுக்கு விரோதி யைப்போக்கி அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். (௨௦). ப்ரபத்தியிலே- யிழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்துக் காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும். (௨௧). (மற்றெல்லாம்பேசிலும்) என் கிறபடியே, அறியவேண்டும் அர்தமெல்லாமிதுக்குள்ளேயுண்டு. (௨௨). அதா வது - அஞ்சர்தம். (௨௩). பூர்வாசார்யர்கள் இதில் அர்த மறிவதற்குமுன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதிலர்தஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு (பிறந்தபின் மறந்திலேன்) என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறொன் றால் காலக்ஷேபம்பண்ணி யறியார்கள். (௨௪). வாசகத்திற் காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுகைக்கடி 'ஈஶ்வரனே உபாயோபேய' மென்று நினைத் திருக்கை. (௨௫).

—[வாக்கியார்தாக்ஷரவிபாகாதிகள்.]—

இது தன்னிற்சொல்லுகிறவர்தம் - ஸ்வரூபமும், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும், உபாயமும், பலமுமென்னவுமாம். (௨௬). பல

மிருக்கும்படி-ப்ரமேயசேகரத்திலும், அர்ச்சிராதிகதியிலுஞ் சொன்னோம். (௨௭). இதுதான் - எட்டுத்திருவக்ஷரமாய், மூன்றுபதமாயிருக்கும். (௨௮). மூன்றுபதமும் மூன்றர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. (௨௯). அதாவது - சேஷத்வமும், பாரதந்த்ர்யமும், கைங்கர்யமும். (௩௦). இதில் முதற்பதம் ப்ரணவம். (௩௧). இது, அ - என்றும், உ - என்றும், ம - என்றும், மூன்று திருவக்ஷரம். (௩௨). மூன்றுதாழியிலே தயிரை நிறைத்துக்கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டுமாப்போலே மூன்றுவேதத்திலும், மூன்றக்ஷரத்தையு மெடுத்தது (௩௩) ஆகையாலிது ஸகலவேதஸாரம். (௩௪).

—[அகாரார்த்தம்.]—

இதில் அகாரம் - ஸகலஶப்தத்துக்கும் காரணமாய், நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமா யிருக்கையாலே, ஸகலஜகத்துக்குங் காரணமாய், ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது. (௩௫) ரக்ஷிக்கையாவது - விரோதியைப்போக்குகையும், அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும். (௩௬). இவை யிரண்டும் - சேதநர் நின்றநின்ற அளவுக்கீடாயிருக்கும். (௩௭). ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி - ஶத்ருபீடாதிகள், அபேக்ஷிதம் - அந்நபாநாதிகள்; முமுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி - ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், அபேக்ஷிதம்-பரமபதப்ராப்தி. முக்தர்க்கும் - நித்யர்க்கும், விரோதி - கைங்கர்யஹாநி, அபேக்ஷிதம் - கைங்கர்யவ்ருத்தி. (௩௮). ஈஶ்வரனை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம். (௩௯). ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்நிதிவேண்டுகையாலே, இதிலே * ஸ்ரீஸம்பந்தமு மநுஸந்தேயம். (௪௦). அத்ர பகவத்ஸேநாபதி மிஶ்ரர்வாக்யம் - அவன்மார்பைவிட்டுப்பிரியி லிவ்வக்ஷரம்விட்டுப்பிரிவது. (௪௧). பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும், ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும், விடாதே யிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதமசரம பதங்களைவிடாதே யிருக்குமிருப்பு. (௪௨). ஸ்ரீநந்தகோபரையுங், க்ருஷ்ணனையும் விடாத யஶோதைப் பிராட்டியைப்போலே. (௪௩). ஒருவனடிமை கொள்ளும்போது, ஸ்ரீருஹணிக்கென்றன்றே ஆவணையோலை யெழுதுவது, ஆகிலும் பணிசெய்வதுஸ்ரீருஹணிக்கிறே; அதுபோலே - நாம் பிராட்டிக்கடிமையா யிருக்கும்படி. (௪௪). ஆகப்பிரித்து நிலையில்லை. (௪௫). ப்ரபையையும் - ப்ரபாவானையும், புஷ்பத்தையும் - மணத்தையும்போலே. (௪௬). ஆகவிச்சேர்த்தி யுக்திதேஶ்யமாய்விட்டது. (௪௭). [அகாரார்த்தம் முற்றிற்று.]

—[லுப்தவிபக்த்யர்த்தம்.]—

இதிலே சதுர்த்தியேறிக்கழியும். (௪௮). சதுர்த்தியேறினபடி யென்னென்னில். (௪௯). நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே. (௫௦). இத்தால் ஈஶ்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது. (௫௧). சேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில். (௫௨) அந்த நியமமில்லை, உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கு மிருப்பு ஸ்வமாகக் காண்கையாலே. (௫௩). அகாரத்திலே கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே இந்த சேஷத்வ

* ஸ்ரீஸம்பந்தம் - என்று பாடஞ்சொல்லுவார்கள் அது வியாக்யாந விருத்தம்.

மூங் மாணத்தாலே வந்தது. (ருச). ஶேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம். (ருரு). ஶேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை. (ருசு). ஆத்மாபஹாரமாவது - 'ஸ்வதந்த்ர' மென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாம்போது - இல்லையாய் விடும். (ருஎ). [லுப்த சதுர்த்யர்த்தம் முற்றிற்று.]

—[உகாரார்த்தம்.]—

ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரமவதாரணார்த்தம். (ருஅ). இத்தாற் பிறர்க்கு ஶேஷமன்றென்கிறது. (ருகூ). 'பெரியபிராட்டியார்க்கு ஶேஷ மென்கிற' தென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (சூ0). அதிலும் அந்யஶேஷத்வங் கழிகையே ப்ரதாநம். (சூக). தேவர்களுக்கு ஶேஷமான புரோடாஶத்தை நாய்க்கிடுமாப்போலே ஈஶ்வரஶேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஶேஷமாக்குகை. (சூஉ). ஶைவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யஶேஷத்வங் கழிகையே ப்ரதாநம். (சூங). (மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர்) என்கையாலே. (சூச). இத்தால் - தனக்கும் பிறர்க்கு முரித்தன் றென்கிறது. (சூரு). [உகாரார்த்தம் முற்றிற்று.]

—[மகாரார்த்தம்.]—

மகாரம் - இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய், ஜ்ஞானவாசியுமா யிருக்கையாலே, ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. (சூசூ). இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம். (சூஎ). ஜாத்யேகவசனம். (சூஅ). இத்தால் - ஆத்மாஜ்ஞாதாவென்று தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லித்தாயிற்று. (சூகூ). தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஶேவரத்திலே சொன்னோம். (எ0) மணத்தையும், ஒளியையுங்கொண்டு - பூவையும், ரத்நத்தையும் விரும்புமாபோலே, ஶேஷமென்று ஆத்மாவை யாதரிக்கிறது; அல்லாதபோது (உயிரினாற்குறைவிலம்) என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அது தோன்ற ஶேஷத்வத்தைச்சொல்லி பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. (எக). [மகாரார்த்தம் முற்றிற்று.]

—[பதத்ரயஸமுதாயார்த்தம்.]—

ஆகப்ரணவத்தால் (கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கடியே னொருவர்க்குரியேனோ) என்கிறபடியே ஜீவபர ஸம்பந்தஞ்சொல்லிற்று. (எஉ). இத்தால் (தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு) என்றதாயிற்று. (எங) அகாரத்தாலும்-மகாரத்தாலும், ரக்ஷகனையம் ரக்ஷ்யத்தையுஞ் சொல்லிற்று, சதுர்த்தியாலும், உகாரத்தாலும்-ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும், ஃபலத்தையுஞ் சொல்லிற்று. (எச).

—[விவரணவிதானம்.]—

இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது. (எரு). உகாரத்தை விவரிக்கிறது - நமஸ்ஸு. அகாரத்தை விவரிக்கிறது-நாராயணபதம், மகாரத்தை விவரிக்கிறது - சதுர்த்தி, நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (எசூ). அடைவே விவரியாதொழிகிறது - விரோதிபோ யநுபவிக்கவேண்டுகையாலே. (எஎ).

—[நமஶ்ஶப்தார்த்தம்.]—

நமஸ்ஸு - ந - என்றும், மஃ - என்றும், இரண்டுபதம். (எஅ). மஃ - என்கிற வித்தால் தனக்குரியனென்கிறது. ந - என்று அத்தைத் தவிர்க்

கிறது. (எகூ). ஆக நமः என்கிற வித்தால் - தனக்குரிய னன்றென்கிறது. (அ0). பிறர்குரியனுன வன்று தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி மீட்கலாம், தனக்கென்று மன்று யோக்யதையுங்கூட * அழியும் (அக). இத்தால் விரோயியைக் கழிக்கிறது. (அஉ). விரோயி தான் மூன்று. (அங). அதாவது - ஸ்வரூபவிரோயியும், உபாயவிரோயியும், ப்ராப்யவிரோயியும். (அச). ஸ்வரூபவிரோயி கழிகையாவது:— (யானேநீ யென்னுடைமையும் நீயே) என்றிருக்கை; உபாயவிரோயி கழிகையாவது:— (களைவாய்துன்பங் களையாதொழிவாய்களைகண்மற்றிலேன்) என்றிருக்கை; ப்ராப்யவிரோயிகழிகையாவது:— (மற்றைநங்காமங்கள்மாற்று) என்றிருக்கை. (அரு). மः-என்கை ஸ்வரூபநாஶம்; நமः - என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவனம். (அசு). இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், ஃலத்தையுங்காட்டும். (அஎ). (தொலைவில்லிமங்கலந்தொழும்) என்கையாலே ஸ்வரூபஞ்சொல்லிற்று; (வேங்கடத்துறைவார்க்குநம) என்கையாலே உபாயஞ்சொல்லிற்று; (அந்திதொழுஞ் சொல்லு) என்கையாலே ஃலஞ்சொல்லிற்று. (அஅ). (உற்றதுமுன்னடியார்க் கடிமை) என்கிறபடியே † யிதிலே பாகவத ஶேஷத்வமும் அநுஸந்தேயம். (அகூ). இது அகாரத்திலே யென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்; உகாரத்திலே யென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (கூ0). ஈஶ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும், அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும், ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று முற்பட்டநினைவு; அங்ஙன்னறிக்கே அசித்துப்போலே * தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால். (கூக). அதாவது:— ஹோமதசையில் ஈஶ்வரனழிக்கும்போது 'நோக்கவேணு'மென்று அழியாதொழிகை. (கூஉ). அழிக்கைக்கு ஹேதுகீழேசொல்லிற்று; மேலுஞ்சொல்லும். (கூங). இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவில்லாதபோது எல்லாஸுக்ருதங்களுங் க்ருதம்; இந்நினைவிலேயெல்லா ஸுக்ருதங்களுமுண்டு; இதன்றிக்கே யிருக்கப்பண்ணும்-யஜ்ஞாதிகளும், ப்ராயஶ்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்; இது தன்னாலே எல்லாபாபங்களும் போம். எல்லா ஃலங்களுமுண்டாம். (கூச).

[நமஶ்ஶப்தவிசாரம் முற்றிற்று.]

—[நாராயணபதவிசாரம்.]—

நாராயண னென்றது - நாரங்களுக்கயனமென்றபடி. (கூரு). நாரங்களாவன - நித்ய வஸ்துக்களினுடைய திரள். (கூசு). அவையாவன - ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளும், வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யாதிகளும், திருமேனியும், காந்திஸௌகுமார்யாதிகளும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்யஸூரிகளும், சத்ர சாமராதிகளும், திருவாசல் காக்கும் முதலிகளும், கணிகைமாரும், முக்தரும், பரமாகாஶமும், ப்ரக்ருதியும், பத்தாத்மாக்

* ஒழியுமென்றும் - பாடாந்தரம்.

† என்கையாலே என்கிறபாடாந்தரம் வ்யாக்கியானத்திலில்லை.

களும், காலமும், மஹதாதி விகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதிபதார்த்தங்களும். (கூஎ). [சாரவதார்த்தம் முற்றிற்று.]

—[அயநவதார்த்தம்.]—

அயனமென்றது - இவற்றுக்காஸ்ரயமென்றபடி. (கூஅ). அங்ஙனன்றிக்கே யிவைதன்னையாஸ்ரயமாகவுடைய னென்னவுமாம். (கூகூ). இவையிரண்டாலும் பலித்தது-பரத்வ ஸௌலப்யங்கள். (க00). அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாகவுமாம். (க0க). (எம்பிரானெந்தை) என்கையாலே, ஈஸ்வரனே யெல்லாவுறவும் முறையுமென்று சொல்லும். (க0உ). நாம்பிறர்க்கானவன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும். (க0ங). இரா மடமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளேபதிகிடந்து, ஸத்தையேபிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும். (க0ச). [அயநபதார்த்தம்முற்றிற்று.]

—[வ்யக்தசதுர்த்யர்த்தம்.]—

ஆயவென்கிற வித்தால் (சென்றாற்குடையாம்) என்கிறபடியே யெல்லாவடிமைகளுஞ் செய்யவேணுமென் றபேக்ஷிக்கிறது. (க0ரு). நமஸ்ஸாலே தன்னோடுறவில்லையென்று வைத்து கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோவென்னில். (க0சு). (படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய்காண்பேனே) என்கிறபடியே கைங்கர்யப்ரார்த்தனை வங்தேறியன்று, ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம். (க0எ). ஆகையால் (வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்) என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. (க0அ). (கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள்துஞ்சுதல்) † என்னுமாப்போலே காண்பதற்குமுன்புறக்கமில்லை; கண்டால் * ஸதாபஸ்யந்தியாகையாலே உறக்கமில்லை. (க0கூ). (பழுதேபலபகலும்போயின) என்று இழந்தநாளுக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக் குறங்கவிரகில்லை. (கக0). (அன்றுநான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்) என்று நின்றார்களிறே. (ககக). இவ்வடிமைதான் - (ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி) என்கிறபடியே ஸர்வதேஶ - ஸர்வகால - ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும். (ககஉ.) எட்டிழையாய், மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கள ஸூத்ரம்போலே திருமந்த்ரம். (ககங). இத்தாலீஸ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய்நின்று ரக்ஷிக்குமென்கிறது. (ககச). [வ்யக்தசதுர்த்யர்த்தம் முற்றிற்று.]

—[மந்த்ரஸமுதாயார்த்தம்.]—

ஆகத் திருமந்த்ரத்தால் - எம்பெருமானுக்கே யுரியேனான நான், எனக்குரியனன்றிக்கே யொழியவேணும், ஸர்வஶேஷியான நாராயணனுக்கே யெல்லாவடிமைகளுஞ் செய்யப்பெறுவேனாக வேணுமென்றதாயிற்று. (ககரு).

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளேஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேஶரணம்.

க - வது ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

---

† என்கிறபடியே - என்கிறபாடாந்தரம் வ்யாக்யானத்திலில்லை.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:.

முமுக்ஷுப்படி

த்வயப்ரகரணம். " உ "

—[உபோத்காதம்.]—

புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும், பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், இருக்கும்நாளுகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய் குணாநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றமறிந் துகந்திருக்கையும், திருமந்த்ரத்திலும் - த்வயத்திலும் - நியதனாகையும், ஆசார்ய ப்ரேமங் கநத்திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலிலும் - எம்பெருமான் பக்கலிலுங் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையும், ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், சாந்தியும் உடையனா யிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும், வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதம். (க). இந்தவதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமு மநுஸந்தேயம். (உ). எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமஶ்லோகத்தில் ஈஶ்வரனாலே பேறென்கிறது; த்வயத்தில் பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறது. (ங). பெரிய பிராட்டியாராலே பேறுகையாவது :—இவள் புருஷகாரமானாலல்லது ஈஶ்வரன் கார்யஞ்செய்யானென்கை. (ச). த்வயத்துக்கதிகாரி - ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்ய கதித்வமும் உடையவன். (ரு). இவையிரண்டும் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம். (சு).

—[வாக்யார்த்தம்.]—

இதில் முற்கூற்றால் - பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈஶ்வரன் திருவடிகளை உபாயமாகப்பற்றுகிறது; பிற்கூற்றால் - அச்சேர்த்தியிலே யடிமையை யிரக்கிறது. (எ)

—[ஸ்ரீஶப்தார்த்தம்.]—

[ஸ்ரீ] - என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம். (அ). ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதெ. (கூ). இதுக்கர்த்தம்:—எல்லார்க்கு மிவளைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவள் தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும்-என்று. (க0). இப்போதிவளைச் சொல்லுகிறது-புருஷகாரமாக. (கக). நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாப்போலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பதிவளுக்காக. (கஉ). இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேஶம் பொறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பத்நியாய் இனியவிஷயமா யிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம். (கங). திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன்சொல் வழிவருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிறே. (கச).

—[மதுப்பினர்த்தம்.]—

மதுப்பாலே இருவர்சேர்த்தியும் நித்யமென்கிறது. (கரு). இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய வுண்மை. (கசு). ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும்,

சேதனனுடைய வபராதத்தையும், கண்டகலமாட்டாள். (கஎ). சேதநனுக்கிவை யிரண்டையும் நினைத்தஞ்சவேண்டா. (கஅ). இத்தால் - ஆஶ்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டாவென்கிறது. (ககூ). இவள் ஸந்நிதியாலே காகந்தலைபெற்றது ; அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான். (உ0).

—[நாராயணஶப்தார்த்தம்.]—

புருஷகார பலத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யந் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்குங்குணங்களைச் சொல்லுகிறது - [நாராயணபதம்]. (உக). அவையாவன :— வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌஶீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், ஶக்தியும். (உஉ). குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு-வாத்ஸல்யம், கார்யஞ்செய்யுமென்று துணிகைக்கு - ஸ்வாமித்வம், ஸ்வாமித்வங்கண்டகலாமைக்கு - ஸௌஶீல்யம், கண்டுபற்றுகைக்கு-ஸௌலப்யம், விரோதியைப்போக்கித் தன்னைக்கொடுக்கைக்கு - ஜ்ஞாநஶக்திகள். (உங). இங்குச் சொல்லுகிற ஸௌலப்யத்துக் கெல்லைநிலம் அர்சாவதாரம். (உச). இதுதான் பரவ்யூஹ விபவங்கள்போலன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படியிருக்கும். (உரு). இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம். (உசு). திருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங்களும், வைத்தஞ்சலென்றகையும், கவித்தமுடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம். (உஎ). ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்களிரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும். (உஅ).

—[சரணஶப்தார்த்தம்]—

[சரணௌ]-திருவடிகளை. (உகூ). இத்தால்-சேர்த்தியழகையும், உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது. (ஙo). பிராட்டியும் அவனும் விடிலும், திருவடிகள் விடாது ; * திண்கழலாயிருக்கும். (ஙக). ஶேஷிபக்கல் ஶேஷபூதனிழியுந் துறை - ப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாப்போலே. (ஙஉ). இத்தாற்-பிராட்டிக் கிருப்பிடமாய், குணப்ரகாஶகமுமாய், ஶிஶுபாலனையுமகப்படத் திருத்திச்சேர்த்துக்கொள்ளுந் திருமேனியை நினைக்கிறது. (ஙங).

—[ஶரணஶப்தார்த்தம்.]—

[ஶரணம்] - இஷ்டப்ராப்திக்கும், அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்குந் தப்பாதவுபாயமாக. (ஙச). இத்தால் - ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகமென்கிறது. (ஙரு). கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிறே. (ஙசு). இவன்செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை. (ஙஎ) [சரணௌ ஶரணம்] - என்கையாலே உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தமான உபாயமென்கிறது. (ஙஅ).

—[ப்ரபத்யே ஶப்தார்த்தம்]—

[ப்ரபத்யே]-பற்றுகிறேன். (ஙகூ). வாசிகமாகவும், காயிகமாகவும், பற்றினலும் பேற்றுக்கழிவில்லை. * ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமாகக்கடவது. (ச0). உபாயமவனுகையாலும், இவை நேரே யுபாயமல்லாமையாலும், இம்மூன்றும் வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. (சக). வர்த்தமாந நிர்தேஶம் - ஸத்வந்தலையெடுத் தஞ்சினபோதநுஸந்திக்கைக்காக. (சஉ). உபா

ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ। அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச:॥

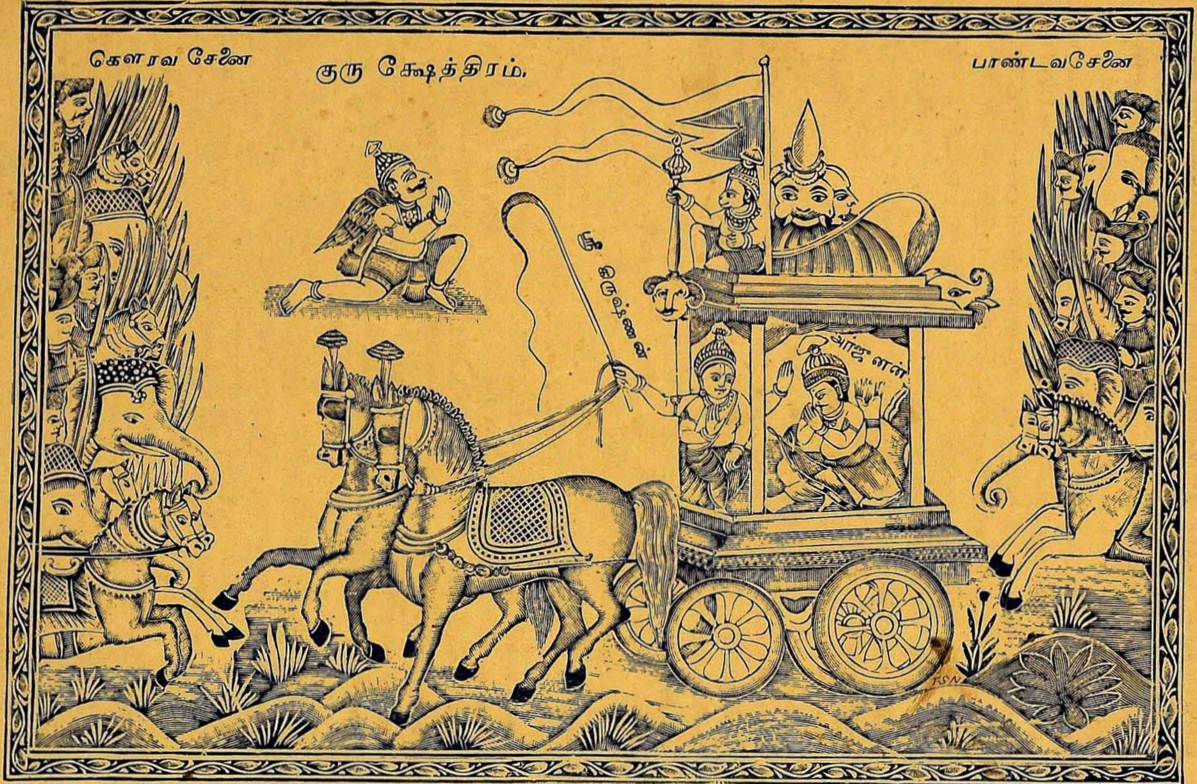

யாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலக்ஷேபத்துக்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும், நடக்கும். (௪௩). பேற்றுக்குப்பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவும். (௪௪). [பூர்வவண்டார்த்தம் முற்றிற்று.]

— [உத்தரவண்டார்த்தம்.] —

உத்தரவாக்யத்தாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது. (௪௫). ப்ராப்யாந்தரத்துக்கன்றென்கை. (௪௬). உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினாப்போலே உபேயாந்தரமானவைஶ்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை யர்த்திக்கிறது. (௪௭). இவனர்த்திக்க வேணுமோ, ஸர்வஜ்ஞன் இவன்நினைவறியானோ வென்னில். (௪௮) இவன்பாசுரங் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும். (௪௯). [ஸ்ரீமதே]-பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு. (௫0). அவனுபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய், கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும் (௫௧). இதிலே திருமந்த்ரத்திற் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஶதமாக வநுஸந்திக்கிறது. (௫௨). இளையபெருமாளைப்போலே யிருவருமான சேர்த்தியிலே யடிமைசெய்கைமுறை. (௫௩). *அடிமைதான் வர்த்திப்பதும், ரஸிப்பதும், அச்சேர்த்தியிலே. (௫௪). [நாராயணாய]-ஸர்வஶேஷியா யுள்ளவனுக்கு. (௫௫). இதிலே திருமேனியையும், குணங்களையுஞ்சொல்லும். (௫௬). ஶேஷித்வத்திலே நோக்கு. (௫௭). ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது. (௫௮). இந்த சதுர்த்தி-கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது. (௫௯). கைங்கர்யந்தான் நித்யம். (௬0). நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும். (௬௧). ஶேஷிக்கதிசயத்தை விளைக்கை ஶேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும். (௬௨). [நம:]-கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது. (௬௩). களையாவது:-தனக்கென்னப்பண்ணுமது. (௬௪) இதிலே அவித்யாதிகளுங் கழியுண்ணும். (௬௫). (உனக்கேநாமாட்செய்வோம்) என்னும்படியே யாகவேணும். (௬௬). ஸௌந்தர்ய மந்த்ராயம்; கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமு மப்படியே. (௬௭). கைங்கர்யப்ரார்த்தனைபோலே யிப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையு மென்றுமுண்டு. (௬௮). (மருந்தேநங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு)என்னாநின்றதிறே. (௬௯).

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

௨-வது ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

முமுக்ஷுப்படி

சரமஶ்லோக ப்ரகரணம். "௩"

—[உபோத்காதம்.]—

கீழே சில உபாயவிஶேஷங்களை யுபதேஶிக்க, அவை துஶ்ஶகங்களென்றும், ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து, ஶோகாவிஷ்டனான வர்ஜுநனைக்குறித்து அவனுடைய ஶோகநிவர்த்யர்த்தமாக இனி யிதுக் கவ்வரு

* இவ்வடிமைதான் - என்கிறபாடம் வ்யாக்யாநத்திலில்லை.

இல்லை *யென்னும்படியான சரமோபாயத்தை யருளிச்செய்கையாலே, 'சரம ஶ்லோக' மென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது. (௧). இதில் பூர்வார்யத்தாலே அயிகாரி க்ருத்யத்தை யருளிச் செய்கிறான், உத்தரார்யத்தாலே உபாய க்ருத்யத்தை அருளிச் செய்கிறான். (௨). அயிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது - உபாய பரிக்ரஹம் (௩). அத்தை ஸாங்கமாக வியிக்கிறான். (௪). ராகப்ராப்தமான வுபாயந்தானே வையமானால் கடுகப்பரிக்ரஹிக்கைக் குடலாயிருக்குமிறே. (௫). இதில் பூர்வார்ய மாறுபதம். (௬).

—[ஸர்வயர்மஶப்தார்த்தம்.]—

[ஸர்வயர்மாந்] - எல்லா யர்மங்களையும். (௭). யர்மமாவது - ஃபலஸாயநமாயிருக்குமது. (௮). இங்குச்சொல்லுகிற யர்மஶப்தம் - த்ருஷ்டஃபல ஸாயநங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே மோக்ஷஃபலஸாயநங்களைச் சொல்லுகிறது. (௯) அவைதான் - ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே, பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுகிறது. (௧௦). அவையாவன - கர்ம - ஜ்ஞாந-பக்தியோகங்களும், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம வித்யை, தேஶவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தநம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை, தொடக்கமான உபாயபுத்யா செய்யுமவையும். (௧௧). ஸர்வஶப்தத்தாலே-அவ்வோஸாயந விஶேஷங்களை யநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. (௧௨). ஆக-ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய், நித்யநைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை யென்றபடி. (௧௩). இவற்றை யர்மமென்கிறது - ஸ்ரீமித்தவர்ஜுநன் கருத்தாலே. (௧௪).

[பரித்யஜ்யபதார்த்தம்.]—

[பரித்யஜ்ய] - த்யாகமாவது-உக்தோபாயங்களை யநுஸரித்து, ஶுக்தி கையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும், விபரீத தேஶாகமநம் பண்ணுவாரைப்போலேயும், 'அநுபாயங்களிலே யுபாயபுத்தி பண்ணினோ' மென்கிற புத்திவிஶேஷத்தோடே † த்யஜிக்கை. (௧௫). [பரி] - என்கிற

* என்னலாம்படியான - என்கிற பாடம் வ்யா—இல்லை.

† இந்த ஸூத்ரத்தால், ஸவஸர்ம பரித்யாகமாவது - ஸ்வரூபத்யாகமே என்றதாயிற்று. புத்தித்யாகமாகில் - த்ருஷ்டாந்த ஸங்கதமாம், 'புத்திவிஶேஷத்தோடே' என்கிறத்ருதீயைக்கு அந்விதத்வமும் வந்துவிடும். மேல்சொல்லுகிற பாதகாதித்ருஷ்டாந்தத்யாகத்திலு மப்படிச்சொல்லவேண்டிவரும். 'சசால' வென்கிற வித்ருவுமஸங்கதமாம். 'ஸர்வயர்மங்களையு' மித்யாதி பூர்வபக்ஷமு முதியாது. தனிசரமத்தில் இவர்தாமே ஸ்வத்யாக புத்தித்யாகங்களைத்தள்ளி, 'ஸ்வரூபத்யாகமாகக்கடவது' என்றருளிச்செய்திருக்கையாலும், பரந்தபடி முதலானவைகளில் அருளிச்செய்த ப்ரஹ்மசர்யாத்யாஶ்ரம த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் ஸ்வரூபத்யாகமே லோகதேஶிகஸித்தாந்தம். பரந்தபடியில் புத்தித்யாக பரமாகவுங்காண்கிறதே என்னில் - அங்குமிப்படியே கொள்ளக்கடவது. அந்யதா பரஸ்பரவிரோதம் வரும். அவ்விடத்தில் புத்தித்யாகவசநம் - ஸ்வரூபத்யாகஶேஷஸூத ஸ்ராந்தித்யாகாவஶ்யகத்வ மாத்ரபரம். 'நீர்நுமதென்றிவை' என்று ஸ்ராந்தித்யாகாவஶ்யகதையை அருளிச்செய்தாரிறே. உபாயாந்தரங்களுக் குபாயத்வ ப்ர

உபஸர்கத்தாலே பாதகாதிகளை விடுமாப்போலே ருசிவாஸனைகளோடும், லஜ்ஜையோடுங்கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது. (கச). ல்யப்பாலே-(ஸ்நாத்வா பு⁴ஞ்ஜீத) என்னுமாப்போலே உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்றவேணுமென்கிறது. (கரு).(சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:) என்கிறபடியே இவை யநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால்கட்டென்கிறது. (கசா). சக்ரவர்த்தியைப்போலே யிழக்கைக்குறுப்பு. (கஎ). 'ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டெ'ன்று சொல்லுகையாலே சிலர் அதர்மங்கள் புகுருமென்றார்கள். (கஅ). அதுகூடாது, 'அதர்மங்களைச்செய்' என்று சொல்லாமையாலே. (ககூ). தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோ வென்னில். (௨௦). ஆகாது, தர்மஸாபேக்ஷம்-அதர்ம நிவர்த்தியைக் காட்டாமையாலே. (உக). காட்டினாலுமத்தைச்சொழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றுமித்தனை. (உஉ). தன்னையும், ஈஶ்வரனையும், ஃபலத்தையும் பார்த்தா லவைபுகுர வழியில்லை. (உங).

—[மாமிநர்த²ம்]—

[மாம்] - ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன்னிசைவுபார்த்து, உன்தோஷங்களை ஹேயமாகக்கொண்டு, உனக்குப்புகலாய், நீர்சுடுமாப்போலே, சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும், விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிறவென்னை. (உச). இத்தால் - பரவ்யூஹங்களையுந், தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையுந் தவிர்க்கிறது. (உரு). தர்மஸம்ஸ்தா²பநம் பண்ணப் பிறந்தவன்தானே 'ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டென்னைப்பற்றெ'ன்கையாலே, ஸாக்ஷாத்³தர்மந் தானே யென்கிறது. (உசா). இத்தால் - விட்டஸாத⁴நங்களி லேற்றஞ் சொல்லுகிறது. (உஎ). அதாவது-ஸித்³த⁴மாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வஶக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமா யிருக்கை. (உஅ). மற்றவுபாயங்கள் ஸாத்⁴யங்களாகையாலே ஸ்வரூபஸித்³தி⁴யில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய், அஶக்தங்களுமா யிருக்கையாலே கார்யஸித்³தி⁴யில் ஈஶ்வரனையபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்தவுபாயம் அவற்றுக்கெதிர்த்தட்டா யிருக்கையாலே யிதரநிரபேக்ஷமாயிருக்கும். (உகூ). இதிலே வாத்ஸல்ய-ஸ்வாமித்வ - ஸௌஶீல்ய - ஸௌலப்⁴யங்களாகிற கு³ணவிஶேஷங்கள் நேராக ப்ரகாஶிக்கிறது. (ங௦). கையு முழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், ஸேநாதூ⁴ளி தூ⁴ஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக்கீழேநாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிறஸாரத்²யவேஷத்தை 'மாமெ'ன்று காட்டுகிறான். (ஙக).

மம் - ஹ்ராந்தியிறே. இவ்வர்த²ம் 'ஶாக்திகையிலே' இத்யாதி³ த்³ருஷ்டாந்தத்³வயத்தாலும் ஸித்³த⁴ம். தென்னாசார்யர்களில்தாமே சிலர் வைதீ⁴யித்யாக³மென்றும், ஹாநிவத்யாக³மென்றும் விவாத³பட³வியில் ப்ரவேஶித்தார்கள். ஸ்வரூபத்யாக³வசநத்துக்குப் பண்ணுகிற பரிஷ்காரமும் ஹேத்யாக³த்தில் பர்யவஸாந மாகையாலே ஸுஸங்க³தம். பிள்ளைலோகாசாரியர் ஸித்³தா⁴ந்தத்துக்கு விபரீதமாகச் சொல்லுவதும் அஸம்ப்ரதா³யமாகும். த்யாக³ஶப்³தா³ர்த²டிப்பணியில் அஸ்மத்பரமாசார்யரான எம்பார்ஸ்வாமி இவ்விஷயமாக விஸ்தரேணவருளிச்செய் திருக்கிறு ராகையாலே அங்கே கண்டுகொள்வது.

—[ஏகஶப்தார்த்தம்]—

[ஏகம்]. இந்த ஏகஶப்தம் ஸ்தாந ப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. (௩௪). (மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே.) (தமேவசாத்யம்.) (த்வமேவோபாயபூதோ மே பவ.) (ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே. (௩௫). இத்தால் - 'வ்ரஜ' என்கிற ஸ்வீகாரத்தி லுபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது. (௩௬). ஸ்வீகாரந்தானும வனாலேவந்தது. (௩௭). ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிமுகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம். (௩௮). (அதுவுமவனதின்னருளே). (௩௯). இத்தையொழியவுந் தானே கார்யஞ்செய்யு மென்று நினைக்கக் கடவன். (௪௦). அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யஞ் ஜீவியாது. (௪௧). இது - ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தம், புத்திஸமாதாநார்த்தம், சைதந்யகார்யம், ராகப்ராப்தம், ஸ்வரூபநிஷ்டம், அப்ரதிஷேதத்யோதகம். (௪௨). கீழ்த்தானும் பிறருமான நிலையைக்கொலைத்தான்; இங்குத்தானு மவனுமான நிலையைக் கொலைக்கிறான். (௪௩). அவனை யிவன்பற்றும் பற்று-அஹங்காரகர்ப்பம், அவத்யகரம். (௪௪). அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம். (௪௫). மற்ற வுபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோஷம்; இதுக்கு ப்ரவ்ருத்திதோஷம். (௪௬). (சிற்றவேண்டா). (௪௭). நிவ்ருத்தி கீழேசொல்லிற்று. (௪௮). உபகாரஸ்ம்ருதியுஞ் சைதந்யத்தாலே வந்தது, உபாயத்தி லந்தர்ப்பவியாது. (௪௯).

—[ஶரணஶப்தார்த்தம்]—

[ஶரணம்] - உபாயமாக. (௫௦). இந்த ஶரணஶப்தம் - ரக்ஷிதாவையும், க்ருஹத்தையும், உபாயத்தையுங் காட்டக்கடவதே யாகிலும் இவ்விடத்தி லுபாயத்தையே காட்டுகிறது, கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே. (௫௧).

—[வ்ரஜஶப்தார்த்தம்]—

[வ்ரஜ] - புத்திபண்ணு. (௫௨). கத்யர்த்தமாவது - புத்த்யர்த்தமாய், அத்யவஸியென்றபடி. (௫௩). வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச்செய்தேயும் * ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான வநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது. (௫௪). ஆக - த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படு முபாயத்தைச்சொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷ்யஞ்சொல்லி, உபாயத்வஞ்சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரஞ்சொல்லுகிறது. (௫௫).

—[அஹம்பதார்த்தம்]—

[அஹம்]. ஸ்வக்ருத்யத்தை யருளிச்செய்கிறான். (௫௬). ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியாய், ப்ராப்தனான நான். (௫௭). கீழ்நின்ற நிலையும், மேற்போக்கடி யறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும், ஏகாந்தமான குணவிஶேஷங்களையும், தன்பேறாகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான ஸம்பந்த விஶேஷத்தையுங் காட்டுகிறது. (௫௮). தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னையிட்டுப் பார்த்தஞ்சின வச்சந்தீரத் தானானதன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறான். (௫௯). கீழிற்பாரதந்த்ர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லைநிலமிறே. (௬௦).

—[த்வாவினர்த்தம்]—

[த்வா] - அஜ்ஞனாய், அஶக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே யுபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற வுன்னை. (௬௧).

— [ஸர்வபாபஶப்தார்த்தம்.] —

[ஸர்வபாபேப்ய:] 'மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை' என்று யாவை யாவை சிலபாபங்களைக்குறித்தஞ்சுகிறாய், அவ்வோபாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும். (௬௨). (பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்) என்கிறபடியே அவித்யா-கர்ம-வாஸநா-ருசி-ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது. (௬௩). த்ருணச்சேதகண்டூயநாதிகளைப்போலே ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன, லோகாபவாதபீதியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன, இவை எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது. (௬௪). உன்மத்தப்ரவ்ருத்திக்கு ஸ்ரீராம ப்ராப்திபோலே த்யஜித்த வுபாயங்களிலே யிவை யந்விதங்களாமோவென்று நினைக்கவேண்டா. (௬௫). கலங்கியுபாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடொக்கும். (௬௬).

— [மோக்ஷயிஷ்யாமியினர்த்தம்] —

[மோக்ஷயிஷ்யாமி] - முக்தனாம்படி பண்ணக்கடவேன். (௬௭). ணிச்சாலே - 'நானும்வேண்டா, நீயும்வேண்டா, அவை தன்னடையேவிட்டுப்போங்காணெ'ன்கிறான். (௬௮). என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோவென்கை. (௬௯). அநாதிகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீபட்டபாட்டை அவைதான் படும்படி பண்ணுகிறேன். (௭௦). இனி யுன்கையிலு முன்னைக் காட்டித்தாரேன். (௭௧). என்னுடம்பி லழுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ. (௭௨).

— [மாஶுசவினர்த்தம்.] —

[மாஶுச:] - 'நீயுன் கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நானுன்காரியத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டுபோருகையாலும், உனக்கு ஶோகநிமித்த மில்லைகாணெ'ன்று அவனுடைய ஶோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான். (௭௩). நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, நிவர்த்யங்களுன்னைவந்து மேலிடாதென்று சொல்லி, உனக்கு ஶோகநிமித்த மில்லைகாணென்கிறான். (௭௪). (எத்தினை யிடர்க்கடல் கிடத்தியேழை நெஞ்சமே) என்கிறான். (௭௫). பாபங்களை நான்பொறுத்து புண்யமென்று நினைப்படாநிற்க நீஶோகிக்கக்கடவையோ. (௭௬).

—[உபயுக்தார்த்தம்.]—

உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவ ரருளிச்செய்தவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. (௭௭). இதுக்கு ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே நோக்கு. (௭௮). (இதுதான் அநுவாதகோடியிலே) என்று வாங்கிப்புரத்து நம்பி வார்த்தை. (௭௯). அர்ஜுநன் க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத்தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும் 'இவனே நமக்குத் தஞ்ச' மென்று துணிந்தபின்பு தன்னைப்பறச் சொல்லுகையாலே. (௮௦). புறம்பு * பரந்தவையெல்லா மிவன்நெஞ்சை ஶோதிக்கைக்காக. (௮௧). வேதபுருஷ னுபாயாந்தரங்களை விதித்தது-கொண்

* பிறந்ததெல்லாம் - (பா).

டிப்பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே அஹங்கார மமகாரங்களால் வந்த களிப்பற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் *பிறக்கைக்காக. (அஉ). ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமாப்போலே, யிவ்வளவு பிறந்தவனிவற்றைவிட்டால் குற்றம்வராது. (அங). இவன்தா னிவைதன்னை நேராகவிட்டிலன். (அச). கர்மம் - கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம் - ஸ்வரூபப்ரகாஶத்திலே புகும்; பக்தி - ப்ராப்ய ருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி - ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்திலே புகும். (அரு). ஒரு ஶலத்துக்கரிய வழியையும், எளியவழியையும் உபதேஶிக்கையாலே யிவையிரண்டுமொழிய பகவத்ப்ரஸாதமே யுபாயமாகக்கடவது. (அசா). பேற்றுக்கு வேண்டுவது - விலக்காமையும், இரப்பும். (அஎ). சக்ரவர்த்தித் திருமகன் பாபத்தோடேவரிலு மமையுமென்றான்; இவன் புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான். (அஅ). (ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசிவிஶ்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஶித்தலொழிய நடுவில் நிலையில்லை) என்று பட்டர்க்கெம்பாரருளிச் செய்த வார்த்தை. (அகூ). வ்யவஸாய மில்லாதவனுக்கு இதிலந்வயம்-ஆமத்தில் போஜநம்போலே. (கூ0). (விட்டு சித்தர்கேட்டிருப்பர்) என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர். (கூக). (வார்த்தையறிபவர்) என்கிறபாட்டும், (அத்தனாகி) என்கிறபாட்டும், இதுக்கர்த்தமாக வநுஸந்தேயம். (கூஉ).

(ஆகமொத்தம்ஸூத்திரம் - உஎசா.)

உலகாசாரியர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

முமுக்ஷுப்படி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

† தத்வத்ரயம்.

சித்ப்ரகரணம் ॥ க ॥

முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வத்ரயஜ்ஞாந முண்டாகவேணும். (க). தத்வத்ரயமாவது - சித்தும், அசித்தும், ஈஶ்வரனும். (உ). சித்தென்கிறது - ஆத்மாவை. (ங). ஆத்மஸ்வரூபம் - (சென்றுசென்று பரம்பரமாய்) என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரிய-மந:- ப்ராண - புத்தி விலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய் அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஜ்ஞாநாஶ்ரயமாய், ஈஶ்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், ஶேஷமாயிருக்கும். (ச). ஆத்மஸ்வரூபம் - தேஹாதி விலக்ஷணமானபடி யென்னென்னில் (ரு). தேஹாதிகள் 'என்னுடையதேஹாதிகளெ'ன்று ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், 'இதமெ'ன்றுதோற்றுகையாலும், ஆத்மா 'நானெ'ன்று தோற்று

---

* பிறப்பிக்கைக்காக - (பா).

† திருமந்த்ரார்த்தத்தை விஶதீகரிக்கிறது - இந்த தத்வத்ரயம். அதாவது - ப்ரணவத்திற்சொன்ன தத்வத்ரயத்தையும் ஸ்பஷ்டமாச் சொல்லுகிறது.

றுகயாலும், இவை - யொருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்ருமையாலும், ஆத்மா-எப்போதுந் தோற்றுகையாலும், இவை - பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனுகையாலும், ஆத்மா இவற்றில் விலக்ஷணனென்று கொள்ளவேணும். (சு). இந்த யுக்திகளுக்குக்கண்ணழிவுண்டேயாகிலும், ஶாஸ்த்ர பலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனுகக்கடவன். (எ). அஜடமாகையாவது - ஜ்ஞானத்தை யொழியவுந்தானேதோற்றுகை. (அ). ஆநந்தரூபமாகையாவது - ஸுகரூபமாயிருக்கை. (கூ). உணர்ந்தவன் 'ஸுகமாக உறங்கினே' னென்கையாலே ஸுகரூபமாகக்கடவது. (௧௦). நித்யமாகையாவது - எப்போதுமுண்டாகை. (கக) எப்போது முண்டாகில், ஜந்மமரணங்களுண்டாகிறபடி யென்னென்னில், ஜன்மமாவது - தேஹஸம்பந்தம். மரணமாவது - தேஹவியோகம் (கஉ). அணுவானபடி யென்னென்னில்(கங) ஹ்ருதய ப்ரதேஶத்தில்நின்றும் உத்க்ரமித்துப்போவது வருவதாமென்று ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலே ஆத்மா அணுவாகக்கடவது. (கச). அணுவாய் ஹ்ருதயத்தளவிலேயிற்குமாகில் ஶரீரமெங்கு மொக்க ஸுகது:கங்களை ஹுஜிக்கிறபடி யென்னென்னில். (கரு). மணித்யுமணி தீபாதிகளோரிடத்திலேயிருக்க, ப்ரபையெங்குமொக்க வ்யாபிக்கிமாப்போலே, ஜ்ஞானமெங்குமொக்க வ்யாபிக்கையாலே அவற்றைஹுஜிக்கத்தட்டில்லை. (கசு). ஒருவன் ஏககாலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் ப்ரிதிரஹிக்கிறதும், ஜ்ஞாநவ்யாப்தியாலே. (கஎ). அவ்யக்த மாகையாவது- வடிபடாதிகளை திரஹிக்கிறசக்ஷுராதிகளால் தோற்ருதிருக்கை. (கஅ). அசிந்த்ய மாகையாவது - அசித்தோடு ஸஜாதீயமென்று நினைக்கவொண்ணுதிருக்கை. (ககூ). நிரவயவமாகையாவது - அவயவஸமுதாய மின்றிக்கேயிருக்கை. (௨௦). நிர்விகார மாகையாவது - அசித்துப்போலே விகரிக்கையன்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டிருக்கை. (உக). இப்படி யிருக்கையாலே - ஶஸ்த்ரம், அக்நி, ஜலம், வாதம், ஆதபந்தொடக்கமானவற்ருல் சேதித்தல், தஹித்தல், நனைத்தல், ஶோஷிப்பித்தல், செய்கைக்கு அயோக்யமாயிருக்கும். (உஉ). ஆர்ஹதர்-ஆத்மாவை தேஹபரிமாண மென்ருர்கள். (உங). அது ஶ்ருதிவிருத்தம். (உச). அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறயோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு. * ஶைதில்யமவரும். (உரு). ஜ்ஞானாஶ்ரயமாகையாவது-ஜ்ஞானத்துக்கிருப்பிடமின்றிக்கே கிருப்பிடமாயிருக்கை. (உசு) ஆத்மா ஜ்ஞானத்துக் கிருப்பிடமாயிருக்கை. (உஎ). 'நானறிவே'ன்று சொல்லவேணும், 'நானறியாநின்றே' னென்னக்கூடாது. (உஅ). ஜ்ஞாதா வென்றபோதே-கர்த்தா, போக்தா என்னுமிடஞ் சொல்லிற்ருயிற்று. (உகூ). கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஜ்ஞானாவஸ்தா விஶேஷங்க ளாகையாலே. (ங௦). சிலர் குணங்களுக்கேகர்த்ருத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக் கில்லையென்ருர்கள்.(ஙக). அப்போது இவனுக்குஶாஸ்த்ரவஶ்யதையும், போக்த்ருத்வமுங்கொலையும். (ஙஉ). ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளில் கர்த்ருத்வம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று. (ஙங). குணஸம்ஸர்கக்ருதம். (ஙச). கர்த்ருத்வந்தான் ஈஶ்வராயத்தம். (ஙரு). ஜ்ஞானாஶ்ரயமாகில ஶாஸ்த்ரங்களிலே யிவனை 'ஜ்ஞானமெ'ன்று சொல்லுவா னென்னென்னில். (ஙசு). ஜ்ஞானத்தை யொழியவுந் தன்னை யறிகையாலும், ஜ்ஞா

---

* 'ஶைதில்யமும்வரும்' என்றும் பாடாந்தரங்காண்கின்றன.

நம் ஸாரஹிதகுணமாய் நிரூபக தர்மமாயிருக்கையாலும் சொல்லிற்று. (௩௭). நியாம்யமாகையாவது - ஈஶ்வரபுத்த்யதீநமாக எல்லா வ்யாபாரங்களுமுண்டாம்படி யிருக்கை. (௩௮). தார்யமாகையாவது - அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களை யொழிந்தபோது தன் ஸத்தை யில்லையாம்படி யிருக்கை. (௩௯). ஶேஷமாகையாவது - சந்தந குஸும தாம்பூலாதிகளைப்போலே அவனுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாயிருக்கை. (௪௦). இதுதான் - தேஹ க்ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப்போலே *ப்ருதக் ஸ்திதியாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே ஶரீரம்போலே அவற்றுக் கயோக்யமாயிருக்கை. (௪௧). ஆத்மஸ்வரூபந்தான் - பத்த, முக்த, நித்ய ரூபேண மூன்றுபடிபட்டிருக்கும். (௪௨) பத்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை. (௪௩) முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரஸம்பந்த மற்றவர்களை. (௪௪). நித்யரென்கிறது - ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத ஶேஷ ஶேஷாஶநாதிகளை. (௪௫). ஜலத்துக் கக்நிஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸ்தாலீ ஸம்ஸர்கத்தாலே ஔஷ்ண்யஶப்தாதிகளுண்டாகிறாப்போலே ஆத்மாவுக்கு அசித் ஸம்பந்தத்தாலே அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசிகளுண்டாகிறன. (௪௬). அசித்துக்கழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள். (௪௭). இம்மூன்றுந் தனித்தனியே அநந்தமாயிருக்கும். (௪௮). சிலர் ஆத்மபேதமில்லை ஏகாத்மாவேயுள்ள தென்றார்கள். (௪௯). அந்தபக்ஷத்தில் ஒருவன் ஸுகிக்கிறகாலத்திலே வேறேயொருவன் து:கிக்கக் கூடாது. (௫௦). அதுதேஹ பேதத்தாலே யென்னில். (௫௧) ஸௌபரி ஶரீரத்திலுமதுகாணவேணும். (௫௨). ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், ஒருவன் முக்தனாகையும், ஒருவன் ஶிஷ்யனாகையும், ஒருவனாசார்யனாகையும் கூடாது. (௫௩). விஷம ஸ்ருஷ்டியுங் கூடாது. (௫௪). ஆத்மபேதஞ் சொல்லுகிறஶ்ருதியோடும் விரோதிக்கும். (௫௫). ஶ்ருதி ஔபாதிகபேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்னவொண்ணாது. (௫௬). மோக்ஷதசையிலும்பேதம் உண்டாகையாலே. (௫௭). அப்போது தேவமநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதி பேதமும் கழிந்து, ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபம் - அத்யந்தம் ஸமமாய், ஒருபடியாலும் பேதஞ்சொல்லவொண்ணாதபடி யிருந்ததேயாகிலும். (௫௮). பரிமாணமும், இடையும், ஆகாரமும் ஒத்திருக்கிற - பொற்குடங்கள், ரத்நங்கள், வ்ரீஹிகள் தொடக்கமானவற்றிற்கு பேதமுண்டாகிறாப்போலே ஸ்வரூப பேதமும்ஸித்தம். (௫௯). ஆகையால் ஆத்மபேதங்கொள்ளவேணும். (௬௦). இப்போது இவர்களுக்கு லக்ஷணம் ஶேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம். (௬௧). இவர்களுடைய ஜ்ஞாநந்தான்-ஸ்வரூபம்போலே நித்ய-த்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமா யிருக்கும். (௬௨). ஆனால் ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசியென்னென்னில். (௬௩). ஸ்வரூபம் - தர்மியாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு அயோக்யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகாஶிப்பியாமலே தனக்குத்தான் ப்ரகாஶிக்கக்கடவதாய், அணுவாயிருக்கும்; ஜ்ஞாநம் - தர்மமாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமாய், தன்னையொழிந்தவற்றை ப்ரகாஶிப்பிக்கக்கடவதாய், தனக்குத்தான் ப்ரகாஶியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாஶிக்கக்கடவதாய், விபுவாயிருக்கும். (௬௪). அதில் ஶிலருடைய ஜ்ஞாநம்-

* 'ப்ருதக்ஸித்தியாதிகளுக்கு' என்றும்பா.

எப்போதும் விஶதமாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் - எப்போதும் அவிஶதமாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் - ஒருக்கால் அவிஶதமாய், ஒருக்கால் விஶதமாயிருக்கும். (௬௫). ஜ்ஞாநம் - நித்யமாகில் 'எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நஶித்தது' என்கிறபடி யென்னென்னில், (௬௬). இந்த்ரிய த்வாரா ப்ரஸரித்து விஷயங்களை க்ரஹிப்பது, மீளுவதாகையாலே அப்படி சொல்லக்குறையில்லை. (௬௭). இதுதான் ஏகமா யிக்கச்செய்தே நாநாவாய்த் தோற்றுகிறது - ப்ரஸரணபேதத்தாலே. (௬௮). த்ரவ்யமானபடி யென்னென்னில், (௬௯). க்ரியாகுணங்களுக் காஶ்ரயமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாயிருக்கையாலே, த்ரவ்யமாகக்கடவது. (௭0). அஜடமாகில் ஸுஷுப்தி மூர்ச்சாதிகளில் தோற்றவேண்டாவோ வென்னில், (௭௧). ப்ரஸரண மில்லாமையாலே தோற்றாது. (௭௨). ஆநந்தரூபமாகையாவது — ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஶிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கை. (௭௩). விஷஶஸ்த்ராதிகளைக் காட்டும்போது ப்ரதிகூலமாயிருக்கைக்கடி-தேஹாத்ம ப்ரமாதிகள். (௭௪). ஈஶ்வராத்மகமாகையாலே எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவம்; ப்ராதிகூல்யம் வந்தேறி. (௭௫). மற்றை ஆநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிகமாகில், ஒருவனுக்கொருக்கால் ஓரிடத்திலே அநுகூலங்களான சந்தநகுஸுமாதிகள், தேஶாந்தரே காலாந்தரே-இவன்றனக்கும், அத்தேஶத்திலே அக்காலத்திலே வேறேயொருவனுக்கும் ப்ரதிகூலங்களாகக் கூடாது. (௭௬).

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

தத்வத்ரயம்.

அசித்ப்ரகரணம் "உ"

அசித்து - ஜ்ஞாநஶூந்யமாய், விகாராஸ்பதமா யிருக்கும். (௧). இது ஶுத்த ஸத்வமென்றும், மிஶ்ரஸத்வ மென்றும், ஸத்வஶூந்ய மென்றும், த்ரிவிதம். (௨). இதில் ஶுத்த ஸத்வமாவது - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் கலசாதே கேவல ஸத்வமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்தஜநகமாய், கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவல பகவதிச்சையாலே விமாந, கோபுர, மண்டப, ப்ராஸாதாதி ரூபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய், நிரவதிக தேஜோரூபமாய், நித்ய முக்தராலும் ஈஶ்வரனாலும் பரிச்சேதிக்கவரிதாய், அத்யத்புதமா யிருப்பதொன்று. (௩). இத்தைச்சிலர்-ஜடமென்றார்கள்; சிலர்-அஜடமென்றார்கள். (௪). அஜடமானபோது-நித்யர்க்கும், முக்தர்க்கும், ஈஶ்வரனுக்கும், ஜ்ஞாநத்தை யொழியவுந் தோற்றும். (௫). ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றாது. (௬). ஆத்மாவிலும், ஜ்ஞாநத்திலும் பின்னமானபடி யென்னென்னில், (௭). 'நான்' என்று தோற்றாமையாலும், ஶரீரங்களாய்ப் பரிணமிக்கையாலும், விஷயங்களை யொழிய

வும் தானே தோற்றுகையாலும், ஶப்த ஸ்பர்ஶாதிக ளுண்டாகையாலும் ஸிந்நமாகக்கடவது. (அ). மிஶ்ர ஸத்வமாவது - ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங்கூடி பத்தவேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்குத் திரோதாயகமாய், விபரீதஜ்ஞாந ஜநகமாய், நித்யமாய், ஈஶ்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், ப்ரதேஶபேதத்தாலும், காலபேதத்தாலும் ஸத்ருஶமாயும், விஸத்ருஶமாயு மிருக்கும் விகாரங்களை உண்டாக்கக் கடவதாய், 'ப்ரக்ருதி-அவித்யை - மாயை' என்கிற பேர்களை உடைத்தா யிருக்கும் அசித்விஶேஷம். (௯). ப்ரக்ருதியென்கிறது - விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே; அவித்யையென்கிறது - ஜ்ஞாநவிரோதியாகையாலே; மாயை யென்கிறது - விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே. (௧0). இதுதான் (பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்துங் கருமேந்திரிய மைம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்காரமனங்களே) என்கிறபடியே, இருபத்துநாலு தத்வமாயிருக்கும். (௧௧). இதில் ப்ரதமதத்வம் - ப்ரக்ருதி. (௧௨). இது-அவிபக்த தமஸ்ஸென்றும், விபக்த தமஸ்ஸென்றும், அக்ஷரமென்றும் சில அவஸ்தைகளை உடைத்தா யிருக்கும். (௧௩). இதில் நின்றும் குணவைஷம்யத்தாலே மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கும். (௧௪). குணங்களாகிறன - ஸத்வ-ரஜஸ் - தமஸ்ஸுக்கள். (௧௫). இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய், ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில்-அநுத்பூதங்களாய், விகாரதஶையில்-உத்பூதங்களா யிருக்கும். (௧௬). ஸத்வம் - ஜ்ஞாந ஸுகங்களையும், உபய ஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும். (௧௭). ரஜஸ்ஸு - ராக த்ருஷ்ணா ஸங்கங்களையும், கர்ம ஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும். (௧அ). தமஸ்ஸு - விபரீதஜ்ஞாநத்தையும், அநவதாநத்தையும், ஆலஸ்யத்தையும், நித்ரையையும் பிறப்பிக்கும். (௧௯). இவை ஸமங்களானபோது - விகாரங்கள் ஸமங்களுமாய், அஸ்பஷ்டங்களுமாய் இருக்கும்; விஷமங்களானபோது - விகாரங்கள் விஷமங்களுமாய், ஸ்பஷ்டங்களுமாய் இருக்கும். (௨0). விஷம விகாரங்களில் ப்ரதம விகாரம் - மஹாந். (௨௧). இது-ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய், அத்யவஸாய ஜநகமாய் இருக்கும். (௨௨). இதில் நின்றும்-வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதி என்று த்ரிவிதமான அஹங்காரம் பிறக்கும். (௨௩). அஹங்காரம் - அபிமாந ஹேதுவா யிருக்கும். (௨௪). இதில் - வைகாரிகத்தில் நின்றும் 'ஶ்ரோத்ர த்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வாக்ராணங்க'ளென்கிற ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும் 'வாக் பாணி பாத பாயூபஸ்தங்க' ளென்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸும், ஆகிற பதினொரு இந்த்ரியங்களும் பிறக்கும். (௨௫). பூதாதியில் நின்றும், ஶப்ததந்மாத்ரை பிறக்கும்; இதில் நின்றும் - ஆகாஶமும், ஸ்பர்ஶ தந்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் வாயுவும், ரூபதந்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் - தேஜஸ்ஸும், ரஸ தந்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் - அப்பும், கந்த தந்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் - ப்ருதிவி பிறக்கும். (௨௬). ஸ்பர்ஶ தந்மாத்ரை தொடக்கமான நாலு தந்மாத்ரைகளும் - ஆகாஶம் தொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் கார்யமாய், வாயுதொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் காரணமாய் இருக்கு மென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (௨௭). தந்மாத்ரங்களா

வன - பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைகள். (௨௮). மற்றையிரண்டஹங்காரமும்-ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது, ராஜஸாஹங்காரம் - ஸஹகாரியாயிருக்கும். (௨௯). ஸாத்விகாஹங்காரம் - ஶப்ததந்மாத்ராதி பஞ்சகத்தையும் அடைவே ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு, ஶ்ரோத்ராதி ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; தத்ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு வாகாதி கர்மேந்த்ரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; இவற்றையொழியத் தானே மநஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (௩௦). சிலர் - இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்யமென்றார்கள். (௩௧). அது ஶாஸ்த்ரவிருத்தம். (௩௨). பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை. (௩௩). இவை கூடினாலல்லது கார்யகரமல்லாமையாலே, மண்ணையும்-மணலையும்-நீரையுஞ் சேர்த்தொரு த்ரவ்யமாக்கிச் சுவரிடுவாரைப்போலே, ஈஶ்வரன்-இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்தொரு அண்டமாக்கி, அதுக்குள்ளே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும். (௩௪). அண்டத்தையும், அண்டகாரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும்; அண்டத்துக்குட்பட்ட வஸ்துக்களைச் சேதநர்க்கந்தர்யாமியாய் நின்றுண்டாக்கும். (௩௫). அண்டங்கள்தான் - அநேகங்களாய், பதினாலு லோகங்களோடேகூடி ஒன்றுக்கொன்று பதிற்றுமடங்கான ஏழாவரணங்களாலுஞ் சூழப்பட்டு, ஈஶ்வரனுக்கு க்ரீடாகந்துகஸ்தாநீயங்களாய், ஜலபுத்புதம்போலே ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும். (௩௬). பூதங்களில் ஆகாஶம் - அவகாஶஹேது, வாயு-வஹநாதிஹேது, தேஜஸ்ஸு - பசநாதிஹேது, ஜலம்-ஸேசந பிண்டீகரணாதிஹேது, ப்ருதிவி-தாரணாதி ஹேது என்பர்கள். (௩௭). ஶ்ரோத்ராதி ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்துக்கும்-அடைவே ஶப்தாதிகளைந்தையும் க்ரஹிக்கை தொழில்; வாகாதி கர்மேந்த்ரியங்களைந்துக்கும், விஸர்க - ஶில்ப-கதி - உக்திகள் - தொழில்; மநஸ்ஸு - இவையித்தனைக்கும் பொது. (௩௮). ஆகாஶாதி பூதங்களுக்கு-அடைவே ஶப்தாதிகள் குணங்களாயிருக்கும். (௩௯). குணவிநிமயம் - பஞ்சீகரணத்தாலே. (௪௦). ஆகாஶம் கறுத்துத்தோற்றுகிறதும்-அத்தாலே. (௪௧). முன்புற்றை தந்மாத்ரைகளோடே கூடிக்கொண்டு, உத்தரோத்தர தந்மாத்ரைகள் - ஸ்வவிஶேஷங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே, குணாதிக்யமுண்டாயிற்றென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (௪௨). ஸத்வஶூந்யமாவது-காலம். (௪௩). இது, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய், கலாகாஷ்டாதி ரூபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய், நித்யமாய், ஈஶ்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், ஶரீரபூதமாயிருக்கும். (௪௪). மற்றையிரண்டசித்தும் - ஈஶ்வரனுக்கும், ஆத்மாவுக்கும், போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களாயிருக்கும். (௪௫). போக்யங்களாகிறன - விஷயங்கள்; போகோபகரணங்களாகிறன - சக்ஷுராதி கரணங்கள்; போகஸ்தாநங்களாகிறன-சதுர்தஶ புவநங்களும், ஸமஸ்த தேஹங்களும். † (௪௬). இதில் முற்பட்ட அசித்துக்கு - கீழெல்லையுண்டாய், சுற்றும் மேலும் எல்லையின்றிக்கே யிருக்கும்; நடுவில் அசித்துக்கு - சுற்றுங் கீழு மெல்லையின்றிக்கே

† சதுர்தஶபுவநமும், ஸமஸ்ததேஹமும், என்கிறபா—வ்யா—இல்லை. பஹுவசநபாடமே வ்யா—தோற்றுகின்றன.

மேலெல்லையுண்டாயிருக்கும்; காலம்-எங்குமொக்கவுண்டாயிருக்கும். (சஎ). காலந்தான் - பரமபதத்திலே நித்யம்; இங்கு அநித்யமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். (சஅ). சிலர்-காலத்தை இல்லையென்றார்கள். (சகூ). ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் விரோதிக்கையாலே அது சொல்லவொண்ணாது. (ருO). பலரும் திக்கென்று தனியே ஒருத்ரவ்யம் உண்டென்றார்கள். (ருக). பலஹேதுக்களாலும், ஆகாசாதிகளிலே அந்தர்பூதமாகையாலே அதுவுஞ் சேராது. (ருஉ). சிலர் - ஆவரணாபாவம் ஆகாசமென்றார்கள். (ருங). பாவரூபேண தோற்றுகையாலே அதுவுஞ்சேராது. (ருச). வேறே சிலர், இதுதன்னை - நித்யம், நிரவயவம், விபு, அப்ரத்யக்ஷ மென்றார்கள். (ருரு). பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹங்காராதிக ளில்லாமையாலும், கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலும்,அவை நாலுஞ் சேராது.(ருகூ). த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகையாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷ மென்கிறவதுவுஞ் சேராது. (ருஎ) தேஜஸ்ஸு-பௌமாதிபேதத்தாலே பஹுவிதம். (ருஅ). அதில் ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு - ஸ்திரம், தீபாதி தேஜஸ்ஸு - அஸ்திரம். (ருகூ). தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம்-சிவப்பு, ஸ்பர்சம்-ஔஷ்ண்யம். (கூO). ஜலத்துக்குநிறம் - வெளுப்பு, ஸ்பர்சம் - சைத்யம், ரஸம் - மாதுர்யம். (கூக) பூமிக்கு - நிறமும், ரஸமும், பஹுவிதம். (கூஉ). ஸ்பர்சம் - இதுக்கும், வாயுவுக்கும், அநுஷ்ணாசீதம். (கூங). இப்படி அசித்து மூன்றுபடிப் பட்டிருக்கும். (கூச).

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

தத்வத்ரயம்.

ஈச்வர ப்ரகரணம் ॥ ங ॥

ஈச்வரன் - அகிலஹேய ப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாண குண கணபூஷிதனாய், ஸகலஜகத் ஸர்க ஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய், (ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ) - என்கிற † சதுர்வித புருஷர்களுக்கு மாச்ரயணீயனாய், தர்மார்த்தகாம மோக்ஷாக்ய சதுர்விதபலப்ரதனாய், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய், லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனாயிருக்கும். (க) அகிலஹேயப்ரத்யநீகனாகையாவது - தமஸ்ஸுக்குத் தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும், விகாராதிதோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடனாயிருக்கை. (உ). அநந்தனாகையாவது-நித்யனாய், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர்யாமியாய் இருக்கை. (ங). அந்தர்யாமியானால் தோஷங்கள் வாராதோவென்னில், (ச). சரீரகதங்களான பால்யாதிகள்-ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, த்ரிவிதசேதநாசேதநதோ

† சதுர்வித புருஷர்களுக்காச்ரயணீயனாய் - என்றும் பாடாந்தரம்.

ஷமும் ஈஶ்வரனுக்கு வாராது. (௫). ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாகையாவது-ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநனாயிருக்கை. (௬). அதாவது-கட்டடங்க அநுகூலமாய், ப்ரகாஶமுமாயிருக்கை. (௭). இவனுடைய ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி கல்யாணகுணங்கள் - நித்யங்களாய், நிஸ்ஸீமங்களாய், நிஸ்ஸங்க்யங்களாய், நிருபாதிகங்களாய், நிர்தோஷங்களாய், ஸமாநாதிகரஹிதங்களா யிருக்கும். (௮). இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகளுக்குவிஷயம்-அநுகூலர்; ஶௌர்யாதிகளுக்குவிஷயம்-ப்ரதிகூலர்; இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளுக்கு-எல்லாரும் விஷயம். (௯). ஜ்ஞாநம்-அஜ்ஞர்க்கு; ஶக்தி-அஶக்தர்க்கு; க்ஷமை-ஸாபராதர்க்கு; க்ருபை-து:கிகளுக்கு; வாத்ஸல்யம்-ஸதோஷர்க்கு; ஶீலம்-மந்தர்க்கு; ஆர்ஜவம்-குடிலர்க்கு; ஸௌஹார்தம் - துஷ்ட ஹ்ருதயர்க்கு; மார்தவம் - விஶ்லேஷ பீருக்களுக்கு; ஸௌலப்யம்-காண ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு; இப்படி யெங்குங் கண்டுகொள்வது. (௧௦). இப்படி, ஈஶ்வரன்-கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, பிறர் நோவுகண்டால் 'ஐயோ' வென்றிரங்கி, அவர்களுக்கெப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து, தனக்கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்யாதே, நிலா, தென்றல், சந்தநம், தண்ணீர்போலே பிறர்க்கேயாய், தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்கள்பக்கல் ஜந்ம ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே, தாங்களும் பிறருந் தஞ்சமல்லாதபோது தான் தஞ்சமாய், ஸாந்தீபநீபுத்ரனையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டு வந்தாற்போலே அரியனசெய்தும், அவர்கள் அபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்கு த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையும் உண்டாக்கியும், தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகங் கொண்டாற்போலேயிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி, அவர்கள் கார்யந் தலைக்கட்டினால் தான் க்ருதக்ருத்யனாய், தான் செய்தநன்மைகளொன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருத லவத்தையே நினைத்து, அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி எல்லா தஶையிலும் இனியனாய், பார்யாபுத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷ[illegible]ப் போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே, குற்றங்க[illegible]ப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து, காமிநியுடைய அழுக்குகக்கும் காமுகனைப்போலே, அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு, அவர்கள்பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய், பிரிந்தால் - அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படி யென்னும்படி தானீடுபட்டு, அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழவிட்டு, அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி எளியனாய், அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணை கன்றையும், புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலுங் குளம்பிலும் ஏற்குமாபோலே பெரியபிராட்டியாரையும், ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போரும். (௧௧). இவனே - ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன். (௧௨). சிலர் பரமாணுவைக் காரணமென்றார்கள். (௧௩). பரமாணுவில் - ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஶ்ருதிவிரோதத்தாலும் அது சேராது. (௧௪). காபிலர் - ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள். (௧௫). ப்ரதாநம்-அசேதநமாகையாலும், ஈஶ்வரன்-அதிஷ்டியாதபோது பரிணமிக்க மாட்டாமையா

லும், ஸ்ருஷ்டி - ஸம்ஹார வ்யவஸ்தையை கூடாமையாலும், அதுவுஞ்சேராது. (கசு) சேதநனுங் காரணமாகமாட்டான். (கஎ). கர்ம பரதந்த்ரனுமாய், து:கியுமாயிருக்கையாலே. (கஅ). ஆகையால், ஈஶ்வரன்தானே ஜகத்துக் குக்காரணம். (ககூ). இவன் காரணமாகிறது - அவித்யா கர்ம பரவஶ்யோபாதிக ளால் அன்றிக்கே, ஸ்வேச்சையாலே. (௨0). ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே - செய் கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும். (௨க). இதுக்கு ப்ரயோஜநம் கேவல லீலை. (௨௨). ஆனால் ஸம்ஹாரத்தில் லீலை கொலையாதோ வென்னில், (௨௩). ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே கொலையாது. (௨௪) இவன் தா னே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே உபாதானமுமாயிருக்கும். (௨௫). ஆனால் நிர்விகாரனென்னும்படி யென்னென்னில். (௨சு). ஸ்வரூபத்துக்கு விகார மில்லாமையாலே நிர்விகாரனென்னக் குறையில்லை. (௨எ). ஆனால் பரிணா மம் உண்டாம்படி யென்னென்னில், (௨அ). விஶிஷ்டவிஶேஷணஸ்த் வாரகமாக. (௨கூ). ஒரு ஶிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் - ஸர்வ ஶக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே. (௩0). ஈஶ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது - அசித்தைப் பரிணமிப்பிக்கையும், சேதநர்க்கு ஶரீரேந்த்ரியங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும். (௩க). ஸ்திதிப்பிக்கையாவது - ஸ்ருஷ்ட மான வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு நீர்நிலைபோலே, அநுகூலமாக ப்ரவேஶித்து நின்று ஸர்வரக்ஷைகளையும் பண்ணுகை. (௩௨). ஸம்ஹரிக்கையாவது - அவிநீதனான புத்ரனைப் பிதா விலங்கிட்டு வைக்குமாபோலே, விஷயாந்தரங்க ளிலே கைவளருகிற கரணங்களைக் கொலைத்திட்டுவைக்கை. (௩௩). இம்மூன் றுந் தனித்தனியே நாலுப்ரகாரமா யிருக்கும். (௩௪). ஸ்ருஷ்டியில்-ப்ரம் ஹாவுக்கும், ப்ரஜாபதிகளுக்கும், காலத்துக்கும், ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அந் தர்யாமியாய் ரஜோகுணத்தோடேகூடி ஸ்ருஷ்டிக்கும். (௩௫) ஸ்திதியில் விஷ்ண்வாதிரூபேண அவதரித்து, மந்வாதிமுகேந ஶாஸ்த்ரங்களை ப்ர வர்த்திப்பித்து, நல்வழிகாட்டி, காலத்துக்கும், ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அந் [illegible]யாமியாய் ஸத்வகுணத்தோடேகூடி ஸ்திதிப்பிக்கும். (௩சு). ஸம்ஹா ரத்தில் - ருத்ரனுக்கும், அக்நியந்தகாதிகளுக்கும், காலத்துக்கும், ஸகலஜந் துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் தமோகுணத்தோடேகூடி ஸம்ஹரிக்கும். (௩எ). சிலரை ஸுகிகளாகவும், சிலரை து:கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈஶ்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் வாராதோ என்னில், (௩அ). கர்ம மடியாகச் செய்கையாலும், மண்தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலும் வா ராது. (௩கூ). இவன்தான் (முந்நீர்ஞாலம் படைத்த வெம்முகில்வண்ணன்) என்கிறபடியே ஸவிக்ரஹனாய்க்கொண்டு, ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணும். (௪0). விக்ரஹந்தான்-ஸ்வரூபகுணங்களிலுங்காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய், ஸ்வாநுரூபமாய், நித்யமாய், ஏகரூபமாய், ஶுத்தஸத்வாத்மகமாய், சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞாநமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக் கச்செப்பிலே பொன்னை யிட்டுவைத்தாற்போலேயிருக்க, பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாஶகமாய், நிரவதிகதேஜோரூபமாய், ஸௌ குமார்யாதி கல்யாணகுணகணநிதியாய், யோகித்யேயமாய், ஸகலஜநமோ

ஹநமாய், ஸமஸ்தபோஹவைராக்யஜநகமாய், நித்யமுக்தாநுபாவ்யமாய், * வாசத்தடம்போலே ஸகலதாபஹரமாய், அநந்தாவதாரகந்தமாய், ஸர்வ ரக்ஷகமாய், ஸர்வாபாஶ்ரயமாய், அஸ்த்ரபூஷணபூஷிதமாயிருக்கும். (௪௧). ஈஶ்வரஸ்வரூபந்தான் - பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யா மித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என்றஞ்சு ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும். (௪௨). அவற்றில் பரத்வமாவது - அகாலகால்யமான * நலமந்த மில்லதோர் நாட் டிலே நித்யமுக்தர்க்கு போக்யனாய்க்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் இரு ப்பு. (௪௩). வ்யூஹமாவது - ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரார்த்தமாகவும், ஸம் ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும், உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாகவும், ஸங்கர்ஷண- ப்ரத்யும்ந - அநிருத்தரூபேண நிற்கும்நிலை. (௪௪). பரத்வத்தில் - ஜ்ஞாநாதிக ளாறும் பூர்ணமாயிருக்கும்; வ்யூஹத்தில் - இவ்விரண்டு குணம் ப்ரகடமா யிருக்கும். (௪௫). ஸங்கர்ஷணர் - ஜ்ஞாந பலங்களிரண்டோடுங் கூடி, ஜீவதத்வத்தை அதிஷ்டித்து, அத்தை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து, ப்ரத்யும்நாவஸ்தையையும் பஜித்து, ஶாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநத்தையும், ஜகத் ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர். (௪௬). ப்ரத்யும்நர் - ஐஶ் வர்ய வீர்யங்களிரண்டோடுங் கூடி, மநஸ்தத்வத்தை அதிஷ்டித்து, தர் மோபதேஶத்தையும், மநுசதுஷ்டயந் தொடக்கமான ஶுத்தவர்க ஸ்ருஷ் டியையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர். (௪௭). அநிருத்தர் - ஶக்தி தேஜஸ் ஸுக்க ளிரண்டோடுங்கூடி, ரக்ஷணத்துக்கும், ஜ்ஞாநப்ரயாநத்துக்கும், காலஸ்ருஷ்டிக்கும், மிஶ்ரஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர். (௪௮). விபவம்- அநந்தமாய், கௌண முக்யபேதத்தாலே பேதித்திருக்கும். (௪௯). மநுஷ் யத்வம், திர்யக்த்வம்போலே கௌணத்வமும் இச்சையாலே வந்தது; ஸ்வ ரூபேண அன்று. (௫௦). அதில் அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், அஜஹத் ஸ்வபாவவிபவங்களுமாய், தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம்போலேயிருக்கக்கடவதான முக்ய ப்ராதுர்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களா யிருக் கும். (௫௧). விதி, ஶிவ, பாவக, வ்யாஸ, ஜாமதக்ந்யார்ஜுந, வித்தேஶா திகளாகிற கௌண ப்ராதுர்பாவங்களெல்லாம் அஹங்காரயுக்த ஜீவர்களை அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யங்கள். (௫௨). நித்யோதித ஶாந்தோதிதாதிபேதமும், ஜாக்ரத் ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதுராத் ம்யமும், கேஶவாதி மூர்த்யந்தரமும், ஷட்த்ரிம்ஶத் பேதபிந்நமான பத்ம நாபாதிவிபவமும், உபேந்த்ர, த்ரிவிக்ரம, ததிபக்த, ஹயக்ரீவ, நரநா ராயண, ஹரி, க்ருஷ்ண, மத்ஸ்ய, கூர்ம, வராஹாத்யவதார விஶேஷங்களும் அவற்றினுடைய பூஜாஉபாய வர்ண க்ருத்ய ஸ்தாநாதி பேதங்களும், தூரவ யரங்களுமாய், க்ரந்தபதமங்களுமாய் இருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம். (௫௩). அவதாரங்களுக்கு ஹேது இச்சை. (௫௪). பலம் ஸாதுபரித்ரா ணாதி த்ரயம். (௫௫) பல ப்ரமாணங்களிலும் ஸுக்ருதாதி ஶாபாதிகளாலே பிறந் தானென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஹேது, கர்மமாகவேண்டாவோவெ ன்னில், (௫௬.) அவைதன்னிலே ஶாபம் வ்யாஜம்; அவதாரம் ஐச்சிகமெ ன்று பரிஹரித்தது. (௫௭.) அந்தர்யாமித்வமாவது-அந்த:ப்ரவிஶ்ய நியந்தா வாயிருக்கை. (௫௮.) ஸ்வர்க நரகப்ரவேஶாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகல

சேதநர்களுக்கும் துணையாய், அவர்களை விடாதே நிற்கிற நிலைக்குமேலே ஶுபாஶ்ரயமான திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு த்யேயனுகைக்காகவும், அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும், ஸஹ்யாஹிதனாய்க்கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பு. (௫௯.) அர்ச்சாவதாரமாவது - (தமருகந்ததெவ்வுருவமவ்வுருவம்) என்கிறபடியே சேதநர்க்கபிமதமான த்ரவ்யங்களிலே விபவவிஶேஷங்களைப் போலன்றிக்கே, தேஶ காலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி ஸந்நிதிபண்ணி, அபராதங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டு, அர்ச்சகபரதந்த்ரமான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களையும் உடையனாய்க்கொண்டு, கோயில்களிலும், க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளி நிற்கும் நிலை. (௬௦). ருசிஜநகத்வமும், அஶேஷலோக ஶரண்யத்வமும், அநுஸந்தேயத்வமும், எல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணம். (௬௧). ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப்போலேயும், அஶக்தரைப்போலேயும், அஸ்வதந்த்ரரைப்போலேயும் இருக்கச்செய்தேயும், அபாரகாருண்ய பரவஶனாய்க்கொண்டு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும். (௬௨).

(ஆக மொத்த ஸூத்ரம் - ௨௦௨).

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

தத்வத்ரயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

அர்த்தபஞ்சகம். †

ஸம்ஸாரியான சேதநனுக்குத் தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்து உஜ்ஜீவிக்கும் போது, அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநம் உண்டாகவேணும். அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாவது - ஸ்வஸ்வரூப, (௧) பரஸ்வரூப, (௨) புருஷார்த்தஸ்வரூப, (௩) உபாயஸ்வரூப, (௪) விரோதிஸ்வரூபங்களை, (௫) உள்ளபடி அறிகை. இவற்றில் ஓரொருவிஷயந்தான் - அஞ்சுபடிப்பட்டிருக்கும்.

(௧). ஸ்வஸ்வரூப மென்கிறது - ஆத்மஸ்வரூபத்தை. ஆத்மஸ்வரூபந்தான் - நித்யர், முக்தர், பத்தர், கேவலர், முமுக்ஷுக்களென்றைந்து.

(௨). ‡ பரஸ்வரூபமென்கிறது - ஈஶ்வரஸ்வரூபத்தை. ஈஶ்வரஸ்வரூபந்தான் - பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்றைந்து.

---

† திருமந்த்ரத்திற்சொல்லுகிற அர்த்தபஞ்சக ஸ்வரூபத்தையும் விஶதமாக்குகிறது - இந்தரஹஸ்யம்.

‡ 'ஏகரூபா சாரம்ப்ரவஞ்சுதி ப்ராதுர்பாவைஶ்சாவதாரா: | பரோ வ்யூஹ விபவோ நியந்தா ஸர்வதேஹிநாம் || அர்ச்சாவதாரஶ்ச ததா தயாளு: புருஷாக்ருதி:' என்கிற விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதா ப்ரவசனத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி - பரஸ்வரூப மித்யாதி - அருளிச்செய்கிறார். விபவாவதாரம் - இரண்டுவிதம். முக்யப்ராதுர்பாவ மென்றும், கௌணப்ராதுர்பாவ மென்றும். முக்யப்ராதுர்பாவங்கள் - மத்ஸ்யகூர்மாதி திவ்யவதார

(௩). புருஷார்த்தஸ்வரூப மென்கிறது-புருஷனாலே அர்த்திக்கப்படுமது புருஷார்த்தம். அந்தப் புருஷார்த்தந்தான் - தர்ம, அர்த்த, காம, ஆத்மாநுபவ, பகவதநுபவமென்றைந்து.

(௪). உபாயஸ்வரூபமென்கிறது - கர்ம, ஜ்ஞாந, பக்தி, ப்ரபத்தி, ஆசார்யாபிமாநமென்றைந்து.

(௫). விரோதிஸ்வரூபமென்கிறது - ஸ்வரூபவிரோதி, பரத்வவிரோதி, புருஷார்த்தவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்திவிரோதியென்றைந்து.

(க). [க.] இவற்றில், நித்யராவார்-ஒருநாளும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமாகிற அவத்யமின்றிக்கே நிரவத்யராய், பகவதநுபவாநுகூல்யைகபோகராய், (வாளிவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன்) என்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு (விண்ணாட்டவர் மூதுவர்) என்கிறபடியே பட்டங்கட்டுகைக் குரியராம்படி மூப்பரான மந்த்ரிகளாய், † ஈஸ்வரநியோகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணவும் சக்தராய், பரவ்யூஹாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந் தடிமைசெய்யக்கடவராய் கோயில்கொள் தெய்வங்களான ஸேனைமுதலியார் தொடக்கமான அமரர்கள்.

ங்கள். ரளணமாவது - ஆவேசாவதாரம். இவைதான் ஸ்வரூபாவேச மென்றும், சக்த்யாவேச மென்றும் த்விவிதமாயிருக்கும். ஸ்வரூபாவேசமாவது - பரசுராம க்ருஷ்ண த்வைபாயநாதிகளான சேதநருடைய சரீரங்களிலே தன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே ஆவேசித்துநிற்கை. சக்த்யாவேசமாவது - கார்யகாலத்திலே விதிசிவாதிகளான சேதநர்பக்கலிலே சக்திமாத்ரத்தாலே ஸ்புரித்துநிற்கை. அர்சாவதாரமும் - விபவாவதாராந்தர்பாவமாயிருந்தபோதிலும் ப்ரத்யக்ஷத்தில் வ்யக்த்யந்தரமாகத் தோற்றுகையாலும், வசநபலத்தாலும் அர்சாவதாரத்தை பின்னமாக அருளிச்செய்தாரித்தனை. 'ஐதரெசவ்ரக்ஷிஷ்ணஸ்யசெவாவதீயஸ் யதா உஷ்ராவதாஜதி' என்று ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்.

† இத்தால் - ஸ்தோத்ரரத்நபாஷ்யத்தில் (உக - சக) வது ஶ்லோகங்களிற் சொன்னவை நிரஸ்தமாயிற்று. சேதநர்களுக்கு ஜகத்வ்யாபாரமில்லை என்றது - ஸத்வேத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஜகத்வ்யாபார காரணமில்லையென்றபடியிறே. ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார க்ரமங்களை உபதேச க்ரமத்தாலே பெற்று அவற்றைப்பண்ண சக்தரானபின்பு அநந்ய ப்ரயோஜநராய் ஆச்ரயிக்குமவர்கள், அவனுடைய நியோகத்தால் அவற்றைச்செய்ய சக்தரென்னுமிடஞ் சொல்லவேண்டாவிறே. 'விஸ்ருஜ' என்று விஷ்வக்ஸேநருக்கு ஸ்ருஷ்ட்ருத்வம் கண்டோக்தம். 'ஸ்ரீஜகிவிஷ்வக்ஸேநஸ்ருஷ்டஸமஸ்தாசேஷதேவதாகம்' என்று ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தாராகையாலே இதுக்கு விபரீதமானவை உக்தவிபரீதம்போலே த்யாஜ்யமாமித்தனை. ஆக ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஏகதேசஸ்ருஷ்ட்ருத்வாதிசக்தி ஈஸ்வராதீனையாகிறுப்போலே நித்யமுக்தருடைய ஸகலஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிசக்தியு மீஸ்வராதீனை என்றபடி. ஆகையால் நித்யமுக்தர்களுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதியில் சக்தியுண்டென்னுமிடமுபபந்நம். 'ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ப்ராப்தியில்லாமைபோக்கி சக்தியில்லாமையாலே தவறுகிறு

[௨.] முக்தராவார்- † பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் வந்த க்லேசமலங்களெல்லாம் கழிந்து, பகவத்ஸ்வரூப ரூப குண விபவங்களை அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே வாயாரப் புகழ்ந்து, * மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகரத்திலே களித்தாநந்திக்கிற முநிவர்கள்.

[௩.] பத்தராவார்- பாஞ்சபௌதிகமாய், அநித்யமாய், ஸுகதுःகாநுபவபரிகரமாய், ஆத்மவிச்லேஷத்தில் தர்சந ஸ்பர்சநயோக்யமில்லாதபடி அசுசிபாஸ்பதமாய், அஜ்ஞாந அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநஜநகமான ஸ்வதேஹமே ஆத்மாவாகவும், சப்தாதி விஷயாநுபவஜநிதமான ஸ்வதேஹபோஷணமே புருஷார்த்தமாகவும், சப்தாதிவிஷயாநுபவத்துக் குறுப்பாக வர்ணாச்ரமதர்மங்களை அழியமாறியும், அஸேவ்யஸேவைபண்ணியும், பூதஹிம்ஸைபண்ணியும், பரதார பரத்ரவ்யாபஹாரம்பண்ணியும், ஸம்ஸாரவர்த்தகராய், பகவத்விமுகராந சேதநர்.

[௪.] கேவலனாவான்- தனியிடத்திலே மிகவும் க்ஷுத்பிபாஸைகளாலே நலிவுபட்டவன், பக்ஷ்யாபக்ஷ்ய விவேகம்பண்ணமாட்டாதே தன்னுடம்பைத்தானேஜீவித்து ‡ ப்ரஸந்நனுமாபோலே ஸம்ஸார தாவாக்நியாலே தப்தனானவன், ஸம்ஸார துःக நிவ்ருத்திக்கு உறுப்பாக சாஸ்த்ரஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே ப்ராக்ருத்யாத்ம விவேகம்பண்ணி, ப்ரக்ருதி - துःகாச்ரயமாய், ஹேயபதார்த்தஸமுதாயமாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும், ஆத்மா - ப்ரக்ருதேः பரனாய் பஞ்சவிம்சகனாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய், ஸ்வதஸ்ஸுகியாய், நித்யனாய், அப்ராக்ருதனாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும் அநுஸந்தித்து, முன்பு தான்பட்ட துःகத்தின் பந்தத்தாலே இவ்வல்பரஸத்திலே கால்தாழ்ந்து * உணர்முழுநலமான பரமாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதே, * அமுதவெள்ளத்தானாஞ்சிறப்புவிட்டு, அவ்வாத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமான ஜ்ஞாநயோகத்திலே நிஷ்ட0

ரல்ல' ரென்று ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் (௨௦) வது ச்லோகத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை. '[illegible]' மென்று நாரதீயபுராணாந்தர்கத ஹரிபக்திஸுதோதயத்தில் நாரதபகவானைக்குறித்து பக்தர்களுடைய லக்ஷணஞ்சொல்லுகிறவளவில் ஸர்வேச்வரன்தானே சொன்னானிறே. அந்யத்ரவிஸ்தரः.

† (பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே) என்றது - பஹுதாஜந்மஸாத்யமான கர்மஜ்ஞாநங்களாலே பிறந்த தைலதாராவதவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூப பக்திமூலமாகவரும் பகவத்ப்ரஸாதத்தாலேயாதல், நிர்ஹேதுக பகவத்க்ருபையாலே உபாயாந்தர விஷயத்தில் பிறந்த தௌஷ்கரத்வாதி ஸாத்யிமூலமாகவரும் ப்ரபதநமூலமான பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே யாதலென்றபடி. இவ்வர்த்தம் தத்வத்ரய வ்யாக்யாநத்தில் (க - ப்ர - ௪௪ - ஸூத்) ஸ்பஷ்டம்.

‡ பாஜித்து (பா).

ஞய், யோமஹலமான † ஆத்மாநுஹவமாத்ரத்தையே புருஷார்யமாக அநுஹ வித்து, பின்பு ஸம்ஸாரஸம்ஸ்வந்யமும், ஹமவத்ப்ராப்தியும் அற்று, யாவதாத் மஹாவி அமரீரியாய்க்கொண்டு திரிவானொருவன்.

---

† இந்தகைவல்யாயிகாரிக்கு பரமாத்மாநுஹவ வெயமயெண கேவலப்ரக்ருதிவிநிர் முக்த ஜீவாத்மாநுபவத்தையே நித்யபுருஷார்யமாகச் சொல்லுமது - ‘ உஹயெ விஹி வரிவஜூணம் வநூஹொவாஸகெ’ இத்யாதி வேதாந்தஸாராதி ஸ்ரீஸூக்திக ளோடே விரோதியாதோ வென்னில் - விரோதியாது. இந்த ஆத்மாநுபவ காமனான கைவல்யாயிகாரிக்கு முக்யஹலம் - ஆத்மாநுபவமே யாகையாலே. இவன் - கேவல நாமா ஷிப்ராணரூவி ஒவிர்த்திஷ்ட ஜீவாத்மஸ்வரூப பர்யந்தமான சிதசிதவஸ்துக்களை ப்ருஹ்ம த்ருஷ்டியாலே யாதல், ஸ்வரூபேணவாத லுபாஸிக்கிற ப்ரதீகாலம்பந னன்றிறே. ப்ர தீகாலம்பநனுக்கு - அர்சிராஷிமத்யாஷிகளில்லை யென்று ‘ ரூமதொவ நிஷதி கமத்யஹி யாநாவு’ ‘அவநூதீகா ஊம்வநாந்நயதீதி’ இத்யாஷிஸூத்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டது. ஆகை யாலிவ்விடத்திற் சொல்லுகிறவயிகாரி - ப்ரதீகாலம்பநாயிகாரிஹின்னன். இவன் - ப்ரக்ரு திவியுக்தப்ருஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸந நிஷ்டனாகையாலே ‘ தஂயயா யயொவாஸ தெதஷெவஹவதி’ (ஸ்ரீதபம் ப்ரா - கூ - காண்ட. ந-ப்ரபா. ரு - அத்யா. சு - ப்ராஹ்ம. உ0 - பஞ்) என்கிறபடியே - ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மாநுபவ மாத்ரமேஹமாகக்கடவது. இது தன்னை ‘ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தையே’ இத்யாஷி தந்த்ரேண வருளிச்செய்தார். வெதாதஸாரத்தில், ‘ உஹயெவிஹி வரிவஜூணம் வநூஹொவாஸகெ ஈவஹெஷெந. ஹாதீமமரீரகம்வநூஹெவந. வநூஹாதகஹாதாநிதரெ’ என்று ‘கைவல்யாயிகாரியான பஞ்சாக்நிவித்யாநிஷ்டனும், பரப்ரஹ்மோபாஸநநிஷ்டனும் ஈவஹெதத்தாலே பரிபூர்ண மான ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறார்கள்’ என்று அருளிச்செய் திருக்கையாலே வாவ ஹொவாஸநநிஷ்டனைக்காட்டிலும், பஞ்சாக்நிவித்யா நிஷ்டன் வேறுபட்டவன் என்று ஸித்யிக்கையாலும், இவரிருவர்க்கு மர்சிராஷிமதியை ‘கதஃவாஸவநூஹொவாஸீநா ந், ஆதாநஜுவநுகூதிவியமதும்வநூஹாதகஈவாஸீநாஞயதீதி’ என்று சொல்லு கையாலும், ‘கவிநாஷிநாமதநாம ஷெஹாவஸாந ஃயேவ...தஹாநீஷெவநூஹவநூ விஷூதிவிரொயாவு’ என்று வெதாதீவத்தில் அர்சிராஷிமதியால் போனவனுக்கு அப் பொழுதே வநூஹவநூவியைச் சொல்லுகையால் ஈயெவநூகநூதிமண்டலத்தில் ஆதாநஹவம் ஸங்கதமாகையாலும், ‘ யொஹிநாஷைநூதஂஹாநம ஹாதவஸஷொஷகாஷிணாம’ என்கிற விஷ்ணுபுராண வசநத்துக்கு - ‘ வநூகூதிமண்டலத்துக்கும் - வைகுண்டத்துக்கும் மத்யத்தில் ‘ஆதாநஹவஸூநம்’ என்று ஸஹஸ்ரநாம ஹாஷ்யத்தில் ஹட்டர் அர்யமருளிச் செய்திருக்கையாலும், வநூகநூதிமண்டலத்தி லாதாநஹவம் கெவலவநூதீகாலம்வநனுக்கென்று அந்தஸ்ரோக வ்யாக்யாநத்தில் எங்களாழ்வான் நிவஹா ஹாந்தர மருளிச்செய்திருக்கையாலும், வநூகநூதிமண்டலத்துக்குள் ஆதாநஹவங்கொள் ளில் - அதுக்கநிதநூகூவநூஸங்கம்வரு மாகையாலும், ஈக்திஷெஷிமாதாநஹவ முண்டென்கிற வெதாதாசாயூவசந விரொயம்வரு மாகையாலும், தீதாஹாஷ்ய ஸ்ரீஹா ஷ்யாஷிகளில் ‘ ஜிஜாஸூ’ என்கிற வஜூாநிவிஷூ நிஷ்டனுக்கு நிஸ்ஸேஷவநூகநூதி விதி

[ரு.] மோக்ஷத்திலே இச்சை யுடையவர்களுக்கு † முமுக்ஷுக்களென்று பேராகக்கடவது. இதுதான் - முமுக்ஷுக்களாய், உபாஸகராயிருப்பாரும், முமுக்ஷுக்களாய், ப்ரபந்நராயிருப்பாருமாயிரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும்.

முமுக்ஷு ப்ரதிபாத்யாதி ஸாதநாநுஷ்டாந விஶிஷ்டஸ்வரூபத்தை மோக்ஷமாகச் சொல்லுகையாலே ஏதாத்ருஶாநுபவம் ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலே தத்விஶிஷ்டனுக்கு ஸர்வதா கூடாமையாலும், உபாஸிதாநிஷ்டனுக்கு அவாந்தரபலமான பஶ்வாதிபலாநுபவார்த்தமாக ஸ்வதேஹப்ரக்ருதி வைஶிஷ்ட்யமும், அண்டாந்தர்பாவமு மவஶ்யம் வேண்டுகையாலே நியதவிரோதவர்வாவயத்தை யுடைத்தான ஸகுண நிர்குணவாக்யங்களுக்கு அநியதவர்வாவயவ விஷயையான பஞ்சாக்நிந்யாயப்ரவ்ருத்தி கூடாதாப்போலே அத்யந்தவைஷம்ய முண்டாகையாலே பஞ்சாக்நிவித்யைக்கு உபாஸிதாநுந்யாய ப்ரவ்ருத்தி கூடாமையாலும், கைவல்யநித்யத்வம் - பராங்குஶ பரகால யதிவராதி தத்வவேதிஸர்வஸம்மதமா யிருக்கையாலும் - தத்வமீதமநாதரணீய மென்றறியவும். ஆக தேஶவிஶேஷத்திலே பகவதநுபவ வைலக்ஷண்ய இந்த கைவல்யாதிகாரிக்கு - ஸாக்ஷாத்ப்ரஹ்மவித்யாங்கத்தில் பதிதமான ப்ரஜாபதி வாக்யாதி தாபஹத பாப்மத்வாதி ஸத்யஸங்கல்பத்வபர்யந்த குணவிஶிஷ்ட ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வஸ்வரூபமே யாவதாத்மாவிமோக்ஷ மென்றதாயிற்று. (பகவத் ப்ராப்தியுமற்று) என்றது-பகவதிச்சாநுபவாநர்ஹதை யுண்டாகையாலே. 'பிராஜாபதே ரேப்ராந்ரோஜாகைவல்யம் ஸ்ம்ருதம் । ததாஸ்ய மோக்ஷஸ்ய மோக்ஷம்ப்ராஹுர்மநீஷிண: ॥ ஸ்வாத்மாநுபவஜாநந்த ஸாவதிம்கைவல்யம் பதம்। நித்யஸம்நிவர்த்தநம் கைவல்யம் மோக்ஷஉச்யதே ॥ ஶ்ரீஶாம்ஶ்ரீ ஹதிவைகாஸமோக விவர்ஜிதம்' என்று பாஞ்சராத்ரத்தில், (உஉஅ.) வதய்யாயத்தில்நித்யவிபூதி வர்ணநத்தில் ஸூத்ரனுஞ் சொன்னனிறே. (அஶரீரியாய்) என்றது - ஸர்வ தேஶதேஶகாலங்களில் ஸர்வப்ரகாரகைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு 'ஸஏகதா பவதி' த்யாதிப்ரகாரேண பரிக்ரஹிக்கிற திவ்யவிக்ரஹ ரஹிதனுய் என்றபடி. 'அஶரீரம் வாவஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶத:' என்னக்கடவதிறே. முக்தர்களுக்கு அஶரீரத்வமும் ஶரீரத்வமு முண்டென்று அதிகரணத்திற் சொல்லப்பட்டது. வேதவ்யாஸாபிப்ராயமும் கைவல்ய விஷயத்தி லிப்படியே. அவரிதுக் கநித்யத்வாதிகளைச் சொன்னதுக்கு நிதானம் இதுக்கு நித்யபரமபதப்ராப்த்யபாவத்தையே சொல்லில் ஸ்வஸ்வரூபாநுபவமான பரமபதப்ராப்த்யபாவத்தைவிட்டு ப்ராயஶ: எல்லாருமதில் ப்ரவேஶித்து விடுவர்கள் என்று தந்நிராஸார்த்தமாக அப்படி அவர் அருளிச்செய்தார்' என்று ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்திகளி லருளிச்செய்யப்பட்டது. அநந்தவிஸ்தர:.

† கைவல்யார்த்திக்கு, யத்கிஞ்சித் முமுக்ஷுஶப்தவாச்யத்வ மந்யத்ர வுண்டான போதிலும் - பரிபூர்ண முமுக்ஷுஶப்தவாச்யத்வ மில்லாமையாலே கேவலன் என்றும் முமுக்ஷுக்கள் என்றும் பிரித்தருளிச்செய்தார் என்றறியவும். பகவதநுபவ விரோதியான ஸ்வாத்மாநுபவம் த்யாஜ்யமாயிருக்க, அத்தை விடுகையி லிச்சையில்லாமையாலே பூர்ணமுமுக்ஷுஶப்தவாச்யத்வ மிவனுக்கில்லையாய் விட்டது.

(௨.) [௧.] ஈச்வரவிஷயத்தில், பரத்வமாவது-பரமபதத்திலே (அவாக்யநாதர:) என்றெழுந்தருளியிருக்கிற * ஆதியஞ்சோதி யுருவான பரவாஸுதேவர்.

[௨.] வ்யூஹமாவது-ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்கள்.

[௩.] விபவமாவது - ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள்.

[௪.] அந்தர்யாமித்வம் - இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். அதாவது - (அடியேனுள்ளான்) என்றும், (எனதாவி) என்றும், (என்னுயிர்) என்றும், சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவுக்குள்ளும், (போதிற்கமலவன் னெஞ்சம்புகுந்து) என்றும், (அரவிந்தப்பாவையுந் தானுமகம்படி வந்துபுகுந்து) என்றும், (புந்தியிற்புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்தவழகன்) என்றும், (உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறிதி) என்றும், சொல்லுகிறபடியே லக்ஷ்மீஸஹிதனாய், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு, ஹ்ருதயகமலத்துக்குள்ளே ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் ஸதாவலோகநம் பண்ணிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பு.

[௫.] அர்சாவதாரமாவது - (தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர்மற்றப்பேர்) என்கிறபடியே தனக்கென்ன ஓருருவும், ஓர்பெயரும் இன்றிக்கே ஆச்ரிதருகந்தவடிவே வடிவாகவும், அவர்களிட்டபெயரே பெயராகவும், ஸர்வஜ்ஞனா யிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞனைப்போலேயும், ஸர்வசக்தனா யிருக்கச்செய்தே அசக்தனைப்போலேயும், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கச்செய்தே ஸாபேக்ஷனைப்போலேயும், ரக்ஷகனாயிருக்கச்செய்தே ரக்ஷ்யம்போலேயும், ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு கண்ணுக்குவிஷயமாம்படி ஸர்வஸுலபனாய்க்கொண்டு, கோயில்களிலும், க்ருஹங்களிலும், தேசகாலாவதி யின்றிக்கே எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

(௩.) [௧.] புருஷார்த்தங்களில், தர்மமாவது-ப்ராணிரக்ஷணத்துக் குறுப்பாகப்பண்ணும் வ்ருத்தி விசேஷங்கள்.

[௨.] அர்த்தமாவது - வர்ணாச்ரமாநுரூபமாக தநதாந்யங்களை ஸங்க்ரஹித்து தேவதாவிஷயங்களிலும், பைத்ருகமான கர்மங்களிலும், ப்ராணிகள் விஷயமாகவும், உத்க்ருஷ்டமான தேசகால பாத்ரங்களையறிந்து, தர்மபுத்தியா வ்யயிக்கை.

[௩.] காமமாவது - (A) ஐஹ லௌகிகமாயும், (B) பாரலௌகிகமாயும், த்விவிதமாயிருக்கும்.

கேவலம் - ஶுத்தாத்மாநுபவ விரோதியான ஸம்ஸாரத்தினுடைய விமோசநத்திலே மாத்ரமிறே யிவனுக்கிச்சை யுள்ளது. ஆக முமுக்ஷுக்க ளென்கிறது - ஐச்வர்யப்ராப்திகாமதயா ஸம்ஸார விமோசநத்தி லிச்சைபிறந்தவனை. ஐச்வர்யப்ராப்தி காமர்கள்தான் - உபாஸகர் என்றும் ப்ரபன்னர் என்றும் த்விவிதமா யிருக்கையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார்—இதுதானித்யாதி.

(A) இஹலோகத்தில் காமமாவது - பித்ரு மாத்ரு ரத்ந தந தாந்ய வஸ்த்ர ராந்ந பாந புத்ர மித்ர களத்ர பஸு ம்ருஹ க்ஷேத்ர சந்தந குஸும தாம்பூலாதி பதார்த்தங்களில் ஸ்பர்சாதி விஷயாநுபவத்தால் வந்த ஸுக விசேஷங்கள்.

(B) பரலோகத்தில் காமமாவது - இதில் விலக்ஷணமாய், தேஜோ ரூபமான ஸ்வர்காதி லோகங்களிலே சென்று, பசி தாஹ சோக மோஹ ஜராமரணாதிகள் இன்றிக்கே, ஆர்ஜித்த புண்யத்துக்கீடாக அம்ருதபாநம் பண்ணி, அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடே ஸ்பர்சாதி விஷயாநுபவம்பண்ணுகை.

[ச.] ஆத்மாநுபவமாவது - து:கநிவ்ருத்தி மாத்ரமான கேவலாத்மாநுபவ மாத்ரத்தையும் மோக்ஷமென்று சொல்லுவர்கள்.

[ரு.] இனி, (பகவதநுபவ ரூபமான) † பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷமாவது - ப்ராரப்த கர்மசேஷமாய் அவஸ்ய மநுபாவ்யமான புண்யபாபங்கள் நசித்து, (அஸ்தி-ஜாயதே - பரிணமதே-விவர்த்ததே - அபக்ஷீயதே-விநஸ்யதி) என்கிறபடியே ஷட்பாவ விகாராஸ்பதமாய், தாபத்ரயாஸ்ரயமாய், பகவத் ஸ்வரூபத்தை மறைப்பித்து, விபரீதஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிக்கக்கடவதாய், ஸம்ஸாரவர்த்தகமான ஸ்தூல சரீரத்தை உபேக்ஷையோடே பொகட்டு, ஸுஷும்நா நாடியாலே ப்ரஹ்மரந்த்ரகபாலத்தை பேதித்துப் புறப்பட்டு, ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடே * வானேறவழிபெற்று, * மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னடுவுளன்னதோரெல்லையினூடுபோய், ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையும் வாஸநாரேணுவையும் விரஜாஸ்நாநத்தாலேகழித்து, ஸகலதாபங்களுமாறும்படி அமாநவ கரஸ்பர்சமும் பெற்று, சுத்தஸத்வாத்மகமாய், பஞ்சோபநிஷண்மயமாய், ஜ்ஞாநாநந்தஜநகமாய், பகவதநுபவைகபரிகரமாய், *ஒளிக்கொண்ட சோதியுமாய் இருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப்பெற்று, * முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள, நிரதிசயாநந்த மயமான * திருமாமணி மண்டபத்தை ப்ராபித்து, லக்ஷ்மீஸஹிதனாய், பூமிநீளா நாயகனாய், விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய், * குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருருவான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை நித்யாநுபவம்பண்ணி, நித்யகிங்கரஸ்வபாவனாகை.

(ச.) [க.] உபாயங்களில், கர்ம யோகமாவது - யஜ்ஞ, தாந, தபோ, த்யாந, ஸந்த்யாவந்தந, பஞ்சமஹாயஜ்ஞ, அக்நிஹோத்ர, தீர்த்தயாத்ரா, புண்யக்ஷேத்ரவாஸ, க்ருச்ர, சாந்த்ராயண, புண்யநதீஸ்நாந, வ்ரத, சாதுர்மாஸ்ய, பலமூலாசந, சாஸ்த்ராப்யாஸ, ஸமாராதந, ஜப, தர்ப்பணாதி கர்மாநுஷ்டாநத்தால் வந்த காயசோஷணத்தாலே பாபநாசம் பிறந்து, அத்தாலே இந்த்ரியத்வாரா ப்ரஸரிக்கிற தர்மபூத ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸ்பர்சாதிகள் விஷயமல்லாமையாலே விஷயஸாபேக்ஷைபிறந்து, * யம நியம ஆஸந ப்ராணாயாம ப்ரத்யாஹார த்யாந தாரணஸமாதிரூபமான அஷ்டாங்கயோக க்ரமத்தாலே யோகாப்யாஸகாலத்தளவும் ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குகை. இதுதான் ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு ஸஹகாரியுமாய், ஐஸ்வர்யத்துக்குப்ரதாநஸாதநமுமாயிருக்கும்.

† குண்டலிதவாக்யம் சிலதாளகோசங்களிலில்லை.

[௨] ஜ்ஞாநயோகமாவது-இப்படி யோகஜந்யமான ஜ்ஞாநத்துக்கு ஹ்ருதயகமலம், ஆதித்யமண்டலம் தொடக்கமான ஸ்தலவிஶேஷங்களில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை விஷயமாக்கி, அவ்விஷயந்தன்னை ஶங்கசக்ர கதா தராமாய், பீதாம்பரயுக்தமாய், கிரீடாதி நூபுராந்த திவ்யபூஷணாலங்க்ருதமாய், லக்ஷ்மீஸஹிதமாகவும் அநுபவித்து, யோகாப்யாஸ க்ரமத்தாலே அநுபவகாலத்தைப் பெருக்கி, அநவரத பாவநாரூபமாக்குகை. இதுதான் பக்தியோகத்துக்கு ஸஹகாரியுமாய், கைவல்ய மோக்ஷத்துக்கும் ப்ரதாநஸாதநமுமாய் இருக்கும்.

[௩.] பக்தியோகமாவது-இப்படி தைலதாராவதவிச்சின்னஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமான அநுபவம் ப்ரீதிரூபாபந்நமாகையும், அது தன்னை யறியப்பார்த்தால் ப்ராரப்த சர்மங்கழிகையும், ஸாதந ஸாத்யங்களை யநுஸந்தித்து, அதினுடைய ஸங்கோச விகாஸமாம்படி பரிணமிப்பிக்கையும்.

[௪.] ப்ரபத்த்யுபாயமாவது-இப்படி கர்ம ஜ்ஞாநஸஹக்ருதையான பக்தியோகத்தில் அஶக்தர்க்கும் அப்ராப்தர்க்கும் ஸுகரமுமாய், ஶீக்ர பலப்ரதமுமாய், உபாயம் ஸக்ருத்தாகையாலே உபாயாநுஷ்டாநஸமநந்தரமுண்டாகக்கடவதான பகவத்விஷயாநுபவங்களெல்லாம் ப்ராப்யகோடி கடிதங்களாகையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கும்.

இதுதான் (A) ஆர்த்தரூப ப்ரபத்தியென்றும், (B) த்ருப்தரூப ப்ரபத்தியென்றும், இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும்.

(A) ஆர்த்தரூபப்ரபத்தியாவது-நிர்ஹேதுகபகவத்கடாக்ஷமடியாக ஶாஸ்த்ராப்யாஸத்தாலும், ஸதாசார்யோபதேஶத்தாலும், யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, பகவதநுபவத்துக்கு விபரீதமான தேஹஸம்பந்தமும், தேஶஸம்பந்தமும், தேஶிகருடையஸஹவாஸமும் து:ஸ்ஸஹமாய், பகவதநுபவத்துக்கு ஏகாந்தமாம்படி விலக்ஷணமான தேஹத்தையும், தேஶத்தையும், தேஶிகரையும் ப்ராபிக்கையில் த்வரைவிஞ்சி, * ஓயுமூப்புப்பிறப்பிறப்புப்பிணி வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்தானாகையாலே, (திருவேங்கடத்தானே புகலொன்றில்லா வடியேன்) (வேங்கடத்துறைவார்க்குநம:) என்று பூர்ணப்ரபத்திபண்ணி, (பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ) (இன்னங்கெடுப்பாயோ) (இக்கரையேறியிளைத்திருந்தேன் இனியடையவருளாய்) (திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்) (இனிநான்போகலொட்டேன்) என்று தடுத்தும், வளைத்தும் பெறுகை.

(B) த்ருப்தரூப ப்ரபத்தியாவது - ஶரீராந்தர ப்ராப்தியிலும் ஸ்வர்க நரகாநுபவங்களிலும் விரக்தியும் பீதியும் பிறந்து, அதினுடைய நிவ்ருத்திக்கும், பகவத்ப்ராப்திக்கும், உறுப்பாக ஸதாசார்யோபதேஶ க்ரமத்தாலே உபாயஸ்வீகாரம்பண்ணி, விபரீதப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தராய், வேதவிஹிதமானவர்ணாஶ்ரமாநுஷ்டாநமும், பகவத்பாகவத கைங்கர்யமும், மாநஸ வாசிக காயிகங்களாலே யதாபலமநுஷ்டித்து, ஈஶ்வரன்-ஶேஷியாய், நியந்தாவாய், ஸ்வாமியாய், ஶரீரியாய், வ்யாபகனாய், தாரகனாய், ரக்ஷகனாய், போக்தாவாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியாய், ஸர்வஸம்பூர்ணனாய், அவா

ப்தஸமஸ்தகாமனாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும், தான்-அவனுக்குஶேஷமாய் நியாம்யமாய், ஸ்வமாய், ஶரீரமாய், வ்யாப்யமாய், தார்யமாய், ரக்ஷ்ய மாய், போக்யமாய், அஜ்ஞனாய், அஶக்தனாய், அபூர்ணனாய், ஸாபேக்ஷனாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும், அநுஸந்தித்துக்கொண்டு (களைவாய்துன்பங் களை யாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்) என்று உபாயத்தில் ஸர்வபாரங்களையும் அவன்பக்கலிலே போகட்டு, நிர்பரனாயிருக்கை.

[௫.] ஆசார்யாபிமாநமாவது - இவை யொன்றுக்கும் ஶக்தனன்றிக்கே யிருப்பானொருவனைக் குறித்து, இவனுடைய இழவையும் இவனைப்பெற்றால் ஈஶ்வரனுக்குண்டான ப்ரீதியையும் அநுஸந்தித்து, ஸ்தநந்தயப்ரஜைக்கு வ்யாதியுண்டானால் அது தன்குறையாக நினைத்து ஔஷதஸேவைபண்ணும் மாதாவைப்போலே இவனுக்காகத் தான் உபாயாநுஷ்டாநம்பண்ணி ரக்ஷிக் கவல்ல பரமதயாளுவான மஹாபாகவதன் அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி, (வல் லபரிசுவருவிப்பரேலதுகாண்டும்) என்று சொல்லுகிறபடியே ஸகலப்ரவ் ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் அவனிட்ட வழக்சாக்குகை. எம்பெருமான் தனி த்து நித்ய விதேயப்ராப்யனாகா நிற்கச்செய்தே ஸகலதேவதாந்தர்யாமியா ய்க்கொண்டு ப்ராப்யனாகிறாப்போலே இவ்வாசார்யாபிமாநமும் தனியே உபாய மாகாநிற்கச்செய்தேயும், எல்லா உபாயங்களுக்கும் ஸஹகாரியுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாய் இருக்கும்.

(௫.) [௧] விரோதிவர்க்கத்தில், ஸ்வரூபவிரோதியாவது - தேஹாத்மா பிமாநமும், அந்யஶேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும்.

[௨.] பரத்வவிரோதியாவது-தேவதாந்தரபரத்வ ப்ரதிபத்தியும், ஸமத் வப்ரதிபத்தியும், அவதாரவிஷயத்தில் மாநுஷ ப்ரதிபத்தியும், அர்சாவதார விஷயத்தில் அஶக்தியோக ப்ரதிபத்தியும்.

[௩.] புருஷார்த்த விரோதியாவது - புருஷார்த்தாந்தரங்களிலிச்சையும், தானுகந்த பகவத்கைங்கர்யங்களிலிச்சையும்.

[௪.] உபாயவிரோதியாவது-உபாயாந்தரவைலக்ஷண்ய ப்ரதிபத்தியும், உபாயலாகவமும், உபேயகௌரவமும், விரோதிபாஹுள்யமும்.

[௫.] ப்ராப்திவிரோதியாவது-ப்ராரப்த ஶரீரஸம்பந்தமும், அநுதா பஶூந்யமாய் குருவாய் ஸ்திரமாய் இருந்துள்ள பகவதபசார பாகவதாப சார அஸஹ்யாபசாரங்களும் - இவை எல்லாவற்றுக்கும் விரோதியென்று பேராகக்கடவது. அந்நதோஷம் - ஜ்ஞாந விரோதியாகக்கடவது. ஸஹவாஸ தோஷம் - போகவிரோதியாகக்கடவது. அபிமாநம் - ஸ்வரூபவிரோதியா கக்கடவது.

இப்படி அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநம்பிறந்து முமுக்ஷுவாய் ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிற சேதநனுக்கு மோக்ஷஸித்தியளவும் ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடி காலக்ஷேபம்பண்ணும் க்ரமம் - வர்ணாஶ்ரமாநுரூபமாகவும், வைஷ்ணவத் வாநுரூபமாகவும், அஶநாச்சாதநங்களை ஸம்பாதித்து, (யதந்ந: புருஷோ பவதி ததந்நா ஸ்தஸ்ய தேவதா:) என்கிறபடியே ஸகல பதார்த்தங்களையும் பகவத்

விஷயத்திலே நிவேசித்து, யதாபலம் ஸாமவதகிஞ்சித்காரமும்பண்ணி, தேஹதாரண மாத்ரத்தை ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியோடே ஜீவிக்கையும், வருந்தியும் தத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பித்த ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே-கிஞ்சித்காரத்தோடே அவனுக்கபிமதமாக வர்திக்கையும், ஈஶ்வரன் ஸந்நிதியிலே - தன்னுடைய நீசத்வத்தையநுஸந்திக்கையும், ஆசார்யன் ஸந்நிதியில் - தன்னுடைய அஜ்ஞதையை அநுஸந்திக்கையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்நிதியில் - தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்திக்கையும், ஸம்ஸாரிகள் முன்னில் - தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்திக்கையும், ப்ராப்யத்தில் - த்வரையும், ப்ராபகத்தில் - அத்யவஸாயமும், விரோதியில் - பயமும், தேஹத்தில் - அருசியும், ஆர்த்தியும், ஸ்வரூபத்தில் - உணர்த்தியும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் - அஶக்தியும், உத்தேஶ்யவிஷயத்தில் - கௌரவமும், உபகாரவிஷயத்தில் - க்ருதஜ்ஞதையும், உத்தாரகப்ரதிபத்தியும், அநுவர்த்திக்கையும்வேணும்.

இப்படிஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களோடே கூடிவர்திக்குமவன் - ஈஶ்வரனுக்குப் பிராட்டிமாரிலும்,நித்யமுக்தரிலும் அத்யந்தாபிமத விஷயமாகக்கடவன்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அர்த்தபஞ்சகம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்கே உரியனவாய், இதினிருவகையான ப்ரகரணபேதம் முதலியதைக்காட்டும் தனியன்கள்.

ஆறுப்ரகரணமாக வகுக்கும் ஶ்லோகம்.

(க.) புருஷகாரவைபவஞ்ச (உ.) ஸாதநஸ்ய கௌரவம் (ங.)
தததிகாரிக்ருத்யம் (ச) அஸ்ய ஸத்குருபஸேவநம் ।
(ரு.) ஹரிதயாமஹேதுகீம் (சு.) குரோருபாயதாஞ்சய:
வசநபூஷணேऽவதஜ் ஜகத் குருர் தமாஶ்ரயே ॥

ஸாங்காவிலத்ரவிடஸம்ஸ்க்ருதரூபவேத
ஸாரார்த்தஸங்க்ரஹமஹாரஸவாக்யஜாதம் ।
ஸர்வஜ்ஞலோககுரு நிர்மிதமார்யபோக்யம்
வந்தே ஸதா வசநபூஷண திவ்யஶாஸ்த்ரம் ॥†

ஆகண்டோத்கண்ட வைகுண்டப்ரியாணுங் கண்டபூஷணம் ।
குருணா ஜகதா முக்தம் வ்யாப்தம் வசநபூஷணம் ॥

---

† ஸ்ரீ வசநபூஷண மீமாம்ஸா மங்களஶ்லோகம்.

ஆறுப்ரகரணமாக வகுக்கும் பாட்டு.

(க.) பேறுதருவிக்குமவள்தன் பெருமை (உ.) யாறு (௩.) பெறுவான் முறை (௪.) யவன், கூறுகுருவைப்பனுவல் (௫.) கொள்வதிலே யாகிய குளிர்ந்தவருள்தான், (௬.) மாறில்புகழ்நற்குருவின்வண் மையோடெலாம்வசன பூடணமதில், தேறிடநமக்கருள்முடும் பை யிறைவன்கழல்கள்சேரென்மனனே.

ஒன்பது ப்ரகரணமாக வகுக்கும் பாட்டு.

(க.) திருமாமகள்தன் சீரருளேற்றமும்
(உ.) திருமால்திருவடி சேர்வழிநன்மையும்
(௩.) அவ்வழியொழிந்தன வனைத்தின்புன்மையும்
(௪.) மெய்வழியூன்றிய மிக்கோர்பெருமையும்
(௫.) ஆரணம்வல்லவ ரமருநன்னெறியையும்
(௬.) நாரணன்றுள்தரு நற்குருநீதியும்
(௭.) சோதிவானருள் தூயமாகுருவின்
பாதமாமலர் பணிபவர்தன்மையும்
(௮.) தீதில்வானவர் தேவனுயிர்களை
ஏதுமின்றி யெடுக்கும்படியையும்
(௯.) மன்னியவின்பமு மாகதியுங்குரு
என்னுநிலைபெறு மின்பொருடன்னையும்
அசைவிலாவேத மதனுளனைத்தையும்
வசனபூடண வழியாலருளிய
மறையவர்சிகாமணி வண்புகழ்முடும்பை
இறையவனெங்கோ னேருலகாரியன்
தேன்மலர்ச்சேவடி சிந்தைசெய்பவர்
மாநிலத்தின்பம தெய்திவாழ்பவரே.

லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே !
தத்வார்த்ததர்ஶிநோ லோகே தந்நிஷ்டாஶ்ச ஸுதுர்லபா: ||
ஜகதாசார்யரசிதே ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே !
தத்வஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்டாம் தேஹி நாத யதீந்த்ர மே || †

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

---

† இந்த ஶ்லோகத்வயம் புராதன தாளகோசங்களிலில்லை. பெரியோர்களும் அநுஸந்திப்பதுமில்லை. இவைமணவாளமா முனிகளருளிச்செய்த தென்று பெரியோர்களருளிச் செய்வர்கள்.

முதல்ப்ரகரணம்.

—[உபோத்காதம்.]—

வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது-ஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராணங்களாலே. (க). ஸ்ம்ருதியாலே - பூர்வபாகத்தில் அர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது; மற்றையிரண்டாலும்-உத்தரபாகத்தில் அர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது. (உ). இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, இதிஹாஸம் ப்ரபலம். (௩). அத்தாலே அது முற்பட்டது. (௪).

—[புருஷகாரோபாயவைபவப்ரகரணம் ॥ ௬ - ல் - க ॥]—

இதிஹாஸஸ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் - சிறையிருந்தவள் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது; மஹாபாரதத்தால் - தூதுபோனவன் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது.(௫). இவையிரண்டாலும் - புருஷகாரவைபவமும், உபாயவைபவமும் சொல்லிற்றாயிற்று. (௬). புருஷகாரமாம்போது - க்ருபையும், பாரதந்த்ர்யமும், அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும். (எ). பிராட்டி முற்படப்பிரிந்தது - தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக; நடுவிற்பிரிந்தது - பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக; அநந்தரம்பிரிந்தது - அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக. (அ). ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களிரண்டிலும் - புருஷகாரத்வந் தோற்றும். (௯). ஸம்ஸ்லேஷதசையில் - ஈஸ்வரனைத்திருத்தும்; விஸ்லேஷதசையில் - சேதநனைத் திருத்தும். (க0). இருவரையும் திருத்துவது முபதேசத்தாலே. (கக). உபதேசத்தாலே யிருவருடையவும் கர்மபாரதந்த்ர்யமுங்குலையும். (கஉ). உபதேசத்தால் மீளாதபோது - சேதநனை அருளாலேதிருத்தும்; ஈஸ்வரனை அழகாலேதிருத்தும். (க௩). * அறியாத அர்த்தங்களை அடைய அறிவித்து, ஆசார்யக்ருத்யத்தையும், புருஷகாரக்ருத்யத்தையும், உபாயக்ருத்யத்தையும், தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தில் உபாயவைபவஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. (க௪). புருஷகாரத்துக்கும், உபாயத்துக்கும்,வைபவமாவது-தோஷத்தையும்,குணஹாநியையும்பார்த்து உபேக்ஷியாத அளவன்றிக்கே, அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை. (க௫) இரண்டு-மிரண்டுங் குலையவேணு மென்றிருக்கில், இரண்டுக்கும் - இரண்டு முண்டாய்த்ததாம். (க௬). இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கில், இத்தலைக்கிரண்டுமுண்டாய்த்ததாம். (கஎ). ராக்ஷஸிகள் தோஷம் பரஸித்தம். (கஅ). ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாய், ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய், (கேஸவஸ்யாத்மா) † என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற அர்ஜுநனுக்கு தோஷமேதென்னில், பந்துக்கள்பக்கல்-ஸ்நேஹமும், காருண்யமும், வதபீதியும். (க௯). த்ரௌபதிபரிபவங் கண்டிருந்தது - க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரயாநதோஷம். (உ0). பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது - த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காக. (உக). அர்ஜுநனுக்கு - தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும், ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக. (உஉ).

[ஆறுப்ரகரணங்களில் ஒன்றுவதான புருஷகாரோபாயவைபவ ப்ரகரணம்.]

முற்றிற்று.

---

† பாரதம் - த்ரோண - கக - ௩அ.

—[உபாயப்ரகரணம் ‖ ௬-ல்-௨ ‖]—

ப்ரபத்திக்கு-தேஶநியமமும், காலநியமமும், ப்ரகாரநியமமும், அதிகாரி நியமமும், ஃபலநியமமும் இல்லை. (௨௩). விஷயநியமமே உள்ளது. (௨௪). கர்மத்துக்கு - புண்யக்ஷேத்ரம், வஸந்தாதிகாலம், ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்கள், த்ரைவர்ணிகர், என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும். (௨௫). (ஸ ஏஷ தேஶ: கால:) † என்கையாலே இதுக்கு தேஶகால நியமமில்லை. (௨௬). இவ்வர்த்தம்-மந்த்ர ரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம். (௨௭). ப்ரகாரநியதியில்லையென்னுமிட மெங்குங்காணலாம். (௨௮). த்ரௌபதீ-ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்திபண்ணிற்று; அர்ஜுநன் - நீசர்நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங்கேட்டது. (௨௯). ஆகையால் ஶுத்யஶுத்திகளிரண்டுந் தேடவேண்டா, இருந்தபடியே அதிகாரியாமித்தனை. (௩0). இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளையருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. (௩௧). அதிகாரிநியமமின்றிக்கே ஒழிந்தபடி யென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதிகளும், த்ரௌபதியும், காகமும், காளியனும், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும், பெருமாளும், இளையபெருமாளும், தொடக்கமானவர்கள் ஶரணம் புகுருகையாலே அதிகாரிநியமமில்லை. (௩௨). ஃபலநியமமின்றிக்கேயொழிந்தபடியென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதிகளுக்கு ஃபலம்-ராஜ்யம். த்ரௌபதிக்கு ஃபலம் - வஸ்த்ரம். காகத்துக்கும், காளியனுக்கும் ஃபலம்-ப்ராணம். ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு ஃபலம்-கைங்கர்யம். ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்கு ஃபலம் ராமப்ராப்தி. பெருமாளுக்கு ஃபலம்-ஸமுத்ரதரணம். இளையபெருமாளுக்கு ஃபலம்-ராமாநுவ்ருத்தி. (௩௩). விஷயநியமமாவது-குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை. (௩௪). பூர்த்தியுள்ளதும் - அர்சாவதாரத்திலே. (௩௫). ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும், அர்சாவதாரத்திலே. (௩௬). (பூர்ணம்) ‡ என்கையாலே, எல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்கள். (௩௭). ப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் - இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாஶிப்பது இங்கே. (௩௮). பூர்த்தியையும், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு, தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தான் ஆதரித்து நிற்கிறவிடம். (௩௯). பூகத ஜலம்போலே-அந்தர்யாமித்வம். ஆவரண ஜலம் போலே-பரத்வம். பாற்கடல்போலே-வ்யூஹம். பெருக்காறுபோலே-விபவங்கள். அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே - அர்சாவதாரம். (௪0). இதுதான் ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி, விமுகராய்ப்போரும் சேதநருக்கு வைமுக்யத்தைமாற்றி, ருசியை விளைக்கக் கடவதாய், ருசிபிறந்தாலுபாயமாய், உபாயபரிக்ரஹம்பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கும். (௪௧). இதில் ப்ரபத்திபண்ணும் அதிகாரிகள்- மூவர். (௪௨). அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்திபரவஶரும். (௪௩). அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் - அஸ்மதாதிகள். ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் - பூர்வாசார்யர்கள். பக்திபாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபந்நர் - ஆழ்வார்கள். (௪௪). இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற. (௪௫). இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும்

---

† ராமா - யு - ௧௭ - ௫௭.

‡ ஶதபதப்ரா - ௧௪ - காண்டம், ௬ - ப்ரபாட . ௭ - அத்யா, ௪ - ப்ராம், ௧ - வா

பற்றிவரும். (சசு). (என்னுன்செய்கேன்) என்கிறவிடத்திலே இம்மூன்றுமுண்டு. (சஎ) அங்கொன்றைப்பற்றியிருக்கும். (சஅ). முக்யமதுவே. (சகூ). (அவிதீயாத:) † என்கிற ஸ்லோகத்திலே இம்மூன்றுஞ்சொல்லிற்று. (௫0) (இஷ்ம் ஸரணமஜ்ஞாநாம்). ‡ (௫க). ஸக்தி தன்னிலே அவஸ்யாபேக்ஷம் பிறந்தவாறே இதுதான் கொலேபக்கடவதாயிருக்கும். (௫உ). தன்னைப் பேணவும் பண்ணும், ஸரிக்கவும் பண்ணும். (௫௩). இந்த ஸ்வபாவவிஸேஷங்கள் - சல்யாணகுணங்களிலும், திருச்சரங்களிலும், திருநாமங்களிலும், திருக்குழலோசையிலும் காணலாம். (௫ச). இதுதன்னைப் பார்த்தால் பிதாவுக்குப்புத்ரன் எழுத்துவாங்குமாபோலே இருப்பதொன்று. (௫௫). இது தனக்கு ஸ்வரூபம் - தன்னைப்பொறுதொழிகை. (௫சு). அங்கம் தன்னை ஒழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை. (௫எ). உபாயம்-தன்னைப்பொறுக்கும். (௫அ). உபாயாந்தரம் - இரண்டையும் பொறுக்கும். (௫கூ). இது-இரண்டையும் பொருது. (சு0) ஹலத்துக்கு - ஆத்மஜ்ஞாநமும், அப்ரதிஷேயமுமே வேண்டுவது. (சுக). அல்லாதபோது-வங்யத்துக்கும், பூர்த்திக்கும், கொத்தையாம். (சுஉ) ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேமென்று ஸீரமித்து அத்தை விளைத்துக் கொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது. (சு௩). ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் - ரக்ஷ்யபத்வாநுமதியே. (சுச). ¶ எல்லா உபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்ய கார்யமாகையாலும், ப்ராப்திஉஸையிலும் அநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகி அல்லாமையாலும், அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேஷத்தை ஸாயநமாக்கவொண்ணுது. (சு௫). அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம் - உபாயத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதியும், உபேயத்தில் உகப்பும்., (சுசு). (உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்) என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு. (சுஎ). அதுதானெப்போதும் உண்டு. (சுஅ). அதுபலிப்பது-இவன் நினைவுமாறினுல். (சுகூ). 'அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சம் என்? என்கிற நினைவுகொலேகை' யென்று ÷ ஜீயரருளிச்செய்தார். (எ0). ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்கு உகப்பானும், அவனே. (எக). ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி - பாரதந்த்ர்யஹலம். ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி - ஸேஷத்வஹலம். (எஉ). பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி - ப்ரயத்நஹலம். தத்விஷயப்ரீதி-சைதந்யஹலம். (எ௩). அஹமர்யத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்யமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்கநிரூபகம். (எச). இதுதான் வந்தேறியன்று. (எ௫). ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யஸேஷத்வமும், வந்தேறி. (எசு). ஸேஷத்வவிரோயி - ஸ்வாதந்த்ர்யம், தச்ஸேஷத்வவிரோயி - ததிதரஸேஷத்வம். (எஎ). அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத்துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கழியாதபேர் அடியானென்றிறே. (எஅ). ஸீராமகுலாதிகளால் வரும்பேர் அநர்யஹேது. (எகூ). (ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:) (அ0).

(ஆறுப்ரகரணங்களி லிரண்டாவதான உபாய ப்ரகரணம்)

முற்றிற்று.

---

† ஸ்ரீபட்டார்யமுக்தகம். ‡ லக்ஷ்மீதந்த்ரம். கஎ - க00.

¶ இதுதான் எல்லாவுபாயத்துக்கும் - என்று ஆயிவ்யாக்யாந பாடம்.

÷ ஜீயரருளிச்செய்தவார்த்தை - என்றும் ஜீயரருளிச்செய்வர் என்றும் பாடாந்தரம்.

—[அதிகாரிநிஷ்டாப்ரகரணம். சூ - ல் - ௩.]—

உபாயத்துக்கு - † பிராட்டியையும், த்ரௌபதியையும், திருக்கண்ணமங்கையாண்டானையும்போலே இருக்கவேணும். ‡ உபேயத்துக்கு - இளைய பெருமாளையும், பெரிய உடையாரையும், பிள்ளை திருநறையூர் அரையரையும், சிந்தயந்தியையும் போலே யிருக்கவேணும். (அக). பிராட்டிக்கும், த்ரௌபதிக்கும் வாசி - ஶக்தியும், அஶக்தியும். (அஉ). பிராட்டி-ஸ்வஶக்தியைவிட்டாள் ; த்ரௌபதி - லஜ்ஜையைவிட்டாள் ; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான். (அ௩). பசியராயிருப்பார் - அட்டசோறும் உண்ணவேணும் அடுகிறசோறும் உண்ணவேணும் என்னுமாபோலே, காட்டுக்குப்போகிறபோது இளையபெருமாள்-பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு 'அடிமை செய்யவேணும்' 'எல்லா அடிமையுஞ் செய்யவேணும்' 'ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும்' என்றார்; படைவீட்டில் புகுந்தபின்பு காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினபடியாலே ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே-திருவெண்கொற்றக் குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே - திருவெண்சாமரத்தையுந் தரித்து அடிமைசெய்தார். (அச). பெரிய உடையாரும், பிள்ளை திருநறையூர் அரையரும், உடம்பை உபேக்ஷித்தார்கள். சிந்தயந்திக்கு-உடம்பு தன்னடையே போயிற்று. (அரு). உபாயத்துக்கு-ஶக்தியும், லஜ்ஜையும், யத்நமும், குலையவேணும்; உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும், தன்னைப்பேணாமையும், தரியாமையும் வேணும். (அசு). இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது; ராகப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்க வொண்ணாதிறே. (அஎ). உபாயத்வாநுஸந்தாநம் - நிவர்த்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்தாநம் - ப்ரவர்த்தகம். (அஅ). அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அது லபிக்கவேணு மென்றிராநின்றால், ப்ராப்தவிஷய ப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. (அகூ). அநுஷ்டாநமும், அநநுஷ்டாநமும் உபாயகோடியிலே அந்வயியாது. (கூ0). அநந்யோபாயத்வமும், அநந்யோபேயத்வமும், அநந்யதைவத்வமும், குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணுகின்றோமிறே. (கூக). ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும். (கூஉ). உபாயபலமாய், உபேயாந்தர்பூதமாய் இருக்குமது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது. (கூ௩). * ஸாத்யஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்யப்ராவண்ய மடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது. (கூச). இவனுக்குப்பிறக்கும் ஆத்மகுணங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாநஹேது-இந்த ப்ராவண்யம். (கூரு). (மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப) (பரமாத்மநியோ ரக்த:) ¶ (கண்டுகேட்டுற்றுமோந்து.) (கூசு). ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் - ஶமமும், தமமும். (கூஎ). இவை இரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும். ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரங் கைபுகுரும். திருமந்த்ரங் கைபுகுந்தவாறே ஈஶ்வரன் கைபுகுரும். ஈஶ்வரன்கைபு

† உபாயத்தில் - என்றும் வ்யாக்யாந பாடாந்தரம்.

‡ உபேயத்தில் - என்றும் ஷை - பா. * ஸாத்யஸமாநம் என்கிற வாக்யம்பூர்வஸூத்ரஶேஷமாக ஆயிவ்யாக்யாநம்.

¶ நாரதபரிவ்ராஜகோபநிஷத் - ௩ - உபதேஶம்.

குந்தவாறே (வைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே) என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகுரும். (௯௮). ப்ராப்யலாபம் - ப்ராபகத்தாலே. ப்ராபகலாபம் - திருமந்த்ரத்தாலே. திருமந்த்ரலாபம் - ஆசார்யனாலே. ஆசார்யலாபம் - ஆத்மகுணத்தாலே. (௯௯). இதுதான் - ஐஸ்வர்யகாமர்க்கும், உபாஸகர்க்கும், ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும். (௧௦௦). மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு. (௧௦௧). மற்றையிருவர்க்கும் - நிஷித்தவிஷய நிவ்ருத்தியேயமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு - விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம். (௧௦௨). இதுதான் சிலர்க்கு - அழகாலே பிறக்கும். சிலர்க்கு - அருளாலேபிறக்கும். சிலர்க்கு - ஆசாரத்தாலே பிறக்கும். (௧௦௩). பிறக்கும் க்ரமம் என்னென்னில், அழகு - அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும். அருள் - அருசியை விளைக்கும். ஆசாரம் - அச்சத்தை விளைக்கும். (௧௦௪). இவையும் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. (௧௦௫.) அருசி பிறக்கும்போதைக்கு தோஷதர்சநம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். (௧௦௬). அது த்யாகஹேதுவன்று. (௧௦௭). அப்ராப்ததையே த்யாகஹேது. (௧௦௮). பகவத்விஷயத்தில் இழிகிறதும் - குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று. (௧௦௯). இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் - பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநுஸந்தாநதசையில் - ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியுங்கூடாது. (௧௧௦). (கொடியவென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்) (அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றிநயவேன்) - என்னாநின்றார்களிறே. (௧௧௧) குணக்ருத தாஸ்யத்திலுங் காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம். (௧௧௨). அநஸூயைக்குப் பிராட்டி அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. (௧௧௩), பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி பின்னைச்சேருமோவென்னில், அதுக்கடி - ஸம்பந்தம். அதுதான் - ஔபாதிகமன்று, ஸத்தாப்ரயுக்தம். (௧௧௪). அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலையும்; அது குலையாமைக்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய், ப்ராப்தங்களுமாய் இருக்கும்; ஆகையாலே பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்திசேரும். (௧௧௫). †

ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் - அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாநஹேது. (௧௧௬). ப்ராபகாந்தரம் - அஜ்ஞர்க்கு உபாயம். (௧௧௭). ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம். (௧௧௮). அபாயமாயிற்றது - ஸ்வரூப நாசகமாகையாலே. (௧௧௯). (நெறிகாட்டிநீக்குதியோ) என்னாநின்றதிறே. (௧௨௦). (வர்த்ததே மே மஹத்பயம்) ‡ என்கையாலே பயஜநகம்; (மாசுச:) என்கையாலே சோகஜநகம். (௧௨௧). இப்படி கொள்ளாதபோது - ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்த விதி கூடாது. (௧௨௨). திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பணிக்கும்படி - 'மதிராபிந்து மிச்ரமான சாதகும்பமயகும்பகததீர்த்தஸலிலம்போலே, அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்'. (௧௨௩). ரத்நத்துக்குப் பலகரைபோலேயும், ராஜ்யத்துக் கெலுமிச்சம்பழம்போலேயும், பலத்துக்கு ஸத்ருசமன்று. (௧௨௪). தான் தரித்ரனாகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை. (௪௨௫). அவன் தந்தத்தைக் கொடுச்சு

† ௯-வது ப்ரகரணத்தில் ௨-வது ப்ரகரணம் இவ்விடத்தில் முடிகின்றது. ‡ ஜிதந்தா-௧.

மிடத்தில் அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவுகெடக்கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும். (கஉசு). ஸர்த்ருஹோமத்தை வயிறு வளர்க்கைக் குறுப்பாக்குமாபோலே, இருவர்க்கும் அவத்யம். (கஉஎ). வேதாந்தங்களுபாயமாக விதிக்கிறபடி யென்னென்னில், (கஉஅ). ஔஷதஸேவை பண்ணுதவர்களுக்கு அபிமதவஸ்துக்களிலே அத்தைக்கலசி யிடுவாரைப்போலே ஈஶ்வரனைக்கலந்து விதிக்கிறதித்தனை. (கஉகூ). இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. (கஙo). இதுதான் - பூர்வ விஹித ஹிம்ஸைபோலே, விதிநிஷேதங்க ளிரண்டுக்கும் குறையில்லை. (கஙக) அத்தை - ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்துக்காக விதித்தது. இத்தை-ஸ்வரூப விஶ்வாஸத்துக்காக விதித்தது. (கஙஉ). அது தோல்புரையேபோம், இது மர்மஸ்பர்ஶி. (கஙங). இதுதான் - கர்மஸாத்யமாகையாலே து:ஷ்கரமுமாயிருக்கும். (கஙச). ப்ரபத்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை. (கஙரு). ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாந கார்யமாகையாலே - ஸ்வரூபத்துக் குசிதமுமாய், (சிற்றவேண்டா) என்கிறபடியே நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும். (கஙசு). பூர்ணவிஷயமாகையாலே, பெருமைக்கிடாகப் பச்சையிடவொண்ணுது. (கஙஎ). ஆபிமுக்யஸூசகமாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும். (கஙஅ). பூர்த்தி - கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை. (கஙகூ). (பத்ரம் புஷ்பம்). † (அந்யத்பூர்ணுத்) ‡ (புரிவதுவும் புகைபூவே). (கசo). புல்லைக்காட்டி அழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப்போலே ஃபல ஸாதநங்களுக்கு வேதமில்லை. (கசக). ஆகையாலே ஸுஸ்வரூபமாயிருக்கும். ¶ (கசஉ). இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்தப்ரபத்தியும் உபாயமன்று. (கசங). அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று. (கசச). இவையிரண்டும்-ஸ்ரீஸரதாழ்வான் பக்கலிலும், ஸ்ரீமஹாப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம். (கசரு). ஸ்ரீஸரதாழ்வானுக்கு-நன்மைதானே தீமையாயிற்று. ஸ்ரீமஹாப்பெருமாளுக்கு - தீமைதானே நன்மையாயிற்று. (கசசு). ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமான ப்ரபத்திதானும் - அபராதகோடியிலேயாய், க்ஷாமணம்பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே. (கசஎ). நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப்போந்த ஸார்யை லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே ஸர்த்ருஸகாஶத்திலே நின்று 'என்னை அங்கீகரிக்கவேணும்' என்றபேக்ஷிக்குமாபோலே யிருப்பதொன்று இவன்பண்ணும் ப்ரபத்தி. (கசஅ). க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யத்தைக் காட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேவரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரபலம். (கசகூ). இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷன் அபேக்ஷித்தான். (கருo) அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக - திருவடிக்கும், ஸ்ரீமஹாப்பெருமாளுக்கும் இதுண்டாயிற்று. (கருக). இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபயப்ரதாநத்திலுங்காணலாம். (கருஉ). இருவர்முன்னிடுகிறதும் - தந்தாங் குற்றங்களை ஶமிப்பிக்கைக்காக. (கருங). ஸ்வரூபஸித்தியுமத்தாலே. (கருச). ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்த்ர்யம் இருவர்க்கும் உண்டிறே. (கருரு). அநித்யமான இருவர் பாரதந்த்ர்யங் குலைவது மத்தாலே.

---

† கீதா - கூ - உசு. ‡ பார - உத்யோ. அஎ - கங.

¶ கூ-ல் ரு-வது ப்ரகரண மிவ்விடத்தில் முடிகின்றது.

(கடுசு). ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இவ் ஸம்பந்தத்தை இருவராலும் இல்லை செ
ய்யப்போகாது. (கடுஎ). (என்னை நெகிழ்க்கிலும்) (கோலமலர்ப்பாவைக்கன்
பாகிய). (கடுஅ). கர்மணிவ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற கர்த்
ருஸங்கோச ராஹித்யத்தை நினைப்பது. (கடுகூ). அதிகாரித்ரயத்துக்கும்
புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம். (கசூ0). தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமை
யோபாதி விலக்காயிருக்கும். (கசூக). அழகுக்கிட்டசட்டை அணைக்கைக்கு
விரோதியாமாபோலே. (கசூஉ). (ஹாரோபி) * (கசூஙு). புண்யம்போலே,
பாரதந்த்ர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு. (கசூச). குணம்போலே, தோ
ஷநிவ்ருத்தி. (கசூடு). ஆபரணம் அநபிமதமாய், அழுக்கு அபிமதமாய், இரா
நின்றதிறே. (கசூசூ). (ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்) என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்
பது. (கசூஎ). (வஞ்சக்கள்வன்) (மங்கவொட்டு) (கசூஅ). வேர்ச்சூடுமவர்
கள் மண்பற்றுக்கழற்றுதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே யாதரிக்
கும். (கசூகூ). பரமார்த்தனை இவனுடைய ஶரீரஸ்திதிக்கு ஹேது - கேவல
பகவதிச்சையிறே. (கஎ0). (திருமாலிருஞ்சோலைமலையே) என்கிறபடியே
உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை யிவனுடைய
ஶரீரைகதேஶத்திலேபண்ணும். (கஎக). அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம், இங்
குத்தைவாஸம் ஸாத்யம். (கஎஉ). (கல்லுங்கனைகடலும்) என்கிறபடியே
இது ஸித்தித்தால், அவற்றில் ஆதரம் மட்டமாயிருக்கும். (கஎஙு). (இளங்
கோயில்கைவிடேல்) என்றிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியா யிருக்கும்.
(கஎச). ப்ராப்ய ப்ரீதிவிஷயத்வத்தாலும், க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை
அபிமதங்களாயிருக்கும். (கஎடு). ஆகையாலே தோஷநிவ்ருத்திபோலே ஆந்
தரகுணமும் விரோதியாயிருக்கும். (கஎசூ) தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷ
மாமிறே. (கஎஎ). (தன்னால்வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே; அவனால்வரும்
நன்மை முலைப்பால்போலே) என்று பிள்ளான் வார்த்தை. (கஎஅ). அவனை
யொழியத் தான் தனக்கு நன்மைதேடுகையாவது-ஸ்தநந்தயப்ரஜையை மாதா
பிதாக்கள் கையில் நின்றும் வாங்கி பாதுகனை ஆட்டுவாணியன் கையிலே
காட்டிக்கொடுக்குமாபோலே யிருப்பதொன்று. (கஎகூ). தன்னைத்தானேயி
றே முடிப்பான். (கஅ0). தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது-அஹங்காரத்தை
யும், விஷயங்களையும்விரும்புகை. (கஅக). அஹங்காரம் அக்நிஸ்பர்ஶம்போ
லே. (எஅஉ). (நகாமகலுஷஞ்சித்தம்,) † (நஹிமேஜீவிதேநார்த்த:) ‡ (நதே
ஹம்) (எம்மாவீட்டுத்திறமும்) (கஅஙு). ப்ரதிகூல விஷயஸ்பர்ஶம்,விஷஸ்பர்
ஶம்போலே. அநுகூலவிஷயஸ்பர்ஶம்-விஷமிஶ்ரபோஜநம்போலே.(கஅச).
அக்நிஜ்வாலையைவிழுங்கி விடாய்கெடநினைக்குமாபோலேயும், ஆடுகிறபாம்
பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாபோலேயும்-விஷயப்ரவணனாய் ஸுகி
க்க நினைக்கை. (கஅடு). ¶ அசுணமாமுடியுமாபோலே-பகவதநுபவைகபர
னாய், ம்ருதுப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன் விஷயதர்ஶநத்தாலே முடியும்படி.
(கஅசூ). (காட்டிப்படுப்பாயோ) என்னக்கடவதிறே. (கஅஎ). அஜ்ஞனை
விஷயப்ரவணன்-கேவல நாஸ்திகனைப்போலே, ஜ்ஞாநவானை விஷயப்ரவ

* ப்ரம்ஹவைவர்தபுராணே. க்ருஷ்ணஜந்மகண்டே உத்தரார்த்தே. சூஉ - அஙு.
† ஜிதந்தா க. ‡ ராமா ஸு. உசூ - டு. ¶ அசுணமா - பக்ஷிவிஶேஷம்.

ணன் - ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப்போலே. (கஅஎ). கேவல நாஸ்திகனைத்திருத்தலாம்; ஆஸ்திகநாஸ்திகனை யொருநாளுந் திருத்தவொண்ணாது. (கஅகூ). இவையிரண்டும்-ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே பாகவதவிரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும். (ககூ0). நாமரூபங்களை யுடையராய் பாகவதவிரோதம் பண்ணிப்போருமவர்கள் உதிரபடம்போலே. (ககூக). மடிப்புடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவும் ஒத்துக்கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம். (ககூஉ). 'ஈஶ்வரனவதரித்துப்பண்ணின * ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமை' என்று ஜீயரருளிச்செய்வர். (ககூ௩). (அவமாநக்ரியா). (ககூச). பாகவதாபசாரந்தான்-அநேகவிதம். (ககூரு). அதிலேயொன்று - அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிரூபணம். (ககூசா). இது தான் அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியிலுங் காட்டில் க்ரூரம். (ககூஎ). அத்தை 'மாத்ருயோநி பரீக்ஷயோடொக்கும்' என்று ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லும். (ககூஅ). த்ரிஶங்குவைப்போலே கர்மசண்டாளனாய், மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும். (ககூகூ). ஜாதிசண்டாளனுக்குக் காலாந்தரத்திலே பாகவதனாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; அதுவுமில்லை யிவனுக்கு. (உ00). ஆரூடபதிதனாகையாலே. (உ0க). இது தனக்கு அதிகாரி நியமமில்லை. (உ0உ). (தமர்களிற்றலைவராய சாதியந்தணர்களேலும்) என்கையாலே. (உ0௩). இவ்விடத்திலே வைநதேய வ்ருத்தாந்தத்தையும், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்தவார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது. (உ0ச). ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக் கவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறப்போலே, அவையுண்டானாலும் இழவுக்கவர்கள் பக்கலபசாரமேபோரும். (உ0ரு). இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமில்லை (உ0சா) இவ்வர்த்தம் கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம். (உ0எ). ப்ராஹ்மண்யம் விலைசெல்லுகிறது, வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவென்று; அதுதானே யிழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே. (உ0அ). ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும், அப்ரயோஜகம். (உ0கூ). ப்ரயோஜகம் - பகவத்ஸம்பந்தமும் அஸம்பந்தமும்.— (உக0). பகவத்ஸம்பந்த முண்டானா லிரண்டு மொக்குமோவென்னில், (உகக). ஒவ்வாது. (உகஉ). உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜந்மம், ப்ரம்ஶஸம்பாவனையாலே (ஶரீரேவ) என்கிறபடியே பயஜநகம். (உக௩). அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும். (உகச). அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்துக்கு இரண்டு தோஷமுமில்லை. (உகரு). நைச்யம் ஜந்மஸித்தம். (உகசா). ஆகையால் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமே ஶ்ரேஷ்டம். (உகஎ). (ஶ்வபசோபி மஹீபால.)— (உகஅ). நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் ஶமிப்பது விலக்ஷணஸம்பந்தத்தாலே. (உககூ) ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜந்மக்கொத்தை போகவேணும். (உஉ0). ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையும், அதுக்குப்பரிஹாரமும் (பழுதிலாவொழுகல்) என்கிற பாட்டிலே யருளிச்செய்தார். (உஉக). வேதகப்பொன்போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்

* ஆனைத்தொழில்கள் - அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்கள்.

யம். (௨௨௨). இவர்கள் பக்கள் ஸாம்யபு³த்³தியும், ஆதி⁴க்யபு³த்³தியும், நடக்கவேணும். (௨௨௩). அதாவது - ஆசார்யதுல்யரென்றும், ஸம்ஸாரிகளிலும், தன்னிலும் ஈஶ்வரனிலு மதி⁴கரென்றும் நினைக்கை. (௨௨௪). ஆசார்ய ஸாம்யத்துக்கடி - ஆசார்யவசநம். (௨௨௫). இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம். (௨௨௬). இவ்வர்த²ம், இதிஹாஸ புராணங்களிலும், (பயிலுஞ்சுடரொளி) (நெடுமாற்கடிமை) யிலும், (கண்சோரவெங்குருதி) யிலும், (நண்ணாதவாளவுண) ரிலும், (தேட்டருந்திறற்றே) னிலும், (மேம்பொருளுக்கு) மேலிற்பாட்டுக்களிலும் விஶத³மாகக்காணலாம். (௨௨௭). க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன் ப்ரம்ஹருஷியானான். (௨௨௮), ஸ்ரீவிபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸனென்றான்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யராக நினைத்து வார்த்தையருளிச்செய்தார். (௨௨௯). பெரிய உடையாருக்குப் பெருமாள் ப்³ரம்ஹமேத⁴ ஸமஸ்காரம் பண்ணியருளினார். (௨௩௦). த⁴ர்மபுத்ரர் அஶரீரி வாக்யத்தையும், ஜ்ஞாநாதி⁴க்யத்தையுங்கொண்டு, ஸ்ரீவிது³ரரை ப்³ரம்ஹ மேத⁴த்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார். (௨௩௧). ருஷிகள் த⁴ர்மவ்யாத⁴ன் வாசலிலே துவண்டு த⁴ர்மஸந்தே³ஹங்களை ஶமிப்பித்துக்கொண்டார்கள். (௨௩௨). க்ருஷ்ணன் பீ⁴ஷ்மத்³ரோணாதி³கள் க்³ருஹங்களைவிட்டு ஸ்ரீவிது³ரர் திருமாளிகையிலே யமுதுசெய்தான். (௨௩௩). பெருமாள் ஸ்ரீஶபரி கையாலே யமுதுசெய்தருளினார். (௨௩௪). மாறனேர் நம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க் கருளிச்செய்தவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.—(௨௩௫). (ப்ராது³ர்ஹாவைரித்யாதி³.) (௨௩௬). 'ஹாமவதனன்றிக்கே வேதா³ர்த²ஜ்ஞாநாதி³களையுடையவன் குங்குமஞ்சுமந்த கழுதையோபாதி' என்று சொல்லாநின்றதிறே. (௨௩௭). ராஜாவான ஸ்ரீகுலஶேக²ரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்தா²வர ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார். (௨௩௮). ப்³ராம்ஹணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், திருமகளாரும், கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தா²நம் பண்ணினார்கள். (௨௩௯). * கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணாமுத்தமையுடைய அவஸ்தை² வரக்கடவதாயிருக்கும். (௨௪௦). ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிஶுத்³தா⁴த்மஸ்வரூபத்துக்கும் தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும்.—(௨௪௧). த்³ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம் அஹங்காரத்தாலே; அத்³ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம் அஹங்காரராஹித்யத்தாலே. (௨௪௨). ப்³ரம்ஹாவா யிழந்துபோதல், இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும். (௨௪௩). இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாஶஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே, தன்னைக் கண்டால் ஶத்ருவைக்கண்டாற்போலேயும், அவற்றுக்கு வர்த⁴கரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக்கண்டாற்போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால் ப³ந்து⁴க்களைக் கண்டாற்போலேயும், ஈஶ்வரனைக்கண்டால் பிதாவைக்கண்டாற்போலேயும், ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன் சோற்றைக்கண்டாற்போலேயும், ஶிஷ்யனைக்கண்டால் அபி⁴மதவிஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து † அஹங்கா

---

* கந்தல் - கல்மஷம். அதாவது அவித்³யாதி³தோ³ஷம்.

† அர்த²காமாபி⁴மாநங்கள் மூன்றும் என்று வ்யாக்²யாந பாடா²ந்தரம்.

ரார்ய காமங்கள் மூன்றும், அநுகூலர் பக்கல் அநாதரத்தையும், ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும், உபேக்ஷிக்கு மவர்கள் பக்கல் அபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சி, ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள வொண்ணாது, ஸதாசார்ய ப்ரஸாத மடியாகவருகிற ஹைவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்கு மத்தனையென்று துணிந்து, தேஹயாத்ரையிலுபேக்ஷையும், ஆத்மயாத்ரையி லபேக்ஷையும், ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் ஹேயதாபுத்தியி நிவ்ருத்தியும், 'தேஹதாரணம் பரமாத்மஸமாராதந ஸமாப்தி, ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி' என்கிற புத்திவிசேஷமும், தனக்கொரு க்லேசமுண்டானல் கர்மபலமென்றுதல் க்ருபாபலமென்றுதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதநத்வபுத்தி நிவ்ருத்தியும், விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையும், உகந்தளிருன நிலங்களில் ஆதராதிசயமும், மங்களாசாஸநமும், இதரவிஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹாரநியதியும், அநுகூல ஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன். (உசச)

த்ருதீயப்ரகரணம்॥ ௩ ॥

மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தம் மன்றோவென்னில்; ஜ்ஞாநதசையில் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் † தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமதசையில் தட்டுமாறிக்கிடக்கும். (உசரு). அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தால் அவனைக் † கடகாகக்கொண்டு தன்னை நோக்கும். (உசசு) இவ்வர்த்தம், சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீஜநகராஜன் - திருமகள், விஶ்வாமித்ரன், ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள், திருவடி, மஹாராஜர், ஸ்ரீநந்தகோபர், ஸ்ரீவிதுரர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம். (உசஎ). இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் அதிசங்கைபண்ண, இருவரையும் அதிசங்கைபண்ணி குஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே. (உசஅ). ஒருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும் பாடாயிற்றிது. (உசகூ). இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை. (உரு௦). ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார். (உருக). அவர்களுக்கிது காதாசித்கம், இவர்க்கிது நித்யம். (உருஉ). அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும். (உருங) அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தையு மழித்து, ஸ்வரூபத்தைக் ‡ குமிழிநீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபயவ்ருத்தியிக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும். (உருச). பயநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது, ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக்கிக்கொள்ளுவது, அதீதகாலங்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது, ப்ராப்திபலமு மிதுவேயென்பது, அநிமிஷரைப்பார்த்து (உறகல், உறகல்) என்பதாய்க்கொண்டு இது

---

† கப்பு - ஆஶ்ரயம். † கடகு - அநிஷ்டநிவாரகன், ரக்ஷகன்.

‡ குமிழிநீருண்கை - அமிழ்ந்து தலஸ்பர்ஶியாகை.

தானே யாத்ரையாய் நடக்கும். (உருரு). அல்லாதவர்களைப்போலே கேட்கிறவர்களுடையவும், சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கையன்றிக்கே, (ஆளுமாளார்) என்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காயிற்று பாஷ்யகாரரும், இவரு முபதேசிப்பது. (உருசு), அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே. (உருஎ). உகந்தருளின நிலங்களை அநுஸந்தித்தால் ஊணுமுறக்கமுமின்றிக்கே, இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும். (உருஅ). ஆகையால் மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபாநுரூபம். ||உருகூ||

அநுகூலராகிறார் - ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாறினாற்போலே வடிவிலே † தொடைகொள்ளலாம்படியிருக்கும் பரமார்த்தர். (உருகூ). ஒருசெய்நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல் செய் பொசிந்து காட்டுமோபோலே இவையில்லாதார்க்கு மிவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே உருவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கும். (உகூ0). ஆறுநீர் வரவணித்தானால் அதுக்கீடான அடையாளங்களுண்டாமாபோலே, ப்ராப்தியணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக்கடவதாயிருக்கும். (உகூக). இவற்றைக்கொண்டு சரமசரீரம் என்று தனக்குத்தானே அறுதியிடலாயிருக்கும். (உகூஉ). ப்ரதிகூலராகிறார் - தேஹாத்மாபிமாநிகளும், ஸ்வதந்த்ரரும், அந்யசேஷபூதரும், உபாயாந்தரநிஷ்டரும், ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.—(உகூங) இவர்களுக்குஉத்தேச்யரும், உபாயோபேயங்களும்பேதித்திருக்கும். (உகூச). தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு உத்தேச்யர் - தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள்; உபாயம் - அர்த்தம், உபேயம் - ஐஹிகபோகம். ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்தேச்யர் - ஸ்வர்க்காதிபோகப்ரதர், உபாயம் - கர்மாநுஷ்டாநம், உபேயம் - ஸ்வர்க்காதிபோகம். அந்யசேஷபூதர்க்கு உத்தேச்யர் - ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள், உபாயம் - தத்ஸமாச்ரயணம், உபேயம் - தத்ஸாயுஜ்யம். உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யன் - தேவதாந்தர்யாமியான ஈச்வரன், உபாயம்-கர்ம ஜ்ஞாநபக்திகள், உபேயம் - பகவதநுபவம். ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன் - (நெஞ்சினால்நினைப்பான்யவன்) என்கிறவன், உபாயம் - ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம், உபேயம் - ஸ்வார்த்தகைங்கர்யம். (ஙகூரு) முதல்சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு; மற்றையிருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு. (உகூசா). மூவருடையவும் கர்மம் அநுபவ விநாச்யம், நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்த விநாச்யம், அஞ்சாமதிகாரிக்குப் புருஷகார விநாச்யம். (உகூஎ). உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷ ஸாபேக்ஷமுமாய், புருஷகார ஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கும்; கார்யகாலத்தில் உபயநிரபேக்ஷமாயிருக்கும். (உகூஅ) ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோவென்னில்; (உகூகூ). இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது - ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை. (உஎ0). ஆகையாலே தோஷமில்லை. (உஎக). விஷயதோஷத்தாலே ‡ வருமவையெல்லாம் தாஸ்யஜமாயிரேயிருப்பது. (உஎஉ).

† தொடைகொள்ளலாம்படி = அறியலாம்படி.

‡ வருமது என்றும் வ்யாக்யாந பாடாந்தரம்.

(ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை) (கயமங்யதிச்ஹதி.) (௨௭௩). இப்படி இவையித்தனையும் ஸதாசார்யப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு, வஸ்தவ்யம் - ஆசார்யஸந்நிதியும் பகவத்ஸந்நிதியும். வக்தவ்யம் - ஆசார்யவைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும், த்வயமும்; பரிக்ராஹ்யம் - பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும். பரித்யாஜ்யம் - அவைஷ்ணவஸஹவாஸமும், அபிமாநமும். கர்த்தவ்யம் - ஆசார்யகைங்கர்யமும், பகவத்கைங்கர்யமும். (௨௭௪). கீழ்ச்சொன்ன பகவத்கைங்கர்யமறிவது - ஶாஸ்த்ர முவத்தாலே; ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரமுவத்தாலும், ஆசார்யவசநத்தாலும். (௨௭௫) கைங்கர்யந்தானிரண்டு. (௨௭௬). அதாவது - இஷ்டஞ்செய்கையும், அநிஷ்டம் தவிருகையும். (௨௭௭). இஷ்டாநிஷ்டங்கள், வர்ணாஶ்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையுமவலம்பித்திருக்கும். (௩௭௮). புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணுனிறே. (௨௭௯). இவன் புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும்; அவனுக்கிது கிடையாது; இவனது செய்யான். (௨௮0). கைங்கர்யந்தான் பக்திமூலமல்லாதபோது; விதிமூலமாய் வரவேணும். (௨௮௧). அதுவுமில்லாதபோது, அபிகாரத்திலும், உபாயோபேயங்களிலு மந்வயமின்றிக்கே யொழியும்.—(௨௮௨). கைங்கர்யந்தன்னை பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்கவேணும். (௨௮௩). அதாவது - தான்கையேற்காதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகை. (௨௮௪). கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டதுக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும். (௨௮௫) ஸ்ரீவிதுரரையும, ஸ்ரீமாலாகாரரையும், கூனியையும்போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவது. (௨௮௬). மடிதடவாதசோறும், சுருள்நாறுதபூவும், சுண்ணும்புபடாத சாந்துமிறே இவர்கள் கொடுத்தது. (௨௮௭). கைங்கர்யதஶைபோலே முன்புள்ள தஶைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை உஜ்வலமாக்கவேணும். (௨௮௮). முன்பே நாலுதஶையுண்டு. (௨௮௯). அதாவது - ஜ்ஞாநதஶையும், வரணதஶையும், ப்ராப்திதஶையும், ப்ராப்யாநுபவதஶையும். (௨௯0). ஜ்ஞாநதஶையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும்; வரணதஶையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்தி தஶையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்யாநுபவதஶையில் அபிநிவேஶத்தைமுன்னிடும். (௨௯௧). அஜ்ஞாநம்போவது-ஆசார்யஜ்ஞாநத்தாலே. அபூர்த்திபோவது-ஈஶ்வரபூர்த்தியாலே, ஆர்த்திபோவது-அருளாலே, அபிநிவேஶம்போவது-அநுபவத்தாலே. (௨௯௨). அஜ்ஞாநத்துக்கடி - அபராதம், அபூர்த்திக்கடி-ஜ்ஞாநபூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடி-அலாபம், அபிநிவேஶத்துக்கடி - அழகு. (௨௯௩). ஆர்த்தியும் அபிநிவேஶமு மிருக்கும்படி அர்சிராதிகதியிலே சொன்னோம். (௨௯௪). இவன்றனக்கு நாலுதஶைபோலே நாலுகுணமுமுண்டு. (௨௯௫). அதாவது - ஜ்ஞாநமும், அஜ்ஞாநமும், ஶக்தியும், அஶக்தியும். (௨௯௬). இவைதான் அவனுக்குமுண்டு. (௨௯௭). அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு - இவனுடைய குணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு - இவனுடையதோஷம், ஶக்திக்கிலக்கு - இவனுடைய ரக்ஷணம், அஶக்திக்கிலக்கு-பரித்யாகம். (௨௯௮). இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு-ஆசார்யகுணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு-ஆசார்யதோஷம், அஶக்திக்கிலக்கு-நிஷித்

யாநுஷ்டாநம்.—(௨௯௯). நிஷித்யந்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும். (௩௦௦). அதாவது - அக்ருத்யகரணமும், பகவதபசாரமும், பாகவதாபசாரமும், அஸஹ்யாபசாரமும். (௩௦௧). அக்ருத்யகரணமாவது - பரஹிம்ஸை, பரஸ்தோத்ரம், பரதாரபரிக்ரஹம், பரத்ரவ்யாபஹாரம், அஸத்யகதநம், அபக்ஷ்யபக்ஷணந் தொடக்கமானவை. (௩௦௨). பகவதபசாரமாவது-தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈஶ்வரனை நினைக்கையும், ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயதாபுத்தியும், வர்ணாஶ்ரம விபரீதமான உபசாரமும், அர்சாவதாரத்தில் உபாதாந நிரூபணமும், ஆத்மாபஹாரமும், பகவத்த்ரவ்யாபஹாரமுந் தொடக்கமானவை. (௩௦௩). பகவத்த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும், அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும், அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும் பகவானுக்கநிஷ்டமாயிருக்கும். (௩௦௪). பாகவதாபசாரமாவது - அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும் விரோதம். (௩௦௫). அஸஹ்யாபசாரமாவது - நிர்நிபந்தநமாக பகவத்பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமானனாயிருக்கையும், ஆசார்யாபசாரமும், தத்பக்தாபசாரமும். (௩௦௬). இவையொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய், உபாயவிரோதிகளுமாய், உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கும். (௩௦எ) (அதிகாரிநிஷ்டா ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்)

தான் ஹிதோபதேஶம் பண்ணும்போது, தன்னையும், ஶிஷ்யனையும், பலத்தையும் மாறாடிநினைக்கை க்ரூரநிஷித்தம். (௩௦அ). தன்னைமாறாடி நினைக்கையாவது - தன்னை ஆசார்யனென்றுநினைக்கை; ஶிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாவது - தனக்கு ஶிஷ்யனென்று நினைக்கை; பலத்தை மாறாடி நினைக்கையாவது - த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையும், ஶிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவநத்தையும், பகவத்கைங்கர்யத்தையும், ஸஹவாஸத்தையும் பலமாக நினைக்கை.—(௩௦௯). நினையாதிருக்க, இந்நாலுபலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; ஶேஷபூதனான ஶிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும், ஈஶ்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்; ஶேஷபூதனான ஶிஷ்யன் நினைவாலே பகவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்; உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும். (௩௧௦). ஸாக்ஷாத்பலமும், ஆசார்யத்வமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; தன்னினைவாலும், ஈஶ்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும். (௩௧௧). இப்படியொழிய வுபதேஶிக்கில், இருவருக்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை. (௩௧௨). ஆசார்யனுக்கு ஶிஷ்யன்பக்கல் க்ருபையும், ஸ்வாசார்யன் பக்கல் பாரதந்த்ர்யமும் வேணும். (௩௧௩). க்ருபையாலே ஶிஷ்யன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும், பாரதந்த்ர்யத்தாலே தன்ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.—(௩௧௪). நேரே ஆசார்யனென்பது - ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை உபதேஶித்தவனை. (௩௧௫). ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய், க்ஷுத்ரங்களுமான பகவன்மந்த்ரங்களை யுபதேஶித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை. (௩௧௬). பகவன் மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்கிறது - பலத்வாரா. (௩௧எ). ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களென்கிறது மத்தாலே. (௩௧அ). இதுதான் ஔபாதிகம். (௩௧௯). சேதநனுடைய ருசியாலே வரு

கையாலே.— (௩௨௦). ஶிஷ்யனென்பது - ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும், பலஸாதந ஶுஶ்ரூஷையும், ஆர்த்தியும், ஆதரமும், அநஸூயையுமுடைய வனே. (௩௨௧). மந்த்ரமும், தேவதையும், பலமும், பலாநுபந்திகளும், பலஸாதநமும், ஐஹிகபோகமுமெல்லா மாசார்யனென்று நினைக்கக்கட வன். (௩௨௨). (மாதாபிதாயுவதய) என்கிற ஶ்லோகத்திலே, இவ்வர்த்தத் தைப் பரமாசார்யரு மருளிச்செய்தார். (௩௨௩). இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி. (௩௨௪) உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்த நிலம் ஈஶ்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.—(௩௨௫) ஶிஷ்யனும், ஆசார் யனும், அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்தக்கடவர்கள். (௩௨௬). ஶிஷ் யன்றான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்; ஈஶ்வரனைக் கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன், ஆசார்யன் மாறுடி நடத்தக்கடவன். (௩௨௭). ஶிஷ்யன் உக ப்பிலே யூன்றிப்போரும்; ஆசார்யன், உஜ்ஜீவநத்திலே யூன்றிப்போரும். (௩௨௮) ஆகையால், ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக் கிலக்காகை யொழிய, ரோஷத்துக் கிலக்காகைக்கு அவகாஶமில்லை. (௩௨௯). நிக்ரஹத் துக்குப் பாத்ரமாம்போது அது ஹிதரூப மாகையாலே யிருவர்க்கு முபாதே யம். (௩௩௦). ஶிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம், (௩௩௧). நிக்ர ஹந்தான் பகவந்நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்கதம். (௩௩௨). ஆசார் யன் ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பேணக்கடவன், ஶிஷ்யன் ஆசார்யனு டைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்; (௩௩௩). இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய், பகவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும். (௩௩௪). ஆசார்யனு க்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி; ஶிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வரூப ஹாநி. (௩௩௫). ஆசார்யன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணு மிடத்தில் அஹங் காரம் விரோதி; ஶிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோதி. (௩௩௬). ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்து வைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்; ஶிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன். (௩௩௭). ஆசார்யன் ஶிஷ்யன் வஸ் துவைக் கொள்ளக்கடவனல்லன்; ஶிஷ்யன் தன்வஸ்துவைக் கொடுக்கக்கடவ னல்லன். (௩௩௮). கொள்ளில் மிடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும். (௩௩௯). கொள்கொடையுண்டானால் ஸம்பந்தங் குலையும். (௩௪௦). இவன் மிடிய னாகையாலே கொடான்; அவன் பூர்ணனாகையாலே கொள்ளான். (௩௪௧). அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வ ரூபம் ஜீவித்தது.—(௩௪௨). ஆனால் ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப்பண்ணு முப கார மொன்றுமில்லையோ வென்னில்; (௩௪௩). ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டு. (௩௪௪). அதாவது—ஜ்ஞாநவ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள். (௩௪௫). ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது - பகவத் த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும், பகவத்போஜநத்தை விலக்குகையும், குரு மந்த்ர தேவதாபரிபவமும்.—(௩௪௬). பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது - ஸ்வா தந்த்ர்யமும், அந்யஶேஷத்வமும்; (௩௪௭). பகவத்போஜநத்தை விலக்கு கையாவது-அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை. (௩௪௮). அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம்-ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.—(௩௪௯). குரு

பரிபவமாவது-கேட்ட அர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியாதொழிகையும், அநதிகாரிகளுக்குபதேஶிக்கையும். மந்த்ரபரிபவமாவது - அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியும், விபரீதார்த்தப்ரதிபத்தியும். தேவதாபரிபவமாவது - கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகையும். (௩௫௦). — இவனுக்கு ஶரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்யவிஷயத்தில் (என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய், மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்) என்று உபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும். (௩௫௧). மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது - ஸ்வகுணத்தையும், பகவத்பாகவத தோஷங்களையும் நினைக்கை. (௩௫௨). தோஷம் நினையாதொழிகிறது - குணம்போலே யுண்டாயிருக்கவன்று; இல்லாமையாலே. (௩௫௩). தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது பரதோஷமன்று; ஸ்வதோஷம். (௩௫௪). ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில், (௩௫௫). ஸ்வதோஷத்தாலும், பந்தத்தாலும். (௩௫௬). ஸ்வதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும். (௩௫௭). நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமே தோஷமாம். (௩௫௮). இது தனக்கவஸரமில்லை. (௩௫௯). ஸ்வதோஷத்துக்கும், பகவத்பாகவத குணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே. (௩௬௦). ஸம்ஸாரிகள் தோஷமும் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக்கடவன். (௩௬௧). அதுக்கு ஹேது பந்த ஜ்ஞாநம். (௩௬௨). (இறைப்பொழுதுமெண்ணோமே) என்கையாலே அதுதான் தோன்றாது. (௩௬௩). தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக. (௩௬௪). பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கு மறிவியாதாப்போலே, தன்க்குப் பிறர் செய்த குற்றங்களை பகவத்பாகவத விஷயங்களி லறிவிக்கக்கடவனல்லன். (௩௬௫). அறிவிக்க வுரியவ னகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்கு மென்னாநின்றதிறே. (௩௬௬). குற்றஞ்செய்தவர்பக்கல் பொறையும், க்ருபையும், சிரிப்பும், உகப்பும், உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும் (௩௬௭).

(ஸதாசார்யாநுவர்த்தந ப்ரகரணம் முற்றிற்று. ௪.)

ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத்குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது. (௩௬௮). பயாபயங்களிரண்டும் மாறாடில் அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும். (௩௬௯). ஆனால் (நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்) (ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன்) என்கிற பாசுரங்களுக் கடியென்னென்னில், (௩௭௦). பந்தாநுஸந்தாநம். (௩௭௧). ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாய் முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிக பந்துவாய் ஶக்தனாயிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தால், அப்படி சொல்லலாமிறே. (௩௭௨). ப்ரஜையைக் கிணற்றின்கரையில் நின்றும் வாங்காதொழிந்தால், தாயே தள்ளினாளென்னக் கடவதிறே. (௩௭௩). இவனுடைய அநுமதி, பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப் போலே, அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று. (௩௭௪). இரண்டு மிருவருக்கும் ஸ்வரூபம். (௩௭௫). இழவுக்கடி - கர்மம்; பேற்றுக்கடி - க்ருபை. (௩௭௬). மற்றைப்படிசொல்லி லிழவுக்குறுப்பாம். (௩௭௭). எடுக்க

† தோஷமில்லையாகில் என்றே வ்யாக்யாந கோஶங்களில் பாடங்காண்கிறது. ஸ்வதோஷமில்லையாகில் - என்று ஆயிவ்யா.

நினைக்கிறவனைத் தள்ளினுயென்கை எடாமைக்குறுப்பிறே. (௩எஅ). (சீற்ற முள) என்ற வநந்தரத்திலே இவ்வர்த்தத்தைத் தாமேயருளிச்செய்தாரிறே. (௩எகூ), சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னென்னில்; அருளும், ஆர்த்தியும், அநந்ய ஹதித்வமுஞ் சொல்லப்பண்ணும். (௩௮0). சீறினுலுங் காலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப்பெற்று லெல்லாஞ் சொல்லலாமிறே. (௩௮க). (க்ருபயாபர்யபாலயத்) (அரிசினத்தால்) (௩௮௨).

சதுர்த்த ப்ரகரணம்.

த்ரிபாத்விபூதிப்ரகரணம்.

த்ரிபாத் விபூதியிலே பரிபூர்ணநுபவம் நடவாநிற்க, அதுண்டதுருக்காட்டாதே, தேசாந்தர கதனை புத்ரன் பக்கலிலே பித்ருஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய், இவர்களைப் பிரிந்தா லாற்றமாட்டாதே, இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குக் கரண களேபரங்களைக்கொடுத்து, அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்திவிசேஷங்களையுங் கொடுத்து, கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டுவிலக்குவர்கள் என்று கண்ணுக்குத்தோற்றுதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாயிலே யணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்று என்று விடாதே, ஸத்தையேநோக்கி உடன் கேடனுய், இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாநத்தைப்பண்ணி, உதாஸீநரைப்போலே யிருந்து, மீட்கைக்கிடம்பார்த்து, நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங்காணுதே, நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால் ஒருவழியாலும் பசைகாணுதொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது, தனக்கேற விடம்பெற்ற வளவிலே, 'என்னூரைச் சொன்னுய், என்பேரைச்சொன்னுய். என்னடியாரைநோக்கினுய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' என்னுமாபோலே சிலவற்றை யேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன் வாணியன் பொன்னை உரைகல்லிலேயுரைத்து மெழுகாலே யெடுத்து கால்கழஞ்சென்று திரட்டுமாபோலே, ஜந்மபரம்பரைகள் தோறும் 'யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆநுஷங்கிக'மென்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு, தானேயவற்றை ஒன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும். (௩௮௩). லளிதாசரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக்காணலாம். (௩௮௪). அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள், * வாளாதந்தானென்றிருப்பர்கள். (௩௮௫). ஜ்ஞாநவான்கள், (இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள்வைத்தான்) எந்நன்றிசெய்தேனு வென்னெஞ்சிற்றிகழ்வதுவே) (நடுவேவந்துய்யக்கொள்கின்ற நாதனே,) அறியாதன வறிவித்தவத்தாநீசெய்தன வடியேனறியேனே) (பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்) (என்னைத்தீமனங் கெடுத்தாய்) மரு

* 'வாளார்தந்தார்' என்றும் வ்யாக்யாநபாடாந்தரம்.

வித்தொழும் மனமேதந்தாய்) என்றீடுபடா நிற்பர்கள். (௩௮௬). பாஷ்ய காரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந் தனையும் பார்த்துப் பெரியதிரு மண்டபத்துக்குக்கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது. (௩௮௭). ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக்கொண்டு கடாக்ஷியாநிற்கும். (௩௮௮). இவையுங்கூட விளையும்படியிறே இவன் றன்னை முதலிலே அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது. (௩௮௯). அது தன்னை நிரூபித்தால் இவன் றனக்கொன்றுஞ் செய்யவேண்டாதபடியாயிருக்கும். (௩௯௦). பழையதாக உழுவது, நடுவது, விளைவதாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரிமுளைத்து பலபர்யந்தமாமாபோலே. இவைதான் தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று, * பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்த கட்டளை. (௩௯௧). அவைதானெவையென்றால்; (௩௯௨). பூர்வக்ருத புண்யாபுண்ய பலங்களை சிரகாலம் ஆர்ஜித்து, உத்தரகாலத்தில் வாஸனைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை யென்னும்படி கைமொழிந்த தசையிலே, 'நாமார், நாம் நின்றநிலையேது, நமக்கினிமேல் போக்கடியேதென்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அவையாதல், முன்புசொன்னவையாதல். (௩௯௩). (யதாஹிமோக்ஷகாங்க்ஷீ பாங்யே) என்று தொடங்கி இதினுடைய க்ரமத்தை பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று. (௩௯௪). (வெறிதேயருள்செய்வர்) என்று இவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்தாரிறே. (௩௯௫). [செய்வார்கட்கு] என்று - அருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருதமென்னா நின்றதே யென்னில்; அப்போது [வெறிதே] யென்கிறவிடஞ் சேராது. (௩௯௬). பகவதாபிமுக்யம் ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே பகவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது; அத்வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலே யென்னில்; இந்த பலவிசேஷத்துக்கு அத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது. (௩௯௭). சாஸ்த்ரமும் விதியாதே, நாமுமறியாதே யிருக்கிறவித்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில்; நாமன்று, ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும். (௩௯௮). இவ்வர்த்தவிஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பரவிருத்யம்போலே தோற்றுமவற்றிற்சொல்லும் பரிஹாரங்களும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும், விஸ்தர பயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம். (௩௯௯). ஆகையால் இவன் விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின ஈச்வரனை யநுஸந்தித்தால், எப்போதும் நிர்பரனாயே யிருக்குமித்தனை. (௪௦௦). 'எதிர்சூழல் புக்கு'. (௪௦௧). ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப்போலே வ்யாப்தியும். (௪௦௨). ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே 'ஸ்வார்த்தமாக' என்றிறே ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸந்திப்பது. (௪௦௩). கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும். (௪௦௪). க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலுந் தகையவொண்ணாதபடி யிருகரையு மழியப்பெருகும். (௪௦௫). பயஹேது-கர்மம், அபயஹேது-காருண்யம். (௪௦௬). பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கும். (௪௦௭). நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபய ஹேது. (௪௦௮).

(பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாவைபவ ப்ரகரணம் முற்றிற்று).

ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத் தான்பற்றினபோதிறே இப் ப்ரஸங்கந்தானுள்ளது. (௪௦௯). உண்டபோ தொருவார்த்தையும், உண்ணாதபோ தொருவார்த்தையுஞ் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே, அவர்கள் பாசுரங்கொண்டன் றிவ்வர்த்த மறுதியிடக்கடவது. (௪௧௦). அவர்களைச் சிரித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே, அவர்பாசுரங்கொண் டிவ்வர்த்தமறுதியிடக்கடவோம். (௪௧௧). ஸ்வரூபத்துக்கும், ப்ராப்யத்துக்குஞ் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம். (௪௧௨). வடுகநம்பி ஆழ்வானையும், ஆண்டானையும், இருகரையரென்பர். (௪௧௩). ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமபர்வம் - ஆசார்ய கைங்கர்யம்; மத்யமபர்வம் - பகவத்கைங்கர்யம்; சரமபர்வம் - பாகவதகைங்கர்யம். (௪௧௪). ஸ்வரூபப்ராப்தியை ஶாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க ப்ராப்திபலமாய்க்கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே ஸாத்ய வ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது. (௪௧௫). இதுதான் துர்லபம். (௪௧௬). விஷயப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமைபோலன்று, ப்ரதமபர்வத்தைவிட்டு, சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ளவருமை. (௪௧௭). அங்கு தோஷதர்ஶநத்தாலே மீளலாம்; இங்கு அதுசெய்யவொண்ணாது. (௪௧௮). தோஷமுண்டானாலும் குணம்போலே யுபாதேயமாயிருக்கும். (௪௧௯). லோகவிபரீதமாயிறே யிங்கிருப்பது. (௪௨௦). குணமுபாதேயமாகைக் கீடானஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே. (௪௨௧). நிர்க்ருணனென்று வாய்மூடுவதற்கு முன்னே க்ருணாவானென்று சொல்லும்படியாயிருந்ததிறே. (௪௨௨). இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று, க்ருபையாலேயென்று, ஸ்நேஹமும், உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே. (௪௨௩). நிர்க்ருணனாக ஶங்கித்துச்சொல்லு மவஸ்தையிலும், காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்று. (௪௨௪). குணதோஷங்களிரண்டும், க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தகாஷ்டையையுங் குலைக்கும். (௪௨௫). நித்யஶத்ருவாயிறே யிருப்பது. (௪௨௬). இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டா லதுக்கு ஸத்ருஶமாக வேணுமிறே ப்ராபகம். (௪௨௭). அல்லாதபோது ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை. (௪௨௮). ஈஶ்வரனைப்பற்றுகை - கையைப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப்பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி. (௪௨௯). ஆசார்யனிருவர்க்கு முபகாரகன். (௪௩௦). ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான்; சேதநனுக்கு ஶேஷியை யுபகரித்தான். (௪௩௧). ஈஶ்வரன்றானும் ஆசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கும். (௪௩௨). ஆகையிறே குருபரம்பரையிலே அந்வயித்ததும், ஸ்ரீகீதையும் அபயப்ரதாநமு மருளிச்செய்ததும். (௪௩௩). ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருஶப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது - விபூதிசதுஷ்டயமும் ஈஶ்வரத்வயமு முண்டாகில். (௪௩௪). ஈஶ்வர ஸம்பந்தம் பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும்; ஆசார்ய ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும், (௪௩௫). பகவல்லாபம் ஆசார்யனாலே. (௪௪௬). ஆசார்யலாபம் பகவானாலே. (௪௩௭) உபகார்யவஸ்து கௌரவத்தாலே, ஆசார்யனைக்காட்டில் மிகவு முபகாரகன் ஈஶ்வரன். (௪௩௮). ஆசார்யஸம்பந்தங் குலையாதே கிடந்தால், ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களுண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஆசார்யஸம்பந் ங் குலைந்

தால், அவையுண்டானாலும் ப்ரயோஜநமில்லை. (௪௩௯). தாலிகிடந்தால் பூ-ஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம்; தாலிபோனால் பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யத்தை விளைக்கும். (௪௪௦). தாமரையை யலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்றானே நீரைப்பிரிந்தா லத்தை யுலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணும் ஈச்வரன்றானே ஆசார்யஸம்பந்தங் கொலைந்தா லத்தை வாடப் பண்ணும். (௪௪௧). இத்தையொழிய பகவத்ஸம்பந்தம் துர்லபம். (௪௪௨). இரண்டு மமையாதோ, நடுவிற்பெருங்குடி யென்னென்னில், (௪௪௩). கொடியைக் கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமாபோலே ஆசார்யாந்வயத்துக்கு மிதுவேணும். (௪௪௪). 'ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் கொலைத்துக்கொண்ட விவனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை' என்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும். (௪௪௫). ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே பக்திநழுவிற்று. (௪௪௬). பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்திநழுவிற்று. (௪௪௭). ஆசார்யனையுந் தான் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்பமாகையாலே, காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி. (௪௪௮). ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம். (௪௪௯). கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்தபொருளைக் * கணிசிக்கக்கடவனல்லன். (௪௫௦) விடாய் பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தை உபேக்ஷித்து ஜீமூதஜலத்தையும், ஸாகரஸலிலத்தையும், ஸரித்ஸலிலத்தையும், வாபீகூப பயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன். (௪௫௧). பாட்டுக்கேட்கு மிடமும் கூப்பீடு கேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்தவிடமும், † ஊட்டுமிடமு மெல்லாம் வகுத்தவிடமேயென் றிருக்கக்கடவன். (௪௫௨). இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் - ஸ்வதந்த்ரரும், தேவதாந்தரபரரும். அநுகூலர் - ஆசார்யபரதந்த்ரர். உபேக்ஷணீயர் - ஈச்வரபரதந்த்ரர். (௪௫௩). ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் - அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும். இவனுக்கு ‡ உபேயாங்கமாயிருக்கும். (௪௫௪). இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் - தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம். (௪௫௫). தான் நசிக்கிறது - மூன்றபசாரத்திலு மந்வயிக்கையாலே, பிறர் நசிக்கிறது - தன்னை அநாதரித்தும் தன் அநுஷ்டாநத்தை அங்கீகரித்தும். (௪௫௬). விஹிதபோகம் - நிஷித்தபோகம்போலே லோகவிருத்தமுமன்று; நரகஹேதுவுமன்று. ஆயிருக்கச்செய்தே, ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய், வேதாந்த விருத்தமுமாய், சிஷ்டகர்ஹிதமுமாய், ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமுமா யிருக்கையாலே த்யாஜ்யம். (௪௫௭). போக்யதாபுத்தி கொலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபங்கொலையும். (௪௫௮). (க்ஷேத்ராணி மித்ராணி) என்கிற ச்லோகத்தி லவஸ்தை பிறக்கவேணும், ஸ்வரூபங்கொலையாமைக்கு. (௪௫௯). ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தில் ஆத்மதாரணயோக்யதையும், உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும். (௪௬௦). (பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்) என்கிற பாட்டை பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்பது. (௪௬௧). (நல்லவென்றோழி)

---

* கணிசிக்கை - இச்சிக்கை. † மூட்டுமிடமும் - என்றும் பாடாந்தரம்.

‡ 'உபேயமாயிருக்கும்' என்றும் வ்யாக்யாந பாடாந்தரம்.

(மாருபதானவனே) என்கிற பாட்டுக்களேயும், ஸ்தோத்ரத்தில் முடிந்த ஶ்லோகத்தையும், (பஶுர்மநுஷ்ய:) என்கிற ஶ்லோகத்தையும், இதுக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்பது. (௪௬௨). ஆசார்யாபிமாநந்தான் - ப்ரபத்தி போலே உபாயாந்தரத்துக்கு அங்கமுமாய், ஸ்வதந்த்ரமுமா யிருக்கும். (௪௬௩). பக்தியில் அஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியில் அஶக்தனுக்கு இது. (௪௬௪). இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும். (௪௬௫)

—[சரமபர்வ நிஷ்டாப்ரகரணம் ஸமாப்தம் ‖ ௬ ‖]—

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸ்ரீவசநபூஷணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அர்சிராதி

†ப்ரதமப்ரகரணம்.

தனியன்.

(கலித்துறை.)

போர்மண்டலஞ்சங்கு தண்டுவில்வாள்புக ராழிவெய்யோன்
கார்மண்டலஞ்சென்று காண்பார்தமக்குக் கதிரொளியோன்
* ஏர்மண்டலந்தன்னை யெய்தும்வழியை யினிதுரைத்தான்
பேர்மண்டலகுரு வென்னு முடும்பை பிறந்தவனே.

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு விபூதித்வயமும் ஶேஷமாயிருக்கும். அதில் போகவிபூதியிலுள்ளார் (ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப) என்கிறபடியே அவனுடைய செங்கோலே ஏகாதபத்ரமாக நடக்கும்படி அவனுடைய அபிமாநத்திலே யந்தர்பவித்துப் போருவர்கள். லீலாவிபூதியிலுள்ளார் - அவர்களைப்போலே பகவதநுவர்த்திகளன்றிக்கே ஸங்கல்பாநுவிதாயிகளாய், (நம இத்யேவவாதிந:) என்கிறதுக் கெதிராக (நமமேயம்) (ஈஶ்வரோஹம்) என்கிறபடியே, மனேயடைவே, (யானே யென்றனதே) என்று, அவர்கள் (பணியா வமரரா) யிருக்கு மிருப்புக்கெதிராக மற்றோர் தெய்வம்பாடி யாடிப்பணிந்து, (மிக்கார்வேதவிமலர்) என்கிறபடியே, அவர்களைப்போலே பெருமக்களாயிராதே (சிறியார் சிவப்பட்டார்) என்கிறபடியே சிறியராய், (அயர்வறுமமரர்கள்) என்கிறபடியே அவர்களைப்போலே திவ்யஜ்ஞாநோபபந்நராயிராதே அறிவிலாமனிசராய், ஒளிக்கொண்டசோதிக்கெதிராக அழுக்குடம்பை பரிக்ரஹித்து, (விபந்யவ:) (விண்ணோர்பரவுந்தலைமகன்) என்கிறதுக்கெதிராக உலகில் கண்டவா தொண்டரைப்பாடி, (உனக்கே நாமாட்செய்வோம்) என்கிறபடியே அவனுக்காட் செய்யா

* 'மண்டலந்தன்னிலேகும்படியை' என்றும் பாடங்காண்கிறது.

தே *மாரனார்வரி வெஞ்சிலைக்காட்செய்து, தொண்டுபூண்டமுதமுண்ணாதே பாவையர்வாயமுதமுண்டு, (ஸஏகயாஹவதி) என்கிறதுக்கெதிராக குலந்தானைத்தனையும்பிறந்து, உருவார்சக்கரஞ் சங்குசுமந்திங்கவனோ டொருபாடுழலாதே ஆக்கையின்வழி யுழன்று, (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்கிறவனுடைய வ்ரதத்துக்கெதிராக யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு, (அவர் தருங் கலவியேகருதி யோடினேன்) என்கிறபடியே அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கைக்குமெட்டாதபடி கைகழியவோடி, அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்று போரக்கடவராயிருப்பர்கள்.— இவர்கள் தண்மையைப்பார்த்துக் கைவிடாதே,ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே ‡ எதிர்சூழல் புக்குத்திரிகிற ஸர்வஜ்ஞ ஸுஹ்ருத்தான ஸர்வேஶ்வரனுடைய யத்நவிஶேஷம் ஒருநாள்வரையிலே யோரவகாஶத்திலே ஃபலித்து, அத்வேஷாபிஸந்தியையுடையனாய், மோக்ஷ ஸமீக்ஷாயுக்தனாய், ப்ரவ்ருத்தமானவைராக்யனாய், விவேகாபிநிவேஶியாய், ஸதாசார்ய ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணிச்செய்த வேள்வியனாய், ஸம்ஸாரத்தினுடைய கொடுமையை யநுஸந்தித்து, ஸர்ப்பாஸ்யகதமான மண்டூகம் போலேயும், காட்டுத்தீ கதுவின மான்பேடைபோலேயும், இருபாடெரியினுள் ளெறும்புபோலேயும், ஆவாரார்துணையென்றலைநீர்க்கடலுளழுந்தும் ¶ நாவாய்போலேயும், ஆற்றத்துளங்கி, (பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ) (இன்னங்கெடுப்பாயோ), ஐவர்திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்றனர்) (கூறைசோறிவைதாவென்று குமைத்துப்போகார்) என்று இந்த்ரியங்களினுடைய கொடுமையை நினைத்துக் கூப்பிட்டு (எண்ணாராத்துயர்விளைக்கு மிவையென்ன வுலகியற்கை) (உயிர்மாய்தல் கண்டாற்றேன்) (ஓஓஉலகினதியல்வே) என்று ஸம்ஸாரிகளிழவுக்கு நொந்தாற்றமாட்டாதே, (பேயரேயெனக்கியாவரும்) (நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது) என்றும் (நாட்டாரோடியல்வொழிந்து) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பிராட்டிக்கு ராக்ஷஸிகளோட்டை ஸஹவாஸ மஸஹ்யமானாற்போலே, மெய்யில் வாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொண்டு உண்டியேயுடையே யுகந்தோடுகிற பௌரிசிந்தா விமுகரான ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸஹவாஸம் து:ஸ்ஸஹமாய், (இங்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை) (எங்கினித்தலைப்பெய்வன்) (நாளேலறியேன்) (வானுலகந்தெளிந்தே யென்றெய்துவது) (தரியேனினி) (கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ) என்று பகவதநுபவம் பெறாமையாலே பெருவிடாய்ப்பட்டு, தீயோடுடன்சேர்மெழுகாய், காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயுந்துவர்ந்து, காணப்பெறாமையாலே ஒருபகலாயிரமூழியாய், (க்ருதக்ருத்யா:ப்ரதீக்ஷந்தே) என்கிறபடியே ஆக்கைவிடும் பொழுதை மநோரதித்து, மஹிஷியினுடைய உச்சிஷ்டத்தை விரும்பும் ராஜபுத்ரனைப்போலே தான் த்யஜித்த தேஹத்தை விரும்புகிற ஈஶ்வரனை (மங்கவொட்டு) என்றபேக்ஷித்து, உண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய்) (முற்றக்

* மாரன் - காமன்.

† இந்தப்ரபந்தம் - ஒரேப்ரகரணமாயிருக்க, அநுஸந்தாக்களுக்கு ஸௌகர்யார்த்தமாகப் பூர்வர்கள் ப்ரகரண சதுஷ்டயமாக்கினார்கள் - என்று பெரியோர்கள்.

‡ எதிர்சூழல்புக்கு - ஸஜாதீயாவதாரம்பண்ணி. ¶ நாவாய் - ஓடம்.

கரந்தொளித்தாய்) (திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்) இனி நான் போக லொட்டேன்) என்று தடுத்தும், வளைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமஹக் திதலையெடுத்தல், அவ்வளவன்றிக்கே யுக்திமாத்ரத்திலே அந்வயித்தல், (நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே) (தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்ப ரேலதுகாண்டும்) (என்று சொல்லுகிறபடியே பழுதாகாதவழியை யறிந்து வேறுகவேத்தியிருக்கு மவனைப் பற்றுதல்செய்து, தெளிவுற்று வீவின்றி நிற்குமவனுக்கு, ஶரீராவஸாநகாலத்திலே, ஈஶ்வரன், தன் திருவடிகளிலே இவன் தலைசாய்த்தவன்றுதொடங்கி (ருணம்ப்ரவ்ருத்யம்), (உன்னடியார்க் கென்செய்வனென்றே யிருத்தி நீ) என்கிறபடியே பெருந் * தனிசாளனுய், ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தடுமாறி, திருத்திப் பணிகொள்ள நினைத்து, பல்வாங்கி ன பாம்புபோலே ஸம்ஸாரம் † மறுவலிடாதபடி யடியறுக்கச் செய்தேயும் 'பிணமெழுந்து கடிக்கிறதோ' என்றதிஶங்கைபண்ணி, அமர்ந்த நிலத்திலே கொண்டுபோகையிலே விரைந்து, இவன் விடாய் குளப்படி யென்னும்படி கடல்போலே முற்றப்பருக வேண்டும்படி பெருவிடாயை யுடையனுப், ஒருமாநொடியும் பிரியாதே, சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் திருவபிஷேகத்துக்கு, வஸிஷ்ட வாமதேவாதிகளை யழைத்துப் ‡ பாரித்தாற்போலே, நித்யஸூரிக ளை யழைப்பித்து, வழியைக் ¶ கோடிப்பிப்பதாய்க்கொண்டு, (அலங்காரவி தம்க்ருத்ஸ்நம் காரயாமாஸவேஶ்மநி) என்கிறபடியே வீடுதிருத்தி, அநா திகாலார்ஜிதங்களாய் இவன் ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணின வன்றே தொடங்கி அருளென்னுந் தண்டாலடியுண்டு, மூக்கும் முகமுஞ் சிதைந்து, பண்டுபோலே வீற்றிருக்கை தவிர்ந்து, மடியடக்கி நில்லாதே சரக்குவாங்கி (மருங்குங்கண்டிலமால்) என்னும்படி யொளித்து வர்த்திக்கிற பூர்வாவங் களையும், உத்தராவங்களையும், அநுகூலர் விஷயமாகவும், ப்ரதிகூலர் விஷ யமாகவும், வருணனைக்குறித்துத் தொடுத்த அம்பை மருகாந்தாரத்திலே விட்டாற்போலே ÷ அசல்பிளந்தேறிட்டு, இவனோடு ஸம்பந்தமுடையராய் நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களை (ஏதத்ஸம்பந்தி நஶ்சாந்யே) என்கிற படியே ஸ்வர்கஸ்தராம்படி நினைப்பிட்டு, (ஊஹ:பஞ்சாத்மாநாதேந தார்க்ஷ்ய ரூபேண) (செழும்பறவைதா னேறித்திரிவான்) என்று சொல்லுகிறபடியே (அருளாழிப்புட்கடவீர்) என்று இவனுசைப்பட்டபடியே கொற்றப்புள் ளொன்றேறிவந்து தோன்றி, மஞ்சுயர் பொன்மலைமேலெழுந்தமாமுகில் போன்ற வடிவையநுபவிப்பித்து, ஆதிவாஹிகரை யழைத்தருளி, இவனை ஸத்கரிக்கும் க்ரமத்திலே ஸத்கரிக்க வருளிச்செய்ய; பின்பு (இந்த்ரியைர்மந ஸிஸம்பத்யமாநை:) வாங்மநஸிஸம்பத்யதே மநப்ராணே ப்ராணஸ்தேஜஸி தேஜ:பரஸ்யாமதேவதாயாம்) என்கிறபடியே, பாஹ்யகரணங்கள் அந்த: கரணத்திலே சேர்ந்து, அந்த:கரணம் ப்ராணனோடே சேர்ந்து, ப்ராணன் இச்சேதநனோடே ஸம்பந்தித்து, இவன் பூதஸூக்ஷ்ம விஶிஷ்டனுய்க் கொண்டு பரமாத்மாவின் பக்கலிலே சேரும். பின்பு, வர்மகாலத்

* தனிசு - கடன். † மறுவலிடுகை - திரும்புகை. ‡ பாரித்தல் - உத்யோகித்தல்.
¶ கோடிக்கை - அலங்கரிக்கை.
÷ அசல்பிளந்தேறிடுகை - அந்யத்ரஸங்க்ரமிப்பிக்கை.

திலே ஆதித்யகிரணத்தாலே தப்தனானவன் நிழல்மரத்தைப்பற்றி யிளைப்
பாறுமாபோலே, ஸம்ஸாரஜ்வாலாவர்க்க தாபதப்தனான விவன் வாஸுதேவ
தருச்சாயையைக்கிட்டி விஸ்ரமித்து, திருக்கோவலூருக்குப் போம்போது
திருமங்கை யாழ்வாருக்கு (தானுகந்த வூரெல்லாந் தன்றாள்பாடி) என்கிறப
டியே திருவுலகளந் தருளின திருவடிகளே பாதேயமாமாபோலே, (ப்ராண
ப்ரயாணபாதேயம்) (பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்)
என்கிறபடியே தீவயவசநமே பாதேயமாகவும், (ஏதேநப்ரதிபதீயமாநா:)
(தேவயாநபதாஸ்ஸர்வே முக்திமார்காபிலாஷிண:) என்கிறபடியே அர்சி
ராதிமார்கமே பெருவழியாகவும், அண்டத்தப்புறத் துய்த்திடுமையனாய், ஆப்
ததமனாய், படர்கொள் பாம்பணைப்பள்ளிகொண்ட சுரிகுழற்கமலக்கட் கனி
வாய்க்காளமேகமான அரங்கத்துறையு மின்துணைவனே வழித்துணையாக
வும், விரஜாதீரமும் திவ்யவ்ருக்ஷமும் ஆமோதஹ்ருதடமுமே விஸ்ரமஸ்தல
மாகவும், திருமாமணிமண்டபமே புகலிடமாகவும், அர்சிராதி புருஷர்களே
* உசாத்துணையாகவும், சூழ்விசும்பணி முகிலினுடைய முழக்கமே ப்ரயாண
படஹத்வனியாகவுமமைந்து வழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசனான ஹார்
தன் வழிபட்டோடவருள, வானேறவழிபெற்று, போக்கிலே யொருப்பட்டு,
ப்ரீத்யதிசயத்தாலே, அநாதிகாலம் தன்னைக்குடிமைகொண்டுபோந்த ஸம்
ஸாரத்தை (நரகத்தைநகுநெஞ்சே) என்கிறபடியே புரிந்து பார்த்துச்சிரித்து,
மாகவைகுந்தங் காண்பதற்குப் பண்டேயுண்டானவாசை† கொந்தளித்து,
மேலேமேலே பெருக, பிராட்டியும் ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாளு மிலங்கையி
னின்றும் புறப்பட்டாற்போலே ஹ்ருதயகமலத்தினின்றும் புறப்பட்டு, (ஶத
ஞ்சைகாச ஹ்ருதயஸ்யநாட்ய:) என்கிறபடியே - ஹ்ருதயத்தைப்பற்றிக்கிடக்
கிற நூற்றொருநாடியிலும், ஸுஷும்நை என்று பேரையுடைத்தான மூர்தந்
யநாடியாலே, வித்யாமாஹாத்ம்யத்தாலும் தேவயாநாநுஸ்ம்ருதியாலும் ப்ர
ஸந்நனான ஹார்தன் கைவிளக்குப் பிடித்துக்கொண்டு போகப்போய், ஶிர:
கபாலத்தை பேதித்து, (தஆஸுநாடீஷுஸ்ருப்தா: ஆபீயோநாடீப்ய: ப்ர
தாயந்தே தேமுஷ்மிந்நாதித்யே ஸ்ருப்தா: .... அதைதைரே வரஶ்
மிபிரூர்த்வ ஆக்ரமதே) என்கிறபடியே அந்நாடியோடே ஸம்பந்தித்து,
ஆதித்யரஶ்மியை யநுஸரித்துக்கொண்டு, (ஓங்காரரதமாருஹ்ய) என்கிறப
டியே ப்ரணவமாகிற தேரிலேயேறி, மநஸ்ஸு ஸாரதியும் பண்ணப்போம்
போது, கையார்சக்கரத்தினின் றெல்லாவடிவும் ‡ புதுக்கணிக்குமாபோலே
உபயவிபூதியும் புதுக்கணித்து, கடல் தன் காம்பீர்யமெல்லாங் கொலைந்து,
கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்து ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணியார்க்க,
உபரிதநலோகங்களி லுள்ளார்களுடைய உபஹாரபாணிகளாய், நெடுவரைத்
தோரணம் நிரைத்து, ஆகாஶமெங்கும் பூர்ணகும்பங்களாலே பூர்ணமாக்கி,
தூபநன்மலர் மழைபொழிந்து, 'இவனொருக்கால் தங்கிப்போமோ' என்கிற
நோயாசையாலே எதிரெதிரிமையவ ரிருப்பிடம்வகுக்க, லோகங்களெல்லா
மதிரும்படி கடலிரைத்தாற்போலே வாத்யங்களெங்கு முழங்க, வழியிலுள்

* உசாத்துணை - ஸஹாயம். † கொந்தளிக்கை - பொங்குகை.
‡ புதுக்கணிப்பு - நவீனகாந்தி.

ளார்களடைய (போதுமினெமதிடம்புகுதுக) என்கிறபடியே தந்தாம் ஸ்யா நங்களையும் ஐஶ்வர்யங்களையும் ஸமர்ப்பிக்க, சிலர் கீதங்கள்பாட, சிலர் யாமாதிஸுக்ருத ஃபலங்களை ஸமர்ப்பிக்க, வேறே சிலர் தூபதீபாதிகளாலே அர்சிக்க, சிலர் காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்கு மாரவாரிப்ப, வாளொண்கண் மடந்தையரான ஆதிவாஹிகமஹிஷிகள், 'இது அராஜகமாய்க் கிடக்கக்கடவதோ, இத்தையாளவேணும்' என்று மங்களாஶாஸநம்பண்ண, மருதரும் வசுக்களும் இவன் விரைந்துபோனு லீஶ்வரன் நமக்குக் கையடைப்பாக்கின நிலங்கழிந்ததென்றிராதே, லோகாந்தரங்களிலுந் தொடர்ந்துசென்று இவன் செவிப்படும்படி ஸ்தோத்ரம்பண்ண, (மற்றெல்லாங்கைதொழப்போய்) என்கிறபடியே பெரியஸத்காரத்தோடே போம்போது, (அர்சிஷமேவாபி ஸம்பவந்தி அர்சிஷோஹ அஹ்ந ஆபூர்யமாணபக்ஷம்), (அக்நிர்ஜ்யோதிரஹஶ்ஶுக்லஷ்ஷாண்மாஸா உத்தராயணம்) என்று சாந்தோக்ய வாஜஸநேய கௌஷீதகீ ப்ரஶ்ருதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, அர்சிராதி புருஷர்கள் வழி நடத்தப்போம்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளேஶரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

த்விதீயப்ரகரணம்.

அதில் முற்பட அர்சிஸ்ஸைக்கிட்டி, அவன் சிறிதிடம் வழிநடத்த, பின்பு அஹஸ்ஸையும், ஶுக்லபக்ஷாபிமாநியையும், உத்தராயணாபிமாநியையும், ஸம்வத்ஸராபிமாநியையும், வாயுவையுங் கிட்டி, அவர்கள் வழிநடத்த, (ப்ரவிஶ்யச ஸஹஸ்ராம்ஶும்) (மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னடுவுள்) என்கிறபடியே, ஹிரண்மயமாய் காலசக்ர ப்ரவர்த்தகமான தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்திலே, எதிர்விழிக்கவொண்ணுதபடி நிரவதிக தேஜஸ்ஸோடே எதிரேயொரு ஆதித்யன் செல்லுமாபோலேசென்று, அவன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு, அவ்வருகேபோய், (க்ரமாச்சந்த்ரமஸம்ப்ராப்ய) என்கிறபடியே க்ரஹநக்ஷத்ரதாரகா நிர்வாஹகனுய் அம்ருதாத்மகனுயிருந்துள்ள சந்த்ரனைக்கிட்டி, அவன் ஸத்கரிக்க அவ்வருகே போய், அமாநவனைக்கிட்டி, அவன் வழிநடத்த, ஸர்வாப்யாயகனுன வருணனும், த்ரைலோக்ய பாலகனுன இந்த்ரனும், முக்தராய்ப்போகுமவர்களை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் மிகவும்ஶ்லாகிக்கக் கடவர்களாய், ஸுராஸுர கந்தர்வ யக்ஷ ராக்ஷஸ நிர்வாஹகனுன ப்ரஜாபதியையுஞ் சென்றுகிட்டி, அவர்கள் லோகங்களையுங் கடந்து, அண்டத்தையும், தஶோத்தரமான ஆவரண ஸப்தகத்தையும், முடிவில் பெரும்பாழான மூலப்ரக்ருதியையுங்கடந்து;—முன்பு ஸம்ஸாரியான நாளில் அந்தகாராவ்ருதமாய், நீரும் நிழலுமின்றிக்கே (வீதோஸ்ம்யஹம் மஹாதேவஶ்ருத்வாமார்கஸ்ய விஸ்தரம்) என்கிறபடியே, கேட்டபோதே துளங்கவேண்டும்படியான கொடியவழியிலே, யமபடர் பாசங்களாலும், புத்ரதாரமய பாசங்களாலுங் கட்டுண்டு, யமதூதராலே யிழுப்பு

ண்டு, தொடைவழி நாய்கள்கவர, ஶக்தி ஶங்கு தோமர ஸாயக ஶூலாதிக ளாலே நோவுபட்டு, வ்யாக்ர ஸிம்ஹரான ராக்ஷஸர் மூவங்களுக் கிரை யாய் உடம்பெங்கும் சீயும் ரக்தமும்வடிய, பசியும் தாஹமும் மேலிட்டு, உதரைச் சோறும் தண்ணீரும் வேண்டி, மூக்கும் முகமும் உதடும் பல் லுந்தகர்ந்து, கையுங்காலுமொடிந்து, கூப்பிட்டுப்போன விழவுதீர,—ஸ ர்வோத்தரமான மார்மத்தாலே இவ்வெல்லை கடந்தபோதே தொடங்கிக் கண் டாரடைய ஸத்கரிக்க, தனக்கு உபாயமான பாரளந்த பாதப்போதுபோலே யும், அந்தரமேழினூடு செலவுய்த்த பாதம்போலேயுங் கடுநடையிட்டுப் போய், ஶப்த ஸ்பர்ஶாதிகளாகிற ஸிம்ஹவ்யாக்ராதிகளைத் தப்பி, ஸம்ஸா ரமாகிற பெருந்தூற்றினின்றும் புறப்பட்டு, தாபத்ரயமாகிற காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டுப் பட்ட க்லேஶமெல்லாந்தீர, (ததஸ்து விரஜாதீரப்ரதேஶம்) (ஸமச்சதி விரஜாம்நதீம்) என்கிறபடியே அம்ருதவாஹிநியாய், வைதரணிக் கெதிர்த்தட்டான விரஜையைச் சென்றுகிட்டி, வன்சேற்றள்ளலையும் வாஸ நாரேணுவையுங் கழுவி, மேகாவ்ருதமான ஆதித்யமண்டலம்போலேயும், ராஹுக்ரஸ்தமான சந்த்ரமண்டலம் போலேயும், சேற்றிலழுந்தின மாணி க்கம்போலேயும் அழுக்குடம்பிலே யகப்பட்டு திரோஹிதஸ்வரூபனான விவன் அதுவும் நிவ்ருத்தமாய், (தத்தோயஸ்பர்ஶமாத்ரேண) என்கிறபடி யே விரஜாஜலஸ்பர்ஶத்தாலே திரோதாயகமான ஸூக்ஷ்மஶரீரமுங் கழி யப்பெறுகையாலே, (ஸூர்யகோடிப்ரதீகாஶ:) என்கிறபடியே அநேகமா யிரமாதித்யர்கள் சேரவுதித்தாற்போலே கண்கொண்டு காணவொண்ணாத படி நிரவதிக தேஜஸ்ஸை யுடையனாய், (அமாநவம் ஸமாஸாத்ய) என்கிற படியே சதுர்புஜனாய், ஶங்க சக்ர கதாதரனாய், விரஜைக்கரையிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அமாநவனைச்சென்று கிட்டி, அவன் திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஶிக்க, பின்பு லாவண்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணாகரமாய் ஶுத்த ஸத்வ மயமாய், பகவதநுபவைக பரிகரமான விக்ரஹத்தைப்பெற்று, இந்த்ராதி பதங்கள்போலே கர்மஸாத்யமாய், நஶ்வரமாய், குணத்ரயாத் மகமாயிருக்கை யன்றிக்கே, பகவத் ப்ரீதிஸாத்யமாய், நித்யமாய், ஶுத்த ஸத்வாத்மகமாய், (இல்லைகண்டீரின்பம்) என்கிறதுக் கெதிர்த்தட்டாக நலமந்தமில்லதோர் நாடாய், இருள்தருமா ஞாலத்துக்கெதிர்த்தட்டாக (தெ ளிவிசும்பு திருநாடு) என்கிறபடியே தெளிதாகிய சேண்விசும்பாய், ஸநகா திகள் நெஞ்சுக்கும் நிலமன்றிக்கே பகவதநுகூல்யைக போகரான நித்யஸூ ரியாலே நெருங்கி, அவர்களாலு மளவிடவொண்ணாதவளவையும், ஐஶ் வர்யத்தையும், ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான திவ்யதேஶத்தைக் கண்களாரள வும் நின்றுகண்டு, (விண்ணைத்தொழுது) என்கிறபடியே தொழுது, அமாநவ பரிஸரத்திலே ஶங்க காஹள பேரிகளினுடைய முழக்கத்தைக்கேட்டு, (ஓடுவார் விழுவாருகந்தாலிப்பார் - நாடுவார்நம்பிரா னெங்குற்றானென்பார்) (கண்டோங் கண்டோங் கண்டோங் கண்ணுக்கினியனகண்டோங் - தொ ண்டீரெல்லீரும்வாரீர்) என்பாராய்க்கொண்டு பெரிய * ஆர்ப்பரவத்தைப் பணித் திரள்திரளாகப் புறப்பட்டு வருகிற நித்ய முக்தருடைய ஆநந்த

* ஆர்ப்பரவம் - ஆரவாரம்.

* களகளத்தைக் கண்டநுபவித்துக் கொண்டு, பெரிய ப்ரீதியோடே போகிற வளவிலே, (தம்பஞ்சஶதாந்யப்ஸரஸாம்ப்ரதியாவந்தி); (தத்ராம த்யச தேஶேவாஸ் ஸாயீயாஸீச விமலாபயா:) என்கிறபடியே திவ்யமால் யம், திவ்யாஞ்ஜநம், திவ்யசூர்ணம், திவ்யவஸ்த்ரம், திவ்யாபரணந் தொடக்க மானவற்றை யரித்துக்கொண்டு, ஐந்நூறு திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களும், நித்யஸூரிகளு மெதிரேவந்து, (ப்ரம்ஹாலங்காரேண) (ப்ரம்ஹா லங்க்ரியா) என்கிறபடியே அலங்கரித்து, உடுத்துக்களைந்த நின்பீதக வாடை, சூடிக்களைந்த திவ்யமால்யம், திவ்யாபரணங்கள், திவ்யாங்கராக ங்கள் தொடக்கமானவற்றாலே யலங்க்ருதனு யிருக்கிற படியைக்கண்டு, (புனை யிழைகளணிவு மாடையுடையும் புதுக்கணிப்பும் - நினையும் நீர்மையதன்று) என்று விஸ்மிதராய்க்கொண்டாட, பின்பு அநேகமாயிரங் கொடிகளாலும், முத்துத்தாமங்களாலும், மேற்கட்டிகளாலு மலங்க்ருதமாய், திவ்யஸ்த்ரீப ரிவ்ருதமாய், பகவத்ஸங்கல்ப கல்பிதமாயிருப்பதொரு திவ்யவிமாநத்தைப் பெரியதிருவடி கொண்டுவர, அதிலே யிவனையேற்றி ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக் கொண்டு திவ்யகாந்தாரத்தளவிலே சென்றவாறே; நாநாவிதமான உபஹா ரங்களை யேந்திக்கொண்டு வேறேசில திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்க ளெதிரேத்தி ஸத்கரிக்க, பின்பு திவ்யகந்தம், ப்ரம்ஹகந்தந் தொடக்கமான அப்ராக் ருத கந்தங்களை ஆக்ராணம்பண்ணி ஸர்வகந்தனுய், (கொடியணிநெடும திள் கோபுரங்குறுகினர்) என்கிறபடியே த்வஜபதாகாதிகளாலே யலங்க் ருதமான திவ்ய கோபுரத்தைக்கிட்டி, திருவாசல்காக்கும் முதலிகள் (வைகுந் தன்றமரெமரெமதிடம்புகுதுக) என்கிறபடியே பெரியவாதரத்தோடே ஸத் கரிக்க, (ஸமதீத்யஜநாகுலம்) (கவாடங்கடந்துபுக்கு) என்கிறபடியே நெஞ் சையும் கண்ணையும் வருந்தி மீட்டுக்கொண்டு, அயோத்யையை யென்றும் அப ராஜிதையென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற ஏர்கொள் வைகுந்தமாநகரத்திலே ஒரு வண்ணஞ் சென்றுபுக்கு, (ஸ்ரீவைகுண்டாய திவ்யநகராயநம:) என்று கண் ணன் விண்ணூரைத்தொழுது, வைகுந்தத்தமரும் முனிவரும், 'கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலே ஏறக்கொழித்தாற்போலே ஸம்ஸாரஸ்தனுன விவனிந் தேஶத்திலே வரப்பெறுவதே' என்று விஸ்மிதராய்க்கொண்டாட, பின்பு கோயில்கொள் தெய்வங்களான பெரியதிருவடி, ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வான் தொடக்கமானவர்கள் தந்தாந் திருமாளிகைகளிலே கொண்டுபுக்கு, இவனை ஆஸநத்திலே யுயரவைத்து, தாங்கள் தரையிலேயிருந்து, தங்கள் மஹி ஷிகள் நீர்வார்க்க ஸ்ரீபாதம் விளக்கி, தங்கள் மஹிஷிகளுக்கு (தேவர்வை கல் தீர்த்தங்களே) என்று இவன் ப்ரபாவத்தைச் சொல்லி, ஸத்கரிக்கும் க்ரமத்திலே ஸத்கரிக்க, பின்பு ஸ்ரீஶடகோபனும், திவ்யசூர்ணங்களும், பூர்ணகும்பங்களும், மங்கள தீபங்களு மேந்திக்கொண்டு, தேஶாந் தராகதனுய் வந்த புத்ரனைக்கண்ட தாய்மாரைப்போலே குளிர்ந்தமுக த்தையுடைய மதிமுகமடந்தையர் வந்தெதிர்கொள்ள, பெருந்தெருவாலே யுள்ளேபுக்கு, திவ்யாவரண ஶதஸஹஸ்ராவ்ருதமான செம்பொன்செய் கோயிலைக்கிட்டி, (ஸ்ரீவைகுண்டாய திவ்யவிமாநாயநம:) என்று தெண்

* களகளம் - பேரொலி.

டனிட்டு, ஒருபாட்டம் மழை விழுந்தாற்போலே தன்னுடைய வரவாலே தளிர்த்துச் * செருந்தியிலையும் மரமுந் தெரியாதபடி பாஹுள்யமான நிறத்தையும் ஸௌகந்த்யத்தையுமுடைய அப்ராக்ருத புஷ்பங்களாலே நெருங்கித் தேன் வெள்ளமிடுகிற கற்பகச்சோலைகளாலும் நாநாவிதமான பூக்களாலும் ரத்நங்களாலுஞ் சமைந்த லீலாமண்டபங்களாலும், அபூர்வவத்விஸ்மய ஜநகங்களான க்ரீடாஶைலங்களாலும், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கும் பெரியபிராட்டியார்க்கும் லீலாபரிகரங்களாய், செவிகளடைய மயிர்க்கூச்சிடும்படி இனிய பேச்சுக்களையுடைய ஸுக ஸாரிகா மயூர கோகிலாதிகளாலும் ஆகுலங்களாய், மாணிக்கம் முத்து பவளந் தொடக்கமானவற்றாலே சமைந்தபடிகளையுடைத்தாய், நித்யமுக்தர்களுடைய திருவுள்ளங்கள்போலே குளிர்ந்து, தெளிந்து, அம்ருதரஸங்களான திவ்யஜலங்களாலே நிறைந்து, நாநாவித பக்ஷிஸங்கஸமாகீர்ணமாய்த் துளும்பி யெங்குஞ்சொரிகிற தேன்வெள்ளத்தையுடைத்தாய், (மாதர்கள்வாண்முகமுங் கண்ணுமேந்தும்) என்கிறபடியே மதிமுக மடந்தையருடைய திருமுகங்களுக்குந் திருக்கண்களுக்கும் போலியான தாமரை செங்கழுநீர் தொடக்கமான அப்ராக்ருத புஷ்பங்களையுடைய ஓதநெடுந்தடங்களாலும், நாநாவிதமான பூம்படுக்கைகளாலும், பரிமளம் போலே பூக்களிலே படிந்து மதுவெள்ளத்திலேமுழுகிப் பாட்டுக்களாலே அநுமேயங்களான தெய்வவண்டுகளினுடைய திவ்யகாநத்தாலும் கிட்டினரைப் பிச்சேற்றுகிற திவ்யோத்யாநஶதஸஹஸ்ரங்களாலும் சூழப்பட்டு, நாநா ரத்நங்களாலே சமைந்த ஸ்தலங்களையு முடைத்தாய், அநேகமாயிரம் ரத்ந ஸ்தம்பங்களாலே யலங்க்ருதமாய், உபயவிபூதியிலுள்ளாரு மொருமூலையிலே யடங்கும்படி யிடமுடைத்தாய், தாமரை, செங்கழுநீர், சந்தநம், அகில், கர்ப்பூரந் தொடக்கமானவற்றை யளைந்துவருகிற மந்தமாருதனாலே ஸேவ்யமாநமாய், நிரதிஶயாநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்தைச் சென்றுகிட்டி, (ஆநந்தமயாய மண்டபரத்நாயநம:) என்று தெண்டனிட்டு, அப்பால் முதலாய்நின்ற அளப்பரிய வாரமுதை யெப்போது மொக்கப் பருகுகையாலே † இளகிப்பதித்து வைகுந்தக்குட்டனோடு ஸாம்யாபந்நராய் அநுபவஜநிதமான ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸாமகாநம் பண்ணுவார், (செஞ்சொற்கவிகா ளுயிர்காத்தாட்செய்மின்) என்று இன்பவாற்றிலே ஶீலகுணமாகிற ஆழங்காலிலே ‡ கொண்டைக்கோல் நாட்டுவார், ஸ்வாசார்யனைக் குறித்து (இழைகொள்சோதிச் செந்தாமரைக்கட்பிரா னிருந்தமைகாட்டினீர்) என்பார், (உற்றேனுகந்து பணிசெய்துன்பாதம் - பெற்றேனீதே யின்னம் வேண்டுவதெந்தாய்) என்பார், (என்முடிவுகாணாதே யென்னுள்கலந்தானைச் - சொன்முடிவுகாணேனான் சொல்லுவதென்சொல்லீர்) என்பார், (நமோநாராயணாயவென்பார்) என்கிறபடியே ஓவாதுரைக்கு முரையான பெரியதிருமந்த்ரத்தைச் சொல்லித் தோள்களை யாரத்தழுவி (என்னுயிரை யறவிலை செய்தனன்சோதி) என்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவார், உருகு

---

* செருந்தி - ஸுரபுன்னை. † இளகிப்பதிக்கை - இளமைவர்த்திக்கை.

‡ கொண்டைக்கோல் - நிலவராயிருப்பார் ஆறுகள் மடுக்களிலே பள்ளங்களுக்கடையாளமாக நடுகிறகோல்.

மாலிலே ஆழ்வார்பட்டதுபட்டு, (வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்) என்று அம்புபாடரைப்போலே யுழைப்பார், (மேலைத்தொண்டுகளித்து) என்கிறபடியே தாஸ்யரஸம் தலைமண்டையிட்டு) (நமஇத்யேவவாதிந꞉) (நமஶ்ஶப்தம் ப்ரயுஞ்ஜதே) என்கிறபடியே அந்திதொழுஞ்சொல்லைச் சொல்லுவாராய்க்கொண்டு, இப்படி ப்ரளயஜலதியிலே யலைவாரைப்போலே ஆநந்தஸாகரத்திலே யலைந்து, நித்யமுக்தர் சொல்லுகிற செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே, வெஞ்சொலாளர்களுடைய கடுஞ்சொல்லைக்கேட்ட விழவுதீரச் செவிக்கிரையிட்டுக்கொண்டுபோய், திவ்யாஸ்தாநத்தைக்கிட்டி, அப்பேரோலக்கத்தின் நடுவே, தந்தாந்திருமுடிகளிலே திவ்யாயுதங்களை தரித்துக் கொண்டு கூப்பினகைகளுக் தாங்களுமாயிருக்கிற அஸ்த்ரஶஸ்த்ராத்யரான திவ்யபுருஷர்களும், தம்முடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணக்கடவ ஸேநைமுதலியார் தொடக்கமான திவ்யபுருஷர்களும் வரிசையடைவே ஸேவித்திருக்க—

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம꞉.

த்ருதீயப்ரகரணம்.

உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டு, ஸர்வாஶ்சர்யமயமான கோப்புடைய சீரியசிங்காதனத்திலே பன்னிரண்டிதழாய், நாநாஶக்தி மயமான திவ்ய கமலமாய், அதில் திவ்யகர்ணிகையிலே புஷ்ப ஸஞ்சயவிசித்ரமான திவ்யயோக பர்யங்கமாய், அதின்மேலே அநேகமாயிரம் சந்த்ரர்களை யுருக்கிவார்த்தாற்போலே குளிர்ந்த புகரை யுடைத்தான திருமேனியையுடையனாய் கல்யாண குணங்களுக் கந்தமில்லாமையாலும், ஸர்வவித கைங்கர்யத்திலு மதிக்ருதனாய் கைங்கர்யபரர்க்கெல்லாம் * படிமாவாயிருக்கையாலும், அனந்தனென்றும் ஶேஷனென்றும் திருநாமத்தையுடையனாய், பகவதநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பலவாய்த்தலைகளையுமுடையனாய், விஜ்ஞாநபலங்களுக்கும் ஶைத்ய மார்தவ ஸௌரப்யாதி குணங்களுக்கும் கொள்கலமான திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, ரஜதகிரிஶிகரத்திலே அநேகமாயிரமாதித்யர்கள் சேரவுதித்தாற்போலே யிருக்கிற ஹணுமண்டலங்களில் ஜ்யோதிர்மண்டலத்தின் நடுவே, (பதிம்விஶ்வஸ்ய) என்கிறவனுக்கும் தன்பூர்த்தியாலே † பொறிபுறந்தடவ வேண்டும்படியான பூர்த்தியையும், (வாசஞ்செய்பூங்குழலாள்) என்கிறபடியே நாற்றத்துக்கும் நாற்றங் கட்டலாம்படியான பூங்குழலையும், புண்டரீகாக்ஷனையுங்கூடக் குடநீர் வார்ப்பித்துக்கொண்டு ஒருமூலையிலே குமிழிநீரூட்டும்படியான வடிக்கோலவாணெடுங்கண்களையும், போகத்துக் கேகாந்தமான ஒப்பனைபோலே பால்யமஶீயத்திலே ‡ மெய்க்காட்டுகிற யௌவநத்தையும், ÷ பேசில் பிசகும்

---

* படிமா - உபமாநம். † பொறிபுறந்தடவுகை - பூர்த்திசெய்கை.

‡ மெய்க்காட்டுகை - எண்ணிக்கை கொடுக்கை.

÷ பேசில் பிசகுகை - வார்த்தைசொல்லில் ஸௌகுமார்யத்தாலே அந்யதாவாகை.

படியான ஸௌகுமார்யத்தையும், (பித்தர்பனிமலர்மேற்பாவைக்கு) என்கிற படியே அல்லாதவர்கள் பக்கல்போலே நூல்பிடித்துப் பரிமாறவொட்டாத ஹோமியதா ப்ரகர்ஷத்தையும், ஹோமோபோதிவாத கேளியிலே ஹமவதீ வைஶ்வரூப்யத்தைச் * சிருங்கிக்கும்படியான பெருமையையுமுடையளாய், திவ்யபரிஜநங்களை தத்ததவஸ்தாநுரூபமாக திவ்யபரிசர்யையிலே நியோகியா நிற்பாளாய், ஸர்வாத்மாக்களுக்கு மென்றுமொக்கச் சார்வாய், ஶீலரூபகுண விலாஸாதிகளாலே (உனக்கேற்கும்) என்னும்படியிருக்கிற ஓசிந்த வொண் மலராளான பெரிய பிராட்டியார் வல † வட்டத்திலே யெழுந்தருளியிருக்க, அவளிலுங் காட்டில் விஞ்சின க்ஷமாதயாதிகுணங்களையும், நாவால்தொ கைக்க வொண்ணாத அழகையுமுடையராய், அவளுக்கு 'நிழல்போல்வன ரான மற்றையிரண்டு நாய்ச்சிமாரு மிடவட்டத்திலே ஸேவித்திருக்க, இவர் களுக்கு நடுவே மூன்று மின்கொடிகளோடேகூடி, தாமரை பூத்ததொரு காளமேகம் வெள்ளிமலையைக் ‡ கினியப்படிந் திருக்குமாபோலே (முடிச் சோதியா யுனது முகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ) என்கிறபடியே திருமுவம ண்டலத்தி னொளிவெள்ளமானது மேனோக்கிக் கொழித்தாற்போலேயாய், உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனென்னு மிடத்தைக் ¶ கோட்சொல்லித் தரக்கடவதாய், தன்புகராலே அல்லாதபுகரையடைய முட்டாக்கிடுகிற விண் முதனாயகனீண்முடி) என்கிற திருவபிஷேகத்தையும், கண்டார் கண்ணும் நெஞ்சுமிருளும்படி யிருண்டு சுழன்று, அஷ்டமீசந்திரனிலே அம்ருததாரை விழுந்தாற்போலே திருநெற்றியிலே சாத்தின திருநாமத்தை மறைப்பது காட்டுவதாய்க்கொண்டு அசைந்து விழுகின்ற பூந்தண்டுழாய் விரைநாறு கிற நீலப்பனியிருங் குழல்களையும், ஸௌகுமார்யாதிஶயத்தாலே குறுவேர் பரம்பினாற்போலேயாய், நயந்தார்கட்கு நச்சிலையான திருநெற்றியையும், அலர்ந்து குளிர்ந்திருக்கிற இரண்டு தாமரைப்பூக்களை மதத்தாலே யமுக்கி யாடுகிற இரண்டு வண்டொழுங்குபோலேயிருக்கிற தன்கைச் சார்ங்கமதுவே போ லழகிய திருப்புருவங்களையும், கலந்துபிரிந்தவர்களுக்கு இணைக்கூற் றங்களாய், அல்லாதவர்களைத் தாயாயளிக்கக்கடவதாய், சேதநர்பக்கல் வாத் ஸல்யாதிஶயத்தாலும், செய்யாளான பிராட்டியை யெப்போதுமொக்கக் கடாக்ஷிக்கையாலும், உபயவிபூத்யைஶ்வர்யத்தாலும் சிவந்து, (பதிம்விஶ் வஸ்ய) என்கிற ப்ரமாணம் வேண்டாதபடி (அனைத்துலகுமுடையவர விந்தலோசனனை) என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரத்வசிஹ்நமாய் வேறோரழ கில் செல்ல வொட்டாதே தனக்கே யற்றுத்திரும்படி பண்ணி (தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவுந்தலைமகனை) என்கிறபடியே த்ரிபாத்விபூ தியையும் ÷ எழுத்து வாங்கிக்கூப்பிடும்படி பண்ணக்கடவதாய் குளிர்ந்து செவ்விபெற்று, பெரியபெருமாள் திருக்கண்கள்போலே கரியவாகிப்புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி, இலங்கொளிசேரரவிந்தம் போன்றுநீண்டு, மிதோவைஜாத்யஸ்பர்த்தாஸ்பதீக்ருதஸௌபரிதீவத்வ லளிதங்களாய், அழகோலக்கங்

---

* சிரும்புதல் - ஸங்கோசிக்கை. † அட்டம் - பக்கம். ‡ கினிய - மூட.

¶ கோட்சொல்லித்தருகை - காட்டிக்கொடுக்கை.

÷ எழுத்துவாங்குகை - ஸ்வாமிபேரை மார்விலே யெழுதிக்கொள்கை.

கிளம்பினால் அடையாளங்களான தூதுசெய்கண்களையும், (மாட்டுயர்கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வறியேன்) என்று நித்யஸங்ஶ்லேஷஜநகமான கோலநீள் கொடிமூக்கையும், அதினுடைய பல்லவோல்லாஸம்போலேயிருக்கிற திவ்யகபோலங்களையும், அதினுடைய நவகுஸுமம்போலேயாய், (பன்னிலாமுத்தந்தவழ்கதிர் முறுவல்செய்து) என்கிறபடியே பூர்ணசந்த்ரன் முழுநிலாவைச் சொரிந்தாற்போலே திருமுத்தினொளியை ப்ரவஹிக்கிற ஸ்மிதத்தையும், கோலந்திரள் பவளக்கொழுந்துண்டம்போலேயாய், பேச்சில் செல்லவொட்டாதே வாய்கரையிலே நீச்சாம்படி பண்ணி, நட்டாற்றிலே தெப்பத்தைப் பறிப்பாரைப்போலே அநுபவபரிகரமான சிந்தையைக் கவர்ந்து, கூப்பிடும்படி பண்ணக்கடவதாய், கள்வப்பணி மொழிகளுக்கு ஆகரமான திருவதரத்தையும், (இலகுவிலகுமகரகுண்டலத்தன்) என்கிறபடியே ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஶிரஃகம்பநம் பண்ணுகையாலே யசைந்து, ஸ்கந்தங்களிலேமுட்டி தேஜஸ்ஸு அலையெறிந்து, லாவண்யஸாகரத்திலே யேறித்துள்ளுகிற மின்னுமாமணி மகரகுண்டலங்களையும், காந்தி ஶைத்ய மார்த்தவ ஸௌரப்யாதி குணங்களாலே, (சுற்றுமொளிவட்டஞ்சூழ்ந்து) என்கிறபடியே, ஸகலகலாபூர்ணமாய் ஸர்வாஹ்லாதகரமாய் மறுக்கழற்றின சந்த்ரமண்டலத்தையும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் தோற்பிக்கக்கடவதாய், கிட்டினாரைப்பிச்சேற்றி, மையலேற்றி மயக்கும் மாயமந்திரமான கோளிழைவாண்முகத்தையும், நாய்ச்சிமாருடைய ஹஸ்தாபரணங்களாலே முத்ரிதமாய், க்ரமுக தருண க்ரீவா கம்பு ப்ரதிமமான திருக்கழுத்தையும், நாய்ச்சிமாருடைய திருச்செவிப்பூக்களாலும் கர்ணபூஷணங்களாலும், விகஸிதமான திருக்குழற் கற்றையாலுமுண்டான விமர்த்தத்தாலே (ஸீதயா ஶோபிதம்) என்கிறபடியே அலங்க்ருதங்களாய், இரண் * டட்டத்திலும் மரதககிரியைக்கடைந்து மடுத்தாற்போலே திண்ணியவாய், † கணையத்துக்குள்ளே யிருப்பாரைப்போலே தன்னையண்டைகொள்ளுகையாலே, ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும் நிர்பரனும்படிபண்ணி, (அலம்புரிந்த) என்கிறபடியே தனக்கு உபயவிபூதியையும் வழங்கி, திவ்யாஸ்த்ர புஷ்பிதங்களாயிருக்கிற கற்பகக்காவன நற்பலதோள்களையும், பெரிய பிராட்டியாருக்குக் ‡ கோயிற்கட்டணமாய், நித்யாநுபவம் பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும் (இறையுமகலகில்லேன்) என்னும்படி பிச்சேற்றக்கடவதாய், அவள் திருவடிகளிற்சாத்தின செம்பஞ்சுக்குழம்பாலும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாருடைய கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பாலு மலங்க்ருதமாய், வநமாலா விராஜிதமாய், பெரியபிராட்டியார்க்கு ஹிரண்யப்ராகாரமான கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும் ஸ்ரீகௌஸ்துபந் தொடக்கமான குருமாமணிப்பூண் குலாவித்திகழுகிற அழகிய திருமார்பையும், காளமேவத்திலே மின்கொடி படர்ந்தாற்போலே திருமேனிக்கு பரபாகரஸாவஹமாய், அழகுவெள்ளத்துக்கு அணைகட்டினாற்போலே யிருக்கிற வெண்புரி நூலையும், (உள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே) என்கிறபடியே நித்தமுக்தருடைய திருவுள்ளங்

* அட்டம் - பக்கம். † கணையம் - கோட்டை.

‡ கோயிற்கட்டணம் - அந்தஃபுரம்.

களிலே அழகுசெண்டேறுகிற திருஉதரவந்தத்தையும், ஸௌந்தர்யஸாகர மிட்டளப்பட்டுச் சுழித்தாற்போலே நெஞ்சையும் கண்ணையும் சுழியாறு படுத்துகிற திருவுந்தியையும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் சந்த்ராதித்யர்களாகக்கருதி, (ஆங்கு மலரும் குவியும்) என்கிறபடியே அலருவது குவிவதாய், விரிஞ்சிவநிதாநமான நாபீபத்மத்தையும், துடிசேரிடையையும், ஸந்த்யாராகரஞ்ஜிதமான ஆகாசம்போலேயிருக்கிற திருவரைக்கு பரபாகரஸாவஹமாய், திருவரை பூத்தாற்போலே யிருக்கிற அந்திபோல் நிறத்தாடையையும், ரம்பாஸ்தம்பாதி கம்பீரமான திருத்தொடைகளையும், தாமரைநாளம் போலே கண்டகிதங்களான திருக்கணைக்கால்களையும், சங்கசக்ர கல்பக த்வஜாரவிந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சநமாய், நாய்ச்சிமாருங்கூடக் கூசித்தொடவேண்டும்படி அத்யந்தம் ம்ருதுக்களாய், (தேனேமலரும்) என்கிறபடியே நிரதிசயபோக்யங்களான துயரறு சுடரடிகளையும், லாவண்யஸாகரத்தினுடைய திரையொழுங்குபோலே யிருக்கிற திருவிரல்களையும் அதிலே அநேக சந்த்ரர்கள் தோற்றினாற்போலேயிருக்கிற திவ்ய நகங்களையும், வயிரவுருக்காய், ஆண்களையும் பெண்ணுடையுடுத்தி, பந்துக்களோடுறவறுத்து நாட்டைப் பகைவிளைத்து, சேணுயர்வானத் திருக்கும் தேவபிரான்றன்னை (குதிரியாய் மடலூர்தும்) என்கிறபடியே கண்டபோதே கையும் மடலுமாய்க்கொண்டு புறப்படும்படி பண்ணக்கடவதாய், கண்டபோதே யெல்லாவிடாயுங்கெட்டு, கண்டகண்கள் மயிரெறியும்படி யிருண்டுகுளிர்ந்து, ஸாம்யாபந்நரான ஸூரிகளுடைய நெஞ்சையும் கண்ணையும் * படையறுத்து, (இன்னாரென்றறியேன்) (பண்டிவரைக்கண்டறிவ தெவ்வூரில்) என்று மதிமயங்கும்படி பண்ணக்கடவதாய், ஸகலஜந ஜீவாதுவாய், வைதிகிய விதியாதிருஹமாய், மநோரதா நாமஹரிமியாய், ச்ருத்யந்தவாக்ய ஸர்வஸ்வமாய், மாணிக்கச்செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாற்போலேயிருக்கப் பொன்னுருவான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமாய், ஒன்றுக்கொன்றுதள்ளி † இட்டளத்தில் வெள்ளம்போலே சுழித்துநின்று, முழாவுகிற ஆயுதாபரணங்களுடைய சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே உந்நேயமான கரியகோலத்திருவுருவையும், நித்யஸூரிகளடுத்தடுத்துப் பார்க்கிறபார்வையுங்கூடப் பொறுதென்னும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையும், பெரியபிராட்டியாருடைய வடிக்கோல வாணெடுங்கண்களுக்கு நித்யலக்ஷ்யமாகையாலே அரும்பென்றும் மலரென்றும் சொல்லலாம்படியான செவ்வியையும் ‡ கிண்ணகத்துக்குப் படவிட்டாற்போலேயிருக்கிற மெய்யமர்பல்கலன்களையும், நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளையூட்டிக்கொண்டு, விடாயர்முகத்திலே நீர்வெள்ளத்தைத் திறந்துவிட்டாற்போலே ஸகலச்ரமங்களுமாறும்படி குளிர்ந்து, தெளிந்து கநககிரியையுருக்கிக் கடலிலேவிளாசினாற்போலே செம்பொனே திகழுகிற ச்யாமமான திருமேனி யொளியாலே (விச்வமாப்யாயயந்) என்கிறபடியே ஸகல ஜகத்தையும் ஆப்யாயநம்பண்ணி, (தெருவெல்லாங்காவிகமழ்) என்கிறபடியே கண்டவிடமெங்கும் புறப்பட்டு ப்ரவஹிக்கிற திருமேனியில் பரிம

* படையறுத்து - வசீகரித்து. † இட்டளம் - நெருங்கின விடம்.
‡ கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம்.

ளத்தாலே ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யெங்குமொக்கப்பரிமளிதமாக்கி, ஆலங்கட்டியை விட்டெறிந்தாற்போலே உடம்பெங்கும் வவ்வலிடும்படி குளிர்ந்து அரைக்ஷணமாறில் நித்யமுக்தரை ஒரு நீர்ச்சாவியாக்குகிற கடாக்ஷாம்ருத வ்ருஷ்டிகளாலே திவ்யமோஷ்டியைத் தளிரும் முறியுமாக்கி, காம்பீர்யமாதுர்யாதி யநவதிகமஹாகுணமண ஹ்ருஷிதங்களாய் அதிமநோஹர திவ்யஹாவ பாவங்களாய், பூவலர்ந்தாற்போலே யிருக்கிற திருமுகத்தை யெங்குமொக்கச் செவ்விபெறுத்துவனவான லீலாலாபங்களாலே ஸூரிகளுடைய ஹ்ருதயங்களை யுகப்பியாநின்றுகொண்டு, உபயவிபூதியையும் ஆஸநபலத்தாலே ஜயித்து,—

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம꞉.

சதுர்த்தப்ரகரணம்.

எழுலகுந் தனிக்கோல்செல்ல, குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கைதொழவெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை (காண்பதெஞ்ஞான்று கொலோ) (காட்டீரானீர்) என்கிற இழவுதீர, (த்ருஷ்டஏவஹிநஸ்சோகம்) என்று இவன் மநோரதித்துக்கொண்டு, சென்றபடியே கண்ணாரக்கண்டு, (ஸமஸ்தபரிவாராய ஸ்ரீமதேநாராயணாயநம꞉) என்று ஹர்ஷபரவசனாய் விழுந்தெழுந்திருந்து, பெரியப்ரீதியோடேசென்று, பாதபீடத்திலே யடியிட்டு திவ்யஸிம்ஹாஸநத்திலேயேற; அவனும் இவனைக்கண்டு, (அவாக்யநாதர꞉) என்கிற ஆகாரங்குலைந்து, சந்த்ரனைக்கண்ட கடல்போலே விக்ருதனாய், தன்னைப்பிரிந்து நெடுநாள் தரைக்கிடைகிடந்த இழவுதீர, (அங்கே ஸாதமாரோப்ய) என்கிறபடியே மடியிலேவைத்து, ஸ்ரீஸாதாழ்வானையும் அக்ரூரனையு மணைத்தாற்போலே அணைத்து ஸக்த்யதிசயத்தாலே (கோஸி) என்றபடியே (நீயார்) என்று கேட்க; (அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி) என்று நான் ராஜகுமாரனென்ன, நீ யித்தனைகாலமும் செய்ததென்னென்றுகேட்க, (சாந்தேந்துமென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்தாழ்ந்தேன்) என்ன, நீ அத்தால் பெற்ற பலமேதென்றுகேட்க, (அருநரகத்தழுந்தும் பயன் படைத்தேன்) என்ன, பின்பு, நீசெய்ததென்னென்ன, (போந்தேன்) என்ன, நீபோந்த விரகென் னென்றுகேட்க, (புண்ணியனே) என்ன, நீ யதினின்றும் போந்து செய்ததென்னென்ன, (உன்னையெய்தினேன்) என்ன, நம்மைக்கிட்டினவிடத்தில் நீ பெற்ற ப்ரயோஜநமென்னென்ன, (என்தீவினைகள்தீர்ந்தேன்) என்ன, செய்தது வாய்த்துச் செல்வனாய் நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே வர்த்திக்கப்பெறுதே, (இல்லைகண்டீரின்பம்) என்கிற கொடுவுலகத்திலே நெடுங்கால மலமர்ந்தாயே, பலமுந்து சீரிற்படியாதே, பன்மாமாயப்பல்பிறவியிலேபடிந்து நோவுபட்டாயே, ஈறிலின்பத்திருவெள்ளத்தையிழந்து, தடந்தோள்புணரின்ப வெள்ளத்திலே ஆழ்ந்து, நித்யது꞉கிதனானையே, அதனைப் பிழையெனக்கருதி நம்மைப்பற்றி நம்மைக்காணவேணுமென் றாசைப்பட்டபோதேவந்து முகங்காட்டப் பெற்றிலோமே,

(ஆகாசத்தைநோக்கி யழுவன் தொழுவன்) என்கிறபடியே நாமிருந்த தேஶ
த்தை நோக்கி அழுவது தொழுவதாய், (கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னங்
குறுகாதோ) (எந்நாள் யானுன்னையினிவந்துகூடுவன்) என்பதாய்க்கொண்டு
நோவுபடும்படி தாழ்ந்தோமே, (துன்பக்கடல்புக்கு வைகுந்த னென்ப
தோர் தோணிபெறா துழல்கின்றேன்) என்று க்லேஶித்த நீ அதினின்றுங்
கரையேறி, (நின்மாதாள்சேர்ந்து நிற்பதென்ஞான்றுகொலோ) என்கிற இழ
வுதீர நம்மைக்கிட்டப்பெற்றாயே, (உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து) என்கிற
தாபமாறக் கூடியிருந்து குளிரப்பெற்றாயே, நம்முடைய ஸ்ருஷ்டியாதி
வ்யாபாரங்கள் ஸபலமாயிற்றதே, (ப்ரணஷ்டஸ்ய யதாலாப:) என்றபடியே
நமக்குக்கிடையாதது கிடைத்ததே, உன்னுடைய வரவாலே யித்தேஶம் ஸநா
தமாயிற்றதே, இஸ்ஸ்ருஷ்டிக்கு நாயகரத்நம்போலே யிருக்க நீகிட்டி ஔஜ்
வல்யத்தை யுண்டாக்கினாயே, (நடந்தகால்கள் நொந்தவோ) என்று (மநோ
ஹரை ஶிசாடுஹிராரீரயந்முதா) என்கிறபடியே ஏத்தாளிகளைப்போலே
யேத்தி, ஔபமேயஸ்வநத்தாலே மயில்போலே ஆலிக்கும்படிபண்ணி, நோ
யெல்லாம் பெய்ததோ ராக்கையிலே யகப்பட்டு, நெடுங்காலம் நோவுபட்டு,
* மருத்துவனாய் நின்ற மாமணி வண்ணனைக்கிட்டி, உள்ளநோய்களெல்லாந்
துரந்து, திருவருள் மூழ்கின இவனை,நோய்விட்டுக் குளித்த புத்ரனைப் பிதா
பார்த்துக்கொண் டிருக்குமாபோலேயும் மாயக்கூத்தனுக்குப் பிழைத்த
ஆழ்வாரைப்பார்த்துக்கொண் டிருக்குமாபோலேயும், (லோசநாப்யாம்பிப
ந்நிவ) என்று ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாளைப் பெருமாள் பார்த்துக்கொண்டி
ருக்குமாபோலேயும், (என்னை நோக்காதொழிவதே) என்கிற இழவுதீரத்
தாமரைக்கண்களால் நோக்கி நெடுநாள்பட்ட விடாயெல்லாம்மாற, ஒருங்கே
மறிந்துகிடந்தலர்ந்த மென்காற்கமலத் தடம்போலேயிருக்கிற பெருங்கண்
மலர்ப் புண்டரீகங்களை யிவன்பக்கலிலே யொருமடைப்படவைத்து, எங்
கும் பக்கநோக்கறியாதே, (தாயேதந்தையில்) திருமங்கையாழ்வார் மநோ
ரதித்தாற்போலேயும், (ஆராவமுதி) லும் (இன்பம் பயக்க) விலும் நம்மாழ்
வார் மநோரதித்தாற்போலேயும், இவன் மநோரதித்த மநோரதங்களை
யெல்லாம் ஸபலமாக்கி, (உருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ) என்கிற இழ
வுதீர, (விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம்) என்கிறபடியே (காசினொளியிற்றிகழும்
வண்ணங்காட்டி) (நல்கியென்னைவிடான்) என்கிறபடியே விடாதே, (ஏஷ
ஸர்வஸ்வபூதஸ்து) என்கிறபடியே விட்டுவிட்டணைத்து, (கிந்நுஸ்யாச் சித்
தமோஹோயம்) (மருள்தானீதோ) என்கிறபடியே நிரதிஶய வ்யாமோ
ஹத்தைப் பண்ணி, பெரியபிராட்டியார் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுக்க,
கம்ஸவதாநந்தரம் க்ருஷ்ணனைக்கண்ட தேவகியாரைப்போலே விம்மிப்பாய்
கிற ஸ்தந்யத்தாலே யுடம்பெங்கும் நனையும்படி யணைத்து, உபயவிபூ
தியைஶ்வர்யத்தையுங்கொடுக்க, பூவளருந்திருமகளா லருள்பெற்று, மடி
யில் நின்று மிழிந்து போந்து, செய்யவுடையுந் திருமுகமுஞ் செங்கனி
வாயுங் குழலுங்கண்டு) என்கிறபடியே முன்பேபோந்து முன்புத்தையழ
கை யநுபவித்து, கிண்ணகத்தை யெதிர்ச்செறிக்க வொண்ணாதாப்போ

* மருத்துவன் - ஆசார்யன்.

லே நேர்நின்றநுபவிக்க வொண்ணுமையாலே அட்டத்திலேபோந்து அங்குத்தையழகை யநுபவித்து, அதுவிட்டுப் பூட்டாவிடில் தரிக்கவொண்ணுமையாலே பின்னே போந்து, பின்புத்தையழகை யநுபவித்து, (பூர்வாங்காதியிகா பராங்க கலஹம்) என்று அதில் முன்பு தானே நன்றாயிருக்கையாலே திரியவும் முன்னேபோந்து; ஸௌந்தர்ய தரங்கதாபந தரளசித்தவ்ருத்தியாய், உத்தம் ஸிதாஞ்சலியாய், வளையவளையவந்து, (முழுசி வண்டாடிய தண்டுழாயின் மொய்ம்மலர்க்கண்ணியு மேனியஞ்சாந் - திழிசிய கோல மிருந்தவா றெங்ஙனஞ்சொல்லுகேனோவினல்லா - ரெழுதிய தாமரையன்னகண்ணு மேந்தெழிலாகமுந் தோளும்வாயு - மழகியதாமிவரார்கொலென்ன, அச்சோவொருவரழகியவா) என்று விஸ்மித ஹ்ருதயனாய், (அந்தாமத்தன்பு) (முடிச்சோதி) தொடக்கமானவற்றில் நம்மாழ்வா ரநுபவித்தாற்போலே தன்னைப்பெற்ற ப்ரீதியால் வந்த செவ்வியை யநுபவித்து (யத்ரநாந்யத்பஸ்யதி) என்கிறபடியே புறம்பொன்றில் நெஞ்சுசெல்லாதே (ஹாவு ஹாவு ஹாவு மஹமந்ந மஹமந்நம்), (அல்லிமாமலராள் தன்னொடு மடியேன் கண்டுகொண் டல்லல் தீர்ந்தேனே) (ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் - கண்டசதிர்கண்டொழிந்தே னடைந்தேனுன் திருவடியே, (இசைவித்தென்னை யுன்றாளிணைக்கீ ழிருத்துமம்மானே), (பிறந்துஞ்செத்தும் நின்றிடரும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்) என்று ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு வாயாரப்புகழ; ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனும் வானுடமருங்குளிர் விழிகளாலே கடாக்ஷித்து, ஸஸ்மிதமாக ஸ்நிக்த கம்பீர மதுரமான பேச்சாலே முகப்பேகூவி, (நின்செம்மா பாதபற்புத்தலைசேர்த்து) என்றிவனபேக்ஷித்தபடியே மலர்மகள் பிடிக்கும் கமலமன்ன குரைகழல்களாலே உத்தமாங்கத்தை யலங்கரித்து, தன்றாளின் கீழ்ச்சேர்த்து, நித்யகைங்கர்யத்திலே நியோகிக்க; தொண்டேசெய்தென்றுந் தொழுது வழி யொழுகப்பெற்று, (வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்) என்கிற அபிநிவேசாதிசயத்தாலே நாநாதேஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து, அசேஷசேஷ வ்ருத்திகளிலுமந்வயித்து, அஸ்மாநேரக்ஷாவ்யஸநிகளான நித்யஸூரிகளோடே கூடச் சூழ்ந்திருந்து மங்களாசாஸநம்பண்ணி, (சூழிபட்டோடுஞ் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்தின்புற்றிருந்து) என்கிறபடியே அம்ருத ஸாகராந்தர் நிமக்நஸர்வாவயவனாய்க்கொண்டு யாவத்காலமிருக்கும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

அர்சிராதி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ப்ரமேயசேகரம்.

நிர்ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷ மடியாக அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமுண்டாம்; அதடியாக அத்வேஷமுண்டாம்; அதடியாக பகவத்ஸம்பந்த விஷயங்களில் ஆபிமுக்யமுண்டாம்; ஆபிமுக்ய முண்டானவாறே த்யாஜ்யோபாதேய விபாகஜ்ஞாநத்தில் கௌதுகமுண்டாம்; அத்தாலே ஸாத்விக ஸம்பாஷண

முண்டாம்; அத்தாலே ஸதாசார்ய ஸமாஶ்ரயணமுண்டாம்; அதுண்டான வாறே த்யாஜ்யோபாதேய நிஶ்சயமுண்டாம்; அதுண்டானவாறே ப்ராப்யாந்தரத்தில் வைராக்யமும், பரமப்ராப்யத்தில் அபிநிவேஶமு முண்டாம்; அநந்தரம், ப்ராப்யாந்தர நிவ்ருத்திக்கும், பரமப்ராப்ய ஸித்திக்குமடியான ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமுண்டாம்; அநந்தரம், ஶரவத்ப்ராப்தியிலே த்வரையுண்டாம்; அநந்தரம், (அஹம்ஸ்மராமி) என்கிறபடியே - ஈஶ்வரஸ்ம்ருதிக்கு விஷயபூதனும்; அநந்தரம் பூதஸூக்ஷ்மஶரீரபரிஷ்வங்கமுண்டாம்; அநந்தரம், பரமாத்மஸம்ஶ்லேஷ முண்டாம்; பின்பு, ஹார்தாநுக்ரஹத்தாலே மார்க விஶேஷப்ரகாஶமுண்டாம்; பின்பு ஹ்ருதயகுஹாநிர்கமநமுண்டாம்; அநந்தரம், மூர்தந்யநாடீ நிஷ்க்ரமணமுண்டாம்; அநந்தரம், அர்சிராதிமார்க கமநமுண்டாம்; அநந்தரம், ஆதிவாஹிக ஸத்கார முண்டாம்; அநந்தரம், ஆவரணாதிக்ரமண முண்டாம்; அநந்தரம், ப்ரக்ருத்யதிலங்கந முண்டாம்; அநந்தரம், விரஜாஸ்நாநமுண்டாம்; அநந்தரம், ஸூக்ஷ்மஶரீர விஶ்லேஷ முண்டாம்; அநந்தரம், அபஹதபாப்மத்வாதி குணகணப்ராதுர்பாவ முண்டாம்; அநந்தரம், அமாநவகரஸ்பர்ஶமுண்டாம்; அநந்தரம், ஶரவத் ஸங்கல்ப கல்பிதமான திவ்யதேஹ ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், அகாலகால்ய திவ்யதேஶப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், ஆமோதஹ்ருத தடஸ்நாந முண்டாம்; பின்பு, திவ்யாலங்காரமுண்டாம்; பின்பு திவ்யவிமாநாரோஹண முண்டாம்; பின்பு, திவ்யகாந்தார ப்ரவேஶமுண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யாப்ஸரஸ் ஸத்காரமுண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யகந்த ப்ரவேஶ முண்டாம்; அநந்தரம், ப்ரஹ்மகந்த ப்ரவேச முண்டாம்; அநந்தரம், அப்ராக்ருத கோபுர ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யநகர ப்ராப்தி யுண்டாம்; அநந்தரம், ஸூரிபரிஷத் ப்ரத்யுத்கமந முண்டாம்; அநந்தரம், ராஜமார்க கமநமுண்டாம்; அநந்தரம், ப்ரஹ்மதேஜஃ ப்ரவேஶ முண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யகோபுர ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், ப்ரஹ்மவேஶ்ம ப்ரவேஶ முண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யமண்டப ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யபாரிஷத் ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், ஸபத்நீக ஸர்வேஶ்வர தர்ஶந முண்டாம்; அநந்தரம், ஸ்துதிப்ரணாமாஞ்ஜலிப்ரமுக ஸம்ப்ரமாநுவர்த்தநமுண்டாம்; அநந்தரம், பரமாத்மஸமீப ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், பாதபீட பர்யங்காரோஹண முண்டாம்; அநந்தரம், ஶரவதாத்ஸங்கஸங்க முண்டாம்; அநந்தரம், ஆலோகநாலாபாதி யநுபவமுண்டாம்; அநந்தரம், ஆலிங்கநாதியநுபவ முண்டாம்; அநந்தரம், ஸ்வரூபரூபகுணவிக்ரஹாதியநுபவமுண்டாம்; அநந்தரம், அநுபவஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷ முண்டாம்; அநந்தரம், நாநாவித விக்ரஹபரிக்ரஹ முண்டாம்; அநந்தரம், ஸர்வதேஶஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதமான ஸர்வப்ரகார கைங்கர்ய முண்டாம்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளேஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேஶரணம்.

ப்ரமேயஶேவகரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:.

ப்ரபந்நபரித்ராணம்

முமுக்ஷுவாய், மோக்ஷார்த்தமாக ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்றி யிருக்குமவனுக்கு அநந்யகதித்வமும், ஆகிஞ்சந்யமும்வேணும்.—அநந்யகதித்வமாவது - (களைவாய்துன்பங் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்) என்கிறபடியே - ஸர்வேஶ்வரனையொழிய வேறொருரக்ஷகரில்லை யென்றிருக்கை.— ப்ராதாக்கள், புத்ரர்கள், மாதாபிதாக்கள், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் தொடக்கமானவர்கள் ரக்ஷகராகக் குறையென்னென்னில், ப்ராதாக்கள் ரக்ஷகரல்ல ரென்னுமிடம், வாலிபக்கலிலும், ராவணன் பக்கலிலுங் காணலாம். புத்ரர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம், ருத்ரன்பக்கலிலும், கம்ஸன்பக்கலிலுங் காணலாம். மாதாபிதாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம், கைகேயிபக்கலிலும், ஹிரண்யன் பக்கலிலுங் காணலாம். மாதாபிதாக்கள், யௌவநவிரோதியென்றுபேக்ஷித்தல், க்ஷாமகாலம்வந்தவாறே ஆள்பார்த்துத் தூற்றிலேபொகடுதல், விலைகூறிவிற்றல், ஆபத்துவந்தவாறே நெகிழநினைத்தல், அர்த்தக்ஷேத்ராதிகளுக்காக எதிரிட்டுக்கொல்லுதல், முடியுமவஸ்தையிலே (சோர்வினால் பொருள்வைத்த துண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றுமிருந்து) என்கிறபடியே, ஈஶ்வரனை ஸ்மரித்துக் கரைமரஞ் சேரவொட்டாதபடி யலைத்தல் முடித்தல் செய்யாநிற்பர்கள். ஸ்த்ரீகளுக்கு பர்த்தாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம், தர்மபுத்ராதிகள் பக்கலிலும், நளன்பக்கலிலுங் காணலாம்.—இவர்கள் ரக்ஷகரல்லரேயாகிலும்,நாட்டார்க்குக் * கண்காட்டியாய்ப் போருகிற சந்த்ராதித்யர்கள் ரக்ஷகராகக்குறையென்னென்னில்; அவர்களும், ஈஶ்வராஜ்ஞைக்கஞ்சி, தாங்கள் நினைத்தபடி ஸஞ்சரிக்கப்பெறாதே, நாழிகைகூறிட்டு, உதிப்பது அஸ்தமிப்பதாய்க்கொண்டுபோருகையாலும், ஹிரண்யராவணாதிகள் கையிலே யகப்பட்டு அவர்களுக்கிழிதொழில் செய்து திரிவார் சிலராகையாலும் ரக்ஷகராகமாட்டார்கள்.—த்ரைலோக்யத்துக்கும் பாலகனான இந்த்ரனும், 'எப்போதோ நம்பதம் நழுவப்புகுகிறது' என்றஞ்சி ஶாபோபஹதனாய், இந்த்ரஜித்தின்கையிலே யகப்பட்டுக் கட்டுண்டு, மஹாபலிபோல்வார்கையிலே ஐஶ்வர்யத்தைப் பறிகொடுத்து, கண்ணுங்கண்ணீருமாய், கழுத்துங் † கப்படமுமாய்க்கொண்டு திரிவானொருவனாகையாலே அவனும் ரக்ஷகனாகமாட்டான்—ப்ரஹ்மாவும், மதுகைடபர்கள் கையிலேயகப்பட்டு, வேதங்களைப் பறிகொடுத்து, 'கண்ணிழந்தேன், தநமிழந்தேன்' என்று நிலந்துழாவுகையாலும், ருத்ரன்கையிலே தலையறுப்புண்கையாலும் ரக்ஷகனாகமாட்டான்.—ருத்ரனும்,ஸகலப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கையே தொழிலாக வுடையனாய், விடாயர் முகத்திலே நெருப்பைச்சொரிந்தாற்போலே யிருக்கத் தழல்நிறவண்ணனாய், தன்னையாஶ்ரயித்தவர்களை 'அறுத்துத்தா பொரித்துத்தா' என்று கொடுந்தொழில்களைச் செய்வித்துக்கொள்ளுகையாலும், தன்னையாஶ்ரயித்தவாணனை, 'தலையில் பூவாடாதே

* கண்காட்டியாய்ப்போருகிற - பதார்த்ததர்ஶநஸாதநமான, கண்ணுக்கு விஷயங்களைக்காட்டுகிற வென்றபடி.

† கப்படம் - தைந்யஸூசகபட விஶேஷம்.

நோக்குகிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, தன்னைத்தொழுத கைகளைக் கள்ளிக்காடு சீய்த்தாற்போலே சீய்க்கக்கண்டு, 'உயிருண்டாகில் உப்புமாறியுண்ணலாம்' என்று நெற்றியில் கண்ணைப் புதைத்துக்கொண்டு நழுவினவனாகையாலும், லோகஸ்ரூருவாய்த் தனக்கு பிதாவான ஸ்ரஹ்மாவின் தலையைத்திருகி பாதகியாய், * கூறுசெய்தவூரிலே குறும்புசெய்து கையுங் † கைத்தளையுமாய்க்கொண்டு திரிவாரைப்போலே, கையும்கபாலமுமாய், திறந்துகிடந்த வாசல்கள் தோறும் புக்குத் தன்னை வெளியிட்டுக்கொண்டு திரிவானொருவனாகையாலும் ரக்ஷகனாகமாட்டான்.—இனி, அர்யம் ரக்ஷகமாமோவென்று நிரூபித்தால் கள்ளர்கொள்ளுதல், காமங்கொள்ளுதல், ‡ கோமுற்றவர் கொள்ளுதல், ஜ்ஞாதிகொள்ளுதல், வ்யாயிகொள்ளுதல், பிறரோடே யெதிரிட்டு விஷஸக்ஷணம் பண்ணித் தன்னைத்தானே முடித்துக்கொள்ளும்படி பண்ணுதல் செய்கையாலே அர்யமும் ரக்ஷகமாகமாட்டாது. ஈஸ்வரன், மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட அவஸ்தையிலும் (பின்னுநின்றடியேனுக்குற்றானாய் வளர்த்தென்னுயிராகி நின்றான்) என்கிறபடியே, தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு தாய்முகங் காட்டியும், இன்சொல்லுச்சொல்லியும், ஸ்ராதாக்களும் ஸர்த்தாக்களும் நெகிழ நின்றவன்று தானேறிட்டுக்கொண்டு கழுத்திலே யோலைகட்டித் தூதுபோயும், புருவம் நெரித்த விடத்திலே தேரை நடத்தியும், மார்விலே யம்பேற்றும், சாவாமல் நோக்கியும், செத்தாரை மீட்டும், நாராயணத்வப்ரயுக்தமான உகரத்தரிப்பாலே அகவாயிலே நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலே இவனே யெல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்.—இனி ஆகிஞ்சந்யமாவது - கர்மஜ்ஞாந ஸக்திகளிலும், அவற்றுக்கு ஹேதுவான ஆத்மகுணங்களிலு மந்வய மின்றிக்கே, அவற்றுக்கு விபரீதங்களானவற்றாலே தான் பரிபூர்ணனாயிருக்கிற இருப்பையும், தன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஸர்வப்ரகாரத்தாலு மீஸ்வரனுக் கத்யந்த பரதந்த்ரமாயிருக்கிற இருப்பையு மநுஸந்தித்து, நங்கார்யத்துக்கு நாங்கடவோ மல்லோ மென்றிருக்கை.—இவையிரண்டையு முடையனாய், ஈஸ்வரனையே யுபாயமாகப் பற்றுகையாலே நிர்ஸரனாயிருக்கு மவனுக்கு ஸரீராவஸாந காலத்திலே ப்ராப்தியணித்தானவாறே, (நயாமி) என்றருளிச் செய்தபடியே ஈஸ்வரன் தானே ¶ சரக்காளாய்வந்து, அர்சிராதி மார்கத்தாலே பரமபதத் தேறக்கொண்டுபோய், நித்யமுக்தரோடே யொருகோவையாக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொடுத்தருளும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளேஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப்ரபந்நபரித்ராணம் முற்றிற்று.

---

* கூறுசெய்கை - கூறினதுசெய்கை. ப்ராங்யாதிகளை விபஜிக்கை. மணியம் பண்ணுகை யென்றபடி.

† கைத்தளை - கைவிலங்கு. ‡ கோமுற்றவர் - ராஜாக்கள்.

¶ சரக்காளாய் - பக்ஷார்யத்தை யுடையவனாய்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஸாரஸங்க்ரஹம்.

அகிலஜகத்தியிதாநுஶாஸந பரமான வேதத்திலும், வேதோப ப்ரும்ஹ ணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்தஶாஸ்த் ரங்களிலும் ப்ரதிபாத்யமாய், ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸர்வஸ்வம்மாய் நம்மா சார்யர்களுக்கு ஆஶ்ரயணமாயிருந்துள்ள அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கை யாலே - தசகமென்று திருநாமத்தையுடைத்தா யிருந்துள்ள வாக்யதசகம், பத்தர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

அதாகிறது - (க). ஸ்ரீயஃபதித்வமும், (உ). நாராயணத்வமும், (ங). நாரா யணனுடைய ஸர்வலோகஶரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளமும், (ச). அதினு டைய ப்ராபகத்வமும், (ரு). தத்கோசரமாய் சேதந மதமாயிருந்துள்ள ப்ரார் த்தநா மர்ஹவிஶ்ரம்ஹமும், (சு). லக்ஷ்மீ தத்வல்லபர்களுடைய நிவிலாத்ம கைங்கர்ய ப்ரயோஜனார்த்தமான நித்யஸம்பந்தமும், (எ). கைங்கர்ய ப்ரதிஸம் பந்தியான ஈஶ்வரனுடைய நிரதிஶயபோக்யதையும், (அ). ஸர்வஸ்வா மித்வமும், (கூ). நித்யகைங்கர்யமும், (கo). கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிஶ்ஶே ஷ நிவர்த்தனமுமாகிற அர்த்தவிஶேஷங்கள்.

ஈத்ருஶார்த்த விஶேஷப்ரகாஶகமான மந்த்ரவிஶேஷத்தினுடைய விவர ணரூபமாய், அபௌருஷேயமாய், உபநிஷத்தா யிருந்துள்ள திருவாய்மொழி யில் பத்துப்பத்தாலு மிப்பத்தர்த்தத்தையும், நம்பூர்வாசார்யர்கள் அடைவே சேர்த் தநுஸந்தித்துப் போருவர்கள்.—

அதில் முதற்பத்தால் - (மலர்மகள்விரும்பு நம்மரும்பெறலடிகள்) என் றும், (மலராள்மைந்தனே) என்றும், (திருமகளார் தனிக்கேள்வன்) என்றும், (திருவின்மணாள னென்னுடைச் சூழலுளானே) என்றும், (பூமகளார்தனிக் கேள்வன்) என்றும், (மைந்தனே மலராள்மணவாளனே) என்றும், ஸ்ரீயஃபதித் வம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.—

இரண்டாம்பத்தால் - (எம்பெருமான் நாரணற்கு) என்றும், (எம்பிரா னெம்மான் நாராயணனாலே) என்றும், (நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும்நா தன்) என்றும், நாராயணத்வம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.—

மூன்றாம்பத்தால் - (நாண்மலரா மடித்தாமரை) என்றும், (அங்கதிரடி யன்) என்றும், (அவன்பாதபங்கயம்) என்றும், (அன்றுதேர்கடவியபெரு மான்கனைகழல்) என்றும், (மூவுலகுந்தொழுதேத்துஞ்சீரடியான்) என்றும், நாராயணனுடைய ஸர்வலோகஶரண்யமான சரணாரவிந்தயுகளம் ப்ரதிபாதித மாயிற்று.—

நாலாம்பத்தால் - (இலங்கைநக ரம்பெரியுய்த்தவர்) என்றும், (வல் வினை தீர்க்குங்கண்ணனை) என்றும், (தொல்வினைதீர) என்றும், (வெய்ய

† இந்தரஹஸ்யம் பூர்ணமாக ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்யானத்தி லுதாஹரிக்கப்பட் டிருக்கிறது. (உ - ப்ரகரணம். சுக - வா) காண்க.

நோய்கள் முழுதும் வியன்ஞாலத்துவீய) என்றும், (மேவிநின்று தொழு வார்வினைபோக) என்றும், (பிறந்துஞ்செத்தும் நின்றிடரும் பேதைமை தீர்ந் தொழிந்தேன்) என்றும், (நோயேமூப்பிறப்பிறப்புப்பிணியே யென்றிவை யொழிய) என்றும், (வேட்கையெல்லாம்விடுத்து - கூட்டரியதிருவடிக்கள் கூட்டினை) என்றும், (அஃதேயுய்யப்புகுமாறு) என்றும், (உய்வுபாயமற்றின் மைதேறி) என்றும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகரத்வலக்ஷணமான ப்ரா பகத்வம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.

(ரு). அஞ்சாம்பத்தால் - (தமியேனுக்கருளாய்) என்றும், (ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்) என்றும், (உன்னாலல்லால் யாவராலு மொன்றுங்குறை வேண்டேன்) என்றும், (கழல்களவையே சரணாகக்கொண் ட) என்றும், (நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்) என்றும், (நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணேச ரண்நமக்கு) என்றும், (நாடொறுமேகசிந்தையனாய்) என்றும், தநிமோவர மாய், சேதநகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநாகர்ஹவிஸ்ரம்ஹம் ப்ரதிபாதித மாயிற்று.

(சா). ஆறாம்பத்தால் - (திருமாமகளிருந் தாமும்மலிந்திருந்து) என்றும், (அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கு) என்றும், (ஓசிந்தவொண்மலராள் கொழு நன்) என்றும், (என்திருமார்வற்கு) என்றும், (கோலத்திருமாமகளோடுன்னை) என்றும், கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்தமான லக்ஷ்மீ தநிவல்லஹருடைய நித்யஸம் ஙந்தம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.

(எ). ஏழாம்பத்தால்-(கன்னலேயமுதே) என்றும், (கொடியேன் பருகின் னமுதே) என்றும், (அலைகடல் கடைந்தவாரமுதே) என்றும், (திருமாலின்சீரி றப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ) என்றும், (இவ்வேழுலகையின்பம்ப யக்க) என்றும், கைங்கர்யப்ரதி ஸம்ஙந்தியான வீஸீவரனுடைய நிரதிசய ஹோக்யத்வம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.

(அ). எட்டாம்பத்தால் - (அடியனேன் பெரியவம்மான்) என்றும், (விண்ணவர்கோன் நங்கள்கோனை) என்றும், (அமர்ந்தநாதனை) என்றும், (மூவு லகாளி) என்றும், (நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்) என்றும், ஸர்வ ஸ்வாமித்வம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.

(கூ). ஒன்பதாம்பத்தால் - (பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும் பங்கயத் தாள் திருவருளுங்கொண்டு நின்கோயில்சீய்த்து) என்றும், (நின்தீர்த்தவடி மைக்குற்றேவல்செய்து) என்றும், (தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்து) என்றும், (கொடுவினையேனும் பிடிக்க) என்றும், (உறுவதிது வென்றுனக்காட்பட்டு) என்றும், (ஆட்கொள்வானொத்து) என்றும், (நானும் மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன்) என்றும், நித்யகைங்கர்யம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.

(க0). பத்தாம்பத்தால் - (துயர்கெடுங்கடிது) என்றும், (கெடுமிடராய வெல்லாம்) என்றும், (எழுமையுமேதஞ்சாரா) என்றும், (தீரும்நோய்வினைக ளெல்லாம்) என்றும், (இப்பிறப்பறுக்கும்) என்றும், (உன்றன்திருவுள்ளமிடர்

கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதுமெம் பெண்மையாற்றேம்) என்றும், (பிணியொன்றுஞ்சாராப் பிறவிகெடுத்தாளும்) என்றும், (பிறவித்துயர் கடிந்தோம்) என்றும், (விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்) என்றும், (அமராவினைகள்) என்றும், (கடுநரகம்புகலொழித்த) என்றும், (பிறவிகெடுத்தேன்) என்றும், (தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்) என்றும், (அந்திதொழுஞ்சொல்லு) என்றும், (அவாவற்று வீடுபெற்ற) என்றும், கைங்கர்யப்ரதிபந்தக நிஶ்ஶேஷநிவர்ஹணம் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.

இப்படி ஸ்ரிய:பதித்வ ப்ரமுகங்களாய் கைங்கர்யப்ரதிபந்தக நிஶ்ஶேஷநிவர்ஹணபர்யந்தங்களாயிருந்துள்ள வுபாதேயார்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கக்கடவதாயிருந்துள்ள வாக்யதிவயமும், திருவாய்மொழியும் - ஸமவச்ஶரணர்களாய் அநந்யோபாயராயிருக்கு மதிகாரிகளுக்கு, காலக்ஷேபஹேதுவாகவும், போகஹேதுவாகவும், ஈஶ்வரப்ரீதிஹேதுவாகவும் யாவச்ஶரீரபாதமநுஸந்தேயம்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸாரஸங்க்ரஹம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

† ஸம்ஸாரஸாம்ராஜ்யம்.

* துன்பக்கடலாய் * இருள்தருமாஞாலமான ஸம்ஸாரத்துக்கு உள்வாயிலே பஞ்சபூதங்களாலே சமைந்து, (நவத்வாரபுரே) என்கிறபடியே - ஒன்பதுவாசலான படைவீட்டுக்கு உள்வாயிலே (கொடுவினைத்தூறு) என்பதொருதூறாய், புகவழிதெரியுமித்தனையொழியப் புறப்பட வழிதெரியாதிருப்பதொருகாட்டினுள்ளே, * அநாதிக்லேஶஜாஜநமான மரத்தையிட்டு, அவித்யையென்கிற தேரைச்சமைத்து, அவஸ்தாஸப்தகங்களென்கிற உருளைகளைச்சேர்த்து, ராகத்வேஷாதிகளாகிற குதிரைகளையணைத்து, குணத்ரயங்களென்கிற திரிக்குரும்பை யுஞ்சலின்மேலே கர்மமென்கிற ஸிம்ஹாஸநத்தையிட்டு, ருசியென்கிற மேல்விரியை விரித்து, (அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்கிறபடியே - அநுபவித்தன்றி மீளவொட்டாதிருக்கிற * உருப்பிணிகளாகிற பார்யாவர்கம் பக்கத்திலிருக்க, அஹங்காரமாகிற விளக்கையேற்றி, அவஸ்துக்களாகிற தாஸவர்கம் - பரதோஷம் பரஹிம்ஸை பராநுவர்த்தநம் துடக்கமான போகங்களை பூஜிப்பிக்க பூஜித்து, அப்ரகாஶித ஸ்வரூப ஸ்வபாவனன தன்னை வாஸனையென்கிற வீரத்தையிட்டுப்பார்த்து, தாபத்ரயங்களென்கிற விடாய்க்குடையின்கீழே பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணங்களாகிற புரோ

---

† ஸாரார்த்தசதுஷ்டயமென்கிற ரஹஸ்யத்தை (கஅ) ரஹஸ்யத்தில் பரிகணித்திருக்கிறார்கள் சிலர். அது அஸங்கதமென்று தோற்றுகிறது. அம்மாளருளிச்செய்ததாகப்ரஸித்தமிறே ஸாரார்த்தசதுஷ்டயமாகிற ரஹஸ்யம்.

ஹிதர்-ஸம்ஸாரத்துக்கு மூர்த்தாபிஷிக்தனாக்கி, வ்யாதிலாபபூஜைகள் - கொண்டாட, புண்யபாபங்களாகிற சாமரமிரட்ட, அநேகவித து:கபரம்பரைகள் அடுக்கொலியல் பணிமாற, அஹங்கார மமகாரங்களாகிற ஆலவட்டம்பணிமாற, * ஸுகது:கவர்ஷிணி சுழற்றிப்பணிமாற, அஸ்ம்ருதி - ஒட்டிவட்டிலெடுக்க, அபிநிவேசம் - களாஞ்சியெடுக்க, விஷயாந்தரருசி-அடைப்பையெடுக்க, பூர்வோத்தராவங்களென்கிற ஆனைகுதிரையோடே வாதபித்தஶ்லேஷ்மங்களாகிற மந்த்ரிகள் ஸேவிக்க, காமக்ரோத லோப மத மாத்ஸர்யங் துடக்கமான ப்ரபுக்கள் ஸேவிக்க, பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசார நாநாவிதாபசாரமாகிற காலாள்கள் ஸேவிக்க, நித்ராதேவிஜ்யேஷ்டை துடக்கமான பெண்பிள்ளைகள் ஸேவிக்க, ஆஶையாகிற பாஶக்கயிற்றாலே பிணைத்து, இந்த்ரியங்களாகிற மதகளிறுகள் வலிக்க, காலமாகிறஸாரதி நடத்த, 'தேஹாத்மாபிமாநி வந்தான், ஸ்வதந்த்ரன் வந்தான், அந்யஶேஷபூதன் வந்தான்' என்று காளங்கள் சிஹ்நங்கள் கலந்து பணிமாற, (மெல்லியலாக்கைக் கிருமிக்குருவில் மிளிர்ந்தாங்கே செல்லிய செல்கைத்துலகையென்காணும்) என்கிறபடியே - தானும் தன்பரிகரபூதருமாக ஸுகாநுபவம்பண்ணி, * (யாதானுமோராக்கையில் புக்கங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்தும் மூதாவியில்தடுமாறு முயிர்முன்னமே) என்கிறபடியே - புக்கபுக்கஶரீரங்கள் தோறும் அஹங்கார மமகாரங்களைப்பண்ணி, ஸத்தாதாரகனான ஸர்வேஶ்வரனை மறந்து, * மொய்த்தவல்வினையுள்நின்று, த்ரிவிதகரணங்களாலும் பாதகம் அதிபாதகம் மஹாபாதகந் துடக்கமானவற்றாலே போதுபோக்கிக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே, ஈஶ்வரனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தாலே யிவனுக்கு அத்வேஷம்பிறக்க, அத்தாலே ரக்ஷணத்துக்கு வழிகண்டு 'கனை யெடுக்கக்கொடுத்த கோலைக்கொண்டு கண்ணைக் கலக்கிக்கொள்ளுவாரைப்போலே நம்பக்கல் சேரக்கொடுத்த வுடம்பைக்கொண்டு அகலுகைக் குறுப்பாக்கினான், (பல்பிறவிக்குநோற்றேன்) என்று-ஒருஜந்மத்திலே அநேக ஜந்மத்துக்குவேண்டும் பாபங்களை ஆர்ஜித்துக்கொள்ளுகிற விவனை நம்பக்கலிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் விரகேதோ' என்று திருவுள்ளம்பற்றி, வலவட்டத்திலே * தூதுசெய்கண்கள்கொண்டொன்றுபேசி, ஆழ்வானும் * கருதுமிடம் பொருதுமவனாகையாலே, தன்பரிகரபூதரை யேவிவிட, * நின்றிவ்வுலகிற்கடிவான் நேமிப்பிரான்றமர்போந்து, * அருளென்னு மொள்வாளுருவி, (அடைந்தவருவினையோடல்லல் நோய்பாவம் மிடைந்தவைமீண்டொழியவேண்டில் நுடங்கிடையை முன்னிலங்கை வைத்தான் முரணழிய முன்னொருநாள் தன்விலங்கைவைத்தான்சரண்) என்கிறபடியே - விரோதிவர்க்கத்தையடைய அழிவுசெய்து ஜ்ஞாநத்தைக்கொடுக்க, இவனும் சைதந்யம் குடிபுகுந்து, (தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால் தீவினையேன் வாளா விருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம் கரந்துருவில் அம்மானை யந்நான்று பின்தொடர்ந்தாழியங்கை யம்மானையேத்தாதயர்ந்து) என்கிறபடியே இழந்தநாளைக்கு அநுதபித்து, ப்ராப்யத்தை யுள்ளபடி யறிவித்த ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞனாய், விரோதிவர்க்கத்தில் உபேக்ஷைபிறந்து, ஶ்ரிய:பதியைக்கிட்டி யல்லது தரிக்கவொண்ணாதிருக்கிற ப்ரேமம் விளைந்து,

'இவ்வளவுங் குலையுங் காட்டில் கைக்கொண்டருளவேணும்' என்று பிராட்டி புருஷகாரஞ்செய்ய, அவ்வளவும் பொறுக்கமாட்டாதபடியான வாத்ஸல்யாதி ஞண விஶிஷ்டவஸ்துவாகையாலே கீழ்ச்செய்த அம்ஶத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி மேற்செய்யவேண்டு மம்ஶத்தை ப்ராப்யபர்யந்தமாகத் தலைக்கட்டிக் கொடுத்தருளும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸம்ஸார ஸாம்ராஜ்யம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நவரத்நமாலை.

ஶரணாகதனானவன்—(க). தன்னையும், (உ). தனக்கு விரோதியான தேஹத்தையும், (ங). தேஹத்தைப் பற்றிவரும் பந்துக்களையும், (ச). ஸம்ஸாரிகளையும், (ரு). தேவதாந்தரங்களையும், (சு). ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், (எ). ஆசார்யனையும், (அ). பிராட்டியையும், (கூ). ஈஶ்வரனையும் நினைத்திருக்கும்படி யெங்ஙனேயென்னில்.

(க). உடம்பில் வேறுபட்டு நித்யனாய், ஒருபடிப்பட்டு அணுவாய், ஜ்ஞாநத்தையும் ஆநந்தத்தையும் வடிவாகவுடையனாய், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆநந்தத்துக்கு மிருப்பிடமாய், எம்பெருமானை யொழிய வேறொன்று நினைத்தல் சொல்லுதல் செய்யமாட்டாதே எம்பெருமானுக்கே யுரியனாய், தன்கார்யத்துக்குத் தான் கடவனன்றிக்கே அவனையே பலமாகவுடையனா யிருக்குமென்று தன்னை நினைப்பான்.

(உ). தன்னையுள்ளபடி யறியவொட்டாதே விபரீதஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பித்து இருபத்துநாலு தத்வங்களினுடைய திரளாய், அநித்யமாய், எப்போதுமொக்கப் பரிணமிக்கக்கடவதாய், ஒருநாளும் ஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமன்றிக்கே அநந்த து:கங்களை விளைப்பிக்கக் கடவதாய், ஶப்தாதி விஷயங்களிலே மூட்டி நஶிப்பிக்குமென்று தன் தேஹத்தை நினைப்பான்.

(ங). ஆத்மஜ்ஞாநத்தையும், பகவத் ஜ்ஞாநத்தையும், பகவத் விஷயத்தில் ருசியையும், த்வரையையுங்குலைத்து, தேஹாத்மாபிமாநத்தையும், அஹங்கார மமகாரங்களையும், காமக்ரோதாதிகளையும் விளைப்பித்து, பலபடியாலும் அநர்த்தத்தைப் பண்ணுவார்களென்று தேஹத்தைப் பற்றிவரும் பந்துக்களை நினைப்பான்.

(ச). பகவதநுபவத்துக்கும் பகவத் கைங்கர்யத்துக்கும் விரோதிகளாய் ஸம்ஸாரவர்த்தகரா யிருப்பார்களென்று ஸம்ஸாரிகளை நினைப்பான்.

(ரு). அஜ்ஞராய், அஶக்தராய், எம்பெருமான்பக்கலிலே பிறந்து அவன்கொடுத்த பதங்களையுடையராய், அவனோடே யெதிரிட்டு து:ர்மாநிகளாய்,

தங்களைப் * போரப்பொலிய நினைத்து நாட்டாரை ஹ்ரமிப்பித்து அநர்த்தத்தைப் பண்ணுவார் சிலரென்று தேவதாந்தரங்களை நினைப்பான்.

(௬). ஹமவத்ஜ்ஞாநத்துக்கும் இதரவிஷய வைராக்யத்துக்கும் ஹமவத்ஹக்திக்கும் வர்தகராய், ஶேஷிகளாய், உசாத்துணையாய், ப்ராப்யத்துக் கெல்லைநிலமா யிருப்பார்களென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைப்பான்.

(௭). தன் கடாக்ஷத்தாலே என்னைத்திருத்தி, ஸர்வேஶ்வரன் கைக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யனும்படி பண்ணி, அவன் திருவடிகளிலே சேர்த்து, * அறியாதன வறிவித்து, ஸ்வாமியாய், என்றுமொக்க வடிமைகொள்ளும் மஹோபகாரகனென்று ஆசார்யனை நினைப்பான்.

(௮). நம்முடைய ஸர்வாபராதத்தையும் பொறுப்பித்து, ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங் குலைத்து, அவனுடைய காருண்ய வாத்ஸல்யாதி குணங்களைக்கிளப்பி, நமக்கு புருஷகார ஹூதையாய், மாதாவாய், ஸ்வாமிநியாய், ப்ராப்யையா யிருக்குமென்று பிராட்டியை நினைப்பான்.

(௯). ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே ஶரீரத்தையும் இந்த்ரியங்களையுந்தந்து, அந்தர்யாமியாய் நின்றுஸத்தையை நோக்கி, அத்வேஷத்தையும் ஆபிமுக்யத்தையும் ஸத்ஸங்கதிதுடக்கமான ஆத்மகுணங்களையும் பிறப்பித்து ஸதாசார்யனோடே சேர்த்து, நம்முடைய ஸர்வாபராதங்களையும் பொறுத்து, ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தையுங்கழித்து, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் பரமபதத்தையும் குணாநுஹவத்தையுந்தந்து, யாவதாத்மஹாவி நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளும் ஸ்வாமியென்று ஸர்வேஶ்வரனை நினைப்பான்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

நவரத்நமிதி நாமேயம் ஸூக்தி ரத்நாவளீ ஸதா ஹ்ருதி।
ஸுதியா யேந தாரிதா ஸோயம் ஜகதி குணாஶ்ரயோ பவேத்॥

நவரத்நமாலை முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉

நவவிதஸம்பந்தம்.

(பிதா ச ரக்ஷக ஶ்ஶேஷீ ஹர்தா ஜ்ஞேயோ ரமாபதி꞉ - ஸ்வாம்யாதாரோ மமாத்மா ச ஹோக்தா சாத்யமநூதித꞉) என்கிறபடியே—அகாரத்தாலே - பிதாபுத்ர ஸம்பந்தஞ்சொல்லி, (௧). (அவ-ரக்ஷணே) என்கிறதாதுவினாலே- ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தஞ்சொல்லி, (௨). லுப்தசதுர்த்தியாலே - ஶேஷஶேஷி ஸம்பந்தஞ்சொல்லி, (௩). உகாரத்தாலே - ஹர்த்ருஹார்யா ஸம்பந்தஞ் சொல்லி, (௪). மகாரத்தாலே - ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்பந்தஞ்சொல்லி, (௫). நமஸ்ஸாலே - ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தஞ்சொல்லி, (௬). நாரபதத்தாலே -

* போரப்பொலிய - மிகவும் பூர்ணமாக.

ஶரீரஶரீரி ஸம்பந்தஞ்சொல்லி, (எ). அயநபதத்தாலே - ஆதாராதேய ஸம்பந்தஞ் சொல்லி, (அ). ஆயபதத்தாலே - போக்த்ருபோக்ய ஸம்பந்தஞ்சொல்லி, (கூ). ஆக, திருமந்த்ரத்தால் - நவவித ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

நம்மாசார்யர்கள், ப்ரதமரஹஸ்ய தாத்பர்யமான நவவித ஸம்பந்தம் ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு நித்யாநுஸந்தேயமென்று அநுஸந்தித்தும் உபதேஶித்தும் போருவார்கள்.

அவையெவையென்னில். (க). விஶேஷண விஶேஷ்ய ஸம்பந்தம், (உ). ரக்ஷ்ய ரக்ஷகஸம்பந்தம், (ங). ஶேஷஶேஷி ஸம்பந்தம், (ச). பர்த்ருபார்யா ஸம்பந்தம், (ரு). ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்பந்தம், (சா). ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தம், (எ). ஶரீரஶரீரி ஸம்பந்தம், (அ). தார்யதாரக ஸம்பந்தம், (கூ). போக்த்ருபோக்ய ஸம்பந்தம்.

(க). இதில், விஶேஷண விஶேஷ்ய ஸம்பந்தமாவது - [1]. ப்ரக்ருத்யர்தஶங்கா நிவர்தகமாய், [2]. ஆஶ்ரயாஶ்ரயியாய், [3]. வ்யாவர்தக வ்யாவர்த்யமா யிருப்பதொன்று.

[1]. ப்ரக்ருத்யர்த ஶங்கா நிவர்தக மாகையாவது - ஸமஸ்தஶப்தகாரணமான அகாரஸ்வபாவத்தாலே தத்வாச்யனும், ஸமஸ்தஶப்த வாச்யமான சிதசித்துக்களுக்குக் காரணமாமிடத்தில் 'நித்யங்களானவை கார்யமாமிடத்தில் அநித்யங்களாமே' என்கிற ஶங்கையுதிக்க, அவை நித்யஸூக்ஷ்மவிஶேஷணமாகையாலே அநித்யத்வம் ஶங்கநீயமன்றென்று பரிஹரிக்குமதாகை.

[2]. ஆஶ்ரயாஶ்ரயியாவது - ஶௌக்ல்யம் படத்தைப்பற்றியல்லதுநில்லாதப்போலே, சிதசித்துக்கள் பகவத்ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியல்லது ஸத்தையற்றிருக்கை.

[3]. வ்யாவர்தக வ்யாவர்த்ய மாகையாவது - இவை பகவத் ஸ்வரூபத்துக்குண்டான இதர வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரகாஶகமாய், வ்யாவர்த்யமான பகவத்ஸ்வரூபம் வ்யாவர்த்தக மான விவற்றையொழிய ப்ரகாஶியாத படியுமாயிருக்கை. ஆக, நித்யகார்யா நாதித்வ ஸூசகமிந்த ஸம்பந்தம்.

(உ). ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்த மாகையாவது - [1]. தாதுஸித்தமாய், [2]. ப்ரக்ருத்யர்தாநந்தர பாவியாய், [3]. உபயஸ்வரூபோசிதமா யிருப்பதொன்று.

[1]. தாதுஸித்த மாகையாவது - (அவ - ரக்ஷணே) என்கிற தாத்வர்தமான ரக்ஷணம் - நிர்விஷயமாயும் நிராஶ்ரயமாயும் நில்லாமையாலே, (யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி) இத்யாதி ப்ரஸித்தமான ரக்ஷ்ய ரக்ஷகஸ்வரூப ப்ரதர்ஶநமாகை.

[2]. ப்ரக்ருத்யர்தாநந்தர பாவித்வ மாகையாவது - (மூவாத்தனிமுதலாய் மூவுலகுங் காவலோன்) என்கிறபடியே, ப்ரக்ருத்யர்தமான காரணத்வத்துக்கநந்தரம் வேண்டுவதொன்றாகை.

[3]. உபயஸ்வரூபோசித மாகையாவது - ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸ்வரூபமான பாரதந்த்ர்ய ஸ்வாதந்த்ர்யங் களுக்குச் சேருகை. பரதந்த்ரனுக்கு ஸ்வரக்ஷணான்வயங் கூடாமையைக் காட்டுமிந்த ஸம்பந்தம்.

(௩). சேஷசேஷி ஸம்பந்தமாவது - [1]. விபக்திஸித்தமாய், [2]. தாத்வர்த்தபரார்த்ததா ப்ரகாசகமாய், [3]. ஸோமாநுரூபதாதர்சகமா யிருப்பதொன்று.

[1]. விபக்திஸித்த மாகையாவது - அகாரத்திலேறிக்கழிந்த சதுர்த்தியிலுதித்த சேஷத்வம் - (யஸ்யாஸ்மி) இத்யாதிப்ரஸித்தமானசேஷ சேஷிகளைக்காட்டுகை.

[2]. தாத்வர்த்த பரார்த்ததாப்ரகாசக மாகையாவது - தாத்வர்த்தமான ரக்ஷணம் சரீரியான சேஷிப்ரயோஜந மத்தனையென்று காட்டுகை.

[3]. ஸோமாநுரூபதாதர்சக மாகையாவது - சேஷவஸ்து ஸ்வரூபம் சேஷிவிநியோமாநு குணமா யிருக்கையாயிற்று நிலைநின்ற வேஷமென்றுகாட்டுகை. அதாவது - சேஷி சேஷத்வத்தை யழியமாறி விநியோகிக்கு மிடத்தில் பிற்காலியாத முறையுணர்த்தி, ஸ்வமதஸ்வரூபகுணத்தையும் ஸஹியாததொரு ஸம்பந்தம்.

(௪). ஸர்த்ருஸார்யா ஸம்பந்தமாவது - [1]. உகாரஸித்தமாய், [2]. விபக்த்யர்த்தசோதகமாய் [3]. ஸ்வரூப ப்ராப்தமா யிருப்பதொன்று.

[1]. உகாரஸித்த மாகையாவது - உகாரார்த்தம் அவதாரணார்த்தமாயிருக்கை. அதாவது - ரக்ஷகனான புருஷோத்தமனுக்கே ரக்ஷ்யமான ஆத்மஸ்வரூபம் அற்றுத்தீர்ந்திருக்குமென்று தோற்றுகை.

[2]. விபக்த்யர்த்தசோதக மாகையாவது - பதிவ்ரதையினுடையசேஷத்வம் அநந்யார்ஹமா யிருக்குமாபோலே, லுப்தசதுர்த்யர்த்தமான பகவச்சேஷத்துவமும் அநந்யார்ஹமென்று மறுக்களைந்திருக்கை.

[3]. ஸ்வரூபப்ராப்த மாகையாவது - ஸர்த்ருத்வ ஸார்யத்வங்கள் பும்ஸ்த்ரீத்வத்துக் கீடாமாபோலே, ஸர்த்ருஸார்யா ஸம்பந்தம் ஸ்வாதந்த்ர்ய பாரதந்த்ர்யங்களுக் கீடாகை. அந்யார்ஹப்ரஸங்காஸஹமிந்த ஸம்பந்தம்.

(ரு). ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்பந்த மாகையாவது - [1] மகாரநிருக்தமாய், [2] உகாரார்த்தாநு ஸந்தாநா பேக்ஷிதமாய், [3] அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேஷமா யிருப்பதொன்று.

[1] மகாரநிருக்த மாகையாவது - (மந-ஜ்ஞாநே) என்கிற ஜ்ஞாநவாசியான மகாரம் காட்டுகிற ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு ஜ்ஞேயம் பகவத்ஸ்வரூபாதிகளாய்த் தோன்றுகை.

[2] உகாரார்த்தாநு ஸந்தாநாபேக்ஷித மாகையாவது - உகாரார்த்தமான ஸர்த்ரு ஸார்யா ஸம்பந்தாநு ஸந்தாநத்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமபேக்ஷிதமாகை.

[3] அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேஷமாகையாவது - இந்த ஸம்பந்தங்களை யறிகையும், ஜ்ஞேயமும், ஜ்ஞாதாவாகையும். ஜ்ஞேயாதீநமுமாய், தத்ப்ர யோஜநமுமா யிருக்குமிந்த ஜ்ஞாத்ருத்வமென்று காட்டுமிந்த ஸம்பந்தம்.

(சு). ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தமாவது - [1] நமஸ் ஶப்தார்த்தாத்பர்யமாய், [2] மகாரார்த்த நிபந்தந நிரமநாஶகமாய், [3] ஸ்வாபாவிகமா யிருப்ப தொன்று.

[1] நமஸ் ஶப்த தாத்பர்யமாகையாவது-நமஸ் ஶப்தார்த்த மான அஹம் மமதா நிவ்ருத்தி, ஶேஷித்வாதி மாநித்வங்களையும் 'ஸ்வமதமன்று, பரமதம்' என்றுகாட்டி, ஶேஷியுமாய் அதிமாநியுமான வெம்பெருமானுடைமையுமாய்த் தோன்றுகை.

[2] மகாரார்த்த நிபந்தநநிரம நாஶகமாகையாவது - மகாரார்த்தமான ஜ்ஞாத்ருத்வ நிபந்தநமாய் வந்தகர்த்ருத்வ நிரமத்தை யறுக்குமதாகை. அதாவது-பராதீநமான ஸ்வரூபத்தின் குணவிஶேஷங்களும் பராதீநமெ ன்று ஸ்வாதீநதாப்ரதிபத்தியைக்கெடுக்கை.

[3] ஸ்வாபாவிக மாகையாவது - அஹங்காராதிகளைப்போலே வந்தே றியன்றிக்கே, (ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்) என்கிறபடியே ஜீவபரர்களுடைய ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய்ப் போருகை. ஸ்வத்துக்கு ஸ்வரக்ஷண கர்த்ருத்வ மில்லையென்றும், ஸ்வாமிக்கே யதுதொழிலென்றுங் காட்டுகிற திந்தஸம்பந்தம்.

(எ). ஶரீரஶரீரி ஸம்பந்தமாவது - [1] நாராயணபதத்தில் ஸமாஸ விஶேஷஸித்தமாய், [2] நமஸ் ஶப்தார்த்த ஸ்வரூபப்ரகாஶகமாய், [3] ஸா மாநாதிகரண்யயோக்யமா யிருப்பதொன்று.

[1] ஸமாஸ விஶேஷஸித்த மாகையாவது - நாராயணபதத்தில் பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்திலே வ்யாப்யமான நாரங்கள் ஶரீரமாய், அந்தர்வ்யாப்தி யாலே வ்யாபகஸ்வரூபம் ஶரீரியாய்த் தோன்றுகை.

[2] நமஸ் ஶப்தார்த்த ஸ்வரூபப்ரகாசக மாகையாவது - நமஸ் ஶப்தார்த்த மான ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தம், பூருஹ க்ஷேத்ராதி ஸம்பந்தங்கள் போலன் றிக்கே அப்ருதக்ஸித்தமா யிருக்குமென்று காட்டுகை.

[3] ஸாமாநாதிகரண்ய யோக்யமாகை யாவது - ஸ்வரூபபேதத்தாலே பிந்நப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமான ஜீவபரஸ்வரூபம் ஶரீரஶரீரியான ஐக்யத்தா லே யொன்றென்னலாகை. விஶிஷ்டாத்வைத ப்ரகாஶகமிந்த ஸம்பந்தம்.

(அ). தார்யதாரக ஸம்பந்த மாவது - [1] ஸமாஸாந்தர ஸித்தமாய், [2] ஶரீரஶரீரி ஸம்பந்தி லக்ஷணமாய், [3] அசித்விஶேஷ ஸ்திதி ஹே துவா யிருப்பதொன்று.

[1] ஸமாஸாந்தர ஸித்தமாகையாவது - நாராயணபதத்தில் தத்புருஷ ஸமாஸஸித்தையான பஹிர்வ்யாப்தியாலே நாரபதவாச்யங்கள் தார்யமாய், அயநபதவாச்யன் தாரகனுப்த் தோன்றுகை.

[2] ஶரீரஶரீரி ஸம்பந்தைக லக்ஷணமாகையாவது-ஆதேயத்வ விதேயத்வ ஶேஷத்வரூபமான ஶரீரலக்ஷணங்களிலும், ஆதாரத்வ விதாயகத்வ ஶேஷித்வரூபமான ஶரீரிலக்ஷணங்களிலும், ப்ரதாநமான ஆதேயத்வ ஆதாரகத்வரூபலக்ஷண மொன்றுமாய்த் தோன்றுகை.

[3] அசித்விஶேஷ ஸ்திதிஹேதுவாகையாவது - (அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி) என்று அந்தர்வ்யாப்திபோலே வேதநஸ்திதி ப்ரதாநமாகை யன்றியே பஹிர் வ்யாப்தியாலே சேதநாசேதநங்களிரண்டினுடையவும் வ்யவஸ்திதஸ்வரூபஸ்திதிவ்யாபாரங்களுக்குக்காரணமாய்த் தோன்றுகை. சிதசிந்நித்யஸ்திதிகாரணமிந்த ஸம்பந்தம்.

(கூ). போக்த்ரு போக்ய ஸம்பந்தமாவது - [1] சரமவிபக்தி வேத்யமாய், [2] பூர்வஸம்பந்தப்ரயோஜந ப்ரதர்ஶகமாய், [3] ப்ரதிஸம்பந்தி போகாநுரூபமா யிருப்பதொன்று.

[1] சரமவிபக்தி வேத்யமாகையாவது - (ஆய) என்கிற சதுர்த்தி விபக்தியிலே அநந்யார்ஹ ஶேஷபூதனான மகாரவாச்யனுடைய ஸஹஜஶேஷவ்ருத்திதோன்ற, அதில் கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஶரீரியான பரமஶேஷிக்கேயாய், ஶரீரமான ஶேஷபூதனுக்கன்றென் றிருக்கை.

[2] பூர்வஸம்பந்தப்ரயோஜந ப்ரதர்ஶக மாகையாவது - ஸர்பவிஷவத்தார்யதாரகத்வங்கள் நிஷ்ப்ரயோஜநமாய்விடாதே, ரஸநாரஸவஸ்துவத்தார்யதாரகங்களுக்கு அநுகூல க்ராஹ்யக்ராஹகரூப ப்ரயோஜநத்தைக்காட்டுமதாகை.

[3] ப்ரதிஸம்பந்தி போகாநுரூப மாகையாவது - கைங்கர்யப்ரதி ஸம்பந்தியான ஶேஷியினுடைய கைங்கர்ய ரஸாநுபவத்துக்கும், கைங்கர்யாஶ்ரயமான ஶேஷபூதனுடைய ஶேஷிபோகவிருத்தரஸத்வராஹித்யத்துக்கு மிடமாயிருக்கை. ஶேஷித்வத்திலும் ஶேஷத்வத்திலும் மறுக்களைந்ததிந்த ஸம்பந்தம்.

இதில், (க) விஶேஷண விஶேஷ்ய ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறக்கவே காரணாந்தரஶங்கையறும். (உ) ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறக்கவே ரக்ஷகாந்தர ஶங்கையறும். (ங) ஶேஷ ஶேஷிஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே ஶேஷ்யந்தர ஶங்கையறும். (ச) பர்த்ருபார்யா ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே அந்யார்ஹ ஶங்கையறும். (ரு) ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே ஜ்ஞேயாந்தர ஶங்கையறும். (சா) ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறக்கவே ஸ்வாதந்த்ர்ய ஶங்கையறும். (எ) ஶரீரஶரீரி ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறக்கவே ஸ்வரூபைக்ய ஶங்கையறும். (அ) தார்யதாரக ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே தாரகாந்தர ஶங்கையறும். (கூ) போக்த்ரு போக்ய ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறக்கவே போக்த்ருத்வஶங்கையறும்.— ஆக, நவவித ஸம்பந்தமு மறிந்து ஆநந்தித்திருக்கவும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளேஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

நவவிதஸம்பந்தம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

யாத்ருச்சிகப்படி.

திருமந்த்ரப்ரகரணம்.

யாத்ருச்சிக பகவத் கடாக்ஷத்தாலே பகவதபிமுக்யம் பிறந்து ஸதாசார்ய ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணின முமுக்ஷுவுக்கு ரஹஸ்யத்ரயமு மநுஸந்தேயம். அதில், ஸ்வரூபஶோதநார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்த மாகையாலே ப்ரதமத்திலே யநுஸந்தேயமான திருமந்த்ரம் - ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான பரம புருஷார்த்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

அப்பரம புருஷார்த்தத்துக் கநுரூபமான சரமோபாய ஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறது - சரமஶ்லோகம்.

விஹிதோபாய பரிக்ரஹத்தையும், ஸப்ரகார புருஷார்த்த ப்ரகாரத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது - த்வயம்.

அதில் திருமந்த்ரம் - எட்டுத்திருவக்ஷரமாய், மூன்று பதமாயிருக்கும். அதில் முதல் பதமான ப்ரணவம் - மூன்று பதமாயிருக்கும். அதில் ப்ரதம பதமான அகாரம் - ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வாத்மாக்களையும் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷமென்கிறது. இரண்டாம் பதமாய், அவதாரணார்த்தமான உகாரம் - வேறே சிலர்க்கு ஶேஷமன்றென்கிறது. மூன்றும் பதமாய், இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய், ஜ்ஞாநவாசியாயிருந்துள்ள மகாரம் - கீழ்ச்சொன்ன அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்துக் காஶ்ரயம் தேஹாதி விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து வென்கிறது.

இரண்டாம் பதமான நமஸ்ஸு 'ந' - என்றும் 'ம' என்றும் இரண்டு பதமாயிருக்கும். 'ந' என்றது-அன்றென்றபடி. 'ம:' என்றது - எனக்கென்றபடி. இரண்டுங் கூடி எனக்கன் றென்றபடி. எனக்கன் றென்கையாவது - எனக்கு நான் கடவனல்லனென்றிருக்கை.

மூன்றும் பதமான நாராயணபதம் - 'ஸர்வஶேஷியான நாரயணனுக்கு நித்யகைங்கர்யம் பண்ணவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கும் படியைச் சொல்லுகிறது. நாராயணனென்றது - நாரங்களுக் கயநமென்றபடி. நாரங்களாவன- நஶியாதவஸ்துக்களினுடைய திரள். அவையாவன - திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை யொழிந்த ஸர்வவஸ்துக்களும். அயநமென்றது - இவற்றுக் காஶ்ரயமென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஶ்ரயமாகவுடைய னென்னவுமாம். இத்தால்-மேன்மையும் நீர்மையும் சொல்லிற்றாய்த்து. இதில்- 'சதுர்த்தி ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ரகார கைங்கர்யங்களையுங் கொண்டருள வேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கும் படியைச் சொல்லுகிறது.

ஆக, 'ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹ ஶேஷபூதனாய் எனக்குரியனன்றிக்கே யிருந்துள்ள நான், ஸர்வஶேஷியான நாராயணனுக்கே நித்யகைங்கர்யம் பண்ணப் பெறுவேனாக வேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்ததாய்த்து.

சரமஶ்லோகப்ரகரணம்.

[ஸர்வதர்மாந்] - கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளை ஸப்ரகாரமாக வுபதேஶிக்கக்கேட்ட அர்ஜுநன், அவற்றினருமையாலும், தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராமையாலும், ஸாத்யலாப நிமித்தமாக ஶோகிக்க, 'நான் முன்புபதேஶித்தவற்றை ஸவாஸநமாகவிட்டு என்னையொருவனையுமே உபாயமாக பரிக்ரஹி, நானுன்னுடைய ஸர்வ விரோதிகளையும் போக்குகிறேன், நீஶோகியாதேகொள்' என்று இவனுடைய ஶோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

[ஸர்வதர்மாந்] - எல்லா தர்மங்களையும். கீழ்ச்சொன்ன ஸபரிகரங்களான வெல்லாவுபாயங்களையும். (பரித்யஜ்ய]-ருசிவாஸநைகளோடே விட்டு. [மாம்] - உன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு நிற்கிறவென்னை. [ஏகம்] - ஒருவனையுமே. [ஶரணம்] - உபாயமாக. [வ்ரஜ] - அத்யவஸி. [அஹம்] - ஸர்வஶக்தியான நான். [த்வா] - என்னையொழிந்த உபாயோபேயங்களை விட்டிருக்கிறவுன்னை. [ஸர்வபாபேப்ய:] - என்னைக்கிட்டுகைக்கு விரோதியாயிருந்துள்ளவை யெல்லாவற்றில் நின்றும். [மோக்ஷயிஷ்யாமி] - விடுவிக்கக்கடவேன். [மாஶுச:] - நீ ஶோகியாதேகொள்.

ஆக, 'ஸாங்கமான ஸர்வோபாயங்களையும் ஸவாஸநமாக விட்டு, வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுண விஶிஷ்டனானவென்னை யொருவனையுமே, நிரபேக்ஷஸாதநமாகஸ்வீகரி, ஸர்வஶக்தித்வாதி கல்யாணகுண விஶிஷ்டனான நான், என்னையே யுபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற வுன்னை, ஸமஸ்தப்ரதிபந்தகங்களில் நின்றும் முக்தனாக்குகிறேன், நீ ஶோகியாதேகொள்' என்று அர்ஜுநனுடைய ஶோகத்தை நிவர்திப்பிக்கிறான்.

த்வயப்ரகரணம்.

த்வயம், உபாய பரிக்ரஹத்தையும், உபேயப்ரார்த்தநத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது. இரண்டர்த்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே யிரண்டு வாக்யமாயிற்று. இரண்டு வாக்யமாகையாலே த்வயமென்று திருநாமமாயிற்று. இதில் பூர்வவாக்யம் மூன்று பதமாய், உத்தரவாக்யம் மூன்று பதமாய், ஆக ஆறுபதமாயிருக்கும்.

இதில் முதல்பதம் - பெரிய பிராட்டியாருடைய புருஷகார பாவத்தையும், ஈஶ்வரனுடைய வாத்ஸல்யாதிகுண சதுஷ்டயத்தையும், திவ்யமங்கள விக்ரஹயோகத்தையுஞ் சொல்லுகிறது.

இதில் [ஸ்ரீ] ஶப்தம் - (ஸ்ரீயதே, ஶ்ரயதே) என்கிற வ்யுத்பத்தி த்வயத்தாலும், பெரிய பிராட்டியாருடைய மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான ஸம்பந்த விஶேஷத்தாலே இவர்கள் குற்றம் பாராதே யெல்லார்க்கு மொக்கவாஶ்ரயணீயையாயிருக்கு மிருப்பையும், பத்நீத்வமாகிற ஸம்பந்தவிஶேஷத்தாலே ஸ்வரூபவஸித்த்யர்த்தமாகவும் சேதநரக்ஷணார்த்தமாகவும் ஈஶ்வரனை யாஶ்ர

யித்துக்கொண்டிருக்கு மிருப்பையுஞ் சொல்லுகிறது. [மது] ப்பாலே - ஈஶ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கு முண்டான நித்ய ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாராயண] ஶப்தம் - பிராட்டி தானே அபராதங்களையிட்டகற்றப் பார்த்தாலும், (என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்) என்று நோக்கக் கடவனான ஈஶ்வரனுடைய வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யங்களைச் சொல்லுகிறது. [சரண] ஶப்தம் - ஸ்வரூபகுணங்களிலுங் காட்டில் தானே கார்யஞ்செய்யக் கடவதான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [ஶரணம்] - உபாயமாக. உபாயமாகிறது - அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பண்ணித்தருமது. [ப்ரபத்யே] - பற்றுகிறேன். பற்றுகையாவது - மாநஸாத்யவஸாயம்.

[ஸ்ரீமதே] - பெரிய பிராட்டியாரோடே ஸம்ஶ்லிஷ்டனானவனுக்கு. இத்தால் - கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தி மிதுநமென்னு மிடத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாராயணாய] - ஸர்வஶேஷியா யிருந்துள்ளவனுக்கு. இத்தால் - கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு வகுத்த விஷயமென்கிறது. இதில் சதுர்த்தி - தேஶ காலாவஸ்தாப்ரகார நியம ரஹிதமான நித்யகைங்கர்ய ப்ரார்த்தநத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. [நம] ஶ்ஶப்தம் - கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யத்தில் விரோதி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியாகிறது - போக்த்ருத்வப்ரதி பத்தியும், மதீயத்வப்ரதி பத்தியும்.

ஆக, ஶ்ரிய:பதியாய் ஸர்வஸுலபனான நாராயணன் திருவடிகளையே அபிமதஸித்திக்கும் தத்விரோதி நிவ்ருத்திக்கு முபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன்; ஶ்ரிய:பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணனுக்கு நித்யகைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுவேனாக வேணும், அதுக்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாரங்களும் நிவ்ருத்தமாகவேணும் என்று ஸப்ரகார ஸாதந ஸ்வீகார பூர்வகமாக ஸ்வரூபாநுரூபமான நித்யகைங்கர்ய ப்ரார்த்தநத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

யாதிருச்சிகப்படி முற்றிற்று.

*நிகமநப்படி.

தனியன்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

திருமந்த்ரப்ரகரணம்.

திருமந்த்ரம், எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில்?—'ஓம்' என்றும், 'நம:' என்றும், 'நாராயணாய' என்றும் மூன்றுபதமா யிருக்கும். அதில் முதற்பதம் ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவம். இது அகாரமென்றும், உகாரமென்றும், மகாரமென்றும் மூன்றுபதமாயிருக்கும். இரண்டாம்பதம் நமஸ்ஸு. இது 'ந' என்றும், 'ம:' என்றும் இரண்டு திருவக்ஷரமாய், இரண்டு பதமாயிருக்கும். மூன்றும்பதமான நாராயணபதம் அஞ்சு திருவக்ஷரமாய், 'நார' என்றும், 'அயந' என்றும் இரண்டு பதமாய், மேல் 'ஆய' என்று சதுர்த்தியாயிருக்கும்.

எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வமும் ஸர்வசேஷித்வமும் ஸ்ரீய:பதித்வமும் இவை, அகாரார்த்தம். அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தியும் அநந்யார்ஹ சேஷத்வமும் இவை, உகாரார்த்தம். ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநாநந்தத்வமும், ஜ்ஞாநகுணகத்வமும், நித்யத்வமும், அணுத்வமும், ஏகரூபத்வமும், ஸ்வஸ்மைஸ்வயம் ப்ரகாசத்வமும், ப்ரக்ருதே: பரத்வமும் இவை, மகாரார்த்தம்.

ஸ்வாஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியும், நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்த பாரதந்த்ர்யமும், பாரதந்த்ர்ய பராகாஷ்டையான ததீயசேஷத்வமும், பரதந்த்ரனுக்கு அநுரூபமான உபாயத்வமும் இவை, நமஸ் சப்தார்த்தம்.

சேதநாசேதநங்களுடைய நித்யத்வமும், அவற்றினுடைய ஸமூஹத்வமும், ஸமூஹாஸங்க்யாதத்வமும் இவை, நாரசப்தார்த்தம். ஈச்வரனுடைய ஆதாரத்வமும், வ்யாபகத்வமும், நியந்த்ருத்வமும், ஸர்வவிஷயஸங்கல்பத்வமும், ப்ராப்யத்வமும், ப்ராபகத்வமும், ஸகலஜகத்காரணத்வமும் இவை, அயநசப்தார்த்தம். நித்யகைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை – ஆயசப்தார்த்தம்.

* பரந்தரஹஸ்யத்திற்கு நிகமந மாகையாலே நிகமநப்படி என்று பேர்பெற்றது.

எம்பெருமானை யொழிய ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபத்தி நடையாடிற்றாகில், அகாரார்த்தம் நெஞ்சிற்பட்ட தில்லையாகக்கடவது. அந்யஶேஷத்வம் நடையாடிற்றாகில், உகாரார்த்தம் நெஞ்சிற்பட்டதில்லையாகக்கடவது. அநாத்மாவான தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தி நடையாடிற்றாகில், மகாரார்த்தம் நெஞ்சிற்பட்டதில்லையாகக்கடவது. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும், ஸ்வரக்ஷண ப்ரதிபத்தியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமத்வபுத்தியும், உபாயாந்தரமும் நடையாடிற்றாகில், நமஶ்ஶப்தார்த்தம் நெஞ்சிற்பட்ட தில்லையாகக்கடவது. ஈஶ்வரஶரீர பூதங்களான சேதநாசேதநங்களோடே ராகத்வேஷம் நடையாடிற்றாகில், நாரஶப்தார்த்தம் நெஞ்சிற்பட்ட தில்லையாகக்கடவது. அபந்துக்கள் பக்கலிலே பந்துத்வப்ரதிபத்தி நடையாடிற்றாகில், அயநஶப்தார்த்தம் நெஞ்சிற்பட்ட தில்லையாகக்கடவது. அபோக்யமான ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே போக்யதாபுத்தி நடையாடிற்றாகில், ஆயஶப்தார்த்தம் நெஞ்சிற்பட்ட தில்லையாகக் கடவது.

திருமந்த்ரத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தம் எது? வாக்யார்த்தம் எது? ப்ரதாநார்த்தம் எது? அநுஸந்தாநார்த்தம் எது? என்னில்:—தாத்பர்யார்த்தம்—ஸகலவேதஶாஸ்த்ர ருசிபரிக்ருஹீதத்வம். வாக்யார்த்தம் - ப்ராப்ய ஸ்வரூப நிரூபணம். ப்ரதாநார்த்தம் - ஆத்மஸ்வரூப நிரூபணம். அநுஸந்தாநார்த்தம்- ஸம்பந்தாநு ஸந்தாநம்.

ஸம்பந்தமேது? என்னில்:— அகாரத்தாலே பிதாபுத்ர ஸம்பந்தஞ்சொல்லி, 'அவ-ரக்ஷணே' என்கிற தாதுவினாலே ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தஞ்சொல்லி, லுப்தசதுர்த்தியாலே ஶேஷ ஶேஷி ஸம்பந்தஞ் சொல்லி உகாரத்தாலே பர்த்ருபார்யா ஸம்பந்தஞ் சொல்லி, மகார பதத்தாலே ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்பந்தஞ் சொல்லி, நமஃபதத்தாலே ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தஞ் சொல்லி, அயநபதத்தாலே ஆதார ஆதேய ஸம்பந்தஞ் சொல்லி, ஆயபதத்தாலே போக்த்ருபோக்ய ஸம்பந்தஞ்சொல்லி ஆக திருமந்த்ரத்தால் நவவித ஸம்பந்தஞ் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறது.

நைநாரச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்வயப்ரகரணம்.

த்வயம், இரண்டுவாக்யமாய், ஆறுபதமாய் பத்தர்த்தமாய், இருபத்தஞ்சு திருவக்ஷரமா யிருக்கும். அதில் பூர்வவாக்யம் பதினஞ்சு திருவக்ஷரமாய், உத்தரவாக்யம் பத்துத்திருவக்ஷரமா யிருக்கும். எங்ஙனே? என்னில்:—'ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே' என்றும், 'ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமஃ' என்றும் இரண்டுவாக்யமா யிருக்கும். 'ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ' என்றும், 'ஶரணம்' என்றும், 'ப்ரபத்யே' என்றும், 'ஸ்ரீமதே' என்றும், 'நாராயணாய' என்றும், 'நமஃ' என்றும் ஆறுபதமாய், 'ஸ்ரீ' என்றும் 'மதுப்' என்றும்.

'நாராயண' என்றும், 'சரணௌ' என்றும் 'ஶரணம்' என்றும், 'ப்ரபத்யே' என்றும், 'ஸ்ரீமதே' என்றும், 'நாராயண' என்றும், 'ஆய' என்றும் 'நம:' என்றும் பத்தர்த்தமா யிருக்கும்.

'ஸ்ரீ' என்கையாலே எம்பெருமானுக்கே மறக்கவொண்ணாத பெரிய பிராட்டியாருடைய புருஷகாரத்வஞ்சொல்லி, 'மதுப்' என்கையாலே அப்புருஷகாரத்தினுடைய நித்யயோகஞ்சொல்லி, 'நாராயண' என்கையாலே இப்படி புருஷகாரபூதையான பெரியபிராட்டியார்தாம் குறைசொல்லிலும், "என்னடியா ரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்னும்படியான வாத்ஸல்யாதிகுணயோகஞ்சொல்லி, 'சரணௌ' என்கையாலே, அக்குணங்களுக்கும் பெரியபிராட்டியாருக்கும் ஆஶ்ரயணீயமான விலக்ஷணவிக்ரஹயோகஞ்சொல்லி, 'ஶரணம்' என்கையாலே அவ்விக்ரஹமே உபாய மென்னுமிடஞ்சொல்லி 'ப்ரபத்யே' என்கையாலே உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணின அதிகாரியினுடைய அத்யவஸாயஞ்சொல்லி, 'ஸ்ரீமதே' என்கையாலே மிதுநமே ப்ராப்யமென்னுமிடஞ் சொல்லி, 'நாராயண' என்கையாலே எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வாமித்வஞ்சொல்லி, 'ஆய' என்கையாலே அவன் திருவடிகளிலே பண்ணும் வ்ருத்திவிஶேஷஞ்சொல்லி, 'நம:' என்கையாலே அவ்வ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வாஹங்கார மமகாரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

த்வயத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தம் எது? வாக்யார்த்தம் எது? ப்ரதாநார்த்தம் எது? அநுஸந்தாநார்த்தம் எது? என்னில்:— தாத்பர்யார்த்தம் — ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதத்வம். வாக்யார்த்தம் - ப்ராபகஸ்வரூப நிரூபணம். ப்ரதாநார்த்தம் - மிதுநகைங்கர்யம், அநுஸந்தாநார்த்தம் - ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம். ஆக த்வய மிவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

நைநாராச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

சரமஶ்லோக ப்ரகரணம்.

சரமஶ்லோகம், இரண்டு வாக்யமாய்ப் பதினேருபதமாய், முப்பத்திரண்டு திருவக்ஷரமா யிருக்கும். எங்ஙனே? என்னில்:—'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ। அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாஶுச:' என்று இரண்டு வாக்யமாயிருக்கும். 'ஸர்வதர்மாந்' என்றும், 'பரித்யஜ்ய' என்றும், 'மாம்' என்றும், 'ஏகம்' என்றும், 'ஶரணம்' என்றும், 'வ்ரஜ' என்றும், 'அஹம்' என்றும், 'த்வா' என்றும், 'ஸர்வபாபேப்ய:' என்றும், 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்றும், 'மாஶுச:' என்றும், பதினேருபதமா யிருக்கும்.

'ஸர்வதர்மாந்' என்கையாலே இதரோபாயங்களைச் சொல்லி, 'பரித்யஜ்ய' என்கையாலே இதரோபாய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லி, 'மாம்' என்கையாலே, ஸம்யக்கான வுபாயஞ் சொல்லி, 'ஏகம்' என்கையாலே உபாயநைரபேக்ஷ்யஞ் சொல்லி, 'ஶரணம்' என்கையாலே உபாயத்வஞ் சொல்லி, 'வ்ரஜ' என்கையாலே உபாயஸ்வீகாரஞ்சொல்லி, 'அஹம்' என்கையாலே தன்னுடைய ஸர்வஶக்தித்வஞ் சொல்லி, 'த்வா' என்கையாலே உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணின அதிகாரி ஸ்வரூபஞ் சொல்லி, 'ஸர்வபாபேப்ய:' என்கையாலே ப்ராப்யப்ரதி பந்தகங்களைச்சொல்லி, 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கையாலே ப்ராப்ய ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தியைச் சொல்லி, 'மாஶுச:' என்கையாலே நிர்ப்பரத்வாநு ஸந்தாநஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

சரமஶ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யார்த்தம் எது? வாக்யார்த்தம் எது? ப்ரதாநார்த்தம் எது? அநுஸந்தாநார்த்தம் எது? என்னில்:— தாத்பர்யார்த்தம்—ஶரண்யருசிபரி க்ருஹீதத்வம். வாக்யார்த்தம் - ப்ராபகஸ்வரூப நிரூபணம். ப்ரதாநார்த்தம் - ஈஶ்வரஸ்வரூப நிரூபணம். அநுஸந்தாநார்த்தம்- நிர்ப்பரத்வாநு ஸந்தாநம். ஆக சரமஶ்லோக மிவற்றைச்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

நைநாராச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

* நிகமநப்படி முற்றிற்று.

---

* பரந்தரஹஸ்யமும் நைநாராச்சான்பிள்ளையே யருளிச்செய்தது. திருமந்த்ரார்த்த வ்யாக்யாநாதிகளில் விஶதம். ஆச்சான்பிள்ளை என்பது இவரையே. பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்ததாகில் தத்வத்ரயாதிகளிற்போலே இவ்விடத்திலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை என்றே அருளிச்செய்யலாம். நைநாராச்சான்பிள்ளை என்றே ஸம்ப்ரதாயம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமல்லோககுரவே நம:.

பரந்தபடி.

திருமந்த்ரப்ரகரணம்.

—[உபோத்காதம்.]—

* (நித்யோ நித்யாநாம்) (க) என்றும், (ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா † வீஶநீஶௌ) (உ) என்றும், (ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ வித்த்யநாதீ) (௩) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்கச்செய்தேயும், (அஸந்நேவ ஸபவதி) (௪) என்கிறபடியே - அநாதிகாலம் அஸத்வ்யவஹாரத்துக்கு விஷயமாய்ப்போந்தது - ப்ரஹ்மவிஷய ஜ்ஞாநராஹித்யத்தாலே யாகையாலே, (ஸந்தமேநம்) (௪) என்கிறபடியே ஸத்வ்யவஹாரத்துக்கு விஷயமாம்போது ‡ ப்ரஹ்மவிஷய ஜ்ஞாநஸத்பாவத்தாலே யாகவேணும்.

இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநவிஶேஷமாகிறது - ¶ ஈஶ்வரனுடைய ஶேஷித்வ விஷயஜ்ஞாநமும், உபாயத்வவிஷயஜ்ஞாநமும், உபேயத்வவிஷயஜ்ஞாநமுமிறே.

ஈத்ருஶமாநஜ்ஞாந விஶேஷத்துக்கு உத்பாதகமாயிருப்பது - அபௌருஷேயமாய், நித்ய நிர்தோஷமாய், ஸ்வத: ப்ரமாணமானவேதம்.

அந்த வேதந்தான், (அநந்தா வை வேதா:) (௫) என்கிறபடியே - அஸங்க்யாதமா யிருக்கையாலும், (அல்பஶ்ச கால:) (௬) என்றும், (ஹ்ரஸ்வதஜீவிதமத்யல்பம்) (எ) என்றும், (நம்முடைநாள்) (அ) என்றும், இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே - சேதநர் பரிமிதகால வர்த்திகளா யிருக்கையாலும், உள்ளகாலந்தன்னிலே வேதத்திற்சொல்லுகிறவர்த்தத்தை யாராயவென்றிழிந்தால், (ஶ்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி) என்றும், (பஹவஶ்ச விக்நா:) (௬) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஶ்ரேய:ப்ராப்தி § ப்ரத்யூஹ பாஹுள்யத்தாலும்,

---

* நித்ய: - என்று பரமாத்மாவைச் சொல்லுகையாலே ப்ரபந்தாதியில் மங்களாசரணம் ஸித்தமாயிற்று.

† ஈஶாநீஶௌ - என்றிருக்க வேண்டியிருக்க 'ஈஶநீஶௌ' என்றது - சாந்தஸம்.

‡ 'ப்ரம்ஹஜ்ஞாநாஜ்ஞாநாப்யாம் ஆத்மநஸ்ஸத்பாவாஸத்பாவௌ தர்ஶயதி' என்கிற ஆநந்தமயாதிகரண பாஷ்யமநுஸந்தேயம்.

¶ 'ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுபி: । ஜ்ஞாநத்ரய முபாதேய மேதத்அந்ய ந்நகிஞ்சந' என்கிற வசநத்தை யுள்கொண்டருளிச்செய்கிறார் - (ஈஶ்வரனுடைய) இத்யாதி. ஸ்வஜ்ஞாநத்தைச்சொன்னது - ஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான ஶேஷிஸ்வரூபமு முக்தமென்று கருத்து.

§ ப்ரத்யூஹம் - விக்நம். 'விக்நோ(அ)ந்தராய: ப்ரத்யூஹ:' என்று கோஶம்.

க. ஶ்வே. ௬ - ௧௩.
உ. ஷ ௧ - ௯.
௩. கீ. ௧௩ - ௧௯.
௪. தை. ஆ. ௬.
௫. யஜுஷ. தை. ப்ரா. ௩ - ௧௦-௧௧-௪.
௬. உத்தரகீதா. ௩.
எ.
அ. தி. வா. ௧ - ௩ - எ.

அந்த வேதத்தில் ஸாரபூதமான அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதை யற்றிருக்கும்.

ஆனபின்பு, (யத்ஸாரபூதம் தது³பாஸிதவ்யம்) (*) என்கிறபடியே - வேததாத்பர்ய பூதமாயிருப்பதொன்றாலே வேதத்தில் நிர்ணீதமான வர்த்தத்தை யறியவேணும்.

அதில் (ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச - ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம்) (௧) என்கிறபடியே † ஸகலவேத தாத்பர்யபூமியா யிருப்பதொரு மந்த்ரமாகையாலே, இம்மந்த்ரமுகத்தாலே சேஷசேஷிபாவாதி ஜ்ஞாநம் உபாதேயமாகக்கடவது.

(யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு) (௨) இத்யாதிப்ரக்ரியையாலே ஸகலதைவங்களிலும் ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரதாநனாகிறாப்போலே ஸகலமந்த்ரங்களிலும் இம்மந்த்ரவிசேஷம் ப்ரதாநமா யிருப்பதொன்று.

(ஆஸ்தாம் தே கு³ணராஶிவத்) (௩) (ப³ஹவோ ந்ருப கல்யாணகு³ணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே) (௪) (தவாநந்தகு³ணஸ்யாபி ஷடே³வ ப்ரத²மே கு³ணா:) (ஈறிலவண்புகழ்) (௫) என்றும், (ப³ஹூநி மே வ்யதீதாநி) (௬) (எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்) (௭) (பிறப்பில் பல்பிறவிப்பெருமான்) (௮) என்றும், இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - ஸர்வேஶ்வரனுடைய கு³ணங்களும், கு³ணபரீவாஹங்களான அவதாரங்களும் அஸங்க்²யாதங்களா யிருக்குமாபோலே, அவற்றை யநுப⁴வித்திருக்கும் மந்த்ர விசேஷங்களும், (ப³ஹுபி⁴ர்மந்த்ரை:) (௯) என்கிறபடியே ப³ஹுவித⁴ங்களாயிருக்கும்.

இப்படி ப³ஹுவித⁴ங்களான மந்த்ரவிசேஷங்களில் வைத்துக்கொண்டு, (நாராயணாய ‡ வித்³மஹே வாஸுதே³வாய தீ⁴மஹி தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத³யாத்) (௧0) என்று விஷ்ணுகா³யத்ரியிலே யிம்மூன்று மந்த்ரத்தையும் ப்ராதா⁴ந்யேந ப்ரதிபாதிக்கையாலே, வ்யாபகமந்த்ரத்ரயமும் ப்ரதா⁴நமாகக்கடவது.

---

* உத்தரகீ³தா. ௩.

† வேத³ஶப்³த³ம் - உப⁴யபரம். 'ருசோயஜூம்ஷி' இத்யாதி³ ஸாமாந்யஶப்³த³முண்டாகையாலே. இத்தால் - ஸகலவேத³ ஸங்க்³ரஹத்வம் திருமந்த்ரத்துக்குஸித்³த⁴மாயிற்று. ஆனால் 'த்ரைகு³ண்ய விஷயாவேதா³:' என்கிறபடியே கு³ணாநுகு³ண ஸாத்⁴ய ஸாத⁴ந பரவேத³வாக்யஸங்க்³ரஹத்வமிதுக்குக்கூடும்படி என்னென்னில் - அவ்வோஸாத்⁴ய ஸாத⁴நங்களுக்கு விரோதி⁴ஸ்வரூப பரஷஷ்ட்ட்யந்தமகாரத்திலும், தத்ததா³ராத்⁴யத்வ தத்தத்ப²லப்ரத³த்வரூப ப⁴க³வத்கல்யாண கு³ணங்களுக்கு நாரபத³த்திலுமுண்டென்றுகண்டுகொள்வது.

‡ நாராயணம் உபாஸ்மஹே, வாஸுதே³வம் த்⁴யாயாமி, தத்-த்⁴யாநம், ந: - அஸ்மாகம், விஷ்ணு: - ப்ரசோத³யாத் - நிர்வர்த்தயதி³த்யர்த²:.

௧. ஹாரீத. ௩ - ௪௫.
௨. நாரதீ³யகல்பே அஷ்டாக்ஷரப்³ரஹ்மவித்³யாயாம். ௧ - ௪௧.
௩. ஸ்ரீரங் - ஸ்த. ௨ - ௭௪.
௪. ராமா - அயோ. ௨ - ௨௬.
௫. தி - வா. ௧ - ௨ - ௧0.
௬. கீ³. ௪ - ௫.
௭. திருவிருத்தம். ௧.
௮. தி - வா. ௨ - ௯ - ௫.
௯. நாரதீ³யகல்ப - அஷ்டா. ௧ - ௪0.
௧0. தை - நா. ௧.

அந்தர்வ்யாபக மந்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு, ப்ரதமத்திலே நாராயண ஶப்தத்தை ப்ராதாந்யேந ப்ரதிபாதிக்கையாலும், மேல்தானும் வாஸுதேவ விஷ்ணு ஶப்தங்களை யநாதரித்துப் † பலவிடங்களிலும் நாராயணஶப்தத்தையிட்டு பகவத்ஸ்வரூபாதிகளை நிர்தேஶிக்கையாலும், இப்படி வேதபுருஷனாதரித்த வளவன்றிக்கே, வேதார்த்தவிஶதீகரண ப்ரவ்ருத்தரான வ்யாஸாதி பரமருஷிகள் பலரும் - வேதார்த்தோபப்ரும்ஹணங்களாயிருக்கிற ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே பலவிடங்களிலும் (ஆர்த்தா விஷண்ணா:) (ஆபோ நாரா:) (க) ‡ (மாஹைர்மாஹை:) (ஸர்வவேதரஹஸ்யேஷு:) (ஏகோऽஷ்டாக்ஷர மேவாலம்) என்று ஸகலமந்த்ரப்ரதாநதயா இத்தை ப்ரஶம்ஸிக்கையாலும், ஸ்வயத்நஸாத்யமான பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே லப்த ஸார்வஜ்ஞரான ருஷிகளைப் போலன்றிக்கே, (மயர்வறமதிநலமருளினன்) என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷத்தாலே ¶ ஸம்யஜ்ஞாத ஸமஸ்தவஸ்து வாஸ்தவரான ஆழ்வார்கள் பலரும் - ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே பலவிடங்களிலும் இத்தையே ப்ரஶம்ஸிக்கையாலும், ததநுஸாரிகளான பூர்வாசார்யர்களும் - இதர மந்த்ரங்களை யநாதரித்து, இத்தையே தந்தாமுக்குத் தஞ்சமாக வநுஸந்தித்து, உபதேஶவேளையிலும் தந்தாமைப்பற்றினவர்களுக்கு இத்தையே உஜ்ஜீவநஹேதுவாக வுபதேஶித்துப் போருகையாலும், ததநுயாயிகளான நமக்கும் இதுவே அநுஸந்தேயமாகக்கடவது.

(விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்) (உ) என்கையாலேயிறே திருப்பல்லாண்டை நம்மனிச்சராதரிக்கிறது.

வாச்யவைபவம்போலன்று வாசகவைபவம். ÷ அவன் தூரஸ்தனானாலும் இது ஸந்நிதிபண்ணிக் கார்யஞ்செய்யும். த்ரௌபதிக்கும் பலஸித்தி யுண்டாயிற்றது திருநாமவைபவத்தாலேயிறே. (ஸாங்கேத்யம்) (௩) என்கிறபடியே, இதுதான்சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் + தன்ஸ்வரூபங்கெட

† நாராயணாநுவாக, ஸுபாலோபநிஷத், அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணாதிகளிலென்றபடி.

‡ ஸரியான பாடங்கோஶாந்தரங்களில் கண்டுகொள்க.

க. வி - பு. க - ௪ - ௬.

¶ ஸம்யஜ்ஞாதம் - ஸம்யஜ்ஞாதம். வஸ்துநோ பாவ: - வாஸ்தவம். ஸம்யஜ்ஞாதம்-ஸமஸ்தவஸ்து வாஸ்தவம், யைஸ்தே - என்று விக்ரஹம். உ. திருப்பல்லாண்டு. கஉ.

÷ அவன் - வாச்யன். தூரஸ்தனானாலுமிதி - தேஶத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துத:வும், விப்ரகர்ஷம் விவக்ஷிதம். ஆத்யந்த விப்ரகர்ஷங்கள் - பரவ்யூஹங்களிலே, மத்ய விப்ரகர்ஷம் - விபவங்களிலே. அர்ச்சைகளிலே - ஸர்வபுருஷ ஸாந்நித்யாபாவத்தாலே தேஶவிப்ரகர்ஷத்வமுண்டு. மூலமந்த்ரத்துக்கு - லோகஸித்த்ய ஸாமக்ரீ ஸத்வத்தால் ஸர்வபுருஷா ஸாதாரண்யேந முக்திஹேது பரிபூர்ண ஜ்ஞாநஜநகதயா தேஶத: காலத: வஸ்துதஸ்ஸந்நிகர்ஷோऽஸ்தீதி விவேக:. 'இது' என்கையாலே லௌகிகப்ரத்யக்ஷ விஷயதயா வஸ்து விப்ரகர்ஷ மில்லையென்று வ்யஞ்ஜிதமாயிற்று. 'ஸந்நிதிபண்ணி' என்கையாலே தேஶஸந்நிகர்ஷமும் காலஸந்நிகர்ஷமுஞ் சொல்லப்பட்டது. ௩. பாகவதபு. ௬ - உ-க௪.

+ 'தான் கெடநில்லாது' என்னாதே 'தன்ஸ்வரூபம்' என்கையாலே 'ஸ்வமாத்மீயம் ரூபம் - ஆகார:' என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ரக்ஷகத்வரூப ஸ்வபாவலாபத்தாலே அதி

நில்லாது. (ஓராயிரமாய்) என்கிறபடியே, அவன்றனக்கும் ரக்ஷணபரிகரமிது வே. * ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளைப்போலே அல்லாத திருநாமங்கள்; ஜ்ஞாநாந்தங் களைப்போலேயிது. (நாமமாயிரமேத்தநின்றநாராயணா) (க) (நாமம்பலவுமு டை நாரணநம்பி) (உ) என்னுநின்றதிறே. இதுதான் ஸர்வாதிகாரம். ப்ரண வார்த்தத்துக்கு எல்லாருமதிகாரிகள். இடறினவன் 'அம்மே' என்னுமாபோ லே, இது சொல்லுகைக்கு எல்லாரும் யோக்யர்; ப்ராயஶ்சித்தாபேக்ஷை யில்லை.

இதுதான் ஃபலப்ரதமாமிடத்தில், (ஐஹலௌகிகமைஶ்வர்யம் ஸ்வர்காதி யம் பாரலௌகிகம்-கைவல்யம் ஭கவந்தஞ்ச மந்த்ரோऽயம் ஸாதயிஷ்யதி) (ங) என்றும், (நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்தஸாதக꞉) (ச) என் றும், (குலந்தரும் செல்வந்தந்திடும்) (ரு) என்றும், இத்யாதிகளிற் சொல்லு கிறபடியே - ஐஶ்வர்ய கைவல்ய ஭கவச்சரணார்த்திகளாகிற த்ரிவிதாதிகாரி களுக்கும், தத்தத்ஸ்வாபிமத ஃபலவிஶேஷங்களை ஸாதித்துக் கொடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். ஭கவச் சரணார்த்திகளான வதிகாரிகளில், ஭க்தியோக பரனுக்கு - கர்ம ஜ்ஞாநங்களினுடைய வுத்பத்திக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாயிருக் கிற ப்ரபலகர்மங்களை நிவர்த்திப்பித்து, அவன்றனக்கு உத்தரோத்தரம் அபிவ்ருத்திகளையும் பண்ணிக்கொடுத்து, தத்வாரா உபகாரமாயிருக்கும். ப்ர பத்த்யதிக்ருதனுக்கு - ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநஜநகமாய், காலக்ஷேபஹேது வாய், (எனக்கென்றுந்தேனும் பாலுமமுதுமாய் திருமால்திருநாமம்) (சு) என்கிறபடியே, † ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவைப்போலே ஸ்வயம்போக்யமு மா யிருக்கும்.

இப்படி அபேக்ஷிதஃபலஸாதகத்வமாத்ரமே யன்றிக்கே, (ஸர்வமஷ்டா க்ஷராந்தஸ்தம்) (எ) என்றும், (நின்திருவெட்டெழுத்துங்கற்று - மற்றெல் லாம் பேசிலும்) (அ) என்றும், இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, ஜ்ஞாதவ் யங்களானநிகிலத்ரய்யந்த ரஹஸ்யஸித்த தத்வார்த்த விஶேஷங்களையும் ஸா கல்யேந ஜ்ஞாபிக்கக் கடவதாயிருக்கும்.

நிக்கு தாஹகத்வம்போலேயும், ஜலத்துக்கு வஹ்நிநிவர்த்தகத்வம்போலேயும், தேஜஸ்ஸுக் கு தமோநிவர்தகத்வம் போலேயும், ஔஷதத்துக்கு ரோகநிவர்தகத்வம்போலேயும் ஸ்வாபாவிக யர்மத்துக்கு ப்ரச்யுதியில்லை என்று தோற்றுகிறது.

* நிரூபித ஸ்வரூப விஶேஷணங்களான ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கும் ப்ர தாநமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநஶக்தி பலைஶ்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷட்குணங்க ளைப்போலே அவ்யாபக மந்த்ரங்களும் வ்யாபக மந்த்ர த்வயங்களும் என்றபடி. ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களான ஜ்ஞாநாநந்தங்களைப்போலே அவ்யாபக வ்யாபகாந்தர விலக்ஷண மாய் வேதவைதிக ஜநபரிக்ரஹீதமான திருமந்த்ரம் என்றபடி.

† 'ரஸோவைஸ꞉' 'எனக்குத்தேனே பாலே கன்னலே யமுதே' இத்யாதிரீத்யா இந்த மந்த்ர ப்ரதிபாத்யமான வஸ்து ஸ்வயம்போக்யமா யிருக்குமாபோலே தத்ப்ரதிபாதக மான இம்மந்த்ரமும் ஸ்வயம்போக்யமுமா யிருக்கும் என்றபடி.

க. நாச்சியார் தி - மோ. உ - க.
உ. திருமொழி. கO - அ - ச.
ங. ஹாரீதஸ்ம்ருதி. ங - சஎ.
ச. நாரதீயக - அஷ்டா. க - சO.
ரு. திரு - மோ. க - க - கூ.
சு. ஷெ கூ - கO - கூ.
எ. ஹாரீத. ங - சரு.
அ. தி - மோ. அ - கO - ங.

* ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்தங்களெல்லா மிதிலே புஷ்கலமாக ப்ரதிபந்நமா கில், மற்றை ரஹஸ்ய த்வயமு மநுஸந்தேய மாகாதொ வென்னில்-அது செய்யாது; இதிலே ஸங்க்ஷிப்தங்களான வர்த்தங்களை அவை விஸ்த்ருதங்களாக ப்ரதிபாதிக்கிறன வாகையாலே; ஸகலார்த்தமுமிதிலே கண்டோக்தமாகிலிறே அவையநுஸந்தேயங்களாவன; இதில் அஸ்பஷ்டங்களான வர்த்தங்களை அவை விஸ்த்ருதங்களாக ப்ரதிபாதிக்கிறன வாகையாலே, அவற்றினுடைய வநுஸந்தேயதைக்குக் குறையில்லை. † விதியநுஷ்டாநரூபங்க ளாகைபாலும், அவற்றையொழிய ஃபலஸித்தி யில்லாமைபாலும் அவை யநுஸந்தேயங்கள். இது தன்னிலே 'அவையநுஸந்தேயங்க ளானபோது இதினுடைய நைரபேக்ஷ்யம் ஹீநமாகாதோ' வென்கிற சோத்யமும்பரிஹ்ருதம்.

ஆக, இப்படி வேதங்களோடு, வைதிகரான ருஷிகளோடு, ஆழ்வார்களோடு, ஆசார்யர்களோடு வாசியற எல்லாருமித்தையே யாதரிக்கையாலும், எல்லாவதிகாரிகளுக்கும் நின்ற நின்ற நிலைகளிலே அபேக்ஷித ப்ரதாநம் பண்ணக்கடவதா யிருக்கையாலும், ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ஜ்ஞாபகமாகையாலும், இம் மந்த்ரவிசேஷம் எல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாயிருக்கும்.

இம்மந்த்ரந்தனக்கு ப்ராதாந்யேந ப்ரதிபாத்யமான வர்த்தமாகிறது - ஈஸ்வரனுக்கு மாத்மாவுக்கு முண்டான சேஷசேஷிபாவ ஸம்பந்த மாகையாலே, ஆத்மபரமாத்ம ஸ்வரூப நிரூபணமும், விரோதிஸ்வரூப நிரூபணமும், கைங்கர்யஸ்வரூப நிரூபணமுமிதுக்கு சேஷதயா வரக்கடவது. அந்த சேஷசேஷிபாவ ஸம்பந்தந்தான் - த்விநிஷ்டமா யிருக்கையாலே, பகவத் ஸ்வரூப நிரூபணமும், சேதநஸ்வரூப நிரூபணமும் அபேக்ஷிதமாகக்கடவது. இதுதான் ஸித்தியமாவது - அதுக்கு விரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய நிவ்ருத்தியுண்டானு லாகையாலே, விரோதி நிவ்ருத்தி யபேக்ஷிதமா யிருக்கும். அதுதான் ஃபலமாவது - (அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:) என்கிறபடியே கிஞ்சித்காரத்துக்கநந்தர மாகையாலே சேஷத்வவ்ருத்தி நிரூபணம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

ஆக, பதத்ரயமும் - ஆத்ம பரமாத்ம ஸம்பந்தத்தையும், தத்ஸம்பந்த விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய நிவ்ருத்தியையும், தத்ஸாஃபல்ய ஹேதுபூதமான கிஞ்சித்காரத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

இது தனக்கு-'ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறது' என்றும்,'ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது' என்றும் வாக்யார்த்தம். ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிற விதுக்கு-விரோதிஸ்வரூபமும், உபாயஸ்வரூபமும், ஃபலஸ்வரூபமும், அதிகாரிஸ்வரூபமும், பகவத் ஸ்வரூபமு மாகிற அஞ்சர்த்தமுஞ் சொல்லா நிற்கச் செய்தே, மற்றைநாலும் அதிகாரிக்காகையாலே, அதிகாரிஸ்வரூபமும் ப்ரதமத்திலே அபேக்ஷிதமாயிருக்கையாலும், ப்ரஸித்திப்ராசுர்யத்தாலும், 'ஸ்வஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று பொருளாகக்கடவது.

---

* ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்தமாவது - அர்த்தபஞ்சகம்.

† விதிபரம் - சரமஶ்லோகம். அநுஷ்டாநரூபம் - த்வயம்.

இதில் ப்ரணவ மொன்றிலு மன்றோ ஆத்மஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறது, நமஸ்ஸாலும் நாராயண பதத்தாலும் - உபாயஸ்வ ரூபத்தையும் உபேயஸ்வரூபத்தையுஞ் சொல்லா நிற்க, திருமந்த்ரம் முழுக்க 'ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறது' என்று சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்னில் - ப்ரணவத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற பகவச்சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூப மாகிறாப்போலே, உத்தர பதத்திலும் ப்ரதிபாத்யமான பகவதேகஸாதநத்வமும் பகவதேகபோக்யத்வமும் இவனுக்கு ஸ்வரூபமா யிருக்கையாலே, பதத்ரயமும் * ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற தென்னக்குறையில்லை.

† நாராயண பதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற ஶேஷவ்ருத்தி ப்ராப்யமாகிறாப்போலே, முன்பு சொல்லுகிற பகவச்சேஷத்வமும், அந்யஶேஷத்வராஹித்யமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியும், ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமும், ததீயஶேஷத்வமும் இதஃ பூர்வமப்ராப்தமாய், மேல் ப்ராப்தமா யிருக்கையாலே, தத்ப்ரதி பாதகமான பதத்ரயமும் ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற தென்னக்குறையில்லை.

ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களாலே ஸ்வரூபஞ்சொல்லி, நாராயண பதத்தாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிற தென்னவுமாம்.

சதுர்த்த்யந்த மான ப்ரதமாக்ஷரத்திலே-ரக்ஷகத்வ ஶேஷித்வங்கள் சொல்லி, மத்யமாக்ஷரமான உகாரத்திலே - அந்யஶேஷத்வ நிவ்ருத்தியைச் சொல்லி, த்ருதீயாக்ஷர மான மகாரத்திலே - ப்ரக்ருதேஃ பரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணத்வஞ்சொல்லி, நமஸ்ஸாலே - விரோதிஸ்வரூபத்தினுடைய த்யாஜ்யத்வஞ் சொல்லி, பகவச்சேஷத்வ பலஷ்கல்ய ஹேதுவான பாகவதஶேஷத்வஞ்சொல்லி, ‡ ஶேஷத்வாநுரூபமான உபாயஸ்வரூபஞ்சொல்லி, நாராயண பதத்தாலே - ஸர்வாத்ம ஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வரூபஞ்சொல்லி, சதுர்த்தியாலே - ஶேஷவ்ருத்தியைப் ப்ரார்த்தித்துத் தலைக்கட்டுகையாலே, ரக்ஷகத்வந் துடங்கி ஶேஷவ்ருத்தி பர்யந்தமான நடுவுண்டான அர்த்த விஶேஷங்க ளெல்லாம் பதார்த்த மாகக்கடவது.

---

* 'விஷ்ணோரநந்யஶேஷத்வம் ததைவாநந்யஸாதநம் - ததைவாநந்யபோக்யத்வம் த்ர்யாகாரத்ரயம் ஸ்ம்ருதம்' என்கிற ஹாரீதவசநத்தின்படியே ஆகாரத்ரயரூப ஸ்வரூபத்தை என்றபடி.

† 'ப்ராப்யஞ்சொல்லுகிறது' என்கிறவாக்யார்த்த யோஜனைக்கு அநுகுணமாக மந்த்ரார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் - நாராயண பதத்தாலே இதி.

‡ நமஸ்ஸாலே ஶேஷத்வாநுரூபமான வுபாயஸ்வரூபஞ் சொல்லும்படிதான் - ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற நமஸ்ஸாலே ஸ்வாதந்த்ர்ய கார்யமான ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமும், காரணத்தோபாதி நஶித்துப்போகையாலே, இனிஶேஷமாய் பரதந்த்ரனான இவனுடைய வநிஷ்ட நிவ்ருத்தியுமிஷ்ட ப்ராப்தியும் பண்ணுவான் ஶேஷியாகையாலே ஈஶ்வரனேவுபாயம் என்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தம். ஆகையாலே ஆர்த்திகமானபாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபத்தையும், ஆர்த்திகமான வுபாயத்தையுஞ் சொல்லுகிறதென்றபடி. யத்வா, 'ருச்ஹய்வமேகம் ஶரணம் ஶரண்யம் புருஷர்ஷபாஃ' என்றுபதேஶிக்கப்பட்ட ஶரணாகதியினுடைய வநுஷ்டாந காலத்திலே 'த்ரௌபத்யா ஸஹிதா ஸர்வே நமஶ்சக்ருர்ஜநார்தநம்' என்று நமஶ்ஶப்த ப்ரயோகங் காண்கையாலே ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே ஶரணாகதித்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது.

ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வஶேஷித்வ ஸர்வரக்ஷகத்வங்களும் நிரதிஶயபோக்யத்வமும் தாத்பர்யார்த்தம்.

இத்திரு மந்த்ரந்தான் - அநாதிகாலம் ஈஶ்வரனுக்கு ரக்ஷ்யபூதருமாய் ஶேஷபூதருமா யிருக்கிற சேதநர்பக்கலிலே ரக்ஷகத்வ ஶேஷித்வ புத்தி பண்ணியும், ஜடமாய் இதம்புத்தி யோக்யமா யிருக்கிற ப்ரக்ருதி தத்வத்திலே - ப்ரக்ருதே: பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்கிற ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குப் பண்ணக்கடவ அஹம்புத்தியைப் பண்ணியும், ஸ்வரூப விருத்தமான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு உபாயாபாஸங்களிலே-உபாயபுத்தியையும், ப்ராப்யா பாஸங்களிலே-ப்ராப்யபுத்தியையும்பண்ணி ஸம்ஸரித்துப் போந்தசேதநனுக்கு—பகவதிவ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடையவும் ரக்ஷ்யத்வ ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து, ஆத்மஸ்வரூபம் ப்ரக்ருதே: பரமாய் ஜ்ஞாநாஶ்ரயமா யிருக்குமென்று மிடத்தையு மறிவித்து, ஸ்வரூப விரோதியான ஸ்வஸ்வா தந்த்ர்யத்தினுடைய நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக பகவச்சேஷத்வ பௌஷ்கல்யத்தைப் பிறப்பித்து, உபாயாபாஸங்களில் உபாயத்வபுத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸம்யகுபாயமான ஸித்த ஸாதநத்திலே யதாவஜ் ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, புருஷார்த்தாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக * நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணமான பகவத் கைங்கர்யமே நிரதிஶய புருஷார்த்தம் என்னுமிடத்தையு மறிவிக்கிறது.

இத்திரு மந்த்ரந்தான் - ஸ்வஸ்வரூப, (1) பரஸ்வரூப, (2) விரோதிஸ்வரூப (3) புருஷார்த்த, (4) ததுபாயங்களில் (5) அந்யதாப்ரதிபத்தி பண்ணிப்போந்த சேதநனுக்கு, யதாவத் ப்ரதிபத்தியைப் பிறப்பிக்கிறது.

(1.) ஸ்வஸ்வ ரூபமாகிறது - தேஹேந்த்ரியாதிகளிற் காட்டில் விலக்ஷணமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான ஆத்மஸ்வரூபம். அதில் யதாவத்ப்ரதிபத்தியாவது - பகவதநந்யார்ஹ ஶேஷபூதமாய், பகவதேகரக்ஷ்யமாய், பகவதேக போக்யமா யிருக்குமென்றறிகை.

(2.) பரஸ்வ ரூபமாவது - † ஹேயப்ரத்ய நீகமாய், கல்யாணகுணாகரமாய், அப்ராக்ருத திவ்ய மங்கள விக்ரஹ விஶிஷ்டமான பகவத் ஸ்வரூபம். அதில் யதாவத் ப்ரதி பத்தியாவது - ஸர்வஶேஷியாய், ஸர்வரக்ஷகமாய், நிரதிஶயபோக்யமா யிருக்குமென்றறிகை.

(3.) விரோதிஸ்வரூபமாவது - ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநஜநநவிரோதியாய், யதாவஜ்ஜ்ஞாந ஜநநவிரோதித்வ மாத்ரமேயன்றிக்கே, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அந்யதாஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞாந ஜநகமாயிருக்கிறப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம். அதில் யதாவத்ப்ரதிபத்தியாவது - ஏததீயங்களானஶப்தாதிவிஷயங்கள் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதூஷிதங்க ளாகையாலே ஜுகுப்ஸாவிஷயமா யிருக்குமென்றும், அவற்றை ஸ்வயத்நத்தாலே

† ஹேயப்ரத்ய நீகத்வமாவது - ஆஶ்ரிதருடைய ஹேயநிராஸகத்வத்துக்கடியான ஹேயப்ரதிபடத்வம். யத்வா, த்ரிவித வேதநாவேதந தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமாயிருக்கை.

கழித்துக்கொள்ள வொண்ணுதாப்போலெ ஹமவஷேக நிவர்த்யமாயிருக்கு மென்றும் ப்ரதிபத்திபண்ணுகை.

(4.) புருஷார்யஸ்வரூபமாகிறது-அநாதிகால கர்மப்ரவாஹ ப்ராப்த ப்ரக்ருதிஸம்பந்த வியோகபூர்வகமாக அர்சிராதி மார்கத்தாலே அப்ராக்ருதஜிவ்யதேசத்தை ப்ராபித்து, ஹமவதிகுணைக யாரகரான ஸூரிகளோடேயொரு கோவையாய், ஹமவதநுபவ ஜநிதஹர்ஷத்தாலே ப்ரேரிதனுப், (காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந்) (க) (ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ ஹவதி) (உ) (யேந யேந யாதா கச்சதி தேநதேந ஸஹகச்சதி) இத்யாதிப்படியே, ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உசிதமாக ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பண்ணும் ஶேஷவ்ருத்தி. அதில் யதாவத்ப்ரதிபத்தியாவது - தானுகந்த கைங்கர்யமாதல், தானுமவனுமுகந்த கைங்கர்யமாதல் பண்ணுகை அபுருஷார்ய மென்றும், (தந்நியுக்தஃ கரிஷ்யாமி) (க்ரியதாமிதி மாம் வத) (ங) (முகப்பேகூவிப் பணிகொள்ளாய்) (ச) என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - அவனேவச்செய்கையே புருஷார்யமென்றும், இப்படி செய்யாநின்றால் வேறேயொரு புருஷார்யத்துக்கு ஸாயநதயா செய்கை யன்றிக்கே ஈஶ்வரனுடைய முகவிகாஸமே ப்ரயோஜநமாகச் செய்யுமதென்றும் ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

(5) உபாயஸ்வரூபமாகிறது-ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி கல்யாணகுண விஶிஷ்டமாய், நித்யமங்கள விக்ரஹோபேதமாய்,* துஷ்கரத்வாதி தோஷஸம்ஹாவநாகந்தரஹிதமாய், அந்திமஸம்ருதி நிரபேக்ஷமாய், ஏகரூபமாய், பரமசேதநமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமா யிருக்கிற ஸித்யஸாயநம்; அதில் யதாவத்ப்ரதிபத்தியாவது - இதரோபாயத்யாக பூர்வகமாக ஸ்வீகரிக்கவேணு மென்றும், ஸ்வீகார விஶிஷ்டமானபோது ஹலப்ரதமாகாநிற்கச்செய்தே தந்நிரபேக்ஷமாயிருக்கு மென்றும் ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

அதில், ஸ்வஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறது-ப்ரணவம். பரஸ்வரூபஞ்சொல்லுகிறது-நாராயணபதம். விரோதிஸ்வரூபத்தையும், உபாயஸ்வரூபத்தையுஞ் சொல்லுகிறது - நமஸ்ஸு. நாராயணபதத்தில் சதுர்த்தி- புருஷார்ய ஸ்வரூபத்தையுஞ் சொல்லுகிறது.

இவ்வதிகாரிக்கு ஜ்ஞாதவ்யார்ய ப்ரகாஶகத்வேந அத்யந்தோபாதேயமாயிருக்கிறரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, சரமஶ்லோகத்தாலும் த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற உபாயோபேயங்களுக்குமுன்னே † ஆத்

* துஷ்கரத்வாதி தோஷஸம்ஹாவனை-உபாயாந்தரத்துக்கிறே. இந்த ஸித்யோபாயத்துக்கவைகளில்லை என்றுகருத்து. துஷ்கரத்வாதி - என்கிற வாதிஶப்தத்தாலே - ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திக்வேந குணக்ருததயா ஔபாதிகத்வமும், ப்ராஹ்மண்யாதி விஶிஷ்டதேஹாத்ம ப்ரமக்ருதத்வமும், கர்த்ருத்வ - ஹோக்த்ருத்வ ரூபாஹங்கார கர்ஹத்வமும், கர்மௌபாதிக கரணகளே வரஸாத்யத்வமும், ஶேஷத்வ விருத்தத்வமும், பாரதந்த்ர்ய விருத்தத்வமும், தேவதாந்தரவிஷயத்வமும், ப்ராப்ய விரோதித்வமும், ஶிஷ்டாசார விருத்தத்வமும், கலியுகவிருத்தத்வமுமாகிற தஶவித தோஷமுஞ் சொல்லப்படுகிறது.

† அதிகாரி ஸ்வரூப நிரூபணம் - என்று பாடாந்தரம்.

க. தை - ப்ருகு. கo - ரு. ங. ரா - ஆர. கரு - எ.
உ. ஹா - உப. அ - க - சு. ச. தி - வா. அ - ரு - எ.

மஸ்வரூப நிரூபணம் அபேக்ஷிதமா யிருக்கையாலே, ப்ரதமரஹஸ்யமான திருமந்த்ரம் ப்ரதமத்திலே அநுஸந்தேயம்.

—[அக்ஷரபதவிபாகாதிகள்.]—

திருமந்த்ரந்தான், (ஓமித்யேகாக்ஷரம் நம இதிதே்வே அக்ஷரே நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி, ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத் நமஇதி பஸ்சாத் நாராயணாயேத் யுபரிஷ்டாத்) (க) என்றும், (நின்திருவெட்டெழுத்துங்கற்று) (உ) என்றும், (எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே) (ங) என்றும், இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமாயிருக்கும்.

பதத்ரயமும் அர்த்தத்ரய ப்ரகாஸகமாயிருக்கும்.

இதில், ப்ரதமபதம் - ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதநபரமாயிருக்கும். மத்யமபதம் - உபாயயாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதநபரமாயிருக்கும். உத்தரபதம் உபேயயாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதநபரமாயிருக்கும்.

ப்ரதமபதம் - ஸேஷத்வ ப்ரகாஸகமாயிருக்கும். மத்யமபதம்-பாரதந்த்ர்ய ப்ரகாஸகமாயிருக்கும். உத்தரபதம்-கைங்கர்ய ப்ரகாஸகமாயிருக்கும்.

ஸேஷத்வாநுஸந்தாநத்தாலே - அந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தி பிறக்கும். பாரதந்த்ர்யாநு ஸந்தாநத்தாலே-ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்திபிறக்கும். கைங்கர்யாநுஸந்தாநத்தாலே - அப்ராப்தவிஷய கிஞ்சித்கார நிவ்ருத்திபிறக்கும். ஈஸ்வரஸேஷித்வ ஜ்ஞாநத்தாலே - தேவதாந்தர பரத்வ ப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தி பிறக்கும். ஸ்வபாரதந்த்ர்யாநுஸந்தாநத்தாலே - ஸாத்யஸாதநஸம்பந்த நிவ்ருத்திபிறக்கும். ஈஸ்வரபோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே - ப்ராப்யாந்தரஸம்ஸர்க நிவ்ருத்திபிறக்கும்.

அதில், ப்ரதமபதமான ப்ரணவம் - மூன்றக்ஷரமாய், * மூன்றுபதமாய் மூன்றர்த்தப்ரகாஸகமாய், ஏகாக்ஷரமாய், ஏகபதமாய், † ஏகார்த்த ப்ரகாஸகமுமாயிருக்கும்.

---

* ப்ரதமாக்ஷரமான வகாரம் லோபித்துக்கிடக்கிற வுதுர்த்தியோடே கூடியிருக்கையாலும், அவதாரணார்த்தமாய் அவ்யயமாயிருக்கிறவுகாரத்துக்கு, 'அர்த்தவதாதுः' என்கிற ஸூத்ரத்தாலே ப்ராதிபதிக ஸம்ஜ்ஞையில், 'ங்யாப்ப்ராதிபதிகாத்' என்றதிகரித்து 'ஸ்வௌஜஸ்மௌட்' என்கிறஸூத்ரத்தாலே விபக்திவந்து 'அவ்யயாதாப்ஸுபः' என்கிற ஸூத்ரத்தாலே விபக்திக்குலோபம் வந்திருக்கையாலும், 'மந - ஜ்ஞாநே' என்கிற தாதுவின்மேலே, 'உணாதயோபஹுளம்' என்று கர்தரிட்விச் ப்ரத்யத்தைப்பண்ணி 'டேः' என்று மன்னில் அந்நுக்குலோபம் பண்ணினால் (ம்) என்று வ்யஞ்ஜநரூபமான மகாரமுண்டாகையாலும் இவைற்றுக்கு 'ஸுப்திஙந்தம்பதம்' என்கிறபடியே பதத்வம் ஸித்தமென்று கண்டுகொள்வது.

† ஏகார்த்த ப்ரகாஸகமாய் - 'தாஸபூதாஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:' ... 'ஸேஷத்வாஸ்ரயோஜீவः' என்று ஜீவஸ்வரூப ரூபைகார்த்த ப்ரகாஸகமாயிருக்கு மித்யர்த்தः.

க. நாராயணோபநிஷத்.

உ. திருமொழி. அ - கO - ங.

ங. திருச்சந்த. எஎ.

அதில், ப்ரதமபதமான அகாரம் - பகவத்வாசகமாயிருக்கும். மத்யமபதமான உகாரம் - அவதாரணவாசியாயிருக்கும். த்ருதீயபதமான மகாரம் - ஆத்மவாசியாயிருக்கும்.

ப்ரணவந்தான் - ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பரஸ்வரூபத்தையும் ப்ரகாஶிப்பியா நிற்கச்செய்தே, ஆத்மஸ்வரூபத்திலே தத்பரமாயிருக்கும். "(ராஜபுருஷ:) என்கிறவிடத்தில், ராஜாவும் ப்ரஸ்துதனுய் புருஷனும் ப்ரஸ்துதனுயிருக்கச்செய்தே, ஶப்தத்தாலே புருஷன் ப்ரதாநனுய், அர்த்த:ராஜா ப்ரதாநனுயிருக்கும். அப்படியே யிவ்விடத்திலும் ஶப்தத்தாலே சேதனன் ப்ரதாநனுய் அர்த்தத்தாலே ஈஶ்வரன் ப்ரதாநனுயிருக்கும்" என்று ஆழ்வானருளிச்செய்யும். ஆகையாலே, ஶாப்தமான சேதநப்ராதாந்யத்தைப்பற்ற (ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத) (௧) என்று ஆத்மவாசகமாகச்சொல்லும்; ஆர்த்தமான ஈஶ்வர ப்ராதாந்யத்தைப்பற்ற, (ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு:) (௨) என்றும், (ப்ரணவ ஸ்ஸர்வவேதேஷு) (௩) என்றும், இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே பகவத்வாசகமுமாயிருக்கும்.

—(அகாரார்த்தாரம்பம்.)—

அதில் ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரம் - (அவ-ரக்ஷணே) (௪) என்கிற தாதுவிலே பதமாய் நிஷ்பந்நமாகையாலே, * ரக்ஷகனான ஈஶ்வரனுக்கு வாசகமாகக் கடவது. தாத்வர்த்தம் ரக்ஷணமாகையாலே, ரக்ஷணமாகிற தர்மம் ஸாஶ்ரயமுமாய் ஸவிஷயமுமாயல்லதிராமையாலே, அதுக்காஶ்ரயதயா பகவத்ஸ்வரூபந்தானே வந்து புகுந்தது. விஷயதயா பத்த முக்த நித்யரூபமான த்ரிவிதாத்மவர்க்கமும் புகுரும். (௫) (நஹி பாலநஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேஶ்வரம் ஹரிம்) என்கிறபடியே - பாலநஸாமர்த்யம் ஸர்வேஶ்வரைக நிஷ்டமாயிருக்கையாலே, பகவத்ஸ்வரூபம் ப்ரஸ்துதமாய்த்து. 'இவனின்னார்க்கு ரக்ஷகன்' என்று வ்யவச்சேதியாமையாலே, த்ரிவிதாத்மவர்க்கமும் ப்ரஸ்துதமாம். 'இன்ன தேஶத்திலே ரக்ஷகனெ'ன்று சொல்லாமையாலே, ஸர்வதேஶரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று. 'ஒருகால விஶேஷத்திலே ரக்ஷகனெ'ன்று சொல்லாமையாலே, ஸர்வகால ரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று. 'இன்ன ப்ரகாரத்திலே ரக்ஷகனெ'ன்று சொல்லாமையாலே, ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று. (௬) (ஞாலத்தூடே நடந்துநின்றும்) இத்யாதி. † ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளில்லாதபோது ரக்ஷ

* 'யோஹவை ஶ்ரீபரமாத்மா நாராயண: ஸபகவாந் அகாரவாச்ய:' 'அகாரோ விஷ்ணுவாசக:' 'அ இதிபகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம்' இதத்யாதி ஶ்ருத்யாதிகளிவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயங்கள்.

† ஸமாஶ்ரிதஜந கார்யோபயோகிகளான ஜ்ஞாநஶக்தி பூர்திப்ராப்தி ரூபகுண சதுஷ்டயங்கள் என்றபடி. 'கீழ்நின்றநிலையும், மேல்போக்கடி யறிகைக்கும் அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு மேகாந்தமான குணவிஶேஷங்களையும் தன்பேறுகச் செய்துத் தலைக்கட்டுகைக்கீடான பந்த விஶேஷத்தையுங்காட்டுகிறது' என்கிறவாக்யத்தைக் கண்டுகொள்வது.

௧. தை - நா. ௬ - ௫௧.
௨. வி - பு. ௨ - ௮ - ௫௪.
௩. கீதா. ௭ - ௮.
௪. தீவாதி:.
௫. வி - பு. ௧ - ௨௨ - ௨௧.
௬. தி - வா. ௬ - ௯ - ௩.

கத்வ மநுப்பந்நமாகையாலே, ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணங்கள் ப்ரஸ்துதமாம். ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிக ளுண்டானாலும், ஸம்பந்த விஶேஷமும் காருண்யாதிகளுமில்லாதபோது 'பட்டது படுகிறான்' என்றிருக்கலாமிறே; அது செய்யாதே, ரக்ஷிக்கும்போது இவை அபேக்ஷிதமாகையாலே, *ஸ்வாமித்வாதிகள் ப்ரஸ்துதங்களாம். ரக்ஷிக்கும்போது கண்காணவந்து ரக்ஷிக்கவேண்டுகையாலே, திவ்ய மங்களவிக்ரஹம் ப்ரஸ்துதமாம். ரக்ஷிக்கும்போது திவ்யாயுதங்களபேக்ஷிதங்களாகையாலே, ரக்ஷணத்துக் கேகாந்தமான பரிகரமும் மநுஸந்தேயமாகக்கடவது.

ரக்ஷணமாகிறது தான்:—இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரரூபமாயிருக்கையாலே, இஷ்டமும்-தத்ப்ராப்தியும், அநிஷ்டமும்-தந்நிவ்ருத்தியும், அநுஸந்தேயம். இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரந்தான் † அதிகாராநுரூபமாகையாலே, ‡ பத்தர்க்கும், முமுக்ஷுக்களுக்கும், முக்தர்க்கும், நித்யர்க்கும்,

* ஆதிபதத்தால் - உபாயகாரணத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறது. 'ஸோஹந்தே தேவதேவேஶ நார்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச । ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்திः ப்ரஸீத மே' 'க்ருபயா பர்யபாலயத்' 'கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம்' 'ஜ்ஞாநஶக்தி கருணாஸு ஸதீஷு' இத்யாதி. காரணத்வாதிகள் ஶரண்யத்வத்துக் குபயுக்தமென்று ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்தில் 'யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை । தம் ஹ தேவமாத்மபுத்தி ப்ரகாஶம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே' என்று சொல்லப்படாநின்றது. 'யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்' என்கையாலே ஆஶ்ரயணார்த்தமாக கரணகளேபரங்களைக் கொடுக்கையும் 'வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை' என்கையாலே ஆஶ்ரயணத்துக் குறுப்பான ருசியையுண்டாக்குகையும், 'தேவம்' என்கையாலே தத்விஷயமான கல்யாண குணயோகமும், 'ஆத்மபுத்திப்ரகாஶம்' என்கையாலே வ்யவஸாயஜநகத்வமுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.

† "அதிகாராநுகுணம்." என்றும் பாடம்.

‡ பத்தர்க்கு மித்யாதி. அத்ராயமர்த்தோ ஽நுஸந்தேயः - பத்தர்தான் - அஜ்ஞர் என்றும், முமுக்ஷுக்கள் என்று மிரண்டுபடியா யிருப்பர்கள். இதிலஜ்ஞகோடியை ஸ்வஶீலக்கும் ஸ்வாதீநமான பூர்வபாக ஶாஸ்த்ரத்துக்கும், அவர்களுடைய கர்மத்துக்கு மநுகுணமாக ரக்ஷிக்கும். அதாவது - புண்யபாப ரூபமான கர்மங்களை அவர்கள் பண்ணப்புக்கால் அநுமதிதாநத்தைப்பண்ணியும், அவை அவர்கள் பூர்வகர்ம கார்யமென்று நினைக்கும்படி உதாஸீநனாயிருந்தும், அவை தத்தத் காலங்களிலே ஸ்வஸ்வாநுபவங்களைப் பண்ணும்படி பண்ணியும், அவர்கள் விமுகரான தஶையிலும் அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸத்தையை நோக்கியும், அவர்களுக்கு விரோதியான ஶத்ருபீடை வ்யாதிபீடை முதலானவைகளை நிவ்ருத்தமாக்கி அபேக்ஷிதமான அந்நபாநஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணங்கராராங்கநாலிங்கநசும்பநாதிகளைக்கொடுத்தும் ரக்ஷிக்கை. முமுக்ஷுக்களை ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கும். அதாவது - ஸ்வரூப விரோதியான அந்யஶேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாதி நிவ்ருத்தியைப்பண்ணி ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸ்வகீய ஶேஷத்வத்தைப் பிறப்பித்து ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்திலே ருசியைப்பிறப்பித்தும், ததநுரூபமான ஸாதநவிஶேஷத்தை பரிக்ரஹிப்பித்தும், அந்தஸாதநத்தில் அத்யவஸாயத்தை ப்ராப்திபர்யந்தமாக்கியும், விபவார்சாவதார ரூபேண நின்றும், அவர்களுக்கு தாரகனாயும், அநாதியான ஸம்ஸாரத்தையறுத்து அநந்தமான ஸ்வாநுபவத்தை அவிச்சேதமாகப் பண்ணிக்கொடுத்தும், ஸ்வபோகத்துக்கும் ஸ்வப்ரவ்ருத்தமான உத்தரபாக ஶாஸ்த்ரத்துக்கும் அநுகுணமாக ரக்ஷிக்கை. நித்யரையும் முக்தரையும் போகாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கும். அதாவது - 'ஆநந்தமயः,

இஷ்டா நிஷ்டங்களான-வஸ்த்ராந்ந பாநாதிபோகங்களும், அப்ராக்ருததிவ்ய தேச ப்ராப்தியும், உத்தரோத்த ரானுபவமும், பகவதனுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமும், சத்ருபீடாதிகளும், ப்ரதிபந்தக கர்மமும், அநுபவவிச்சேத சங்கையும் அநுஸந்தேயம்.

தர்மிஸ்வரூபம் புகுந்த விடத்திலே * ஸ்வரூப நிரூபகதர்மங்களும் ப்ரஸ்துதங்களாக ப்ராப்த மாகையாலே, (க) (ஸ்ரீநிவாஸே) என்றும், (உ) (ஸ்ரிய:பதி:) என்றும், (ங) (நித்யஸ்ரீ:) என்றும், இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற படியே, ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளோபாதி பகவத்ஸ்வரூபத்துக்கு அந்தரங்க நிரூபகமாயிருக்கிற பிராட்டி ஸ்வரூபமும் நிரூபகதயா ப்ரஸ்துதமாக ப்ராப்த மாகையாலே, லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்.

ஆக, இப்படியாவை சில அர்த்த விசேஷங்கள் சாப்த மாகவும் ஆர்த்த மாகவும் இதினுடைய விவரணமான நாராயண பதத்திலே அநுஸந்தேயங்களாகிறன, அவையித்தனையும் தத்ஸங்க்ரஹமான விவ்வக்ஷரத்திலேயு மநுஸந்தேயமாகக் கடவது.

என்கிறபடியே தான் நிரதிசயாநந்த யுக்தனுமிருக்கையாலே ‘நசாஸ்த்ரம் நைவசக்ரமஃ’ என்று க்ரமவிவக்ஷை பண்ணவறியாதே அல்பாநந்தத்திலே மக்நராய் ஸத்தையழிந்து ஸ்வாநுபவத்துக் காளாகாத வளவிலே ‘மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கெ’ ன்கிற படியே ஸ்வாநந்தத்தை ஸாத்மிப்பித்து ஸ்வாநுபவத்துக் காளாக்கிஸ்வாநுபவத்தை பண்ணிக்கொடுத்தும், தஜ்ஜநித ப்ரீதிகாரிதமான கைங்கர்யத்தைக்கொண்டும், அந்த கைங்கர்யத்துக்காளான யிவர்களுடைய சைதந்ய நிபந்தநமான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணி ‘தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே’ என்கிறபடியே கைங்கர்ய்ப்ரதி ஸம்பந்தி பூத பகவந்முகோல்லாஸ விஷயத்வமே ப்ரயோஜந மென்றும், தத்விஷயஜ்ஞாநமே சைதந்ய கார்யமென்றும், ப்ரதிபத்தியுண்டாம்படி பண்ணியும் ரக்ஷிக்கை - இதி.

* ஸ்வரூப நிரூபகதர்மங்களாவன - ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாநந்தத்வாதிகள். ஸ்வரூப நிரூபகத்வமாவது - ஸாதாரண தர்மங்களைக்கொண்டு ‘வஸ்து எது’ என்று சங்கையுண்டானால் ‘இன்னவஸ்து’ என்று விசேஷித்துக் கொடுக்குமது. அதாவது - ஜகத்காரணத்வ ஜகத்ரக்ஷகத்வ ஜகத்பதித்வாதிகளாலே வஸ்துவை நிரூபிக்கும்போதைக்கு அவை ஔபாதிகோத்பாதகருமாய் ஔபாதிகசேஷிகளுமான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிடத்திலும் கௌணமாக வர்த்திக்கையாலே அவை ஸாதாரணமாகையாலும், சேஷித்வமும் ஸ்வநியோகத்தாலே ஸ்வாங்கீக்ருத சேதநப்ரப்ருதி லக்ஷ்மீபர்யந்தமானார் பக்கலிலே அநுவ்ருத்தமாகையாலும், விபுத்வமும் ப்ரக்ருத்யாதிகளிலே ஔபசாரிகமாக விபுத்வ வ்யவஹாரங்காண்கையாலே ஸாதாரண மாகையாலும், ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளும் சேதநர் பக்கலிலு முண்டாகையாலே ஸாதாரண மாகையாலும், இவை அஸாதாரண நிரூபக தர்மமாகமாட்டாது. இனி யோராகாரத்தாலும் வ்யக்த்யந்தர ஸம்பந்தமன்றியிலே அகாரார்த்தபூதனுக்கே அஸாதாரணமாயிருப்பது ஸ்ரிய:பதித்வ மாகையாலே தத்ப்ரதி ஸம்பந்தியான லக்ஷ்மீஸ்வரூபம் பகவத்ஸ்வரூபத்துக்கு அந்தரங்க நிரூபகமாயிருக்கு மாகையாலும், ‘அவ - ரக்ஷணே’ என்கிற தாதுவிலே ஸித்தமான அகாரத்திற் சொல்லுகிற ரக்ஷகத்வத்துக்கு புருஷகாரத்வாரா இவள் ஸம்பந்த மபேக்ஷித மாகையாலும், இவ்வக்ஷரத்திலே ஏறிக்கழிந்த விபக்தியிற் சொல்லுகிற சேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி மிதுநமாகவேண்டு மாகையாலும், இவ்வகாரத்திலே லக்ஷ்

க. ஸ்ரீபாஷ்ய மங்கள ச்லோகம். ங. ரா - யு. ககச - கரு.

உ. கீதாபாஷ்யாரம்பம்.

ஆக, ப்ரயமாக்ஷரத்தாலே * ஸர்வரக்ஷகனன ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபஞ் சொல்லப்பட்டது.—[லுப்தசதுர்ய்யர் யாரம்பம்]—

இதின்மேலேறிக்கழிந்த † விஹக்த்யம்ஶம்

மீஸம்வந்யமும் ஆர்யமாக வநுஸந்யிக்க வேண்டுகையாலே அத்தை வருளிச்செய்கிருர் - (யர்மிஸ்வரூபமி) த்யாதி. 'யதியபி ஸச்சித்தஃ நதிர்ஹுக்ணஜைவதம் ஹுணஹுணம்மநஸாஉநுயாவேத் தயாஉபி அந்தர்ஹுணுமேவ ஜேவதாம்ஹூஜதே, தத்ராபிஸஹுணேவ ஜேவதாப்ராப்யதே' என்கிற ஹுணஹுணி ந்யாத்தாலே பரமாத்மாவினுடைய யர்மிஸ்வரூபம் ப்ராப்தமா மளவில் தத்ஸவரூப நிருபகங்களான யர்மங்களும் ப்ரஸ்துதங்களாக வேண்டுகையாலே 'ஸ்ரீநிவாஸே' இத்யாதிப்ரமாணங்கள்படியே, ஸாயாரணங்களாய் ஸ்வரூப நிருபகயர்மங்களான ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளிற் காட்டில் ஹமவத்ஸ்வருபத்துக் கந்தரங்ம நிருபகமாயிருக்கிற பிராட்டிஸ்வரூபமும் அஸாயாரண நிருபகதயா ப்ரஸ்துதமாக ப்ராப்தமாகையாலே லக்ஷ்மீஸம்பந்யமும் அநுஸந்யேயமென்றபடி. 'ஶ்ரியஃபதிர் நிகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநஃ ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷணா நந்தஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபஃ' என்று ஹமவத் ஸ்வரூபத்துக்கு ஶ்ரியஃபதித்வத்தை ப்ரயாந நிருபகமாக ஹாஷ்யகார ரருளிச்செய்கையாலும், 'திருமாலின் சீர்' என்று 'ஶ்ரியஃபதியினுடைய ஹுணங்கள்' என்று விஶேஷிக்கையாலும், லக்ஷ்மி ஸ்வரூபம் நிருபகமாய் ஹேயப்ரத்ய நீகத்வாதிகள் தத்விஶேஷணமாகக்கடவது. இஞ்ச 'ஸூதா வஸவஹூதாநா ஜஹஜூதொ ஹரிஹூூதஃ। சுஹஷா ஹூண ஹூஸூ ஸாஉஹஜி ஸநாதநீ । சுஹஜயா விநாஉஹஂஹி நிாவாவெூாந ஸிதியூதி । சுஹஜேஹஂ விநாஹஷா திாயாரா நஸியூதி' என்கிறபடியே ஸர்வ ஹூதங்களுக்கு மந்தராத்மதயாவ்யாப்தமாய் அஹமர்யஹூதமான ஹமவத் ஸ்வரூபத்தில் அஹந்தா ரூபேண வ்யபதேஶைூயுமாய் அஹந்தாரூபேண நிருபகஹூதையுமா யிருக்குமென்கையாலும் லக்ஷ்மீஸ்வரூபம் நிருபகமா யிருக்கக்கடவது. இவ்வர்யங்களெல்லாம் மந்த்ர ரத்நத்தில் ப்ரயமபதத்தில் ஸுஸ்பஷ்டம்.

* ப்ரயமாக்ஷரணமான வகாரம் - 'சுவ - ரக்ஷணதிவீதிதூவி சுவமஜ வூவெஶ ஶூவணவஸாஜூயஉூயாவநகியெ ஹூதீவூ வாவூா ஂமநஹிஂ ஸாஜாந ஹாமவூதியஷ' என்கிற யாதுபாடாநுஸாரேணுநேகார்யத்தைக்காட்டிக் கொடுத்ததேயாகிலும்,முக்யமாக ஸர்வரக்ஷகத்வத்தையே சொல்லுகிற தென்று ஸர்வாசார்யாஹி ப்ரயமாகையாலும், நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹத்வேந இவ்வகாரத்துக்கு ரக்ஷகவாசித்வஞ் சொல்லுகையாலும்,— ஸர்வரக்ஷகனன ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபஞ் சொல்லப்பட்டது - இத்யநுக்ரஹீதம்.

† அகாரம் க்ருதஉ மாகையாலே ப்ராதிபதிகஸஞ்ஜையிலே வதுர்த்த்யேகவசநம்வந்து 'ஸுவாம்ஸுலாக்' இதவாதிஸூத்ரத்தாலே லுப்தமாய்க்கிடக்கிற வதுர்த்த்யேக விஹக்த்யம்ஶம் என்றபடி. 'வூ தூயமொவெ வூ தூயமக்ஷணூ' என்கிறந்யாயத்தாலே விஹக்த்யர்தத்வம் ஸித்யித்தாலும் சதுர்த்தயேக வசநாந்தத்வம் எத்தாலே என்னில் - 'வூ ஹூணெ சுாஜஹஸ ஓவிதூூாதூாநஂ யஂஜீத' என்று தாதர்த்த்யாநுஸந்தாநரூபமான ஸமர்பணத்தை விதிக்கிறவாக்யத்திலே ஸூர்பண மந்த்ரமான ப்ரணவார்த்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற விடத்திலே 'வூஹூமண' என்று சதுர்த்தயந்தமாக ப்ரஹ்மஶப்தத்தைச் சொல்லுகையாலே ஶ்ருதிஸித்தமான ப்ரஹ்ம வாசகத்வத்தையுடைத்தான வகாரத்தினுடைய சதுர்த்தயந்தத்வம் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. அகாரவிவரணமான நாராயணபதத்தினுடைய சதுர்த்த்யந்தத்வமு மிதுக்கு ஸூசகமாகக்கடவது.

* தத்ப்ரதி ஸம்பந்தியான சேதநசேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. (தாஸ பூதாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே)(க)என்றும், (யஸ்யாஸ்மி) (உ) என்றும், (பரவாநஸ்மி) (ங) என்றும், (தாஸோஹம் (ச) என்று மித்யாதி ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே, ஸகலாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வமிறே ஸ்வரூபம்; ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஔபாதிகமாய் த்யாஜ்யமாயிறேயிருப்பது.

(ஸர்வம் பரவசம் து:கம்) (ரு) இத்யாதிகளிற்படியே - லோகத்தில் சேஷத்வம் து:கரூபமாய் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸுகரூபமாயன்றோ கண்டு போருகிறது, லோகத்ருஷ்டிக்கு விருத்தமாக ஸுகரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை த்யாஜ்ய மென்றும், து:கரூபமான சேஷத்வத்தை உபாதேயமென்றுஞ் சொல்லுகை அநுபபந்நமன்றோ வென்னவொண்ணாது. லோகத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகில் ஸுகரூபமாய், பாரதந்த்ர்யமாகில் து:கரூபமா யிருக்குமென்று ஒரு நியமமில்லாமையாலே. லோகத்தில் ஸ்வதந்த்ரனானவன்றனக்கே யொருவ்யக்தி விசேஷத்திலே பாரதந்த்ர்யந்தானே போக்யரூபமாகக் காணாநின்றோமிறே. ஆகையாலே, சேஷத்வந்தானே ஸுகரூபமாகில் உபாதேயமாகக்கடவது. ஸ்வாதந்த்ர்யந்தானே து:கரூபமாகில் த்யாஜ்யமாகக் கடவது. (ஸேவா ச்வவ்ருத்திர் வ்யாக்யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத்) (சு) என்று நிஷேதித்தது - நிஷித்தஸேவையையும், அப்ராப்த விஷயத்தில் ஸேவையையும். ப்ராப்தவிஷயத்தில் ஸேவையை, (ஸா கிமர்த்தம் நஸேவ்யதே) (எ) என்றும், (சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்துன்னைச்சேவித்து) (அ) என்றும் உபாதேயமாகச் சொல்லா நின்றார்களிறே. ஈச்வரசேஷத்வம் விஹித

* (தத்ப்ரதிஸம்பந்தியான) - ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான ரக்ஷ்யபூதசேதந சேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது என்றபடி. 'தாதர்த்யே சதுர்த்தீ வக்தவ்யா, என்கிறபடியே தாதர்த்ய சதுர்த்தியாகையாலே சேதந சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறது இதிபாவ:. சேஷத்வமாவது - 'பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ:, பர: சேஷீ' என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்கையாலே சேஷிக்கதிசயத்தை விளைக்கைக்குறுப்பென்றே ஆதரணீயமாயிருக்கை. இதுதான் தாதர்த்ய சதுர்த்திக்கு 'தஸ்மா இதம் தாதர்த்யம், தாதர்த்யஸ்ய பாவ: - தாதர்த்யம்' என்றும், தச்சப்தம் - சேஷித்வேநாபிமதமான வஸ்துவைச் சொல்லுகிறதாய், மேல்சதுர்த்தி ப்ரார்த்தநார்த்தகையாய், அதுதான் - இச்சாரூபையாய், அந்த யிச்சையில் ப்ரக்ருத்யர்த்தமான வஸ்துவுக்கு ஸ்வகதாதிசயாதாந விஷயகத்வ ஸம்பந்தத்தாலே அந்வயமாய், மேல் அர்த்தசப்தம் சேஷத்வேநாபிமத வஸ்து பரமாய், அந்தவஸ்துவில் சதுர்த்த்யர்த்தமான விச்சைக்கு ஸ்வஜந்யோபாதாந யோக்யதாஸம்பந்தேநாந்வயமாய், சேஷிகதாதிசயாதாந விஷயகேச்சா ஜந்யோபாதாந யோக்யதையை தாதர்த்ய சப்தஞ் சொல்லுகையாலே தாதர்த்ய ரூபமாகக் கடவதிறே.

க. பாஞ்சராத்ரம்.
உ. தை-ராம்-ராம் - ங- எ - ரு - ச.
ங. ரா - அ - கரு - கஎ.
ச. ரா - ஸு - சஉ - ௧ச.
ரு. மநு: ச - ௧சூ0.
சு. மநு: ச - சூ.
எ. மாருடபு - பூர்வ - உஉஉ - ௩௧.
அ. திருப்பாவை - உசு.

மாய், (தாஸ்யமஹாரஸஜ்ஞாஃ) (க) என்றும், (தாஸ்யஸாவைகஸங்கிராம்) (உ) என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஹோமரூபமா யிருக்கை யாலே உபாதேயமாகக்கடவது.

—[உகாரார்த்தா ரம்பம்.]—

மத்யமாக்ஷரமான உகாரம், ஶேஷத்வ விரோதியான * அந்யஶேஷத்வ த்தினுடைய நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது. சதுர்த்திவிபக்தியாலே - ஈஶ்வர ஶேஷத்வம் ப்ரதிபாதிதமாகச்செய்தே † அந்யஶேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோ வென்னில்; லோகத்ருஷ்ட்யா ஒரு அந்யஶேஷத்வ ஶங்கையுண்டு அநுவர்த் திப்பது. லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஶேஷமான க்ருஹக்ஷேத்ரபுத்ர தாஸ தாஸிகள் வேறேயும் சிலர்க்கு ஶேஷமாகக் காணுநின்றும், அப்படிப்பட்ட அந்யஶேஷத்வம் இந்த ஸ்தலத்திலுமுண்டோ என்றொரு ஶங்கையுதிக்கு மிறே; ஆகையாலே, தாத்ருஶமான அந்யஶேஷத்வ மிங்கில்லை யென்னுமிட த்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உகாரம். (ததேவ ஹுதம் ததாஹவ்யமாஇஷம்)(ந)என் றும், (ததேவாக்நி ஸ்தத்வாயு ஸ்தத்ஸூர்ய ஸ்ததுசந்த்ரமாஃ) (ச) என்றும் இத்யாதிகளிலே, ஏவகார ஸ்தாநத்திலே உகாரத்தை ப்ரயோகிக்கக் காண் கையாலே, இவ்வுகாரம் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்த வாசகமாகக் கடவது. (உகாரஶ்சைவகாரார்த்தஃ) என்று, அவதாரணவாசகமென்னுமிட த்தை யருளிச்செய்தாரிறே பட்டர். க்ருஹக்ஷேத்ர புத்ரகளத்ராதிகளினு டையஶேஷத்வம்போலே ஔபாதிகமாய், ‡ அநேக ஸாதாரணமாய், அநித்ய

* இத்தால் அவதாரணார்த்தகமான வுகாரத்துக்கு அந்யயோகவ்யவச் சேதகத்வ மர்த்தமென்றதாயிற்று. 'ஶங்கஃபாண்டுர ஏவ' இத்யாதிகளில் விஶேஷண ஸங்கத மான ஏவகாரத்துக்கு அயோகவ்யச் சேதமன்றோ அர்த்தமாகப் பலவிடங்களிலும் தாந்த்ரிக வ்யவஹாரங்காண்கிறது என்னில் 'ஶங்கஃபாண்டுர ஏவ' என்கிறவிடத் திலும் ரூபத்வேநரூபேண பாண்டரத்வ ஸத்ருஶமான நீலத்வாதி வ்யவச்சேதமும் ஆநு ஷங்கிக மாகையாலே அயோக வ்யவச்சேதமும், அந்யயோக வ்யவச்சேதமு மிற ண்டும் விஶேஷணஸங்கதமான ஏவகாரத்துக் கர்த்தமாகக்கடவது. 'அயோகமந்யயோகம் ச அத்யந்தாயோகமேவ ச। வ்யவச்சிந்தந்தி தர்மஸ்ய நிபாதாஸ்த்ரிவிதா மதாஃ' என்று வாதிகேஸரி யருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையால் விஶேஷண ஸங்கதமான ஏவகாரஸ்த்தாநீயமான வுகாரத்துக்கு இவ்விறண்டு பொருளுமுண்டென்று கண்டுகொள்வது.

† ப்ரஸக்தஸ்யைவ ஹி ப்ரதிஷேதஃ, அப்ரஸக்தஸ்ய நிஷேதாநுபபத்தேரிதி ந்யாயஃ-

‡ அநேகஸாதாரணமாயிதி.—க்ருஹக்ஷேத்ர தாஸதாஸி ப்ரப்ருதிகள் - பி த்ருப்ராத்ரு ஜ்யேஷ்ட கநிஷ்டாதிகளுக்கு ஸாதாரண ஶேஷமாயிருக்கும். புத்ர னும் - மாதாபிதா பாயர் ப்ரப்ருதிகளுக்கு ஸாதாரண ஶேஷமாயிருக்கும். களத்ர மும் - பாணிக்ருஹணாநந்தரம் ஸோமகந்தர்வ வாதிகளுக்கு ஶேஷமாகச் சொல்லுகை யாலே ஸாதாரணமாயிருக்கும். இவையெல்லாமிப்படி யநேகஸாதாரணமாயிருக்கு மித் யர்த்தஃ.

க. வரதராஜஸ்த - ௯அக.
உ. ஸோத்திரா - ௫௫.
ந.
ச. தை - நா - கூ - க - எ.

மாய், * ப்ருதக்ஸித்தியமா யிருக்கை யன்றிக்கே, நிருபாதிகமாய், அநந்ய ஸாதாரணமாய், நித்யமாய், அப்ருதக் ஸித்தியமான ஸமவச்சேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

—[மகாரார்த்தாரம்பம்.]—

ஏவம் விதஶேஷத்வம் சிதசித்ஸாதாரணமா யிருப்பது. அதில், ஶேஷத்வ விஷயஜ்ஞாநம், தத்கார்யமாயிருக்கிற ததநுகுண ஸாதநஸ்வீகாரம், தத்கார்யாநுகுண ஸாத்யாநுபவம், ததநுபவவிரோதி ப்ரதிபந்தக நிவர்ஹணந் துடக்கமான ஶேஷத்வ கார்யங்கள் பிறக்கைக்கு யோக்யதை யுண்டாயிருக்கிற ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை † ப்ராதாந்யேந ப்ரதிபாதிக்கிற த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரம் - (மந - ஜ்ஞாநே) என்கிற தாதுவிலே பதமாய் நிஷ்பந்ந மாகையாலே, ஜ்ஞாதாவான ‡ ப்ரத்யகாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநவாசக ஶப்தந்தானே ஜ்ஞாநைக நிரூபணியனான ஆத்மாவை ப்ரதிபாதிக்கு மென்றும் சொல்லிற்றிறே, (க) (தத்குண ஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவத்) என்கிற ஸூத்ரத்திலே. ¶ அங்ஙனன்றியே, ககாராதி ஹகாராந்தமான இருபத்துநாலு அக்ஷரமும் இருபத்துநாலு தத்வத்துக்கும் வாசகமாகச்சொல்லி, இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமான மகாரத்தை பஞ்சவிம்ஶகனான வாத்மாவுக்கு வாசகமாகச் சொல்லுகையாலே, மகாரம் ஆத்மவாசகமாகவுமாம். இம்மகாரம் ஜீவஸமஷ்டி வாசகமாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்துக் காஶ்ரயமான பத்த முக்த நித்யரூபமான த்ரிவிதாத்மவர்க்கமும் அநுஸந்தேயமாகக்கடவது. ஆத்மஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்கு மென்கையாலே, ஜடமாய் து:கரூபமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதி தத்வத்திற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு முன்னே ஸமவச்சேஷத்வத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லிற்றாகையாலே, அவற்றிற்காட்டி லிதுவந்தரங்க நிரூபகமாகக்கடவது. ஒளிக்காஶ்ரயமென்றுமாணிக்கத்தை விரும்புமாபோலேயும், மணத்துக்காஶ்ரய மென்று புஷ்பத்தை விரும்புமாபோலேயும், ஶேஷத்வத்துக் காஶ்ரயம் என்றிறே ஆத்மஸ்வரூ

* ஸஹோபலம் நியமமின்றிக்கே ஶேஷியானவனை யொழியவும் தான்ஸித்திக்கை - ப்ருதக்ஸித்தியாவது.

† முக்யமாக ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை மகாரம் ப்ரதிபாதிக்கிற தென்கையாலே தது:பகரணமாயிருக்கிற வசேதநத்தையும் அர்த்தாத்ப்ரதி பாதிக்கிற தென்னுமிடந்தோற்றுகிறது.

‡ ப்ரதி - ஆபிமுக்யேந அஞ்சதி-ஜாநாதீதி ப்ரத்யக், ப்ரத்யக்சாஸௌ ஆத்மா ச - ப்ரத்யகாத்மா என்றாய் தனக்குத்தானேதோன்றுமதா யிருக்கிறவாத்மா என்றபடி.

¶ பூதாநி ச ககாரேண சகாரேணேந்த்ரியாணி ச। டகாரேண தகாரேண ஜ்ஞாநகந்தாதயஸ்ததா । மந: பகாரேணைவோக்தம் பகாரேண அஹங்க்ருதி: । பகாரேண மகாரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே । ஆத்மா து மகாரேண பஞ்சவிம்ஶ: ப்ரகீர்த்தித:’ என்கிற வாயுப்ரோக்தவசநத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் - அங்ஙனன்றியே இதி.

(க) ப்ரஹ்மஸூ. ௨ - ௩. ௨௯.

பத்தை விரும்புகிறது. கீழ்ச்சொன்ன ஶேஷத்வம். †உபயஸாதாரண மாயிருக்கையாலே சேதநப்ரகாரமான வசித்தத்வமும் ஸஹவச்ஶேஷ த்வாஶ்ரயதயா யிவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

ஆக ப்ரணவத்தாலே, ஶேஷத்வப்ரதிஸம்பந்திதயா ப்ரஸ்துத மான வீஶ்வரனை ரக்ஷகத்வதர்மத்தையிட்டு நிரூபித்து, அப்படிப்பட்ட வீஶவரனுக்கு ஶேஷபூதனான வாத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷண த்வத்தைச்சொல்லி, 'ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரனுக்குஅநந்யார்ஹ ஶேஷபூதன் ஆத்மா' என்னுமிடத்தைச்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

—[நமஃபதார்யாரம்பம்]—

இப்படி ‡ ஸ்வாபாவிகமான ஸஹவச்ஶேஷத்வத்தை அநாதிகாலம் அபிபூதமாம்படி பண்ணின விரோதியினுடையஸ்வரூபத்தை உபாதா னம் பண்ணிக்கொண்டு தந்நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது-நமஸ்ஸு.

இதுதான் சதுர்த்யந்தமான வகாரத்திற்சொல்லுகிற வீஶ்வரஶே ஷத்வத்துக்கு விரோதியான அந்யஶேஷத்வத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறவு காரத்திலே அந்யதமதயா ப்ரஸ்துதமான ஸ்வஸ்வரூபத்தில் ஸ்வஸ்வாத ந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியை விவரிக்கிறது. இங்கே விஶேஷித்துச் சொல்லுகை யாலே இத்தையொழிந்த வந்யஶேஷத்வ நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற தாகவுமாம்.

இதுதான்- 'ந' என்றும், 'மஃ' என்று மிரண்டு பதமாயிருக்கிறது. இதில் ப்ரதமபாவியான நஞ்ஞாலே I (வீடுமின்முற்றவும்) என்று மாபோலே த்யாஜ்யஸ்வரூப நிரூபணம்பண்ணுமதுக்குமுன்னே த்யாக த்தைப்ரதிபாதிக்கிறது. ஆத்மஸ்வரூபம்ஸஹவதநந்யார்ஹஶேஷத்வைக நிரூபணீயமாயிருக்குமென்று மிடந்தோற்ற-ப்ரணவத்திலே ஆத்மஸ்வரூ

† (உபயஸாதாரணமாயிருக்கையாலே) என்றது - சேதநாசேத நோபயஸாதாரணமாயிருக்கையாலே என்றபடி. 'க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக:' 'ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:' என்று சேதநனோபாதி அசே தநமு மீஶ்வரஶேஷமாகச் சொல்லுகையாலே போகமோக்ஷங்களிலே அபிக்ருதனான ப்ராதாந்யத்தையுடைய சேதநனைச்சொல்லுகிற யிம்ம காரத்திலே அவனுக்கு போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநரூப மாய்க்கொண்டு நித்யபரார்த்தமானவசித்பதார்த்தமும் லக்ஷிக்கப்படுகிற தாகையாலே அசேதநமு மிவ்விடத்திலே யநுஸந்தேயம் என்றபடி.

‡ (ஸ்வாபாவிகமான) இதி. 'பதிம்பதீநாம்' 'பதிம்விஶ்வஸ்ய' 'பதிரேக ஆஸீத்' 'க்ருஷ்ணஸ்யஹி க்ருதேபூதம்' 'ஜகந்நாதஸ்ய ஹூபதே' என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கு ஶேஷித்வம் ஸ்வாபாவிகமா யிருக்கிறப்போலே சேதநனுக்கும் 'தாஸபூதா:' 'ஸ்வத்வமாத்மநி' 'ஆத்மதாஸ்யம்' என்கிறபடியே ஸ்வாபாவிகமாயிறேஸஹவச்ஶேஷத்வ மிருப்பது இதிபாவ:

I. தி-வா. க-உ-க

பத்தை ப்ரதிபாதிப்பதற்கு முன்பே ேஶஷத்வத்தை ப்ரதிபாதித்தாற்போலே, இவ்விடத்திலும் விரோதிஸ்வரூபம் நிஷித்யதைகநிரூபணீயமாயிருக்குமென்னுமிடத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக நிஷித்யஸ்வரூபப்ரதிபாதநத்துக்கு முன்பே நிஷேதப்ரதிபாதநம் பண்ணுகிறது. 'ம:'என்கிறவிது-ஷஷ்டியாகையாலே எனக்கென்றபடி.* எனக்கென்கிறது-தன்னையாதல், தன்னுடமையையாதல். × அநுஷங்கத்தாலே கீழ்ச்சொன்னதன்னை எனக்குஎன்கையாகிறது-நான் ஸ்வதந்த்ரன் என்கை. அத்யாஹாரத்தாலே தன்னுடமையை எனக்கென்கையாகிறது-நான் ஸ்வாமிஎன்கை. ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது- அேஶஷத்வம். ஸ்வாமித்வமாவது-ஸ்வாந்யவிஷயமாயிருக்குந் தன்னை எனக்கென்கிறது. ஸ்வேஶஷத்வமாகவுமாம்.'ந'என்கிறவிதுப்ரதிஷேதத்யோதகமாகையாலே அத்தை நிஷேதிக்கிறது.ஈஶ்வரனுக்குஶ்ரீகௌஸ்துபாத்யோபாதிஸ்ப்ருஹாவிஷயமான வாத்மஸ்வரூபம் அநாதிகாலம்ஸம்ஸரித்துப்போந்தது-1(அஹங்க்ருதி யார்ஹதாநாம்) என்றும், 2 (அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே அஹங்காரத்தாலும் மமகாரத்தாலுமாக. அந்தஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பிறந்து 3 (அஹமந்நம்) என்கிறபடியே ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷமாய்போது- 4 (அச்யுதாஹம் தவாஸ்மீதி) என்றும், 5 (நமமேதிசஶாஶ்வதம்) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே அவையிரண்டும் நிவ்ருத்தமாகவேணும். (6 நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்திறைசேர்மின்) என்கிறபடியே அஹங்காரமமகாரராஹித்யமில்லாதபோது ஈஶ்வரஸம்பந்தயோக்யதையில்லை. ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வத்வாநுஸந்தாநமில்லாதபோது - ஸ்வாமிஸந்நிதியில் நிற்கைக்கு அநர்ஹனுயிறேயிருப்பது. அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டுமந்யோந்யமவிநாபூதமாகையாலே அஹங்காரம் வந்தவிடத்தேமமகாரம்வந்து, மமகாரம்வந்தவிடத்தே அஹங்காரம்வரும்படியாயிருக்கையாலே அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டும் ப்ரஸ்துதமாய் இரண்டினுடைய நிவ்ருத்தியு மிவ்விடத்திலே யநுஸந்தேயம். 1 (யானேயெ

---

* மமதா த்விதா. அஹங்காரோ மமகாரஶ்சேதி. 'அஹம்மமேத்யஹங்கார: ; 'இதம்மமே திமமகார: இத்யஶ்ப்ரேத்யாஹ. (எனக்கென்கிறது தன்னையாதல், தன்னுடமையயையாத) விதி.

× (அநுஷங்கத்தாலே) இதி. கீழ்ப்ரணவத்தில் மகாரத்திலே ஜ்ஞாதாவாகச்சொன்ன தான் துடர்ந்து இந்த பதத்திலே ஸவாதந்த்ர்யமாக வருகை என்றபடி. (அத்யாஹாரத்தாலே) என்றது- 'இவை எனக்கு' என்று கூட்டிக்கொள்ளுகை என்றபடி. (ஸ்வேஶஷத்வமாகவுமாம்) என்றது-நாராயணபதத்திற் சொல்லுகிற வதிஶயத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்திதையை. அப்பதத்திற்செல்லுகிறஸ்வப்ரயோஜநஞ் சொல்லப்படுகிறது.

---

1. பாஞ்சரா. 3. கை-ஹ் ரு-கo-சு. 5. அஹி-ஸம். ௫o-உ௫.
2. வி-பு. சு-எ-கக. 4. ஜிதந்தா. 6. தி-வா. க-உ-ந.

ன்றனதே யென்றிருந்தேன்) என்று அஹங்காரமமகாரங்களிரிண்டையு மநுஸந்யித்தவர்தாமே, 1 (யானே நீயென்றுடமையும்நீயே) என்று அநந்தரத்திலே அவற்றினுடைய நிவ்ருத்தியையு மநுஸந்யித்தாரிறே. 2 (யஸ்யைதே தஸ்யததீயநம்) † என்கிறபடியே அஹங்காரம் போனவாறேமமகாரம்போமிறே. அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்திமாத்ரமேயன்றிக்கே 3 (ஹமவத ஏவாஹமஸ்மி) என்றும், 4 (தேஷாமபிநமோநமஃ) என்றும், 5 (த்வதீயசர்ஶநேப்யேவம்ஹவேத்) என்றும், 6 (உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை) என்றும், 7 (அடியார்க்காள்படுத்தாய்) என்றும், 8 (அடியார்க்கென்னையாட்படுத்தவிமலன்) என்றுமித்யாதியிற்படியே ஹமவத்பாரதந்த்ர்யமும், தத்காஷ்௦ாஹ௵மியான ஹாமவதபாரதந்த்ர்யமும் அநுஸந்யேயமாகக்கடவது.

‡ ததீயஶேஷத்வாநந்யார்ஹஶேஷத்வங்களிரண்டினுடையவும் பரஸ்பரவிரோயநிவந்யநமாக ஏகத்ரஸமாவேஶாவடநத்தாலே அந்யதரபரித்யாமம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்று சொல்லவொண்ணாது; ததீயஶேஷத்வவிஷயாந்யத்வாமாவ ப்ரயுக்தமான பரஸ்பர விரோயராஹித்யமடியாகவருகிற ஏகத்ரஸமாவேஶோபபத்தியாலே உஹ

---

† 'த்ரயஏவயநாராஜந் ஹார்யா தாஸ ஸ்தயா ஸுதஃ |, யத்தேஸமயிமச்ஹந்தி யஸ்யைதே தஸ்ய ததீயநம்' தஸ்ய-ஸ்வாமிநஃ-ததீயநம்-ஹார்யாபுத்ரதாஸாயநம்.யஸ்ய-ஏதே-ஹார்யாபுத்ரதாஸாஃ,யத் - யநாதிஸமயிமச்ஹந்தி - ப்ராப்நுவந்தீத்யர்யஃ. (அஹங்காரம் பொனவாறே மமகாரம் போமிறே) என்கிறவிடத்தில 'நஷ்டேஹங்காரசண்டாலே ஸாநஶ்யே ந்மமதாஸதி|நஶ்யேதா௦ஸ்தந்யவிரஹாதீராமதீவேஷாவிமௌஷிஶு' என்கிற ஶ்லோகத்தை யோஜித்துக்கொள்வது.

‡ (ததீய ஶேஷத்வேதி). ப்ரணவத்திலே அந்ய ஶேஷத்வ நிவ்ருத்திசொல்லி, இப்பதத்திலே அதிலே கழியுண்டவந்யர்க்கு ஶேஷமென்று சொல்லலாமோ என்று ஶங்கை. (ததீய ஶேஷத்வ விஷயாந்யத்வா ஹாவே)தி ததீயஶேஷத்வத்துக்கு விஷயமான ஹாமவதாந்யரல்லாமையாகி றவிரோய ராஹித்யமென்றபடி. (அந்ய ஶேஷார்யததீயஶேஷார்யத்தைப்ரதிக்ஷேபித்துக்கொண்டு) என்றது-தன்னினேவாலே வந்யஶேஷார்யமான ததீயஶேஷார்யத்தை என்றபடி. ப்ரதிக்ஷேபிக்கையாவது. அந்யஶேஷத்துக்கு விஷயம் - ஸம்ஸாரிகள். ததீயஶேஷத்துக்கு விஷயம் ஹமவச்ஹேஷ ஹூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்று விவேகித்துக்கொள்ளுகை.

'ததீயஶேஷத்வாநந்யார்ஹஶேஷத்வங்களிரண்டினுடையவும் பரஸ்பரவிரோயராஹித்யமடியாகவருகிற ஏகத்ரஸமாவேஶோபபத்தியாலே அந்யதரபரித்யாகம் பரஸங்கிக்குமென்றுசொல்லவொண்ணாது., என்றும் சில கோஶங்களில் பாடங்காண்கிறது.

---

1. தி-வா. உ-கூ-கூ.
2. ஹாரஉயோ.ஙங-எக.
3.
4. வி-ய. கO-டுங.
5.
6. தி. மொஅ-கO-
7. திருப்பள்-கO.
8. அமல-க.

யஸ்வீகாரமவிருத்தியமாகையாலே. இப்படி யர்மத்வயத்தினுடையவும் விரோயஹேதுவான அந்யஶேஷத்வார்யதத்யஶேஷத்வார்யத்தை ப்ரதிக்ஷேபித்துக்கொண்டு உபயத்துக்கும்ஏகத்ரஸமாவேஶத்தை அங்கீகரித்து, அவ்வழியாலே அந்யதரபரித்யாமப்ரஸங்மத்தைப்பரிஹரிக்கும்போது ஸமவச்சேஷத் வாஸாவத்தை யொழிய அந்யஶேஷத்வார்யவ்யக்திக்கு அந்யத்வங்வடியாமையாலே த்ருதீயாக்ஷரவாச்யரான ஜீவர்களிலே சிலருக்கு ஸமவச்சேஷத்வமின்றிக்கே யொழியாதோ என்னில்:—இங்கு விவக்ஷிதமான ததீயத்வமாகிறது - ஸாமவதஶேஷத்வபர்யந்தமான மியஶேஷத்வஜ்ஞாநாவஸ்யையாகையாலும், அந்யத்வமாகிறது-ஈத்ருஶஜ்ஞாநவிஶேஷராஹித்யமாகையாலும், (சிலருக்கு சேஷத்வமாய்) சிலருக்கு ஶேஷத்வமின்றிக்கே யொழியாது. இத்தால், ஸமவச்ஶேஷத்வஜ்ஞாநாவஸ்யா மாத்ரம்ததீய(ஶேஷ)த்வம், என்று நினைத்துப் பண்ணும் × அதிப்ரஸங்மமும் பரிஹ்ருதம்.

† இந்த நமஸ்ஸு தான்-ப்ரணவத்துக்கும் நாராயணபதத்துக்கும் நடுவேகிடக்கையாலே இரண்டு பதத்துக்கும் அபேக்ஷிதமானவிரோயி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லக்கடவது. ஆகையாலே ஸ்வரூபவிரோயியும், ஸாயநவிரோயியும், ப்ராப்யவிரோயியுமாகிற விரோயித்ரயத்தினுடையவும் நிவ்ருத்தியை யிப்பதத்திலே யநுஸந்யிக்கக்கடவது. பூர்வோத்தரபதத்வயத்திலும், ஸ்வரூபமும் ப்ராப்யமும் ப்ரதிபாதிதமாகையாலே தத்விரோயிநிவ்ருத்தியிப்பதத்திலே யநுஸந்யேயமாகப்ராப்தம். ஸாயநஸ்வரூபம் அப்ரஸ்துதமாயிருக்க, தத்விரோயிநிவ்ருத்தியிவ்விடத்திலே அநுஸந்யேயமாம்படி என்னென்னில்.—கீழில்பதத்தில் ஸாயநஸ்வரூபம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே தத்விரோயிநிவ்ருத்தியையநுஸந்யிக்கக்குறையில்லை. மேலிற்பதத்திலேஶாஸ்த்ரமாகச்சொல்லும். இப்பதத்திலே நிஷேயதயா ப்ரஸ்துதமானஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸமவதேகஸாயநதைகவேஷமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு விரோயியாய் ஸ்வரக்ஷணத்

× (அதிப்ரஸங்மமும் பரிஹ்ருதமி) தி. அதிப்ரஸங்மமாவது-ஸமவச்சேஷத்வஜ்ஞாநாவஸ்யாமாத்ரமே ததீயத்வம் என்னில்-ததீயஶேஷத்வமில்லாத ஏகாயநர்கேவலர் துடக்கமானவர்களுக்கும் தாவந்மாத்ரத்தாலே ஶேஷமாகவேண்டிவருகை. ஸாமவதஶேஷத்வபர்யந்தமானஸமவச்சேஷத்வஜ்ஞாநாவஸ்யை ததீயஶேஷத்வம் என்கையாலே பரிஹ்ருதமாயிற்றென்றபடி.

† 'மந்த்ரப்ரஹ்மணி மயயமேந நமஸா' என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார், (இந்த நமஸ்ஸு தானி) தி. கீழ்பதத்தில் ஸாயநஸ்வரூபம்ப்ரஸ்துதமான படியைமேலே தாமே விவரித் தருளிச்செய்கிறார்.

தில் ஸ்வாந்வயத்துக்கு ஹேதுபூதமாயிருப்பதொன்றிறே. தாத்ருசமான ஸ்வாதந்த்ர்யம் நிவ்ருத்தமாகையாகிறது- 'ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வாந்வயம் ஸ்வரூபஹாநி' என்றறிகையிறே. ஸ்வஸ்வரூபம்- ஈச்வரனைக் குறித்து அத்யந்தபரதந்த்ரமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரக்ஷணத்தில் தனக்கு அந்வயமுண்டாகில் ஈச்வரனைக்குறித்து தனக்கத்யந்தபாரதந்த்ர்யமின்றிக்கே யொழியுமாகையாலே ஈச்வரைகபரதந்த்ரதாவிரோதியான ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வாந்வயம் நிவ்ருத்தமானால், பின்னையந்வயமுள்ளது அகாரத்திலே ஸ்வரக்ஷகதயா ப்ரஸ்துதமானவீச்வரனுக்கேயாகையாலே அவனுடைய வுபாயபாவமிவ்வழியாலே யிதிலே ப்ரஸ்துதமாம், ஸ்வரக்ஷணத்திலேதான் அதிகரித்தாலிறே யீச்வரன் கைவாங்கியிருப்பது. தன்னுடையரக்ஷணத்திலே தான்கைவாங்கினால் கஜேந்த்ரரக்ஷணம் பண்ணினாற்போலே த்வரித்துக்கொண்டு இவனுடையரக்ஷணத்திலே அதிகரிப்பானீவச்ரனிறே. இப்படியார்த்தமாக வீச்வரனுடைய வுபாயபாவம் ஸித்திக்கையன்றிக்கே I (நம ச்சக்ருர்ஜநார்த்தநம்)என்கிறபடியே × ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே நமச்சப்தத்துக்கு சரணசப்தபர்யாயத்வ முண்டாகையாலே சாப்தமாகவீச்வரனுடைய வுபாயபாவம் ஸித்திக்கும்.

இப்படி நமச்சப்தமுபாயஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே தத்விரோதிநிவ்ருத்தியு மிப்பதத்திலேயநுஸந்தேயம். ஸ்வரக்ஷணேஸ்வாந்வய ஹேதுபூதமான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யம்நிவ்ருத்தமாகைஸாதநவிரோதிநிவ்ருத்தி பிறக்கையாகிறது.

அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்துக்கு பலம்- † சேஷிவிஷயகிஞ்சித்காரமாகையாலே, சேஷத்வாநுஸந்தாநத்துக்கு அநந்தரபாவியாயிருப்பது சேஷவ்ருத்திப்ரார்த்தனையன்றோ; ஆனால் சேஷத்வ வாசகமான பதத்துக்கநந்தரம் சேஷவ்ருத்திப்ரார்த்தநாப்ரதிபாதகமாயிருக்கிற வுத்தரபதமநுஸந்தேயமாகப்ராப்த மாயிருக்க வதுக்கு முன்பே நமஸ்

× (ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே) இதி. 'ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதாமாதாச மாதவ: | கச்சத்வமேநம் சரணம் சரண்யம் புருஷர்ஷபா:' என்று பதேசிக்கப்பட்ட சரணாகதியினுடைய வநுஷ்டாந காலத்திலே 'த்ரௌபதீ யாஸ ஹிதாஸ்ஸர்வே நமச சக்ருர்ஜநார்தநம்' என்கையாலே சரணாகதிஸ்தானத்திலே நமஸ்காரத்தை ப்ரயோகிக்கையாலே இந்தஸ்தாநப்ரமாணம் இந்த நமஸ்காரத்தினுடைய சரணாகதித்வத்தைக் காட்டுகிறதித்யபிப்ராய:.

† (சேஷிவிஷய கிஞ்சித்காரமாகையாலே) இதி. 'நாகிஞ்சித்குர்வதச் சேஷத்வம்' 'அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:' என்கையாலே சேஷிவிஷய கிஞ்சித்காரமே சேஷத்வத்துக்கு பலமென்றபடி.

I. பார-ஆரண்-௧௧௨-டுள.

ஸூ அநுஸந்தேயமாவானென்னென்னில்; அப்பதத்தில் ப்ரதிபாதிதமான கைங்கர்யகரணம் *விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமாயிருக்கையாலும், ஶேஷவ்ருத்தி ப்ரார்த்தநைக்கு ஶேஷத்வஜ்ஞாநபௌஷ்கல்யம் பிறக்கவேண்டுமாகையாலே உபேயஸித்திக்கு உபாயாநந்தரபாவித்வமுண்டாகையாலும், விரோதி நிவ்ருத்த்யாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான இந்த பதம் நாராயணபதத்துக்குமுன்னே அநுஸந்தேயம். உபேயஸித்திக்கு உபாயாநந்தர பாவித்வமுண்டாகையாலேயிறே உத்தரவாக்யத்துக்கு முன்னே பூர்வவாக்ய மநுஸந்தேயமாகிறது. ஈஶ்வரனுடைய உபாயபாவாநு ஸந்தாநத்துக்கு-ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வாநுஸந்தாநம் ஸ்வஶேஷத்வாநுஸந்தாநம் துடக்கமானவை அபேக்ஷிதங்களாகையாலே, நமஸ்ஸூக்குமுன்னே தத்ப்ரதிபாதகமான ப்ரணவமநுஸந்தேயம். இப்படியாகாதபோது, நமஸ்ஸூ உகாரவிவரணமன்றிக்கேயொழியுமிறே.

-(நாராயணபதார்த்தாரம்பம்)-

ப்ரணவநமஸ்ஸூக்களாலே ஸ்வரூப ஶோதநமும், உபாயஶோதநமும் பண்ணப்பட்டது; இனிமேல், சதுர்த்யந்தமான நாராயணபதம் உபேயஶோதநம் பண்ணுகிறது. கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திதயா உதிக்கும் பகவத்ஸ்வரூபமும் உபயவிபூதி விஶிஷ்டமாயிருக்கையாலே, உபயவிபூதியோகத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. [நாராயண] பதம்–†(நர: நார: நாரா:) என்று நித்யபதார்த்தத்தையும், அதினுடைய

* (விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகமாக) என்றது - கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி'போக்தாஹம் மம போகோயம்'என்கிற வஹங்கார மமகாரங்களாகையாலே தாத்ருஶவிரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக என்றபடி. (ஶேஷவ்ருத்திப்ரார்த்தநைக்கு) என்றது-உத்தரபதமான நாராயண பதவடிதசதுர்த்த்யம்ஶத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநைக்கு என்றபடி. (ஶேஷத்வஜ்ஞானபௌஷ்கல்யம்) என்றது-அத்யந்தபாரதந்த்ர்யம் என்றபடி. (உபாயாநந்தரபாவித்வம்) என்றது-உபாயாநுஷ்டாநாநந்தரமிறேவுபேயம் ஸித்திப்பது என்று கருத்து.

† (நர:, இதி. இவ்விடத்திலே 'நர' ஶப்தம் 'ரிங்-க்ஷயே' என்கிற தாதுவிலே கர்த்தரிடப்ரத்யயமாய் அநுபந்தலோபம்பண்ணி 'டே:' என்று ப்ரக்ருதிக்கு டிலோபம்பண்ணி 'ர' என்று க்ஷயிஷ்ணுவாசிபதமாய், அத்தைநகாரம் நிஷேதிக்கையாலே 'நர:' என்று அக்ஷயார்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. 'தஸ்யஸமூஹ:' என்று அண்ப்ரத்யயமும் ஆதிவ்ருத்தியுமுண்டாகையாலே 'நார:' என்று ஆத்மஸமூஹவாசியாயிருக்கிறது. 'நாரா:' என்று ஸமூஹபாஹுள்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்ப்ரகாரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி 'நித்யபதார்த்தத்தையும்' என்று

ஸமூஹத்தையும், ஸமூஹபாஹுள்யத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. ப்ரக்ருதி புருஷகாலங்களோடு, பரமபதத்தோடு, முக்த நித்யவர்க்கத்தோடு, சத்ரசாமரப்ரமுகமான பரிச்சதங்களோடு, ஆயுதாபரணங்களோடு, பெரியபிராட்டியார் துடக்கமான நாய்ச்சிமாரோடு, திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு, ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகுணங்களோடு வாசியற ஸர்வத்தையும் நாரஶப்தம் ப்ரதிபாதிக்கிறது. 1(எண்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருள்) என்றும், 2(நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்) என்றும் அருளிச்செய்கையாலே, சேதநாசேதநங்களிரண்டும் நாரஶப்தவாச்யமாகக்கடவது. 1(ஈறிலவண்புகழ் நாரணன்)என்றும், 3(வாழ்புகழ்நாரணன்) என்றுமருளிச் செய்கையாலே, குணங்களும் நாரஶப்தவாச்யமாகக்கடவது. 4(செல்வநாரணன்) என்றும், 5(திருநாரணன்) என்றுஞ் சொல்லுகையாலே *பிராட்டி ஸ்வரூபமும் நாரஶப்தவாச்யமாகக் கடவது. 6(காராயினகாளநன்மேனியினன் நாராயணன்)என்கையாலே

‘நர’ ஶப்தார்த்தத்தையும், ‘அதினுடைய ஸமூஹத்தையும்’ என்று‘நார’ ஶப்தார்த்தத்தையும், ‘ஸமூஹபாஹுள்யத்தையும்’ என்று பஹுவசநார்த்தத்தையு மருளிச்செய்தது.

* (பிராட்டிஸ்வரூபமும் நாரஶப்தவாச்யமாகக்கடவது) இதி. அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதையில் நாரஶப்தார்த்தஞ் சொல்லும்போது ‘ஜ்ஞாநாதயோ குணாரூபம்லக்ஷ்மீர்நித்யாநபாயிநீ | பூமிநீளாதயோதேவ்யஸ்ஸேநேஶாத்யாஶ் ச ஸூரய:|ததீயாம பரமம்கால: புருஷ:ப்ரக்ருதிஸ்தயா|மஹதாத்யராந்தாநிஸப்தசாவரணாந்யபி|ப்ராஹ்மமண்டந்ததந்தஸ்யா லோகாஶ் ச ஸசராசரா: | ஏவமண்டாந்யநந்தாநி தத்ஸர்வம் நாரமுச்யதே’ என்று பிராட்டியையும் நாரஶப்தவாச்யையாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. ‘யோஸௌ ஶ்ரிய:ஶ்ரீ:பரம:தேந நாராயணஸ்ஸ்ம்ருத:’ என்றும் ஹாரீதஸ்ம்ருதி. பிராட்டிக்கு நாரஶப்தவாச்யத்வஞ்சொல்லுகையாலே ஜீவகோட்யந்தர்பூதத்வம்ஸித்தித்தது. ‘மகாரோ நாரஶப்தஶ் ச’ என்கிறபடியே பிராட்டிக்கு மகாரநாரஶப்தவாச்யத்வமுண்டாகையாலும், ‘மாங் மாநே’ ‘ந்ரு கதௌ’ என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமாகையாலும், மகாரநாரஶப்தங்களாலே அணுத்வம்ஸித்திக்கையாலும் ‘ஏஷோணுராத்மா’ ‘உத்க்ராந்திகத்யாகதீநாம்’ இத்யாதிவசநவிரோதிகளான விபுத்வவசநங்களுக்கு விரோதாதிகரணந்யாயத்தாலே அப்ராமாண்யஞ்சொல்லவேண்டுகையாலும், அதுதான் ஜ்ஞாநவிபுத்வத்தைச் சொல்லுகிறதாகவும் நிர்வஹிக்கையாலும் ஜீவகோட்யந்தர்பூதத்வம் ஸித்தியம். பிராட்டிக்கு மகாரவாச்யத்வ மில்லாதபோது ஶேஷவச்சே

1. தி-வா. க-உ-கo,
2. ,, உ-எ-உ.
3. தி-வா. கo-கூ-க.
4. ,, க-கo-அ.
5. தி-வா. ச-க-க.
6. ,, கூ-ங-க.

திவ்யமங்களவிக்ரஹமும், ஆயுதாபரணங்களும், காந்திஸௌகுமார்யாதிகுணங்களும் நாரஶப்தவாச்யமென்னுமிடம் ஸூசிதம்.

* அயநஶப்தமும், 'இவற்றுக்கிருப்பிடமா யிருக்கும்' என்று ஈஶ்வரனை ப்ரதிபாதிக்கிறது. (நாராணாமயநம்) என்கிற தத்புருஷஸமாஸத்தில் நித்ய பதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஈஶ்வரனிருப்பிடமென்று பொருள்.

'நாரா: அயநம் யஸ்ய' என்கிற பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தில் 'நாரங்களை ஈஶ்வரனிருப்பிடமாக வுடையன்' என்னு மர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. † அயநஶப்தமும் - ப்ராப்யத்துக்கும் வாசகமாய், ப்ராபகத்துக்கும் வாசகமாயிருந்ததேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ப்ராப்யபரமாயிருக்கும். பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தில், அயநஶப்தமும்- திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை யொழிந்த ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் வாசகமாயிருக்கும்; ஷஷ்டீஸமாஸத்தில், திவ்யாத்மஸ்வரூபமொன்றுக்கும் வாசகமாயிருக்கும்,

---

ஷத்வம்ஸித்தியாது. ஸமஸ்தஶப்தமூலமான ப்ரணவத்திலே அதுஸித்தியாதபோது ஸர்வத்ரவும் ஸித்தியாது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும்கத்யகீதாபாஷ்யங்களில் நாரஶப்தவாச்யத்வேந அவளை யருளிச்செய்தார். ஆகையால் பிராட்டிஸ்வரூபம்நாரஶப்தவாச்யமாகக்கடவது என்றபடி.

* இந்தநாராயணபதம் ஷஷ்டீஸமாஸமாமளவில் தத்புருஷஸமாஸத்துக்குத்தரபதார்த்தப்ரதாநத்வ முண்டாகையாலே பராயணபதம்போலே அயநபதலிங்கமானநபும்ஸகத்வமேயாம்; இந்தநாராயணபதத்துக்கு புல்லிங்கத்வம் ஸித்தியாதேயென்னில்—ஸம்ஜ்ஞாரூபமான யிப்பதத்துக்கு 'கரணாதிகரணயோஶ்ச' என்று ஸம்ஜ்ஞாவிஷயமான ல்யுட் விதிக்கப்படுகையாலே 'இத்மவ்ரஶ்சந:' 'பலாஶஶாதந:' இத்யாதியிற்போலே புல்லிங்கத்வம்ஸித்தியிக்கக்குறையில்லை. அயநபதார்த்தபூதனானவீச்வரனுக்குபாயத்வத்தாலே கரணத்வமும், ஆதாரத்வத்தாலே அதிகரணத்வமுமுண்டிறே. ஆகையால் புல்லிங்கத்வம்ஸாது என்று கருத்து.

† (அயநஶப்தமும் ப்ராப்யத்துக்கும்) இதி. 'அய-கதௌ' 'இண்-கதௌ' என்கிற தாதுக்களிலே நிஷ்பந்நமான அயநஶப்தம் 'நாரை: ஈயதே அஸௌ இதி நாராயண:' என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலே ப்ராப்யத்வத்துக்குவாசகமாய், 'நாரா:-அநேந-ஏநம்-யந்தீதி நாராயண:' என்கிற கரணேவ்யுத்பத்தியாலே ப்ராபகத்வத்துக்கும்வாசகமாயிருந்ததேயாகிலும் முக்யமாக ப்ராப்யபரமாயிருக்கும் என்றபடி. 'நாரஶப்தேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே புதை:। தேஷாமயநபூதத்வாந்நாராயண இஹோச்யதே' 'நாரஸ்த்விதிஸர்வபும்ஸாம் ஸமூஹ:பரிமீயதே। கதிராலம்பநம்தேஷாம் தேந நாராயணஸ்ஸ்ம்ருத:' என்னக்கடவதிறே.

ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வாத்மத்வ அபஹதபாப்மத்வ பரமபத நிலயத்வத்யோதகமாம் குணவிஶேஷங்களெல்லாம் இப்பதத்திலே யநுஸந்தேயங்களாகக் கடவது.

இதில் சதுர்த்தீ-ப்ரணவத்திற்சொன்ன அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தினுடையவும், நமஸ்ஸிற்சொன்ன உபாயஸ்வீகாரத்தினுடையவும் ஃபலரூபமான *கைங்கர்யப்ரார்த்தநத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. தேஶகாலாவஸ்தாப்ரகார விஶேஷவிதுரமாக ப்ரார்த்திக்கையாலே, ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளுக்கும் உசிதமான ஸகலஶேஷவ்ருத்தியையுஞ் சொல்லுகிறது.

ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரத்தாலே - ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வஞ் சொல்லி, சதுர்த்யம்ஶத்தாலே-ஜீவாத்மாக்களுடைய ஶேஷத்வஞ்சொல்லி, உகாரத்தாலே- அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்திசொல்லி, மகாரத்தாலே ஶேஷத்வாஶ்ரயமாய் ப்ரக்ருதே: பரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஜ்ஞாநாஶ்ரயத்வத்தை ப்ரதிபாதித்து, நமஸ்ஸாலே-அநாதிகாலம் ஏவம்விதஶேஷத்வத்துக்கு திரோதாயகமாய்ப் போந்த விரோதிஸ்வரூபத்தை நிவர்த்திப்பித்து, பாகவதஶேஷத்வப்ரதிபாதநத்வாரா பகவச்சேஷத்வத்தை ஸ்திரமாக்கி, ஶேஷத்வாநுரூபமான ஸித்தஸாதந ஸ்வீகாரத்தைச்சொல்லி, நாராயணபதத்தாலே- நித்யவஸ்துஸமூஹ பாஹுள்யஞ்சொல்லி, ததாஶ்ரயமான பகவத்ஸ்வரூபத்தினுடைய ஸர்வஶேஷித்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ நிரதிஶயபோக்யத்வ ருபாதிகபாந்தவத்வநியந்த்ருத்வதாரகத்வப்ரமுகமான குணவிஶேஷங்களைச்சொல்லி, சதுர்த்யம்ஶத்தாலே-நிரதிஶயாநந்தரூபமான ஸஹஜகைங்கர்யத்தினுடைய ஆவிர்பாவ ப்ரார்த்தநத்தைச்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

ஆக, திருமந்த்ரத்தாலே-ஈஶ்வரனுக்குமாத்மாவுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்தையும், ஸம்பந்தாநுரூபமான உபாயஸ்வீகாரத்தையும், ஸ்வீகாராநுகுணமான உபேயப்ரார்த்தநத்தையுஞ்சொல்லித் தலைகட்டுகிறது.

---

*(கைங்கர்யப்ரார்த்தநத்தை) என்றது - கைங்கர்யப்ரார்த்தநாப்ரகாரத்தை என்றபடி. 'ப்ரார்த்தநாயாம் சதுர்த்தீ' என்று திருவுள்ளம். இப்படியொருவிடத்திலுங்காணுமையாலே 'தாதர்த்யசதுர்த்தீ' யாமித்தனை. 'தாதர்த்யம் - தச்சஶேஷத்வம், தச்ச கைங்கர்யகர்பம். 'நாகிஞ்சித்குர்வதஶ் ஶேஷத்வம்' இத்யுக்தே:, தச்ச 'ப்ரார்த்தநாரஹிதேநந லப்யதே' இத்யஸ்மதாசார்யா:.

1(விடையேழன்றடர்த்த) என்கிறபாட்டும், 2(மூன்றெழுத்ததனை) என்கிறபாட்டும், ப்ரணவார்த்தமாக வநுஸந்தேயம். 3(யானே) என்கிற பாட்டு, நமஶ்ஶப்தார்த்தமாக வநுஸந்தேயம். 4(எம்பிரானெந்தை) என்கிறபாட்டு, நாராயணஶப்தார்த்தமாகவநுஸந்தேயம். 5(ஒழிவில்காலமெல்லாம்) என்கிறபாட்டு சதுர்த்யர்த்தமாக வநுஸந்தேயம். 6(அகாரார்த்தாயைவ) என்கிறஶ்லோகம், பதத்ரயத்துக்கும் அர்த்தமாகவநுஸந்தேயம்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்,
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉.

2-வது சரமஶ்லோகப்ரகரணம்.

-[உபோத்காதம்.]-

திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபதத்தாலும் நாராயணபதத்தாலும் ஆர்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்வயத்தையும், சரமஶ்லோகத்தில் அர்த்தத்வயம் ஶாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஸங்க்ரஹமான பதத்வயத்துக்கும் பூர்வாபரநியமமுண்டா யிருக்கிறுப்போலே விவரணபதமான விதுவும் பூர்வாபரஹாவேந நியதமாயிருக்கும். திருமந்த்ரம் அநேகார்த்தங்களை ப்ரதிபாதியா நிற்கச்செய்தே ப்ராப்ய ப்ரதிபாதநபரமாயிருக்கிறுப்போலே, இதுவும் அநேகார்த்தங்களைப்ரதிபாதித்ததேயாகிலும், ப்ராபகப்ரதிபாதந பரமாயிருக்கும்.

தேஹாத்மாபிமாநியாய் ஆத்மபரமாத்மவிவேக ஶூந்யனுயிருக்கிற அர்ஜுநனைகுறித்து, 7(அமலங்களாகவிழிக்கும்) என்கிறபடியே-

---

* (அகாரார்த்தாயைவஸ்வம் அஹமபமஹ்யம்ந) என்று ப்ரணவார்த்தத்தையும், நம꞉ பதார்த்தத்தையும், (நிவஹாநராணும் நித்யாநாமயநமிதி நாராயணபதம்) என்று நாராயணபதார்த்தத்தையும், (யமாஹாஸ்மை காலம் ஸகல மபிஸர்வத்ர ஸகலாஸ்வவஸ்தாஸ்வாவிஸ்யுர்மம ஸஹஜகைங்கர்யவிதய꞉) என்று வ்யக்தசதுர்த்யர்த்தையுமருளிச்செய்தருளினரிறே ஹட்டர்.

† (அர்த்தத்வயத்தையும்)-உபாயோபேயாத்மகமானவர் த்தத்வயத்தையும் என்றபடி (ஸங்க்ரஹமானபதத்வயத்துக்கும்)-நம꞉ பதநாராயணபதங்களுக்கும், பூர்வவாக்ய உத்தரவாக்யங்களுக்கும்.

---

1. தி-மொ. அ-க-ரு.
2. பெரியா-மொ. ச-எ-க0.
3. தி-வா. உ-கூ-க,
4. தி-மொ. க-க-கூ.
5. தி-வா. ரு-ரு-க,
6. அஷ்டச்லோகி. ச.
7. தி-வா. க-கூ-கூ.

ஸகலபாபக்ஷபணநிபுணங்களாயிருக்கிற திவ்யகடாக்ஷங்களாலும், அம்ருதநிஷ்யந்தியான வசநவிசேஷங்களாலும், முமுக்ஷுத்வவிரோதிகளான ஸகலப்ரதிபந்தகங்களையும் நசிப்பித்து, மோக்ஷருசியை யுண்டாக்கி, 1(தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம் க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி) இத்யாதியாலே - ஐச்வர்யம் அல்பாஸ்திரத்வாதிதோஷதுஷ்டமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்து, 2(ஜராமரணமோக்ஷாய) இத்யாதியாலே – கைவல்யம் க்லேசஸாத்யத்வாதிதோஷதுஷ்ட மென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்து, 3(மாமுபேத்யது கௌந்தேய) இத்யாதியாலே-ஸ்வப்ராப்திலக்ஷணமான மோக்ஷமே நிரதிசயபுருஷார்த்தமென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்து, 4(தஸ்மாதஸக்தஸ்ஸததம்) இத்யாதியாலே - கர்மஜ்ஞாநபக்திகளை தத்ப்ராப்திஸாதநமாக வருளிச்செய்ததைக்கேட்டு, அர்ஜுநன்-ஸர்பாஸ்யகதமான ஜந்துவைப்போலேயிருக்கிற தன்னுடையதுர்க்கதியையும், 5(மம மாயா துரத்யயா) என்கிறபடியே-தன்னால் கழித்துக்கொள்ளவொண்ணாதபடி விரோதி ஸம்ஸ்ரம் அதிப்ரபலமாயிருக்கிறபடியையும் விஹிதோபாயவிசேஷம் துரநுஷ்டாநமா யிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து ப்ராப்யலாபநிமித்தமாக சோகாவிஷ்டனாக, அநந்தரத்திலே, 'துஷ்கரங்களான ஸாதந விசேஷங்களை ஸவாஸநமாக த்யஜித்து, நிரபாயஸாதநபூதனான வென்னையே நிரபேக்ஷஸாதநமாக ஸ்வீகரி; ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களை நிச்சேஷமாக நானே போக்குகிறேன்; ஆனபின்பு ப்ராப்யலாபநிமித்தமாக சோகத்தைப்பொகட்டு நிர்பரனாயிருக்க' என்று அர்ஜுநனுக்கு சோகத்தைநிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

ஸகலசாஸ்த்ரங்களிலும் இப்ரபந்தந்தன்னில் இச்ச்லோகத்துக்குக் கீழடங்கிலும் மோக்ஷஸாதநங்களாக விஹிதங்களாய், வைதிக புருஷர்களாலே அத்யாதரேண வநுஷ்டிதங்களாய்ப் போருகிற ஸாதந விசேஷங்களைப் பரக்கவிதியாநிற்க, இச்ச்லோகத்திலே தத்த்யாக பூர்வகமாக உபாயாந்தரவிதாநம் பண்ணுகை விருத்தமென்று நினைத்து, விரோதபரிஹாரார்த்தமாகப் பலபொருள்களைச் சொன்னார்கள்.

பரமாப்தனான க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்த வார்த்தையாகையாலும், 6(த்ரி ராவாண:ப்லவந்தே) என்றும் (அக்நிநா ஸிஞ்சேத்) என்றும் இத்யாதியான வைதிகலௌகிகவாக்யம்போலே அநந்விதமாயிருக்கையன்றிக்கே அந்விதமாய்க்கொண்டு அர்த்தப்ரத்யாயகமா யிருக்கையாலும் ப்ரமிதிஜநகமன்றென்றும், அநேகப்ரமாணவிருத்தமாயிருக்கையாலே தத்ப்ரதிபாதிதமான வர்த்தம் அப்ராமாணிகமாய் பரீக்ஷகாந

1. கீதா. ௯-௨௧.
2. கீதா. ௭-௨௯.
3. கீதா. ௮-௧௬.
4. கீதா. ௩-௧௯.
5. கீதா. ௭-௧௪.
6. யஜு.

நுஷ்டேயமா யிருக்குமென்றும் சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால் *கர்மபலபரித்யாகபூர்வகாங்கப்ரபத்திவிதாநபரம் இஶ்ஶ்லோகமென்று சிலர் சொன்னார்கள்;

† கர்மங்களினுடைய லக்ஷணபுநருக்த்யஸந்நியாநங்களாலே அந்தபக்ஷம் தூஷ்டம்;

உபாஸநம் - த்ரைவர்ணிகவிஷயமாகவிஹிதமாகிறது, ப்ரபதநம் - ‡ தத்வ்யதிரிக்தவிஷயமாக விதிக்கப்படுகிறது; இப்படி வ்யவஸ்திதவிஷயமாகையாலே, உபாயத்வயவிதாநம் அவிருத்தமென்று சிலர் சொன்னார்கள்.

அந்தபக்ஷம், ()ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வஶ்ருதியாலும், த்ரைவர்ணிகோபதேஶ யதாநுபபத்தியாலும், அநுஷ்டாந விரோதத்தாலும், அநுபபந்நம்.

---

* (கர்மஃபலபரித்யாக பூர்வகாங்கப்ரபத்திவிதாநபரம்) என்றது கர்மயோகத்தினுடைய பலத்தைவிட்டு கர்மத்தை யநுஷ்டித்து இந்த கர்மத்துக்கு அங்கமாக ப்ரபத்தியிலே நோக்கென்றபடி.

† (கர்மங்களினுடைய) இதி-தர்மஶப்தத்துக்கு ஃபலமாத்ரத்தில் லக்ஷணையும், ஃபலத்துக்குப் புநருக்தியும், கர்மயோகமிவ்விடத்தில் ப்ரஸ்துதமாகாமையுமாகிற தோஷங்கள்மூன்று - கர்மஃபல பரித்யாக பக்ஷத்தில். அதாயமாஶய:—தர்மஶப்தத்தாலே ஃபலாதிகளை உபலக்ஷிக்கவேண்டுவது தர்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுமளவில் விரோதமுண்டாகிலிறே, 'கங்காயாம் கோஷ:ப்ரதிவஸதி' என்றால், கோஷரூபமானயிடைச்சேரிக்கு ப்ரவாஹரூபமானகங்கையிலிருப்பு விருத்தமாகயாலே கங்காஶப்தத்தாலே கங்காதீரத்தை லக்ஷிக்குமாபோலே, இப்படிப்பட்ட விரோதமிவ்விடத்தில் காணப்படுகிறதில்லை. அப்படியானால் ஶரணாகதி விதிக்கக்கூடாது. அப்போது இப்படி சொல்லவேணும் 'ஃபலவாஞ்சாம்பரித்யஜ்யதர்மாநநுதிஷ்ட' என்று. இப்படிக்கு புநருக்தியும் வரும், 'நிச்சயம்ச்ருணு மேதத்ர' என்று துடங்கி 'ஏதாந்யபிது கர்மாணி ஸங்கம்த்யக்த்வா ஃபலாநிச| கர்தவ்யாநீதிமேபார்த நிச்சிதம்மதமுத்தமம், இத்யாதிகளாலே முன்பேசொல்லப்படுகையாலே. அப்போது நிகமநமாகிறதென்னில் நிகமநமபேக்ஷிதமல்லாமையாலே அஸங்கதம். அப்படியானாலும் புநருக்தமாம் 'இதிதேஜ்ஞாநமாக்யாதம்' என்று முன்பே நிகமிக்கையாலே. 'ஸர்வகுஹ்யதமம் பூய:' என்று பூர்வோக்தகுஹ்யதரத்திற் காட்டிலிந்த வுபாயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமும் சொல்லப்பட்டது. அல்லாதபோது ஶோகநிவ்ருத்திக்குச் சேர்த்தியுண்டாகாது:—இதி

‡ (தத்வ்யதிரிக்தவிஷயமாக) என்றது-வேதோக்தஸர்வதர்மாதிகார விதுரர்களான ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகள் விஷயமாக என்றபடி.

() (ப்ரபத்தியினுடைய) இதி 'மாம்ஹிபார்த வ்யபாச்ரித்ய யேபிஸ்யு:பாபயோநய: | ஸ்த்ரியோவைஶ்யஸ்ததா ஶூத்ராஸ்தேபி யாந்திபராங்கதிம் | கிம்புநர்ப்ராஹ்மணா: புண்யா பக்தா ராஜர்ஷயஸ்ததா,' 'நஜாதிபேதம்நகுலம் நலிங்கம் நகுண க்ரியா:| நதேஶகாலௌ

*ஜ்ஞாநயோகஸாதந கர்மத்யாக பூர்வகாங்கப்ரபத்நவிதாநம் பண்ணுகிறதென்கிறபக்ஷம், தர்மஶப்தத்தினுடைய அஸங்குசிதவ்ருத்தித்வத்தாலும், ஜ்ஞாநயோகவாசகஶப்தாஸந்நிதாநத்தாலும் துஷ்டம்.

†தர்மஶப்தத்தினுடையஅப்ரஸ்துதப்ராயஶ்சித்தவிஷயத்வஸங்குசிதவிஷயத்வ ப்ரஸங்கத்தாலும், அர்ஜுநன் விநஷ்டகர்மயோக ப்ரதிபந்தகனுகையாலும்,ப்ராயஶ்சித்தவிதாநபக்ஷமும் அநுபபந்நம்.

‡ஶோகநிவ்ருத்த்யநுபபத்தியாலே ப்ரஶம்ஸாபரமென்கிற பக்ஷமும்அநுபபந்நம்.

நாவஸ்தாம் யோகேஹ்யயமபேக்ஷதே । ப்ரஹ்மக்ஷத்ரவிஶஶ் ஶூத்ராஸ்ஸ்த்ரியஶ் சாந்தரஜாதய: । ஸர்வஏவ ப்ரபத்யேரந்ஸர்வதாதாரமச்யுதம்' 'முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே' இத்யாதியில் ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வம் விதியமாகையாலும், த்ரைவர்ணிகனை அர்ஜுனனைநக்குறித்துபதேஶிக்கக்கூடாமையாலும், த்ரைவர்ணிகரான தர்வாஸதர்மபுத்ர முசுகுந்தநாயதாபுநயதிவராதிகளுடைய வநுஷ்டாந விரோதமுண்டாகையாலும் ஏதாத்ருஶவிஹாகம் அஸங்கதம் என்றபடி.

* (ஜ்ஞாநயோகஸாதநே) தி. ஜ்ஜாநயோகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கிற கர்மயோகத்தை விட்டு, கர்மஸ்தாநத்திலே ப்ரபத்நவிதாநம் பண்ணுகிறதித்யர்த:. (தர்மஶப்தத்தினுடைய) இதி. தர்மஶப்தம் சோதநாலக்ஷணமாய்க்கொண்டு வித்யுக்தமாய் புருஷார்த்தஸாதநமாயுள்ள கர்மஜ்ஞாந பக்தியோகரூபமாயிருக்கிற ஸமஸ்த தர்மங்களையும் சொல்லவற்றுகையாலே இத்தர்மஶப்தத்துக்கு கர்மமாத்ரஸங்கோசத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு 'மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ' என்கிறது வாசகமல்லாமையாலும் தத்பக்ஷம் துஷ்டமித்யர்த:.

† (ப்ராயச்சித்தவிதாநபக்ஷமி) தி. 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய ஸ்திதச்சேத்தத்ப்ராயச்சித்ததயா ஶரணம்வ்ரஜ' என்று விஹிததர்மத்யாகத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமாக 'மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ' என்று ப்ரபத்நம் விதிக்கப்படுகிற தென்கிற பக்ஷமித்யர்த:. யத்வா—ப்ராயஶ்சித்தகர்மங்களை விட்டு ப்ரபத்தியை ப்ராயச்ஶ்சித்தஸ்தாநே விதிக்கிறதென்கிற பக்ஷமித்யர்த்த:. சில ப்ராயஶ்சித்த கர்மங்கள் கீழே ப்ரஸ்துதங்களாய் விடச்சொல்லவேண்டுகையாலும், தர்மஶப்தத்துக்கு ப்ராயஶ்சித்தகர்மங்களளவில் வாசகத்வம் சுருக்கப் போகாமையாலும், அர்ஜுநனுக்குகர்மயோகப்ரதிபந்தகம் நஶிக்கையாலும், தத்பக்ஷமும் அநுபபந்நமித்யர்த:.

‡ (ப்ரஶம்ஸாபரமி) தி. 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்யாபிஶரணம் வ்ரஜ' என்று ஶரணாகதியினுடைய ப்ரஶம்ஸையிலே இஶ் லோகத்துக்கு தாத்பர்யம், த்யாகத்திலன்று. ஆகையாலர்த்தவாதபர மென்றபடி. கீழேஉபாயாந்தரங்களைக்கேட்டு ஶோகித்தவனுக்கு அத்தைவிடச்சொன்னுலொழிய ஶோகம்போகாதாகையாலே தத்பக்ஷமும் அநுபபந்நம் என்றபடி. 'விட்டேயாகிலும்' என்கைக்கு 'அபி' ஶப்தமில்லாமையா

()பூர்ணாஹுதி த்ருஷ்டாந்த முவத்தாலே ஶரணாமத்யநுஷ்டாந மாத்ரத்திலே தாத்பர்யம், த்யாமத்தில் தாத்பர்யமில்லை என்கிற பக்ஷமும், ஸாயநாந்தரபரித்யாமலக்ஷணங்மவையர்யத்தில் ப்ரபத்த்யுபாயம் அநநுவர்த்திதமாகையாலே அஸங்மதம்.

†கர்மயோமாதிப்ரச்யுதிஸம்ஹாவநையிலே தத்ப்ராயஶ்சித்ததயா ப்ரபத்திவியாநம் பண்ணுகிறதென்கிறபக்ஷம், (நேஹாபிக்ரமநாஶோஸ்தி) என்று ப்ராயஶ்சித்தநைரபேக்ஷ்ய ப்ரதிபாதகமான பூர்வவசநத்தோடே விரோயிக்கையாலே அஸங்மதம்.

மோக்ஷஸாயந கர்மவிரோயி ஸ்வர்மாதி காம்யகர்ம பரித்யாகப்ரதிபாதகமென்கிற பக்ஷமும், மோக்ஷஸாயநகர்மவியாந உமையிலே காம்யகர்மம் ப்ரதிஷித்யமாகையாலும், (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்கிற வாக்யம் கர்மப்ரதிபாதக மல்லாமையாலும் துஷ்டம்.

(க) பூர்வோக்தஸாயநங்களுக்கு ஶோகஜநகத்வ மில்லாமையாலும் (உ) ஶோகந்தான் ஶ்ருதமல்லாமையாலும், (ங) ஹக்தித்யாமத்தில் தத்ப்ரதிபாதக ஶாஸ்த்ராந்தரத்துக்கும் இந்தப்ரஸங்கந்தன்னில் பூர்வவசநங்களுக்கும்வைய்யர்த்யம்ப்ரஸங்கிக்கையாலும்,(ச) ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஸ்வதந்த்ரஸாயநத்வஶ்ரவண மில்லாமையாலும், (ரு) ஸுகரமார்க முண்டானால் வத்ஸலதரமான ஶாஸ்த்ரம் துஷ்கரமார்கோபதேஶம் பண்ணக்கூடாமையாலும், (சு) நிரங்கத்வேந ஸாயநத்வம் அவடிதமாகையாலும், விஹிதோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக உபாயாந்தர வியாநம் பண்ணுகிறதென்கிறபக்ஷம் அநுபபந்நமென்று சிலர் சொன்னார்கள்.

(க) இப்ப்ரஸங்கந்தன்னில் ப்ரயமத்திலே, ‡ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயம் ஸ்வரூபவிரோயித்வேந ப்ரகாஶிக்கும்படி ஆத்மஸ்வரூபத்தை

லும், அபிஶஷிதமொழியவாக்யம் பூர்ணமாகையாலே அபிஶஷிதத்தை சேர்த்துக்கொள்ளமுடியாமையால் தத்பக்ஷம் துஷ்டமிதிஹாவஃ.

( ) (பூர்ணஹுதி)தி அதாவது கர்மங்களுக்குமந்த்ரக்ரியாலோபங்கள் வந்தாலும் 'விஷ்ணவே ஸ்வாஹா' என்று அவஶ்யஞ்செய்யவேணுமென்னுமாபோலே அவஶ்யம் ப்ரபத்யநுஷ்ட்டான மாத்ரமேவேண்டுவதென்றபடி. அது த்ருஷ்ட்டாந்தமாகாது. மந்த்ரலோபாதிகளில்லாதபோது மதுவநுஷ்ட்டிக்கலாம், இதுவுபாயாந்தரத்யாமமாகிற வங்மாமில்லாதபோது அநுஷ்ட்டிக்கக்கூடாது இதிஹ்ருதயம்.

† (கர்மயோமாதீ) தி. கர்மஜ்ஞாநஹக்திகளுக்கு ப்ரச்யுதிவந்தால் அதுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக ப்ரபத்திவிதாநம் பண்ணுகிறதென்கிற பக்ஷம் 'நேஹாபிக்ரமநாஶோஸ்தி' என்று இதுக்கு ப்ரச்யுதிவந்தால் ப்ராயஶ்சித்தம் வேண்டாமென்று சொன்னத்தோடு சேராதாகையாலே அஸங்மதமென்றபடி.

‡(ஸ்வரக்ஷணே) இதி:'ஹும்ஸ்ரா போநலோவாயுஃவம்மநோவுத்தியிரேவச' 'ஸர்வஸ்யசாஹம்' 'ஈஶ்வரஸ்ஸர்வஹுதாநாம்'இத்யாதௌ

அத்யந்தபரதந்த்ரமாக உபதேஶிக்கக் கேட்டபடியாலும், ஸ்ததமதி யான வாயுவினுடைய நிரோதம்போலே விஷயாந்தர ஸஞ்சாரியான மந ஸ்ஸினுடைய நிக்ரஹம் து:ஷ்கரமாயிருக்கையாலும், அப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸு தன்னை ப்ரத்யக்ப்ரவணமாக்கப்பார்த்தாலும் அதுக்கு யோ க்யதையில்லாதபடி, 'இந்த்ரியங்கள் தந்தாம்வழியிலே இழுத்துக்கொ ண்டு நலியாநின்றதென்று' இந்த்ரிய ப்ராபல்யஜநிதபீதி அநுவர்த்திக் கையாலும், 'ஸகலஜகத்தினுடையவும் ஸத்தாஸ்திதயாதிகள் மததீநங் களாய் நடக்கிறதென்றும்' 'உபாஸநஸாதநஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் நானே ப்ரவர்த்தகன்' என்றும் அருளிச்செய்யக் கேட்கையாலும், ஸர்வாவஸ் தைகளுக்கும் ப்ரபத்தியொழிய புகலில்லையென்னுமிடம் நிழலெழும்படி இந்த்ரியநியமநாதி ஸாதநத்தோடு பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி ஶ்ருதை யாகையாலும், விஹிதஸாதநங்கள் பஹுதரஜந்மஸாத்யத்வஸாபே க்ஷத்வஸாபாயத்வாதியநேகதோஷாவஹங்களாயிருக்கையாலும், விரோ தி யம்ஶம் ஸ்வநிவர்த்யமல்லாதபடியவன் கையிலேகிடக்கிறபடியை அ நுஸந்தித்தால் ஜ்ஞாநவானாயிருக்கிற இவனுக்கு ஶோகமேவம்பிறக்கை ஸம்பாவிதமாகையாலே பூர்வோக்த ஸாதநங்களுக்கு ஶோகஜநகத்வ மில்லையென்கிறபக்ஷம் து:ஷ்டம்.

(உ) இவ்விடத்திலே ஶோகம் ஶ்ருதமன்றே யாகிலும், 'மாஶுச:', என்கிற ஶோகநிஷேதவசநத்தாலே ஶோகம் அநுமேயமாகக்கடவது.

(ங) *தத்தச்சாஸ்த்ரங்கள் தன்னிலே ஸாதநாந்தரபரித்யாகபூர் வகமாக விதேயஸாதநஸ்வீகாரம் விஹிதமாகையாலும், இதுதான் ஏகா திகாரவிஷயமன்றிக்கே பிந்நாதிகாரவிஷயமாகையாலும், ப்ரஹ்ம சர்யகார்ஹஸ்த்ய வாநப்ரஸ்தாதியாஶ்ரமங்களிலே பூர்வபூர்வாஶ் ரமவிஹிதகர்மாநுஷ்டாந பரித்யாகபூர்வகமாக உத்தரோத்தராஶ்ரம விஹிததர்மம் அநுஷ்டேயமாகிறாப்போலே, இவ்விடத்திலும் பூர்வோ

ஹ்ருதயம். (ஸததமதி) தி-'சஞ்சலம்ஹிமந:' இத்யாதௌ. 'இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநிஹரந்திப்ரஸபம்மந:' இத்யௌசஹ்ருதயம். (ஸகல ஜகத்தி னுடையவும்) இதி 'அஹம்க்ருத்ஸ்நஸ்யஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ்ததா' இத்யாதௌஹ்ருதயம். (பலவிடங்களிலும்ப்ரபத்தி)தி. 'மாமேவயேப்ர பத்யந்தே' 'தமேவசாத்யம் புருஷம்ப்ரபத்யே' 'தமேவஶரணம் கச் ச்ச' இத்யாதி.

* (தத்தச்சாஸ்த்ரங்கள் தன்னிலே) இதி, ப்ரபத்திவிதாயகஶா ஸ்த்ரங்களிலே 'நாகர்மணநப்ரஜயாதநேநத்யாகேநைகேநாம்ருதத்வ மாநஶு:' 'ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய தமேவ ஶரண வ்ரஜேத்' 'தமேவ ஸர்வாவேந ப்ரயாஹித்வம் மஹாமுநே' 'அந்யத்ஸர்வம் பரித்யஜ்ய தமேவஶரணம்வ்ரஜேத்' ,ஸர்வதர்மாந் ஸர்வகாமாந் ஐஹிகாமுஷ்மி காநபி | ஸந்த்யஜ்ய விதிநா நித்யம் ஷட்விதாம் ஶரணாகதிம் | ஆசார்யா நுஜ்ஞயாகுர்யாத் ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டேந வர்த்மநா, இத்யாதிகளைக் கண் டுகொள்வது.

பாயபரித்யாகபூர்வகமாக உத்தரோபாயமநுஷ்டிதமாகை அவிருத்தய மாகையாலும், ஶாஸ்த்ராந்தரவிரோதமும் பூர்வவசநவிரோதமும் பரிஹ்ருதம்.

(௪) 1 (அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே) 2 (அஹமஸ்ம்யபராதா நாமாலய:) 3(தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம்தபஸாம்) 4 (முமுக்ஷுர்வைஶரண மஹம்ப்ரபத்யே) 5(ஶரணம்த்வாம் ப்ரபந்நாயே) இத்யாதிகளிலே ஸ்வ தந்த்ரோபாயத்வேந ஶ்ருதமாகையாலே, ஸ்வதந்த்ரஸாதநத்வாநுப பத்தியை த்வாரமாகக் கொண்டு த்யாகோபாயவிதாநபரத்வம் அர்த்தம் அன்றென்கிறபக்ஷம் உக்ஷ்டம்.

(ரு) இதுதன்னாலே ஏகபலவிஷயமாக ஸுகரஉத்க்ஷ்கரமார்க தீவயவிதாநாநுபபத்திரூபமான சோத்யமும் பரிஹ்ருதம். இங்ஙனே கொள்ளாதபோது ()ஏகபல விஷயமான ஸமாவர்தநாதி கர்ம விதாயக ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணா திகளும் விருத்தயம்.

(சு) (ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய) என்று - ஸாங்கப்ரபதநம் விஹித மாகையாலே சரமபக்ஷம் உக்ஷ்டம்.

ஸ்வரூபாநுரூபமான இந்தஉபாயத்தையே ப்ரதமத்திலே உபதே ஶியாதே உபாயாந்தரங்களை உபதேஶித்து அவற்றுக்கநந்தரமாகவித் தை உபதேஶிப்பானென்னென்னில், த்ரைகுண்ய விஷயமானஶாஸ்த் ரம் - ப்ரதமத்திலே ரஜஸ்தம:ப்ரசுரராய் உதர்ஜ்ஞாநதுர்வ்ருத்தஸம் ருத்தரான சேதநருடைய அநீதியைக்கண்டு நெகிழவிடமாட்டாதபடி அத்யந்தவத்ஸலமாகையாலே சேதநருடைய ஸத்வாதிகுணாநுகுண மாக ஶத்ருநிரஸநவர்ஷதநலாபபுத்ரபஶுவந்நஸ்வர்காதிபுருஷார்தங்க ளையும் தத்ஸாதநமான அபிசாரகாரீர்யாதிஸாதநவிஶேஷங்களையும் உப தேஶித்து பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷதத்ஸாதந ஶ்ரவணத்துக்கு யோக்யனானவஸ்தையிலே அத்தையுபதேஶிக்கவேணுமென்றுநினைத் து,ப்ரதமத்திலே,நாஸ்திகனாய் பரஹிம்ஸைகபோகனாய் அத்யந்தக்ருஶ ம்ஸனாய் வர்த்திக்கிறஸமயத்திலே, அபிசாரகர்மத்தை உபதேஶித்து, அவற்றை ஸபலமாகக்கண்டு, ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம்பிறந்தஸமயத்திலே தேஹாத்மாபிமாநியாயிருக்கிறவனுக்கு தேஹாதுத்தீர்ணமான ஸ்வரூ

() (ஏகபலவிஷயமான ஸமாவர்தநாதி) தி. விவாஹமாகிற வொருபலத்துக்கு அல்பஸமாவர்தநமும், மஹாஸமாவர்தநமும் விதிக்கிறது கூடாது, க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணமும், மஹாநாநாப்ராயஶ்சித்த மும் விதிக்கக் காண்கிறதுவுங் கூடாதென்றபடி.

1. விஷ்வ-ஸம்.
2. அஹி-ஸம்.௩௬-௩௫.
3. தை-நா. ௬.
4. ஶ்வே-உப. ௬ ௧௮
5. மார்கபு. பூர். உ௧௬-௩௭.

பத்தை யறிவிக்கைக்காக, ஸ்வர்காதியாமுஷ்மிகஸாத்யஸாதநபூத ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை விதித்து, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யப்ரதிபத்தி கழன்றவளவிலே பகவத்பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநம்பிறக்கும்படி பகவத்கைங்கர்ய லக்ஷணமான மோக்ஷத்தை உபதேசித்து, தத்ஸாதநபக்தியையும் விதித்து, பாரதந்த்ர்யயாதாத்ம்யஜ்ஞாநகார்யமாக அநந்தரத்திலே ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணுமாபோலே, இவனும் பந்துவதபீதியாலே யுத்தநிவ்ருத்தனான வர்ஜுநனைக்குறித்து, ப்ரதமத்திலே ஸ்வாநுபவ லக்ஷணமான பரமபுருஷார்த்தத்தையும் தத்ஸாதநமான ப்ரபத்தியையும் உபதேசிக்கச் சேராமையாலே, க்ரமத்திலே தேஹாதிவிலக்ஷணமான வஸ்துவிஷயஜ்ஞாநத்தையும் ததந்தர்யாமியான தன்னுடைய ஸ்வரூபாதிவிஷயஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வப்ராப்திலக்ஷணமான மோக்ஷவிஷயஜ்ஞாநத்தையும் ஜநிப்பித்து, தத்ஸாதநமான பக்த்யுபாயத்தை விதித்து, 'பூர்வோக்த ஸாதநங்களில் ருசிவிஷயமான ஸாதநத்தை யநுஷ்டித்து, நம்மைப்ராபி; இவ்வுபாய விசேஷங்களையொழிய நம்மை ப்ராபிக்கைக்கு உபாயங்களில்லை, இவற்றிலே அந்யதமத்தை யநுஷ்டித்து நம்மைப்பெறப்பார்' என்று சொன்னால், அநந்தரத்திலே யிவனுக்குப்பிறந்த அவஸ்தைக்கு அநுரூபமாக ஸித்தோபாயத்தை உபதேசிக்க வேண்டுகையாலே, † ப்ரதமத்திலே உபதேசித்திலன்.

இவ்விடந்தன்னில் த்யாஜ்யமாகச்சொல்லுகிறது ஸர்வதர்மஸ்வரூபத்தை என்னவொண்ணாது; ‡ அசக்யமாகையாலும், உத்தரகாலத்தில் அநுஷ்டாநம் அநுபபந்நமாகையாலும். ஃபலத்யாகமாகமாட்டாது; பௌநருக்த்யப்ரஸங்கத்தாலும், ப்ரபத்த்யுபதேசம் வடியாமையா

---

† இத்தால், 'புறம்பு பிறந்த தெல்லாமிவன் நெஞ்சை சோதிக்கைக்காக என்றதாயிற்று. ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை யிவனுக்கு ஹ்ருதயசோதநம் பண்ணில் ஸர்வஜ்ஞத்வத்துக்கு ஹாநிவாராதோ என்னில், வாராது. லோகத்திலே ஸதாசார்யபதநிர்வாஹகர்களைக் குறித்து, 'பரீக்ஷ்யவிவிதோபாயை:' என்று சிஷ்ய ஹ்ருதயபரீக்ஷண ஜ்ஞாபநார்த்தமாகச் சொல்லுகையாலே அந்தவநுஷ்டாநத்தை யீச்வரனுமநுஷ்டித்தானாகையாலே. கீதாசார்யனிறே யிவனும்.

‡ (அசக்யமாகை)யாவது.—'சரீரயாத்ராபி சதே நப்ரஸித்த்யேதகர்மண:' என்று தேஹயாத்ரைதானும் ஒரு தேவதாசேஷமாகிப் பண்ணவேண்டுகையாலே விடப்போகாதென்றபடி. (உத்தரகாலத்திலநுஷ்டாநமி)தி- ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம் பண்ணின பின்பும் கைங்கர்யரூபேணவநுஷ்டிக்கக் காண்கையாலே, ஸ்வரூபத்யாகம் என்னும் பக்ஷத்தில் உத்தரகாலத்திலநுஷ்டாநமநுபபந்நமாய் முடியும் என்றபடி. இது ஸ்வரூபத்யாகத்தினுடைய பரிஷ்காரமறியாதாருடைய சோத்யம். (பௌநருக்த்யப்ரஸங்கத்தாலுமி)தி-'மாஃபலேஷுகதாசந' 'ஏதாந்யபிது கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வாஃபலாநிச' என்று ஃபலத்யாகத்தை முன்பே சொல்லுகையாலே கர்மஃபலத்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதென்னில் பௌநருக்த்யபரஸங்கம்வரும் என்றபடி. (ப்ரபத்த்யுபதேசம்

லும், ஸ்வதந்த்ரஸாயநத்வம் ஸிஃயியாமையாலும், அவை விருஃயமாகையாலும். உபாயத்வஸாஃயித்யாமமென்னவொண்ணாது; ப்ரபத்திக்கு யர்மாங்மத்வமும் அகிஞ்சநாயிகாரத்வஹாநியும் உத்தரகாலாநுஷ்டேயகர்மங்களில் கைங்கர்யரூபத்வஹாநியும் ப்ரஸங்கிக்கையாலே. ஆகையாலே யர்மத்யாமோபதேஶ மநுபபந்நமன்றோவென்னில்;

அது சொல்லவொண்ணாது. இவ்விடத்தில் த்யாஜ்யதயா உபதிஷ்டையாகிறது ஸாயநத்வ ப்ரதிபத்தியாகையாலே என்றும், ஸ்வர்மார்யமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைப்போலே ஸாஃயிவிஶேஷவிஶிஷ்டத்தாலே கர்மாந்தரத்வ முபபந்நமாகையாலே † ஸ்வரூபத்தை த்யாஜ்ய

வடியாமையையாலுமி) தி- 'மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' என்னக்கூடாது. ஃலத்யாமமானல் 'ஃலவாஞ்ஜையைவிட்டு யர்மங்களையநுஷ்டி' என்னவேணும் என்றுகருத்து. (ஸ்வதந்த்ரஸாயநத்வமி) தி- அந்தகர்மயோமாதிகளுக்குமித்தை அங்மமாகவியிக்கிறதென்னில், இந்தப்ரபத்திக்குக் கீழெல்லாம் அங்மமாகவியித்துக்கொண்டுபோந்து; ஸ்வதந்த்ரமாகவியிக்கிறவிடத்திலேயும் அதுக்கு அங்மத்வங்கொள்ளில், இந்தப்ரபத்திக்கொருவிடத்திலும் ஸ்வதந்ரத்வம் ஸிஃயியாது என்றபடி. (அவைவிருஃயமாகையாலுமி)தி இந்தப்ரபத்திக்கு அந்தகர்மாதிகளை ஸஹாயமாகக் கொண்டால் ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்மாஸஹமான விதினுடைய நைரபேக்ஷ்யமான பூர்த்திக்கு விருஃயமென்கை. (ப்ரபத்திக்கு யர்மாங்மத்வமுமி)தி. ப்ரபத்தியை யர்மங்களுக்கு அங்மமாக இவ்விடத்திலே சொல்லவேண்டிவருமென்றபடி. யதிவா - கர்மாதிகளுபாயஸாஃயி யாவநுஷ்டேயங்களாய் வருகையாலே இந்தப்ரபத்திக்கு யர்மஶங்ஷவாச்யமான கர்மாதிகள் அங்மமாகவேண்டுகையாலே யர்மாங்மத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்றபடி. (அகிஞ்சநாயிகாரத்வஹாநியுமி) தி- உபாயாந்தரஶக்யரானவர்களுக்கே ப்ரபத்தியிலயிகாரமுள்ளதென்கிற நியமம் போய் உபாயஸாஃயியோடே கர்மாதிகளை யநுஷ்டிக்கச் சொல்லுகையாலே கிஞ்சநாயிகாரமாய்விடும் என்றபடி. (உத்தரகாலாநுஷ்டேய கர்மங்களில் கைங்கர்யரூபத்வஹாநியுமி)தி - உபாய வியியிலநுஷ்டிக்கிறமாத்ரமன்றிக்கே இத்தை கைங்கர்யஸாஃயி யா வநுஷ்டிக்கக்கூடாதென்கை.

† (ஸ்வரூபத்தைத்யாஜ்யமாக) இதி. காம்யகர்மந்தானே நிஷ்காமனாய் அநுஷ்டிக்குமளவில் காம்யகர்மத்தை ஸ்வரூபேண விட்டான் என்று சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபத்தைத்யாஜ்யமாகச் சொல்லவுமாமித்யர்யஃ. அத்ராயம் ஸ்பஷ்டோர்யஃ- ப்ரபந்நனாலே லோகஸங்க்ரஹார்யாமாகவாதல், கேவலஃமவத்ப்ரீத்யர்யமாகவாதல் அநுஷ்டிக்கப்படுகிற கர்மங்கள் எல்லாம்- குண்டபாயிநாமயநாதிநிஹோத்ரம்போலே மாணஹேது த்தாலும், ஃலஹேதுத்தாலும், தேவதாஹேதுத்தாலும் யர்மாந்தரங்களாயே யிருக்கும். லோகஸங்க்ரஹார்யங்களிலே 'குர்யாத்விஃவாம்ஸ்த யாஸக்தஶ் சிகீர்ஷுர்லோகஸங்க்ரஹம்' என்கிறபடியே அஸங்மபூர்வகத்வலக்ஷணமாணஹேது முண்டாகையாலும், 'யஃயதாசரதிஶ்ரேஷ்டஃ' 'மநீஷீ வைதிகாசாரம்' என்கிறபடியே ப்ரஶஸ்ததமமநீஷித்வலக்ஷணாயிகாரஹேது முண்டாகையாலும், 'அநபேக்ஷா

மாகச்சொல்லவுமாமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

பிதாம்ப்ரதி' என்கிறபடியே ப்ரத்யவாயபரிஹாரார்யத்வாஸாவம் தோற்றுகையாலே கேவலலோகஸங்கிரஹமடியாக ஸமவத்ப்ரீதிமாத்ரப்ரயோஜநகத்வந்தோற்றுகையாலும், கேவலவர்ணாஶ்ரமயர்மாபேக்ஷயா இவனாலே அநுஷ்டிக்கப்படுகிற யர்மத்துக்கு ஹேதும் ஸித்யம். இப்படி கேவலஸமவத்ப்ரீத்யர்யமாகச் செய்கிற தீபாரோபணாதிகளிலும் 'மதிஸக்தோ மதியாஜீ ஸவ' என்கிறபடியே ப்ரீதிகாரிதத்வரூபஸாணஹேதுத்தாலும், அஸாயாரணதிவ்ய விக்ரஹவிஶிஷ்ட ஸமவத்ஸ்வரூபாத்மக தேவதாஹேதுத்தாலும், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநதத்ப்ரீதிமாத்ராத்மகஃபல ஹேதுத்தாலும் உபாஸநாந்தர்மதஜ்ஞாநாதியபேக்ஷயா இதுக்கு ஹேதும் ஸித்யம். ஆகையால் ஆக்நேயாதி காம்யேஷ்டிகள் போலேயும், குண்டபாயிநாமய நாக்நிஹோத்ராதிகள் போலேயுமிந்த யர்மமும் யர்மாந்தரமாகலாம். இப்படியே ஸூத்ரகாரரும் 'ப்ரகரணாந்தரே ப்ரயோஜநாந்யத்வம் ஃபலஞ்சாகர்மஸந்நியௌ' என்று சொன்னார். எப்படி ஆக்நேயாதிகாம்யகர்மங்களிலே அயிகரணத்தில் ஃபலம் வியேயமல்லாமையாலே கர்மஹேதும் ஸித்யித்தது: அப்படியே இங்கும் 'அவிப்லவாய யர்மாணாம்' என்று துடங்கி 'ப்ரியாய மம விஷ்ணோஶ்ச தேவதேவஸ்ய ஶார்ங்கிண: | மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி ந லங்வயேத்' என்று சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்திப்ரகரணத்தில் வியேயமான கர்மத்தில் லோகஸங்க்ரஹாதி மூலகமான வற்றுக்கும், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான கேவலஸமவத்ஸ்வரூபஃபலத்துக்கும் கேவலவர்ணாஶ்ரமகர்மாபேக்ஷயா ஹேதும் ஸித்யம். ஆக ப்ரபந்நயர்மங்கள்-வேதாந்தவிஹிதாந்தர்யாம்யாதிவிஷயஜ்ஞாநாதிரூபம்போலே யில்லாமையால், அஸாயாரணதிவ்யமங்களவிக்ரஹவிஶிஷ்டஸமவதநுஸவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யரூப யர்மாந்தரங்களே என்றதாயிற்று. இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம ஸாஷ்யத்தில் 'ஏஷமே ஸர்வயர்மாணாம்' என்கிறவிவரணத்தில் 'யர்மோஹி- ஐஹிகா:- பஶுபுத்ராதியர்யா:, ஆமுஷ்மிகா:-ஸ்வர்காதியர்யா:, அஸங்கைர்ஸமவதாராயநபோயாநுஷ்டி தேஷ்டாபூர்தபரிகர்மிததத்வஜ்ஞாநஸமாயிஶரீரோமோக்ஷார்ய:, ஸாநுராக ஸமவத்ஸ்மரணகீர்தநப்ரணமாதிஸ்தஅஸாயாரணபரிசரணாத்மாசேதி சதுர்விய:. தத்ர- 'அயிகதம:' இதி தமபா த்ரிவியஸ்சதுர்ய முத்கர்ஷதி' என்று அருளிச்செய்தது. ஆகையால் ப்ரபந்நாவஶ்யம்ஸாவியான யர்மத்துக்கு-யர்மாந்தரங்களிற்காட்டில் ஹேதும் ப்ரமாணோபபத்திஸம்ப்ரதாயஸித்யமாயிருக்கையாலும், அவைகளுக்கு த்யாஜ்யயர்மாநந்தர்ஸாவித்வமுண்டாகையாலும், ப்ரபந்நர்களுக்கு உபாயாந்தரஸ்வரூபத்யாகம் ஸம்ஸவிக்கும் என்று சிலவாசார்யர்களுடைய நிர்வாஹம். ஸ்ரீலோகாசார்யருக்கு-ஸர்வகர்மஸ்வரூபத்யாகமே விவக்ஷிதம் என்று தநிசரமாதிக்ரந்யபர்யாலோசநையால் நிஶ்சயிக்கப்படுகிறது. முமுக்ஷுப்படியில் 'ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை' இத்யாதியால் ஸித்யம். ஸந்யாஸிகளுக்கு பூர்வாஶ்ரமயர்மத்யாகத்தில் பாதியித்யாகமில்லையிறே. ஸ்வரூபத்யாகமே யிறேயுள்ளது. இப்படி சொன்னால்தான் 'ஸர்வயர்மங்களையும் விட்டு என்கையாலே சிலர் அயர்மங்களை புகுரும் என்னார்கள்' என்கிற ஶங்கோத்யாநம் ஸங்கதமாம். நிஷித்ய நிவ்ருத்திவிஷயகபாதியித்யாகாதிகளுக்கு நிஷித்யாநுஷ்டாநரூபத்வங்கூடாமையாலே பாதியித்யா

‡ நிஷ்க்ருஷ்டஸத்த்வநிஷ்டனாய், பரமாத்மநி ரக்தனாய், அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனாய், ப்ரமாணபரதந்த்ரனாய், ஸம்பாவிதவைபவம் ஶ்ருதமானால் அது உபபந்நமென்னும்படியான விஸ்ரம்பஸாஹாய்ய

காதிபக்ஷத்திலே அந்த ஶங்கையுதிக்க ப்ராப்தமில்லையாய்விடும். ஆகையால் ‘பாதகாதிகளை விடுமாபோலே’ என்கிற த்ருஷ்டாந்தகதநமுமுபபந்நம், லோகத்தில் பாதகங்களுக்கு ருசிவாஸனையோடேகூட ஸ்வரூபத: லஜ்ஜாபுரஸ்ஸரமாக த்யாகத்தைக்கண்டபடியாலே. புத்தித்யாகாதிபக்ஷத்திலிந்த த்ருஷ்டாந்தம் கூடாதிறே. இப்படியே ‘அநுபாயங்களானமாத்ரமன்றிக்கே’ இத்யாதிகளும். ஶ்ரமாதிரஹிதராய் பரமகாருணிகரான விளையபெருமாளும் நித்யாக்நிஹோத்ராதிதர்மங்களை ஸ்வரூபேண விட்டிருக்கையாலும், லங்காருத்தையான வைதேஹியும் ஸ்நாநாதி நித்யகர்மங்களை ஸ்வரூபேணவிட்டாளாகையாலும், திருக்கண்ணமங்கையாண்டானும் நித்யநைமித்திகாதிஸர்வதர்மங்களையும் ஸ்வரூபேண விட்டிருந்தானாகையாலும் ஸ்வரூபத்யாகங்கூடும். உபாயபுத்தித்யாகபரவசநங்களை - ஸ்வரூபத்யாகஶேஷபூதமான ப்ராந்தித்யாகாவஶ்யகத்வமாத்ரபரமாக நிர்வஹிக்கக்கடவது. ‘நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து’ என்று ஆழ்வாரும் ப்ராந்தித்யாகத்தினுடைய ஆவஶ்யகத்வத்தையருளிச்செய்தாரிறே. யாவத் ப்ராந்த்யநுவ்ருத்தி பாவநாத்ரயாந்வயம் துஷ்பரிஹாரமாயிருக்கையாலே அந்தத்யாகமில்லாதபோது ஸர்வதர்மஸ்வரூபத்யாகம் ஸம்பவியாதாகையாலே இது யுக்தம். ஆகையாலிறே ‘புத்திவிஶேஷத்தோடே’ என்றது.— இதி. விஸ்தரபயத்தாலே வக்தவ்யங்களைச் சுருக்கினபடி.

‡ (நிஷ்க்ருஷ்டஸத் த்வநிஷ்டனாய்)- ‘ஜாயமாநம்’ என்கிறபடியே நிர்ஹேதுககடாக்ஷலப்யமாய், மோக்ஷார்த்தசிந்தாஹேதுபூதமாய், லோகவிலக்ஷணமாயிருக்கிற ஸத்த்வம்-நிஷ்க்ருஷ்டஸத்த்வம், அதிலே நிஷ்டையாவது-நிஶ்சலமானஸ்திதி, அத்தையுடையவன்- நிஷ்க்ருஷ்டஸத்த்வநிஷ்டனாகிறான் என்றபடி. ‘பரமாத்மநியோரக்த: விரக்தோபரமாத்மநி’ என்கிறவசநார்த்தத்தை-(பரமாத்மநிரக்தனா)யித்யாதியாலே ஸ்மரிப்பிக்கிறார். இங்கு அபுருஷார்த்தமோக்ஷார்த்தப்ரதிக்ஷேபார்த்தமாக (பரமாத்மநிரக்தனாய் அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனாய்) என்கிறவிஶேஷணம் என்றறியவும். ப்ரமாணஸ்வாரஸ்யாவஹிதகைங்கர்யரஸிகத்வம்-(ப்ரமாணே)த்யாதிக்கர்த்தம். ப்ரமாணபாரதந்த்ர்யநிஷ்டையையருளிச்செய்கிறார்-(ஸம்பாவி)த்யாதியாலே. ஸம்பாவ்யத்வத்தாலே வக்ஷ்யமாணவிஸ்ரம்பஸாஹாய்யத்தில் ஹேது காண்பிக்கப்பட்டது. தேவகீஜடரவாஸமும், தன்வயற்றில் விஶ்வரூபதர்ஶநமும், ஸாந்தீபிநிபுத்ராநயநமும், வண்டாகர்ணமுக்திப்ரதாநமும், அஹல்யாஶாபவிமோசநமும், ஜடாயுமோக்ஷதாநமும், தயமாநமனாவாய்ச்செய்த கரணகளேபரப்ரதாநமும், முதலானவைகள்-ஸம்பாவிதவைபவமாவது. (ஶ்ருதமானால்) ‘காக்கைவாயிலும்’ என்கிறபடியே யத:குதஶ்சித் ஶ்ரவணமாத்ரமும் - விஸ்ரம்பஸாஹாய்ய நிமித்தமாம் என்று பாவம். (ஶ்ருதமானால்) என்றது- ‘வக்தாஶ்ரோதாச துர்லப:’ என்றபடி. அநுபபத்திப்ரதிஸந்தாநாபாவமாத்ரம் விநா ‘ஶ்ருதஸ்யோபபத்தி:’ என்கிறபடியே உபந்யாஸமும் விஸ்ரம்பாதிஶயஸூசகம் என்று பாவம். (விஸ்ரம்பே)தி- ‘மந்த்ரே தீர்த்தே

முடையனாய், ஆஸ்திகாக்³ரேஸரனா யிருப்பானொருவ னுண்டாகில், அவனே இந்த ஶ்லோகார்த்த²ஶ்ரவணாநுஷ்டா²நத்துக்கதி⁴காரி. ஸர்வாதி⁴காரமா யிருக்கச்செய்தே அதி⁴க்ருதாதி⁴காரமாயிறே யிருப்பது. இங்குச்சொல்லுகிற பரித்யாக³ம் ஸ்வீகாராங்க³தயா உத்³தே³ஶ்யமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணினபோது உஜ்ஜீவநஹேதுவாம். ஸ்வரூபேண உபாதே³யமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணினால் அநர்த்த²ஹேதுவாம். ஆகையாலே அதி⁴காரிது³ர்லப⁴த்வத்தாலும் அர்த்த²கௌ³ரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டுபோந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகள்து³ர்க³தியைப் பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரை புரண்டிருக்கையாலே அர்த்த²த்தின்சீர்மைபாராதே அநர்த்த²த்தையேபார்த்து வெளியிட்டருளினாரெம்பெருமானார்.

தத்த்வநிர்ணயம்பண்ணின உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக வருளிச்செய்தருளின வார்த்தையும், நஞ்சீயர் வீராணத்து அருளாளப்பெருமாளுக் கருளிச் செய்தருளின வார்த்தையும், துடக்கமான பூர்வாசார்ய வசநங்க ளிவ்விடத்தே அநுஸந்தே⁴யங்கள்.

() உபாயவிதி⁴ப்ரகரணமாய் கீழே அநேகஸாத⁴நங்களை விதி⁴த்துக் கொண்டுபோந்ததுக்கநந்தரமாக ஸித்³தோ⁴பாயபரிக்³ரஹத்தை விதி⁴த்து அதுக்கு மேலொரு உபாயவிஶேஷத்தை விதி⁴யாதே இவ்வளவிலே பர்யவஸித்து விடுகையாலே இத்தை சரமஶ்லோக மென்கிறது. இப்படி யாகாதபோது அதிப்ரஸங்க³ முண்டாமிறே.

த்³விஜே தை³வே தை³வஜ்ஞே பே⁴ஷஜே கு³ரௌ। யாத்³ருஶீ பா⁴வநா யத்ர ஸித்³தி⁴ர்ப⁴வதி தாத்³ருஶீ' 'விஶ்வாஸ: ப²லதா³யக:' இத்யாதி³. வேதா³ந்தஶ்ரவணாதி⁴காரத்தைக்காட்டிலிந்தசரமஶ்லோகாதி⁴காரமதி⁴கம் என்று காட்டுகிறார்—(ஆஸ்திகாக்³ரேஸரனாயி)தி. தன்னாலே ப்ரவர்த்திதமான ஸகலஶாஸ்த்ரமர்யாதை³யை உல்லங்கி⁴த்து நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான ப⁴க³வான் நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலே கேவலம்ஸ்வார்த்த²மாக சிலரை அங்கீகரித்தருளுகிறான் என்று சொன்னாலதில் த்³ருடா⁴த்⁴யவஸாயத்தையுடையவன் ஆஸ்திகாக்³ரேஸரனாகிறான். (ஒருவனுண்டாகிலி)தி- 'கஶ்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத:' 'ஸமஹாத்மா ஸுது³ர்லப⁴:' 'வாழாள்பட்டுநின்றீருள்ளீரேல்' இத்யாத்³யநுஸந்தே⁴யம் (இஶ்ஶ்லோகார்த்த²ஶ்ரவணாநுஷ்டா²நத்துக்கு)- 'ஶ்ரவணஞ்சாநுஷ்டா²நஞ்ச' என்று ஸமாஹாரைகவத்³பா⁴வம்.

() 'சரமஶ்லோகம்' என்கிற திருநாமத்துக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார். — (உபாயவிதி⁴ப்ரகரணமாய்) என்றுதுடங்கி. (இப்படியாகாதபோது அதிப்ரஸங்க³முண்டாமிறே)- பரமரஹஸ்யமான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே சரமஶ்லோகமென்கிறது என்று கொள்ளாமல் ஸமாப்தஶ்லோகமென்று கொள்ளும்போது 'ஸக்ருதே³வ' த்யாதி³களுக்குமிப்படியே சொல்லப்ராப்தமாம். இந்த ஶ்லோகத்துக்கு மேலும நாலைந்து ஶ்லோகமுண்டாகையாலே அதிப்ரஸங்க³ம் வரும் என்றபடி.

'ஸாங்கமான ஸகலதர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக த்யஜித்து ஸௌ ஶீல்யாதிகல்யாணகுணவிஶிஷ்டனாயிருக்கிறவென்னையே இஷ்டப்ராப் திக்கும் அநிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் நிரபேக்ஷஸாதநமாகஸ்வீகரி;ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி கல்யாண குணகண விஶிஷ்டனாயிருக்கிற நான், என்னையே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாக ப்ரதிபத்திபண்ணினவுன்னை, அவித்யாகர்மவா ஸநாருசிப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களாகிற விரோதிகளினின்றும் முக்தனுக் குகிறேன், நீ உன்காரியம் சுட்டி ஶோகிக்கவேண்டா' என்று உபாயாந் தரதர்ஶநத்தாலே ஶோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனுடைய ஶோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே-ப்ரபத்தாவினுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகி றது; உத்தரார்த்தத்தாலே ப்ரபத்தவ்யனுடைய க்ருத்யஞ் சொல்லுகி றது. ப்ரபத்தாவுக்குக் க்ருத்யம் - உபாயஸ்வீகாரம்; ப்ரபத்தவ்ய னுக்குக் க்ருத்யம் = விரோதிநிவர்த்தநம். ஈஶ்வரனுக்கு கைங்கர் யத்தி லந்வயமில்லாதாப்போலே, இவனுக்கு விரோதி நிவ்ருத்தியி லந் வயமில்லை. இவனுக்கு ஶேஷித்வத்திலந்வய மில்லாதாப்போலே, அவனு க்கும் உபாயஸ்வீகாரத் திலந்வய மில்லை.

[ஸர்வதர்மஶப்தார்த்தம்.]

(க) (ஸர்வதர்மாந்) தர்மமாகிறது - ஶாஸ்த்ரவிஹிதங்களான இஷ்டஸாதநங்கள். (1) இவ்விடத்தில் இஷ்டஸாதநமாகச் சொல்லு கிறதர்மமாகிறது- ஸ்வர்காதிஸாதநமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளாதல், (2) உபாஸநாங்கமாய் பாபாபநோதநஸாதநமானதர்மமாதல், (3) அங்கியானஉபாஸநந்தானாதல், (4) அவ்யவஹிதஸாதநமான வித்ய தர்மமாதலிறே. இவையித்தனையும் அநுபபந்நங்கள்.

(1) ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை த்யாஜ்யமாகச்சொல்லவொண்ணாது, அவை அப்ரஸ்துதங்களாகையாலும், அதிகாரிக்கு ஃபலாந்தராபிலா ஷையில்லாமையாலும்.

(2) *பாபாபநோதந ஸாதநமான தர்மத்தை த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுகிறதென்னவொண்ணாது; வக்ஷ்யமாண தர்மத்துக்கு அங்கத் வம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்கிறது சேராமையாலும்.

---

* (பாபாபநோதநஸாதநமாநதர்ம) மாவது—ஜ்ஞாநயோகஸா தநமான கர்மயோகம். அத்தைவிட்டு ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு ஸாதந மாக ப்ரபத்தியை விதிக்கும்போது வக்ஷ்யமாணதர்மமான ப்ரபத்தி ஜ்ஞாநயோகாங்கமாகவேண்டிவருகையாலும், ஜ்ஞாநயோகவிரோதி யான பாபமாத்ரமன்றிக்கே 'ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என் றுபகவத்ப்ராப்தி விரோதிகளான அவித்யாதிஸர்வபாபவிமோசநத்தை ச்சொல்லுகிறது சேராமையாலும் பாபாபநோதநஸாதநமான தர்ம த்தைத்யாஜ்யமாகச் சொல்லவொண்ணாது என்றபடி.

(3) அங்கியான உபாஸநத்தைத் த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுகிறதென்ன வொண்ணாது;— * ஸர்வஶப்தத்துக்கு நைரர்த்த்யம்ப்ரஸங்கிக்கையாலும், அது ஸார்த்தமாச்சுதேயாகிலும் அவைதிகத்வப்ரஸங்கமும் அதிப்ரஸங்கமும் துஷ்பரிஹரமாகையாலும்.

(4) † பரஸ்பரவிரோதத்தாலே அந்வயமில்லாமையாலே, சதுர்த்தபக்ஷமும் உபபந்நமன்று.

ஆனபின்பு, இங்குச்சொல்லுகிற தர்மத்யாகம் ஸங்கதமாக மாட்டாதேயென்னில்;—ப்ரதமத்விதீயசதுர்த்தவிகல்பங்கள் அப்யுபகதங்களல்லாமையால் நிரஸ்தங்கள். இங்குத்யாஜ்யமாகச் சொல்லுகிறது-ஸகலஶாஸ்த்ரங்களிலும் இப்ரபந்தந்தன்னில் இஶ்ஶ்லோகத்துக்குக்கீழடங்கிலும் விஸ்த்ருதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட மோக்ஷஸாதநமான உபாஸநரூபதர்மத்தை.

ஸர்வஶப்தார்த்தம் யோக்யதாபாதகங்களாகையாலே நைரர்த்த்யமில்லை. ‡ நிமித்தாந்தரத்தாலே அநுஷ்டாநமுண்டாகையாலும், விஹிததயா அவர்ஜநீயங்களாகையாலும், அவைதிகத்வாதிதோஷமில்லை. ஆகையால் இங்குச்சொல்லுகிறதர்மத்யாகம் உபபந்நமென்றும் ஸமாதாநம் பண்ணினார்கள்.

பஹுவசநத்தாலே - அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, தேஶவாஸம் துடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது. ஸத்வித்யாதிபேதத்தாலே வந்த பஹுத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்னவு

* (ஸர்வஶப்தத்துக்கு நைரர்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கை) யாவது தர்மஶப்தத்தாலும் அவை எல்லாவற்றையும் காட்டியிருக்கச்செய்தே ஸர்வஶப்தப்ரயோகத்துக்கு நைரர்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்கை. (அது ஸார்த்தமாச்சுதேயாகிலுமி)தி. 'இதம் குரு' என்றத்தை விடும்போது 'இதம் மாகார்ஷீ:' என்றப்ரஹ்மஹத்யாதிபாபங்களைச் செய்யாமலிருக்கையை விடுகையாவது, அத்தைச் செய்யச்சொன்னதாய்கையால் அவைதிகப்ரஸங்கமும் துஷ்பரிஹரமாய் விடுமாகையால் அங்கியான வுபாஸநத்தை த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுகிறதென்னவொண்ணாது என்றபடி.

† ஸித்ததர்மத்தை த்யாஜ்யமாகவும், உபாதேயமாகவும் விதிக்க கூடாதென்றபடி.

‡ (நிமித்தாந்தரத்தாலே தநுஷ்டாநமுண்டாகையாலுமி)தி- கைங்கர்யபுத்த்யா வநுஷ்டாந முண்டாகையாலுமித்யர்த்த:. இத்தால் அவைதிகத்வ ப்ரஸங்கமேயில்லை என்றதாயிற்று. (விஹிததயே)தி- அந்தவுபாஸநத்தை விடுகிறபோது ஶாஸ்த்ர விஹிதமென்று விடும்போதிறே விஹிதமானதெல்லாம் விடவேண்டிவருவது, ஸ்வரூபவிருத்தமென்று விடும்போது அதிப்ரஸங்கமான பாபப்ரவ்ருத்தி வாராதென்றபடி.

மாம். (நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த) என்கிறபடியே அருளிச்செய்த உபாயங்கள் அநந்தங்களாயிறே யிருப்பது.

ஆக, தர்மஶப்தத்தாலும், பஹுவசநத்தாலும்-ஸாங்கமான, தர்மங்களையும் அதினுடைய பஹுத்வத்தையுஞ் சொல்லுகிறது.

ஸர்வஶப்தத்தால் - உபாஸநாதிகாரிகளெல்லாருக்கும் பொதுவாய், முன்புசொன்ன ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதாஸம்பாதகங்களாய், ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவிஹிதங்களாயிருக்கிற தர்மவிஶேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. யோக்யதாஸம்பாதக தர்மத்யாகம் ஸாதநத்யாகத்தில் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸர்வஶப்தப்ரயோகம் பண்ணுகிறது ப்ரபதநாத்மகதர்மத்தினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாக. அங்ஙனே கொள்ளாதபோது, ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளுக்கு அதிகாரமின்றிக்கே யொழியுமிறே. இதரோபாயங்களுக்கு யோக்யதை அத்யந்தாபேக்ஷிதமாயிருக்கிறாப்போலே, இவ்வுபாயத்துக்குதாத்ருஶயோக்யதாநிவ்ருத்தி அத்யந்தாபேக்ஷிதமாயிறே யிருப்பது. ஈத்ருஶயோக்யதாநிவ்ருத்தி யில்லாமையாலே, ஶரண்யஶரணாகதிநிஷ்டையாயிற்று.

ஆக[ஸர்வதர்மாந்] என்கிற பதத்தாலே மோக்ஷஸாதநமாக விஹிதங்களாய், ஸாங்கங்களா யிருக்கிறஸகல தர்மங்களையும் சொல்லிற்று.

[பரித்யஜ்யபதார்த்தம்]

(உ) [பரித்யஜ்ய]என்கிறபதத்தாலே-அவற்றினுடைய த்யாகத்தைச்சொல்லுகிறது. இங்குச்சொல்லுகிற த்யாகமாகிறது மோக்ஷஸாதநத்வப்ரதிபத்தியைப்போகடுகை, என்று ப்ரவேஶத்திலே சொன்னோமிறே. ஆகையால், அநுஷ்டாநவிரோதமில்லை. மேல்பரிக்ரஹிக்கப்படுகிற விஹித தர்மம் - ஸாத்ய தர்ம நிரபேக்ஷமாகையாலும், இவற்றை ஸஹியாமையாலும், இவைதான் துஷ்கராநுஷ்டாநங்களா யிருக்கையாலும், ப்ராப்யவிஸத்ருஶங்களா யிருக்கையாலும், ஹேயவஶேகஸாதநதைகவேஷமான ஸ்வஸ்ரூபத்துக்கு அநநுரூபங்களாயிருக்கையாலும், விளம்பஸஹங்களாகையாலும், கீழ்ச்சொன்ன தர்மவிஶேஷங்கள், த்யாஜ்யங்களாயிருக்கும்.

இது-ப்ராப்தமுமாய், விஹிதமுமாய், ஸர்வஶக்தியுக்தமுமா யிருக்கையாலே,ஸாத்ய தர்மநிரபேக்ஷமாயிருக்கும். சணற்கயிறு கண்டவிடத்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே வேறொன்றைக்காணில் நெகிழ நிற்குமதாகையாலே, உபாயஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தால் ஸாத்ய தர்மங்கள் சேராதபடியா யிருக்கும். ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளிலும் ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமுமாய் ஸஹாயாந்தராஸஹமுமாயிறே வஸ்துஸ்வரூபமிருப்பது. ஆகையாலேயிறே இவ்வுபாயபரிக்ரஹம்பண்ணுமதிகாரி ஆகிஞ்சந்யத்தை புரஸ்

கரித்துக்கொண்டிழிகிறது. ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வாந்வயராஹித்யமாகிற து - ஸமவதிரக்ஷகத்வப்ரதிபந்யகஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி பிறக்கை யிறே. அபாயபஹுளங்களா யிருக்கையாலும், சிரகாலஸாத்யங் களா யிருக்கையாலும், உரநுஷ்டாநங்களா யிருக்கும். ப்ராப்யஸ்வரூ பத்தைப்பார்த்தால் அநந்யஸாத்யமாயிருக்கையாலே அதுக்கு விஸத் ருஶமாயிருக்கும். 1 (ஶரைஸ்துஸங்குலாம்) இத்யாதியிற்படியே - ஶக் தியுண்டேயாகிலும் லங்கைக்குள்ளே பிராட்டியிருந்தாப்போலே, ஸ்வப் ரவ்ருத்தியில் பராங்முகனாய் ஈஶ்வரன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்தஸர்வ பரனாயிருக்கையிறே அதிகாரிக்குஸ்வரூபம். ஆகையால், அதிகாரிஸ்வரூ பத்தைப்பார்த்தால் அநுரூபமன்றிக்கே யிருக்கும். 2 (காலேஷ்வபிசஸர் வேஷு) இத்யாதிப்படியே-ப்ரதிக்ஷணமஞ்ச வேண்டும்படியாயிறே உபா யாந்தரஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தாலிருப்பது. தீ ராந்திதஶையிலும் ஸா யநாந்தரஸதிஹாவப்ரதிபத்திரஹிதனாயிருக்கு மவனுக்கிறே யிஸ்ஸாய நவிஶேஷம் கார்யகரமாவது. 3 (அயபாதகபீதஸ்த்வம்)என்று யர்மதே வதை யர்மபுத்ரனைக்குறித்து பாதகத்வேந உபதேஶித்ததிறே. ஸ்வப்ர வ்ருத்தியாலே ஈஶ்வரனைக்கிட்ட வேணுமென்று நினைக்கிறது, ஸமவ தீவிஷயத்துக்கென்னும் புறம்பாகைக்குறுப்பாமித்தனையிறே. அவனு டைய ப்ரவ்ருத்தியாலே அவனைக் கிட்டநினைத்திருந்தாலிறே கரைமர ஞ் சேரலாவது. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிமுகத்தாலே *எதிர்சூழல்புக்கு இவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கு யத்நம்பண்ணித் திரிகிறவனுடைய வநுக்ரஹவிஶேஷத்தாலே அவனைப்பெறுகையிறே உசிதம். 4 (என்னை ன்செய்கேன்) இத்யாதிப்படியே-ததேகஸாயநனா யிருக்கையிறே யிவனு க்கு ஸ்வரூபம். ஸமவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற உத்தேஶ்யத்துக்கு விரோயியா யிருக்கையாலே அயர்மஶப்த வாச்யங்களாகச்சொல்லப் ராப்தங்களா யிருக்கிற உபாயாந்தரங்களை யர்மஶப்தப்ரயோமம்பண் ணுகிறது அர்ஜுநாபி ப்ராயத்தாலே. துஷ்கரங்களாய் 5 (ஜந்மாந்தரஸ ஹஸ்ரேஷு) என்னும்படி யிருக்குமவை யாகையாலே விளம்பஸஹங் களாயிருக்கும்.

இவைதான் ஓராகாரத்தாலே த்யாஜ்யங்களாய் ஓராகாரத்தாலே யுபாதேயங்களா யிருக்கும். கர்மாநுஷ்டாநம் தேஹயாத்ரையிலே அந்த ர்பூதமாயிருக்கும். ஸ்வஸ்வ ரூபஜ்ஞாநத்திலே அந்விதமாயிருக்கும்-ஜ்ஞாநயோகம். போஜநத்துக்கு க்ஷுத்துபோலே கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வக்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக்கக்கடவதானருசிவிஶேஷத்திலே அந்வ

1. ராமா. ஸு. ருக-ருடு.
2. ஜிதந்தா.
3. வி-ய. கூகூ-எக.
4. தி-வா. ரு-அ-ரு.
5. லகுவிஷ்ணுஸ்ம்ருதி.

யித்திருக்கும்-ஹக்தி. இருவர் பக்கலிலுமநுஷ்டாநம் ஸமாநமாயிருக்கச் செய்தே ஹேதுவைஷம்யமுண்டாயிருக்கும். ஸாயநத்வபுத்தியி அநுவர்த்திக்கும் உபாஸகனுக்கு. ஸாத்யத்வபுத்தியியநுவர்த்திக்கும்ப்ரபன்னனுக்கு. விஹிதகர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு முவ்யாயிகாரி விதியஸாயநநிஷ்டன். ஸாத்யாந்தரநிஷ்டன் ஸ்வர்காதிஸாயநமாக நினைத்திருக்கும். ஸாயநாந்தரநிஷ்டன் மோக்ஷஸாயநமாக நினைத்திருக்கும். விதியஸாயநநிஷ்டன் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்கும்.

நிவ்ருத்திரூபயர்மங்கள் வ்யாபாராத்மகங்களுமாய், ஸ்வரக்ஷணஹேதுக்களுமாயிருக்கையாலே நிஷேயவிதிஸ்வீகாரத்தில் ஸ்வரக்ஷணார்யமான வ்யாபாரம் பரித்யக்தமல்லாமையாலே ப்ரபத்தியிலந்வயம் ஒலியாமையாலும், (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்கிறவார்த்தையோடு சேராமையாலும் நிஷேயவிதித்யாகம் அவஶ்யங்கர்தவ்யமன்றோ? என்னவொண்ணாது,— நியமவிஶேஷாதிவிஶிஷ்டவ்யதிரேகேண ஸாமாந்யேந நிஷிதியநிவ்ருத்திமாத்ரத்துக்கு யர்மஶப்தார்யத்வமில்லாமையாலும் விஶேஷணம்ஶத்தையொழிய விஶேஷ்யாம்ஶத்துக்கு த்யாகவிஷயராஹித்யத்தாலே நிஷேயவிதிஸ்வீகாரத்தில் ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வயத்நமில்லாமையாலும், பரபத்த்யநந்வயமுண்டாவதுவும் (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்கிற விதுவும் சேராதொழிவதும் நிஷேயவிதித்யாகத்திலாகையாலும், நிஷிதியம் ஸர்வாயிகாரிகளுக்கும் அகர்தவ்யமாயிருக்கையாலே இவ்வயிகாரிகளுக்கும் அநநுஷ்டேயமாயிருக்கையாலும், அநந்யஸாத்யமாய் அநந்யஸஹாயமானவஸ்துவைப்பற்றியிருக்கிறவனுக்கு இது கூடாமையாலும், அதிப்ரஸங்கம் வருகையாலும், விஶேஷநிஷேயவிதிபலத்தாலும், நிஷிதியநிவ்ருத்திமாத்ரம்-ஸர்வஶப்தார்யமானாலும் 'வித்யந்தரவிஹிதங்களான ப்ரவ்ருத்திரூப யர்மங்களே இங்கு ஸர்வஶப்தார்யங்களாக விவக்ஷிதங்களாகையாலும், நிஷேயவிதித்யாகம் வித்யந்தரயர்மத்யாகத்தோபாதி கர்தவ்யமன்று.

ஆகையாலே நிஷேயவிதித்யாஜ்யமன்று, பரித்யாஜ்யமாகச் சொல்லிகிறது - உபாயதாபோயத்தை. ஆகையாலே த்யாஜ்யமென்னவுமாம்.

[பரி]-என்கிறவுபஸர்கம் - வாஸநாருசிஸஹிதமான த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது.

அவை கிடக்குமாகில் மேல்பரிக்ரஹிக்கப்படுகிற ஸாயநத்திலந்வயமின்றிக்கேயொழியும். 1(மானிடவர்க்கென்றுபேச்சுப்படில்வாழகில்லேன்) என்னுமாபோலே யிருக்கவேணும், ஸ்வஸ்வரூபத்திற்போலே உபாயத்தில் ஸ்வஸ்பர்ஶமும் விரோயியாயிருக்கும். 2 (என்னான் செய்கேன் யாரேகளைகண்) என்றாரிறே. 'அநாதிகாலமநுபாயங்களிலே உபாயபு

1. நாய்ச்சி-தி-மொழி. க. 2. தி. வா. ரு-அ-ந.

த்திபண்ணிப்போந்தோமென்று லஜ்ஜாபுரஸ்ஸரமான த்யாகத்தைச்சொல்லுகிறது, என்று ஆழ்வான்பணிக்கும். ஸாத்யதா ப்ரதிபத்திபண்ணவேண்டுமதிலேயிறே ஸாதநத்வபுத்திபண்ணிப்போந்தது. ஶுக்லமானஶங்கத்திலே பீதத்வபுத்தி பண்ணுமாபோலே. ஸ்வீகாரத்துக்கு [ஏக]பதம்போலே த்யாகத்துக்கிந்தவுபஸர்கம். அதுவுபாய பௌஷ்கல்யப்ரதிபாதகமாயிருக்கும். இது த்யாகபௌஷ்கல்யப்ரதிபாதகமாயிருக்கும். இப்ப்ரதிபத்தியினுடைய அத்யந்தாபாவமிறே குணாயவாவது. ப்ரத்வம்ஸாபாவமுண்டானாலதுவுந் தோஷாயவாம்படியிறேயிருப்பது. த்யாகந்தன்னிலு மந்வயமில்லாதபடியானாலாயிற்று ஸ்வரூபபூர்த்தியுள்ளது. 'அங்கமானவுபாயாந்தராநந்வயம் † அத்யந்தாபாவத்திலு முண்டாகையாலே அங்கத்திலந்வய மில்லாமையால் அங்கியிலந்வயமில்லையென்று சொல்லப்பெறாது' என்று நஞ்ஜீயரருளிச்செய்வர். இவ்விடத்திலப்படி சொல்லவேண்டுகிறது ப்ரஸக்த மாகையாலேயிறே. இவ்வாகாரமில்லாமையாலே உபாயாந்தரபரித்யாகவிதுரமாக ப்ரபதநமாத்ரமே த்வயத்தில் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.

'த்யாகம் ஸ்வீகாராங்கமாகையாலே த்யாகஸாபேக்ஷதையாலே ஈஶ்வரனுடைய நைரபேக்ஷ்யங்குலையுமென்கிற சோத்யமும் பரிஹ்ருதம். அங்கிஸ்வரூபந்தானும் நைரபேக்ஷ்யத்துக்குக் குறையின்றியிலேயிருக்க ததங்கம் நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு பஞ்ஜகமாகப் புகுகிறதன்றிறே நிரபேக்ஷனான வீஶ்வரனுக்கு த்யாக ஸ்வீகாராதிகளில் வருகிறஸாபேக்ஷதை தோஷாயவாகாது.

ஆக யிந்த ல்யப்பாலே உபாயாந்தரபரித்யாகம் ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ப்ரபத்தியாவது – ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகை' என்று அநந்தாழ்வான் வார்த்தை. இந்தல்யப்பு (புக்த்வா சாந்த்ராயணஞ் சரேத்) என்கிறதுபோலன்றிக்கே, (ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத) என்கிறதுபோலேயாய் த்யாகத்திலந்வயமில்லாதபோது ஸ்வீகாரத்தில் அநந்வயத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது.

ஆக, இரண்டுபதமும் த்யாஜ்யபௌஷ்கல்யத்தையும் த்யாகபௌஷ்கல்யத்தையும் சொல்லுகிறது.

---

† (அத்யந்தாபாவத்திலுமி) தி. இப்ப்ரபத்தியினுடைய அத்யந்தாபாவமுள்ளது அத்ரைவர்ணிகர்க்கு. ப்ரத்வம்ஸாபாவ முள்ளது த்ரைவர்ணிகர்க்கு. ப்ரபத்திக்கு வேண்டுவது - உபாயாந்தரத்தில் அநந்வயமாகையாலே அத்யந்தாபாவத்திலு முண்டாகையாலே, அங்கத்திலந்வயமில்லாமையால் அங்கியிலு மந்வயமில்லை என்ன வொண்ணாதென்றபடி.

—[மாம்பதார்த்தம்]—

(ரு.) மேல்பதம் ஸ்வீகார்ய ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறது.(மாம்)— த்யாஜ்யங்களான தர்மத்திற்காட்டில் ஸ்வீகார்யமான தர்மத்துக்குண் டான வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது.

அவை, ஆஹாஸதர்மங்களுமாய், அநித்யங்களுமாய், அநேகங்களு மாய், ஸாத்யங்களுமாய், து:ர்லஹங்களுமாய், † ஸ்வரூபவிரோதிகளு மாய், ஸாபேக்ஷங்களுமாய், அசேதநங்களுமாய், ஸாபாயங்களுமாய், து:ர்லஹப்ரமாணங்களுமாய், அஶக்தங்களுமாய், அதிக்ருதாதிகாரங்க ளுமாய், விளம்பஹலப்ரதங்களுமாயிருக்கும்.

இது, ஸாக்ஷாத்தர்மமுமாய், நித்யமுமாய், ஏகமுமாய், ஸித்த முமாய், ஸுலஹமுமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமுமாய், நிரபேக்ஷமுமாய், சேத நமுமாய், நிரபாயமுமாய், ப்ரபலப்ரமாணமுமாய், ஶக்தமுமாய், ஸர்வா திகாரமுமாய், அவிளம்பஹலப்ரதமுமாயிருக்கும்.

வாக்யத்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திற்சொன்ன அர்த்தவிஶேஷங்க ளெல்லாம் இவ்விடத்தே அநுஸந்தேயம். அதாகிறது - ஸ்ரீய:பதித்வ மும், வாத்ஸல்யாதி குணசதுஷ்டயமும், திவ்யமங்களவிக்ரஹமும்.

1 (ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந்) என்று க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதீர்ணனான வன் ஸ்ரீய:பதியாகையாலே, பூர்வாபராதக்ஷாமணம்பண்ணி புருஷகார ஹூதையாய் நின்று சேர்ப்பிக்கக்கடவ பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தி அநுஸந்தேயம்.

அதர்மபஹுதியாலே ஸ்வதர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனாய் *அஸ்தாந ஸ்நேஹகாருண்யதர்மாதர்ம தியாகுலனான அர்ஜுநனுக்கு பஹுஹுத்ஸிதங்களான ஸ்வஸ்வரூபாதிகளைத் தன்பேறாக வருளிசெய்கை யாலே, வாத்ஸல்யமநுஸந்தேயம்.

2 (மத்த:பரதரந்நாந்யத்) இத்யாதிகளாலே தன்னுடைய ஸர்வஸ் மாத்பரத்வத்தைப் பலவிடங்களிலு மருளிச்செய்தவளவன்றிக்கே, அர் ஜுநன்தான் பலப்ரகாரங்களாலும் அபரோக்ஷிகரும்படி பண்ணுகை யாலே, ஸ்வாமித்வமநுஸந்தேயம்.

---

† (ஸ்வரூபவிரோதிகளுமாயி) தி - ஹகவதத்யந்தபாரதந்த்ரய மாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்திரூப உபாயாந்தரங்கள் விரோதி களுமாயித்யர்த:. அத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாவது-ஸ்வரக்ஷணோபாயப்ரவ் ருத்த்யநர்ஹத்வமிறே. ஸ்வப்ரவ்ருத்திஸாத்யமான ஸாதநாந்தரம்- ஹேயப்ரத்யநீகரிடத்தில் ஹேயஸம்பந்தம்போலே இந்தஸ்வரூப முள்ள விடத்தில் ஸம்ஹவியாதிறே.

---

1. ஹரிவம்ஶ-விஷ்ணுபர்-௫௫-௬௨. 2. கீதா-௭-௭.

1 (ஹெக்ருஷ்ணஹேயாஃவஹேஸமேவதி) என்று இவன்றுனே சொல்லும்படி தேவதேவனுன தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் இவனுடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து நெகிழவிடாதே இவனோடே ஏகரஸனுய்க்கலந்து பரிமாறுகையாலும், 2 (ஆஸ்யே ரீருஹீத்வா துரமஸ்ய பங்யாந்)இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே இவனுக்கிழிதொழில் செய்கையாலும் ஸௌஸீல்யமநுஸந்தேயம்.

அப்ராக்ருதமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை சக்ஷுர்விஷயமாம்படி பண்ணுகையாலே, ஸௌலஹீய மநுஸந்தேயம்.

3 (கம் ப்ரஹ்ம வம்ப்ரஹ்ம) 4 (ரஸோவைஸ:-ரஸம்ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி) 5 (ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ) என்று சொல்லுகிறபடியே நிரதிஸயபோக்யங்களான ஸ்வரூபகுணங்களை பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதபடியான, 6 [நவநியமிதகண்ட முங் பாண்ட வஸ்யந்தநாஸ் வாநநுதிநமபிஷிஞ்சந்நஞ்ஜலிஸ்மைஃ பயோபி:| அவதுவிததமா த்ரஸ்தோத்ரஸம் ஸ்யூதமௌலிர்த லநவிபீருதரஸ் மிர் தேவகீ புண்யராஸி:) 2(ஆஸ்யே ரீருஹீத்வா துரமஸ்யபங்யாந்) 7 (ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி.) 8 (போதார்தாமரையாள்) இத்யாதி.] போக்யதாப்ரகர்ஷத்தை யுடைத்தாய், அவற்றிற்காட்டிலும் திருவுள்ளத்துக்குமிகவும் அபிமதமாய், இச்சாகிருஹீதமாய், அணைந்த நாய்ச்சிமாரையும் 9 (அகலகில்லேன்) என்னும்படி பண்ணக்கடவதாய், அப்ராக்ருதமாய், அகாலகால்யமாய், 10(யுவாகுமார:) 11(அரும்பினையலரை) என்கிற திருமேனியையும், 12 (சென்னிநீண்முடி) என்றும் 13 (ஸ்புரத்கிரீட) என்றும், 14 (மெய்யமர்பல்கலன்) என்றும் இத்யாதியிற்சொல்லுகிறபடியே கிரீடாதிநூபுராந்தமாக அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற திவ்யாபரணவர்க்கத்தையும், 15 (ப்ரியோஸிமே) என்று தானருளிச்செய்தபடியே தனக்குப்ரியவிஷயமான அர்ஜுநனுக்கு யதாவத்ப்ரகாஸிப்பித்தபடியை [மாம்] என்று நிர்தேசிக்கிறுன். ஆகையாலே திவ்யமங்களவிக்ரஹமநுஸந்தேயம். 16 (க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்) 17(ஸ்ரண்யம் ஸரணஞ்சத்வாமாஹுர்,) 18 (அம்ருதம் ஸாயநம் ஸாய்யம்) 19 (யோ

1. கீதா. கக-சக.
2.
3. பா. உப. ச-கO-டு.
4. தை-உப. ஆந- எ-க.
5. தை-உப. ஆந-க-க.
6. க்ருஷ்ணகர்ணாம்ருதம். உ-சஎ.
[] குண்டலிததீரந்யம் சில கோஸங்களிலில்லை. அப்ரஸக்தமும்.
7. வி-பு-க-கO-கசச-
8. திருமொழி. கூ-உ-கூ.
9. தி. வா. கூ-கO-கO.
10. ருதிவேத. உ-உ-உடு-கூ.
11. தி. மொ. எ-கO-க.
12. தி. வா. டு-டு-கூ.
13. ஸ்தோத்ரர. கூ-கூ.
14. தி-வா. கூ-கூ-எ,
15. கீதா. கஅ-கூ-டு.
16. பார. ஆரண். அகூ-உகூ.
17. ராமா-யு. கஉO-கஅ.
18, ஸஹஸ்ரநாம. கூ.
19. வி-ம். எஉ-ச.

மோயோமவிஜாந்நேதா) 1 (வைப்பாம்மருந்தாமடியரைவல்வினைத்துப் பாம்புலனைந்துந் துஞ்சக்கொடானவன்- எப்பால்யவர்க்கும்நலத்தாலுயர்ந் துயர்ந்தப்பாலவனெங்களாயர்கொழுந்தே) என்றும் இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே, ஸநாதநயர்மமானஸித்யஸாயநஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறது.

—ஏகபதார்யம்.—

(ச) [ஏகம்]—இவ்வுபாயவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகிற பலவிடத்திலும் அவயாரண ப்ரயோமமுண்டாகையாலே, உகாரம்போலே இந்த ஏகஶஷ்டமும் ஸ்யாநப்ரமாணத்தாலே அவயாரணவாசகமாயிருக்கிறது. 2 (மாமேவ யே ப்ரபதீயந்தே) 3 (தமேவ ஶரணம் மச்ஹ) என்றும் இத்யாதியான ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திலே தானே ஸாவயாரணமாக வருளிச்செய்தானிறே. 4 (சரணேசரண்) என்றும் (நின்பாதமேசரணாக) 5 என்றும் இத்யாதியாலே ஆழ்வாரருளிச்செய்தார்.

இது தனக்கு உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்ய மாகமாட்டாது. பௌநருக்த்யம் ப்ரஸங்மிக்கையாலே. அநேகம்ஔஷயங்கூடி ஒன்றாக வேண்டுமோபோலே அனேகங்கூடி ஒருஸாயநமாக வேண்டு முபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தி ஏகவசநத்தாலே சரிதார்யம். தேவதாந்தர வ்யாவ்ருத்தபரத்வம் சொல்லவொண்ணாது, உதரதோநிரஸ்தமாகையாலே. மயியமபுருஷனில் ப்ரதிபாதியமான ஸித்யஸாயந ப்ரதிபத்தியில் ஸாயநத்வபுத்தியிவ்யாவ்ருத்தியாகமாட்டாது, ஸாயநத்துக்கு யோமியதை யில்லாமையாலே. உண்டாகில் உபாயாந்தரதுல்யத்வம் ப்ரஸங்மிக்கும். யோமியதாவையர்யத்தில் இதஃ பூர்வமேவ கார்யகரத்வம் ப்ரஸங்மியாதோவென்னவொண்ணாது; அகார்யகரத்வம் அயிகார்யஹாவப்ரயுக்தமாகையாலே. அயிகாரிஸாபேக்ஷத்வம் தோஷாயவன்று. ஆகையாலே ஏகபதம் நிரர்யகமாக யிருந்ததே யென்னில்;—உபாயாந்தரமும் தேவதாந்தரமும் அநேகத்வமும் வ்யாவர்த்யமன்றேயாகிலும் ஸித்யஸாயநத்தில் ஸாயநத்வபுத்தியி வ்யாவர்த்ய மாகலாம்; அந்வயவ்யதிரேகத்தாலே ஸாயநமென்று நினைக்கலா யிருக்கையாலே. ஆனால் ஸாயநத்வம் ப்ரஸங்மியாதோ என்னவொண்ணாது, ஸாயநத்வமுண்டாம்போது உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்தி குலைகையாலே. ஆனாலும் ப்ரபத்தி அபேக்ஷிதை யாகையாலே † ஸித்யஸாயநத்வஹங்மமுண்டாகாதோ வென்னில்:—உண்டாகாது, உபாயம் நைரபேக்ஷ்யமாகையாலே.

† ஸாயநாந்தரவ்யாவ்ருத்திஹங்ம என்று பாடம்.

1. தி-வா. க-சூ-உ.
2. மீதா. எ-கச.
3. மீதா. கஅ-கஉ.
4. தி. வா. ரு-கO-கக.
5. தி. வா. ரு-எ-கO.

தஷேகோபாயத்வ ப்ரதிபத்தியாலே அயிகாரியினுடைய உபாஸகவ்யா வ்ருத்திக்கும் குறையில்லை. அயிகார்யபேக்ஷையாலே யிதுக்குமுன்பு கார்யகரமின்றிக்கே போருகிறது, ப்ரார்யனையென்செய்யவென்னில்;—ஃலஉஸையிற்போலே இங்கு ப்ரார்யநையுண்டு. ஃலஉஸையில் புருஷார்யதாஸிஜீயர்ய மாகப்ரார்யநம் அபேக்ஷிதமாகக்கடவது. பாரதந்த்ர்யம் நித்யமாகிறவோபாதி பரதந்த்ரமான வஸ்துதான் சிஜீவஸ்துவாகையாலே, சைதந்யகார்யமான அந்தப்ரார்யநா விஶேஷமும் நித்யஸிஜீயமாயிருக்கும். இது த்யாஜ்யகோடியிலு மந்வயியாது, உபாயகோடியிலு மந்வயியாது. I (அதுவுமவனதின்னருளே) என்கையாலே * ப்ரபத்தி விஶேஷத்துக்கு உபாயகார்யத்வ முண்டித்தனையல்லது உபாயத்வமில்லை. ஈஶ்வரன்-உபாயமாகையாலே இத்தையுபாயமென்ன வொண்ணாது. உபாயாங்கமென்ன வொண்ணாது, உபாயஸூதமான ஈஶ்வரஸ்வரூபம் ஸிஜீயமாய் பரமசேதநமாய் ஸர்வசக்தியுக்தமாயிருக்கையாலே.† அங்கத்வம் கொள்ளில், ஈஶ்வரனுக்கு உத்பாஜீயத்வாநித்யத்வாநேகரூபத்வங்களாதல் அசைதந்யாஸாமர்ஜீயஸாபேக்ஷதைகளாதல் உண்டாம். அப்போது, உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்திரூபமான ஸிஜீயத்வம் ஏகரூபத்வம் பரமசேதநத்வம் ஸர்வஶக்தியோகம் நைரபேக்ஷ்யம் துடக்கமான யர்மங்களும் குலையும். இவ்வுபாயவிஶேஷம் § ஸ்வவ்யதிரிக்தமா யிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே

* ப்ரதிபத்தி என்றுபா.

† ஸ்வரூபோத்பாஉகத்வ, உத்பந்நஸ்வரூபவர்யகத்வ, வர்யிதஸ்வரூபஃல ப்ரஉத்வ ரூபலக்ஷண விஶிஷ்டாங்கத்வங் கொள்ளில், நித்யத்வாஜி விஶிஷ்டனான யீஶ்யரனுக்கு அநித்யத்வாஜிகள் வந்துவிடுமிதி ஸாவஃ.

§ (ஸ்வவ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொன்றை) இதி. ஸ்வவரணத்தைஸாயீயோபாயமாக ஸஹியாமையாலே என்றபடி. (ஆநுகூல்யஸங்கல்பாஜி) என்கிற வாஜிஶஸ்உம்-ப்ராதிகூல்யவர்ஜநவிஶ்வாஸாஜிகளை ஸங்கிரஹிக்கிறது. (உபாயாங்கத்வமின்றிக்கே) என்றது-வரணம் ஜிருஷ்டஜீவாரக சில ஸாயநமல்லாமையாலே தஜீகதாதிஶயஜநநார்யம் உபாஜேயதயா விஹிதத்வ மில்லாதே என்றபடி. (அவவாதே) த்யாஜி-'வ்ரீஹீநவஹந்தி' என்று வியித்தவ்ரீஹ்யவஹநநஜந்யமாய், அவவாதவிஜீயவிஷமாய், ஸ்வேஉம் தன்னடையே அவஹந்த்ருஸ்வஸாவ ப்ரயுக்தமாய் வருகிறப்போலே அத்யந்தபாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநமுடைய விவ்வயிகாரிக்கு ஸகவஜீ விஷயத்தில் ஆநுகூல்யாஜிகளும் விய யவிஷயமாய், க்ருத்யதுபாஜேயமாய், வரணாநபேக்ஷிதமாய், வரணஸமயவர்தியாய், தன்னடையே வரக்கடவதா யிருக்குமென்றபடி. (ஸம்ஸாவிதஸ்வஸாவத்வம்) வியிப்ரயுக்தோபாஜேயதாஶூந்யத்வே ஸதி ஸ்வத ஏவ ஸத்தார்ஹத்வம்.

I. தி. வா. அ-அ-ரு.

ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளுக்கு உபாயாங்கத்வமின்றிக்கே அவவாதஸ் வேஷம்போலே ஸம்பாவிதஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது. ப்ரபத்தவ்யக தங்களான ரக்ஷகத்வாதிகள்போலே ப்ரபந்நகதமான இப்ப்ரதிபத்தி விஶேஷம் ஸ்வரூபாநுபந்தியாய்க்கிடக்கு மித்தனை. த்யாகத்துக்கு உபாயாந்தர்பாவமுண்டாம்போதாய்த்து இது உபாயத்தி லந்தர்பூதமாவது. இவ்வதிகாரியினுடைய ஜ்ஞாநகார்யமாய், ராகப்ராப்தமாய், ஸ்வரூபநிஷ்டமாய், ப்ராப்யகோடிவடிதமாயிருக்குமத்தனை. பரித்யக்தங்களான தர்மங்கள்போலே ஸ்வீகார்யமான இந்ததர்மமும் ஸாதநமாகில் ஸாங்கமாக விருக்கவேண்டாவோ வென்னில்; ஸாதநபூதங்களுக்கெல்லாம் ஸாங்கத்வநியமமில்லை. பக்தியோகத்திலே அங்கஸாபேக்ஷதை கண்டோமே என்னில்; அது ஸாதநத்வப்ரயுக்தமன்று, ஸாத்யத்வப்ரயுக்தம். இந்ததர்மவிஶேஷம் *ஸநாதநதர்மமாகையாலே ஜ்ஞாநகர்மஸாத்யமான த்யாஜ்யதர்மம்போலே த்யாகஸ்வீகாரஸாத்யமாயிராது, ஆனால் ஈஶ்வரஸாபேக்ஷமா யிருக்கக் குறையென்னென்னில்; அதுவு மில்லை, ஈஶ்வரவ்யதிரேக மில்லாமையாலே. ஆனாலும் அங்கஸாபேக்ஷதை வேணுமென்னில்; அது உபாயாந்தர்பூதம். விதியதர்மம்போலே ஸாத்யதர்மமு மாகாரத்வயவிஶிஷ்டமாயிருக்கும், இதில் ஸாத்யதர்மத்தில் ஓராகாரம் த்யாஜ்யமாயும் ஓராகாரம் உத்தேஶ்யமாயுமிருக்கும். விதியதர்மத்திலிரண்டு முத்தேஶ்யமாயிருக்கும்,

—ஶரணபதார்த்தம்—

(ரு) [ஶரணம்]—கீழ் ஸ்வீகார்யவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; இது ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. த்வயத்தில் ஶரணஶப்தம்போலே இதுவும் உபாயவாசகமா யிருக்கிறது. (ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய) என்கிறதுக்கு அநந்தரமாக ப்ரயுக்தமான ஶரணஶப்த மாகையாலே. ரக்ஷிதாவைச் சொல்லுகிறதாகமாட்டாது, உபாயந்தரபரித்யாகத்துக்கு பஶ்சாத்பாவியாய் பாபவிமோசநத்துக்கு பூர்வபாவியாயிருக்கையாலே உபாயவாசகமாமித்தனை.

இவ்வஸ்துவுக்கு ப்ராப்யதயாஸ்வீகார்யத்வமுமுண்டு. இதில்ப்ராப்யதயாஸ்வீகார்யத்தை வ்யவச்சேதிக்கிறது. ப்ராபகஸமயத்திற்போலே ப்ராப்யஸமயத்திலும் ப்ராபகாந்தர பரித்யாகம் ஸமாநமாகையாலே, தத்விஶிஷ்டமேயாகிலும் ஸ்வீகாரமாத்ரம் வ்யவச்சேதிக்கமாட்டாதென்றும் சொல்லுவர்கள்.

ஆக, ஶரணஶப்தம் இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் அவ்யவஹிதமானஸாதநபாவத்தைச்சொல்லுகிறது.

—வ்ரஜபஷார்யம்—

(சூ) [வ்ரஜ]—கீழ் ஸ்வீகார ப்ரகாரத்தைச் சொல்லிற்று; இதில் ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கீழ்பரித்யாஜ்யங்களாகச் சொல்லப்பட்ட தர்மங்கள் ஸநாதநதர்மவ்யதிரிக்த தர்மங்களாகையாலும், இந்த தர்மந்தான் அவற்றில் அந்தர்பூதமானாலும் பரித்யாகவிஷயமாவது மோக்ஷஸாதநத்வவேஷமன்றிக்கே ஸாதநாங்கத்வமாகையாலும், ஸர்வதர்மபரித்யாகப்ரதிபாதநத்துக்கும் ஸித்த தர்மஸ்வீகாரவிதாநத்துக்கும் பரஸ்பரவிரோதமில்லை.

[வ்ரஜ] என்றது - (வ்யவஸ்யஸ்வ) என்கிறபடி. இந்த வ்யவஸிதியாகிறது - த்யாஜ்ய கோடியிலுத்தீர்ணமாய், உபாயகோடியில் அநநுப்ரவிஷ்டமாய், ப்ராப காந்தரபரித்யாகபூர்வகமாய், பகவத் ரக்ஷகத்வாநுமதிரூபமாய், சைதந்யகார்யமாய், ப்ரார்த்தநாகர்பமாய், பகவந்முகவிகாஸஹேதுவாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், வ்யபிசார விளம்ப விதுரமாயிருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாநவிஶேஷம். இதில் ஸாராம்ஶம் விஸ்ரம்பவிசேஷமென்றும் விஸ்ரம்பவிதுரமானபோது அகார்யகரமென்னுமிடமும் † தீவயத்திலே சொன்னோம். உபாயாந்தரபரித்யாகபூர்வகத்வமும், ஸ்வஸ்மிந் உபாயத்வப்ரதிபத்தி ராஹித்யமும், வாத்ஸல்யாதி குணவிஶிஷ்டவஸ்துவிஷயத்வமும் துடக்கமானவை இப்ப்ரதிபத்தி விஶேஷத்துக்கு ஸ்வரூபம். (மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ) என்கிறதுதானே ப்ரமாணம். பரித்யக்தஸாத்யஸாதநனாய் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வப்ரதிபத்திக்கு அயோக்யனாயிருக்கு மவனிதுக்கதிகாரி. இந்தவ்யவஸிதிவிஶேஷம் ஏககரணயுக்தமாகவுமாம் கரணத்ரயயுக்தமாகவுமாம். இதினுபாயத்வமில்லாமையாலே ஃபலத்துக்கு வ்யபிசாரமில்லையென்னுமிடமும் தீவயத்திலேசொன்னோம்.

ஸௌலப்யாதி குணவிஶிஷ்டவஸ்துகோசரத்வமிரண்டிலுமுண்டு. த்யாகவிஶிஷ்டத்வமும் நைரபேக்ஷ்யமுமிங்கு அதிரிக்தமான வர்யம்.

ஆக, பூர்வார்யத்தாலே- 1 த்யாஜ்யஸ்வரூபத்தையும், 2 தத்வாஹுள்யத்தையும், 3 த்யாகத்தையும், 4 தத்ப்ரகாரத்தையும், 5 அதினுடைய அங்கத்வத்தையும், 6 ஸ்வீகார்யவஸ்து ஸ்வரூபத்தையும், 7 இதினுடையநைரபேக்ஷ்யத்தையும், 8 ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தையும், 9 ஸ்வீகாரத்தையும் சொல்லிற்று.

---

† தநிதீவயத்திலே என்றபடி.

—அஹம்பதார்த்தம்.—

(எ) இனிமேல், ப்ரபத்தவ்யக்ருத்யத்தையும், ப்ரபந்நக்ருத்யத்தையும் சொல்லுகிறது. விரோதிநிவர்த்தகத்வம் ப்ரபத்தவ்யக்ருத்யம்; நிர்பரத்வம் ப்ரபந்நக்ருத்யம். [அஹம்]—ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவிஶிஷ்டனான நான். கீழ், உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு ஏகாந்தங்களான குணவிஶேஷங்களைச் சொல்லிற்று; இங்கு, கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிஶேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. வாத்ஸல்யாதிகளில்லாதபோது உபாயபரிக்ரஹமின்றிக்கேயொழியுமாபோலே, ஜ்ஞாநாதிகளில்லாதபோது கார்யகரமன்றிக்கேயொழியும். அசித்தும் சேதநனும் சேதநாந்தர்யாமித்வமும் பரத்வமும் வ்யூஹமும் துடக்கமானவைகளல்ல வ்யாவர்த்யம், விபவாந்தரங்களும் இவ்விபவந்தன்னில் முன்னும் பின்னும் வ்யாவர்த்யம். தேஹேந்த்ரியமநஃப்ராணாதிகளிலே ஆத்மபுத்தி பண்ணியிருக்குமவனுடைய அஹம்ஶப்தப்ரயோகம் தத்தத்வஸ்துமாத்ரபர்யவஸிதமாயிருக்கும்; தேஹாதிவ்யதிரிக்தவஸ்துமாத்ர விஷயஜ்ஞாநவானுடைய அஹம்ஶப்தப்ரயோகம் சேதநமாத்ரபர்யவஸிதமாயிருக்கும்; ஈஶ்வரனுடைய அஹம்ஶப்தப்ரயோகம் உபயவ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும்.

ஜ்ஞாநமும் ஶக்தியும் ஶேஷித்வமும் பூர்த்தியும் இவ்விடத்தே அநுஸந்தேயம். இவையில்லாதபோது மேல்சொல்லுகிற விரோதிநிவ்ருத்தி கூடாது. இங்கு ஶக்தியாகநினைக்கிறது,:—1 (யானும்...இசைந்து) என்றும் 2 (இசைவித்தென்னை) என்றும் சொல்லுகிறபடியே சேதநனுடைய அவிவாதஜநநத்துக்கும் ஸம்ஸார விமோசநத்துக்குமடியான ஸாமர்த்யத்தை. அத்தைப்பற்ற ப்ரளயாபத்விமோசநமும், ஸர்வஸௌலப்யமும், ஸர்வவஸ்துக்களிலும் பரிஸமாப்யவ்யாபநவ்ருத்தியும் துடக்கமானவை அத்யந்தஸுலபங்களென்னும்படியிருக்கும். இதில் சொல்லுகிற குணவிஶேஷங்கள் சேதநனுடைய அநந்யஸாத்யத்வத்துக்கும் ஈஶ்வரனுடைய பலப்ரதாத்ருத்வத்துக்கும் உபயுக்தங்களாயிருக்கும். (மாம்)என்று-[(உதீர்ய ருதரயிசரணஃ)என்கிறபடியே]இவன்கால்தன்றலையிலே பட நிற்கும் நிலையைச்சொன்னான்; [அஹம்] என்று-தன்கால் அவன்தலையிலேபட நின்றநிலையைச் சொல்லுகிறான். 3 (தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூர்ந்தானுகிலும்-தார்மன்னர் தங்கள் தலைமேலான்சாழலே) என்றதிறே. (மாம்) என்று- கையுமுழவுகோலுமாய் நின்றவேஷத்தைக் காட்டினான். [அஹம்] என்று-கையுந்திருவாழியுமாய்நின்ற வேஷத்தை

---

1. பெரியதிருவந்தாதி உகூ.

2. தி-வா.டு-அ-கூ.

3. தி-மொ. கக-டு-அ.

[] குண்டலிதஞ்சிலகோஶங்களிலில்லை.

க்காட்டுகிறான் * செழுந்தார்விசயனிறே. 1 (பற்றலர்வீயக்கோல் கையிற்கொண்டு) 2 (சங்கொடுசக்கரமேந்துந்தடக்கையன்) என்னா நின்றதிறே. (மாம்) என்று தர்மங்களைக் குலைக்கும் நிலையைக்காட்டினான்; அஹமென்று - அதர்மங்களைக்குலைக்கும் நிலையைக்காட்டுகிறான். மாம் என்கிறது உக்திக்கு விபரீதமான நிலையை ; அஹமென்கிறது - அநுஷ்டாநத்துக்கு விபரீதமானநிலையை.

—த்வாபதார்த்தம்.—

(அ) (த்வா)—ஸாத்ய ஸமானஸாதநங்களை ஸவாஸநமாகத்யஜித்து ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரம்பண்ணியும், தேஹாத்மப்ரமந்தன்னையும், தேஹாத்யுத்தீர்ணமான ஆத்மவஸ்துவில் ஸ்வாதந்த்ர்யபுத்தியையும், அந்யஶேஷத்வப்ரதிபத்தியையும், தச்சேஷத்வமாத்ரபுத்தியையும், ஸாத்யாந்தரங்களில் ஸாத்யதாபுத்தியையும், ஸாதநாந்தரங்களில் ஸாதநத்வபுத்தியையும், ஸித்தோபாயஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வபுத்தியையும், க்ஷுத்ரஸாத்யங்களகப்பட ப்ரவ்ருத்திஸாத்யமாயிருக்க துர்லபமான மோக்ஷபுருஷார்த்தத்துக்கு நிவ்ருத்திஸாத்யத்வம்அவடிதமென்கிற புத்திவிஶேஷம் துடக்கமானவற்றையும் ஸவாஸநமாக த்யஜித்திருக்கிறவுன்னை.

கீழ்ப்பதத்தில் ஈஶ்வரஸ்வரூபஞ் சொல்லிற்று; இப்பதம் அதிகாரிஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அங்கு, ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வங்களும் ப்ராப்தியும் நைரபேக்ஷ்யமும் சொல்லப்பட்டது; இங்கு, அஜ்ஞாநாஶக்திகளையும் அப்ராப்தியையும் ஆகிஞ்சந்யத்தையும்சொல்லுகிறது. ஸ்வீகாரத்தி லுபாயபுத்தியிலுமகப்படச் சோம்பனாயிருக்கிற வுன்னை. இந்தப்ரதிபத்தி விஶேஷத்திலும் உபாயத்வபுத்தி அநுவர்த்திக்குமாகில் உபாயாந்தரத்தோடொக்குமித்தனை. ஈஶ்வரனே உபாயமென்கிற அத்யவஸாய விசேஷத்தில் ஸாதநத்வபுத்தியும் அஸக்ருத்கரணமுமுண்டானபோது, ததேகோபாயத்வமில்லை. ஆக எல்லாங்கூட, த்யாகஸ்வீகார விஶிஷ்டனான வுன்னையென்றபடி.

—ஸர்வபாப பதார்த்தம்.—

(௯) (ஸர்வபாபேப்ய:) கீழ்நிவ்ருத்திக்கேகாந்தமான குணவிஶேஷங்களைச் சொல்லிற்று; இது நிவர்த்யஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. பாபமாகிறது;—இஷ்டவிரோதியாயிருக்குமதுவும், அநிஷ்டஹேதுவாயிருக்குமதுவும். மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதிகளாகிறன-ஸ்வவல்லா ஸவிரோதிகள். ஜ்ஞாநவிரோதியும், ருசிவிரோதியும், உபாயவிரோதியும் பண்டே நிவ்ருத்தமாய்த்து, இனிப்ராப்தி

1. தி.மொ.௨-௩-௧. 2. திருப்பாவை. ௧௪.

விரோதியிறேயுள்ளது? அத்தைப்ரதிபாதிக்கிறதிப்பதம். 1 (புண்யபாபேவிதூய) என்றும் 2 (சார்ந்த இருவல்வினைகளும்சரித்து) என்றும் இத்யாதிகளிலே-பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யமாகச் சொல்லிற்றிறே; ஆகையாலே, புண்யபாபங்களிரண்டையும் பாபஶப்தத்தாலே சொல்லுகிறது.

பஹுவசநத்தாலே - அவற்றினுடைய பாஹுள்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது- 3 (பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பும்) என்கிறபடியே- அஜ்ஞாநந்தொடங்கி ஶரீரஸம்பந்த மெல்லையாக வுண்டானவை.

ஶரீரபாதஸமயத்தில் ஈஶ்வரஸ்ம்ருதிக்கு விஷயபூதனும்படியும், வாங்மநஸாதிலயப்ரகாரமும், உத்க்ரமணப்ரகாரமும், ஹார்தாநுக்ரஹகார்யமானமார்கவிஶேஷப்ரகாஶமும், ஹ்ருதயகுஹாநிர்கமநமும், ஸூக்ஷ்மஶரீரஸம்ஸர்கமும், அர்சிர் வாஸர ஶுக்லபக்ஷோத்தராயண ஸம்வத்ஸர வாயு பாஸ்கர சந்த்ர வித்யுத் வருணேந்த்ர ப்ரஜாபதிகளாகிற ஆதிவாஹிகர்களுடைய ஶ்லாவாவிஶேஷங்களும், அண்டாவரணாதிக்ரமணமும், ப்ரக்ருதிலங்கநமும், விரஜாப்ராப்தியும், ஸூக்ஷ்மஶரீரவிஶ்லேஷமும், அமாநவகரஸ்பர்ஶமும், அகாலகால்யதிவ்யதேஶப்ராப்தியும், அபஹதபாப்மத்வாதிகுணாவிர்பாவமும், பகவத்ஸங்கல்பகல்பிததிவ்யதேஹப்ரவேஶமும், அப்ராக்ருதஸரஸ்ஸம்ஸர்கமும், திவ்யாப்ஸரஸ்ஸங்கஸத்காரமும், அப்ராக்ருதமண்டலப்ராப்தியும், பகவத்ஸௌரப்யாதிஸம்ஸர்கமும், அப்ராக்ருதகோபுரப்ராப்தியும், ஸூரிபரிஷத்ப்ரத்யுத்கமநமும், ராஜமார்ககமநமும், ப்ரஹ்மவேஶ்மப்ரவேஶமும், ஸூரிபரிஷந்மண்டபப்ராப்தியும், ஸபத்நீகஸர்வேஶ்வரதர்ஶநமும், ஸ்துதிப்ரணாமாஞ்ஜலிப்ரமுகஸம்ப்ரமாநுவர்த்தநமும், பரமாத்மஸமீபப்ராப்தியும், பாதபீடபர்யங்காரோஹணமும், பகவதுத்ஸங்கஸங்கமும், ஆலோகநாலாபாலிங்கநாத்யநுபவமும், ஸ்வஸ்வரூபகுணவிக்ரஹாத்யநுபவஜநிதப்ரீதிப்ரகர்ஷமும், நாநாவிதவிக்ரஹபரிக்ரஹபூர்வகஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதமானஸர்வப்ரகார கைங்கர்யகரணமுமாகிற ப்ராப்திவிஶேஷங்கள் இதுக்கநந்தரத்திலே யநுஸந்தேயங்கள்.

ஸர்வஶப்தத்தாலே-(ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய) என்று த்யாஜ்யங்களாக விஹிதங்களாய் ஸாத்யபுத்த்யா அநுஷ்டேயங்களாயிருக்கிற தர்மங்களில் உபாயத்வபுத்தியையும், அபுத்திபூர்வகமாக அநுஷ்டிதமான உத்தராகத்தையும், ப்ராரப்தத்தையும், லோகஸங்க்ரஹார்

1. முண்ட-உப. ௩-க-௩: 2. தி-வா. க-௫-கo.
3. திருவிருத்தம் க.

யமாக வநுஷ்டேயங்களான யர்மவிசேஷங்களில் ஸ்வார்யதா பு஦்யி யையும், ஆவ்ருத்த ப்ரபத்தியையும், ஸமவத்ஸாமவதவிஷயங்களில் உப சாரபு஦்யியா பண்ணும் அபசாரங்களையும், (பரி)என்கிற உபஸர்மத் தாலும் (ஏக) ஶப்தத்தாலும் சொன்னவற்றினுடைய அநுவ்ருத்தியை யும் சொல்லுகிறது.

அயிகாரிகுறையாலேயாதல் உபாயபூதனுன ஈஸ்வரன்குறையா லேயாதலிறே பாபங்களில் சிறுது கிடப்பது. உபாயாந்தரபரித்யாம மும் ஸித்யோபாயபரிம்ரஹமும் புஷ்கலமாகையாலே, அயிகாரிபக் கல் குறையில்லை. ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிபுஷ்கலமாகையாலே, உபாயபூத னுன ஈஸ்வரன்பக்கல் குறையில்லை.

—மோக்ஷயிஷ்யாமி பதார்யம்.—

(கo) (மோக்ஷயிஷ்யாமி) கீழில்மூன்றுபதமும், நிவர்த்தகஸ்வரூபத் தையும், நிவர்த்யாஸ்ரயத்தையும், நிவர்த்யத்தையும், தத்பாஹுள்ய த்தையும் சொல்லிற்று. இந்தபதம், நிவ்ருத்தியையும் நிவ்ருத்திப்ரகார த்தையும் சொல்லுகிறது.

1 (சும்மெனுதேகைவிட்டோடித்தூறுகள்பாய்ந்தனவே) என்கிறபடி யே - அநாதிகாலஸஞ்சிதங்களான கர்மவிஶேஷங்களெல்லாம் உன்னைக் கண்டுகூசி தானேவிட்டுப்போம்படி பண்ணுகிறேன். 2 (வானேமறிகட லோ) என்றும் 3 (யானுமென்னெஞ்சுமிசைந்தொழிந்தோம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேறுசிலருடைய விசைவுகொண்டு பஹுப்ரயாஸ த்தாலே போக்கவேண்டாதே, தன்னடையே விட்டுப்போம்படி பண் ணுகிறேன். பூர்வாவத்தோடு உத்தராவத்தோடு வாசியற ப்ரதிபந்ய கங்களெல்லாம், அம்நிஸ்ப்ருஷ்டமான இஷீகதூலம்போலே *ஆயர்குல த்தினில்தோன்றும் மணிவிளக்கைக்கிட்டினுல் 4 (தீயினில்தூசாகும்) என் கிறபடியே பிணமுங்காணவொண்ணுதபடி தம்யமாய்ப்போமிறே. பாபங்களாகிறன:—குப்பையிலாமணக்குபோலே உயரவெழுந்து பாம்பு போலேமிடத்தைப்பிடிப்பதொன்றன்றே.சேதநன்பண்ணின கர்மங்கள் க்ஷணயிவம்ஸிகளாகையாலே அப்போதே நசித்துப்போம், அஜ்ஞனு கையாலே கர்த்தாவானவிவனும் மறந்துபோம், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனுன வீஸ்வரன் ஒன்றொழியாமேயுணர்ந்து கொண்டிருந்து ப்ராப்த காலங் களிலே தப்பாமே நிறுத்து அநுபவிப்பிக்கும். ஆகையாலே கர்மங்க ளாகின்றன - அவனுடையநிம்ரஹங்கள். 'இக்கர்மங்களைப்பண்ணிப் போருகிறசேதநன், ஸத்த்வம்தலையெடுத்து ஒருக்காலவன் திருவடிகளி

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி ரு-ச-ரு.
2. பெரியதிருவந்தா-ருச.
3. பெரியதிருவந்தா. உகூ.
4. தி-பாவை-ரு.

லே தலைசாய்த்தால், விலக்காமைபற்றுசாக ரக்ஷணஸ்வஹாவனுயிருக்கும் ஈஶ்வரன் இவ்வளவும்பெற்றால் விடானிறே. ஆகையாலே, இவனுடைய பூர்வாவத்தை க்ஷமித்து உத்தராவத்தில் அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கும். இனியாரைக்கைக்கொண்டவை ஜீவிப்பது? உணர்ந்தபோது இவன்பக்கல் வ்யாமோஹாதிசயத்தாலே 1 (நன்றுசெய்தார்) என்றுஅவைதன்னை ஶரணமாகக்கொள்ளுமாகையாலே, இவ்வதிகாரிக்கு ஒருப்ரகாரத்தாலும் அநாதிகாலார்ஜிதங்களான கர்மவிஶேஷங்களைக்குறித் தஞ்சவேண்டா. (மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்கிறவார்த்தை தப்பாது என்று விஶ்வஸ்தனுயிருக்கு மத்தனை வேண்டுவது' என்று, நஞ்ஜீயரருளிச்செய்வர்.

2 (போர்த்தபிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடிறப்பவை பேர்த்துப்பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச் சேர்த்தியவன் செயுஞ் சேமத்தையெண்ணித் தெளிவுற்று) 3 (தெளிவுற்றுவீவின்றி நின்றவர்க்கின்பக்கதிசெய்யும்) என்று கீழருளிச்செய்தவார்த்தையறிந்தவர்களுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டப்ராப்தியன்றோ ஃபலம், ஆயிருக்க அநிஷ்டநிவ்ருத்திமாத்ரத்தையே ஃபலமாகச்சொல்லுவானென், ஹமவல்லாஹவிய௱ரமாக அநிஷ்ட நிவ்ருத்திமாத்ரமே ஃபலமாயிருப்பது கேவலனுக்கன்றோ, முமுக்ஷுவானவிவ்வதிகாரிக்கு இரண்டும் ஃபலமாய், அதுதன்னில் இஷ்டப்ராப்தி ப்ரதாநமான ஃபலமாயிருக்கும். அத்தைச்சொல்லாதே தஊங்ஹதயர் உபாஸேயமான ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திமாத்ரத்தையே ஃபலமாகச்சொல்லி விடுவானென்னென்னில்;--விரோதிநிவ்ருத்தியும் ஹமவத்ப்ராப்தியுமாகிறஃபலத்வயத்திலும்வைத்துக்கொண்டு ஒரு ஃபலத்தைச்சொன்னால் ஃபலாந்தரம் தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை. 4 (மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யந்தே) என்று-கீழிலுபாயத்துக்குச்சொன்ன ஃபலந்தானே இவ்வுபாயத்துக்கு ஃபலமாகையால் வேறிதுக்கு ஃபலமின்றிக்கே யொழிகையாலே, ஃபலகதநம் பண்ணிற்றில்லையென்னவுமாம்.

ஆனால்விரோதிநிவ்ருத்திதன்னைச் சொல்லுவானென்னென்னில்; (மாமேவைஷ்யஸி) என்று-ஸ்வப்ராப்திலக்ஷணமான ஃபலத்தையாய்த்து அங்குச்சொல்லிற்று; அதுக்கு பூர்வஹாவியாய்ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திபூர்வகமாயிருக்கிற ஃபலவிஶேஷம் அங்கு அநுக்தமாகையாலே தாதிருஶமான ஃபலவிஶேஷம் இவ்வதிகாரிக்கு அதிகமாகையாலும் இங்குச்சொல்லிற்று. இவனுக்கபிலஷிதமாய் ஹமவதநுஹவாதிரூபமாயிருக்கிற ப்ரதாநஃபலம், திரோஹிதங்களாயிருக்கிற மணித்யுமணிதீபாதிகளினு

---

1. முதலா. ச-கூ-உ.
2. தி-வா. எ-ரு-கம.
3. தி-வா. எ-ரு-கக.
4. கீதா. கஅ-சுரு.

டைய ப்ரகாசாதிகளைப்போலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திமாத்ரஸாகாங்க்ஷமாயிருக்கையாலே, நிவ்ருத்தப்ரதிபந்தகனானவனுக்கு ஸ்வத ஏவ ஆவிர்பாவமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே தனித்துச் சொல்லவேண்டாவிறே. 1 (வழித்தங்குவல்வினையை) என்றும் 2 (கண்ணபிரானை விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தையமுதைநண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவே யோருடம்பிலிட்டு) என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - தேஹஸம்பந்தப்ரமுகமான ப்ரதிபந்தகவர்க்கம் ஔபாயிகமாயிறேயிருப்பது; ஆகையாலே, வக்ஷ்யமாணமான விரோதி கழிந்தால் தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை.

—[மாசுச: இதி அர்த்த:]—

(கக) [மாசுச:]—கீழெல்லாங்கூட, சோகநிவ்ருத்திக்குவேண்டும் பரிஹாரங்களை விஸ்த்ருதமாகச்சொல்லிற்று; இப்பதம், 'சோகநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறது. ஸாதநாந்தர ஸம்பந்தமும், ஸுகரஸாதநாதர்சநமும், விரோதிஸமூஹாநுவ்ருத்தியுமிறே சோககாரணம்.

துஷ்கரங்களான ஸாதநாந்தரங்களை வாஸநாஸஹிதமாக த்யஜிக்கச் சொல்லுகையாலே, ஸாதநாந்தரநிபந்தநமாக சோகிக்கவேண்டா. ஸர்வ ஸுலபனாய் நிருபாதிகவத்ஸலனாய் ஸர்வஸ்வாமியாய் சீலவானாய் நிரபேக்ஷஸாதநபூதனாய் பரமகாருணிகனாயிருக்கிறதன்னை நிரபேக்ஷஸாதநமாக ஸ்வீகரிக்கச்சொல்லுகையாலே, ஸுவஸாதநாதர்சநத்தாலே சோகிக்கவேண்டா. 'ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ப்ராப்தனாயிருக்கிறநான், ஸாம்ஸாரிகஸகலதுரிதங்களையும் ஸவாஸநமாகப்போக்கி, நிரதிசயாநந்த யுக்தனும்படி பண்ணுகிறேன்' என்கையாலே விரோதிபாஹுள்யத்தை யநுஸந்தித்து சோகிக்கவேண்டா. உபாயஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தாலும் சோகிக்க யோக்யதையில்லை. அதிகாரிஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தாலும் சோகிக்க யோக்யதையில்லை. பலஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தாலும் சோகிக்க யோக்யதையில்லை. உபாயம் ஸுகமாகையாலே உபாயத்தினுடைய துஷ்கரத்வ நிபந்தநமாக சோகமில்லை. அதிகாரிக்கு கர்த்தவ்யமில்லாமையாலே தந்நிபந்தநமாக சோகிக்கவேண்டா. ஸர்வபாபமோக்ஷத்தை பலமாகச்சொல்லுகையாலே பலஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாக சோகிக்கவேண்டா. த்யாஜ்யங்களில் கிடப்பதொன்றில்லாமையாலே சோகிக்கவேண்டா. கர்த்தவ்யம் மாநஸவ்யாபாரமாத்ரமாகையாலே சோகிக்கவேண்டா. ப்ரதிபந்தகம் நிச்சேஷமாகநிவ்ருத்தமாகையாலே தந்நிமித்தமாக சோகிக்க யோக்யதையில்லை.

1. பெரியதிருவந்தாதி ருள. 2. தி-வா. ரு-க-ரு.

உபாயாந்தர ஶ்ரவணத்தில் ஶோகியாதொழிகைக்கு யோக்யதை யில்லாதாப்போலே இவ்வுபாயஶ்ரவணத்தில் ஶோகிக்கயோக்யதை யில்லை. ஸாதநாந்தரஶ்ரவணத்தில் ஶோகாநுவ்ருத்தியும் ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யம். ஸித்தஸாதநஶ்ரவணத்தில் ஶோகாஹாவமும் ஜ்ஞாத்ருத்வகார்யம். உபாயாந்தரஶ்ரவணத்தில் ஶோகாஹாவமுண்டாய்த்தாகில் த்யாகஸ்வீகாரங்களில் அந்வயமில்லை; ப்ரபத்த்யுபாய பரிக்ரஹத்துக்குப்பின்பு ஶோகாநுவ்ருத்தியுண்டாய்த்தாகிலும் த்யாகஸ்வீகாரங்களிலந்வயமில்லை. ஸ்வாமிக்காய்த்து ஃபலித்வமுள்ளது; ஃபலியாயிருக்குமவனுக்காய்த்து உபாயாநுஷ்டாத்ருத்வமுள்ளது. ஸ்வாமி ஸ்வமான வஸ்துவையிழந்தால் ஶோகிக்கும், ஃபலி ஃபலமில்லாதபோது ஶோகிக்கும், அநுஷ்டாதா அநுஷ்டாநவிரோதம்பிறந்தால் ஶோகிக்கும்; மூன்றிலுமுனக்கந்வயமில்லாமையாலே ஶோகிக்கப்ராப்தியில்லை. முன்பு ஶோகித்திலனாகில் உபாயாதிகாரமில்லை, பின்பு ஶோகித்தானாகில் உபேயாதிகாரமில்லை. முன்பு ஶோகித்திலனாகில் உபாயாந்தரதோஷமறிந்திலனும், பின்பு ஶோகித்தானாகில் உபாயவைலக்ஷண்யமறிந்திலனும். ஶோகாநுவ்ருத்திக்கு ஹேது உபாயஜ்ஞாநம்.

ஆக ஶோகநிவ்ருத்தியையும், ஸர்வபாபவிமோசநத்தையும், அப்பாபங்களுக்காஶ்ரயமான சேதநனுடையஸ்வரூபத்தையும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகனான ஈஶ்வரனுடைய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகுண விஶேஷங்களையும், அவை கார்யகரமாம்படிபண்ணக்கடவதாய் சேதநகதமாயிருக்கிற புத்திவிஶேஷத்தையும், புத்திவிஶேஷப்ரகாரத்தையும், புத்திவிஶேஷத்திலுபாயத்வபுத்திராஹித்யத்தையும், புத்திவிஶேஷவிஷயத்தையும், அதுக்கு அங்கபூதமான புத்த்யந்தரதத்பரிகரபரித்யாகத்தையும், அதுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான தத்தரங்களினுடைய த்யாகத்தையும்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பரந்தபடி

௩-வது த்வயப்ரகரணம்.

—[உபோத்காதம்.]—

திருமந்த்ரத்தாலே ஸம்ஶிக்ஷிதமான பகவதநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞானத்தை யுடையனாய், சரமஶ்லோகத்தாலே பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்திவ்யதிரேகேண விளம்ப வியோகாரமாய் ஸ்வரூபாநு

ரூபமாயிருப்பதொரு ஸாதநவிசேஷமில்லையென்று நிர்ணயித்து ப்ராபகஸ்வீகாரபூர்வகமாகப்ராப்யத்தை லபிக்கவேணுமென்கிற கௌதுகத்தையுடையனாயிருக்கு மதிகாரிக்கு, ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான உபாயோபேயங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறது த்வயம்.

ஜ்ஞானத்துக்கு பலம் ததநுரூபமானவநுஷ்டாநமாகையாலே ரஹஸ்ய த்வயத்திலும் ப்ரதிபாதிதமான வுபாயோபேய விஷயஜ்ஞாநம் அநுஷ்டாநசேஷமாயிறே யிருப்பது.

ஆகையாலே உபாயவிஷயஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸாபல்யஹேதுபூதமான உபாயாநுஷ்டாநத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது பூர்வவாக்யம்; உபேயவிஷயஜ்ஞாநஸாபல்யஹேதுவாயிருக்கிற உபேயாநுஷ்டாநத்துக்கு பூர்வபாவியாயிருக்கிற உபேயப்ரார்த்தநத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உத்தரவாக்யம்.

இதில் ப்ரதிபாதிதமான உபாயாநுஷ்டாநமும் உபேயப்ரார்த்தனையுமில்லாதபோது இவ்வதிகாரிக்கு ஸாதகவ்யாவ்ருத்தியும் ஸாத்யாந்தரநிஷ்டாதி வ்யாவ்ருத்தியு மின்றிக்கே யொழியக்கடவது.

ஆகையாலே, ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸாதநஸாத்யங்களிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கிறவாக்யத்வயமும் அநுஸந்தேயமாயிருக்கும்.

பூர்வவாக்யாநுஸந்தாநமில்லாதபோது ஸமவதேக ஸாதநத்வலாபமில்லை; உத்தரவாக்யாநுஸந்தாநமில்லாதபோது ஸமவதேகஸாத்யத்வலாபமில்லை. † உத்தரவாக்யாநுஸந்தாநம் ஸாதகனுக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கும், பூர்வவாக்யாநுஸந்தாநம் அதிகாரித்ரய ஸாதாரணமாயிருக்கும்; ஆகையாலே, உபயாநுஸந்தாநமு முண்டானலாயத்து அதிகாரித்ரயவ்யாவ்ருத்தியுமுண்டாவது.

வாக்யத்வயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸாதநஸாத்யங்களையொழிந்த இதரஸாதநஸாத்யங்களிரண்டுக்கும்ஸ்வரூபாநநுரூபத்வம் அவிசிஷ்டமா யிருக்குமாகையாலே, அவை த்யாஜ்யங்களாகக்கடவன. இவை யிவனுக்கு ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபங்களாயிருக்கையாலே அத்யந்தமுபாதேயங்களாகக் கடவது. ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கிற இந்த உபாயோபேயங்களிறே வேததாத்பர்ய விஷயம்.

1 (தஸ்மாதபி வத்யம் ப்ரபந்நந் நப்ரதிப்ரயச்சந்தி) 2 (தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாந் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:) 3 (ந்யாஸஏவாத்யரேசயத்) 4 (யோப்ரஹ்மாணம்) 5 (தமேவசரணங்கத:) 6 (ஸக்ருதேவப்ரபந்

---

†. இவ்வாக்யத்துக்குஸரியானவர்த்தங்கேட்டுக் கொள்ளக் கடவது.

1. யஜு-ஸ-காண்ட-ரு-ப்ர.நக.
2. தை-உப.நா.சு.
3. தை-உப.நா.சு.
4. ச்வே-உப.சு-கஅ.
5. ராமா. ஸு.கஅ-நக.
6. ராமா-யு. கஅ-நரு.

நாய) 1 (வஜீயாஞ்ஜலிபுடம்) 2 (மஹத்யாபதிஸம்ராப்தே ஸ்மர்தவ்ய:) 3 (நமஸ் சக்ருர்ஜநார்தநம்) 4 (அநந்யஸாயி யே ஸ்வாலீஷ்டே), 5(யே நயேநயாதா மச்ஹதி) 6 (அநுஸஞ்சரந்) 7 (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) 8 (க்ரியதாமிதிமாம்வத) 9 (தந்நியுக்த: கரிஷ்யாமி) என்று இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே-இந்த உபாயோபேயங்கள்தான் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிதிஹாஸாதிஸித்தியங்களானவளவன்றிக்கே, 10 (கழல்களவையே சரணகக்கொண்ட) 11 (நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணேசரண்) 12 (அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே) 13 (நாயேன் வந்தடைந்தேன்) 14 (உலகமளந்தபொன்னடியேயடைந்துய்ந்தேன்) 15 (த்வத்பாதமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே) 16 (அநந்யஶரணஸ் ஶரணமஹம்ப்ரபத்யே), 17 (வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்) 18 (அடியேனையாட்கொண்டருளே) 19 (ஐகாந்திகநித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி) 20 (நித்யகிங்கரோபவாநி) என்றும், இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே- ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அநுஷ்டித்ததும் ப்ரார்த்தித்ததும் இவற்றையே யாகையாலே நமக்கு மிவையே உபாதேயங்கள்.

ப்ராமாணிகத்வ முண்டேயாகிலும் ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதத்வமில்லாத போது ஆதரணீயத்வமில்லையிறே. ப்ராமாணிகத்வ முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஶிஷ்டர்களுடைய அநுஷ்டாநராஹித்யத்தாலேயிறே அஷ்டகையில் பஶ்வாவிஶஸநம் அகர்த்தவ்யமாகிறது.

21 (ஆசார்யவாந்புருஷோவேத) 22 (பவத: பரமோமத:) 23(தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம்) 24 (ஆசார்யநிஷ்டாமங்விஷ்ய) இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே-ஆதரணீயதைக்கு ப்ரயோஜநஹேதுவான ஆசார்யருசிபரிக்ரஹம் இவற்றுக்குக்கனத்திருக்கையாலே இவையே ஆதரணீயங்கள்.

பிள்ளை, ஜீயரை, 'ப்ரபத்திக்கு ரிஷிச்சந்தோதேவதாதிகள் அநுஸந்தேயங்களன்றிக்கேயொழிவானென்? ப்ரமாணம் சுருங்கியிருப்பானென்? அதிகாரி சுருங்கியிருப்பானென்' என்றுகேட்க; 'இதிலர்த்துக்குக்

1. ரா.யு.கஅ-உ௩.
2. பார-ஸபா.கூ0-சக.
3. பார-ஆரண்.ககூஉ-௫௩.
4. வி-ஸம்.
5. பரமஸம்.
6. தை-உப.ஸ்ருமா கO-௫.
7. ரா-அயோ.௩க-உ௩.
8. ரா.ஆர.க௫-௩.
9.
10. தி. வா.௫-அ-கக.
11. தி.வா.௫-கO-கக.
12. தி. வா. சு-கO-கO.
13. தி.மொ.க-கூ.க.
14. தி. மொ.௫-அ-கூ.
15. ஸ்தோத்ரரத்நம்.உஉ
16. ஶரணாகதிகத்யம்.
17. தி-வா-௩-௩-க.
18. தி-மொ-க-கூ-அ.
19. ஸ்தோத்ரரத்நம்.சசு.
20. ஶரணாகதிகத்யம்.
21. பா-உ-ப-சு-கச-உ.
22. ஸஹஸ்ரநாம.
23. ஆபஸ்த-தர்ம-க-க-ச.
24.

கூட்டுமேவண்டிலன்றோ இதுக்குக் கூட்டுவேண்டுவது, 1 (ருஷ்யாதீம் ஶ்ச கரந்யாஸமந்ந்யாஸஞ்சவர்ஜயேத்) என்றதிறேப்ரமாணம்; 2 (யோஷி ரஹ் மாணம் விதயாதி பூர்வம்) 3 (நாராயண பரம் ஶ்ரஹ்ம தத்த்வந் நாராயணஃ பரஃ) 4 (ஹ்ரீஶ்சதேலக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ) 5 (தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாந் தபஸாமதிரிக்தமாஹுஃ...ந்யாஸ இத்யாஹுர்மநீஷிணஃ) ஏவமாதிப்ரமாணங்களுமுண்டு. என்பக்ஷத்தாலிதுக்கு ப்ரமாணாபேக்ஷையில்லை. ஸம்ஸாரி கீழ்கழிந்ததுமறியான், மேல்வருவதுமறியான்; வர்த்தமாநத்திலும் ஹிதாம்ஶமறியான், ஹவிஷ்யதம்ஶமறியான்; இதிவன்நிலை; 6 (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) 7 (ஆநந்தோஷ்ரஹ்ம) 8 (ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ) என்று நிர்தோஷப்ரமாணத்தாலே கேட்டிருக்குமீஶ்வரன்படியிது. இருவர்ஸ்வஹாவமும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் நிர்தோஷஶாஸ்த்ரத்தாலும் அறிந்தபின்பு அவனை யிவன்பற்றுகைக்கு 9 (நிதித்யாஸிதவ்யஃ) என்றாப்போலே ஒருவிதியிவேணுமோ, இருவருடையவும் யர்மிதிராஹகப்ரமாணமே யமையும். (அவரக்ஷணே) (மந ஜ்ஞாநே) 10 (மால்தேடியோடும்மனம்; 11 (நோக்குமுணர்வு). தூர்வலனுயிருப்பானொருவனமிழ்க்தானென்றால் ஙலவானுயிருப்பானொருவ னருகே நின்றால் அவனை யிவன்பற்றுகைக்கு ஒருத்தர் சொல்லவேணுமோ, முமுக்ஷுக்க ளயிகாரிகளாகையாலே அயிகாரிகள் சுருங்கிற்று' என்றருளிச்செய்தார்.

ஒருவன் வெட்டத்துடர்ந்து வாராநின்றால் அவன் ஶரணம் புக ரக்ஷித்திலனாகில் 'வாதுகன்' என்றுலோகமடைய மர்ஹியாநின்றது; ரக்ஷித்தானாகில் 'ஒருவன் நீர்மையே' என்று லோகமாக மௌரவியா நின்றது.

ரவணராக்ஷஸஸம்வாதம், நஹுஷஷ்ருஹஸ்பதி ஸம்வாதம்,வ்யாவ்ரவாநரஸம்வாதம், மறவன் 'முயல்க்குட்டியைவிட்டுப்போந்தேன்' என்ன - அதுகேட்டு ஹட்டரருளிச்செய்த வார்த்தையும், ஹாஷ்யகாரர் சரமஸமயத்திலே 'தீவயத்தை யெப்போதுமநுஸந்திக்கை யெனக்கு ப்ரியம்' என்றருளிச்செய்தவார்த்தையும், பெரியகோயில்நாராயணரைக்குறித்து ஶபயபூர்வமாக 'தீவயமொழியத்தஞ்சமில்லை' என்றருளிச்செய்த வார்த்தையும், ஸசேலஸ்நாநபூர்வகமாக ஆர்த்தியோடே உபஸந்நனான சிறியாத்தானுக்கு 'தீவயமொழியத்தஞ்சமில்லை' என்று எம்பாரருளிச்செய்த வார்த்தையும், 'திருமந்த்ரத்திலேபிறந்து தீவயத்

1.
2. ஶ்வே-உப-சூ. கஅ.
3. தை.உப.நா.சூ.கக.ச.
4. புருஷஸூக்தம்.
5. தை.உப.நா.சூ.
6. முண்ட.உப.க.க.கூ.
7. தை.உப.ஹ்ரு.சூ.க.
8. வி.பு.சூ.ரு.அச.
9. ஶ்ரு.உப.ச-ச-ரு.
10. இரண்டாந்திருவந்தாதி.உஎ
11. முதல்திருவந்தாதி-சூஎ.

திலேவளர்ந்து த்வயநிஷ்டராவீர்' என்று நஞ்ஜீயரைக்குறித்து அநந்தாழ்வான் ப்ரஸாதித்தவார்த்தையும், 'மந்த்ராந்தரங்களைச் சொல்லி விடுமித்தனையிறே' என்ன நஞ்ஜீயர் த்வயத்தையுபதேசித்து பிள்ளைக்கருளிச்செய்த வார்த்தையும், அம்மங்கியம்மாள் திருநாராயணபுரத்திலே காணச்செல்ல உடையவரருளிச்செய்தவார்த்தையும் துடக்கமான பூர்வாசார்ய வசநங்கள், ருசிவிஶ்வாஸங்களுக்குறுப்பாக இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயங்கள்.

இங்குப்ரதிபாதிக்கிற உபாயோபேயங்களை, ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமான இஶ்ஶப்தவிஶேஷத்தையொழிய ஶப்தாந்தரத்தாலே அநுஸந்திக்கலாகாது.

'மெய்க்கன்றுக்கு இரங்கிப்போந்த வாஸனையாலே தோற்கன்று மடுத்தாலும் ஸுரபியானது இரங்கிப் பால் சுரக்குமாபோலே பொய்யான தமக்கு மிரங்குவது இஶ்ஶப்தவிஶேஷத்தைக்கேட்டாலாய்த்து; ஆகையாலே இதுவே யநுஸந்தேயம்' என்று பிள்ளைக்கு ஜீயரருளிச்செய்த வார்த்தை.

ஆகையாலே, த்வயம் ஆதரணீயம். பூர்வாசார்யர்கள் ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் தங்களுக்கு தநமாக நினைத்துப் போரச்செய்தேயும், ஸர்வாதிகாரமாகையாலும், ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீத மாகையாலும், புத்திபூர்வகமான அபசாரத்துக்கும் பரிஹாரமாகையாலும், கர்மாவஸாநத்திலேயன்றிக்கே ஶரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகையாலும், த்வயத்தை மிகவும் தஞ்சமாக நினைத்தும் போருவர்கள்.

சக்ரவர்த்தித்திருமகனோடு காகவிபீஷணாதிகளோடு வாசியற எல்லாருக்கும் அதிகாரமாயிருக்கையாலே ஸர்வாதிகாரமாயிருக்கும்; I (ரோமிணமௌஷதம் யதா) என்கிறபடியே.

திருமந்த்ரம் ஶாஸ்த்ரருசிபரிக்ருஹீதம்; சரமஶ்லோகம் ஶரண்யருசிபரிக்ருஹீதம்; த்வயம் ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதம்.

இம்மூன்றுக்கும் மூன்று முண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் இப்படி சொல்லுகிறது ஊற்றத்தைப்பற்ற.

த்வயம், கடவல்லியிலே அதீதமாகையாலே ஶாஸ்த்ரருசிபரிக்ருஹீதம்; ப்ரஹ்மாதிகளைக்குறித்து ஸர்வேஶ்வர னருளிச்செய்தானென்னுமிடம் ஶைவசாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே ஶரண்யருசிபரிக்ருஹீதம்; ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீத மென்கைக்கு கீழே ஆசார்யவசநங்கள் சொன்னோம்.

'புருஷகாரபூர்வகமாக அபராதக்ஷாமணத்திலேயிழிந்தால், பூர்வாபராதங்களில் ஈஶ்வரன் அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கையாலே, க்ஷமித்தோ

I.

மென்கிற உக்திக்கும் *நக்ஷமாமிக்கும் விரோதமில்லை. ப்ரபத்த்யுத்தரகாலம் ப்ராமாதிகங்களையொழிய புத்திபூர்வகமாக அபசாரம் கூடாது. பகவத்ப்ரபாவத்தைப்பார்த்தால், காதாசித்கமாகவரும் புத்திபூர்வகமான வபசாரத்துக்கும் பரிஹாரமாம். அபசாரத்துக்கநந்தரம் அநுதாபம் பிறந்ததில்லையாகில், ஜ்ஞாநம்பிறந்ததுமில்லை' என்று ஜீயர் எண்ணாயிரத்துத் [1] திருவாய்க்குலத்தாழ்வானைக்குறித்தருளிச்செய்தார்.
I (குன்றனையகுற்றஞ் செய்யினும் குணங்கொள்ளும்.)

உபாஸகனுக்கு, மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாகத்தா னநுஷ்டிக்கிற உபாஸநம் பக்வமாய் அநந்தரத்திலே கர்மக்ஷயம்பிறந்து முக்தனாகவேண்டுமாகையாலே, கர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது; ப்ரபந்நனுக்கு, உபாயதயா கர்த்தவ்யமில்லாமையாலும், உபாயபூதனான ஈஶ்வரனுக்கு ஜ்ஞாநஶக்தியில் வைகல்யமில்லாமையாலும், வர்த்தமாந ஶரீரத்தையொழிய ஆகாமிஶரீரத்தி லிச்சை யில்லாமையாலும், ப்ரபத்த்யுத்தரகாலம் இஶ் ஶரீரத்தினுடைய ஸ்திதிக்குஹேது தீவ்ரஸம்வேக ராஹித்யமாகையாலும், ஶரீராவ ஸாநத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது.

ஸூக்ஷ்மஶரீரம்போலே யிஶ் ஶரீரமும் ஈஶ்வராநுக்ரஹத்தாலே யிருக்கிறதென்னில், அது விரஜையளவும் கமநஸாதநமாயிருக்கிறது, இஶ் ஶரீரஸ்திதிக்குப்ரயோஜநமில்லை; ஸுகோத்தரமாகவிருந்தானாகில் பகவதநுக்ரஹத்தாலே யென்னலாம், அல்லாமையாலே அவனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையாலே, ஶரீரஸ்திதிக்கு ப்ராரப்தஶேஷமேஹேது. ப்ரபதநாநந்தரம் ஶரீரமோக்ஷமுண்டாவது பரமார்த்தியுண்டாகில், கர்பநரகப்ரவேஶாதிகளில் அஸஹ்யதையொழிய வர்த்தமாந ஶரீரத்தில் அஸஹ்யதையில்லை; ஆகையாலே வைத்தருளும். அப்போதே ஶரீரவிஶ்லேஷம்பிறக்கில் நச்சுப்பொய்கையென்று பீதராயிழிவாரில்லை. இவனொரு க்ஷணகாலமிருக்க அநேகாவதாரங்களில் கிடையாத பலம் ஸித்திக்கும். சரமதேஹமாகையாலே ஈஶ்வரனுக்கு அதிலே ஆதரணீயதை நடக்கும். இவை அவாந்தரபலங்கள். து:கோத்தரமா யிருக்கச்செய்தே விடமாட்டாதவன் ஸுகலவமுண்டாகில் இதிலேவேர்ப்பற்றுமென்று ஈஶ்வரன் ஹிதகாமனாகையாலே 'ஶரீராவஸாநத்தளவும் கர்மபலம் அநுபவித்திடுவான்' என்று உதாஸீநனாயிருக்கும். ஆகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராரப்தகர்மாவஸாநம் பார்த்திருக்கவேண்டா.

திருமந்த்ரத்திலும் சரமஶ்லோகத்திலும் அர்த்தஜ்ஞாநத்தாலும் துஸ்ஸாத்யமான பலம்இதில் ஶப்தோச்சாரணத்தாலே ஸுலபமாம்.

I. முதல்திருவந்தாதி.

பூர்வாசார்யர்கள் மற்றையிரண்டிலும் அர்த்தத்தையே மறைத்துக்கொண்டுபோருவர்கள்; இதில் ஶப்தார்த்தங்களிரண்டையும் மறைத்துக்கொண்டுபோருவர்கள். மந்த்ரஶ்லோகங்களிரண்டிலும் ஶப்தத்தை வெளியிட்டு அர்த்தத்தை மறைத்துக்கொண்டு போருவர்கள்; த்வயத்தில் இரண்டையும் மறைத்துக்கொண்டு போருவர்கள். 1 (குஹ்யாநாங் குஹ்யமுத்தமம்) என்னதிறே.

வாச்யம் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமானாப்போலே, வாசகோச்சாரணமும் ஸக்ருத்கர்தவ்யம். 2 (தஸ்மாத் ஸக்ருத்க்ருதேநைவ கர்மணா யேந, மாநவ:। ஸக்ருஜ்ஜப்தேந மந்த்ரேண க்ருதக்ருத்யஸ் ஸதா பவேத்) என்றுப்ரஶ்நம்பண்ண, 2 (மந்த்ரோ ஹி விதீயதே யேந ஸக்ருதுச்சாரிதேநவை- புருஷோ ஜீவலோகேஸ்மிந் க்ருதக்ருத்யோ பவிஷ்யதி) என்று ப்ரதிவசநம் பண்ணுகையாலே. இவ்வர்த்தம் கடவல்லியிலும் சொல்லிற்று. இத்தையறிய எல்லாமந்த்ரபலங்களும் ஸித்தியிக்கும். 2 (ஸர்வமந்த்ரபலாந்யஸ்ய விஜ்ஞாநேந பவந்திவை) என்கையாலே; 2 (ஏதந்

---

1. பாத்மோத்தரே பராஶரேண ப்ருஷ்டோ நாரத:—'மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாங்குஹ்யமுத்தமம்। ரஹஸ்யாநாம் ரஹஸ்யஞ்ச ஸத்ய ஸ்ஸம் ஸாரதாரணம்। ஸர்வஸம் ஶயச்சேத்தாச ஸர்வகல்மஷ நாஶந:। ஶரணாகதிமந்த்ரஸ்து ஸர்வஸம்பச்சதாவஹ:'

2. ஸாத்வததந்த்ரே பகவந்தம் ப்ரதி ப்ரஹ்மா—'பகவந் ஹிதமாவீயாத மாத்மநாம் பத தாமய:। த்வத்ப்ராபகம் மஹத்கர்ம காருண்யவிவஶாத்மநாம்। அதீதா பஹவோ மந்த்ராஶ் ஶ்ரீமதஷ்டாக்ஷராதிகா:। ஏபி: கர்மபி ரீஹாந ஸ்தாந் மந்த்ராந் ஸததஞ் ஜபந்। த்வாமாப்நோத்யேவ புருஷ: புருஷம் புருஷோத்தம। ஏதாநி சோச்யமாநாநி கர்மாணி கருணாகர। துர்விஜ்ஞேய ஸ்வரூபாணி துஷ்கராணி விஶேஷத:। மந்த்ராம் ஶ்சைகை கஶ ஸ்தாவஜ்ஜபமாநஸ்ய மாதவ। உக்தேநைவச மார்கேண கச்சத்யாயுரபக்ஷயம்। தஸ்மாத்ஸக்ருத்......ஸதா பவேத்। தத் ப்ரூஹி கர்ம தந்மந்த்ரந் தயார்த்ர ஹ்ருதயோ ஹ்யஸி॥பகவாநுவாச—ஸத்யமுக்தாந்யஶக்தாநி கர்மாணி கமலாஸந। மந்த்ராணாஞ்ச யதாஶாஸ்த்ரம் அநுஷ்டாநந்நஶக்யதே। தத்கர்ம விதீயதேயேந க்ருதமாத்ரேண கர்மணா। மாம் ப்ராப்நோதி நரோ ப்ரஹ்மந் மமாத்மாச பவிஷ்யதி। மந்த்ரோ ஹி விதீயதேயேந......பவிஷ்யதி। கிந்து தஸ்யச மந்த்ரஸ்ய கர்மண: கமலாஸந। நஶஹ்யதேயிகாரீவா ஶ்ரோதுகாமோ யதா நர:। த்வந்து மத்பாதீயஸம் யோகாத் ஏதத்கர்மாணிவாஞ்சஸி। ப்ரவீமி ஸர்வகர்மேப்ய: ஶ்ரேயோ மந்த்ரஏவச। ப்ரதமம் ஶ்ருணுமந்த்ராணாம் ராஜராஜமநுத்தமம்। ஸர்வமந்த்ரபலாந்யஸ்ய விஜ்ஞாநேந பவந்திவை। ஏதந்மந்த்ரமவிஜ்ஞாய யோநரோ மாமபீப்ஸதி। வாஹ்யாம் ஸாகரந்தர்துமலஸ்தி வா ப்லவமிச்சதி। தஸ்மாத்யோ மாமபீப்ஸேத யோவா ஸதா விதுமிச்சதி। மந்த்ரராஜமிமம் வித்யாத் குரோரார் வசநபூர்வகம்। நாத்ர காலநக்ஷத்ரந்தீர்த்தாதிநிஷேவணம்। நபுரஶ் சரணந்நித்யஞ் ஜபம்வாபேக்ஷதே ஹ்யயம்' இத்யாதி.

மந்த்ரமவிஜ்ஞாய) என்கையாலே இத்தையறியாதபோது ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திக்குபாயமில்லை. 1 (வாசிகம்மாநஸம்) இத்யாதியாலே உச்சாரணமொழிய ஸ்ம்ருதிமாத்ரத்தாலே த்ரிவியகரணத்தாலும் பண்ணின பாபங்கள் போமென்று சொல்லும். 'அபிஜநவித்யாவ்ருத்தங்கள் மூன்றுமுடையவனேயாகிலும் த்வயத்துக்கயிகாரியன்றிக்கே யொழியுமாகில் அவனைக்கண்டால் விலங்கவேணுமென்று ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்று. 'இம்மூன்றுமில்லையேயாகிலும் த்வயோச்சாரணம் பண்ணினவன் பூஜ்யதமனென்னும் சொல்லிற்று. ரக்ஷகன்க்ருதாத்மாவாகையாலே அஹ்ருதயோக்தியையும் ஸஹ்ருதயபூர்வோக்தியோடொக்க நினைத்திருக்கும். ஆநுகூல்யத்தில் தாரதம்யம்கொண்டுத்யாஜ்யபரிக்ரஹம் பண்ணுவது அபரிபூர்ணனாகிலிறே. பரிபூர்ணனாகையாலே ஆபிமுக்ய ஸூசகமொன்றுமிறே வேண்டுவது. '2 (பொய்யேகைமைசொல்லி) என்றும் 3 (புறனுரையேயாகிலும்) என்றும் நிரர்த்தகமான ஸமுத்ரகோஷத்தைக்காட்டில் ஸார்த்தங்களான வடபடாதி ஶப்தங்கள் ஶ்ரேஷ்டங்கள். அவற்றிற்காட்டில் தேவதாந்தரநாமங்கள் ஶ்ரேஷ்டங்கள். அவற்றில் காட்டில் பகவந்நாமங்கள் ஶ்ரேஷ்டங்கள். அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு மூலமந்த்ரம்ஶ்ரேஷ்டம். மூலமந்த்ரம் ஸமுத்ரகோஷஸ்தாநீயமாம்படி த்வயம் ஶ்ரேஷ்டம். அதுக்கடி மூலமந்த்ரத்தில் ஆர்த்தமானவர்த்தம் த்வயத்திலே வாசகமாகை. வாச்யங்களில் ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் அவ்வருகில்லாதாப்போலே, வாசகங்களிலு மிதுக்கவ்வருகில்லை, இதுவே ஸித்தாந்தம்' என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.

திருமந்த்ரம் ஆத்மபாரதந்த்ர்யப்ரதாநம், சரமஶ்லோகம் பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்யப்ரதாநம், த்வயம் பகவத்பாரதந்த்ர்ய ப்ரதாநம். திருமந்த்ரம் ப்ராப்யப்ரதாநம். சரமஶ்லோகம் ப்ராபகப்ரதாநம், த்வயம் உபயப்ரதாநம். திருமந்த்ரம் மந்த்ரரூபம். சரமஶ்லோகம் விதிரூபம். த்வயம் அநுஷ்டாநரூபம். இதுக்கயிகாரி, திருமந்த்ரத்தில் த்ருதீயபதத்திலும், சரமஶ்லோகத்தில் ப்ரதமபதத்திலும், த்வயத்திலும் நிஷ்டையுடையவன். இதுக்கு த்வயமென்றுதிருநாமமாய்த்து ஸாதநஸாத்யங்களைச் சொல்லுகையாலே. இதொழிய நாலஞ்சுஹேதுக்களைச் சொல்லுவர்கள்.

இதுதான், பூர்வவாக்யம் மூன்றுபதமும், உத்தரவாக்யம் மூன்றுபதமும், ஆக ஆறுபதமாயிருக்கும். இதில் பூர்வவாக்யம், உபாயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது; உத்தரவாக்யம் உபேயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. 4 (நா

1. பாத்ம.பு.
2. தி.வா.ரு.க.க.
3. முதல்திருவந்தா.41.
4. தி.வா.க.ரு.அ.

ளுநின்றடுகமபழமையங் கொடுவினையுடனேமாளும்) என்றும் 1 (புலனை ந்துமேயும் பொறியைந்துநீங்கி) என்றும் 2 (ஸீரும்ஹவிஶாப்நோதிப ரம்) என்றும் இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞப்திதஶையில் உபா யத்துக்கு உபேயாந்த்ர ஸாவித்வமுண்டா யிருந்ததேயாகிலும், (மாமே கம்ஶரணம்வ்ரஜ- அஹந்த்வா ஸர்வபாபேஷீயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என் றும் 3 (திருநாரணன்றாள்காலம் பெறச்சிந்தித்துய்மினோ) என்றும்இத் யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே வ்யுத்பத்திதஶையில் உபேயம் உபாயா ந்த்ரஸாவியாயிருக்கையாலே உபாயப்ரதிபாதகமான பூர்வவாக்யம் மு ற்படவநுஸந்தேயமாய், உபேய ப்ரதிபாதகமான உத்தரவாக்யம் பிற்ப டவநுஸந்தேயமாயிருக்கும். ஆகையாலேயிறே திருமந்த்ரத்தில் நமஸ் ஸுக்குப் பின்பு நாராயண பதமாச்சுது. இதில் பதத்ரயாத்மகமான பூ ர்வவாக்யத்தில், ப்ரதமபதம் ஸ்வீகார்யவஸ்துவைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது. த்விதீயபதம் ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. த்ருதீயபதம் ஸ் வீகாரத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

—ஸ்ரீஶப்தார்த்தம்.—

(க) அதில் ஸ்ரீமத் என்கிற அம்சத்தாலே - புருஷகாரத்தையும், புருஷகாரத்தினுடைய நித்யஸந்நிதியையும் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீஶப்தம் (ஸ்ரீயதே ஸ்ரயதே) என்கிற வ்யுத்பத்தித்வயத்தாலும்- பிராட்டியுடைய புருஷகார ஸாவத்துக்கு உபயுக்தங்களான குணவிஶேஷங்களைச்சொ ல்லுகிறது. அதிகுணவிசேஷமாகிறது உபயஸம்பந்தம். அதில் கர் மணி வ்யுத்பத்தி, சேதநனோடுண்டான பந்தவிசேஷத்துக்கு ப்ரகாஶ கமாயிருக்கும்; கர்தரிவ்யுத்பத்தி, ஈஶ்வரனோட்டை ஸம்பந்தத்து க்கு ப்ரகாஶகமாயிருக்கும். சேதநனோடே மாத்ருத்வலக்ஷண பந்தமு ண்டாயிருக்கும்; ஈஶ்வரனோடே மஹிஷீத்வலக்ஷண பந்தமுண்டாயிருக் கும். மாத்ருத்வ லக்ஷணபந்தத்தாலே புருஷகார நிரபேக்ஷமாக ஸகல சேதநர்க்கும் ஆஶ்ரயணீயையாயிருக்கும்; மஹிஷீத்வப்ரயுக்தமாக ஈஶ்வரனோடே நித்யஸம்யுக்தையா யிருக்கையாலே புருஷகாரநிரபே க்ஷமாக ஈஶ்வரனை ஸேவியாநிற்கும். 4 (யஸ்யா: கடாக்ஷணமநுக்ஷ ணம்) இத்யாதியாலே-வ்யுத்பத்தித்வயத்தாலுமுண்டான வர்த்தத்தை ஆ ழ்வான் அருளிச்செய்தார். (ஶ்ருணோதி, ஶ்ராவயதி) என்கிற நிருக்திவி ஶேஷத்தாலே - (ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே,) என்கிறவ்யுத்பத்தி த்வயத்தாலும் ஸலிதமானவர்த்தவிஶேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. (ஶ்ருணோதி) என்றது- கேளாநிற்குமென்றபடி; (ஶ்ராவயதி) என்றது கேட்பியாநிற்குமென் றபடி.

1. தி.வா.உ.அ.ச.
2. தை.உப.ஆந.க.க.
3. தி.வா.சா.க.க.
4. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்.உகூ.

ப்ரதீப்தசரணத்தில்பொருந்தாதார்ப்போலே ஸம்ஸாரமடிக்கொதித்து ஹகவத்விஷயத்தைக் கிட்டியல்லது யரிக்கமாட்டாதபடியான உசாவிசேஷத்தை யுடையனுய் ஹகவத்ஸமாஸ்ரயணேந்முவனுன சேதநன், 1 (யதீ ப்ரஹ்மகல்ப) இத்யாதிப்படியே காலதத்வமுள்ளதனையுமநுஹவியாநின்றாலும் சிறிது *வரையிட்டுக்காட்டக்கடவ தல்லாதபடிக்ரூரங்களாயிருக்கிற அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணப்ரமுவங்களான அபராயவிசேஷங்களை கரணத்ரயத்யாலும் அநாதிகாலம் கூடுபூரித்து ஈஸ்வரனுடைய 2 (க்ஷிபாமி) 3 (நக்ஷமாமி) என்கிற வெட்டியசொற்களுக்கு விஷயஹூதனுய்ப்போந்தானொருவனுகையாலே, அநாதிகாலார்ஜிதங்களான தன்னுடைய வபராயவிசேஷங்களையும் ஈஸ்வரனுடைய நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் அநுஸந்தித்து பீதனுய், பிராட்டியுடைய நிரவயிகமான காருண்யாதி குணங்களையும் தன்னோடவனுக்குண்டான ஸம்பந்தவிசேஷத்தையும் புரஸ்கரித்து 'ஸாபராயனுய் அநந்யசரணனுயிருக்கிற வெனக்கு அபராய நிவ்ருத்திமாத்ரத்திலே ப்ரஸங்கையாய் அசரண்யசரண்யையா யிருக்கிறவள் திருவடிகளொழியப் புகலில்லை' என்று இவன் விண்ணப்பஞ்செய்யும் வார்த்தையைத்தானே கேளாநிற்கும். ஈஸ்வரனைக்குறித்து விண்ணப்பஞ் செய்யும் வார்த்தையை அவன் கேட்கும்படி பண்ணுநிற்கும்.

இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க அவனுக்கிவள் புரஷகாரமாக வேண்டுகிற தென்னென்னில்; மாத்ருத்வநிபந்தநமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், ஈஸ்வரனோபாதி காடிந்யமார்தவங்கள் கலந்திருக்கையன்றிக்கே கேவலமார்தவமேயாய் ஸாபராயரான சேதநரை அபராயாநுகுணமாக நியமிக்குமிடத்தில் 4 (மர்ஷயாமீஹ உர்வலா) என்கிறபடியே அசக்தையா யிருக்கையாலும், 5 (த்வந் நீச சசவத்ஸ்ம்ருதஃ) என்கிறபடியே தன் திருவாயாலே இப்படி புல்லிதான வார்த்தையை யருளிச்செய்யவேண்டும்படி விபரீதவுத்தியாய் தன் திறத்திலே † தீரக்கழிய வபராயத்தைப்பண்ணி 6 (ராவணோலோகராவணஃ) என்கிறபடியே ‡ இருந்ததே குடியாகக் கையெடுத்துக்கூப்பிட வேண்டும்படி பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாக வுடையனுயிருக்கிற ராவணனுடைய தண்ணிமையைப் பாராதே அவனைக்குறித்து 7 (தேந மைத்ரீ ஹவது) என்றும் 8 (மித்ரமௌபயிகங்கர்தும்) என்றும் ஹிதோபதே

* வரை=அளவு. † தீரக்கழிய=அத்யந்தாயிகமாக.
‡ இருந்ததேகுடியாக=எல்லாருமொக்க.

1. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம். சுக.
2. கீதா. கசு-கக.
3. வராஹபு.
4. ரா-யு. ககசு-சக.
5. ரா-ஸு.
6. ரா-ஸு.
7. ரா-ஸு. உக-உ0.
8. ரா-ஸு. உக-கக.

ஸம் பண்ணுகையாலும், ராக்ஷஸிகள், ராவணன்பராஜிதனாகவும் பெரு மாள் விஜயிகளாகவும் ஸ்வப்நங்கண்டு அத்தாலே பீதபீதைகளாக,-த்ரிஜடை, 1 (அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோபயாத்) என்று நாம் விடாதேயிருந்து தர்ஜநபர்த்ஸநங்களைப்பண்ணிநலியநம்மாலே நலிவுபடுகிறவள்தானே நமக்கு ஆபத்துண்டானகாலத்திலே நம்மைக்கைவிடாதே ரக்ஷிக்குமென்று சொல்லுகையாலும், இப்படி பிறர்சொன்ன வளவன்றிக்கே பிராட்டிதானும் இவர்கள் நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே 2 (பவேயம் ஶரணம் ஹிவ:) என்று 'நீங்கள் நோவுபடுகிறஸமயத்துக்கு நானிருந்தேன், நீங்களஞ்சவேண்டா' என்று அபயப்ரதாநம்பண்ணுகையாலும், இப்படி வ்யவஹாரமாத்ரமேயாய் அநுஷ்டாநம் விபரீதமாயிருக்கையன்றிக்கே, திருவடிவந்து 'ராவணன்பட்டான், பெருமாள்விஜயிகளானார்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு இவன்பண்ணினஉபகாரத்துக்கு ஸத்ருஶப்ரத்யுபகாரங்காணாதே தடுமாறுகிற வவஸ்தையிலே 'பத்துமாஸம் தேவரீரை தர்ஜநபர்த்ஸநங்கள்பண்ணி நலிந்துபோந்த இப்பெண்பயல்களை நான் நினைத்த வகைகளிலே நலியும்படியவர்களைக்காட்டித்தரவேணும், நான் முன்பு தேவர்திருவடிகளிலே வந்தபோது இவர்கள் பண்ணின நலிவைப் பொறுக்கமாட்டாதே நொந்துபோனேன், இப்போதிவர்களை நிரஸிக்கைக்கொரு ப்ரதிபந்தகமில்லை, இவர்களை ஐம்பது அறுபதுவகைகளாலே கொல்லும்வகை சொல்லாநின்றேன், இவனுக்கு நாம் †பரிசிலாகக்கொடுக்கலாவதென் என்று தடுமாறவேண்டா, இவர்களை நிரஸிக்கும்படி யென்கையிலே காட்டித்தருமதொழிய எனக்குப்பண்ணும் ப்ரத்யுபகாரம் வேறில்லை' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, திருவடிபண்ணின உபகாரத்தையும் ராக்ஷஸிகள் பண்ணின அபகாரத்தையும்பாராதே அப்போதவர்களுடைய வச்சமொன்றுமே திருவுள்ளத்தேபட்டு அவர்களுடைய ‡ கண்குழிவு காணமாட்டாதபடியான மார்தவத்தாலே, 3 (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்றும் 4 (கஃகுப்யேத்) என்றும் 5 (ஜாநர்வலா) என்றும் திருவடியோடேமன்றாடி ஆர்த்ராபராதைகளானராக்ஷஸிகளை ரக்ஷிக்கையாலும், இளையபெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது பெருமாள் நிருத்திப்போகத்தேடினவளவிலே 6 (ஸீதாமுவாச) என்று பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பெருமாளோடுகூடப் போகையாலும், ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் 7 (ப்ரதீ

† பரிசில்=பச்சை=உபஹாரம். ‡ கண்குழிவு=தைந்யம்.

1. ரா-ஸு. உள-சச.
2. ரா-ஸு. ௫அ=கூ0.
3. ரா=யு. கககூ=சச.
4. ரா-யு. கககூ-௬அ.
5. ரா=யு-கககூ=சக.
6. ரா=அயோ. ௬௧=௨.
7. ராகயு. கச=ச.

யதாந் ஶாஶ்ரயாய மைதிலீ) என்று - ஜீவிக்கவேண்டியிருந்தாயாகில் பெருமாள் தம்முடைமையுந்தாமுமாகச் சேரவிருக்கும்படி பண்ணப் பார்' என்று ராவணனைக்குறித்துப் பெருமாளும்பிராட்டியும்சேரவிருக் கைக்குறுப்பானவார்த்தைகளைச்சொல்லியும், த்ரிஜடையைப்பிராட்டிக்கு வ்யஸநங்களில் உசாத்துணையாக வைத்தும், † இப்படி பிராட்டிமுன் னாகப் பெருமாளை ஶரணம்புகுகையாலும், மஹாராஜர் திருவாபரணம் முன்னாகப் பெருமாளைப் பற்றுகையாலும், காகம் அபராதத்தைப் பண் ணிவைத்துப் பிராட்டி ஸந்நிதியிலே தலையறுப்புண்ணாதே பிழைக்கை யாலும், ராவணனுக் கத்தனை அபராதமின்றிக்கேயிருக்க பிராட்டி ஸந் நிதியில்லாமையாலே தலையறுப்புண்கையாலும், பின்னையும் இளையபெரு மாளைக் குறித்துப் பிராட்டிதன்னை வநத்திலே விட்டுப்போகாநிற்க 'தம்பிமாரோடொக்க நாட்டை ரக்ஷிக்க விண்ணப்பஞ்செய்யுமெ'ன்றரு ளிச் செய்கையாலும், மற்றுமிவை துடக்கமான ஸ்வபாவவிஶேஷங்க ளெல்லாவற்றாலுமாக, ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கும்போது இவள் புருஷ காரபூதையாகக்கடவள்.

முக்யமாக வெம்பெருமானை யாஶ்ரயிக்கையாவது-பிராட்டிமுன் னாக வாஶ்ரயிக்கை.

ஆச்சி, சிறியாத்தானுக்கு ஸமவச்ஸஷேமாய் அவற்றை நெடுங்கால மகன்றுபோந்த விவ்வாத்மாவை எம்பெருமானோடே யிணைக்கைக்குப்

† 'விபீஷணேந சஹீ ராத்ரா மமநிர்யாதநம்ப்ரதி। அநுநீதஃ ப்ரயத் நேந நசைதத்குருதே மதிம்। மம ப்ரதி ப்ரதாநஂஹி ராவணஸ்ய நரோ சதே। ராவணம் மார்கத ஸங்க்யே ம்ருத்யுஃ காலவஶங்கதஃ। ஜ்யே ஷ்டாகந்யாநலாநாம விபீஷணஸுதாகபே। தயா மமைததாக்யாதம் மாத்ரா ப்ரஹிதயா ஸ்வயம்' என்று' விபீஷணாழ்வான் ஸகுடும்பராக த்தம்முடையவுகப்பி லூன்றிப்போருமவர்' என்னுமத்தைத் திருவடிமு வத்தாலே பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே படுத்திபுருஷ காரஞ்செய்கை யாலே 'விபீஷணாழ்வானையும் அநலாதிகளைக்கொண்டு பெருமாளையாஶ் ரயிக்கும்படி பிராட்டி க்ருஷிபண்ணினாள்' என்னுமிடம் விஶ்யம் என்று கருத்து. இவள்முன்னேவிபீஷணாழ்வானை பெருமாளையாஶ்ரயிக்கும் படி க்ருஷிபண்ணிற்றிலளாகில் இவருடைய ஆநுகூல்யத்தைப்பெருமாள் திருவுள்ளத்தில் வகுத்தவேண்டியதில்லையிறே. மித்ரமௌபயிகம்' என்று விமுவருக்குமுள்ளட வுபதேஶிக்குமவள் அநுகூலரைப் பெற்றால் க்ரு ஷிபண்ணச் சொல்லவேண்டாவிறே இதிஹாஸம். (மஹாராஜரி) தி- 'ஶஶர ஶமிரிஶ் ருங்கஸ்யாந் பஞ்சவாநரபுங்கவாந்' என்று மஹாராஜருந் திருவடியும் நிற்கிற விடத்திலே 'தேஷாம் மய்யே விஶாலாக்ஷீ கௌ ஶேயங்கநகப்ரபம்। உத்தரீயம் வராரோஹா ஶுபாந்யாபரணாநிச। முமோச' என்று திருவாபரணங்களையும் பொகட்டு விஶேஷமாகக் கடாக்ஷித்துப்போகையாலே, அந்த திருவாபரணத்தை முன்னிட்டு கொண்டு பெருமாளை மஹாராஜர் பற்றினாரிதிஹாஸம்,

பற்றுசாக நமக்குப் பிராட்டியுளள் என்று நிர்ஹரணுயிரு' என்றருளிச் செய்தார்.

ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வஸக்தியாயிருக்குமீஸ்வரன் 1(உள்ளுவாருள்ளித் தெல்லாமுடனிருந்தறிதி) என்கிறபடியே-ஹ்ருதிஸ்யனுய்க்கொண்டு சேதநர்பண்ணும் அபராயங்களைக்குறித்து அவற்றுக்கிடாக நியமிக்கையாலே, ஸாபராயரானசேதநர் ஸரணுக்தியை ப்ரயோகித்தால் ‡ அதுவும் அபராய கோடிவடிதமா யிருக்குமிறே.

ஆகையாலே அநாதிகாலம் தான்பண்ணிப்போந்த அபராயங்களைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்யும்போது அந்தஃபுரபரிகரமாய்நின்று விண்ணப்பஞ்செய்ய வேண்டுகையாலே ஸர்வஜ்ஞனை ஈஸ்வரனையுங்கூட நிருத்தரனும்படி பண்ணவற்றுன தன்னுடைய உக்திவிஸேஷங்களாலும், 2 (பித்தர்பனிமலர்மேல் பாவைக்கு) என்றும் 3 (மலராள் தனத்துள்ளான்) என்றும் 4 (மாமலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டான்) என்றும், 5 (அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும் மம்மான்) என்றும், தன்னுடைய ஹோதியதாப்ரகர்ஷத்தாலும் மற்றுமுண்டான உசிதோபாயவிஸேஷங்களாலும் சேதநனுடைய அபராயங்கள் ஈஸ்வரன்திருவுள்ளத்திற்படாதபடிபண்ணி அநாதிகாலம் அகன்று போந்த இருவரையும் சேர்க்கக்கடவதாயிருக்கிற பிராட்டிஸ்வரூபம் சொல்லிற்று.

—மதுவர்யம்.—

(2) மதுப்பாலே-புருஷகாரபூதையான பிராட்டியுடைய நித்ய யோகம் சொல்லுகிறது. 6 (நித்யாநபாயிநீம்) என்றும் 7 (அகலகில்லேன்) என்றும் 8 (விஷ்ணோஸ்ஸ்ரீரநபாயிநீ) என்றும் 9 (ஹாஸ்கரேண ப்ரபயா) என்றும் 10 (தன்னோடும்பிரிவிலாததிருமகள்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே-ஈஸ்வரனோடே நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டையா யிருக்கையாலே ஆஸ்ரயணோந்முகனை சேதநன், தன்னுடைய அபராயங்களையும் ஈஸ்வரனுடையஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் அநுஸந்தித்து பிற்காலிக்குமாபோலேபுருஷகாரபூதையானபிராட்டியினுடையஅஸந்நிதியை அநு

‡ அதுவும்-ஸரணுக்தியும். ஸ்வமதஸ்வீகார மென்றபடி. 'ஸர்வாபராயங்களுக்கும் ப்ராயஸ்சித்தமான ப்ரபத்திதானும் அபாராய கோடியிலேயாய்க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே' இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கண்டுகொள்வது.

1. திருமாலை. ௯௪.
2. திருநெடுந்=௧௮.
3. மூன்றுமந்தர. ௯.
4. தி-மொ. ௮=௧0=௧.
5. தி=வா. ௯=௧0=௮.
6. ஸரணுமதிமதீயம்.
7. தி. வா. ௬=௧=௧0.
8. வி=பு. ௧=௮=௧௭.
9. ரா=ஸு. ௨௧=௧௬.
10. தி.மொ. ௪-௫-௫.

ஸந்தித்து * பிற்காலிக்கவேண்டாதே, ருசிபிறந்தபோதே ஆஶ்ரயிக்க லாம்படியிருக்கும்.

1 (நசஸீதா த்வயா ஹீநா) என்கிறபடியே - அரைக்ஷணம் விஶ்லேஷித்தால் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியாயிருக்கையாலும், தன்னைப் பிரிந்தபோது 2 (ஜகத்ஸஶைலம்) என்கிறபடியே - நாடுகுடிகிடவா தென்றறிந்திருக்கையாலும், பரத்வத்தோடு வ்யூஹத்தோடு விபவத்தோடு அர்சாவதாரத்தோடு அந்தர்யாமித்வத்தோடு வாசியற எல்லாவிடத்திலும் பிரியாதேயிருக்கும்.

[(திருமால்வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்) (பாவைபூமகள் தன்னொடுமுடனேவந்தாய்), (என்மனத்தேபுகுந்தாய், சேர்ந்ததிருமால்) இத்யாதி.]

இவளுக்குமீஶ்வரனுக்கு முண்டான சேர்த்தியும் நித்யமாய் அநுபவமும் நித்யமாய் தத்கார்யமான ஹர்ஷமுமென்று முண்டாகையாலே, இச்சேதநனுக்குப் பிராட்டி அஸந்நிதிப்ரயுக்தமாக ஆஶ்ரயணவைமுக்யம் பிறக்கையன்றிக்கே, இப்ப்ரதிபத்திமாத்ரமேயாய்த்தபேக்ஷிதம். இதுண்டானபோது ஸர்வகாலமு மாஶ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கும்.

ஆக, ஸ்ரீமச்சப்தத்தாலே - 3 (அஸ்யேஶாநா ஜகத:) 4 (த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்) 5 (அகிலஜகந்மாதரம்) என்று இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - ஜகத்துக்குப்பூஜ்யையாய், 6 (விஷ்ணுபத்நீ) என்றும், 7 (விஷ்ணோஸ்ஸ்ரீ:) என்றும், 8 (தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம்) என்றுமித்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஈஶ்வரனுக்கு மஹிஷியாய், அவனுக்கத்யந்த பரதந்த்ரையாய், அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணாதிகளைப்போலே அபரிச்சேத்யமாயிருக்கிற தன்னுடைய போக்ய தாப்ரகர்ஷத்தாலே எப்போது மொக்கவவன்திருவுள்ளத்தைத்தன் பக்கலிலே துவக்கிக்கொண்டிருக்கக்கடவளாய், ஈஶ்வரன் வைஶ்வரூப்யமெல்லாங்கொண்டு ஸர்வகாலமுந் தன்னை யநுபவியா நின்றாலும் தன்னுடைய * குணரூபவிலாஸ சேஷ்டிதங்களாலே * அபூர்வவத்விஸ்மயங்களைப் பண்ணக்கடவளாய், இப்படியிருக்கிறதான் 9 (இறையு மகலகில்லேன்) என்கிறபடியே - விரஹைகதேஶத்திலே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஆழங்காற்பட வேண்டும்படி நிரவயிக

---

* பிற்காலிக்கை=பின் வாங்குகை.
1. ரா=அயோ. ௩-௩௧.
2. ரா=ஆர.
[] குண்டலிதம் சில கோஶங்களிலில்லை.
3. யஜு. ச-காண்ட். ச-ப்ர, ௧௨-அநு. ௩எ.
4. வி-பு. க-௬. ௧௨௬.
5. ஶரணாகதிகத்யம்.
6. யஜு. ச-ச-௧௨-௩எ.
7. வி. பு. க-அ-௧எ.
8. ஶரணாகதிகத்யம்.
9 தி. வா. ௬. ௧0-௧0.

ஹோதீயதா ப்ரகர்ஷத்தையுடையனுயிருக்கிற ஈஶ்வரனை க்ஷணகாலமும் விஶ்லேஷிக்கில் ஸத்தாஹாநிபிறக்கக்கடவளாய், 1 (யத்ர நாந்யத் பஶ்யதி) என்னும்படியான விஷயத்தை ஸர்வகாலமுமநுபவியாநிற்கச்செய்தேயும், ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்தில் எப்போதும் திருவுள்ளங்கிடந்து * தேவதேவதிவ்யமஹிஷியானதன்னுடையமேன்மை ப்ரஜைகள்பக்கல் நடையாடாதே மாத்ருத்வநிபந்தநமான பந்தமே அநுவர்த்திக்கக்கடவதாய், ஸர்வலோகஜநநீத்வரூபமான ப்ராப்திவிஶேஷமன்றிக்கே, 2(அஶரண்யஶரண்யாம்)என்கிறபடியே-ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களாலுண்டானநிகர்ஷம்பாராதே * ரிபூணமபிவத்ஸலனுய் ஸர்வஸ-தேஸமனுய் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிமுவத்தாலே ஜகத்ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனுயிருக்கிற ஈஶ்வரன் (க்ஷிபாமி) (நக்ஷமாமி) என்றுதள்ளிக்கதவடைத்தாலும் தன்றிருவடிகளிலேவந்துவிழலாம்படியான விசேஷப்ராப்தியையுடையளாய், ஈஶ்வரன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் தந்தாமுடைய வபராதத்தையும் பார்த்துத்தடுமாறினவவஸ்தையில், ஈஶ்வரன் முகத்தைப்பார்த்து, "ஸர்வஜ்ஞராய் ஸர்வஶக்திகராய் உபயவிபூதி நிர்வாஹகராயிருக்கிற தம்முடைய பெருமையையும், அஜ்ஞாநாஶக்திகளால் புஷ்கலராய் 3 (சிறுமானிடவர்) என்னும்படி யிருக்கிற விவர்களுடைய சிறுமையையும்பார்த்தால், பர்வதபரமாணுவுக்குச் சேர்த்தியில்லாதாப்போலே, உமக்கு மிவர்களுக்கும் 4 (கயமாஸீத்ஸமாகமஃ) என்கிறபடியே - ஒருப்ராகரத்தாலும் சேர்த்தியற்றன்றே விருக்கவடுப்பது, ஸப்ரயோஜநகடாக்ஷம் பண்ணியிவர்களை யங்கீகரிக்கைக்குயோதீயதையில்லாதபடி நீர் அவாப்த ஸமஸ்த காமராயிருந்தீர், உம்முடைய × தரத்துக்கிடான பச்சை யிவர்களாலிடப்போகாது, ஆனபின்பு, இருவருடைய ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்தாலும் இரண்டுதலையையும் சேர்க்கைக்கு யோதீயதையில்லை. இவர்களை அநாதரித்தால் உம்முடைய நாராயணத்வமும் † ஒருவாய்போய் ஸர்வரக்ஷகனென வும்முடைய ரக்ஷகத்வமும் விகலமாய் ஶீலாதிகுணங்களும் முடங்கப்பட்டு உம்முடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமே தலையெடுத்து இவர்களும்முடைய சீற்றத்துக்கு இலக்காய் நஶித்துப்போமத்தனையாயிருந்தது, உமக்கு மிவர்களுக்குமுண்டான பந்தவிஶேஷத்தைப்பார்த்தால், 5 (உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்கவொழியாது) என்கிறபடியே - ‡ குடநீர்வழிந்தாலும் போகாததொன்றாயிருந்தது, ஸ்ருஷ்

× தரம் - அதிஶயம். † ஒருவாய் - விகலமாய்,

‡ குடநீர்வழிக்கை - ஜலவடப்ரஹாரம்பண்ணுகை - நீயெனக்குப் பணியில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கை.

1. சா-உப. எ-உச-க.
2. ஶரணாகதி.
3. நாய்ச்-தி-மொ. கo-கo.
4. ரா-ஸு. நரு-உ.
5. திருப்பாவை. உஅ.

ட்யவதாராதி முகத்தாலே * எதிர்சூழல்புக்குத்திரிகிற உம்முடைய பேற்றுக்குநானிரக்கவேணுமோ, உம்முடைய ஸ்வரூபஸித்தியர்த்தமாக இவர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ, 1 (அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம்)என்கிறபடி யேநம்முடையஆஜ்ஞாதிலங்கநம்பண்ணி நம்முடைச்சீற்றத்துக்குஅநாதிகாலமிலக்காய்ப்போந்தவர்களை, இவர்கள்பண்ணின வபராதத்துக்கு உசிததண்டம்பண்ணாதே, இவர்கள்செய்ததப்புக்களைப் பொறுத்து இவர்களைரக்ஷித்தால், இவர்கள் அநாதிகாலம்ஶாஸ்த்ரமர்யாதாதிலங்கநம் பண்ணினாப்போலே நாமும் அநந்தகாலம் ஶாஸ்த்ரமர்யாதாதிலங்கநம் பண்ணினோமாகோமோ, அஜ்ஞனானவிவன் தப்புச்செய்தான் என்ன ஸர்வஜ்ஞனான நாமும், தப்புச்செய்யவோ, இரண்டுதலையும் தப்புச்செய்வது ஒருதலையே யத்தையநுஷ்டித்து விடவமையாதோ, ஒருதலையில் தப்பை மாற்றக்கடவதாகத்துடங்கி இரண்டுதலைக்கும் தப்புண்டாக்குகிறாயன்றோ, இவர்களைரக்ஷித்தால் ஶாஸ்த்ரமர்யாதை குலையாதோ என்றன்றோ திருவுள்ளத்திலோடுகிறது, இவர்களை ரக்ஷணம் பண்ணாதே அபராதாநுகூலமாக்கி நியமித்தால் உம்முடையக்ருபாதிகுணங்கள்ஜீவிக்கும்படியென், நியமியாதேபோனால் ஶாஸ்த்ரம் ஜீவியாதாப்போலே ரக்ஷியாதபோது குணங்கள் ஜீவியாதே. ஆனபின்பு, க்ருபாதிகுணங்கள் ஜீவிக்கைக்காக இவர்களுடைய ரக்ஷணம் பண்ணவேண்டாவோ, ரக்ஷணத்தில் ஶாஸ்த்ரம் ஜீவியாதென்று சொல்லவேண்டா, ஶாஸ்த்ரத்தை விமுகர் விஷயமாக்கினால் குணங்களை அபிமுகர் விஷயமாக்கினால் இரண்டும் ஜீவிக்கும். ஆனபின்பு இவர்களை ரக்ஷித்தருளவேண்டாவோ, என்று இச்சேதநனை அபராதங்கள் பாராதே ஈஶ்வரன் விஷயீகரிக்கும்படியான பாசுரங்களைச்சொல்லி, விளக்குப் பொன்போலே நடுவே நின்று இரண்டுதலையையும் சேர்க்கக்கடவளாயிருக்கிற பிராட்டியாருடைய நித்யயோகத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

—[நாராயணபதார்த்தம்]—

(3) நாராயணபதம், இப்புருஷகார பூதையாயிருக்கிற பிராட்டிதானே தான் சேர்த்தயிவனை ஈஶ்வரன் கைவிடும்படியான பாசுரங்களைச் சொன்னாலும், 2(தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்)என்றும், 3(செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்) என்றும்சொல்லுகிறபடியே-அவளோடே மறுதலைத்து நோக்கும்படியான வாத்ஸல்யாதி குணங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

இப்பதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற வாத்ஸல்யாதிகுணங்களாகிறன - புருஷகாரபூதையான பிராட்டியாலே உத்பவிக்கப்பட்டு, (ப்ரப

1. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே. உ-கூக.
2. ரா-யு. கஅ-ங.

ஞீயே) என்கிற பதத்திற்சொல்லப்படுகிற ஸ்வீகாரத்துக்குபயுக்தங்களாயிருப்பன சில.

வாத்ஸல்யமாவது-வத்ஸத்தின்பக்கல் யேநு இருக்குமிருப்பு. அதாகிறது - அதினுடைய தோஷத்தை ஹோதீயமாகக் கொள்ளுகையும், க்ஷீரத்தைக்கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும்கொண்டு நோக்குகையுமிறே. அப்படியே, ஈஸ்வரனும், 1 (செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்) என்று- தோஷத்தை ஹோதீயமாகக் கொண்டு, 2 (பாலேபோல்சீர்) என்கிறகுணங்களாலே தரிப்பித்து, 3 (கயஞ்சாந-ந்தயமிஜயம்) என்றும் 4 (அஹயம் ஸர்வபூதேப்ய:) என்றும் அநுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும்.

ஸ்வாமித்வமாகிறது-உடையவனாயிருக்குமிருப்பு; அதாகிறது - சேதநர் தன்னையழித்துக்கொள்ளுமன்று விடமாட்டாதே இவன்பக்கலிலே ப்ரவணனாய், கர்ஷகன் பயிர்த்தலையிலே குடில்வளைத்து நோக்குமா போலே இவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக நித்யஸந்நிதி பண்ணி விடாதே நோக்குகைக்குறுப்பான ஸம்பந்தவிசேஷம்; அதிவேஷந்துடங்கி கைங்கர்யமெல்லையாக நடுவுண்டானவவஸ்தாவிசேஷங்களெல்லா முண்டாக்குகிறது இந்த ஸம்பந்த விசேஷமடியாகவிறே.

ஸௌசீல்யமாவது - நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வத்தாலும் உபயவிபூதியோகத்தாலும் பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும் நிரங்குசமான வைபவத்தையுடையனாயிருக்கிற ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், [(சிறுமானிடவர்) என்கிற] தங்கள் சிறுமையையுங்கண்டு, 5 (அவனெவ்விடத்தான்யானார்) என்னும்படி யிருக்குமிறே; அப்படிஅவன்மேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து ஆஸ்ரயணவைமுக்யம்பிறவாதபடி, தன்பெருமையையும் பாராதே இவர்கள்சிறுமையையும்பாராதே எல்லாரோடுமொக்க மேல்விழுந்து புரையற ஸம்ஸ்லேஷிக்கையும், இப்படி ஸம்ஸ்லேஷியாநின்றால் இவர்கள் கார்யம்செய்தானன்றிக்கே தன்பேறாகநினைத்து தன்னுடைய மேன்மை திருவுள்ளத்தில் நடையாடாதபடி யிருக்கையும்.

ஸௌலப்யமாவது - அதீந்த்ரியனான தன்னை சேதநன் கண்ணாலேகண்டாஸ்ரயிக்கலாம்படி நயநவிஷயதாபந்நனாகை; அதினுடைய பூர்த்தியுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலே; (மாம்) என்று காட்டின ஸௌலப்யம் பரத்வ மென்னும்படியிறே அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். (மாம்) என்று கையும்உழவுகோலும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறுமாய்க்

1. பெரியாழ்வார்தி-மொ.
2. பெரியதிருவந்-ருஅ.
3. ரா-யு. கஅ-ரு.
4. ரா-யு. கஅ-ருச.
5. தி-வா. ரு-க-எ.
[] குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

கொண்டு ஸாரதியாய்நின்ற நிலையையிறே பற்றச்சொல்லிற்று; அங்குத் தைஸௌலப்யம், 1 (மய்யாஸக்தமநா:பார்த்த) என்று– தன்பக்கலிலே ஆஸக்தமான மநஸ்ஸையுடைய அர்ஜுநனொருவனுக்குமாயிருக்கும். அர்சாவதார ஸௌலப்யம் ஸர்வவிஷயமாயிருக்கும்; நீயே நமக்குவேண்டா, என்றவர்களையும் விடமாட்டாத ஸௌலப்யமிறேயிது; அந்தஸௌலப்யம் காதாசித்கமாயிருக்கும்; இந்த ஸௌலப்யம் ஸார்வகாலிகமாயிறே யிருப்பது. ஸ்வீகாரத்துக்கு உபயுக்தங்களான குணவிஶேஷங்களோபாதி, உபாயத்வோபயோகிகளான குணவிஶேஷங்களும் இவ்விடத்தே அநுஸந்தேயங்கள். ப்ரதமபாதாநந்தரத்தில் அஸ்மச்ச்ப்தத்துக்குப்போலே இதுக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே, அஸ்மச்ச்ப்த த்வயார்த்தமும் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

—சரணபதார்த்தம்.—

(ச) [சரணௌ]- -கீழ்ச்சொன்ன குணங்களை யொழியவும் தானே விரோதி நிவர்த்தகமுமாய் அபிமதப்ராபகமுமாக வல்ல விக்ரஹவை லக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. 2 (தெரிவை மாருருவமேமருவி) என்கிறபடியே - இதரவிஷயங்களினுடைய பொரிபுறந்தடவின வடிவிலே யகப்பட்டுப்போருகிற சேதநனுக்கு, 3 (தன்பாலாதரம்பெருகவைத்த) என்கிறபடியே - தன்பக்கலிலே ப்ரேமத்தை யுண்டாக்கி இதரவிஷயங்களில் ருசியைமாற்றி பின்பு தானே உபாயமாய் ஒருதேஶவிஶேஷத்திலே போனாலும் 4 (ஸதா பஶ்யந்தி) என்கிறபடியே ப்ராப்யமும் தானேயாகையாலே ஸ்வரூபகுணங்களிற் காட்டில் விக்ரஹமிறே உபாதேயமாயிருப்பது. 5 (ஜிதந்தேபுண்டரீகாக்ஷ) என்றும் 6(சரணௌ த்வஞ்சரணம் வ்ரஜாமி) என்றும் 7 (நஜாநேஶரணம்பரம்) என்றும் (த்வத்பாதகமலாதந்யத்) என்றும், 8 (பாதயோஸ்ஸ்திதம்) என்றும், விக்ரஹத்தினுடைய ருசிஜநகத்வத்தையும், உபாயோபேயத்வங்களையுமிறே ஜிதந்தையிலடைவே ப்ரதிபாதிக்கிறது.

இவ்விடத்தில் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைச்சொல்லுகிறதாகில் விக்ரஹவாசகமான ஶப்தத்தை ப்ரயோகியாதே விக்ரஹைகதேஶமான திருவடிகளுக்கு வாசகமான சரணஶப்தத்தை ப்ரயோகிப்பானென்னென்னில்; மேல்ப்ரபதநம் பண்ணப்புகுகிற வயிகாரி நாராயணபதத்திலே ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாமித்வத்தையும் ஶேஷித்வத்தையும் அநுஸந்தித்தவனாகையாலும், மாதாவினுடைய இதராவயவங்களிற்காட்டில் க்ஷீரஸ்யந்தியான ஸ்தநத்திலே ப்ரஜைக்கு விஶேஷஸ்நேஹமும் ப்ராப்

1. கீதை.எ-க.
2. பெ.தி-க.க ங
3. திருமாலை.கசு.
4. புருஷஸூக்தம்.
5. 6. 7. 8. ஜிதந்தை.

தியுமுண்டாயிருக்குமாபோலே, இவனுக்கும், அம்ருதஸ்யந்தியான திருவடிகளிலே விஶேஷப்ராப்தியும் ஸ்நேஹமும் கிடக்கக்கடவதாகையாலும், பாதஞ்ரஹணத்தில் க்ருபை அதிஶயித்திருக்கையாலும், சரணஶப்தப்ரயோகம் பண்ணுகிறது. 1 (நாளுநந்திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி) என்றும் 2 (திருநாரணன்றாள்காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ) என்றும் இத்யாதிகளிற்படியே - உபதேஶஸமயத்திலும் திருவடிகள் ரக்ஷகமென்று உபதேஶித்து, 3 (கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட) என்றும் 4 (நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணேசரண் நமக்கு) என்றும் 5 (அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே) என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே-அநுஷ்டாநதஶையிலும் திருவடிகளையே ரக்ஷகமாக அத்யவஸித்தாரிறே நம்மாழ்வாரும். மற்றுமுள்ள ஆழ்வார்களும், பலவிடங்களிலும் திருவடிகளை உபாயமென்றருளிச்செய்தார்களிறே. 6 (ஸஹ்ராதுஸ் சரணௌயாமாஸ நிபீட்ய) என்று ஆழ்வார்க்கடியான இளையபெருமாளும் திருவடிகளையிறே உபாயமாக அத்யவஸித்தது. ப்ராப்யமும் ஸ்வரூபமும் ஸூரிகளோடு ஸமாநமாயிருக்குமாபோலே, ப்ராபகமும் ஸூரிஸமாநமாயிறே யிருப்பது.

ஆக, கீழேசொன்ன ஶ்ரீமத்தையும், நாராயணத்வமும் அகிஞ்சித்கரமான வவஸ்தையிலும் தானேகார்யம்செய்யவற்றான விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறது.

—ஶரணபதார்த்தம்—

(ரு) (ஶரணம்) † உபாயமாக. கீழ்ஸ்வீகார்யவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; இங்கு ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. 5 (அகலகில்லேன்

† 'உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஶ்ஶப்தஶ்ஶரணமித்யம் வர்ததே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்த்தைகவாசக:' என்கிறபடியே ப்ரபத்திப்ரகரணவடிதமான யிந்தஶரணஶப்தத்துக்கு உபாயார்த்தகத்வம் ஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி- (உபாயமாக) என்று ஶரண ஶப்தார்த்தமருளிச்செய்கிறார். 'இங்குச்சொல்லுகிற வுபாயத்வமாவது-பலப்ரதத்வமேயொழிய உபாயத்வமன்று' என்கிறபக்ஷம் ஶரணவரணாதிகாரியைக்குறித்து யீஶ்வரனுச்கு பலப்ரதத்வவ்யதிரேகேண வுபாயபாவத்தைச் சொல்லுகிற 'உபாயேக்ருஹரக்ஷித்ரோ:' என்கிறவசநத்தாலே நிரஸ்தம். ரக்ஷித்ருத்வவ்யதிரேகேண யீஶ்வரனுக்குபாயத்வம் வசநஸித்தமாயிருந்தபோதிலும், அது கரணத்வஸ்வரூபமாகையாலும், கரணத்வம்-பாரதந்த்ர்யமர்ஹத்வேந ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வேஶ்வரனிடத்தில் கூடாமையாலும், கர்த்ருத்வ கரணத்வங்கள் வ்யதிகரணத்வேந லோகத்தில் ஸம்ப்ரதிபந்நமாயிருக்கையாலும், கர்த்ருத்வாபேக்ஷயாகரணத்வமென்பதொருயர்த்தம் ஸித்திக்கமாட்டாமையாலே ஶரண

1. தி.வா.மொ.க.ந.அ.
2. தி.வா.மொ.ச.க.க.
3. தி.வா.மொ.ரு.அ.கக.
4. தி.வா.மொ.ரு-க0-கக.
5. தி.வா.மொ.சு.க0.க0.
6. ஶ்ரீராமா.அயோத்.நக-உ

னிறையு மென்றலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா) என்றும் I (கோலத்திரு மாமகளோடுன்னைக்கூட) என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே-

பதத்துக்கு கர்மாத்யுபாயாந்தரநிரபேக்ஷமாயிருக்கிற ஃபலப்ரதத்வப்ரதிபாதகத்வம் லக்ஷணையாலே சொல்லவேணுமென்ன வொண்ணாது,—'உபாயார்த்தைகவாசக:' என்று ஶரணஶப்தத்துக்கு முக்யார்த்தத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நமாயிருக்க, அதுக்கு கர்மாத்யுபாயாந்தர நிரபேக்ஷ ஃபலப்ரதத்வலக்ஷகத்வம் அநுபபந்நமாகையாலே. ரக்ஷகத்வமாவது-ஃபலப்ரதத்வம்; உபாயத்வமாவது-ப்ரதிபதவிஹிதோபாய ஸ்தாநநிவிஷ்டத்வம். ஆகையால்தான் ஃபலப்ரதத்வத்தையும், உபாயத்வத்தையும் ஃபேதேந ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் முதலானாரருளிச்செய்தது. 'சரணமாகுந்தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்' என்று நம்மாழ்வார். ஆளவந்தாரும் 'அகிஞ்சநோநந்யகதிஶ ஶரண்ய த்வத்பாதமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே' என்று, 'அகிஞ்சநோநந்யகதி:' என்கிற பதங்களாலே உபாயாந்தர ரக்ஷகாந்தராபாவத்தைச் சொல்லி, அந்த இரண்டு ஸ்தாநத்திலே 'ஶரண்ய த்வத்பாதமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே' என்று உபாயத்வரக்ஷகத்வங்களிரண்டுக்கும் ப்ருதக்நிர்தேஶாவத்தையருளிச்செய்தாரிறே. 'அஶரண்ய ஶரண்ய அநந்யஶரணஸ்த்வத்பாதாரவிந்தயுகலம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே' 'அகதிரஶரணோ ஃபவாப்யேஷ லுநோ வரதஶரண மித்யஹந்த்வாம் வ்ருணே' 'ஶரண்யம் ஶரணஞ்சத்வாம்' இத்யாதிகளிலும் கண்டுகொள்வது. ஈஶ்வரனுக்கு உபாயாந்தரஸ்தாநநிவேஶித்வங்கொள்ளில் ஸாதநாந்தரங்களுக்குப் போலே கரணத்வம்வந்துவிடும், அதுதானும் ரக்ஷணகர்த்தாவினிடத்தில் கூடாது, கர்த்ருத்வகரணத்வங்களுக்கு ஏகத்ர விரோதமுண்டாகையாலே என்னவேண்டா.—'ஸதேவ' 'ஏகமேவாத்விதீயம்' 'அவிகாராய ஶுத்தாய நித்யாய' என்று அவிகாரமாய் நித்மாய் ஏகமுமான ப்ரஹ்மத்துக்கு 'ப்ரஹ்மவநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத்' 'ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம்' 'ஸஏவஸ்ருஜ்ய ஸ்ஸச ஸர்வகர்தா' என்று த்ரிவிதகாரணத்வமும், ஸ்ரஷ்ட்ரு ஸ்ருஜ்யத்வமுமாகிற பரஸ்பரவிருத்தமான வர்கத்தை 'ஸூக்ஷ்மசிதசித் விஶிஷ்டம் ப்ரஹ்ம காரணம், ஸ்தூலசிதசித் விஶிஷ்டம்ப்ரஹ்ம கார்யம்' என்று விஶேஷண விஶிஷ்டைக்யத்தாலே, நிர்வஹித்தாப்போலே இங்கும் 'யாது:ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீஶம்' 'தஸ்மிந்ப்ரஸந்நே' 'ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி' 'திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள்வியக்கவின்புறுதும்' என்கிறபடியே 'விஶேஷ ப்ரஸாதவிஶிஷ்டன் உபாயமென்றும் ப்ரீதிவிஶிஷ்டன்உபேயமென்றும் விஶேஷணபேதங்கிடக்கச்செய்தேவிஶிஷ்டைக்யத்தாலேஉபாயோபேயம்எம்பெருமான் என்கிறதாகையாலே எல்லாங்கூடும். நிமித்தத்வோபாதாநத்வங்களுக்கு ஏகத்ர விரோதமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரக்ருதி விஶிஷ்டத்வாகாரத்தாலே நிமித்தபூதனான ஈஶ்வரனுக்கு உபாதாநபாவங்கூடுமாகையாலே விருத்தமன்று என்று பரிஹரித்தாப்போலே, இங்கும் உபேயபூதனான நாராயணனுக்கு திவ்யமங்களவிக்ரஹவிஶிஷ்டத்வாகாரத்தாலே கரணத்வம் விருத்தமன்று என்றும் நிர்வஹிப்பர்கள். வேதாந்தாசார்யரும் 'ஸாத்ய ஸாக்ஷ்கரேண ஶோசேத்யோ யேநயேநேஷ்டஹேதுநா। ஸஸதஸ்யாஹமேவேதி சரமஶ்லோகஸங்க்ரஹ:' என்று

I. தி.வா.மொ.௬.௧.௩.

லக்ஷ்மீபரிஷ்வங்கியான வஸ்துவுக்கு ப்ராபகதயா வரணீயத்வமும் ப்ராப்யதயா வரணீயத்வமும் உண்டாயிறே யிருப்பது; இதுவேயிறே வாக்யத்வயத்துக்கு மர்மம். இதில் பூர்வவாக்கியத்துக்கு ப்ராபகதயாவரணீயத்வ மர்மமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது; க்ஷீரம் பத்யமுமாய் ஹோமீயமுமாயிருக்கிறுப்போலே, 1 (நிர்வாணம் பேஷஜம்) 2 (அம்ருதம் ஸாயநம் ஸாத்யம்) 3 (மருந்தும் பொருளுமமுதமுந்தானே) இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் ஏகமாயிறே யிருப்பது.

உபாயமாகிறது-அநிஷ்ட நிவாரகமுமாய் இஷ்டப்ராபகமுமாயிருக்குமது; அநிஷ்டமாவது - 4 (நீர்நுமதென்றிவைவேர் முதல்மாய்த்து) என்றும் 5 (அநாத்மந்யாத்மபுத்தி யிர்யா) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநாத்மந்யாத்ம புத்தி யிருபமாயும் அஸ்வே ஸ்வப்ரதிபத்தி ரூபமாயுமிருக்கிற அவித்யையையும், அவித்யாகார்யமான ராகத்வேஷங்களும், கரணத்ரயத்தாலும் கூடுபூரித்துவைக்கும் தத்கார்யங்களான புண்யபாபரூபகர்மங்களும், கர்மத்வயத்தினுடைய பலபோகார்த்தமாக பரிக்ரஹிக்கும் தேவதிர்யகாதியான நாநாவித ஶரீரங்களும், அஶ்ஶரீரங்களைப்பரிக்ரஹித்து அநுபவிக்கும் ஆத்யாத்மிகாதி து:கபரம்பரைகளும் துடக்கமானவை.

இஷ்டமாகிறது-புண்யபாபகர்மவிதூநநப்ரகாரமும், ஹார்தமார்கவிஶேஷணப்ரகாரமும், ஹ்ருதயகுஹாநிர்கமநமும், அர்சிர்வாதஸரோத்தராயண ஶுக்லபக்ஷாதியாதிவாஹிக ஸத்காரமும், ஸலில தஹந பவநாதியாவரண ஸப்தகாதிலங்வநமும், த்ரிகுணாதிக்ரமணமும், விரஜாவகாஹப்ராக்ருதநதீவிஶேஷாவகாஹநமும், ஸூக்ஷ்மஶரீரவிமோசநமும், அமாநவகரஸ்பர்ஶமும், அபஹதபாப்மத்வாதிகுணகணதஶ்ரய ஸ்வரூபப்ரகாஶமும், பஞ்சோபநிஷந்மயமான திவ்யவிக்ரஹ

திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இதில் 'யேநயேந' என்கிற த்ருதீயையாலே கரணத்வத்தைச்சொல்லி, அந்தந்த ஸ்தாநத்திலே 'அஹமேவ' என்று எம்பெருமானுக்கு நிவேஶித்வஞ் சொல்லுகையாலே கரணத்வத்தை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்தார். த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளியிலும் 'ஸ்வஸித்தயேஸ்ஸ்வயமிஹகரணம் ஶ்ரீயர: ப்ரத்யபாதி' 'தேவஶ்ஶ்ரீமாந் ஸ்வஸித்தயே: கரணமிதி வதந்' என்று ஸ்வாபிப்ராயத்தை வெளியிட்டருளினர். 'ஸாமாந்யாத்து' 'உபபத்தேஶ்ச' என்கிற ப்ராயிகரணஸூத்ரங்களில் பகவானுக்குபாயத்வத்தையும், 'பலமத உபபத்தே:' என்கிற பலாதிகரணத்தில் ரக்ஷகத்வ ரூபபலப்ரதத்வத்தையும் ஸாதித்தருளினராகையாலே தத்ஸம்ப்ரதாய ஸ்தர்களான அஸ்மதாதிகளுக்கிவ்வர்த்தமே ஆதரணீயமாகக்கடவது இதிதிக்.

1. ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயே.
2. வி-பர்-எஉ-ச.
3. மூன்றாந்திருவந்தாதி.ச.
4. தி.வா.மொ.க-உ-ரு.
5. வி.பு.சு-எ-கக.

பரிக்ரஹமும், ஐரம்மதீயதிவ்யஸரஃ ப்ராப்தியும், திவ்யாப்ஸரஸ்ஸங்கவஸத்காரமும், ப்ரஹ்மாலங்காராலங்கரணமும், ப்ரஹ்மகந்தரஸதேஜஃப்ரவேசமும், திவ்யகோபுரப்ராப்தியும், ஸூரிஸங்கஸத்காரமும், ராஜமார்க்கமநமும், ப்ரஹ்மவேச்மப்ரவேசமும், திவ்யமண்டபப்ராப்தியும், திவ்யபர்யங்கநிரீக்ஷணமும், ஸபத்நீகஸர்வேச்வரதர்சநமும், ஆநந்தமயபரமாத்மஸமீபஸ்திதியும், பாதபீடபர்யங்கோத்ஸங்காரோஹணமும், ஆலோகாலாபாலிங்கநாதியநுபவமும், ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹாதியநுபவஜநிதப்ரீதிப்ரகர்ஷமும், நாநாவிதவிக்ரஹபரிக்ரஹபூர்வகஸர்வதேசஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தோசிதஸர்வப்ரகாரகைங்கர்ய கரணமும். இதில் ப்ரதாநமாக இஷ்டமாயிருப்பது கைங்கர்யம், அதுக்குபயுக்தங்களாகையாலே இஷ்டங்களாயிருக்கும் மற்றுமுள்ளவை.

ஆக, இப்படிக்கொத்த அநிஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பித்து இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகை உபாயமாகையாகிறது.

—ப்ரபத்யே பதார்த்தம்.—

(சு) [ப்ரபத்யே]—கீழ், ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தையும் ஸ்வீகார்ய வஸ்துவையும் சொல்லிற்று; இதில், ஸ்வீகாரத்தைச்சொல்லுகிறது. பிராட்டியுடைய புருஷகாரபாவமும் ஈச்வரனுடைய உபாயபாவமும் கார்யகரமாம்போது, இவனுடைய ப்ரதிபத்திவேணுமிறே; இந்தப்ரதிபத்திராஹித்யத்தாலேயிறே, நித்யங்களாயிருக்கிறவிவை இதஃபூர்வமகிஞ்சித்கரங்களாய்த்து. ஆகையாலே, அவையிரண்டையும் கார்யகரமாம்படி பண்ணக்கடவதான விவனுடைய ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறது.

'பத கதௌ' என்கிற தாதுவுக்கு அர்த்தம்-கதி. இவ்விடத்தில் கதியாகநினைக்கிறது- (கத்யர்த்தாஃபுத்த்யர்த்தாஃ) என்கிறபுத்திவிசேஷத்தை. இந்தபுத்திவிசேஷமாகிறது-அநந்யார்ஹசேஷத்வ ஜ்ஞாநாதியநந்தரபாவியாய், ஸாத்யஸாதநவ்யாவ்ருத்தமாய், * தேவாநாங்குஹ்யமாய், பகவதீ ரக்ஷகத்வாநுமதிரூபமாய், ஸக்ருதநுஷ்டேயமாய், அவிளம்பித பலப்ரதமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், நியமவிதுரமாய், அந்திமஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷமாய், ஸூசகமாய், யாச்ஞாகர்ப்பமாய், த்ருடாத்யவஸாயமுமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம். இந்த ஜ்ஞாநவிசேஷத்தில் ப்ரயோஜநாம்சமாயிருப்பது ஒரு விச்வாஸம். 1 (கிரயோவர்ஷதாராபிஃ) என்கிறபடியே- திரைமேல் திரையாகப் பொறுக்க வொண்ணாதபடிவந்து மேலிடுகிற வ்யஸநபரம்பரைகளாலும், யுக்த்யாபாஸவசநாபாஸங்களாலும், ஈச்வரன் பரீக்ஷை துடக்க

1. பாத்ம-புரா. ௧0-௨0-௧௫.

மானவற்றாலும், இவ்வ்யவஸாயவிசேஷம் அப்ரகம்ப்யமானபோதிறே பலஸித்தியுள்ளது.

இப்ப்ரபதநம் கரணத்ரயத்தாலு முண்டாகவுமாம், ஏககரணத்தாலுமுண்டாகவுமாம், பலஸித்திக்குக்குறையில்லை. அதிகாரிபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும், பலஸித்திக்கு ஏககரணமே அமையும். உபாயபூர்த்திக்கு ஸ்ரிய:பதித்வமும் வாத்ஸல்யாதிகுணயோகமும் திவ்யமங்களவிக்ரஹமும் அபேக்ஷிதமா யிருக்கிறாப்போலே, அதிகாரிபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். உபாயவரணத்துக்கு ஏகாந்தமான அநந்யார்ஹசேஷத்வஜ்ஞாநமும் ப்ராப்யருசியுந் தொடக்கமான குணவிசேஷங்கள் இன்னார்க்குப் பிறக்கக்கடவதென்கிற நியமமில்லாமையாலும். இங்குப்பிறக்கிற ப்ரதிபத்திவிசேஷம் தனக்கு இதர ஸாதநங்கள்போலே அங்கநிவிஷ்டியாஸாபேக்ஷதை யில்லாமையாலும், உபாஸநம்போலே த்ரைவர்ணிகர்க்கே அதிகாரமா யிருக்கையன்றிக்கே ஸர்வாதிகாரமா யிருக்கையாலே ஆஸ்ரயண வ்யாபாரமாய்க்கிடக்கிறது.

'ப்ரபத்யே' என்கிற வர்த்தமாநநிர்தேசத்தாலே - 1 (நாட்கடலைக்கழிமின்) என்று இருக்கும் நாள்காலம் செல்லவிட வரிதாயிருக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷத்தையும் பகவத்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையு மநுஸந்தித்தால் இப்போதே ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று பகவத்விஷயத்தை லபிக்கவேணு மென்னும்படியான த்வராதிரேகம் பிறக்கக்கடவதாகையாலும், இவ்வுபாயவிசேஷந்தான் 2 (அநந்யாஸ் சிந்தயந்த:) என்கிறபடியே-நிரதிசயப்ரீதிரூபமான உபாஸநத்தளவன்றிக்கே அதிலுங்காட்டில் அத்யர்த்தப்ரீதிரூபமாயிருக்கு மாகையாலும், 3 (த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ) என்கிறபடியே, யாவச்சரீரபாத மநுவர்த்திக்கு மென்னுமிடம்ஸூசிதமாகிறது. பலஸித்திக்கு ஸக்ருத்கரணமமையும், காலக்ஷேபாதிகளுக்கு அஸக்ருத்கரண மபேக்ஷிதமாயிருக்கும். இப்படி கொள்ளாதபோது, 4 (ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய) என்கிற ப்ரமாணத்தோடு விரோதிக்குமிறே,

ஆக, பூர்வவாக்யத்தாலே-ஸ்வீகாரத்தையும், ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தையும், ஸ்வீகார்யவஸ்து விசேஷத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

—உத்தரவாக்யார்த்தாரம்பம்.—

(எ) உத்தரவாக்யம்,ஸ்வீகாரத்தினுடைய பலரூபமாய், ஸ்ரிய:பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே இச்சேதநன் பண்ணும் வ்ருத்திவிசேஷத்தினுடைய ப்ரார்த்தநத்தை ப்ரதிபாதி

1. தி-வா. மொ. க-சு-எ.
2. கீதா. கூ-உஉ.
3. சரணாகதிகத்யம்.
1. ரா-யு. கஅ-௩ச.

க்கிறது. பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாயநவிஶேஷம் ஃலசது ஷ்டயஸாயாரணமாயிறேயிருப்பது. அதில் இவ்வயிகாரிக்கு அபிலஷித மானஃலவிஶேஷம் இன்னதென்னுமிடத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது இவ் வாக்யம். இவனுக்கு அபிலஷிதமான ஃலமாகிறது- விரோயி நிவ்ருத்தி யும், அபிமதப்ராப்தியும். அதில் அபிமதப்ராப்திரூபமாயிருக்கிற ஃல த்தை முன்பே ப்ரதிபாதிக்கிறது.

இரண்டு ஃலமுமிவனுக்கு அபிமதமாயிருக்குமாகில் இரண்டை யும் ப்ரார்யியாதே ஒன்றை ப்ரார்யிப்பானென்னென்னில்; ஃலத்வய மும் அபிலஷிதமாயிருந்ததேயாகிலும் ப்ரயாநஃலமாயிருப்பது அபி மதப்ராப்தி. விரோயிநிவ்ருத்தியுண்டானலல்லது அபிமதம் ஸித்தியியா மையாலே விரோயிநிவ்ருத்திதஊர்யமாகவபேக்ஷிதமாயிருக்குமத்தனை. அங்ஙன்கொள்ளாதபோது, தத்ஏகஸாய்யத்வம் அஸித்தியமாம்; ஆ கையாலே, விரோயிநிவ்ருத்தியிற்காட்டில் கைங்கர்யத்துக்குண்டான ப்ராயாந்யத்தைப்பற்ற கைங்கர்யத்தை ப்ரார்யிக்கிறது. இதில் சரமப தம், கைங்கர்யவிரோயி நிவ்ருத்தியைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது; மய்யமப தம், கைங்கர்யத்யையும் கைங்கர்யப்ரதிஸம்வந்யியையும் ப்ரதிபாதிக்கி றது, ப்ரயமபதம், கைங்கர்யப்ரதிஸம்வந்யிவிஶிஷ்டமென்னுமிடத் தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

ஶேஷத்வப்ரதிஸம்வந்யி மியுனமாயிருக்குமாபோலே, கைங்கர் யப்ரதிஸம்வந்யியும் மியுனமாயிறேயிருப்பது. 1 (கோலத்திருமாமக ளோடுன்னைக்கூடாதே) என்றும், 2 (ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயு மேநிலாநிற்ப) என்றும் நம்மாழ்வாரும் மியுனமே ப்ராப்யமென்றருளி ச்செய்தார். அவர்தமக் கடியான யிளைய பெருமாளும் 3 (ஸஹவைதேஹ்யா) என்று கிஞ்சித் காரத்துக்கு விஶிஷ்டவேஷமே விஷயமென்றரு ளிச்செய்தார். அவர் தம்முடையபூர்வாவஸ்யையிலும் 4 (திருமாற்க ரவு) என்கிறபடியே கிஞ்சித்கார ப்ரதிஸம்வந்யி விஶிஷ்டமாயிறேயிரு ப்பது. இவர்களித்தனைபேரையும் அடியொத்தின பரமாசார்யர், 5 (ப்ர ஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம்மஹாஹஜம்) என்றும் 6 (ஶ்ரியஶ்ஶ்ரியம்) என் றும், விஶிஷ்டவேஷத்தை யருளிச்செய்து, 7 (ஐகாந்திகநித்யகிங் கரஃ ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி) என்று தத்விஷயமான ஆர்த்திவிஶேஷத்தை ப்ரார்யித்தார். அவர் திருவுள்ளத்தைப் பின்சென்ற ஸ்ரீஹாஷ்யகாரரும், 8 (ஸ்ரீவல்லஹ) என்று - விஶிஷ்டவேஷத்தை ப்ராப்யமாக வருளிச்செ

1. தி-வா. மொ. சூ-கூநு.
2. தி-வா. மொ. ச-கூ-கய.
3. ரா-அயோ. ங-க-உஎ.
4. முதல்திருவந்தாதி. நுங.
5. ஸ்தோத்ர-சசு.
6. ஸ்தோத்ர-சரு.
7. ஸ்தோத்ர-சசூ.
8. ஶரணாகதிகத்யம்.

ய்தார். ஆகையாலே- தனித்திவர்களுக்கு ப்ராப்யத்வமில்லை. இருவரையும் பிரித்துவிரும்பினால் † ராவண ஶூர்பணகைகளுக்குப்போலே நாஶமே ஃபலமாயிருக்கும். இருவரையும் பற்றினால் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் போலே உஜ்ஜீவநமே ஃபலமாயிருக்கும்.

1 (அல்லிமாமலராள் தன்னொடுமடியேன் கண்டுகொண்டல்லல் தீர்ந்தேன்) என்றும் 2 (வாரணிமுலையாள் மலர்மகளோடு மண்மகளுமுடன்நிற்ப... காரணிமேகம்நின்றதொப்பானைக்கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே - சேர்த்தியிலே பற்றினாலிறே ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநமுள்ளது.

ஆக, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி மிதுநமாயிருக்கையாலே, ஸ்ரீமச்ஃபதமும் பெரியபிராட்டியாரோட்டைச்சேர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. ‡ பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீமச்ஃபதமும், சேதநனுடைய அபராதத்தையும்

---

†. ராவணனுக்கு ஆஶ்ரயமாய் விஶேஷ்யாம்ஶமாயிருந்துள்ள பெருமாளைப்பிறிக்கையாலே ஸ்வஸ்வரூபநாஶமே ஸம்பவித்தது. ஶூர்பணகைக்கு ப்ராப்யத்தினுடைய விஶேஷணாம்ஶமான பிராட்டியைப் பிரிக்கத்தேடுகையாலே மூக்கியாங்கஹாநி ஃபலமாயிற்று. ஆகையால் லக்ஷ்மீ விஶிஷ்ட வஸ்துவுக்கே பரமப்ராப்யத்வம் என்று கருத்து.

‡. பூர்வாக்யவடித ஸ்ரீமச்ஃபதத்துக்கும், உத்தரவாக்யவடித ஸ்ரீமச்ஃபதத்துக்கும் பதஸாரூப்யமான ப்ரவ்ருத்திநிமித்தைக்யமுண்டாயிருக்க, அங்குவிஶேஷ்யபரமாய், இங்குவிஶிஷ்டபரமாய் அர்த்தஞ் சொல்லுவானென் என்னில்.—ஸ்வதஃப்ராப்தமான ப்ரதீயமாநமானவர்யத்துக்கு பாதகமுண்டாகையால் சொல்லவேண்டுகிறது. அப்படி எங்கே கண்டோமென்னில்.— 'ஸவிருதமந்நம் ஃபுஞ்ஜீத' 'ஸவிஷ்டரமந்நம் ஃபுஞ்ஜீத' என்கிற வாக்யங்களில் ஸாஹித்யபதமுண்டாயிருக்கிற விருதபதம்போலே ஸ்வதஃ ப்ராப்தமான ஹோமீயஸாஹித்யந்தவிர்ந்து ஹோமீயதையினுடைய ப்ரத்யக்ஷப்ரமாண பாதத்தாலே ஹோக்த்ரு ஸாஹித்யபரமாகாநின்றதிறே. ஸவிஷ்டரவாக்யத்திலுமப்படியே. 'மாமேகம்' 'மாமேவயே' 'தமேவஶரணம்' 'த்வமேவ' 'நின்பாதமே' என்று ஏகவசநாவதாரணஶப்தங்களாலே லக்ஷ்ம்யாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கையாலும், 'லக்ஷ்மீஃ புருஷகாரேண' 'லக்ஷ்மீஃ புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபிஃ। மமாபிச மதம் ஹ்யேதந் நாந்யதா லக்ஷணம் ஃபவேத்' 'கிமேதந்நிர்தோஷஃகஇஹஜகதீதித்வமுசிதைருபாயைர்விஸ்மார்யஸ்வஜநயஸி' 'அபராதைகஸக்தாநாம் அநர்ஹாணாஞ்சிரந்ருணாம்। ஹரதுராஶ்ரயணே பூர்வம் ஸ்வயம் புருஷ்காரதாம்' என்று பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்திலே விநியோகமாகையாலும், முதல் ஸ்ரீமச்ஃபதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்கிற ஃபாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே 'அநந்யஶரணஶ்ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே' என்று பிராட்டியைப்பிறித்து ஶரணம் புகுந்து, அந்த ஶரணாகதிக்கு ஃபலம் வேண்டிக்கொள்ளுகிறவிடத்தில் 'ஃபகவச்சரணாரவிந்த ஶரணாகதிர்யதாவஸ்திதா விரதாஸ்துமே' என்று

---

1. பெ. தி-மொ. ௪-௩-௬.   2. பெ. தி-மொ. ௪ ௩-க.

ஈஶ்வரனுடையஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங்கண்டு இவர்களவனுடைய க்ரோ யத்துக்கு விஷயபூதராய் நஶித்துப்போகாதே யிவனைக்கிட்டி யுஜ்ஜீ வித்துப்போக வேணுமென்று ஸாபராயரானசேதநரை யீஶ்வரனோ டே சேர்க்கைக்காக என்று மொக்கவிடாதே யிருக்குமிருப்பைச் சொல் லுகிறது. இங்குத்தை ஸ்ரீமச்சப்தம், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத் தைப்பற்றவும் அவர்கள் பண்ணும் கைங்கர்யத்தை ஈஶ்வரன் திருவுள் ளத்தே ஒன்றுபத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும், அநுபவவிச்சேதத்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி யிருக்கையாலே நிரந்தரஸம்ஶ்லே ஷத்துக்காகவும் அவனை க்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம் ஶ்லிஷ்டையா யிருக்குமிருப்பைச்சொல்லுகிறது.

1 (மாத்ருதேவோ பவ - பித்ருதேவோ பவ) என்கிறபடியே-மா தாபிதாக்களைச்சேர்த்து கிஞ்சித்கரித்தாலிறே புத்ரனுக்குஸ்வரூபஸித்தி யியுள்ளது ; அப்படி 2 (த்வம்மாதாஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரிஃ பிதா) என்கிறபடியே-நேரே மாதாபிதாக்களாயிருக்கிற பிராட்டி யையும் ஈஶ்வரனையும் சேரவைத்து கிஞ்சித்கரித்தாலிறே யிவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியியுள்ளது.

—[நாராயணபதார்த்தம்]—

(அ) இப்படி கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியளவன்றிக்கே, மங்களவிக்ரஹ விபூதிகளோடேகூடி யிருக்

'பகவாந்பக்கல் நான் பண்ணும் ஶரணாகதி யதாவஸ்திதையுமாய், அவி ரதையுமாயிருக்கவேணும்' என்று வேண்டிக்கொள்ளுகையாலும், உப ப்ரும்ஹணம்பண்ணின ஸ்ரீவால்மீகிபகவானும் 'ஸஹ ராத்ஶ் சரணௌ மாஸந்நிபீட்ய' என்று பெருமாளைப்பிறித்து ஶரணம் புகுந்து, யதாபுக் கவாறே 'ஸீதாமுவாச' என்று 'தனித்து புருஷகாரமாக முறைப்பட்டா ரிவளையபெருமாள்' என்று சொல்லுகையாலும், 'தயோர்ஜகிருஹதுஃ பா தாந்ராஜா ராஜ்ஞீச' போலே 'சரணாந்' என்று இருவரையுமாகில் பஹு வசநமாக வேண்டியிருக்க, 'சரணௌ' என்று த்விவசநமாக ப்ரயோகிக் கையாலும், ஸீராதாவிலே அந்தர்பூதமாகில் ஸீராத்ருத்வமுள்ளது பெருமாளுக்கேயாய்ஸீராத்ருஜாயையாதல்மாதாவாதலாகிறஸம்பந்த மாயிற்று பிருட்டிக்குள்ளதாகையாலும் 'ஸீதாமுவாச' என்று பிறித்து வார்த்தை சொல்லுகையாலும், 'மநஸைவ ஜகத் ஸ்ருஷ்டிம்' என்று ஜக த்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை ஸங்கல்பத்தாலே தலைக்கட்ட வல்ல ஸர்வஶக்தியா னபுருஷனுக்கும் ஒரு ஸ்த்ரீ ஸஹாயம் பண்ணவேண்டாமையாலும், முற் பட்ட ஸ்ரீமச்சப்தம் பிருட்டிபுருஷகாரமாக அவனேஶரண்யன் என்று விஶேஷ்யத்திலே தாத்பர்யமாய், பிற்பட்ட ஸ்ரீமச்சப்தம் 'ஸமஜ் ஜாநயே விஷ்ணவே தாஶுஷ' 'ஶ்ரியா ஸார்யஞ்ஜகத்பதிஃ' என்றுப்ர மாணஞ் சொல்லுகையாலும், 'மிதுநபரம் ப்ராப்யமேவம் ப்ரஸித்தியம்' என்று ப்ராப்யபரமாக ஆசார்யர்கள் வ்யாக்யானம்பண்ணி யிருக்கை யாலும் விஶிஷ்டத்திலே தாத்பர்யமாகக்கடவது. ஆகையால் சொன்ன வர்த்தம் ஸாதுவென்றறியவும். அந்யத்ர விஸ்தரஇதிதிக்.

1. தை-உப. ஶிக்ஷா. கக-உ. 2. வி-பு. க-கூ-கஉசு.

கும் ஆகாரம் கைங்கர்யவர்த்தகதயா அநுபாவ்யமாயிருக்கையாலே ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகல்யாணகுணங்களோடும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடும் உபயவிபூதியோகத்தோடும் கூடியிருக்கிற பகவத் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது - நாராயணபதம்.

1 (ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்) என்றும் 2 (ஸதாபஶ்யந்தி ஸூரய:) என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே-குணவிக்ரஹாதிகளும் 3 (ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீபவதி) என்கிற ஸ்வரூபத்தோபாதி கைங்கர்யவர்த்தகமாய் போக்யங்களாயிறேயிருப்பது. ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகுணங்களோடு வாத்ஸல்யாதி குணங்களோடு ஶௌர்ய வீர்யாதிகுணங்களோடு வாசியற எல்லாகுணங்களும் அநுபாவ்யங்களா யிருக்கையாலே பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணபதத்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அநுஸந்தேயங்களானகுணவிஶேஷங்களும் இப்பதத்திலே ப்ராப்யதயா அநுஸந்தேயங்கள். ஆஶ்ரயமான ஸ்வரூபவிஶேஷத்துக்கு ஆகாரத்வய முண்டாகிறாப்போலே, ஆஶ்ரயிகளான குணவிஶேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வயமுண்டாயிறே யிருப்பது. அநுபாவ்யத்வம் அவிஶிஷ்டமாகையாலே ஸகலகுணங்களும் ப்ரதிபாதிதமாயிருந்ததேயாகிலும் சதுர்த்யந்தத்தில் சொல்லுகிற வ்ருத்திவிஶேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது ஸ்வாமித்வமாகையாலே, கீழ் ஸௌலப்ய ப்ரதிபாதநத்திலே நோக்கானாற்போலே இங்கு ஸ்வாமித்வ ப்ரதிபாதநத்திலே நோக்காகக்கடவது.

—சதுர்த்தியினர்த்தம்.—

(கூ) இப்பதத்திலே யேறிக்கிடக்கிற சதுர்த்தீவிபக்தி, ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் இச்சேதநன் பண்ணும் வ்ருத்திவிஶேஷ ப்ரார்த்தநையை ப்ரதிபாதிக்கிறது. இங்கு ப்ரார்த்தநீயமான வ்ருத்திவிஶேஷமாகிறது—அல்பமாய் அஸ்திரமாய் து:க்கஸாத்யமாய் து:க்கமிஶ்ரமாய் ஸ்வரூபவிருத்தமாயிருக்கிற ஐஶ்வர்யபுருஷார்த்தம்போலன்றிக்கே, * நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷணமாய், விஷயத்தோடு ஆஶ்ரயத்தோடு தேஶத்தோடு தன்னோடு வாசியற யாவத்காலமநுவர்த்திக்கக்கடவதாய், அஞ்ஜலிமாத்ரலப்யமாய், து:க்ககந்தரஹிதமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், 4 (இறப்பதற்கேயெண்ணாது) என்றும் 5 (இறுகலிறப்பு) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மவிநாஶரூபமாயிருக்கிற கைவல்யத்திற்காட்டில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தமாய், புண்யபாப விமோசநந்துடங்கி பகவதநுபவஜநிதஹர்ஷமெல்லையாக நடுவுண்

1. தை-உப. ஆந. க-உ
2. புருஷஸூக்தம்.
3. தை-உப. ஆந. எ-க.
4, திருநெடுந்தாண்டகம்-க.
5. தி. வா. ச=க=க௰.

டான தேஹவிமோசநம் பரமபதப்ராப்தி ஸ்வரூபப்ராப்தி ஸாம்யா பத்தி துடக்கமாகச்சொல்லுகிற புருஷார்த்தவிசேஷங்களுக்கு மவ் வருகாய், 1 (மம ஸஹஜகைங்கர்யவிதய:) என்கிறபடியே ஆத்மாவுக்கு நித்யஸித்தமாய், ஸர்வந்முவவிகாஸத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற ஸம வத நுஸவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யம்.

இக்கைங்கர்யம், ஏககரணத்தாலே அநுஷ்டேயமாயிருக்கையன்றிக் கே, 2 (ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந்காமாந்) என்றும் 3 (ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்றும் 4 (நம இத்யேவவாதிந:) என்றும் 5 (ஸாயாவா ஸத்த்வமநுக ச்சேத்) என்றும் 9 (யேநயேந யாதா கச்ஸதி தேந தேநஸஹ கச்ஸ தி) என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே கரணத்ரயத்தாலும் அநுஷ்டேயமாயிருக்கும். 7 (ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி - வழு விலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்) என்றும் 8 (ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ ஸவதி) என்றும் 9 (நசபுநராவர்த்ததே) என்றும் 10 (புணைக் கொடுக்கிலும் போகவொட்டார்) என்றும் 11 (சென்றாற்குடையாமிருந் தாற் சிங்காசனமாம்) என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறாபடியே- இவ்வதிகாரியினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாய் நிரதிஶயஹோக்யமுமாய் தாரகமுமாயிருக்கிற கைங்கர்யத்தினுடைய அபிநிவேஶாதிஶயத்தா லே தேஶகால ப்ரகாராவஸ்தாதிகார நியமவிதுரமாக ப்ரார்த்திக்கக்க டவனா யிருக்கையாலே, ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பண்ணும் வ்ருத்திவிசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கி றது.

இச்சதுர்த்திக்கு தாதர்த்யம் அர்த்தமானாலோ, கைங்கர்யமர்த்தமாக வேண்டும் நிர்பந்தமென்னென்னில்; இதுக்கு கைங்கர்யமர்த்தமாகாதே தாதர்த்யமர்த்தமானபோது பூர்வவாக்யாநுஸந்தாநம் நிரர்த்தகமாய், வ்யாக்யாதாக்களுடைய வசநங்களோடும் விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும், ஆகையாலே, தாதர்த்யபலரூபமான கைங்கர்யமே அர்த்தமாகக்கட வது. கைங்கர்யமர்த்தமாகிறது, ப்ரார்த்தனை வந்தபடி யென்னென்னில்; கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான விஷயம் உத்துங்கமாயிருக்கையாலும், ஆஶ்ரயபூதனான சேதநன் அத்யந்தபரதந்த்ரனாயிருக்கையாலும், ப்ரா ர்த்தநாவிசேஷமில்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலே விஷயஸ் வபாவத்தாலும் ஆஶ்ரயஸ்வபாவத்தாலும் ப்ரார்த்திக்கக்கடவது.

1. அஷ்டஶ்லோ-௩.
2. தை.உப.ஆந.க.௨.
3. தை.உப.பி ரு.௧௦.௫.
4. ஸார.ஶா.மோ.௩௪௪-௪௫.
5. மௌஸலஸம்ஹிதாயாம்.
6. பரமஸம்ஹிதா.
7. தி-வா. ௩-௩-௧.
8. தை-உப.பி ரு ௧௦-௪.
9. ஸா-உப. அ-௧௫-௧.
10. முதலாயிரம் ௪-௫-௨.
11. முதல்திருவந்தாதி.௫௩.

ஆக, இந்த விபக்த்யம்ஶத்தாலே - புருஷார்த்தாபாஸங்களான ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்க ளிரண்டிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாய், ஶ்ரிய:பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை விஷயமாக வுடைத்தாய், 1 (க்ரியதாம்) என்றும் 2 (கூவிப்பணிகொள்ளாய்) என்றும் 3 (ஏவமற்றமர ராட்செய்வார்) என்றும் அவனுடையநியோககார்யமாய், ஸ்வநிர்பந்தவியாபாரமாய், வாங்மந:காயரூபமான கரணத்ரயத்தாலும் பண்ணும் வ்ருத்திவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. ஈத்ருஶவ்ருத்திவிஶேஷமாகிறது, நிரதிஶயபோக்யமான பகவத் விஷயத்தை விஷயீகரித்திருக்கையாலும், நிரஸ்தஸாம்ஸாரிகஸகலப்ரதிபந்தகமாயிருக்கிற ஸ்வஸ்வரூபத்தை ஆஶ்ரயமாக வுடைத்தாயிருக்கையாலும், கர்தாவாயிருக்கிற சேதநனுக்கு அத்யந்தப்ரீதி ரூபமாயிறேயிருப்பது.

—[நமஶ் ஶப்தார்த்தம்]—

(கO) பரதந்த்ரனான இவனுக்குப்பிறக்கும் போகம் பாரதந்த்ர்யாவிரோதியானாலல்லது புருஷார்த்தமல்லாமையாலே இவனுடைய புருஷார்த்ததாஹேதுவான பகவத்ப்ரீதிஜநகத்வப்ரதிபத்தியையொழிய ஸ்வயம்போக்யமாயிருக்கு மாகாரம் விரோதியாயிறே யிருப்பது; தாத்ருஶமான விரோதியை நிவர்த்திப்பிக்கிறது நமஸ்ஸு. பகவந்முகவிகாஸமே நமக்கு போக்யம். அதுக்கு ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயமென்று பிறக்கும் ப்ரதிபத்தியொழிய இவ்போக விஶேஷத்தில் மதீயத்வப்ரதிபத்தியும் ஸ்வஸ்மிந் போக்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியும் ஸஞ்சரிக்குமாகில் இவனுக்கு அபுருஷார்த்தமாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே இந்த நமஸ்ஸு கைங்கர்யதஶையில் ஈத்ருஶமான ப்ரதிபத்திவிஶேஷம் விரோதியென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. கீழிரண்டு பதமும், விஷயவைலக்ஷண்யத்தையும் விஷயியினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லுகிறது; இப்பதம் ஆஶ்ரயவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்வரூபவிரோதியென்றும், ஸாதந விரோதியென்றும், ப்ராப்திவிரோதியென்றும், ப்ராப்யவிரோதியென்றும், சதுஷ்டயமாயிருக்கும் விரோதி. அதில் திருமந்த்ரம், ஸ்வரூபவிரோதி நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது; சரமஶ்லோகம், அர்த்தத்வயத்தாலும் ஸாதநவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் ப்ராப்திவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது. இது, ப்ராப்யவிரோதி நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

ஆக, (க) கைங்கர்யவிரோதிநிவ்ருத்தியையும், (உ) கைங்கர்யத்தையும், (ந) கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும், (ச) கைங்கர்ய ப்ராப்த்திக்கு

1. ரா.ஆரண்ய. கரு-எ. 2. தி. வா.அ-ரு-எ
3. தி.வா.அ-க-க.

ஹேதுபூதமான ஸ்வீகாரத்தையும், (௫) ஸ்வீகார்யமான ப்ராபகஸ்வரூபத்தையும், (௬) அதுக்கு ஏகாந்தங்களான குணவிஶேஷங்களையும், (௭) அந்த குணவிஶேஷங்களுக்கு உத்பாவகமான புருஷகாரத்தையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. [புருஷகாரஸ்வரூபத்தையும், உபாயஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்வாயவஸாயத்தையும், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியுமான கைங்கர்யத்தையும், தத்விரோதிநிவ்ருத்தியையுஞ் சொல்லிற்று.]

அஷ்டாக்ஷரமஹாவித்யா தாத்பர்யமவிலங்க்ரமாத் ।
ஸூநுநா க்ருஷ்ணமிஶ்ராணாம் லோகாசார்யேணதர்ஶிதம் ॥

ஆரணநூல் வாழ்க அருளிச்செயல் வாழ்க
தாரணியும் விண்ணுலகந்தான்வாழ்க—பூரணமாய்
பின்னுமுள்ளோர் தான்வாழ்கப் பிள்ளை யுலகாரியனை
யின்னமொரு நூற்றாண்டிரும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

பரந்தபடி முற்றிற்று.

———(:o:)———

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ.

ஶ்ரியஃபதிப்படி.

௧-வது திருமந்த்ரப்ரகரணம்.

———

—[உபோத்வாதம்.]—

† ஶ்ரியஃபதியாய் ஸர்வஸ்வாமியா யிருந்துள்ள ‡ ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் அவனுக்கநந்யஶேஷமான தந்தாமுடைய ஸ்வரூபத்தையும் யதாவஸ்திதமாகப்ரதிபத்திபண்ணி நித்யமுக்தரைப்போலே ஸ்வரூபாநுரூபமான பரிமாற்றத்திலே அந்வயித்துவாழப்பெறாதே, § இருவருடைய ஸ்வரூபத்தையும் விபரீதமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி, வி

† 'ஶ்ரியஃபதியாய்' என்று துடங்குகையாலே 'ஶ்ரியஃபதிப்படி' என்றிந்தரஹஸ்யத்துக்குத் திருநாமமாயிற்று. 'ஜந்மாத்யஸ்ய யதஃ' என்றிருக்கையாலே 'ஜந்மாத்யதிகரணம்' என்று வ்யவஹரிக்கிறாப்போலே. இப்படியே 'முமுக்ஷுப்படி' 'யாத்ருச்சிகப்படி' இத்யாதிகளுமென்று கண்டுகொள்வது.

‡ (ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும்) என்றது-ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வரூப ஸ்வரூபத்தையுமென்றபடி.

§ (இருவருடைய ஸ்வரூபத்தையும் விபரீதமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி) இதி-பரஸ்வரூபத்தை விபரீதமாக ப்ரதிபத்திபண்ணுகையாவது-தேவதாந்தரங்களை ஶேஷியாகவும், ஶரண்யமாகவும், ப்ராப்யமாகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணுகையும், கர்மாதிகளுக்கே ஸாதநத்வமுள்ளதென்றிகையும், ஸ்வாத்மஸ்வரூபாதிகளை ப்ராப்யமாகவறிகையும். பரஸ்வரூபாந்யதாஜ்ஞாநமுமிங்கே விவக்ஷிதம். அதாவது-அந்யார்ஹஶேஷ

[] குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

பரீதவ்ருத்த ப்ரவ்ருத்தராய்ஸ்வரூபவிரோதியான ப்ராக்ருததேஹத்திலேமண்டிதாபத்ரயதப்தராய்ப்போருகிற பத்தாத்மாக்களிலே* ஆரேனுமொருவனுக்கு நிர்ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷமடியாக அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ஜநகமான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைசாய்ந்து யதாஜ்ஞாந ஜநகமான ஸத்த்வம்தலையெடுத்து ஸத்த்வகார்யமான வெளிச் சிறப்புப்

த்வ நிரூபகத்வேநவும், ஸ்வார்தாநுபவ கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வரூப ப்ராப்யவத்த்வேநவுமறிகை. இவை யெல்லாம் பரஸ்வரூப விரோதி என்னக்கடவது. ஸ்வஸ்ரூபத்தை விபரீதமாக ப்ரதிபத்திபண்ணுகையாவது-தேஹமே ஆத்மாவென்று எண்ணுகை. அந்யசேஷத்வ ஸ்வப்ரயத்நஸ்வஹோமார்ஹத்வரூபஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாதிஜ்ஞாநம் - ஸ்வஸ்வரூபாந்யதாஜ்ஞாநம், என்று கண்டுகொள்வது.

* 'ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம்பஶ்யேந்மதுஸூதந:| ஸாத்த்விக: ஸதுவிஜ்ஞேய: ஸவைமோக்ஷார்த்த சிந்தக:' என்கிற வசநத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார்-(ஆரேனுமி)த்யாதி. இந்தஶ்லோகத்தில் கடாக்ஷவிஷயபூதனை ஜாத்யாஶ்ரமாதிகளாலே விஶேஷியாமல் 'ஜீவே து:காகுலே' என்கிறபடியே கேவலமாத்மவாசக 'புருஷ' ஶப்தத்தாலேயருளிச்செய்கையாலே கடாக்ஷத்துக்கு அதிகாரி நியமமில்லை என்று மபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.—(ஆரேனுமி)தி. மோக்ஷருசிக்கு ஸ்த்ரீபுருஷநியமமில்லாமையாலும், இந்த ருசிதான் பாஹுள்யேந காண்கையாலும் 'புருஷம்' என்கிறபதம் 'புருஷாவாத்மமாநவள' என்கிறபடியே ஆத்மபரமாகக்கடவது இத்யபிப்ராய:. 'யம்பஶ்யேத்ஸ து ஸவை' என்றுயச்சப்த ததச்சப்த ப்ரயோகம் வ்யாப்திப்ரதர்ஶநாபிப்ராயம் என்னுமபிப்ராயத்தாலேயருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனுக்கெ)ன்று. * மதுஸூதநஶப்தம் கடாக்ஷோபயோகி ஸகல கல்யாணகுணோபலக்ஷகம் என்னுமபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்-(பகவத்) என்று 'ஜ்ஞாநஶக்தி பலைஶ்வர்ய வீர்யதேஜாம்ஸ்யஶேஷத:| பகவச்சப்த வாச்யாநி விநாஹேயைர்குணாதிபி:' என்னக்கடவதிறே. 'பஶ்யேத்' என்கிறபதம் 'த்ருஶிர்-ப்ரேக்ஷணே' என்று உபஸர்க்கரஹிதமாயிருக்கையாலும் 'ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந' என்றிருக்கையாலும், நிர்ஹேதுககடாக்ஷபரம் என்று மபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்-(நிர்ஹேதுகபகவத்கடாக்ஷமி)தி. 'ஸது' என்று 'து' ஶப்தம் பூர்வதஶா வைலக்ஷண்யபரமாய், அதுதான் 'நிஸ்த்ரைகுண்யோபவார்ஜுந' என்கிற நிஸ்த்ரைகுண்யத்வமென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார்-(அந்யதாஜ்ஞாநே)த்யாதி. தர்ம்யைக்யேஸதிப்ரகாராந்தராரோபணேந ஜ்ஞாநம் அந்யதாஜ்ஞாநம். யதா-பீதஶ்ஶங்க இதி. இதம் ரஜ:கார்யம். தர்ம்யந்தரஸ்ய தர்ம்யந்தரத்வேந ஜ்ஞாநம்-விபரீதஜ்ஞாநம். யதா-ஶுக்தௌ இதம் ரஜதமிதி. இதந்தம:கார்யம். 'அயதாவத் ப்ரஜாநாதி புத்திஸ்ஸாபார்த்த ராஜஸீ| அதர்மம் தர்மமிதியா மந்யதே தமஸாவ்ருதா|ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாம்ஶ்ச புத்திஸ்ஸாபார்த்ததாமஸீ' இதிஸ்ம்ருதே:' இதிஶ்ருதப்ரகாஶிகா. (தலைசாய்ந்து)-பல்வாங்கினபாம்புபோலே நஷ்டஶக்திகமாய் என்றபடி. ஸத்த்வம்-ஶீலமஸ்ய-ஸாத்த்விக:, ஸத்த்வேந ஜயதீதிவா-ஸாத்த்விக:, 'ஶீலம்' என்கிற ஸூத்ரத்தாலேயாதல் 'தேநதீவ்யதிஜயதி' இத்யாதியாலேயாதல் ठக்ப்ரத்யயமென்று திருவுள்ளமாயருளிச்செய்கிறார்-(ஸத்த்வந்தலையெடுத்தெ)ன்று.(தலையெடுத்து)

பிறந்து † த்யாஜ்யோபாதேயவிபாகஜ்ஞாநத்திலே கௌதுகமுண்டாய் அதடியாகஸதாசார்யோபஸத்தி பிறந்து அவனுடையப்ரஸாதத்தாலே மூலமந்த்ரலாபமுண்டானால், த்யாஜ்யோபாதேயவிபாகத்தைப் பரிபூர்ணமாக வறிவிக்கக்கடவதான ப்ரதமரஹஸ்யம் ப்ரதமத்திலே அநுஸந்தேயமாயிருக்கும்.

உபாயாநுஷ்டாநத்துக்கும் உபேயப்ரார்த்தநைக்கும் முன்பே, அவற்றுக்காஶ்ரயமாய் ஜ்ஞாதவ்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பூர்ணமாக வறிவிக்கையாலே யித்தை ப்ரதமரஹஸ்யமென்று சொல்லுகிறது.

இதுதான், த்ரிவர்க்கத்துக்கும், கைவல்யகைங்கர்யரூபமான அபவர்க்கத்வயத்துக்கும், ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநத்துக்கும் தெளிவிசும்பிற் போலே யிங்கேயிருந்து பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவம் பண்ணுகைக்கும் அமோகவஸாயநமாய், § வ்யாபகவ்யதிரிக்தங்களிலும் வ்யாபகாந்தரங்

நிரந்தரோதீரிக்தஶக்திகமாயென்றபடி. 'மோக்ஷார்த்தசிந்தக:' என்கிற தின்பாவம்-(ஸத்த்வகார்யமானவெளிச்சிறப்பு) என்று.* ஸத்த்வாத்ஸஞ் ஜாயதேஜ்ஞாநமிறே.

† (த்யாஜ்யோபாதேயே) தி. த்யாஜ்யம் அந்யஶேஷத்வாதி. உபாதேயம் அநந்யார்ஹஶேஷத்வாதி. ஆபாதப்ரதீத்யா த்யாஜ்யோ பாதேயவிபாகஜ்ஞாநத்திலே கௌதுகமுண்டாயித்யர்த்த:. இத்தால்- அந்யோந்யாஶ்ரயம் பரிஹ்ருதம். இவ்விடத்தில் 'பரீக்ஷ்யலோகாந்' என்கிற ஶ்ருதியநுஸந்தேயம். (ஸதாசார்யோபஸத்தி) என்கிறவிடத்தில் 'ஸிஷ்ய• ஸத்ஸம்ப்ரதாயே' 'ஆசார்யோ வேதஸம்பந்ந:' இத்யாதிகளை யோஜித்துக்கொள்ளவும். (மூலமந்த்ரலாபமுண்டானால்) 'நமோநாராயணாயேதி மூலமந்த்ர ஸ்ஸநாதந:' என்கிற மாத்ஸ்யவசந மநுஸந்தேயம். இதுக்கு மந்த்ரத்வங் கூடும்படி என்; ஸ்வரூபமாத்ரப்ரகாஶகத்வேநாநுஷ்டேயார்த்தப்ரகாஶத்வ மில்லாமையாலே என்ன வொண்ணாது, 'ஓந் நமோநாராயணாயேதிமந்த்ரோபாஸக:' 'மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ர:' இத்யாதி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிப்ரஸித்தியுண்டாயிருக்கையாலும், 'மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:, என்கிறபடியே ஶப்தஶக்தியாலும், அர்த்தபோதநத்தாலும் தன்னையநுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமாயிருக்கையாலும் மந்த்ரத்வங்கூடும். ஸர்வத்ரஸாரார்த்தப்ரதிபாதகம் மூலம்; மூலமந்த்ரத்துக்கு ஸாரார்த்தத்வமாவது-வ்யாவியாநார்த்த நிர்ணயத்துக்கு மூலார்த்த நிர்ணயார்த்தத்வம் மூலமந்த்ரத்தினுடைய ஸாரார்த்தத்வம் 'ஸர்வவேதாந்தஸாரார்த்த:' இத்யாதிஸித்தம். (ப்ரதமரஹஸ்யமி) தி. ஸ்வரூபயாதாத்ம்யப்ரதிபாதந பரத்வாத், திருமந்த்ரத்துக்கு 'ப்ராதம்யம் ஸித்தம். ஸ்வரூபஜ்ஞாநாநந்தரபாவித்வமிறே- உபாயோபேயஜ்ஞாநத்துக்குள்ளது. ஆகையால் தத்ப்ரதிபாதகமான மற்றைமந்த்ரத்வயங்களும் 'பின்னுயிது ப்ரதமமாயிருக்கக்குறையில்லை. 'ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம்' என்னக்கடவது. விவரணவிவரணிபாவேநவாஸ்ய ப்ராதம்யஸித்தம்.

§ (வ்யாபகவ்யதிரிக்தங்களிலும்) என்றது-அவ்யாபகமந்த்ரங்களிலும் என்றபடி. (வ்யாபகாந்தரங்களிலுமி) தி-விஷ்ணுகாயத்ரீப்ரப்ருதிங்க

களிலும் வ்யாவ்ருத்தமாய், வேதவைதிகருசிபரிக்ருஹீதமாயிருக்கும்.

† இதுக்கு அந்தர்யாமியான நாராயணன் ரிஷி; தேவீகாயத்ரீச் ச²ந்தஸ்ஸு; பரமாத்மாவான நாராயணன் தேவதை; ப்ரணவம் பீஜம். ஆய ஶக்திஃ; ஶுக்லவர்ணம்; மோக்ஷத்திலே விநியோகம். இதுதான், எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும். இதில் முதல்பதமான ப்ரணவம், மூன்றுபதமாயிருக்கும். ‡ முதல்பதமான அகாரம், ஸகவதீ வாசகம்; இரண்டாம்பதமான உகாரம், அவதாரண வாசகம்; மூன்றும் பதமான மகாரம், ஆத்மவாசகம்.

—[அகாரார்த்தம்]—

அகாரம் (அவ ரக்ஷணே) என்கிறதாதுவிலே பதமாய் முடிகையாலே, ரக்ஷகனான வெம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது. ரக்ஷணந்தனக்கு ஸங்கோச மில்லாமையாலே, ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை களிலும் ஸர்வாத்மாக்களுக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பண்ணும் ரக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலுங் காட்டில் ஈஶ்வரஸ்வரூபத்துக்கு அந்தரங்க நிரூபகமாகையாலும், மேற்சொல்லுகிற ஶேஷத்வத்துக்கு விஷயம் ப்ரதாநமாகையாலும், ÷ இதில் சொல்லுகிற ரக்ஷணத்துக்குப் பிராட்டி

ளான வாஸுதேவவிஷ்ணுமந்த்ரங்கள். 'ஷடஷ்டதீர்காதஶமநூர்வ்யாபகஃ பரிகீர்த்திதஃ' என்று ஹயஶீர்ஷஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டதிறே. இவற்றில் திருவஷ்டாக்ஷரம் ஶ்ரேஷ்டமென்று பாதிமாதிகளிற்ச் சொல்லப்பட்டது. 'வ்யாபகாநாஞ்ச ஸர்வேஷாஞ் ஜ்யாயாநஷ்டாக்ஷரோமநுஃ' என்னக்கடவதிறே. 'பஞ்சைதே வ்யாபகா மந்த்ராஃ பஞ்சராத்ரே ப்ரதிஷ்டிதாஃ' என்று ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் ஜிதந்தாப்ரணவங்களுக்கும் வ்யாபகத்வஞ் சொல்லப்பட்டதேயாகிலும் ஶ்ருத்யநுஸாரத்தாலே இப்படியே ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி.

† (இதுக்கு) இதி-'அஷ்டாக்ஷரஸ்ய மந்த்ரஸ்ய ரிஷிர்நாராயணஸ்ஸ்வயம்। ச²ந்தஸ்து தேவீ காயத்ரீபரமாத்மாசதேவதா' இத்யாதிகளைக் கண்டுகொள்வது.

‡ (முதல்பதமானவகாரமி) தி-'அ இதி ப்ரஹ்ம' 'அகாரோவிஷ்ணோஃப்ரதமந் நாமோச்யதே' 'யோஹவை ஸ்ரீபரமாத்மா நாராயணஸ்ஸ பகவாநகாரவாச்யஃ' 'அக்ஷராணமகாரோஸ்மி' 'அக்ஷராணாமகாரஸ்த்வம்' 'அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம்' இத்யாதி. (இரண்டாம்பதமாந வுகாரமி)தி - ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரண வாசகமிதி பாவஃ.

÷ (இதிற்சொல்லுகிற) இதி- 'லக்ஷ்ம்யா ஸஹஹ்ருஷீகேஶோ தேவ்யா காருண்யரூபயா। ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தேபிச கீயதே' என்கிறபடியே ரக்ஷகனனவீஶ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்குந்தஶையில், இவர்களுடைய வபராதங்களைக்கண்டாதல், தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலேயாதல் உபேக்ஷியாமல் செய்கைக் குறுப்பான க்ருபையை ஜநி

ஸந்நிதி வேண்டுகையாலும், இதிலே லக்ஷ்மீஸம்பந்த மநுஸந்தேயம்.

—[லுப்தசதுர்த்யர்த்தம்.]—

இதிலேறிக்கழிந்த சதுர்த்தி, தாதர்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. விவரணம் சதுர்த்யந்தமாகையாலே, இதுவும் சதுர்த்யந்தமாகக்கடவது. 1 (ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமி) தி.

—[உகாரார்த்தம்.]—

அவதாரணவாசகமான உகாரம், கீழ்ச்சொன்ன ஶேஷத்வத்துக்கு விரோதியான அந்யஶேஷத்வத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஒருவஸ்து அநேகர்க்கு ஶேஷமாக லோகத்திலேகாண்கையாலே லோகத்ருஷ்டாந்தப்ரக்ரியையாலே ஶங்கிதமான அந்யஶேஷத்வத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. தேவஹோமீயமான அந்நத்துக்கு ஶ்வஸ்பர்ஶம்போலே, ஈஶ்வரஹோமீயமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு தேவதாந்தரஸ்பர்ஶம். 2 (வானிடைவாழும்) இத்யாதி.

—[மகாரார்த்தம்.]—

த்ருதீயபதமான மகாரம் - (மந ஜ்ஞாநே) என்கிற தாதுவிலே யாதல், (மநு-அவபோதநே) என்கிற தாதுவிலேயாதல் பதமாய் நிஷ்பந்நமாகையாலே, ÷ ஜ்ஞாதாவாய் 3 (சென்று சென்று பரம்பரமாய்) என்கிறபடியே- தேஹேந்த்ரியங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணமான ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது.

ப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டிஸந்நிதிவேண்டுகையாலுமென்றபடி.

÷ (ஜ்ஞாதாவாய்) இதி-தாதுக்களாலே ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸித்தியாதேயாகிலும், ப்ரமாணபலத்தாலே ஸித்திக்குமென்று கருத்து. *தந்மாத்ரஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஶம் என்று கண்டு கொள்வது. (தேஹேந்த்ரியாதிகளிற் காட்டில) தி-ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸித்தியிக்கையாலே ஜடாதிவ்யாவ்ருத்தி ஸித்த்யமிதி பாவ:. இங்கே 'தேஹ ஆத்மா ந பவதி த்ருஶ்யத்வாச்ச கடாதிவத்| ப்ரஸுப்தேமரணே தேஹாத் ஆத்மாந்யோ ஜ்ஞாயதே த்ருவம்| தேஹஸ்ஸசேத் வ்யவஹரேத் அவிகாராதிஸந்நிப:| சக்ஷுராதீநீந்த்ரியாணி நாத்மாவை கரணத்வத:| மநோதீரபி ஆத்மா 'நதீபவத்கரணத்வத:| ப்ராணோப்யாத்மா நபவதி ஸுஷுப்தேசித்ப்ரபாவத:| ஜாக்ரத்ஸ்வப்நேச சைதந்யம் ஸங்கீர்ணத்வாந்நபுத்த்யதே| விஜ்ஞாநரஹித: ப்ராண: ஸுஷுப்தே ஜ்ஞாயதே யத:| அதோ நாத்மேந்த்ரியந்தஸ்மாத் இந்த்ரியாதிகமாத்மந:| அஹங்காரோபி நைவாத்மா தேஹவத்வ்யபிசாரத:| உக்தேப்யோ வ்யதிரிக்தோயமாத்மா ஸர்வஹ்ருதிஸ்தித:| ஸர்வத்ரஷ்டாச போக்தாச நந்தமுஜ்வலதீபவத்' என்கிற ஆக்நேயபுராணவசநங்களைக்கண்டுகொள்வது.

1. தை.உப. ஸு.
2. நாய்ச்சியார்-தி-மொ.க.
3. தி. வா. அ-அ-டு.

அன்றிக்கே, † ககாராதிஹகாராந்தமான இருபத்துநாலக்ஷரமும் இருபத்துநாலு தத்வத்துக்கு வாசகமாய் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமான மகாரம் இருபத்தாஞ்சாம் தத்வமான ஆத்மாவுக்கு வாசகமாகையாலே, மகாரம் ஆத்மவாசகமென்னவுமாம்.

ஸர்வாத்மாக்களும் ஈஸ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹஶேஷபூதராகையாலே, ‡ ஆத்மஸமஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. சேதநப்ரகாரமான வசித்தத்த்வமும் ஸமவச்சேதமாக இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம். உகாரத்திலேயென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

ப்ரணவந்தன்னில் ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி பின்பு ஸமவச்சேதத்வத்தைச் சொல்லாதே, முற்பட ஸமவச்சேதத்வத்தைச் சொல்லி பின்பு ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலே 3 (நசாத்மாநம்) என்கிறபடியே ஶேஷத்வமுண்டானபோது ஆத்மா உபாதேயனாய் அல்லாதபோது அநுபாதேயனென்னுமிடத்தை ப்ரகாஶிப்பித்து நிற்கிறது.

ஆக, ப்ரணவம், ஸமவச்சேதத்வத்தையும் × அந்யஶேஷத்வ

---

† 'பூதாநிச கவர்கேண' என்கிறவசநத்தையுட் கொண்டருளிச்செய்கிறார்—(ககாராதி) த்யாதி. (இருபத்துநாலுதத்த்வம்) ப்ரக்ருதி. மஹத், அஹங்காரம், ஶ்ரோத்ர-த்வக்-சக்ஷுர்-ஜிஹ்வா-க்ராணங்கள், வாக்-பாணி-பாத-பாயூ-பஸ்தங்கள், மநஸ்ஸு, ஶப்த-ஸ்பர்ஶ-ரூப-ரஸ-கந்த-தந்மாத்ரங்கள், ஆகாஶ-வாயு-தேஜ:-அப்-ப்ருதிவிகளான பூதங்கள்.

‡ (ஆத்மஸமஷ்டியைச் சொல்லுகிறது) ஏகவசநமாயிருக்கிறபடியும் மகாரம் ஜாத்யேகவசநமாய் ஜீவஸமூஹத்தைச்சொல்லுகிறது. 'நித்யோ நித்யாநாம்' 'ஜ்ஞாஜ்ஞௌ' 'ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:' 'முக்தாஸ்ஸம்ஸாரவந்தஶ்ச' என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் ஆத்மபஹுத்வம்ஸித்தமாகையாலே. 'க்ஷராத்மாநாவீஶதே' 'ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:' 'பதிம் விஶ்வஸ்ய' என்று சேதநனோபாதி அசேதநமுமீஶ்வரனுக்கு ஶேஷமாகச்சொல்லுகையாலே போகமோக்ஷங்களிலே அயிக்ருதனான ப்ராதாந்யத்தையுடைய சேதநனைச் சொல்லுகிற இம்மகாரத்தாலே அவனுக்கு போகஸ்தாநமாயிருக்கிற நித்யபதார்த்தமான வசித்தத்வமுஞ் சொல்லப்படுமென்கிற வபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். (சேதநப்ரகாரமான) இத்யாதி. 'அசித்துப்பிறர்க்கேயாயிருக்கும்' என்னுமிறே. 'தத்பகரணம் வைஷ்ணவமிதம்' என்னக்கடவதிறே. 'மாயா ஶக்திருகாரேண ப்ரோச்யதே த்ரிகுணாத்மிகா' என்கிறவசநத்தையுட்கொண்டு—(உகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்களி) த்யுக்தம். நம்பிள்ளைரஹஸ்யத்திலும்மிப்படி யொருநிர்வாஹமுண்டு.

× (அந்யஶேஷத்வ நிவ்ருத்தியையுமி)தி - இது அவதாரணவாசகமானவுகாரார்த்தம். இந்த ஏவகாரம்- அந்யயோகவ்யவச்சேதகம்.

---

3. ஸ்தோத்ரரத்நம்.ருஎ. 4. ஹார-ஆரண்.கசுஉ-ருசு.

நிவ்ருத்தியையும், § ஶேஷத்வாஶ்ரயமான வஸ்துஸ்வரூபத்தையும் சொல்லிற்று.

—[நமஃபதார்த்தம்]—

கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வாபாவிகமான பகவச்சேஷத்வத்தை அநாதிகாலமபிபூதமாம்படி பண்ணின விரோதியினுடைய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது நமஸ்ஸு. இதுதான், [ந] என்றும், [மஃ] என்றும்

இது தானிரண்டுவிதமாயிருக்கும். அதாவது-அந்யஸ்மிந்யோகவ்யவச்சேதகத்வமென்றும், அந்யஸ்ய யோகவ்யவச்சேதகத்வ மென்றும். அந்யஸ்மிந்யோகவ்யவச்சேதகத்வமாவது - ப்ரக்ருதவிஶேஷ்யாந்யத்தில் ப்ரக்ருதவிஶேஷணமில்லை என்று சொல்லுகை. இது 'பார்த்த ஏவ தநுர்தரஃ' இத்யாதிஸ்தலங்களில் விஶேஷ்யஸங்கதமான ஏவகாரத்துக்குண்டாயிருக்கும். அந்யஸ்யயோகவ்யச்சேதகத்வமாவது - ப்ரக்ருதவிஶேஷண ஸத்ருஶாந்யம் ப்ரக்ருதவிஶேஷ்யத்திலில்லையென்று சொல்லுகை. இதுதான்-'அயம் ப்ராஹ்மண ஏவ' என்கிறவிடத்தில் விஶேஷணஸங்கதமான ஏவகாரத்துக்குண்டானதாயிருக்கும். 'அயம் ப்ராஹ்மண ஏவ' என்றால் ஏவகாரத்தால் 'நஶூத்ராதிஃ' என்றுவொருஜாதித்வேநரூபேண ப்ராஹ்மணத்வஸத்ருஶமான ஶூத்ரத்வாதிகள் நிஷேதிக்கப்படுகிறதுகளிறே. 'ஶங்கஃ பாண்டர ஏவ' இத்யாதிகளில் விஶேஷணஸங்கதமான ஏவகாரத்துக்கு அயோகவ்யவச்சேதமன்றோ அர்த்தமாகப் பலவிடங்களிலும் தாந்த்ரிகவ்யவஹாரங்காண்கிறது, இப்படியிருக்க 'ஆயைவ' என்று விஶேஷணஸங்கதமாயிருக்கிற இந்த ஏவகாரத்துக்கு அந்யயோகவ்யவச்சேதகத்வம் கூடும்படியென்னென்னில்--- 'ஶங்கஃ பாண்டர ஏவ' என்கிறவிடத்திலும் ரூபத்வேநரூபேண பாண்டரத்வ ஸத்ருஶமான நீலத்வாதிவ்யவச்சேதமும் ஆநுஷாவிகமாகையாலே அயோகவ்ய வச்சேதமும், அந்யயோகவ்யவச்சேதமுமிரண்டும் விஶேஷணஸங்கதமான ஏவகாரத்துக்குப்பொருளாக தாந்த்ரிகரும் வ்யவஹரித்தார்களாகையாலே இங்கும் அப்படியே சொல்லக்குறையில்லை. 'ஆயைவ' என்று விஶேஷணஸங்கதமான ஏவகாரஸ்தாநீயமான வுகாரத்துக்கு இவ்விரண்டுபொருளுமுண்டென்று 'அயோகஸ்யாந்யயோகஸ்ய வ்யவச்சேதங் கரோத்யயம்' என்று வாதிகேஸரிஜீயருமருளிச் செய்தருளினர். ஆகையாலுக்தார்த்தம் ஸங்கதமென்று கண்டுகொள்வது

† (ஶேஷத்வாஶ்ரயமான வஸ்து ஸ்வரூபத்தையுமி) தி-அவதாரணாந்விதலுப்தசதுர்த்தியிற் சொன்ன பரகதாதிஶயாதாநேச்சயைவ உபாதேயதாமத்ரரூபமான ஶேஷத்வத்துக்கிருப்பிடமான ஜீவாத்மாவினுடையஜ்ஞாத்ருத்வாதிஸ்வரூபத்தையுமென்றபடி. உபக்ரமாதிகரணந்யாயேந உபக்ரமமானஶேஷத்வத்துக்கு உபஸம்ஹாரகதஜ்ஞாத்ருத்வாதியபேக்ஷயா ப்ராபல்யமுண்டாகையாலே ஶேஷத்வமே ஆத்மஸ்வரூபமென்னக்குறையில்லை. ஜ்ஞாத்ருத்வப்ரதிபாதநாநந்தரம் பாரதந்த்ரயம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே ஶேஷத்வபாரதந்த்ரயம் ஜீவாத்மஸ்வரூபம் என்னலாம். ஆக ஶேஷத்வே ஸதி பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வஸ்வரூபலக்ஷணம் என்றதாயிற்று. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் விஸ்தரமாகையாலே இவ்வர்த்தங்கள் எல்லாம் அங்கே கண்டுகொள்வது. விஸ்தரபீத்யா எழிதுகிறிலோம்.

இரண்டு பதமாயிருக்கும். [ந] என்றது-அன்றென்றபடி. [மஃ] என்றது-எனக்கென்றபடி. இரண்டுங்கூட எனக்கன்றென்று அநுஷங்கத்தாலே அஹங்காரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. அஹங்காரம் கழியுண்டவாறே அதடியாகவருகிற மமகாரமும் கழியுண்ணும். அன்றிக்கே, இதுதான் அர்த்தாஹாரத்தாலே மமகாரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

இப்படி அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்திமாத்ரமேயன்றிக்கே, † ஸமவச்சேஷத்வமும், அதினுடைய காஷ்டாபூமியான பாகவதசேஷத்வமும், இப்பதத்திலே யநுஸந்தேயம். இதில், கீழில் அஹங்காரம் சேஷத்வவிரோதியான அஹங்காரமன்றிக்கே ஈஶ்வரனே உபாயம் என்கிற ப்ரதிபத்திக்கு விரோதியான அஹங்காரமாய், அது கழியுண்டால் ஈஶ்வரனே உபாயோபேயம் என்கிற ப்ரதிபத்தி பிறக்கக்கடவதாகையாலே ஆர்த்தமாக ஈஶ்வரனுடைய உபாயபாவத்தைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

அன்றிக்கே, (நமஸ்சக்ருஃ) என்கிறபடியே ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே நமஶ்ஶப்தம் ஶரணஶப்தபர்யாயமாய், ஶாப்தமாக ஈஶ்வரனுடைய உபாயபாவத்தைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

---

† (ஸமவச்சேஷத்வமும்)-ஸ்வசேஷத்வ நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸமவச்சேஷத்வம் இந்த நமஸ்ஸிலே ஸித்திக்கையாலே நமஸ்ஸுக்கு ஸமவச்சேஷத்வமும் அர்த்தமென்னலாம். ஸமவச்சேஷத்வே ஸதிபாரதந்த்ர்யமென்று அர்த்தமாகிலுமாம். ப்ரஸங்கமுண்டாகையாலே. (அதினுடைய காஷ்டாபூமியான) வென்கையாலே அந்யஶப்தத்துக்கு விரோதம் வராது என்று பாவமாயிற்று. உத்ஸர்கபவாதந்யாயத்தாலே அந்யஶப்தம் விஹிதவ்யதிரிக்தபரம். அநந்யார்ஹசேஷத்வ அநந்யஶரணத்வ அநந்யபோக்யத்வரூபாத்மஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான ஈஶ்வரனுடைய சேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்கள்போலே பாகவதர்களுக்கும் ததீயத்வாகாரமாஹாத்ம்யத்தாலே சேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களுமுண்டாயிருக்குமென்று சொல்லியிருக்கையாலே. 'ப்ரஹ்வோ ஸமவதீஸக்தாஃ' இத்யாதிகளாலே சேஷித்வமும், 'புநாதி ஸமவதீஸக்தாஶ் சண்டாலோபி யதீருச்ஸயா' 'யம்யம்ஸ்ப்ருஶதி' 'பஶ்யர் மநுஷ்யஃ' 'ஹரிஸக்திபராணாந்து ஸங்கிநாம் ஸங்கமாத்ரதஃ। முச்யதே ஸர்வபாபேப்யஃ மஹாபாதகவாநபி।। ஹரிபூஜாபராணாந்து ஹரிநாமரதாத்மநாம்। ஶுஶ்ருஷாநிரதா யாந்தி பாபிநோபி பராங்கதிம்' இத்யாதியாலே மோக்ஷஹேதுத்வேந ஶரண்யத்வமும், 'யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவாஃ' இத்யாதியாலே பரமபதம்போலே ததீவாஸிகளான ஸூரிகளுக்கும் ப்ராப்யத்வமுஞ் சொல்லப்பட்டது. அதஏவ பரமாசார்யரும் 'அத்ரபரத்ரசாபி' என்றருளிச் செய்தார்.

மேற்சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்துக்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாரநிவ்ருத்தியும், கைங்கர்யப்ரார்த்தனையும் இப்பதத்திலே யநுஸந்தேயம்.

இதுதான் அகாரநாராயணபதங்கள்போலே சதுர்த்தியந்தமன்றிக்கே ஷஷ்டியந்தமாயிருக்கையாலே, ஒரு ப்ரகாரத்தாலும், தன்னோடு தனக்கந்வயமில்லை யென்கிறது. அன்றிக்கே, இஷ்ஷஷ்டிதனக்கு தாதர்த்தியமாகவுமாம்.

—[நாராயணசப்தார்த்தம்.]—

சதுர்த்தியந்தமான நாராயணபதம், கீழ்ச்சொன்ன ஸம்வதநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கும் ததேகோபாயத்வத்துக்கு மநுகுணமான கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநத்தைச் சொல்லுகிறது. அதில் ப்ரக்ருத்யம்சம், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியைச்சொல்லுகிறது. ப்ரத்யயம் கைங்கர்யப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஷஷ்டீ ஸமாஸமாகவுமாம், பஹுவ்ரீஹிஸமாஸமாகவுமாம். ஷஷ்டீஸமாஸத்தில், நாரங்களுக் கீச்வரன் அயநமென்றர்த்தம்; பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தில், நாரங்கள்தான் ஈச்வரனுக்கு அயநமென்றர்த்தம். நாரமாவது-நசியாதவஸ்துக்களினுடைய திரள். நரசப்தம், நசியாதவஸ்துவைச்சொல்லுகிறது. [ர] என்றது-(ரிங் க்ஷயே) என்கிற தாதுவிலே பதமாகையாலே, நர சப்தம்- நசியாதவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. ஸமூஹார்த்தத்திலே அண்ப்ரத்யயமாகையாலே, நாரசப்தம் நசியாதவஸ்துக்களினுடைய திரளைச்சொல்லுகிறது. அதாகிறது-ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாணகுணங்களும், திவ்யமங்களவிக்ரஹமும், பூஷணயுத மஹிஷிகளும், சத்ரசாமராதி பரிச்சதங்களும், நித்யரும், முக்தரும், பரமபதமும், ப்ரக்ருதிபுருஷகாலங்களும். அன்றிக்கே, நாரசப்தம், நித்யத்வத்தாலேயாதல் நியந்த்ருத்வத்தாலேயாதல் (நைமித்திகத்வத்தாலேயாதல்) நரசப்தவாச்யனான ஈச்வரன்பக்கலிலே நின்றும் பிறந்தவஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

அயநமென்றது - இருப்பிடமென்றபடி; ப்ராப்யமென்னவுமாம் ப்ராபகமென்னவுமாம்.

—[வ்யக்தசதுர்த்தியர்த்தம்.]—

இதில் சதுர்த்தி, † ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும்

† (ஸர்வதேசே) த்யாதி - ஸர்வதேசசப்தேந 'ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி' 'காமரூப்யநுஸஞ்சரந்' இத்யாதி ப்ரகாரத்தாலே திவ்யவேச்ம திவ்யமண்டப திவ்யோத்யாநாதிபோக ஸ்தாந திவ்யநகர திவ்யஜநபத திவ்யலோகாமோதப்ரமோதஸம்மோதாதிஸ்தாநங்க ளென்ன, லீலாவிபூத்யந்தர்கத விபவார்ச்சாவ

ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பண்ணும் கைங்கர்யத்தையும் அதினுடைய ப்ரார்த்தநத்தையும் சொல்லுகிறது.

அகாரத்திலும் நாரஶப்தத்திலும், பிராட்டிஸ்வரூபஞ் சொல்லிற்று; அகாரத்தில் ஆத்மாக்களுக்கு ஸ்வாமிநீ யென்றது; நாரஶப்தத்தில், ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதையென்றது. அகாரத்திலும் அயநஶப்தத்திலும், ஈஶ்வரனைச்சொல்லிற்று. அகாரத்தில், ரக்ஷகனென்றது; அயநஶப்தத்தில், தாரகனென்றது. பதத்ரயத்தாலும், ஆத்மாவைச்சொல்லிற்று. ப்ரணவத்தில், அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தையும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் சொல்லிற்று; நமஸ்ஸில், ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியைச்சொல்லிற்று; மேல்பதத்தில், நித்யத்வபஹுத்வங்களைச்சொல்லிற்று.

—[நிகமநம்.]—

ஆக, திருமந்த்ரம், ஈஶ்வரனுக்கு மாத்மாவுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்தையும், ஸம்பந்தாநுரூபமான உபாயஸ்வரூபத்தையும், இரண்டுக்கு மநுகுணமான உபேயப்ரார்த்தநத்தையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

அகாரத்தாலே - ஸர்வரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று; அதிலேயேறிக்கழிந்த சதுர்த்தியாலே-அவனுக்கு ஶேஷமென்னுமிடம் சொல்லிற்று; உகாரத்தாலே - அவனை யொழிந்தவர்களுக்கு ஶேஷமன்றென்றது; மகாரத்தாலே இப்படி அநந்யார்ஹஶேஷமானவஸ்து ஜ்ஞாநாஶ்ரயமான ஆத்மாவென்னுமிடம் சொல்லிற்று; நமஸ்ஸாலே-ஶேஷத்வ விரோதியான அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தியையும், பாகவதஶேஷத்வ பர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வத்தையும், ஈஶ்வரனுடைய உபாயபாவத்தையும் சொல்லிற்று; நாரஶப்தம் வ்யாப்யங்களான சேதநாசேதநங்

தாரஸ்தாநங்களென்ன, இவை எல்லா தேஶங்களிலும் அபரிச்சிந்நமான ஸ்வரூபரூபகுணவிபவங்களையுடைய அநுபவாதிரூபமான போகமானது ஒருகாலத்திலே இவனுக்கு விஷயிக்கையாலே தேஶத்தாலே பரிச்சேதமில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. ஸர்வகாலஶப்தத்தாலே 'நச புநராவர்த்ததே' இத்யாதி ப்ரமாணப்ரதிபந்நமான யாவதாத்மபாவித்வமானது போகத்துச்குச் சொல்லப்பட்டது. ஸர்வாவஸ்தாஶப்தத்தாலே - 'யாவஜ்ஜீவ மக்நிஹோத்ரஞ்ஜுஹோதி' இத்யாதியுக் நித்யாக்நிஹோத்ராதியில் காலாந்தரங்களையிட்டு வருமாபோலன்றியே ஜகதிவ்யாபாரங்களை வர்ஜிக்கையாலே அந்யபரதையில்லாமையால் 'நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் ஶரீரம்' என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஸ்மரணத்துக்கு அவகாஶமில்லாமையாய் போகமாத்ரத்திலே ஸாம்யத்தையுடைத்தான போகநைரந்தர்யம் சொல்லப்பட்டது. (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்)இதி-ஸர்வப்ரகாரத்வம்-ஸர்வகர்த்ருகப்ரார்த்தநாபாவப்ரயுக்தப்ரகாரஸங்கோசாபாவவத்த்வமேவ.

களைச் சொல்லிற்று; அயநஶப்தம், வ்யாபகமான ஹமவத்ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லிற்று; சதுர்த்தி, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநத்தைச்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

1 (விடையேழன்றடர்த்து) என்கிறபாட்டு, ப்ரணவார்த்தமாக வநுஸந்தேயம். 2 (யானே) என்கிற பாட்டு, நமஃபதார்த்தமாக வநுஸந்தேயம். 3 (எம்பிரானெந்தை) என்கிறபாட்டு, நாராயணஶப்தார்த்தமாக வநுஸந்தேயம். 4 (ஒழிவில்காலமெல்லாம்) என்கிற பாட்டு, சதுர்த்யர்த்தமாகவநுஸந்தேயம்.

ஸ்வஸ்வரூபத்தை யதாவாக வநுஸந்தியாமையாலே சாந்திபிறக்கிறதில்லை; புருஷார்த்தத்தை யதாவாக வநுஸந்தியாமையாலே ருசிபிறக்கிறதில்லை; ஸாதநத்தை யதாவாகவநுஸந்தியாமையாலே விஶ்வாஸம் பிறக்கிறதில்லை; விரோதியை யதாவாக வநுஸந்தியாமையாலே ஹயம் பிறக்கிறதில்லை.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ.

ஶ்ரியஃபதிப்படி.

உ-வது சரமஶ்லோக ப்ரகரணம்.

—[உபோத்காதம்.]—

ஸகலஶாஸ்த்ரதாத்பர்யபூமியான திருமந்த்ரத்திற் சொன்ன புருஷார்த்தஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமான ஸாதநவிஶேஷத்தை ஸப்ரகாரமாக ப்ரதிபாதிக்கிறது சரமஶ்லோகம்.

தேஹாத்மாபிமாநியான அர்ஜுநனைக்குறித்து, (அமலங்களாக விழிக்கும்) என்கிறபடியே-ஸகலபாபக்ஷபணநிபுணங்களான திவ்யகடாக்ஷங்களாலும் அம்ருதநிஷ்யந்திகளான வசநவிஶேஷங்களாலும் மோக்ஷருசிக்கு விரோதியான ஸகலப்ரதிபந்தகங்களையும் நஶிப்பித்து மோக்ஷருசியை யுண்டாக்கி மோக்ஷஸாதநமான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளைப்பரக்க க்ருஷ்ணனருளிச்செய்ய, அத்தைக்கேட்ட அர்ஜுநன், ஸர்பாஸ்யமத மான ஜந்துவைப்போலேயிருக்கிற தன்னுடைய தௌர்மதியையும், விரோதி தன்னால் கழித்துக்கொள்ளவொண்ணாதே யிருக்கிறவிருப்பை

---

1. தி. மொ. அ-கூ-ரு.
2. தி.வா.உ-கூ-கூ.
3. தி.மொ.க-க-சு.
4. தி.வா.ரு-ரு-க.

யும், விஹிதோபாயம் துஶ்ஶகமாயிருக்கிற விருப்பையும், 'நாமிவனையிழந்துபோவோமித்தனையாகாதே' என்று அநுஸந்தித்து, ஶோகிக்க, 'நான்முன்பு உபதேஶித்தஸாதநவிஶேஷங்களை ஸவாஸநமாக விட்டு என்னையே நிரபேக்ஷஸாதநமாகப்பற்று, நானே எல்லா விரோதிகளையும் போக்குகிறேன், நீ ஶோகியாதேகொள்' என்று அர்ஜுநனுடைய ஶோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

[1] கீழ்ச்சொன்ன உபாயாந்தரங்கள் ஶோகஜநகங்களல்லாமையாலும், [2] அவற்றைவிடச்சொன்னால் ஶாஸ்த்ராந்தரங்களுக்கும் இஶ்ஶாஸ்த்ரத்தில் முன்புத்தை வசநங்களுக்கும் வையர்த்த்யம்வருகையாலும் [3] ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ர ஸாதநமில்லாமையாலும், [4] எளியவழி யுண்டாயிருக்க அரியவழியை வத்ஸலதரமான ஶாஸ்த்ரம் உபதேஶிக்கக்கூடாமையாலும், கீழ்ச்சொன்ன உபாயத்தையொழிய உபாயாந்தரத்தை விதிக்கிறானென்கிறபக்ஷம் சேராதென்று சிலர் சொன்னார்கள்.

[1] உபாயாநுஷ்டாநத்துக்கு அயோக்யமாம்படி ஆத்மஸ்வரூபத்தை † அத்யந்தம் பரதந்த்ரமாக உபதேஶிக்கக்கேட்கையாலும், 'உபாயாந்தரங்களுக்கும் நானே ப்ரவர்த்தகன்' என்றருளிச்செய்யக்கேட்கையாலும், இந்த்ரியப்ராபல்யத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சுகையாலும், எல்லாவவஸ்தைகளிலும் ப்ரபத்தியையொழிய உபாயமில்லையென்னுமிடம் நிழலெழும்படி யருளிச்செய்யக் கேட்கையாலும், உபாயாந்தரங்கள்

---

† (அத்யந்தம் ப்ரதந்த்ரமாகவுபதேஶிக்க) இதி - 'ஸமிராப:' இத்யாதியிலே நோக்கு. பாரதந்த்ர்யந்தான் - பராதீநபலத்வம், பராதீநகர்த்ருத்வம், ஸ்வரக்ஷணோபாயப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம் என்றிப்படி அநேகவிதமாயிருக்கும். ராஜாவுக்கு ப்ருத்யன் ஸ்வகர்மாநுகுண பலமாத்ரத்திலே பராதீநனாகையாலே பரதந்த்ரன். பராதீநஸ்வீயக்ருதிஸாதநஸாத்த்யப்ரீதிபராதீநபலகனாகையாலே உபாஸகனீஶ்வரனுக்கு - அதிபரதந்த்ரன். பராதீநாகிலஸ்வவ்யாபாராதீநஸாதநதாகபாராதீநபலகனாகையாலே ப்ரபந்நனீஶ்வரனுக்கு-அத்யந்தபரதந்த்ரன். ஆக அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாவது - ஸ்வவ்யாபாராநர்ஹத்வம். இது ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யம் என்றும், ஸாதநபாரதந்த்ர்யம் என்றும், பலபாரதந்த்ர்யமென்றும் மூன்றுபடியாயிருக்கும். ஸ்வபோகோத்தேஶ்யகப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம்-ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யம். அத்ருஷ்டத்வாரகபலஸாதநகோசரப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹத்வம் - ஸாதநபாரதந்த்ர்யம். ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யுத்தேஶ்யபோகவத்த்வாநர்ஹத்வம் - பலபாரதந்த்ர்யம் என்று விவேகம். ப்ரணவத்தோடே அந்விதமான நமஸ்ஸாலே-ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யமும், மத்யமநம:பதத்தாலே ஸாதநபாரதந்த்ர்யமும், சரமபதத்தோடே அந்விதமான நமஸ்ஸாலே-பலபாரதந்த்ர்யமும் ப்ரதமரஹஸ்யத்திலேயே சொல்லப்பட்டது என்று கண்டுகொள்வது.

அநேகதோஷங்களோடே கூடியிருக்கையாலும், விரோதி தன்னால் கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாமையாலும், ஜ்ஞாநவானாயிருக்கிறவிவனுக்கு ஶோகம்பிறக்கை ஸம்பாவிதமாகையாலே உபாயாந்தரங்கள் ஶோகஜநகங்களன்றென்கிறது அர்த்தமன்று.

[உ] ஶாஸ்த்ராந்தரங்கள் தன்னிலே ‘உபாயாந்தரங்களை விட்டு ப்ரபத்தியைப்பண்ணுவானெ’ன்று சொல்லுகையாலும், இதுதான் பிந்நாதிகாரிவிஷயமாகையாலும், ஶாஸ்த்ராந்தரங்களுக்கும் பூர்வவசநங்களுக்கும் வையர்த்யமில்லை.

[ந.] (அநந்யஸாத்யே) (அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய꞉) இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் மோக்ஷஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ர ஸாதநமன்றென்கிற விதுவும் அர்த்தமன்று.

[ச] இவ்வுபாயந்தான் ஊர்ஶ்ஶகமாயிருக்கையாலும், ஶாஸ்த்ரம் இவன் நின்றநின்ற வளவுகளுக்கீடாகவல்லது உபதேஶியாமையாலும், அரியவழியை யுபதேஶிக்கக்கூடாதென்று அர்த்தமன்று.

‡ அர்ஜுநன் ப்ரதமத்திலே ஶரணம் புகுருகையாலும், பக்தியோகம் கேட்டவநந்தரம் கண்ணும் கண்ணநீருமாய்கையில்வில்லோடே கூடச்சோர்ந்துவிழுகையாலே அவனையுளனுக்கவேண்டுமாகையாலும், த்ரௌபதி குழலைமுடித்துத் தன்ஸ்வரூபம் நிறம்பெற வேண்டுகையாலும், பரமரஹஸ்யத்தை மறையாமல் வெளியிட்டான்.

ப்ரதமத்திலே இத்தை உபதேஶியாதே உபாயாந்தரத்திலே ப்ரந்தது இவந்நெஞ்சைச் சோதிக்கைக்காக.

இதுக்கதிகாரி-இதுகேட்பதற்குமுன்பு அஞ்சுமவனும், பின்பு அஞ்சாதவனும்.

இதில் பூர்வார்த்தம், அதிகாரி க்ருத்யத்தைச் சொல்லுகிறது; உத்தரார்த்தம், ஈஶ்வரக்ருத்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

—[ஸர்வதர்மஶ்லோகார்த்தம்.]—

(க) [ஸர்வதர்மாந்]- எல்லாதர்மங்களையும். தர்மமாவது - ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய், பலஸாதநமுமாயிருப்பதொன்று. இங்கு, மோக்ஷபலஸாதநமான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வஶப்தம், அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களானதர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸாதநத்யாகத்திலே யோக்யதாபாதக தர்மத்யாகமும் அந்

‡ ‘கார்பண்யதோஷோபஹதஸ்வபாவ꞉ ப்ருச்சாமி த்வா தர்மஸம்மூடசேதா꞉। யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி மாந்த்வாம் ப்ரபந்நம்’ என்கிற கீதாவசநத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி—(அர்ஜுநன் ப்ரதமத்திலே ஶரணம் புகுருகையாலும்)த்யுக்தம்.

தர்ஸூசிதமாயிருக்கச்செய்தே தனித்துச்சொல்லுகிறது - ப்ரபத்திக்கு அவைவேண்டாவென்று தோற்றுகைக்காக. அல்லாதபோது, ஸ்த்ரீ ஶூத்ராதிகளுக்கு அதிகாரமில்லையாமிறே. பஹுவசநத்தாலே அவ தாரரஹஸ்யம், புருஷோத்தமவித்யை, தேஶவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த் தநம் துடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது.

—[பரித்யஜ்யபதார்த்தம்.]—

(உ)[பரித்யஜ்ய-]விட்டு. பரிஶப்தம்,வாஸநாருசிகளோடே கூடவிட வேணுமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. அவைகிடக்குமாகில் மேற் சொல்லுகிற ஸாதநவிஶேஷத்தி லந்வயமின்றிக்கே யொழியக்கடவது. 'அநாதிகாலம் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமென்று லஜ்ஜாபுரஸ்ஸரமான த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது' என்றாழ்வான் பணி க்கும். த்யஜித்தோமென்கிற புத்தியும் த்யாகத்தோடொக்கும். ல்யப்பு- உபாயாந்தரத்யாகம் மேல்பற்றப்புகுகிற உபாயத்துக்கு அங்க மென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ப்ரபத்தியாவது-ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றுகை' என்று அனந்தாழ்வான் வார்த்தை.

—[மாம்பதார்த்தம்.]—

(ங) [மாம்]-என்னை. த்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திலே சொல்லுகிற வ ர்த்தவிஶேஷங்களெல்லாம் இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயங்கள். அதாவ து-ஶ்ரிய:பதித்வமும், வாத்ஸல்யாதிகுணசதுஷ்டயமும்; திவ்யமங்கள விக்ரஹமும். (ஏஷநாராயணஶ் ஶ்ரீமாந்) என்கையாலே ஶ்ரிய:பதித்வ மநுஸந்தேயம். தர்மபுத்தியாலே தர்மத்திலே நின்றும் நிவ்ருத் தனை அர்ஜுநன் குற்றம்பாராதே அபேக்ஷிதார்த்தங்களைத் தானேயரு ளிச்செய்கையாலே வாத்ஸல்ய மநுஸந்தேயம். தன்னுடைய பரத்வத் தைப் பலகாலு மருளிச்செய்த வளவன்றிக்கே, அர்ஜுநன் ப்ரத்யக்ஷி க்கும்படி பண்ணுகையாலே ஸ்வாமித்வ மநுஸந்தேயம். (ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாதவ) என்று - அர்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி அவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌஶீல்ய மநுஸந்தேயம். அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி பண்ணுகையாலே ஸௌலப்ய மநுஸந்தேயம். [மாம்] என்று காட்டுகிறது ஸாரத்ய வேஷத்தோடே நிற்கிற நிலையையாகையாலே, திவ்யமங்களவிக்ரஹமநுஸந்தேயம்.

—[ஏகபதார்த்தம்.]—

(ச) [ஏகம்]-இவ்வுபாயத்தைச் சொல்லுமிடமெல்லாம் அவதாரண ப்ரயோக முண்டாகையாலெ, ஶ்ருதப்ரமாணத்தாலே, உகாரம்போ லே இதுவும் அவதாரண வாசகமாம். [வ்ரஜ] என்கிற பதத்தில் சொல் லப்புகுகிறஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்திநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறது.

உபாயாந்தரோபகார ஸ்ம்ருதியும் உபாயபரிக்ரஹமும் உபாயாந்தரத் தோடொக்கும். 'ஏகஸங்க்ஷம் உபாயோபேயங்களினுடைய ஐக்யத் தையும் உபாயப்ராயாந்யத்தையும் சொல்லுகிறது' என்றுஞ் சொல் லுவர்கள்.

—[ஶரணஸங்க்ஷார்யம்.]—

(ரு) [ஶரணம்] உபாயமாக. உபாயமாகிறது - அநிஷ்டநிவாரகமு மாய் இஷ்டப்ராபகமுமாயிருக்குமது.

—[வ்ரஜஸங்க்ஷார்யம்.]—

(சு) [வ்ரஜ] பு்த்தியிபண்ணு. இந்த பு்த்தியியாகிறது - த்யாஜ்ய கோடியிலும் அந்வயியாதே ப்ராபகாந்தரபரித்யாகபூர்வகமாய் ஸ்வ த்ரக்ஷகத்வாநுமதிருபமாயிருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாந விஶேஷம். இதுதான் உபாயாந்தரங்கள்போலே அஸக்ருத்கரணீய மன்று, கந்யகாப்ரதாநாதிகள்போலே ஸக்ருத்கரணீயம். அல்லாத போது, முன்புத்தையது கார்யகரமன்றிக்கே யொழியும்.

—[அஹம்பதார்யம்.]—

(எ) [அஹம்] ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகுணவிஶிஷ்டனான நான். [மாம்] என்கிறவிடத்தில், வாத்ஸல்யாதிகுணங்களைச்சொல்லிற்று; இதில், ஜ்ஞா நஶக்த்யாதிகுணங்களைச் சொல்லுகிறது. வாத்ஸல்யாதிகளில்லாத போது உபாயபரிக்ரஹமன்றிக்கேயொழிகிறுப்போலே, ஜ்ஞாநஶக்த் யாதிகளில்லாதபோது விரோதிநிவ்ருத்தியன்றிகே யொழியும். இங்குச் சொல்லுகிற ஶக்தியாவது - சேதநனுடைய அவிவாத ஜநநத்துக்கும் விரோதிநிவ்ருத்திக்கு மடியான ஸாமர்த்யம்.

—[த்வாபதார்யம்.]—

(அ) [த்வா] உபாயாந்தரங்களைவிட்டு என்னையே யுபாயமாகப்பற்றி யிருக்கிற வுன்னை. கீழில்பதத்தில் ஜ்ஞாநஶக்திகளும், ப்ராப்தியும், நை ரபேக்ஷ்யமும் சொல்லிற்று. இங்கு, அஜ்ஞாநாஶக்திகளும், அப்ராப்தி யும், ஆகிஞ்சந்யமும் சொல்லுகிறது.

—[ஸர்வபாபஸங்க்ஷார்யம்.]—

(கூ) [ஸர்வபாபேப்யஃ]-எல்லாபாபங்களில் நின்றும். இங்கு பாபங் களாகச் சொல்லுகிறது - ஸ்வவல்லாஸவிரோதிகளை. (சார்ந்தவிருவல் வினைகளும்) என்று - முமுக்ஷுவுக்கு பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யா ஜ்யமாகச் சொல்லுகையாலே புண்யபாபங்களிரண்டையும் பாபஸங்க்ஷ த்தாலே சொல்லுகிறது. பஹுவசநத்தாலே- அவற்றினுடைய பன்மை யைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக் ருதிஸம்பந்தங்கள். ஸர்வஸங்க்ஷத்தாலே- கீழே த்யாஜ்யமாக விஹி

தங்களாய் ஹோதீயதாவுத்தியாலே அநுஷ்டேயமான ்யர்மங்களில், ஸ்வார்யதாப்ரதிபத்தியையும். உபாயபுத்தியையும், ஆவ்ருத்த ப்ரவ்ருத்தியையும், ப்ராரஷீயத்தையும், லோக ஸங்கிரஹார்யமாக அநுஷ்டேயமான கர்மங்களில் ஸ்வார்யதாப்ரதிபத்தியையும், ஹவமத்ஹாமவதவிஷயங்களில் உபசாரபுத்தியாபண்ணுகிற அபசாரங்களையும், பரிஎன்கிற உபஸர்மத்தாலும் ஏகஶஷ்வத்தாலும் த்யாஜ்யமாகச்சொன்னவற்றினுடைய அநுவ்ருத்தியையும், அவஶிஷ்டமான உத்தராவத்தையும் சொல்லுகிறது. இப்படி கொள்ளாதபோது, 'மாஶுசஃ' என்கிற விதுசேராது. பாபங்களிலே சிறிதுகிடப்பது, அயிகாரிகுறையாலேயாதல், ஈஶ்வரன் குறையாலே யாதலிறே. த்யாமஸ்வீகாரங்கள் பூர்ணமாகையாலே அயிகாரிபக்கல் குறையில்லை, ஜ்ஞாநஶக்திகள் பூர்ணமாகையாலே ஈஶ்வரன்பக்கல் குறையில்லை.

—[மோக்ஷயிஷ்யாமியினர்யம்]—

(கo) [மோக்ஷயிஷ்யாமி]-முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன். (சும்மெனாதே கைவிட்டோடி) (காணேவொருங்கிற்றுங்கண்டிலமால்) என்கிறபடியே - அநாதிகாலார்ஜிதமான கர்மங்கள் உன்னைக்கண்டஞ்சி போனவிடம் தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகிறேன். விரோயிநிவ்ருத்தியும் அபிமதப்ராப்தியு மிரண்டும் ஹலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில்; ஒன்றைச்சொன்னல் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலேசொல்லிற்றில்லை. (மாமேவைஷ்யஸி) என்று கீழுபாயத்துக்குச்சொன்ன ஹலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு ஹலமில்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை யென்னவுமாம். ஆனல் விரோயிநிவ்ருத்திதன்னைச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அது அயிகமாகையாலே சொல்லிற்று. விரோயிநிவ்ருத்திபிறந்தால் ஹலம் ஸ்வதஸ்ஸித்யமாகையாலே தனித்துச்சொல்ல வேண்டாவிறே.

—[மாஶுசஸ்ஶப்தார்யம்.]—

(கக) [மாஶுசஃ]- ஶோகியாதேகொள். உபயாந்தரங்களை விடுகையாலும், என்னையே உபாயமாகப் பற்றுகையாலும், விரோயியை நேராகப்போக்குகிறேனென்கையாலும், உனக்கு ஶோகிக்க ப்ராப்தியில்லை. உனக்கு கர்தவ்யமில்லாமையாலே உன்னைப்பார்த்து ஶோகிக்கவேண்டா, எனக்கு ஜ்ஞாநஶக்தி கருணதிகளில் வைகல்யமில்லாமையாலே என்னைப்பார்த்து ஶோகிக்கவேண்டா. விரோயியாகிறது-என்னுடைய நிக்ரஹமாகையாலும் அதில் கிடப்பதொன்றில்லாமையாலும் அத்தைப் பார்த்து ஶோகிக்கவேண்டா. அநாதிகாலம் ஶோகியாதிருந்தாப்போலே யிருப்பதொன்று-இப்போது நீ ஶோகிக்கையாவது. நீ ஶோகித்தாயாகில் உன்கார்யத்திலே நீஅயிகரித்தாயாவுதி. ஶேஷஹூதனுடையபேறு ஶேஷிக்கு, பேறுடையவனது இழவு, இழவுடையவனுக்கு

ஶோகமுள்ளது, ஆனபின்பு நீ ஶோகிக்கக்கடவையோ. ஸாதநத்தையிழந்தால் ஸாதநவானன்றோ ஶோகிப்பான், ஸாதநந்தான் ஶோகிக்குமோ. 'ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நானுன்னைக் கைவிடேன் அச்சங்கெட்டிரு' என்று, (வாரேற்றிளமுலையாய் வருந்தேனுன்வளைத்திறமே) என்கிறபடியே அர்ஜுநன் கண்ணீரைத் துடைக்கிறான்.

(வார்த்தையறிபவர்) என்கிறபாட்டும், (அத்தனாகி) என்கிறபாட்டும் இதுக்கர்த்தமாக வநுஸந்தேயம்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்;
ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉.
ஶ்ரிய꞉பதிப்படி.

௩-வது. த்வயப்ரகரணம்.

—[உபோத்காதம்.]—

அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்தோஷமாயிருந்துள்ள வேதத்திலும் வேதார்த்தத்தை உபப்ரும்ஹிக்கக்கடவதான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களிலும் அதிப்ரஸித்தமாக ப்ரஸித்தமாய், எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வம்மாய், ஆழ்வார்களுடையவும் ஆசார்யர்களுடையவும் ஸாதநமாய், ஸாதநங்யார்ஹ ஶேஷபூதமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அத்யந்தமநுரூபமாயிருந்துள்ள ஸாதநவிஶேஷத்தையும் ஸாத்யவிஶேஷத்தையும் அடைவே வாக்யத்வயமும் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

பூர்வாசார்யர்கள் ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் தங்களுக்கு ஸாதநமாக நினைத்துப்போருவர்கள்.

அதில் ப்ரதமரஹஸ்யமான திருமந்த்ரம் ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது; சரமஶ்லோகம் ப்ராபகஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. அவை யிரண்டிலும் ருசியுடையனான வதிகாரி அவற்றை விஶதமாக வநுஸந்திக்கிற படியைச் சொல்லுகிறது த்வயம். இம்மூன்றையும் தஞ்சமாக நினைத்துப்போரா நிற்கச்செய்தேயும், ஸர்வாதிகாரமாகையாலும், ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமாகையாலும், இத்தையே மிகவும் தஞ்சமாக நினைத்துப்போருவர்கள். பக்தி பூர்வகமான வபசாரங்களுக்கும் பரிஹாரமாகையாலும், கர்மாவஸாநத்திலன்றிக்கே ஶரீராவஸாநத்திலேமோக்ஷமாகையாலும், இதுவே தஞ்சம்.

ரவுராக்ஷஸ ஸம்வாதம், வ்யாக்ர வாநரஸம்வாதம், நஹுஷ ப்ருஹஸ்பதி ஸம்வாதம், கபோதோபாக்யாநம், மறவன் 'முசில்க்குட்டியை விட்டுப்போந்தேன்' என்ன அதுகேட்டு பட்டரருளிச்செய்த

வார்த்தையும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சரமஸமயத்திலே 'எப்போதும் த்வயத்தை அநுஸந்திக்கை எனக்குப்ரியம்' என்றருளிச்செய்த வார்த்தையும், பெரியகோயில் நாராயணரைக்குறித்து ஶபதபுரஸ்ஸரமாக 'த்வயமொழியத் தஞ்சமில்லை' என்றருளிச்செய்தவார்த்தையும், ஸசேலஸ்நாந பூர்வகமாக ஆர்த்தியோடே உபஸந்நனான சிறியாத்தானுக்கு ஆஜ்ஞையிட்டு, 'த்வயமொழியத்தஞ்சமில்லை' என்று எம்பாரருளிச்செய்த வார்த்தையும், 'திருமந்த்ரத்திலேபிறந்து த்வயத்திலேவளர்ந்து த்வயநிஷ்டராவீர்' என்று நஞ்ஜீயரைக்குறித்து அனந்தாழ்வான் ப்ரஸாதித்த வார்த்தையும் துடக்கமான பூர்வாசார்ய வசநங்கள், ருசிவிஶ்வாஸங்களுக்குறுப்பாக இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயங்கள்.

இதுதான், பூர்வவாக்யம்-மூன்றுபதமும், உத்தரவாக்யம்-மூன்றுபதமும் ஆக ஆறுபதமாயிருக்கும். அதில் முதல்பதம், புருஷகார பூதையான பிராட்டியுடைய நித்யயோகத்வத்தையும், ஆஶ்ரயணீயனானவெம்பெருமானுடைய குணவிக்ரஹங்களையும் சொல்லுகிறது; இரண்டாம்பதம், அத்திருவடிகள் உபாயமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது; மூன்றாம்பதம் அத்திருவடிகளை உபாயமாக பரிக்ரஹிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது; நாலாம்பதம், உபாயபரிக்ரஹபலமான கைங்கர்யத்துக்கு விஷயம் மிதுநமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது; அஞ்சாம்பதம் அவ்வஸ்து ஸர்வஸ்வாமியென்னுமிடத்தையும் கைங்கர்யப்ரார்த்தனையையும் சொல்லுகிறது; ஆறாம்பதம், கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது.

—[ஶ்ரீஶப்தார்த்தம்.]—

(க) அதில் ப்ரதமபதத்தில், ஸ்ரீஶப்தம், (ஸ்ரீயதே, ஶ்ரயதே) என்கிற வ்யுத்பத்தித்வயத்தாலும்- பிராட்டி சேதநனுக்கு ஆஶ்ரயணீயையாயிருக்குமிருப்பையும், ஈஶ்வரனை யெப்போதுமொக்க ஆஶ்ரயித்துக்கொண்டிருக்கு மிருப்பையும் சொல்லுகிறது. [ஸ்ரீயதே] என்றது-ஆஶ்ரயிக்கப்படா நின்றாளென்றபடி. [ஶ்ரயதே]என்றது-ஆஶ்ரயியாநின்றாளென்றபடி. புருஷகாரமாம்போதைக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாகவேணும். சேதநரோடே மாத்ருத்வஸம்பந்த முண்டாயிருக்கும்; ஈஶ்வரனோடே மஹிஷீத்வஸம்பந்த முண்டாயிருக்கும்.

(ஶ்ருணோதி-ஶ்ராவயதி) என்கிற நிருக்தி விஶேஷங்களாலே (ஸ்ரீயதே, ஶ்ரயதே) என்கிற வ்யுத்பத்தி த்வயத்தாலும் பலிதமான வர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது.

[ஶ்ருணோதி]என்றது-கேளாநிற்கு மென்றபடி;[ஶ்ராவயதி]என்றது-கேட்பியாநிற்குமென்றபடி. ஆஶ்ரயிக்கவிழிந்த சேதநன், தன்னபராதத்தையும் ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் நினைத்தஞ்சி, இரண்டுக்கும் பரி

ஹாரமாக, பிராட்டியுடைய காருண்யாதி கு-ணங்களையும் தன்னோடவ ளுக்குண்டான ஸம்பந்யவிஶேஷத்தையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு, 'ஈஶ் வரன்பக்கல் ட்கலறுத்துக்கொண்ட எனக்கு அஶரண்யஶரண்யையான தேவரீர் திருவடிகளொழியப் புகலில்லை' என்று இவன் விண்ணப்பஞ் செய்யும் வார்த்தைகளைக்கேளாநிற்கும்; ஸர்வஜ்ஞனை யீஶ்வரனையுங் கூட நிருத்தரனும்படி பண்ணவற்றான தன்னுடைய வுக்திவிஶேஷங்க ளாலும் தன்னுடைய ஹோதீயதாப்ரகர்ஷத்தாலும் மற்றுமுண்டான ஹிதோபாயங்களாலும், இவள் இவனபராயங்களை அவன் திருவுள்ள த்திலே படாதபடிபண்ணி இவன் விண்ணப்பஞ்செய்யும் வார்த்தையை க்கேட்கும்படி பண்ணு நிற்கும். சேதநனுக்கு இருவரோடு ஸம்பந்ய முண்டா யிருக்கச்செய்தேயும், மாத்ருத்வநிபந்யநமான வாத்ஸல்யாதி ரேகத்தாலும், ஈஶ்வரனோபாதி காடின்யமார்ஜவங்கள் கலந்திரு க்கையன்றிக்கே, இவள் பக்கலுள்ளது மார்ஜவமேயாய் இத்தலையில் க ண்குழிவுகாண மாட்டாதபடி யிருக்கையாலும், தன்பக்கலிலே தீரக்க ழியவபராயத்தைப்பண்ணின ராவணனுக்கு மகப்பட ஹிதோபதேஶ ம் பண்ணும்படி குற்றங்கள் திருவுள்ளத்தில் படாதபடி யிருக்கையாலு ம், ராக்ஷஸிகள் அபராயத்தில் நின்றும் மீளாதிருக்கச்செய்தே அவர் கள் அஞ்சின வவஸ்யையிலே (ஹவேயம் ஶரணம் ஹிவஃ) என்று அஹயப் ரதாநம் பண்ணும்படி யிருக்கையாலும், திருவடியோடே மன்றாடி அவ ர்களை ரக்ஷித்துத் தலைக்கட்டுகையாலும், நில்லென்ன பெருமாள் தாமே, பிராட்டி முன்னிலையாகப் பற்றுகையாலே, இளையபெருமாளைக் கூடக் கொண்டு போருகையாலும், ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் குடும்பஜீவாரா பிராட்டிக்கு ஆநுகூல்யத்தைப்பண்ணி பெருமாளை ஶரணம்புகுறுகை யாலும், காகமபராயத்தைப்பண்ணிவைத்து பிராட்டி ஸந்நியியாலே தலைபெற்றுப்போகையாலும், அத்தனையபராய மின்றிக்கேயிருக்க இவ ள் ஸந்நியியில்லாமையாலே ராவணன் தலையறுப்புண்ணக் காண்கையா லும், மற்றுமிவை துடக்கமான ஸ்வஹாவ விஶேஷங்கள் எல்லாவற்று லும், ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயிக்கும்போது பிராட்டி புருஷகாரஹ-தையா கக்கடவள்.

—[மதுப்பினர்யம்.]—

(உ) மதுப்பு புருஷகாரஹ-தையான பிராட்டியுடையநித்யயோகத் தைச்சொல்லுகிறது. (அகலகில்லேனிறையும்) என்கிறபடியே - இவளெ ன்றுமொக்க வீஶ்வரனைப் பிரியாதிருக்கையாலே, ஆஶ்ரயிக்கவிழிந்த சேதநனுக்கு இவள் ஸந்நியியில்லையென்று பிற்காலிக்கவேண்டாதே ரு சிபிறந்தபோதே ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி யிருக்கும்.

—[நாராயணபதார்த்தம்,]—

(ரு) [நாராயண] பதம், சேர்க்கக்கடவ பிராட்டிதானே * சிதகு ரைத்தாலும், (செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்) என்று அவளோடே மறு தலைத்து நோக்கு மெம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌ ஶீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குணங்களைச்சொல்லுகிறது.

வாத்ஸல்யமாவது-வத்ஸத்தின்பக்கல் பசுவுக்கு இருக்குமிருப்பு; அ தாகிறது-அதினுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக்கொள்ளுகையும் க்ஷீரத்தைக்கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலுங் குளம்பிலுங்கொண்டு நோக்குகையுமிறே; அப்படியே, ஈஶ்வரனும் இவனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக்கொண்டு, (பாலேபோல்சீர்) என்கிறபடியே-குணங்களாலே தரிப்பித்து, (அஹம் ஸர்வஹிதேஶீ யஃ) என்கிறபடியே-அநுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாக வும் நோக்கும்.

ஸ்வாமித்வமாவது-இவன்விமுகனான தசையிலும் விடாதே நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸம்பந்தவிசேஷம்; அதாகிறது-உடையவனாயிருக்குமிருப்பு; அத்வேஷந் தொடங்கி கைங்கர்யபர்யந்தமாகவுண்டான ஸ்வபாவவிசேஷங்களையெல் லா முண்டாக்குகிறது இந்தஸம்பந்த விசேஷமடியாகவிறே.

ஸௌஶீல்யமாவது-உபயவிபூதியோகத்தாலும் பெரியபிராட்டி யாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற ஈஶ்வர னுடைய மேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும்பார்த்து (அவனெவ்வி டத்தான்யானார்) என்று பிற்காலியாமே எல்லாரோடுமொக்க மேல்விழு ந்து புரையறக்கலக்கையும், அதுதன்பேறாக விருக்கையும், எதிர்த்தலை யி லபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கக்கலக்கையும்.

ஸௌலப்யமாவது-கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக்கே யிருக்கிறதான் கண்ணாலேகண்டு ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி யெளியனாகை.

அதினுடைய பூர்த்தியுள்ளது அர்சாவதாரத்திலே யிறே; (மாம்) என்று காட்டின ஸௌலப்யம் பரத்வமென்னும்படியிறே அர்சாவ தார ஸௌலப்ய மிருக்கும்படி. அர்ஜுநனொருவனுக்குமேயாய்த்து அந்தஸௌலப்யம், நீயெனக்கு வேண்டாவென்கிறவர்களையும் விடமா ட்டாத ஸௌலப்யமிறேயிது. அதுகாதாசித்கம், இது எப்போதுமு ண்டு.

—[சரணஶப்தார்த்தம்.]—

(சு) [சரணௌ]-திருவடிகளை. ருசிஜநகமுமாய் ப்ராப்யமுமாயிருக்கி றப்போலே ப்ராபகமுமாயிருப்பது திருமேனியிறே. திருமேனியைச் சொல்லுகிறதாகில் திருவடிகளுக்கு வாசகமான ஶப்தத்தாலே சொல்

வானென்னென்னில்; மேல்ப்ரபத்தி பண்ணப்புகுகிற வதிகாரி அநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடையவனாகையாலே, ஸ்வாமிஸந்நிதியி லிவன்பாசுரம் இப்படியல்லதிருமையாலே சொல்லுகிறது. (திருநாரணன்றாள்) (திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல்) (கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட) (நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்) (அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே) என்று சொல்லுகிறபடியே - திருவடிகளிறே உபாயமாயிருப்பது.

—ஶரணஶப்தார்த்தம்.—

(௫) [ஶரணம்-] உபாயமாக, உபாயமாகிறது-அநிஷ்டத்தைப்போக்கி யிஷ்டத்தைப் பண்ணித்தருமது. அநிஷ்டமாகிறது-அவித்யையையும், அவித்யாகார்யமான ராகத்வேஷங்களும், புண்யபாபரூபமான கர்மங்களும், தேவாதி சதுர்வியஶரீரங்களும், ஆத்யாத்மிகாதிதுஃகபரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது - புண்யபாபநிவ்ருத்தியும், சரீரவிஶ்லேஷமும், அர்சிராதிமார்க்கமநமும், பரமபதப்ராப்தியும், பரமாத்மதர்ஶநமும், நித்யாநுபவகைங்கர்யங்களும். அதில் ப்ரதாநமாக இஷ்டமாயிருப்பது கைங்கர்யம்; அதுக் குறுப்பாகையாலே இஷ்டங்களாயிருக்கும் மற்றுள்ளவை.

—ப்ரபத்யே பதார்த்தம்.—

(௬) [ப்ரபத்யே]-பற்றுகிறேன் - (பதகதௌ) என்கிற தாதுவுக்கு அர்த்தம்-கதி; இங்கு கதியாக நினைக்கிறது-புத்திவிஶேஷத்தை. இந்தபுத்திவிஶேஷமாகிறது - அநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநகார்யமாய், இதரோபாயவ்யாவ்ருத்தமாய், பகவத்ரக்ஷகத்வாநுமதிரூபமாய், ஸக்ருதநுஷ்டேயமாய், வ்யபிசாரவிளம்பவிதுரமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், நியமஶூந்யமாய், அந்திமஸ்ம்ருதிநிரபேக்ஷமாய், ஸாதகமாய், யாச்ஞாகர்பமாய், த்ருடாத்யவஸாயரூபமா யிருப்பதொருஜ்ஞாநவிஶேஷம். இந்த ஜ்ஞாநத்தில் ப்ரயோஜநாம்ஶமாயிருப்பது ஒருவிஶ்வாஸம். உக்த்யாபாஸ வசநாபாஸ பக்த்யாபாஸங்களாலும், ஈஶ்வர பரீக்ஷை தொடக்கமான வற்றாலும், இவ்வத்யவஸாயவிஶேஷம் குலையாதிருந்தபோதாய்த்து பலஸித்தியுள்ளது. இங்குச்சொல்லுகிறப்ரபத்தி கரணத்ரயத்தாலேயுண்டாகவுமாம், ஏககரணத்தாலேயுண்டாகவுமாம்; பலஸித்தியில் குறையில்லை. இப்பதத்தில் வர்த்தமாநநிர்தேஶத்தாலே-காலக்ஷேபஹேதுவாகவும் போகஹேதுவாகவும் ஈஶ்வரப்ரீதிஹேதுவாகவும் யாவச்சரீரபாதம் இந்தபுத்திவிஶேஷம் அநுவர்த்திக்குமென்னுமிடம் ஸூசிதமாகிறது. (ஸக்ருதேவ) என்கையாலே-பலத்துக்கொருக்காலமையும்.

—[உத்தரவாக்யார்த்தம்.]—

(எ) உத்தரவாக்யம், ப்ரபத்திகார்யமாய், ஶ்ரிய:பதி விஷயமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறபடியைச்சொல்லுகிறது. கீழ்ச்சொன்னஸாதநம் ஃபலசதுஷ்டயஸாதாரணமாயிருக்கையாலே, இவனுக்கபேக்ஷிதமான ஃபலவிஶேஷத்தை நியமிக்கிறது.

இதில் ப்ரதமபதம், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி மிதுநமென்னுமிடத்தைச்சொல்லுகிகிது. ஶேஷத்வப்ரதி ஸம்பந்தி மிதுநமானால் கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியும் மிதுநமாயிறே யிருப்பது. (கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக்கூட) (ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயும்) (திருமாற்கரவு) என்கிறபடியே- தனித்திவர்களுக்கு ப்ராப்யத்வமில்லை. (அல்லிமாமலராள் தன்னொடுமடியேன் கண்டுகொண்டு) என்கிறபடியே - இச்சேர்த்தியிலே பற்றினாலிறே ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாளைப்போலே உஜ்ஜீவித்துப்போகலாவது. அல்லாதபோது ராவண ஶூர்ப்பணகிகளைப்போலே விநாஶமே ஃபலமாயிருக்கும். பூர்வவாக்யத்தில்மதுப்பு, ஆஶ்ரயிக்குமவர்களை ஈஶ்வரனோடேசேர்க்கைக்காகப் பிரியாதிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது; இந்தமதுப்பு, இவன்பண்ணும் கைங்கர்யத்தை ஈஶ்வரன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்திகைங்கர்யங் கொள்ளுகைக்காகப் பிரியாதிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது.

—[நாராயணபதார்த்தம்.]—

(அ) இரண்டாம்பதம், கைங்கர்யவர்த்தகமாக அநுபாவ்யமாயிருந்துள்ள குணவிக்ரஹவிபூதி யோகத்தைச்சொல்லுகிறது. கீழ்உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு ஏகாந்தமாகச்சொன்ன குணங்களும், இங்கே ப்ராப்யத்வேநவநுஸந்தேயங்கள். கீழில், மற்றை குணங்களிலுங்காட்டில் ஸௌலப்யம் ப்ரதாநமாயிருக்கும்; இங்கு, ஸ்வாமித்வம் ப்ரதாநமாயிருக்கும்.

—[சதுர்த்தியினர்த்தம்.]—

(௯) இதில் சதுர்த்தி, கைங்கர்யப்ரார்த்தநத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி - வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்) என்கிறபடியே-இச்சேதநன், அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே தேஶகாலாவஸ்தாப்ரகார நியமவிதுரமாக ப்ரார்த்திக்கக்கடவனா யிருக்கையாலே, ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பண்ணும் வ்ருத்திவிஶேஷத்தைச்சொல்லுகிறது. ஶேஷத்வஜ்ஞாநகார்யமான வுபாயபரிக்ரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயிருக்கையாலே, இந்தசதுர்த்திக்கு தாதர்த்யமர்த்தமாகமாட்டாது; உத்துங்கதத்த்வத்தைக்குறித்துப்பரதந்த்ரனான சேதநன்பண்ணுகிற வ்ருத்தி

விஶேஷமாகையாலே, விஷயஸ்வபாவத்தாலும் ஆஶ்ரயஸ்வபாவத்தாலும் ப்ரார்த்தனையே அர்த்தமாகக்கடவது.

—[நமஶ்ஶப்தார்த்தம்]—

(௧௦) நிரதிஶயபோக்யமான பகவத்விஷயத்தை விஷயீகரித்திருக்கையாலும், நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபந்தகமான ஸ்வரூபத்தை ஆஶ்ரயமாகவுடைத்தாயிருக்கையாலும், அத்யர்த்த ப்ரியரூபமான கைங்கர்யத்தில் பாரதந்த்ர்யவிரோதியான ஸ்வப்ரயோஜநத்வபுத்தியை நிவர்த்திப்பிக்கிறது- நமஸ்ஸு. பகவன்முகவிகாஸஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயமென்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய இதிலே போக்த்ருத்வப்ரதிபத்தியும் மதீயத்வப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாயிறேயிருப்பது. ஸ்வரூபவிரோதியென்றும், ஸாதநவிரோதியென்றும், ப்ராப்திவிரோதியென்றும், ப்ராப்யவிரோதியென்றும், சதுர்விதமாயிருக்கும் விரோதி. அதில், திருமந்த்ரத்தில் உகாரத்தாலும் நமஸ்ஸாலும்-ஸ்வரூபவிரோதி நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது; சரமஶ்லோகத்தில் அர்த்தத்வயத்தாலும்-ஸாதநவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் ப்ராப்திவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது; ப்ராப்யவிரோதி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது-இந்த நமஸ்ஸு. அதாவது * ஏருளுமிறையோனிற்படியே அவனுக்குறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்கள் த்யாஜ்யமென்கை. போகவிரோதியான ஶேஷத்வாநுஸந்தாநமும், ஆத்மஸமர்பணம்போலே ஸ்வரூபவிருத்தம்.

ஆக புருஷகார ஸ்வரூபத்தையும், உபாயஸ்வரூபத்தையும், உபாய பரிக்ரஹத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும், கைங்கர்யத்தையும், அதுக்கு விரோதியான அஹங்காரமமகாரங்களினுடைய நிவ்ருத்தியையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

பூர்வவாக்யத்துக்கர்த்தமாக, (அகலகில்லேன்) என்கிறபாட்டை அநுஸந்திப்பது; உத்தரவாக்யத்துக்கர்த்தமாக, (சிற்றஞ்சிறுகாலே) என்கிறபாட்டை அநுஸந்திப்பது.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஶ்ரிய:பதிப்படி ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉.

தத்த்வஶேகரம்.

—[உபோத்காதம்]—

† பும்ஸ்பர்ஶக்லேஶ ஸம்பாவநாகந்தவிதுரமாய், ப்ரத்யக்ஷாதி

---

† நத்வா ஸ்ரீரங்கதாமேஶம் ஸ்ம்ருத்வா குருபரம்பராம் ।
கரோமி பாலபோதார்த்தம் தத்த்வஶேகரடிப்பணீம் ॥

பரமகாருணிகனான பேரருளாளன் உபயகாவேரிமத்யத்திலே பிள்ளை லோகாசார்யராக அவதரித்தருளி ஸகல சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக வேதாந்தார்த்தங்களை தத்த்வஶேகரப்ரபந்தரூபேண வெளியிடுகிறார். இப்ப்ரபந்தந்தான் அர்த்தபஞ்சகப்ரதிபாதகபரமாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலிது ப்ரகரணபஞ்சகமாயிருக்கும். 'ஸர்வஸ்மாத்பரனான நாராயணனுக்கு' என்று ப்ரதமப்ரகரணார்த்தத்தையும், 'ஸர்வப்ரகார பரதந்த்ரரான ஸர்வாத்மாக்களினுடையவும்' என்று த்விதீயப்ரகரணார்த்தத்தையும், 'ஸ்வரூபத்துக்கநுரூப புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தை' என்று மூன்றாம்ப்ரகரணார்த்தத்தையும், 'அநாதியாக—ஜ்ஞானவிஶேஷம்' என்று சதுர்த்தபஞ்சமப்ரகரணங்களுடைய அர்த்தத்தையும் ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்திருக்கையாலே. இதுதான் ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹமாகக் காட்டவற்றாயுமிருக்கும். ப்ரதமத்விதீயாத்யாயங்களில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜகத்காரணத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கையால் பரஸ்வரூபத்தையும், அதில் ஆத்மாதிகரணாதிகளில் ஜீவஸ்வரூபத்தை ஸ்பஷ்டமாக நிரூபிக்கையாலே ஜீவஸ்வரூபத்தையும், த்ருதீயாத்யாயத்தில் வைராக்யபாதமான ப்ரதமபாதத்தில் விரோதிஸ்வரூபத்தையும் மேலுபாஸநாதிஸ்வரூபஶோதநம் பண்ணுகையாலே உபாயஸ்வரூபத்தையும், நான்காவதத்யாயத்தில் உபாஸகனான சேதநனுடைய பலமான ப்ரஹ்மப்ராப்திப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கையாலே பலஸ்வரூபத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக இவ்விடத்திலு மருளிச்செய்கையாலே அதினுடைய ஸங்க்ரஹத்வமிதுக்குக் கூடுமென்றறியவும். ஸ்ரீபாஷ்யம் அத்யாய சதுஷ்டயாத்மகமா யிருக்கிறாப்போலே இதுவும் ப்ரகரண சதுஷ்டயாத்மகமாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். 'பும்ஸ்பர்ஶ' இத்யாரப்ய 'நிரூபணஜ்ஞாநவிஶேஷம்' இத்யந்தமுபோத்காதம். 'நாராயணன்' என்று துடங்கி 'அவனையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன' என்கிற பர்யந்தம் வக்ஷ்யமாண பரஸ்வரூப நிர்ணயஸங்க்ரஹம்.

ப்ரதமம் அபௌருஷேயத்வாதியுக்தங்களான வேதங்களையும், ததுபப்ரும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாதிகளையும், ப்ரமாணதமமாக அங்கீகரித்துக்கொண்டு பரபக்ஷநிரஸந பூர்வகமாக ஸ்வமதஸ்தாபநம் பண்ணியருளுகிறார்- (பும்ஸ்பர்ஶ)த்யாதிநா. க்ரந்தாதியில் பும்ஶப்தப்ரயோகம் பண்ணுகையாலே மங்களாசரணமும் அர்த்தாத்ஸித்தமென்று கண்டுகொள்வது. 'பும்ஸ்பர்ஶ' த்யாதிவாக்யத்தாலே வேதத்துக்கு அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வ நிர்தோஷத்வங்கள் அருளிச்செய்தாராயிற்று. 'அத ஏவ ச நித்யத்வம்' 'வேதாம்ஶ்சைகே ஸந்நிகர்ஷம் புருஷாக்யா꞉' என்று பூர்வோத்தரமீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரங்களிலிவ்வர்த்தம் ஸாதிக்கப்பட்டது. புருஷபுத்திமூல ப்ரமவிப்ரலம்பப்ர

ப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருந்துள்ள நிகிலவேதஜாதத்துக்கும், † தது³பப்³ரும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாதிகளுக்கும் க்ருத்யம்-ஸகலஸம்ஸாரிசேதநர்க்கும் தத்த்வஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிக்கை.

மாதாஶக்தி ரூபதோஷ சதுஷ்டய ஸம்பாவநாக³ந்த⁴ஶூந்யமாய் என்றபடி. (ப்ரத்யக்ஷாதி) என்கிறவாதிஶப்³த³ம் அநுமாநாதிபரம். (நிகில வேதஜாதத்துக்கும்) என்று ஸாமாந்யேந வருளிச்செய்தது- பூர்வோத்தரபா⁴க³பே⁴தபி⁴ந்நமான வேதம் ஏகஶாஸ்த்ரமென்று அறிவிக்கைக்காக. பூர்வமீமாம்ஸை என்றும், உத்தரமீமாம்ஸை என்றும் ஸபாவியாபே⁴தத்தாலும், கர்மப்³ரஹ்மரூபேணப்ரதிபாத்³யார்த²பே⁴தத்தாலும், ஜைமிநீயம் பா³த³ராயணமென்கிற கர்த்ருபே⁴தத்தாலும் ஶாஸ்த்ரபே⁴தமுண்டென்கிற ஶங்கைக்கு விஷயமாயிருந்ததேயாகிலும் நிரூபணீயமானவேதம் உபக்ரமோபஸம்ஹாரைக்யத்தாலே ஏகமாகையாலும், ப்ராஸாதா³தி³ நிர்மாணத்தில்போலே கர்த்ருபே⁴தமப்ரயோஜகமாகையாலும், பா⁴ரதாதிவசநங்களாலே ஸ்ரீவேதவ்யாஸப⁴க³வானுக்கு ஜைமிநி நேரே ஶிஷ்யனாகையாலும், 'யஜ்ஞேநதா³நேந' என்று ப்³ரஹ்மஜ்ஞாநத்துக்கு கர்மாபேக்ஷையுண்டாகையாலும், 'ஸம்ஹிதமேதச் சா²ரீரகஞ் ஜைமிநீயேந ஷோட³ஶலக்ஷணேநேதி ஶாஸ்த்ரைகத்வஸித்³தி⁴:' என்று வாக்யகாரரான போ³தா⁴யநருடைய வசநமுண்டாகையாலும், ப்ரத²மஸூத்ரார்த²விசாரத்திலப்படியே பா⁴ஷ்யகாரருமருளிச்செய்கையாலும், பூர்வோத்தரஶாஸ்த்ரங்களுக்கு ஐக்யம் ஸித்³த⁴ம். இத்தால் தத்த்வநிரூபணத்துக்கு முக்²யப்ரமாணம் வேதமென்றதாயிற்று. 'வேதா³: ப்ரமாணம்' 'த⁴ர்மஞ் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ப்ரமாணம் ப்ரத²மம் ஶ்ருதி:' 'ஆத³ள வேதா³: ப்ரமாணம்' என்னக்கடவதிறே.

†(தது³பப்³ரும்ஹணே)த்யாதி 'அநந்தா வை வேதா³:' என்கிறபடியே வேதமஸங்க்²யாதமாயிருக்கையாலும், அல்பஜ்ஞரான ஜீவர்களுடைய அர்த²மறிகை அஶக்யமாயிருக்கையாலும், பரமபுருஷனாலே நியமிக்கப்பட்டுள்ள பரமர்ஷிகள் கல்பந்தோறும் நிகிலஜக³து³பகாரார்த²மாக வேதார்த²ங்களைஸ்மரித்து அத்தை விஸ்தரமாகப்ரவர்த்திப்பித்த பூர்வபா⁴க³விவரணமான ஸ்ம்ருதிகளுக்கும், உத்தரபா⁴க³விவரணங்களான இதிஹாஸபுராணாதிகளுக்குமென்றபடி. இத்தால் உபப்³ரஹ்மணங்களான ஸ்ம்ருத்யாதிகளாலேயே வேதார்த²நிர்ணயம் பண்ணவேணுமென்றதாயிற்று. 'இதிஹாஸபுராணாப்⁴யாம் வேத³ம் ஸமுபப்³ரும்ஹயேத் । பி³பே⁴த்யல்பஶ்ருதாத்³வேதோ³ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி' என்னக்கடவதிறே. (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாதிகளுக்கும்) என்கிறவிடத்தில் ப்ரத²மம் த்³வந்த்³வஸமாஸம். அநந்தரம் 'ஸ்ம்ருதயஶ்ச இதிஹாஸபுராணாநி ச ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாநி' என்று த்³வந்த்³வக³ர்ப⁴மான த்³வந்த்³வம். த்ரிபத³த்³வந்த்³வமும் ஸாது⁴வேயாகிலும் இதிஹாஸபுராணங்களுக்குத்தரபா⁴கோ³பப்³ரம்ஹணத்திலே துல்யவதே³கக்ரியாந்வயத்வமிருக்கையாலும், 'இதிஹாஸபுராணம்' இத்யாதி த்³வந்த்³வப்ரயோக³ம் பலவிடங்களிலேயிருக்கையாலே 'அவயவப்ரஸித்³தே⁴ஸ்ஸமுதா³யப்ரஸித்³தி⁴ர்ப³லீயஸீ' என்கிறந்யாயமிங்கு ப்ரவர்த்திக்கையாலும் த்³வந்த்³வக³ர்ப⁴த்³வந்த்³வமேயுக்தம். ஆக தத்த்வநிர்ணயத்துக்கு முக்²யமான ப்ரமாணம் வேதமென்றும், தத³நுரோதே⁴ந ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாதிகள் ப்ரமாணங்கள், தத்³விருத்³த⁴ங்களானவைகள் அப்ரமாணங்கள் என்றுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. 'விரோதே⁴த்வநபேக்ஷம் ஸ்யாத் அஸதிஹ்யநுமாநம்' 'ஸ்ம்ருத்யந

†தத்த்வஜ்ஞாநமாவது- ஸர்வஸ்மாத்பரனான நாராயணனுக்கு, ஸர்வப்ரகாரபரதந்த்ரரான ஸர்வாத்மாக்களினுடையவும், ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபபுருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தை, அநாதியாக ப்ரதிபந்தித்துக்கொண்டு போருகிற கர்மஸம்பந்தத்தை, நிவர்த்திப்பிக்கு முபாயம்-*தச்சரணாரவிந்தஶரணாகதி என்கிற நிரூபணஜ்ஞாந விஶேஷம்.

வகாஶதோஷப்ரஸங்க இதி சேந்நாந்யஸ்ம்ருத்யநவகாஶதோஷப்ரஸங்காத்' என்று ஸூத்ரகாரர்களிவ்வர்த்தத்தை ஸ்தாபித்தார்களிறே. புராணாத்யபேக்ஷயா இதிஹாஸத்துக்கு ப்ரமாணப்ராபல்யமுண்டென்பது விஸ்தரேண பெரியடிப்பணியில் எழுதப்பட்டது. (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாதிகளுக்கும்) என்கிறவாதிஶப்தத்தாலே ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஶாஸ்த்ரம் சொல்லப்படுகிறது. அவற்றையுமிவர்தாமே ப்ரமாணமாக மேலே உதாஹரிக்கையாலே ஸ்ம்ருதிஶப்தத்தாலே அதுக்கும் மூலபூதமான விவற்றை ஸங்க்ரஹித்தருளினாராகவுமாம். இதிஹாஸபுராணஶப்தங்களாலே அவற்றில் ப்ரமாணதமத்வேந ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீபகவச்சாஸ்த்ரமு மர்த்தாதுக்தமென்னவுமாம். பகவச்சாஸ்த்ரம் மந்வாதிஸ்ம்ருதிகளுக்கு மூலபூதமென்னுமிடமும், இதிஹாஸாதிகளில் ப்ரமாணதமத்வேந ப்ரதிபாதிதமென்னுமிடமும் ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் (௨-௨-௪௧.) வ்யக்தம்.

† (தத்த்வஜ்ஞாநமாவது) இதி- ப்ரதமப்ரகரணத்தில் ஸர்வவிலக்ஷணனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபஶோதநம் பண்ணுகையாலே திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவஸ்தமான வகாரார்த்தத்தையும், அந்யஶேஷத்வத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்கிற அவதாரணவாசகமான வுகாரார்த்தத்தையும், த்விதீயப்ரகரணத்தில் ஜீவாத்மஸ்வரூபஶோதநமுகத்தாலே பகவச்சேஷத்வத்தை ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸ்தாபிக்கையாலே லுப்தசதுர்த்தீவிஶிஷ்டப்ரதமாக்ஷரோக்தஶேஷத்வாஶ்ரயபூத ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற த்ருதீயாக்ஷரமானமகாரார்த்தத்தையும், மூன்றும்ப்ரகரணத்தில் பூர்வப்ரகரணத்திற்சொன்ன ஶேஷத்வாஶ்ரயபூதனான ஜீவாத்மஸ்ரூபத்துக்கு அநுரூபமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே நாராயணபதகடித வ்யக்தசதுர்த்தியினர்த்தத்தையும், நான்காம்ப்ரகரணத்தில் கைங்கர்யத்தினுடைய விரோதிஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலே நமஃபதஸ்தஷஷ்ட்யந்தமான மகாரத்தினுடைய வர்த்தத்தையும், பஞ்சமப்ரகரணத்தில் விரோதிநிவ்ருத்திக்குபாயங்களான பக்திப்ரபத்திகளை யருளிச்செய்கையாலே நம:பதார்த்தத்தையும் விஸ்தரேணவருளிச்செய்கையாலே திருமந்த்ர வ்யாக்யாநமாயிருக்குமிப்ப்ரபந்தம். (ஸ்வரூபத்துக்கநுரூப புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தை) என்றது-ஸ்வரூபம் பகவச்சேஷத்வமே யாகையாலும், அது ஸித்திப்பது கிஞ்சித்காரத்தாலே யாகையாலும், 'நா கிஞ்சித்குர்வதஶ்ஶேஷத்வம்' என்று கிஞ்சித்காராபாவத்தில் அது ஸித்திக்கமாட்டாதாகையாலும், அந்த ஶேஷத்வஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான கைங்கர்யத்தை என்றபடி. 'ஸ்வரூபத்துக்கநுரூபமான கைங்கர்யம்' என்னாதே 'புருஷார்த்தமான' என்றருளிச்செய்ததுக்குக் கருத்து - கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தித்தே பெறவேண்டுவதொன்றாகையாலே. 'ஏதேஷாம் ஸம்ஸாரமோசநம் பகவத்ப்ரபத்திமந்தரேண நோபபத்யதே' என்கிற வேதார்த்தஸங்

† நாராயணன் ஸர்வஸ்மாத்பரனானபடி யெங்ஙனேயென்னில்,-பரத்வசிஹ்நங்களான ஜகத்காரணத்வ முமுக்ஷூபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்களுள்ளது இவனுக்கேயாகையாலே இவனே ஸர்வஸ்மாத்பரன்.

ஸ்ரீஹ ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார்—(அநாதியாக) இத்யாதி. (தச்சரணாரவிந்த ஶரணாகதி) என்றது-புருஷகாரபூதையான லக்ஷ்மீ விஶிஷ்டனாய், அவளாலே உதிதங்களான வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்ய ஜ்ஞாநஶக்திப்ராப்தி பூர்த்யாதிகளான வாஶ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகாஶ்ரிதகார்யாபாதக கல்யாணகுணபூர்ணனான நாராயணனுடைய, வஜ்ராங்குஶத்வஜஸரோருஹ ஶங்கசக்ரமத்ஸ்ய கலஶகல்பககல்பிதாங்க சரணஸரோஜங்களை, இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் தப்பாதவுபாயமாகப் பற்றுகையாகிற ப்ரபத்தி என்றபடி. இத்தால்-த்வயஸ்ய பூர்வவாக்யார்த்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று. ப்ரபத்திதானும்- ஸ்வதந்த்ரோபாயமாயும், பக்த்யுபாயத்துக்கு அங்கமாயுமிருக்கும். இவ்வர்த்தம் மேலே ஸ்பஷ்டமாகவருளிச்செய்கிறார். 'பக்தியோகநிஷ்டஸ்யாபி தந்நிர்வ்ருத்த்யர்த்தம் ததங்கத்வேந ப்ரபத்தேரபேக்ஷிதத்வாத், ப்ரபத்திநிஷ்டஸ்ய ஸ்வதந்த்ரதயோபாயத்வாச்ச (ப்ரபத்திமந்தரேண நோபபத்யதே) இத்யுக்தம்' என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹ வ்யாக்யாநத்தில் ஶ்ருதப்ரகாஶிகை. பக்த்யங்கதயா ப்ரபத்திபண்ணுமவர்களுக்கும், புருஷகாராபேக்ஷை ஆவஶ்யகமாகையாலே ப்ரஸித்திவாசகமான 'தச்' ஶப்தத்தாலே லக்ஷ்மீவைஶிஷ்ட்யஞ் சொன்னதுக்கு விரோதமில்லை என்றறியவும். 'அதிகாரித்ரயத்துக்கும்புருஷகாரமவர்ஜநீயம்' என்னக்கடவதிறே. ஆக இவ்வாக்யத்தால் வக்ஷ்யமாணார்த்தஸங்க்ரஹம்பண்ணியருளினாராயிற்று.

† 'ஸர்வஸ்மாத்பரன் நாராயணன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்தஸ்தாபநார்த்தம் ஆக்ஷேபபூர்வகம் 'ஸ்வஸ்ரீஹஸ்ய ஸம்க்ஷேபேணோபந்யஸ்யதே' என்று தீபத்திலே யருளிச்செய்தபடியே ஸங்க்ரஹேண வுபந்யஸித்தருளுகிறார்—(நாராயணனி)த்யாதிநா. (பரத்வசிஹ்நங்களான) என்றது-பரத்வலக்ஷணங்களான என்றபடி. (ஜகத்காரணத்வ) இத்யாதி 'காரணந்து த்யேய:' என்கையாலும், 'நாராயணமநுத்யாயேத்' என்கிருக்கையாலும், காரணபூதனானவனே முமுக்ஷூபாஸ்யனாகவேண்டுகையாலும், யாவனொருவன் முமுக்ஷூபாஸ்யனாகிறான், அவனே மோக்ஷப்ரதனாக வேண்டுகையாலும், வக்ஷ்யமாண ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி ஶதங்களாலே நாராயணனுக்கே ஜகத்காரணத்வாதிகள்ஸித்திக்கையாலும், 'மோக்ஷந்தாபயதி சதுர்முகாதீநாம் ஸர்வேஷாமபி விநா விஷ்ணுபக்த்யாகல்பகோடிபிர்மோக்ஷோ நவித்யதே' 'புருஷோ நாராயண: பூதம்பவ்யம் பவிஷ்யச்சாஸீத் ஸஏஷ ஸர்வேஷாம் மோக்ஷதஶ்சாஸீத்' 'முக்திப்ரதாதா ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுரேவ நஸம்ஶய:' 'மோக்ஷமிச்சேஜ்ஜநார்தநாத்' இத்யாதிகளிலும் நாராயணனுக்கே மோக்ஷப்ரதத்வம் கண்டோக்தமாகையாலும் பரத்வசிஹ்நங்களான ஜகத்காரணத்வ ரக்ஷகத்வஸம்ஹர்த்ருத்வ முமுக்ஷூபாஸ்யத்வமோக்ஷப்ரதத்வங்களிவனுக்கே அஸாதாரணமாகவுண்டாகையாலே இவனே ப்ரஹ்மருத்ரபுருஹூதாதிகளிற்காட்டில் பரன் என்றபடி.

† மஹோபநிஷத்தும், ஸுபாலோபநிஷத்தும், நாராயணோபநிஷத்தும், ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களும், 1 (ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத்) 2 (திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயணः) 3 (அத புருஷோ ஹவை நாராயணோऽகாமயத) 4 (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ) 5 (நாராயணோ ஜகந்மூர்த்திः) 6 (விஷ்ணோஸ் ஸகாஶாதுத்பூதம்) என்று-நாராயணாதி திவ்ய ஶப்தங்களாலே ஜகத்காரணத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே இவனே காரணபூதன்.

‡ சாந்தோக்ய வாஜஸநேய கௌஷீதக்யாதிகளில் 7(ஸதே) 8 (ப்ர

---

† தத்ரப்ரமாணாந்யுதாஹரதி—(மஹோபநிஷத்துமி) த்யாதி. 'ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீந் ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:' என்று ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளுக்கும் காரணபூதனாக நாராயணனைச் சொல்லிற்றிறே. 'நைவேஹ கிஞ்சநாக்ர ஆஸீத் × சக்ஷுஶ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண: ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோதேவ ஏகோநாராயண:' என்று ஸுபாலோபநிஷத்தில் ஷண்டத்வயத்தாலும் நாராயணனுக்கு ஸர்வாந்தர்யாமித்வாதிகள் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ஸர்வாந்தர்யாமி ஸ்ரீமந்நாராயணனே. இவ்வர்த்தமந்தர்யாம்யதிகரணத்தில் ஸாதிக்கப்பட்டது. நாராயணோபநிஷத்தில் ஷண்ட சதுஷ்டயத்திலும் நாராயணனுக்கே ஜகத்காரணத்வாதிகளுக்தமாயிற்று. 'இதிஹாஸபுராணாப்யாம்' என்று அவிஶதத்தை விஶதீகரிக்கும் ஸ்ம்ருத்யாதிகளைக்கொண்டு வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டுமாகையாலே உதாஹ்ருதஶ்ருதிகளுடைய வுபப்ரம்ஹணங்களான ஸம்ருத்யாதிவசநங்களை யுதாஹரித்தருளுகிறார்—(அபஏவே) த்யாதிநா. எல்லாஸ்ம்ருதிகளுங்கிடக்க மநுஸ்ம்ருதியை எடுத்ததற்கு ஹேது - இதினுடைய ப்ராமாணதமத்வத்தை த்யோதிப்பிக்கைக்காக. 'மந்வர்த்தவிபரீதாது ஸா ஸ்ம்ருதிர்ந ப்ரஶஸ்யதே' என்னக்கடவதிறே. 'யத்வைகிஞ்ச மநுரவதத் தத்பேஷஜம்' இதிஶ்ருதேஶ்ச. இவைற்றை 'மாநவம் யாஜ்ஞவல்க்யஞ்ச ஆக்நேயம் தாக்ஷமேவ ச। காத்யாயநம் வைஷ்ணவஞ்ச ஸ்ம்ருதிஷட்கந்துராஜஸம்' என்று ராஜஸஸ்ம்ருதிகளிலே பரிகணித்திருந்தாலும், ஸுபாலோபநிஷதுபப்ரும்ஹணத்வத்தாலே ஸாத்விகாம்ஶபூயஸத்வமுண்டாயிருக்கும். கிந்து ஹாரீதாதிகளிற்போல ஸாத்த்விகாஸாதாரணதர்மங்கள் முக்யத: ப்ரதிபாதிதங்களல்லாமையாலே ராஜஸேஷுபரிகணநம் பண்ணியிருக்கிறதென்றறியவும். 'அத்ர ஸுபாலோபநிஷதர்த்தோ பகவதாமநுநா அநுஸந்தீயதே' என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகை.

‡ ஆக 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்பரன்' என்றருளிச் செய்தாராய்நின்றார்கீழ்; இனி ஜகத்காரணத்வப்ரதிபாதகவாக்யங்களில் 'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்' 'ப்ரஹ்மவா இதமேகஏவாக்ர

1, மஹோப. ௧-௧-௧.
2. ஸுபா. ௬-௧.
3. நாராயணோப. ௧.
4- மநு. ௧-௮.
5. { பா.ர.ஶா.மோ. ௧௮௦-௧௧. / மாத்ஸ்யேச. ௫௨-௨௦.
6. வி.பு. ௧-௧-௩௧.
7. சா,உப. ௬-௨-௧.
8. ப்ரு.உப. ௩-௪-௧௦.

ஹ்ம) 1 (ஆத்மா)திஶப்தங்களாலேயும் சில வஸ்துக்களைக் காரணமாகச்சொல்லாநின்றதே யென்னில்; † பஶ்வதிகரணந்யாயத்தாலே ஸாமாந்யஶப்தமும் விஶேஷபர்யவஸாயியாகையாலே, ஸதாதிஶப்தங்களும் இவனையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன.

—[சதுர்முகவகாரணத்வபக்ஷாநுவாதம்.]—

‡ நந, 2 (ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே) 3 (யாதா யயாபூர்

ஆஸீத்' 'ஆதாம்வா இதமேகஏவாக்ர ஆஸீத்' என்று ஸத்-ப்ரஹ்ம-ஆத்மாதிஶப்தங்களாலும், ப்ரகரணாந்தரங்களில் பரஞ்ஜ்யோதிः பரமாத்மாதிஶப்தங்களாலும் காரணவஸ்துவை நிர்தேஶித்திருக்கையாலே ஸம்ஶயம்பிறக்குமாகையால் அந்தஸம்ஶயவாரணமுகேந பூர்வோக்தார்த்தத்தை ஸ்திரீகரித்தருளுகிறார்—(ஶாந்தோதிதே) த்யாதிநா. (ஸத் ப்ரஹ்மாத்மாதி) என்கிறவாதிஶப்தத்தால் ஆகாஶப்ராணேந்த்ர ப்ரஜாபதிஹிரண்யகர்ப்ப ருத்ரஶிவாதி ஶப்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

† (பஶ்வதிகரணந்யாய)மாவது 'பஶுநாயஜேத' என்கிறவிடத்தில் பஶு ஸாமாந்யவாசியான பஶுஶப்தமும் 'சாகஸ்ய வபாயா மேதஸः' என்கிற மந்த்ரத்தில் சொல்லுகிற சாக ஶப்தோக்த விஶேஷத்தில் பர்யவஸிக்கிறதென்று நிர்ணயிக்குமது. இது பூர்வமீமாம்ஸையில் (6-8-31) 'சாகோவா மந்த்ரவர்ணாத்' என்கிறவிடத்திலுக்தம். இத்தையே ஸாமாந்யவிஶேஷ ந்யாயமென்று சொல்லுவர்கள். அந்த ந்யாயத்தால் ஸாமாந்ய ஶப்தங்களான ஸதாதிஶப்தங்கள் விஶேஷமான நாராயண ஶப்தத்தில் பர்யவஸிக்கக்கடவன. இங்ஙனன்றாகில் ஜகத்துக்கு அநேககாரணத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஏககாரணத்வஞ் சொல்லுகிற ஏவகாரவடிதங்களான ஶ்ருதிகளுக்கும் விரோதம் வரும். ஆகையால் ஸாமாந்யஶப்தங்களுக்கு விஶேஷத்தில் பர்யவஸாநங் கொள்ளவேணும். 'ஸத்' ஶப்தமும் ப்ருஹத்வப்ருஹத்ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே ப்ரஹ்மஶப்தோக்த விஶேஷத்திலே பர்யவஸிக்கக்கடவது. ப்ரஹ்மஶப்தமும் சேதநாசேதநஸாதாரணமாயிருக்கையாலே, சேதநவாசகமான ஆத்மஶப்தோக்தவிஶேஷத்தில் பர்யவஸிக்கக்கடவது. ஆத்மஶப்தமும் ஸர்வசேதநஸாதாரணமாகையாலே நாராயணஶப்தோக்த விஶேஷத்தில் பர்யவஸிக்கக்கடவது ஹிரண்யகர்ப்ப ஶிவாதி ஶப்தங்கள் ஸாமாந்யஶப்தங்கள் என்று மேலே ஸுஸ்பஷ்டமாகையாலே விஶேஷ ஶப்தங்களாகமாட்டாது.

‡ ஆக இவ்வளவால் ஸமந்வயாத்யாயார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று; இதः பரமவாதிதாத்யாயார்த்தத்தை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார். அதில் ப்ரதமம் ஈக்ஷதிகர்மாதிகரணோக்த ந்யாயத்தாலே சதுர்முகனுக்கு ஜகத்காரணத்வாதிகளிலந்வயமில்லையென்னுமிடத்தை தர்ஶிப்பிக்கைக்காக தத்பக்ஷத்தை வுபந்யஸித்தருளுகிறார்—(நநு) இத்யாதியாலே. (ஹிரண்யகர்ப்ப) இதி-இந்தஶ்ருதி ப்ரஸித்தியனை ஹிரண்யகர்ப்பனையே காரணத்வேந சொல்லுகிறது. இதில் சொல்லு

---

1. ஐத-உப. க-க-க, 2. யஜு. ச-காண்டம். க-அ-௩.

3. தை-நா. சு-க-௩௯.

வமகல்பயத்) 1 (ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத) 2 (அஜஸ்ய நாபாவத்யேகமர்பிதம் யஸ்மிந் விஶ்வா பு⁴வநாநி தஸ்து²:) என்று † ஹிரண்யகர்பா⁴தி³விஶேஷஶப்³த³ங்களாலே சொல்லுகையாலே, ப்³ரஹ்மா காரணமாகக்குறையென்னென்னில்.—

—[தத்பக்ஷ நிராஸம்.]—

‡ அதுசொல்லவொண்ணாது; 3 (யோ ப்³ரஹ்மாணம் விதா³தி⁴ பூர்வம்) 4 (தத்ர ப்³ரஹ்மா சதுர்முகோ²ஜாயத) 5 (நாராயணாத்³ ப்³ரஹ்மா ஜாயதே) 6(ஸப்ரஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணே ஸமப⁴வத்) 7(விராஜோ அதி⁴பூருஷ:) 8 (யந்நாபி⁴பத்³மாத³ப⁴வந்மஹாத்மா ப்ரஜாபதிர் விஶ்வஸ்ருக் விஶ்வரூப:) 9 (ப்³ரஹ்மவை ப்³ரஹ்மாணம் புஷ்கரே ஸஸர்ஜ) 10 (ஹிரண்யக³ர்ப⁴ம் பஶ்யதி ஜாயமாநம்) என்று-ஸ்ருஜ்யனென்றும், 4 (நப்³ரஹ்மா) 11 (ப்³ரஹ்மாதி³ஷு ப்ரலீநேஷு) என்று ஸம்ஹார்யனென்றும், 12 (யுக³கோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்⁴ய பத்³மபூ⁴:। புந ஸ்த்ரைலோக்யதா⁴த்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி ஶுஶ்ரும:) 13 (ப்ராஜாபத்யந் த்வயா கர்ம பூர்வம் மயி நிவேஶிதம்) 14 (மமவேதா³ஹ்ருதா ஸ்ஸர்வே தா³நவாப்⁴யாம் ப³லாதி³த:) 15(யஸ்மாத்³ஈநபராயஸ்ய

கிற த⁴ர்மங்களவனுக்கே ஸம்ப⁴விக்கையாலே. 'ஸதா³யாரப்ருதி²வீந்த்³யாமுதேமாம்' என்கிறவண்டாந்தர்க³தபதா³ர்த²தா⁴ரணாதி³களும் அண்டாதி⁴பதியான இவனுக்குக் கூடும். 'யஸ்யசா²யாம்ருதம்யஸ்யம்ருத்யு:' என்கிற அம்ருதம்ருத்யுஶப்³த³ங்களும் தே³வபோ⁴க்³யமான அம்ருதத்தையும், ப்ராணங்களை அபஹரிக்குமதான ம்ருத்யுவையுஞ் சொல்லுகிறது. இவையிரண்டுக்கும் தந்நியாம்யத்வங்கூடும். ஆகையால் ப்ரஸித்³த⁴ ஹிரண்யக³ர்ப⁴பரமென்று பூர்வபக்ஷாபி⁴ப்ராயம்.

† (ஹிரண்யக³ர்பா⁴தி³ விஶேஷ ஶப்³த³ங்கள்) என்றது-ஸதா³தி³ஶப்³த³ங்கள்போலே கேவலஸாமாந்யமாயில்லாமல் விஶேஷ ஶப்³த³ங்களாயிருக்கையாலே ஹிரண்யக³ர்பா⁴தி³ ஶப்³த³ங்கள் விசேஷ நிஷ்ட²ங்கள் என்றபடி.

‡ அவனுக்கு ஸ்ருஜ்யத்வ ஸம்ஹார்யத்வ கர்மவஶ்யத்வாஜ்ஞத்வாதி³களுண்டாகையாலே காரணத்வ முமுக்ஷூபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரத³த்வங்கள் கூடாதென்றுத்தரமருளிச்செய்கிறார்—(அது சொல்லவொண்ணாது) என்று துடங்கி. 'யுக³கோடி ஸஹஸ்ராணி' என்கிற ஶ்லோகார்

---

1. யஜு.௨-காண்-௧-௧
2. யஜு.௪-காண்.௬-௨.
3. ஶ்வே-௬-௧௮.
4. மஹோப.௧-௨.
5. நாரா-௨ப.
6 ந்ருஸிஹ்மதாபநீ. ௧-௧.
7. புருஷஸூக்தம்.
8. மஹோப.
9. அத²ர்-மோபப்³ராஹ்மணம். பூர்வபா⁴க³ம். ௧-௧௬-௧.
10. ஶ்வே-௪-௧௨.தை-நா-௬-௧௦.
11. விஷ்ணுத⁴ர்மே-௭௦-௨௦.ஸார-ஸஹா-௪௩-௧௫.
12. இதிஹாஸஸமுச்சயே ௧௪-௮.
13. உத்தரஶ்ரீராமா. ௧௦௪-௭.
14. ஸார-ஶா-மோ. ௩௪-௮-௩௩.
15. மாத்ஸ்யபு.௧௮௨-௮௫.

ஶிரஶ்ஸிந்நந்த்வயா மம) என்று- 'ஸர்வேஶ்வரஸமாராதநத்தாலே தன்பதம் பெற்றான்' என்றும், 'அஸுரர் கையிலே வேதங்களைப் பறி கொடுத்தான்' என்றும், 'ருத்ரனாலேபரிஹ்ருதனானான்' என்றும், இவனை க்கர்மவஶ்யனாகச்சொல்லுகையாலே.

† ஹிரண்யகர்ப யாத்ரு ப்ரஜாபதிஶப்தங்கள், அபர்யவஸாந

யம்—(ஸர்வேஶ்வரஸமாராதநத்தாலே) இதி. ' மம வேதாஹ்ருதாঃ' என்றதினர்த்தம்—(அஸுரர்கையிலே) இதி. 'யஸ்மாதநபராதஸ்ய' என்கிறதினர்த்தம்—(ருத்ரனாலே) இதி.

† காரணத்வ ப்ரதிபாதகவாக்யகதங்களான ஹிரண்யகர்பாதிஶப்தங்கள் நாராயணபரங்கள் என்று அருளிச்செய்கிறார்—(ஹிரண்யகர்பேத்யாதி) அத்ராயமபிப்ராயঃ—'ஹிரண்யகர்பஸ்ஸமவர்த்ததாக்ரே' என்கிறவிடத்தில் ஹிரண்யகர்பஶப்தமும் நாராயணபரம். 'அக்ரேஸமவர்த்தத' என்று காரணத்வஞ்சொல்லியிருக்கையாலே. 'பதிரேக ஆஸீத்' என்கிற வநவச்சிந்ந பதித்வமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே யுள்ளது. 'பதிம்விஶ்வஸ்ய' என்று நாராயணாநுவாகாதிஸித்தமாகையால், 'ஸதாதாரப்ருதிவீந்த்யாமுதேமாம்' என்கிற ப்ருதிவ்யாதிதாரணமும் நாராயணனுக்கே அஸாதாரணமாயுள்ளது. 'விஷ்ணுநாவித்ருதே பூமீ' 'ஏதஸ்யவாக்ஷரஸ்ய ப்ரஶாஸநே கார்கிதத்யாவாப்ருதிவ்யௌ வித்ருதௌ திஷ்டதঃ' 'விஷ்ணுரேதே தாதாரப்ருதிவீமபிதோ மயூகைঃ இத்யாதிஶ்ருதேঃ. 'யஸ்யசாயாம்ருதம்யஸ்யம்ருத்யுঃ' என்கிற காரணப்ரகரணஸ்தமான அம்ருதம்ருத்யுஶப்தங்கள் முக்தபத்த பரங்களாகையாலே பந்தமோக்ஷஹேதுத்வமும் அவனுக்கேயுள்ளது. 'ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோக்ஷஹேதுঃ' 'தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹபவதி' என்கையாலே. 'யஸ்யவிஶ்வஉபாஸதே' 'யத்ராதிஸூர உதிதௌவ்யேதி' என்று ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற வாதித்யாதி ஸர்வதேவதா நியமநமும் அவனுக்கே ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம். 'பீஷாஸ்மாத்வாதঃபவதே' 'கம்பநாத்' 'யஆதித்யேதிஷ்டந் யஸ்ஸர்வேஷுதேவேஷுதிஷ்டந்' இத்யாதிஶ்ருதேঃ. இந்த ஶ்ருதி பரமாத்மாவான நாராயணபரை என்று ஸ்பஷ்டமாகவே பாத்மபுராணத்தில் கோவர்தநபர்வதபூஜாநந்தரம் இந்த்ர ஸ்தவத்திலே 'அக்ரே ஹிரண்யகர்பஸ்த்வம் ஸந்தஸ்ய ஸமவர்த்ததா। த்வமேவைகঃபதிரபிபுருஷஸ்த்வம் ஹிரண்மயঃ। ப்ருதிவீந்த்யாமிமாம் தேவத்வமேவத்ருதவாந் ப்ரபோ। ஆத்மதாபலதா யஶ்ச விஶ்வஸ்ய ஜகதீஶ்வரঃ। உபாஸ்யஸே த்வம்த்ரிதஶைঃ ப்ரஶிஷம் ஜகதாம் பதே। அம்ருதம்சைவ ம்ருத்யுஶ்ச தவச்சாயே ஸநாதநே। தஸ்மை தேவாய ஹவிஷா விதேம ஹவிஷாவயம்' என்று விஶதீகரிக்கப்பட்டது. கிஞ்ச 'யமந்தஸ்ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி' வித்யுதঃ புருஷாததி' என்று ஸமுத்ராந்தர்வர்த்திவித்யுத்வர்ண புருஷப்ரதிபாதகத்தோடும், 'அம்பஸ்ய பாரே' 'என்கிற வநுவாகத்தோடும்,' ஹ்ரீஶ்சதே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ' என்கிற லக்ஷ்மீபதித்வ ப்ரதிபாதகமான வுத்தரநாராயணநுவாகத்தோடும், இந்தவஷ்டர்சத்துக்கு ஏகத்வமுண்டாகையாலே இதுவும் நாராயணபரமே. 'அத்பி யஸ்ஸம்ஸ்ருதோ ஹிரண்யகர்பஇத்யஷ்டௌ' என்றிறே தைத்திரீயத்தில் படிப்பது. அம்பஸ்யாநுவாகம் நாராயணபரமென னுமிடம் விஸ்தரேண பெரியடிப்பணியில் எழுதப்பட்டது. ஸ்ரீ விஷ்ணு

வ்ருத்தியாலேயாதல், அவயவ ஶக்தியாலேயாதல் (நாராயணப்ரவ்ருத்தியாலேயாதல்,) நாராயணவாசகங்கள்.

(அஜஸ்யநாபாவத்யேக மர்பிதம்) என்கிற விடத்தில், [அர்பிதம்] என்றது- ஆவிர்பூதம் என்றபடி. [ஏகம்] என்றது-புஷ்கரத்தை. 1 (அஜஸ்யநாபாவத்யேகம் யஸ்மிந் விஶ்வம் ப்ரதிஷ்டிதம்। புஷ்கரம் புஷ்கராக்ஷஸ்ய தஸ்மை பத்மாத்மநே நமஃ) என்று மஹாபாரதத்திலே வ்யாக்யாதமாகையாலே.

—[ருத்ரகாரணத்வபக்ஷாநுவாதம்.]—

† நநு 2 (யதா தம ஸ்தந்நதிவா நராத்ரிஃ நஸந்நசாஸச்சிவ ஏவ

ஸ்ம்ருதியில் 'ஹிரண்யகர்பஸ்ஸமவர்ததாக்ரே இத்யஷ்டாபிர்ஹவிர் நிவேதயேத்' என்று ஹமவதீயவிர்நிவேதநத்தில் விநியோகித்திருக்கையாலும் ஹமவத்ப்ரதிபாதகத்வமிதுக்குஸித்தம். ஹிரண்யகர்பஶப்தம்- 'ஹிரண்யகர்பஃ ஶத்ருவிநஃ' 'ஹிரண்யகர்போ பூகர்பஃ' 'ஹிரண்யகர்பம் த்வாமாஹுஃ' 'ஹிரண்யகர்போபகவாந்' 'ஹிரண்யகர்பஸ் ஸவிதா லோகக்ருத் லோகபி ருத்விபுஃ। அகாரவாச்யோ பகவாந் ஸ்ரீபூநீளாபதிஃ ப்ரபுஃ' இத்யாதிவசநங்களில் நாராயணபரமாகவுங் காண்கையாலே சதுர்முவனுக்கே ஸாதாரணமாகக் காணுகையாலே பரமவிஶேஷமான நாராயணஶப்தத்திலே பர்யவஸநமாய் அவனையே இந்த ஶப்தங்காட்டுகிறதென்றதாயிற்று. அத ஏவ தாத்ருஶவேதமும் நாராயணபரம். 'ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதா பூர்வ மகல்பயத்' என்கிறவாக்யம் * அம்ஹஸ்யாநுவாகஸ்தமாகையாலே. 'அநாதிநிதநோ தாதா' 'ஆதாரநிலயோ தாதா' 'ஏகஸ்ததி வேதபகவாந் தாதா நாராயணஸ்ஸ்வயம்' 'பத்மநாபஃ ப்ரஜாபதிஃ' 'பூர்வம்ப்ரஜாநி ஸர்கேத்வாமாஹுரேகம் ப்ரஜாபதிம்' 'ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுர்ப்ரஹ்மமயோமஹாந்। ஈஶ்வரந்தம் விஜாநீமஃ ஸபிதாஸப்ர ஜாபதிஃ' இத்யாதிகளிங்கே அநுஸந்தேயங்கள்.

† ஆக சதுர்முவ காரணத்வ ப்ரதிபாதக வாக்யங்களுக்கு நாராயணபரத்வம் ஸாதித்தார்; இனி ருத்ரகாரணத்வ ப்ரதிபாதகவாக்யங்களுக்கு நாராயணபரத்வம் ஸாதிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதமம் பூர்வபக்ஷத்தை ஸங்க்ரஹேண வுத்க்ஷேபித்தருளுகிறார்—(நநு யதா) இத்யாதிநா. இவ்விடத்தில் பூர்வபக்ஷிகளுக்கு அபிப்ராயம்—ஸத்ப்ரஹ்மாத்மாதி ஶப்தங்களுக்குவிஶேஷ ஶப்தஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகையாலே ஸர்வநிஷேதபூர்வக ஏவகாரவடித ஶிவஶப்தத்திலே அவைகள் பர்யவஸிக்கின்றன. 'ஏகோ ஹவை நாராயணஆஸீத்' என்கிற விடத்தில் ஹவைஶப்தம் 'ஸர்வாணிஹவா இமாநிபூதாநி ஆகாஶாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே. என்கிறவிடத்தில்போலே அநுவாதஸூசக மாத்ரம்; ஆகையாலிந்த வாக்யம் அநுவாதபரமாய் வாக்யாந்தரஸாபேக்ஷமாயிருக்கும். அதாவது 'ததிவாத்தமேவகாரஶ்ச ஸ்யாதுபாதேய லக்ஷணம்' என்கிறபடியே விதித்வஸூசக ஏவகாரத்தையுடைய 'ஶிவ

---

1. பார ஶா. சஎ-௫௮. 2. ஶ்வே. ௪-௧௮.

கேவலஃ) 1 (காரணந்துய் யேயஃ) 2 (ஸர்வைஸ்வர்யஸம்பந்ந ஸ்ஸர்வே

ஏவகேவலஃ' என்கிற வாக்யத்தாலே சொல்லப்பட்ட ஶிவஶப்தத்தை யேயநுவதிக்கிறது. ஆகையாலந்த நாராயணஶப்தமும் ஶிவஶப்த விஶேஷணமாய்க்கொண்டு அதிலே பர்யவஸித்து நிற்கும்.—என்று. இவ்விடத்தில் ஸித்தியாந்தம் 'அப்ராப்தே ஶாஸ்த்ரமர்த்தவத்' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸ்வதஃ ப்ராப்தமான விதிவாக்யத்துக்கு 'ஹவை' ஶப்தம் ஹஞ்ஜகமாகமாட்டாது. 'யதாதீநேயோஷ்டாகபாலஃ' என்கிறவிடத்தில் 'யதீவபூத்தயோமஃ ப்ராயம்யமித்யாதியுதிதேஶ்யலக்ஷணம்' 'என்கிறபடியே அநுவாதஸூசக 'யத்' ஶப்தமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், 'வசநாநித்வபூர்வத்வாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் விதித்வம் ஸ்யாபிக்கப்பட்டது ப்ரமாணாந்தராப்ராப்தமாயிருக்கையால். அப்படியே 'உபரிஹிதேவேஷீயோ யாரயதி' என்கிறவிடத்தில் ஹி ஶப்தமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் 'விதிஸ்துயாரணே பூர்வத்வாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் விதித்வம் ஸ்யாபிக்கப்பட்டது. ஆகையால் 'ஹவை' ஶப்தம்-ஸ்வதஃப்ராப்தமனவிதிக்கு ஹஞ்ஜகமன்று, அபிது ப்ரமாணாந்தரத்தாலே விதிஹீருத்தில் ப்ரயுக்தமான ஶப்தத்துக்கு மதிப்ரதர்ஶகமாமித்தனே. 'ஸர்வாணிஹவா' என்கிறவாகாஶகாரணத்வ வாக்யத்தில் அயோதீயத்வத்தாலே விதிக்கு ஹஞ்ஜகம் வருகையால் 'ஹவா' ஶப்தம் அநுவாதரூப ஜ்ஞாபகமாகிறது. இங்கே ப்ரமாணாந்தராப்ராப்தத்வத்தாலும், விதித்வஹஞ்ஜகா ஹவத்வத்தாலும், 'ஹவை' ஶப்தம்-ஸ்வதஃ ப்ராப்த விதித்வஹஞ்ஜகமாகமாட்டாது. 'ஶிவஏவ' என்கிற வாக்யத்தால் விதிக்கு ஹீநம்வாரதோ என்னில்-வராது, 'ஶிவாஸ்மேதஸந்து பம்யாநஃ' இத்யாதிகளிலே அர்த்தாந்தரபரத்வமுண்டாகையாலே ஸாமாந்யஶப்தமாகையால். ஸாயாரணமாகிலும் விதிஹஞ்ஜகமுண்டென்னில் 'ஸதேவ' இத்யாதிஶப்தத்தால் 'ஶிவஏவ' என்கிற வாக்யத்துக்கு அநுவாதத்வமுண்டு, ஆகையால் ஸாயாரணமான ஶிவஶப்தம் நாராயணபர்யவஸாயியாகக் கடவது, 'ஏகோஹவை' என்கிற வாக்யத்துக்கநுவாத ரூபத்வமுமுண்டு. ததாபி 'விஷ்ணுஸ்ததாஸீத் ஹரிரேவநிஷ்களஃ' இத்யாதிகளுடைய ஸமாநார்த்தவாக்ய ஶ்ரவணத்தாலே அநுவாதத்வமுண்டொழிய விருத்தியார்த்தபரவாக்யாநுவாதத்வமுண்டாகமாட்டாது. ஶிவகாரணத்வாநுவாதமென்னும் பக்ஷத்தில் 'நப்ரஹ்மாநேஶாநஃ' என்கிற வகந்தரவாக்யத்தோடும், 'த்ருயக்ஷஃ ஶூலபாணிஃ புருஷோஜாயத' என்கிற வாக்யத்தோடும் வ்யாஹதியுண்டாம். ஆகையால் 'யதாதமஃ' என்கிற வாக்யம்-நாராயணபரத்வப்ரதிபாதக வாக்யாநுவாதபரம். இந்தவநுவாதவாக்யத்துக்கு புரோவாத வாக்யம் 'அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே' × நஸந்நாஸந்நஸதஸத' என்றும் 'நைவேஹகிஞ்சநாக்ர ஆஸீத் அமூலமநாயாரமிமாஃ ப்ரஜாஃ ப்ரஜாயந்தே திவ்யோ தேவஏகோநாராயணஃ' என்றுஞ்சொல்லுகிற ஸுபாலோபநிஷத்துமுதலானவை. இதில் 'யத்' ஶப்த 'ஹவை' ஶப்தாதியுபயந்யரஹிதத்வேந அநுவாதத்வாஹாவ முண்டாயிருக்கையாலும் புரோவாதத்வம் ஸம்ஹவிக்கையாலும், ஶப்தத்தாலேயே 'யதாதமஃ' என்கிற ஸரூபத்வமுண்டாயிருக்கையாலும். இப்படி ஸுபாலோபநி

1. அயர்வஶிகா. 2. அயர்வஶிகா.

ஶ்வரஶ்ஶம்பு⁴ராகாஶ மத்⁴யே த்⁴யேய:) என்று-ஶ்வேதாஶ்வதராத²ர்வ ஶிவாதி³களிலே ருத்³ரனைக் காரணபூ⁴தனாகச்சொல்லா நின்றதே யென்னில்.

—[தத்பக்ஷ நிராஸம்.]—

† அதுவுமநுபபந்நம்; 1 (ப்⁴ரூமத்⁴யாத் த்ர்யக்ஷஶ்ஶூலபாணி: புருஷோஜாயத,) 2 (நாராயணாத்³ ருத்³ரோ ஜாயதே) 3 (லலாடாத் க்ரோத⁴ஜோ ருத்³ரோ ஜாயத) 4 (இந்த்³ரோ வருண ஸ்ஸோமோ ருத்³ர: பர்ஜந்யோ யமோ ம்ருத்யு ரீஶாந:) 5 (த்ர்யக்ஷ: ஶண்ட² பரஶும்பு⁴ஜீஜநத்) 6 (ப்³ரஹ்மண: புத்ராய) என்று ஏவமாதி³வாக்யங்களாலே மஹோபநிஷத்தும், நாராயணோபநிஷத்தும், ஸுபா³லோபநிஷத்தும், ப்³ருஹதா³ரண்யகமும், அத²ர்வணமும், ஸாமவேத³மும் ஸ்ருஜ்யனாகவும், 7 (நேஶாந:) என்று ஸம்ஹார்யனாகவும் சொல்லுகையாலே.

ஷீ²வாக்யத்துக்கு பஜீவ்யத்வமுண்டாகையாலே தாத்³ருஶ வாக்யஸித்³த⁴மாய் ப்ரளயகாலஸ்தி²தனான நாராயணனை 'யதா³தம:'என்றநுவதி³த்து, அவனுக்கு தமஸ்ஸம்ப³ந்த⁴த்தாலே ப்ராப்தமாகிற வமாங்க³ள்ய ஶங்காநிரஸநார்த²மாக 'ஶிவஏவகேவல:' என்றும் வாக்யத்தாலே ஶக்த்யா மங்க³ளரூபத்வத்தையே விதி⁴க்கிறது. ஏதாத்³ருஶமங்களரூபனான நாராயணனுக்கு 'தத³க்ஷரம்' என்று 'ஏதத்³வைதத³க்ஷரம் கா³ர்கி³ ப்³ராஹ்மணா அபி⁴வத³ந்தி அஸ்தூ²லம்' என்கிற ப்³ருஹதா³ரண்யக கா³ர்கி³ ப்³ராஹ்மணோக்த ஸர்வாமங்க³ள ப்ரத்யநீக மங்க³ளகு³ணகதாநமான வக்ஷரஶப்³த³வாச்யமான பரப்³ரஹ்மத்தை வுபதே³ஶித்து, 'தத்ஸவிதுர்வரேண்யம்' என்கிற வித்தாலே கா³யத்ரீயான பரப்³ரஹ்மவித்³யாப்ரதிபாத்³யத்வத்தைச் சொல்லி 'ப்ரஜ்ஞாசதஸ்மாத்' என்று ஶாஸ்த்ரஸித்³த⁴நிகி²ல ஜக³ஜ்ஜந்மாதி³காரணீபூ⁴த ஸர்வஜ்ஞத்வாதி³ விஶிஷ்டமான ப்³ரஹ்மத்தை ரூபத உபதே³ஶிக்கையாலே இவ்வாக்யம் நாராயணபரத்வ ப்ரதிபாத³க பரமென்னுமிடம் ப்ரகரணத்தாலும் ஸித்³த⁴ம்-என்று. அயமர்த²மேஸவயஸ்வேோபவக்ஷ்யதே.

† தஸ்யோத்தரமாஹ—(அதுவுமநுபபந்நமி)தி. சஸ்த³-பூர்வோக்த சதுர்முக² காரணத்வவாத³ஸமுச்சய:. தஸ்யஹேதுமாஹ—(ப்⁴ரூப்⁴ரூமத்⁴யாத்) இத்யாதி³. சிலஶ்ருதிகளிலும் புராணாதி³களிலும் ருத்³ரனுக்கு நாராயணாஜ்ஜந்யத்வமும், சதுர்முகா²ஜ்ஜந்யத்வமுஞ் சொல்லியிருந்ததேயாகிலும் 'சதுர்முக²ஸ்ய நாராயணாத்மகத்வாத் ருத்³ரஸ்ய நாராயணஸ்ருஷ்ட்ருத்வ ஶ்ருதிஶ்சாவிருத்³த்⁴யா' என்கிற ஶ்ருதப்ரகாஶிகா ஸ்ரீஸூக்திப்ரகாரத்தாலேயாதல், ஏவம்ருத்³ரஸ்யப்³ரஹ்மாநுஜத்வ ப்³ரஹ்மபுத்ரத்வே அபிகல்பபே⁴தா³த் உபபத்³யேதே' என்கிறஸ்தோத்ர ரத்நபா⁴ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திப்ரகாரத்தாலேயாதல் அவிரோதே⁴ந பரிஹரித்துக்கொள்ளக்கடவது.

1. மஹோப-௧-௩.
2. நாராய-உப.
3. ஸுபா³-௨-வ.
4. ப்³ரு-உப.௩-௮.
5. அத²ர்வ.
6. ஸாம.
7. மஹோப. ௧-௧.

† ஶதபதப்ராஹ்மணத்திலே 1 (ஸம்வத்ஸரே குமாரோ ஜாயத, ஸோரோதீத், தம் ப்ரஜாபதிரப்ரவீத், குமார கிம் ரோதிஷி, யச்ச்ரமாத் தபஸோऽதிஜாதோऽஸீதி, ஸோऽப்ரவீத், அநபஹதபாப்மாஹமஸ்மி) இத்யாதிகளிலே-ருத்ரன் உத்பந்நனானவளவிலே ரோதநம்பண்ண, அவனைப்பார்த்து ப்ரஜாபதி ‘நீ அழுகிறதென்’ என்று கேட்க, ‘நான் அநபஹத பாப்மா, என் பாபங்கள் போம்படி யெனக்கு நாமகரணம் பண்ண வேணும்’ என்ன, இவனழுகையாலே ‘உனக்கு ருத்ரனென்று பேராகக்கடவது’ என்ன, ‘எனக்கின்னமும் சிலபேர்கள் வேணும்’ என்ன, பவ ஶர்வ ஶாந பஶுபதி பீமோக்ர மஹாதேவ ரூபமான நாமஸப்தகத்தையும் அஷ்ட மூர்த்தித்வத்தையுங் கொடுத்தானென்று சொல்லிற்று.

‡ இதுதான், ஸ்காந்தபுராணத்திலே 2 (உந்மத்தவதுந்மத்தஃ ப்ரஹஸஃ ப்ரஹஸந்நபி ராத்ரௌ ஶ்மஶாநே பர்யடஸி தத்கிமேதத்த்வேஶ்வர) இத்யாதியாலே தேவி ‘ஶ்மஶாநபர்யடநந்துடக்கமான நிஹீநவ்ருத்திகளை நீ அநுபவிக்கைக்கடியென்’ என்று கேட்க, 3 (அஹம் ஶோணிதபங்காலஃ கராலவதநோऽம்பிகே ரௌத்ரே முஹூர்த்தே ஸம்பூதோ ஹரே ரோதிமி விஸ்வரம்) இத்யாதியாலே - தன்னுடைய உத்பத்தியையும் ரோதநத்தையும் நாமஸப்தக மூர்த்யஷ்டகங்களையும்பெற்றபடியையுஞ்சொல்லி, 4 (ரௌத்ரே முஹூர்த்தே ஜாதோ

---

† ஶ்ருதிகளில் ருத்ரனுக்கு ஸ்ருஜ்யத்வஸம்ஹார்யத்வங்கள் சொல்லுகையாலே காரணத்வங் கூடாதென்பதை யருளிச்செய்து தத்ஸ்திரீகரணார்த்தமாக கர்மவஶ்யத்வாஜ்ஞத்வாஶக்திமத்த்வாதிகளையும் விஸ்தரேணவருளிச்செய்கிறார்—(ஶதபதே) த்யாதிநா. இப்படியே ஶைலாலிப்ராஹ்மண ஶதருத்ரீய ப்ராஹ்மணாதிகளிலுங்கண்டுகொள்வது. ‘குமாரஃ ஜாயத’ என்கிறவித்தால் ஸ்ருஜ்யத்வமும், ‘அநபஹதபாப்மா ஹ மஸ்மி’ என்கிறவித்தால் கர்மவஶ்யத்வமும், ‘ஹவோஸீதி, த்யாதிகளாலே தத்ப்ரஸாதிதை ஶ்வர்யத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

‡ ‘இதிஹாஸபுராணாப்யாம்’ என்கிறபடியே உதாஹ்ருதஶ்ருதிக்குத் தகுதியானவுபப்ருஹ்மண வசநத்தைக்காட்டுகிறார்—(இதுதானி)தி. (இதுதான்) என்றது-ஶதபதஶ்ருத்யர்த்தந்தான் என்றபடி. (இவ்விடத்திலே) என்றது-ஸ்காந்தபுராணத்திலே என்றபடி. (ப்ரஜாபதிஸம்வாதத்தாலே) என்றது - ‘ப்ரஜாபதேஶ்சகஶ் ஶுக்தஃ’ என்கிற ப்ரஜாபதி ஸம்வாதத்தாலே என்றபடி, (இந்தஶ்ருதியில்) என்றது-ஶதபதப்ராஹ்மண ஶ்ருதியில் என்றபடி. (இந்தஸ்ம்ருதியில்) என்று பாடமானபோது ‘ப்ரஜாபதேஃ’ என்கிற ஸ்காந்த புராணத்திலிருக்கிற ப்ரஜாபதி ஸம்வாதமென்றபடியாம்.

---

1. ஶதபத.கா-௧-௧-௫-௮.
2. ஸ்கா - ஶைவத்திலுங்காண்கின்றன. ஶைவ-பு-ஸநத்-ஸம் ௫0-௧௫.
3. ஶை-பு-ஸ-ஸம் 30-20.
4. ஶை-பு-ஸ.ஸம்.௫0-௬௭, ௪௧.

ஹம் ரௌத்ரகர்மா ததோ ஹ்யஹம்। யதிஹவத்யுசிதம் கர்ம புருஷஸ்ய ஶிரேஸ்ஸதே। தத்தேநாவஶ்யகர்தவ்யம் ம்ருஜாவா யதிவேதரத்। ப்ரஜாபதேஶ்ச கஶ்ஶக்த ஆதேஶம் கர்துமந்யதா) இத்யாதியாலே தன்னுடைய நிஹீநாசரணஹேது கர்மமென்று சொன்னனென்று வ்யாவியாதமாய்த்து. இவ்விடத்திலே, (ஹரேரோதிமிவிஸ்வரம், ததோ மாம் பாணிநா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா லோகேஶஃ ப்ராஹ.கேஶவஃ) என்று-ஹரி கேஶவஶப்தங்களாலே உபக்ரமித்து, ப்ரஜாபதிஶப்தத்தாலே உபஸம்ஹரிக்கையாலே, இந்த ஶ்ருதியில் (ஸ்ம்ருதியில்) ப்ரஜாபதி ஶப்தமும் நாராயண பர்யவஸாயியாகக்கடவது.

† மார்கண்டேய வைஷ்ணவபுராணாதிகளிலேயும், 1 (ருத்ரஸர்கம் ப்ரவக்ஷ்யாமி தந்மே நிகதித ஶ்ஶ்ருணு) என்று இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று.

‡ 2 (அஸ்ய தேவஸ்ய மீடுஷ:) 3 (மஹாதேவ ஸ்ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ) என்று இவனுடைய பதமும் கர்மாதீநமென்று சொல்லிற்று.

---

† இன்னமும் ஸ்ருஜ்யத்வத்திலுப லிங்கமணங்களை தர்ஶிப்பிக்கிறார்—(மார்கண்டேயே)தி. ஆதிஶப்தத்தால்-பாத்மோத்தர நாரஸிம்ஹ வாராஹபாகவத லைங்க ப்ராஹ்மவாயு புராணாதிகளும், ஸ்ரீராமாயண பாரதங்களுஞ் சொல்லப்படுகிறது.

‡ இவனுக்கு காரணத்வமில்லாமைக்கு ஹேத்வந்தர மருளிச்செய்கிறார்— (அஸ்யே)தி. 'அஸ்ய தேவஸ்ய மீடுஷோ வயோ விஷ்ணோரேஷஸ்ய அவப்ருதே ஹவிர்பிஃ விதேஹி ருத்ரோ ருத்ரியம்மஹத்வம் இதிபஹ்வ்ருசஶ்ருதிஃ. (அஸ்ய) ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணனாய் ஶ்ருத்யாதிப்ரஸித்தியனாய், (தேவஸ்ய) அநிதரஸாதாரணமாய் அத்யத்புதமாய் அப்ரதிஹதக்ரீடாவிஜிகீஷா வ்யவஹாரத்யுதிஸ்துதிப்ரவ்ருத்தி நித்யநிரவத்ய நிரதிஶயாநந்த கல்யாணகுணகணமஹோததியாய், (மீடுஷஃ)- 'மிஹ-ஸேசநே' என்கிற தாதுவிலேநிஷ்பந்நமாய், மீடுஷ:-ஸேக்துஃ' என்றாய், ஸேக்துஃ-என்றது-தாதுஃ என்றாய், உதாரன் என்றபடியாய், அதாவது-ஸகலபலப்ரதனாய்,(ஏஷஸ்ய)-அபிமதபலார்த்தத்தையும் பொருட்டுயாசநீயனாய், (அஸ்ய-விஷ்ணோஃ)-ஸர்வவ்யாபநஶீலனாய், ஸர்வாந்தர்யாமியான நாராயணனுடைய, (அவப்ருதே)-ஸர்வமேதாவப்ருதத்திலே, (ஹவிர்பிஃ)-விஷ்ணுவைக்குறித்து ஸமர்பித்தஸ்வாத்மபர்யந்த ஹவிஸ்ஸுக்களாலே. (வயஃ)- ஶரீரதயாங்கபூதனான, (ருத்ரஃ)-உத்பந்நனமளவில் அழுகையாலே ருத்ரன் என்கிறபேரையுடைய ஸம்ஹார கர்தாவானஶிவன், (ருத்ரியம் மஹத்வம்)- ருத்ரஸம்பந்தியான ஸம்ஹர்த்ருத்வரூபமஹத்வத்தை, (விதேஹி)- பெற்றான். (ஹி) என்று-ப்ரஸித்தியிலைச் சொல்லுகிறது. ஹேதுவாதல்.—என்றிதுக்குப்பொருள்.

---

1. மார்க.பு.ருஉ.க.வி-பு.க.அ.க. 2. பஹ்வ்ருசஶ. 3. பார.ஶா-உ०-கஉ.

† ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே, I (தவ விஷ்ணோ: ப்ரஸாதேந மயா தத்த்ரிபுரம் ஹதம்......தஸ்ய பாபஸ்ய தோஷேண நஶக்நோமி விசேஷ்டிதும்) என்று- த்ரிபுரதஹநத்தாலுண்டான பாபமடியாக, யோகமாயை, ஐஶ்வர்யநாஶம், ஹ்ருதயஸந்தாபம், நிஶ்சேஷ்டித்வங்கள் இவனுக்குண்டாய்த்ததென்றும் சொல்லிற்று.

---

† இன்னமுமிவனுக்கவரத்வத்தில் ஸ்ரீவராஹபுராண வ்ருத்தாந்தத்தைக்காட்டுகிறார்—(ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே) இதி. அதாவது-ஸ்ரீவராஹபுராணத்தில் நூற்றிமுப்பத்தாறு மத்யாயத்தில் ஸ்ரீவராஹநயனார் பூமிப்பிராட்டியைக்குறித்து அர்சாவதாரமாஹாத்ம்யமருளிச்செய்யுமவஸரத்தில் 'யாவனொருவன் ஶ்மஶாநஞ்சென்று ஸ்நாநஞ்செய்யாமல் அர்சாரூபியான என்னை ஸ்பர்ஶிக்கிறான். அவன் அவ்வபராதத்தாலே நிஹீநஜந்மத்தையடைந்து பூலோகத்தில் அநேகவர்ஷம்ஸஞ்சரிப்பன்' என்று அருளிச்செய்ய அத்தைக்கேட்டு 'ஏதந்மே பரமம் குஹ்யம்' என்று துடங்கி பிராட்டி 'ருத்ரனாலே பஹுதாப்ரஶம்ஸிதமாயிருந்துள்ள ஶ்மஶாநத்துக்கு தேவர் தோஷஞ்சொல்லாநின்றீர், இதுக்கடி என், அவற்றை யருளிச்செய்யவேணும்' என்று குதூஹலையாய்க்கேட்க 'ஶ்ருணு தத்வேந மே தேவி' என்றுதுடங்கி 'இவ்வர்த்தமிதுபர்யந்தம் ஜ்ஞாநிகளுமறிந்திலர், இவற்றை என்னிடத்தில் கேள்' என்று சொல்லி 'க்ருத்வா ஸுதுஷ்கரம் கர்ம' என்றுதுடங்கி 'த்ரிபுரதஹநத்தில் பாலர்களையும் வ்ருத்தர்களையும் கர்ப்பிணிகளான ஸ்த்ரீகளையும் வதஞ்செய்தபாபத்தாலே நஷ்டைஶ்வர்யாதிகனாய் தத்பாபவிமோசநகாமனாய் அதில் ப்ரவ்ருத்தனாய் அதிதுர்பலனான ருத்ரனை நான் பார்த்து 'நீ இப்படி நிற்பதற்கடி என்' என்று கேட்டும், 'உன்னுடைய ஹிதார்த்தமாகவே நானிவ்விடம் வந்தது' என்று சொல்ல, அவனும் 'ததோ மம வச: ஶ்ருத்வா' என்றுதுடங்கி என்னுடைய வசநத்தைக்கேட்டவுடனே லப்தஸம்ஜ்ஞனாய் பாபஸந்தப்தலோசநனாய்க்கொண்டு மதுரமான வார்த்தையைச் சொன்னான். அதாவது-'ஶ்ருணு தத்வேந மே தேவ' என்று துடங்கி 'உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே த்ரிபுரதஹநஞ்செய்தவிடத்தில் கர்ப்பிண்யாதிகளைவதஞ்செய்த பாபத்தால் நஷ்டைஶ்வர்யகனானேன்' என்கிறமுதலானவைகளைச்சொல்லி 'என்னுடைய யிந்த து:கங்களெல்லாம் நஶித்து ஶுத்திய ஸ்வபாவனாம்படிக்குபாய மருளிச்செய்யவேணும்' என்று கேட்க, நானும் 'ஏவஞ்சிந்தாத்மநஸ்தஸ்ய மயா ருத்ரஸ்ய பாஷிதம்। கபாலமாலாம் நிருஹ்ய த்வா ஸமலம் கச்ச ஶங்கர' என்றுசொல்ல, பின்பவனும் 'உவாச மாம் புநர்வ்யக்தம் மாம் போதய ஜகத்பதே। கிந் நு ஶஸ்ஸமலோ விஷ்ணோ யத்ர கச்சாமஹே வயம்' என்று கேட்க, 'ததஸ்தஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா ஶங்கரஸ்ய மஹேஶ்வரி। தத்பாபஶோதநார்தாய மயா வாக்யம் ப்ரபாஷிதம்। ஶ்மஶாநஸமலம் ருத்ர பூதிகோவ்ருண கந்யிக:' என்று துடங்கி அவனுக்கு தத்பாபவிஶோதநார்த்தமாக ஶ்மஶாநவாஸாதிகளை விதித்து, பின்பு 'என்னுடைய பக்தரான கௌதமரிஷியினுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பரிஶுத்தனாவாய்' என்று வரங்கொடுத்து அந்தர்பவித்தபடியைச்சொல்லி 'ருத்ரோபி ப்ரமதே தத்ர ஶ்மஶாநே பாபஸம்வ்ருதே। அதோ நரோசதே பூமே ஶ்மஶாநம்

I. வராஹபு. க௩௬-௩க.

† 1 'ததோ வாக்யாந் முநீந்த்ரஸ்ய தேவோ பாலேந்து ஶேகர:। ஶங்கரஸ் ஸிந்நலிங்கஸ்து காநநே விசசாரஹ। ஏவம் ஶாபோ யதா ஸ்மாகம் தாபஸீயாம் உத்தஸ்ஸாதாருண:। அவஶ்யகரணீயம்மே ததா காஷ்டமயம் வபு:) என்று ஸ்ரீருத்ரத்தப்தந்நிஶாபங்களாலே ஸிந்நலிங்கத்வ காஷ்டரூபத்வங்களு முண்டாய்த்தென்று ப்ராஹ்மபுராணத்திலே சொல்லிற்று.

வாயவ்யத்திலே, ‡ 2 (ததோ ஸிவ்யாஹ்ருதோ தக்ஷோ ருத்ரம் ஸோ ஸீயஶபத் புந:। யஸ்மாத் த்வம் மத்க்ருதே க்ரூரம் ருஷீந் வ்யாஹதவாநஸி। தஸ்மாத் ஸார்த்தம் ஸுரைர்யஜ்ஞே ந த்வா யக்ஷ்யந்தி வை த்விஜா:। ஹுத்வாஹுதிம் தவ க்ரூராமபஸ்ஸ்ப்ருஶ்யந்து கர்மஸு)

மேகதாசக। யத்ர ருத்ரக்ருதம் பாபம் ஸ்திதம் கில ஸுமாவஹம்। ஏதத் தேகயிதம் ஸத்ரே ஸ்மஶாநம்மே ஜுகுப்ஸிதம்' என்று பாபஸம்வ்ரதமாநஸ்மஶாநத்திலே ருத்ரன் ஸஞ்சரணம்பண்ணிக்கொண்டுயிருக்கிறான். ஆகையாலேதான் ஸ்மஶாநமெனக்கு ருசிக்கிறதில்லை' என்று விஸ்தரேணசொல்லப்பட்டது. இத்தால் த்ரிபுரதஹநத்தாலே ருத்ரனுக்கு ஒரு வைபவஞ்சொல்லுகிறவர்கள் நிரஸ்தராநார்கள். 'விஷ்ணுராத்மா பகவத:' 'த்ரிபுரம் ஜிகாம்ஸத: பூர்வம் ப்ரஹ்மணா விஷ்ணுபஞ்ஜரம்। ஶங்கரஸ்ய குருஶ்ரேஷ்டரக்ஷணாய நிரூபிதம்' இத்யாதிகளைக் கண்டுகொள்வது.

† புநஸ்தஸ்யாவரத்வே ஹேத்வந்தரமாஹ—(ததோ வாக்யாந் முநீந்த்ரஸ்யே)தி. (இஜ்யத்வாதீ)தி முமுக்ஷுக்களான பகவந்நிஷ்டர்களாலே ருத்ரனுக்கு இஜ்யத்வாதி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றென்றபடி. சிலருக்கு பூஜ்யனாகவுஞ்சொல்லப்பட்டதிறே. ஆகையாலவைகளுக்கு வையர்த்த்யம் வாராமல் முமுக்ஷுக்களான வதிகாரிகளிலிதரர்களான வதிகாரிகளுக்கு 'அவன்பூஜ்யன்' என்று சொல்லவேணும். அத ஏவ 'அதோ விதிஶிவாதீநாம் ஸஜநம் த்யாஜ்யமேவந:। அபவர்க்கார்த்திநாம் லக்ஷ்மீகாந்த பாதாப்ஜஸங்கிநாம்' என்று சொன்னார்கள். 'நாந்யம் தேவம்நமஸ்குர்யாத்' 'ப்ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்டஞ்ச' 'ப்ரஹ்மருத்ராதிவஸதிம் ஸ்மஶாநம் ஶவமேவச। அடவீம்ராஜயாகிஞ்ச தூரத: பரிவர்ஜயேத்' 'நஹ்யஹம் ஶங்கரோருத்ர: ஸம்ஹர்த்தா தாமஸோஹர:। நதீந: கபாலீவிதித: விஶ்வாத்மா நோபபத்யதே। ஈஶ்வரோஹி ஜகஸ்ஸ்ரஷ்டா ப்ரபுர்நாராயணோஹரி:। ஸத்வாத்மகோஸௌ பகவாந் இஜ்யதே ஸர்வகர்மஸு' இத்யாதிவசநங்களநுஸந்தேயங்கள்.

‡ 'ததோஸிவ்யாஹ்ருத:' என்கிற ஶ்லோகம் வாயவ்யத்திலில்லை. 'யஸ்மாத்' தொடங்கியிருக்கின்றன. ப்ரஹ்மபுராணத்தில் பூர்ணமாகயிருக்கின்றன.

---

1. இந்தவசநங்கள் ப்ரஹ்மபுராணத்தில் காணவில்லை.
2. வாயுபு. பூர்வவ. ௩௦-௬௩-௬௪. ப்ரஹ்மபுராணேச ௩௦-வதத்யாயத்ல்காண்க.

என்று 1 (அப உபஸ்ப்ருஶதிமேய் யத்வாய - நாங்வீக்ஷேத - யதுங்வீக்ஷேத - சக்ஷுரஸ்ய ப்ரமாயுக°ஸ்யாத் - தஸ்மாங்நாங்வீக்ஷ்யஃ) என்று ஶ்ருதியிலேபோலே - உக்ஷ ஶாபத்தாலே இஜியத்வாஜி நிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்று.

மாத்யஸ்யபுராணத்திலே, 2 (யஸ்மாதுநபராயஸ்ய ஶிரஶ் ஹிங்நங் த்வயாமம தஸ்மாச்ஶாபஸமாயுக்தஃ கபாலீ த்வம் ஹவிஷ்யஸி......விஷ்ணோஃப்ரஸாதாத் ஸுஶ்ரோணி கபாலங் தத்ஸஹஸ்ரயா ஸ்ஃபுடிதம் பஹுயா யாதம் ஸ்வப்நலப்யங் யதா யயா) என்று ப்ரஹ்மாவாலே யிவன் ஶாபோப ஹதனானபடியையும், ஸர்வேஶ்வரன் இவன் ஶாபத்தைப்போக்கினபடியையுஞ் சொல்லிற்று.

விஷ்ணுபுராணத்திலே, க்ருஷ்ண வைஹவமறியாதே, தன்னையாஶ்ரயித்த பாணனை நோக்குகைக்காக ஸபரிகரனாய் வந்து க்ருஷ்ணனோடே யெதிரிட்டு, 3 (ஜ்ரும்ஹாஷி ஹதஸ்து ஹரோ ரயோபஸ்ய உபாவிஶத் நஶஶாக ததா யோத்து யங் க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்டகர்மணா) என்று - தானும் பரிகாரமும் தோற்றுத் தேர்த்தட்டிலே விழுந்துகிடந்து, 4 (க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநே த்வாம் புருஷோத்தமம்) என்று பின்பு க்ருஷ்ணவைஹவத்தை யுணர்ந்து பாணனுடைய ப்ராணப்ரதாநார்யமாக க்ருஷ்ணனை யிரந்தானென்றும்;

ஸ்ரீவிஷ்ணுயர்மோத்தர ஸ்ரீராமாயணங்களிலே, 5 (விஷ்ணோராயிக்யமங்விச்ஹ°ஸ்தஸ்ய மாயாவிமோஹிதஃ க்ருதவாநஸ்மி தேவேஶோ தேவவாக்யேந விக்ரஹம்) என்று - ஹமவங்மாயாவிமோஹிதனாய் விஷ்ணுவோடே யெதிரிட்டு, 6(ஆரோபிதுங் நமேஶக்தி ஸ்ஸர்வயத்நேநசாப்யஹவத்) என்று அவன் கையில் வில்லை வளைத்து நாணிலேயேறிடவும் மாட்டாதே, 7 (ததாது ஜ்ரும்ஹித° ஶைவங் யநுர்வீமபராக்ரமம் ஹுங்காரேண மஹாதேவ ஸ்தம்ஹிதோய த்ரிலோசநஃ) என்று - வில்லும் முறிந்துபோய் தானும் ஹுங்காராஹிஹதனாய், 8 (ததஶ்ச ஹதமோஹேந மயா ஜிஞாதோ ஹரிஃ பரஃ ஜிஞாத்வா விஸ்ருஷ்டசாபேந ஸ்துதஶ்ச ஹமவா°ஸ்ததா) என்று - பின்பு தெளிந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினனென்றும் இவனுடைய அஜிஞாநா ஶக்திகளைச்சொல்லிற்று.

---

1. யஜு-சு-காண்டம்-ரு-ரு.
2. மாத்ஸ்யபு. கஅஉ-அரு.
3. வி-பு. ரு-௩௩-உரு. ப்ரஹ்மபு-ம் கள-ல்.
4. வி-பு ரு-௩௩-சக. ப்ர-பு.கூஎ-சஉ. ஹரிவம்ஶ.ஶைவ ஆக்நேயாதிகளிலுங்காண்க.
5. 6. 7. விஷ்ணுயர்மோத்தரம்.
8. ரா.பா.எரு-கஎ.

வ்ருகாஸுரன் இவனை யாராயித்து, 'யாவனொருவனுடைய தலையை ஸ்பர்ஶித்தேன் அவனுடையதலை ஶதயாவாகவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்க, அவனும், அப்படியே வரங்கொடுக்க, அநந்தரம், 1 (ஸ தத்வரபரீக்ஷார்த்தம் ஶம்போர்மூர்த்நி வ்ருகாஸுர꞉। ஸ்வஹஸ்தம் தாதுமாரேபே ஸோऽபிபீத்ஸ்வக்ருதாச்சிவ꞉। தேநோபஸ்ருஷ்ட ஸ்ஸந்த்ரஸ்த உபயாவந் ஸவேபது꞉। யாவதந்தம் திவோபூமே꞉ காஷ்டாநாம யராஹுவ꞉) என்கிறபடியே - அவன் அத்தை பரிக்ஷிக்கைக்காக இவன் தலையைத்தொட, ஶோகவீதனாயிவனோடே அவன் கண்டவிடமெங்குந்துடர, ஓடிப்போகக்கற்று, † ஶ்ரீவைகுண்டத்தேறச்செல்ல, ஸர்வேஶ்வரன், இவனுடைய க்லேஶத்தைக்கண்டு நடுவேவந்து ஆவிர்பவித்து, வ்ருகாஸுரனைப் பார்த்து, 'இவன் ஹிராந்தன், பொய்யல்லது சொல்லான், உன் தலையைத்தொட்டுப்பார்க்கமாட்டாயோ' என்ன அநந்தரம் அவ்ன் தன்னுடையதலையைத்தொட்டு ம்ருதனாய் விழுந்தானென்று ஶ்ரீபாகவதத்திலே 2 (வ்ருகாஸுராய கிரிஶோ வரந்தத்வாபஸங்கடம்) என்று துடங்கி, இவனுபந்நனானபடியையும் ஸர்வேஶ்வரனிவனாபத்தைப் போக்கினபடியையும், இவனுடைய வஜ்ஞாநாஶக்திகளையுஞ்சொல்லிற்று.

‡ அந்தகாஸுரனை நிரஸிக்கைக்காக மாத்ருகணங்களை ஸ்ருஷ்டி

---

† 'ததோவைகுண்ட்டமகமத் பாஸ்வரந்தமஸ꞉பரம்। யத்ரநாராயணஸ்ஸாக்ஷாத் ந்யாஸிநாம் பரமாகதி꞉। ஶாந்தாநாம் ந்யஸ்த தண்டாநாம் யதோ நாவர்த்தேகத꞉' என்கிற ஶ்லோகத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி—(ஶ்ரீவைகுண்டத்தேற) இத்யுக்தம். இவ்விடத்தில் வைகுண்டஶப்தம்-ஶ்ரீ விஷ்ணுலோக பரம். இப்படி ஶ்ரீயரஸ்வாமியும் வ்யாக்யாநம் பண்ணிவைக்கயாலே. 'தந்தயா வ்யஸநம் த்ருஷ்ட்வா பகவாந் வ்ருஜிநார்தந꞉। தூராத்ப்ரத்யுதியாத் பூத்வா படுகோ யோகமாயயா। மேகலாஜிநதண்டாக்ஷ ஸ்தேஜஸாக்நிரிவஜ்வலந்' இத்யாதிகம்ஹ்ருதிநியாயாஹ—(ஸர்வேஶ்வரனி) த்யாதி.

'ஏவஞ்சேத்தர்ஹி ததீவாக்யம் நவயம் ஶ்ரத்தத்மஹி। யோதக்ஷஶாபாத்பைஶாச்யம் ப்ராப்த꞉ப்ரேதபிஶாசராட்। யதிவஸ்தத்ர விஸ்ரம்போ தாநவேந்த்ர ஜகத்குரோ। தர்ஹ்யம்காஶு ஸ்வஶிரஸி ஹஸ்தம் ந்யஸ்ய ப்ரதீயதாம்' இத்யாதிகமபிப்ரேத்யாஹ-(அநந்தரமவனி)தி.

‡ (அந்தகாஸுரனை) இதி- ஹிரண்யாக்ஷனுடைய புத்ரனான வந்தகாஸுரன் கைலாஸகிரிதடத்திலே ஹிமவானுடையபுத்ரியான பார்வதியுடன் ருத்ரன் ரமித்துக்கொண்டு ஸந்துஷ்டனாயிருப்பதைக் கண்டு, காமுகனாய் அதிஸுந்தரியான பார்வதியை ஹரிக்க வுத்யோகித்தவளவில், இருவர்க்கும் யுத்தம் நடக்க, அந்தயுத்தத்தில் அந்தகனாலே அதிபீடிதனாய் ருத்ரன் அவனை ஸம்ஹரிக்கைக்காக பாஶுபதாஸ்த்ரத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அவன்மேல்விட, அதினால் அவன் ஶரீரத்தில்நின்று

---

1. பாக-பு.௧௦-அ-௮௮-௨௪-௨௫.　　2. பாக-பு. ௧௦-அ-௮௮-௧௩.

க்க I (த்ரைலோக்யே ஹக்ஷ்யமாணே து தஹாமாத்ருகணேந வை। ந்ருஸிம்ஹமூர்த்திர் தேவேஶம் ப்ரஹயி யௌ ஹகவாஞ்ச்சிவ:) என்று

முண்டான ரக்தயாரையில் நின்றும் அநேகமஸுரர்களுண்டாய் ருத்ரனைப் பீடிக்கத்தொடங்க ருத்ரனும் அவர்களை ஸம்ஹரிக்கைக்காக மாத்ருகணங்களைஸ்ருஷ்டிக்க, மாத்ருகணங்களும் அஸுரர்களுடன் கூட வந்யகாஸுரனையும் ஸம்ஹரித்து, அநந்தரம் 'ததோ மாத்ரகணாஸ்ஸர்வே ஶங்கரம் வாக்யமப்ருவந்| ஹகவந் ஹக்ஷயிஷ்யாம: ஸதேவாஸுரமாநுஷாந்| த்வத்ப்ரஸாதாஜ்ஜகத்ஸர்வம் தஹநுஞ்ஜாது மஹர்ஷி' என்று அந்த மாத்ருகணங்களெல்லாம் ஶங்கரனைப் பார்த்து 'இந்த ஜகத்தை எல்லாம் ஹக்ஷித்துவிடுகிறோம், அப்படிக்கு க்ருபை பண்ணியருளவேணும்' என்றுகேட்க, ருத்ரனுமவற்றை அங்கீகரியாமல் 'இந்த வோரமான வபிப்ராயத்தில் நின்றும் நெஞ்சை நிவர்த்திப்பித்துக்கொள்ளக்கடவீர்கள்' என்று சொல்ல, அவன் வார்த்தையை யநாதரித்து லோகத்வத நாஶம் பண்ணத்துடங்க 'த்ரைலோக்யே.....ஶிவ:' என்று தன்னாலே அவற்றில் நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்க முடியாமையாலே 'அநாதிநியநந்தேவம் ஸர்வலோகஹவோதிஹவம்| தைத்யேந்த்ரவக்ஷோருயிரசர்சிதாக்ரமஹாநவம்| வித்யுஜ்ஜிஹ்வம் மஹாதம்ஷ்ட்ரம் ஸ்புரத்கேஸரகண்டகம்| ந்ருஸிம்ஹமூர்த்திந்தேவேஶம் ப்ரஹயி யௌ ஹகவாந் ஶிவ:' என்றப்பொழுது ஸமஸ்த ஜகத்காரண ஹூதனுய் ஸர்வேஶ்வரனை ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹஹகவானை தந்நிவ்ருத்யர்யமாக த்யாநம் பண்ண, 'ஸம்யாதமாத்ரே ஹகவாந் ப்ரஹதௌ தஸ்ய தர்ஶநம்' என்றப்படியே ஜீஞாநாதிஷாட்குண்ய பூர்ணனை ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரத்யக்ஷமாக, அவனை ஸாஷ்டாங்கமாக தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, 'நமோஸ்துதே ஜகந்நாய' என்று துடங்கி பஹுப்ரகாரமாக ஸ்தோத்ரம் பண்ணி 'அவைகளை ஸம்ஹரித்தருளவேணும்' என்று யாசிக்க, அப்படியே ஸர்வேஶ்வரனும் ஆத்ரிம்ஶந்மாத்ருகணங்களை ஸ்ருஷ்டித்து அவைகளை நாசஞ்செய்து அவனை ரக்ஷித்தானென்று மாத்ஸ்யபுராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே என்றபடி. இத்தால்—'ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹனை ஶரஹரூபனுய் ருத்ரன் ஸம்ஹரித்தான்' என்கிற ப்ரலாபம் நிரஸ்தமாயிற்று. ந்ருஸிம்ஹதாபநீயாத்யுபநிஷத்திலும், ஸ்ரீநாரஸிம்ம புராணாதிகளிலும் ந்ருஸிம்ஹனுக்கு ஸர்வேஶ்வரத்வம் ஸித்யமிறே. ஏதத்விருத்யங்களான தாமஸ புராணப்ரக்ரியைகள் விரோயாயிகரண ந்யாயத்தாலே அநாதரணீயங்கள். கிஞ்ச பாஞ்சராத்ரே ஶேஷஸம்ஹிதாயாம் (உரு) அத்யாயே ஶரஹரூபியான ருத்ரனை நரஸிம்ஹமூர்த்தியே ஹதஞ்செய்ததாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. 'ஹிரண்யகஶிபும் ஹத்வா தத்ரூபேண ஸதாஶிவம்| ஹந்துமஹியாகதம் ரௌத்ரம் ஶரஹம் நரகேஸரீ| நகைர்விதாரயாமாஸ ஹிரண்யகஶிபும்யயா' இதி. அநுக்ருஹீதஞ்ச கூரேஶமிஶ்ரை: 'க்ரீடாவியே: பரிகர' இதி. 'அந்யகாஸுரவயநிமித்தமாக ஸ்ருஷ்டித்த மாத்ருகணங்களை தானே நாஶஞ்செய்யக் கூடாமையாலே அவனைக்கொண்டு ஸம்ஹரிப்பித்தான்'. என்று சொல்லுமவர்கள் ஸ்வஸித்யாந்தமறியாதவர்கள் என்றறியவும். அவனுக்கு ஸர்வஸம்ஹர்த்ருத்வமுண்டாகையாலே.

I. { மாத்ஸ்யபு.கஎஅ-சரு.
மாருடேச-பூர்வவ.உஉரு-டு.

அத்தாலே நோவுபட, தன்னாலே ஶமிப்பிக்க வொண்ணாமையாலே ஸர்வேஶ்வரனை யி யாகம்பண்ண, அவன் ஶமிப்பித்தானென்று மாத்ஸ்யபுராணத்திலே இவனுடையவஜ்ஞாநஶக்திகளையுஞ்சொல்லிற்று.

ஆக இப்படி ஸ்ருஜ்யத்வ ஸம்ஹார்யத்வ கர்மவஶ்யத்வங்களைச் சொல்லுகையாலே இவனுக்குக் காரணத்வங்கூடாது.

ஆகையால், ஹிரண்யகர்ப்பாதிஶப்தங்கள்போலே ஶிவஶம்பு வாதிஶப்தங்களும் நாராயணபரங்கள்.—ஶிவனென்றது - ஸர்வப்ரகார ஶோபனனென்றபடி. ஶிவஶப்தம், (ஶிவமஸ்து ஸர்வஜகதாம்) (ஶிவாஸ்தே ஸந்துபந்தாந:) (ஶிவங்கர்மாஸ்து) என்று - ஶோபனமான மங்கள்யகுணவிஶிஷ்ட வஸ்துக்களிலேயும் ப்ரயுக்தம். ஶம்புவென்றது- 'ஶம்- ஸுகம் பாவயதீதி ஶம்பு:' என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ஸர்வஸுகப்ரதனென்றபடி. † ஶம்புஶப்தம் - த்ருஹிணனையுஞ்சொல்லும். 1 (ஸர்வஶ்ஶர்வஶ்ஶிவஸ்ஸ்தாணு:) 2 (ஸ்வயம்பூஶ்ஶம்புராதித்ய:) என்று குணவிவக்ஷையாலே இவைதான் நாராயணன்பக்கலிலே ப்ரயுக்தங்கள். 3 (யாநி நாமாநி கௌணாநி) என்கையாலே - இவைதான்யௌகிகங்கள். நாராயணஶப்தம் ருத்ரனைச் சொல்லமாட்டாது. இது தன்னைப்பல உபநிஷத்துக்களிலும் பலகாலுஞ் சொல்லிற்று. ஶிவஶப்தத்துக்கதில்லை.

‡ நநு,— 4 (ப்ரஹ்ம விஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ் தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே) என்று அவர்களோடொக்க நாராயணனும் பிறந்தானென்றும், ஸ்ரீராமாயணத்திலும் லைங்காதிபுராணங்களிலும்- த்ரிகுணஶா

† 'ஶூலபாணிமேவசநம் ஶம்போ பிதாமஹ பிதாமஹ| மரணாதயிக ந்சேவ யத்ப்ரதாபஸ்ய வண்டநம்' என்கிற நாரதீயபுராணந்தர்மதருக்மாங்கசரிதபவசநத்தையும், 'ஶம்பு: ஸ்வயம்பூர்த்ருஹிண:' என்கிற நாமபாடத்தையுந் திருவுள்ளம்பற்றி ஶம்புஶப்தம் அஸாதாரண மன்றென்பதை ஸாதிக்கிறார்—(ஶம்புஶப்தம்) என்று.

‡ ஆக 'ருத்ரனுக்கு ஸ்ருஜ்யத்வ ஸம்ஹார்யத்வ கர்மவஶ்யத்வாதிகளைச் சொல்லுகையாலே காரணத்வங்கூடாது, அதுள்ளது நாராயணனுக்கே' என்று ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே ஸ்தாபித்து நின்றார்கீழ்; சில ஶ்ருத்யாதிகளில் நாராயணனுக்கும் ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வங்களுண்டென்று தோற்றுகையாலே அவைகளுக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதமம் பூர்வபக்ஷத்தை உத்க்ஷேபிக்கிறார்—(நநுப்ரஹ்மே)தி. (ஸ்ரீராமாயணத்திலும்)-உத்தரஸ்ரீராமாயணத்திலும். (லைங்காதி) என்கிறவாதிபதத்தால் மாத்ஸ்யவாயவ்யாதி புராணங்கள் சொல்லப்படுகிறது.

1. ஸஹஸ்ரநாம.ச.
2. ஸஹஸ்ரநா.ரு.
3. ஸஹஸ்ரநா.கரு.
4. அதர்வஶிவா.

பத்தாலே யிவனுக்கு ஜந்மவாநுபவமுண்டாய்த்தென்றும் சொல்லுகையாலே, இவனுக்கு கர்மவஶ்யத்வமுண்டேயென்னில்;

அதுசொல்லவொண்ணாது. (ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்தே) என்கிறவிடத்தில் - இவனை அவர்களைப்போலேபிறந்தானென்கிறதன்று, 1 (ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந்)என்கிறபடியே - ராவவயாதவஸஜாதீயனைப்போலே ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு விஷ்ணுவாய்வந்தவதரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

† 2 (அஜாயமாநோபஹுதாவிஜாயதே) என்று - ஶ்ருதிதானே கர்மமூலமான ஜந்மத்தை நிஷேதித்து ஐச்சிகமான ஜந்மத்தைவிதித்தது. 3 (ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா) 4 (ஸஏஷஸர்வேஷ்யஃபாப்மப்ய உதிதஃ) 5 (பஶ்யதேவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் மஹிமாநஞ்ச நாரத। ஶுபாஶுபைஃகர்மபிர்யோ நலிப்யேத கதாசந) 6 (ஸஸர்வபூதப்ரக்ருதிம் விகாராந்) 7 (ஶுபாஶுபைர்விநிர்முக்தம் ‡ ஊர்மிஷட்காத்பரம்ப்ரபும்। தம்வைதூ்ய மமலம்விஷ்ணும் ஸதா யீயாயந்விமுச்யதே) என்று இவனை அகர்மவஶ்யனாகச்சொல்லிற்று.

§ 8 (ஸர்வாவஸ்தாஸுவைவிஷ்ணோர் ஜநநம் ஸ்வேச்சயைவது।

---

† 'அஜாயமாநஃ' என்று கர்மமூலமான ஜந்மத்தை நிஷேதித்து 'பஹுதாவிஜாயதே' என்று ஐச்சிகமான ஜந்மத்தை விதித்தது என்றபடி. 'அஜாயமாநஃ' என்கிற ஸாமாந்யநிஷேதம் 'பஹுதாவிஜாயதே' என்கிற விஹிதவ்யதிரிக்த விஷயமாக வேண்டுகையாலே—(கர்மமூலமான ஜந்மத்தை நிஷேதித்து) இத்யுக்தம். பாஷ்யகாரைஶ்ச ஏவமேவோக்தம் 'பரஸ்ய ப்ரஹ்மணஃ ப்ராக்ருதஹேயகுணாந் ப்ராக்ருததேஹஸம்பந்தஞ்ச தந்மூலகர்மவஶ்யதா ஸம்பந்தஞ்ச ப்ரதிஷித்ய கல்யாணகுணாந் கல்யாணரூபஞ்ச வதந்தீ' த்யந்தராதிகரணே. தயோக்தம்பாரதே 'நபூதஸம்பஸம்ஸ்தாநோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மநஃ' இதி. ஸ்பஷ்டஞ்சை தத்ஶ்ரீவாராஹே 'நதஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்திஃ மாம்ஸமேதோஸ்தி ஸம்பவா' இதி.

‡ (ஊர்மிஷட்க) மாவது அஶநாயா பிபாஸேச ஶோகமோஹள ஜராம்ருதீகள்.

§ ஶ்ரீராமாயணலைங்காதிகளிலும் அவதாரம் ஐச்சிகமென்றே சொல்லப்பட்டதென்கிறார்—(ஸர்வாவஸ்தாஸ்வி)தி. உத்தரஶ்ரீராமாயணத்தில் தானே 'ஶாபாபிஹதசேதாஸ்ஸ ஸ்வாத்மநா பாவிதோ பவத்। அர்சயாமாஸ தந்தேவம் ப்ருகுஶ்ஶாபேந பீடிதஃ। தபஸாராயிதோ தேவோஹ்யப்ரவீத்பக்தவத்ஸலஃ। லோகாநாம் ஸம்ப்ரியார்

---

1. { பார-உதி யோ.கரு-கக. / ராமா.உத்தர.க0ச-கூ.
2. யஜு-புருஷஸூ-
3. ஸுபா,எ.
4. பா-உப.க-சு-எ.
5, பார-ஶா-மோ.ரு௨கூ-௨சு.
6 வி.பு-சு-ரு-அரு.
7. நாரஸிஹ்மபு.கஎ-௨ரு.
8. வைங்கபு.பூர்.௨-ச0,சஅ.

லீலயாசைவக்ருஷ்ணேந ஸ்வகுலஸ்யச ஸம்ஹ்ருதி:। ஜரகாஸத்ரச்ச லேனைவமமநம் ஸ்வேச்சயைவது) [நிஜஶாபாச்சலேனைவமவதீர்ணோபிலீலயா] இத்யாதியாலே லிங்காதிகள் தன்னிலே பவவதவதாரம் ஐச்சிகமென்று சொல்லிற்று.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே, 1 (தேவதிர்யங்மநுஷ்யேஷு ஶரீரக்ர ஹணாத்மிகா। லீலேயம் ஸர்வபூதேஷு தவ சேஷ்டோபலக்ஷணா) 2 (நாகாரணாத்காரணாத்வா காரணாகாரணாந்நச। ஶரீரக்ரஹணம் வ்யாபிந் தர்மத்ராணாயகேவலம்) 3 (இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:) 4 (ஸமஸ்தஶக்திரூபாணி தத்கரோதிஜநேஶ்வர। தேவதிர்யங்மநுஷ்யாக்யா சேஷ்டாவந்தி ஸ்வலீலயா। ஜகதாமுபகாராய நஸாகர்மநிமித்தஜா) என்று ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக இச்சையாலே யவதரிக்கிறான், ரிஷிஶாபத்தை ஸர்வமர்யாதாஸ்தாபநார்த்தமாகத் தானுமநுவர்த்திக்கிறானத்தனையென்று சொல்லிற்று.

† 5 (அஜோபிஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநா மீஶ்வரோபிஸந்। ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா। யதாயதாஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர்பவதி பாரத। அப்யுத்தாநமதர்மஸ்ய ததாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்। பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாயச துஷ்க்ருதாம்। தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே। ஜந்மகர்மச மே திவ்யம்) என்று தானுமருளிச்செய்தானிறே.

தந்து தம் ஶாபம் க்ராஹ்யமுக்தவாந்’ என்று விஷ்ணுவை ஶபித்தவநந்தரம் ப்ருகுமஹர்ஷி அநுதாபசித்தராய் பகவச்சாபநிவ்ருத்த்யர்த்தம் ஸ்வஸ்வரூபசிந்தகராய், ஶாபாமோகபயத்தாலே பீடிதராய்க் கொண்டு ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேஶ்வரனை யாராதித்தார், அவராலே ஆராதிதனான ஸர்வேஶ்வரன் அவருடைய தோஷத்தை ஹோதியமாகக் கொண்டவனாய், அந்த ஶாபம் ‘லோகஹிதார்த்தமாக க்ராஹ்யமெ’ன்று சொன்னான். அப்படியே அத்தை ஸ்வீகரித்தானென்று சொல்லப்பட்டதிறே. (ஆதி) பதத்தால் மாத்ஸ்ய பாத்ம வாயவ்ய காருட மார்கண்டேயாதி புராணங்கள் சொல்லப்படுகிறது.

† ‘கீதாஸுகீதாகர்த்தவ்யா கிமந்யைஶ்ஶாஸ்த்ர ஸம்க்ரஹை:। யாஸ்வயம்பத்மநாபஸ்ய முகபத்மாத்விநிஸ்ஸ்ருதா ‘ஸர்வஶாஸ்த்ரமயீ’ கீதா ஸர்வதேவமயோ ஹரி:’ என்கிறபடியே ப்ரமாண தூர்யந்யாபிஷிக்த ஸ்ரீமஹாபாரததாவிய பஞ்சமவேதஸார பூதகீதோபநிஷத்தில் தன்னுடைய ஜந்மம் கர்மவஶ்யம் அன்றென்று நந்தகோபன் குமரன் தானே யருளிச்செய்தானென்கிறார்—(அஜ) இதி.

---

1. வி-பு.ரு-௩௩-சஉ.
2. வி-பு.ரு-க-ருக.
3. வி-பு.சு-ரு-அச.
4. வி-பு,சு-எ.எ.க
5. கீதா.ச-சு,எ,அ.

† ஆகையாலிவன் கர்மவஶ்யனன்று.

‡ நநு - க்ருஷ்ணன் புத்ரார்த்தியாய்க் கைலாஸத்திலே சென்று ருத்ரனை யர்சித்து அவன் பக்கலிலே புத்ரனை யபேக்ஷித்தான், அவனும் புத்ரனைக்கொடுத்தான், என்று மஹாபாரதத்திலே சொல்லுகையால் நாராயணனும் கர்மவஶ்யனாய் ருத்ரனுக்கு ஶரண்ய பூதனாக வேண்டாவோவென்னில்;

× அங்குச் சொல்லுகிற அர்சந ப்ரார்த்தநாதிகள் காமவஶ்யத்வா

---

† ப்ரஹ்மருத்ரர்களைப்போலே இவன் கர்மவஶ்யனாய்ப் பிறவாதே ராகவயாதவஸஜாதீயனாய் ஸாகேத மதுரைகளிலவதரித்தாப்போலே அவர்கள் மத்யே ஸர்வலோகஸம்ரக்ஷணார்த்தம் விஷ்ணுரூபேணவதரித்தானித்தனை யாகையாலும், ஶ்ருதியில் கர்மமூலஜந்மநிஷேதபூர்வக நிஜேச்சாரூபஜந்மவிதாநம் பண்ணியிருக்கையாலும், ஶாந்தோக்யாதி ஸமஸ்தவுபநிஷத்துக்களில் இவனை அகர்மவஶ்யனாகச் சொல்லியிருக்கையாலும், லைங்காதிபுராணங்களிலும் ஜந்மமைச்சிகமென்று சொல்லியிருக்கையாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலுமப்படியே உக்தமாகையாலும், பஞ்சமவேதஸாரபூதகீதோபநிஷத்திலுமிவ்வர்த்தம் ஸுஸ்பஷ்டமாயருளிச்செய்திருக்கையாலும், என்று பூர்வோக்தஹேதுக்களை யநுவதித்து ஸர்வேஶ்வரனுடைய அகர்மவஶ்யத்வத்தை நிகமிக்கிறார்—(ஆகையால்) இதி.

‡ ஆக ஸ்ரீவிஷ்ணவவதாரத்தினுடைய அகர்மவஶ்யதாவை ஸாதித்தார் கீழ்; இனி விபவாவதாரமத்யே யரத்ந ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாத்யவதாரத்தினுடைய கர்மவஶ்யத்வாபாவத்தை ஸாதிக்கத் திருவுள்ளமாய் ப்ரதமம் பூர்வபக்ஷத்தை உத்க்ஷேபித்தருளுகிறார்—(நநு க்ருஷ்ணனி)தி. 'ஹரிவம்ஶஸ்ததஃ பர்வ புராணம் கிலஸம்ஜ்ஞிதம்। விஷ்ணுபர்வ ஶிஶோஶ்சர்யா விஷ்ணோஃ கம்ஸவதஸ்ததா। பவிஷ்யம்பர்வ சாப்யுக்தம் கிலேஷ்வேவாத்புதம்மஹத்। ஏதத்பர்வஶதம் பூர்ணம் வ்யாஸேநோக்தம் மஹாத்மநா' என்கிற வாதிபர்வவசநத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி 'ஹரிவம்ஶத்திலே' என்னாதே 'மஹாபாரதத்தில்' என்று அருளிச்செய்தது என்றறியவும்.

× இந்த சோத்யம் புராணாதி ப்ரக்ரியாநபிஜ்ஞக்ருத மென்னுமிடத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார்—(அங்கு) இதி. அதாவது—பூர்வம் ப்ருஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டனாய், ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கக்கடவாய்'என்றவனாலேஏவப்பட்டவனாய் அவற்றில் ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய், ஸமுத்ரஜலத்தில் அநேகவர்ஷம் முழுகிக்கிடக்க, அப்பொழுது அங்குஷ்டமாத்ர புருஷனான ஸர்வேஶ்வரனை யத்நமநஸ்கனாய்த் தியாநம்பண்ணிக்கொண்டிருக்க, அந்த க்ஷணத்தில் நீரில் நின்றும் அக்நியைப்போலே தேஜஸ்ஸையுடைய மஹாபுருஷர்களாவிர்பவிக்க அவர்களை நான் 'நீங்களார்' என்று கேட்க, அவர்கள் அதுக்குத்தரஞ் சொல்லாமல் நிற்க, அதில் ஒருமஹா:புருஷன் அப்பொழுதைத் தாமரைப்பூவையொத்தத் திருக்கண்களையுடையனாய், காராயினகாள நன்மேனியனாய், அதிஶோபாவிஶிஷ்டனாயிருக்க, அவனை நான் 'தமஹம்ப்ரஷ்டவாந் கஸ்த்வம் கேசேமே புருஷாஸ்ததாஃ। கிம்வாப்ரயோஜநமிஹாகத்ய யதாம் புருஷர்ஷப' என்று இப்படிகேட்க, அந்தமஹாபுருஷனும்

திஸைவதங்களன்று. வரப்ரதாநக்ருதம் என்னுமத்தை 1 (அந்யம்தேவ வரந்தேஹி ப்ரஸித்தியம் ஸர்வஜந்துஷு| மர்த்யோ பூத்வா பவாந் தேவ மாமாராதய கேஶவ| மாம்வஹஸ்வச தேவேஶ வரம் மத்தோ க்ருஹாணச| யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத்பூஜ்யதரோபவம்) என்று ருத்ரன் அபேக்ஷிக்க, 1 (தேவகார்யாவதாரேஷு மநுஷ்யத்வமுபேயிவாந்| த்வாமேவாராதயிஷ்யாமி மம த்வம் வரதோபவ) என்று ஸர்வேஶ்வரனும் வரங்கொடுத்தானென்று ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே சொல்லிற்று.

† புத்ரப்ரதாநாநந்தரம், ருத்ரன்- தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பார்த்து ‘கிருஷ்ணன் ஜந்மோஹநார்த்தமாகப் புத்ரார்த்தியாய் வந்தானி

‘அவர்கள் ஆதித்யர்கள், லோகஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்’ என்று சொல்ல, நானும் ‘நீர் மஹாபுருஷன்’ என்றறியும்படி எங்ஙனே என்று கேட்க, அவனும் ‘அஹம் நாராயணோ தேவ: ஜலஶாயீ ஸநாதந:| திவ்யஞ்சக்ஷுர்பவதிவை தவ மாம் பஶ்யயத்நத:’ என்று ‘நான் நாராயணன் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாகரன் க்ஷீரார்ணவஶோமிஶயநன் புராதநன், உனக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்ஸு உண்டாகக்கடவது, அத்தாலே என்னைப்பார்’ என்று சொல்ல, அப்பொழுது அவன் தந்த திவ்யசக்ஷுஸ்ஸாலே ஸகலவிபூதிவிஶிஷ்டனானவந்த நாராயணனைக் கண்ணாரக்கண்டேன், அநந்தரம் பரிபூர்ணமான ஸந்தோஷத்தையடைந்து, வாயாரப்புகழவேணுமென்று வாஞ்சியுண்டாய்த்தென்று சொல்லி, ‘நமோஸ்த்வநந்தாய விஶுத்தசேதஸே’ என்றுதுடங்கி விஸ்தரேண அவனுடைய பரத்வப்ரமுமான விஶேஷணங்களையிட்டுவாயாரப்புகழ்ந்து, உள்ளங்குளிர்ந்து நிற்கக்கண்ட ஸர்வேஶ்வரனும் ‘வரம்வரய பத்ரோஸ்து தேவதேவ உமாபதே’ என்று சொல்ல, நானும் ‘ப்ரஹ்மணாஹம் நியுக்தஸ்து ப்ரஜாஸ்ருஜ இதி ப்ரபோ| தத்ரஜ்ஞாநம் ப்ரயச்ச ஸ்வத்ரிவியம் பகவந’ என்று கேட்க, ‘ஸர்வஜ்ஞஸ்த்வம் நஸந்தேஹ: ஜ்ஞாநராஶிஸ்ஸநாதந:| தேவாநாஞ்சபரம் பூஜ்ய: ஸர்வதா த்வம் பவிஷ்யஸி’ என்று நானர்த்தித்தபடியே க்ருபைசெய்தருள, தத்விபர்யயமாக ‘அந்யம் தேவவரம் தேஹி’ என்றுநானர்த்திக்க, ‘தேவகார்யாவதாரேஷு’ என்று அவனுமப்படி சொன்னான்’ என்று விஸ்தரேண ஸ்ரீவைஷ்ணவோத்தமனான அகஸ்த்யபகவானைக் குறித்து ருத்ரன் தானே சொன்னான் என்கை. இப்படியே பாத்மோத்தராதிகளிலுங் காணலாம். விஸ்தரபீத்யாநாத்ரலிக்யதே. இத்தால் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் ஸேதுபந்தநத்தில் ஶிவலிங்கார்ச்சநம் பண்ணியிருக்கையால் ருத்ரனுக்காதிக்யமுண்டென்று சொல்லுகிற பக்ஷத்துக்கும் உத்தரஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. விஸ்தரேண பெரியடிப்பணியில் சொல்லப்பட்டது. அங்கே கண்டுகொள்வது.

† கிஞ்ச பகவதா க்ருஷ்ணேநாராத்யத்வமாத்ரேண ருத்ரஸ்ய பாரம்யம் நஸித்த்யதி, ததாத்வே தத்ப்ரகரண விரோத:, ருத்ரவாக்ய விரோதஶ்ச ப்ரஸஜ்யேத் இத்யாஹ—(புத்ரப்ரதாநாநந்தரமி)தி.

---

1. வராஹபு: ௭௩-௪௧, ௪௨, ௪௩.

த்தனே, இவனேஸர்வகாரணபூதன், ஸர்வஸ்மாத்பரன், மோக்ஷப்ரதனுமிவனே, இவனையே யுபாஸித்து முக்தராகப்பாருங்கோள்' என்று உபதேஶிக்கையாலும், இவன் பரத்வத்தை பஹுமுவமாக ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாலும், புத்ரனைப்பெருகைக்குப் பிறர்காலிலே விழுகிற கிருஷ்ணன்தானே வழியிலே வண்டாகர்ணனுக்கு மோக்ஷங்கொடுக்கையாலும் இவனுக்கு கர்மவஶ்யத்வாதி ஶங்கையில்லை.

† லைங்காதிபுராணங்களில், க்ஷேத்ர ப்ரக்ருதி யோநி ஶக்தி மாயா ஶப்தங்களாலே ருத்ரனைப்பார்க்க நாராயணனுக்குச்சொன்ன ப்ராண லாவம், ருத்ரோத்பத்தி, மூர்த்தித்ரயாதீத ஸதாஶிவபாரம்யம் துடக்கமானவை, ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதி விரோதத்தாலும், ஸ்வமீரந்யத்தில் பரஸ்பரவிரோதத்தாலும், I (அக்நேஶ் ஶிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே) என்கிறபடியே, இவைதான் தாமஸபுராண ஸித்தங்களாகையாலும், ப்ராந்திபரிகல்பிதங்கள்.

‡ ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஜந்மங்களும் ஸ்வேச்சையாலே யானு

---

† லைங்காதி புராணாநாந்தாமஸத்வாத், தத்ரோக்தப்ரக்ரியாயாঃ ஶ்ருதிஶதவிருத்தத்வாத், ஸ்வஸ்வமீரந்யேஷு பரஸ்பரவ்யாகாதத்வதர்ஶநாச்ச ஸாத்விகாநாம் தாத்ருஶாநி புராணாநி அநாதரணீயாநீத்யாஹ—(லைங்காதீ)தி.

‡ வாயுபுராணத்தில் ப்ரஹ்மாவும் விஷ்ணுவும் ருத்ரனை யாராயித்து ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அவனும் ப்ரஸந்நனாய், 'நீங்கள் ஆர்' என்று கேட்க 'நாங்கள் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு' என்று அவர்கள் சொல்ல, அநந்தரம் ருத்ரன் 'உங்களுடைய பக்தியாலே ப்ரீதனானேன், நீங்கள் எனக்கு மாநிக்கைக்கு அர்ஹர்கள், உங்களுக்குத்தமமான வரம் எத்தைத் தருவேன்' என்று விசாரிக்க, அப்போது விஷ்ணு சதுர்முவனைப்பார்த்து 'உனக்கு மநதில் யாதொருவரமபேக்ஷிதமோ, அதை வரித்துக்கொள்' என்று சொல்ல, சதுர்முவனும் 'ப்ரஜாகாமோஸ்ம்யஹம் விஷ்ணோ புத்ரமிச்சாமி பூர்வஹம்' என்று சொல்ல, விஷ்ணுவுமப்படியே வரி என்று சொல்ல, அப்படியே பிதாமஹனும் ருத்ரனைக்குறித்தபேக்ஷிக்க, அவனும் அப்படியே வரங்கொடுத்ததாகச் சொல்லியிருக்கையாலே ருத்ர ஜந்மமும் ஐச்சிகமன்றோ கர்மவஶ்யமென்னலாமோ? என்கிற ஶங்கையை நிர்மூலமாக்கவேணுமென்று திருவுள்ளமாய் அருளிச்செய்கிறார்—(ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய) இதி. 'அநபஹதபாப்மாஹமஸ்மீ' த்யாதி ஶ்ருதிகளிலே கர்மவஶ்யத்வமுண்டென்று ருத்ரனுக்குச் சொல்லியிருக்கையாலும், அப்படியே ப்ரஹ்மாவுக்கு முண்டாகையாலும், ஶ்ருதிவிருத்தங்களான தாமஸபுராண வசநங்கள் ப்ராந்திபரிகல்பிதங்களாகையாலும், விரோதாதிகரணோக்த ந்யாயத்தாலே ப்ரபலமானஶ்ருதிவிருத்தப்ரக்ரியைகள் அநாதரணீயங்கள் என்று கருத்து. இத்தால் 'ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நாராயணாம்ஶாவதார பூதர்கள்' என்றுசொல்

I. மாத்ஸ்யபு. ருங-உ அகூ-அத்யாயம். சுகூ-கஙு-ஶ் லோ.

லோவென்னில்; அது சொல்லவொண்ணாது. 1 (ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்தா ஜகதந்தர்வ்யவஸ்திதா:। ப்ராணிந: கர்மஜநித ஸம்ஸாரவஶவர்திந:) 2 (ப்ரஹ்மாத்³யா: ஸகலா தே³வா: மநுஷ்யா: பஶவஸ்ததா। விஷ்ணோர்மாயாமஹாவர்தே மோஹாந்த⁴தமஸாவ்ருதா:) என்று இவர்களைக் கர்மபரதந்த்ரராகச் சொல்லுகையாலே.

† இப்படி நாராயணனே காரணபூ⁴தனென்கிற விவ்வர்த்தத்துக்கு ந்யாயம்வேண்டாதபடி, அநந்தஶாகாநிகிலவேத³நிக³மநமாய், உபாஸநவிதிவிஷயமாய், ஸமஸ்தபரவித்³யோபாஸ்யவிஶேஷநிர்ணாயகமாய், நிகிலவேதா³ந்தநிர்வாஹகமாயிருந்துள்ள நாராயணாநுவாகம்-ஸர்வவேதா³ந்தங்களிலும் பரம்ப்ரஹ்ம பரந்தத்த்வ பரமாத்ம பரஞ்ஜ்யோதி: பராயண புருஷாக்ஷராச்யுத விஶ்வாத்ம ஶிவ ஶம்பு⁴ப்ரமுக ஶப்³த³ங்களாலே நிர்தி³ஷ்டமான வஸ்துவை அவ்வோ ஶப்³த³ங்களாலே யநுவதி³த்து நாராயணனென்று விஶேஷித்து, 3 (ஸப்³ரஹ்மா ஸஶிவஸ் ஸேந்த்³ர:) என்று- கார்யத்வேந ஸம்ப்ரதிபந்நனான விந்த்³ரனோடே ப்ரஹ்மருத்³ரர்களை ஸஹபடி²த்து, இவனுக்குக்கார்யபூ⁴தனாகவும் சொல்லிற்று.

ஆக, இப்படி ந்யாயஸ்வபா⁴வத்தாலும் ந்யாய நிரபேக்ஷமாக ஶ்ருதிதானே விஶேஷிக்கையாலும், 4 (ஸ ஏகோ ஹரி:)என்று - ஹரிஶப்³த³த்தாலே உபஸம்ஹரிக்கையாலும், ப்ரஹ்மருத்³ராதி³களுக்கு ஸ்ருஜ்யத்வ ஸம்ஹார்யத்வ கர்மவஶ்யத்வங்களைச் சொல்லுகையாலும் நாராயணனே காரணபூ⁴தன்.

லுமவர்கள் நிரஸ்தரானார்கள். அவர்களை கர்மவஶ்யர்களாகவும், இவனை அகர்மவஶ்யனாகவுஞ் சொல்லுகையாலே. கேவலமம்ஶத்தைக்கொண்டு அவர்களுக்கு அகர்மவஶ்யத்வஞ் சொல்லில் 'மமைவாம்ஶோ ஜீவலோகே ஜீவபூ⁴தஸ்ஸநாதந:' 'அம்ஶோ நாநாவ்யபதே³ஶாத்' இத்யாதி³களாலே ஸர்வர்க்கும் அம்ஶத்வமுண்டாகையால் எல்லாரும் கர்மவஶ்யராகவேண்டிவரும். அவர்களை அம்ஶராகச் சொல்லுமது அநுப்ரவேஶக்ருதமென்று நிர்வாஹம். 'ப⁴க³வத³ம்ஶத்வவ்யபதே³ஶஸ்து தத³நுப்ரவேஶநிப³ந்த⁴ந இதி தத்ரைவோக்தம்' என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகா. ஏவமேவ ஸஹஸ்ரநாமபா⁴ஷ்யேபி ஶ்ரீபராஶரப⁴ட்டாரகை (கஉஉ நாம்) ரநுஸ்ரஹீதம்.

† லிங்க³ப⁴யஸ்த்வாதி⁴கரணோக்த ந்யாயத்தாலே 'ஸர்வஸ்மாத்பரன் ஸர்வஶப்³த³வாச்யன் நாராயணனே' என்று ஸர்வஶாஸ்த்ரஸாரார்த² நிஷ்கர்ஷத்தை ஸங்க்³ரஹேணவருளிச் செய்கிறார்--(இப்படி) என்று துடங்கி.

---

1. வி-ய. கO௪-உ௫.
2. வி-பு.௫-௯O-கஎ. / ப்ரஹ்மபு. ௯௪-க௪.
3. தை-நா.௬-கக.
4.

† 1 (யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி) 2 (ஏஷஸேதுபாலஃ) 3 (பரித்ராணாய ஸாதூநாம்) 4 (நஹிபாலநஸாமர்த்யம்ருதேஸர்வேஶ்வரம்ஹரிம்) 5(ஸஏவபாதி) என்கிறபடியே - ஸ்தாபகனுமிவனே.

1 (யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி) 6 (யேநேதம்விஶ்வம் பரிஸேதம்யதஸ்தி) 7(யஸ்ய ப்ரஹ்மசக்ஷத்ரஞ்ச உபேஸவத ஓதநஃ। ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்) 8 (ஶ்ருஸேத் ஸம்ஹாரஸமயே ஜகதேளதும்பராண்டவத்। லீலயா யஸ்து ஸம்வாம் ஸ்தங்கச்ச ஶரணம் ஹரிம்) 9 (ஸம்ஸக்ஷயித்வா) என்கிறபடியே - ஸம்ஹர்தாவுமிவனே.

நநு, ருத்ரன் ஸம்ஹர்தாவென்னுமிடம் உபயவாதிஸித்யமாயிருக்க, இவனே ஸம்ஹர்தாவென்னும்படி யென்னென்னில்; 10(கல்பாந்தே ருத்ரரூபீ யோ க்ரஸதேத்வகிலஞ்ஜகத்। தமந்தபுருஷம்விஷ்ணும் ப்ரணதோஸ்மி ஜநார்தநம்) 11 (ஸ்ருஷ்டிஸ்திதயந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம்। ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி ஸம்வாந் ஏகஏவஜநார்தநஃ) 5 (ஸஏவஸ்ருஜ்ய ஸ்ஸச ஸர்கர்தா ஸஏவபாத்யத்திச பால்யதேச) என்கிறபடியே - ருத்ராந்தர்யாமியாய் நின்று இவனேஸம்ஹரிக்கிறான். ஆகையாலே இவனே ஸகல ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணபூதன்.

‡ 1 (யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே.....தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ) 12 (அஸத்வா இதமக்ர ஆஸீத்...ரஸம்ஹ்யேவாயம் லப்த்வா நந்தீபவதி) 13 (தமேவம்வித்வாநம்ருத இஹபவதி) 14 (பித்யதே ஹ்ருதயக்ரந்தி

† 'ஜந்மாத்யஸ்யயதஃ' என்கிற ஸூத்ரோக்த ஜந்மஸ்திதிலய காரணத்வத்தில் ஜந்மகாரணத்வம் நாராயணனுக்கு ஸ்தாபித்தருளினார் கீழ்; இனி ஸ்திதிலயகாரணத்வங்களையுமவனுக்கே ஸ்தாபித்தருளுகிறார்—(யேந) த்யாரப்ய.

‡ ஆக பரத்வசிஹ்நங்களாகச் சொன்ன ஜகத்காரணத்வ முமுக்ஷூபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்களில் ஜகத்காரணத்வத்தை விஸ்தரேண வருளிச்செய்து நின்றார் கீழ்; இனி முமுக்ஷூபாஸ்யத்வமோக்ஷப்ரதத்வங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, பூர்வோக்த காரணத்வத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டு ஸங்க்ரஹேண ப்ரமாண நிதர்ஶந பூர்வகமாக வுபதேஶித்தருளுகிறார்—(யதோவே) த்யாதியாலே.

1. தை-ப்ரு.க-க.
2. ப்ரு-உப.௬-௪-௨௨.
3. கீதா-௪-௮.
4. வி-பு.க-௨௨-௨௧.
5. வி-பு.க-௨-௭௦.
6. யஜு. கா. க-௩-௩-க.
7. கடோப.க-௨-௨௫.
8.
9. வி-பு.க-௪-௧௫.
10. வி-ய.௭௧-௬௨.
11. வி-பு.க-௨-௬௬.
12. தை.ஆந.௭.க.
13. புருஷஸூ.
14. முண்ட.உப.௨.௨.௯.

ரங்யி°) 1 (த்வாமாராய்ய பரம் ஸ்ரஹ்ம யாதா முக்திம் முமுக்ஷவஃ। வாஸுதேவ மநாராய்ய கோ மோக்ஷம் ஸமவாப்நுயாத்) 2 (ஸம்ஸாரார்ணவமதீ நாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம்। விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்) 3 (ஸம்ஸாரஸாகரங்வோரம் அநந்தக்லேஶஹாஜநம்। த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிணஃ) 4 (ஸமஸ்தஜகதாம்மூலே யஸ்ய ஹக்திஸ் ஸ்யிரா த்வயி। யர்மார்யகாமைஃ கிந்தஸ்ய முக்திஸ்தஸ்ய கரே ஸ்யிதா) இதயாதியாலே-காரணவஸ்துவே உபாஸ்யம், மோக்ஷப்ரதம், முக்தப்ராப்யமென்கையாலே, முமுக்ஷுபாஸ்யனும் மோக்ஷப்ரதனும் முக்தப்ராப்யனுமிவனே.

—[பூர்வபக்ஷம்.]—

நநு, ஹாந்தோகீயதஹரவித்யையிலேயும், தைத்தரீய தஹரவித்யையிலேயும், ஸ்ருஹதாரண்யகத்திலும், அயர்வஶிவையிலும், 5 (தஹரோஸ் மிந்நந்தர ஆகாஶஃ, தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததந்வேஷ்டவ்யம்) என்றும், 6 (தநம்விஶோகஸ் தஸ்மிந்யதந்தஸ் ததுபாஸிதவ்யம்) என்றும், 7 (யஏஷோந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶஸ் தஸ்மிம்ச்சேதே, ஸர்வஸ்ய வஶீஸர்வஸ்யே ஶாநஃ) என்றும் 8 (ஶம்ஹுராகாஶமய்யேய்யேயஃ) என்றும். † ஆகாஶஶப்தத்தாலே நாராயணனைச்சொல்லி, அதுக்கவ் வருகே. ‡ ஶம்ஹுஶிவ ஈஶாந மஹேஶ்வர ஶப்தங்களாலே ருத்ரனை உபாஸ்யனாகச் சொல்லிற்று. 9 (ஸர்வாணிரூபாணி விசித்யயீரஃ நாமாநிக்ருத்வா) என்று நாராயணனுக்கு அஸாயாரணமான நாமரூப கர்த்ருத்வத்தை,

† (ஆகாஶஶப்தத்தாலே நாராயணனைச்சொல்லி) இதி-தஹராயிகரணார்யாந்தரத்வாதிவ்யபதேஶாயிகரணங்களிலே தஹராகாஶ ஶப்தவாச்யன் நாராயணன் என்று நிஶ்சயிக்கப்பட்டதிறே இதிஹாவஃ.

‡ (ஶம்ஹுஶிவஈஶாந மஹேஶ்வர ஶப்தங்களாலே) இதி. ஶிவஶப்தம்- 'ஶிவஏகோயயேயஃ ஶிவம்கரஃ' என்றயர்வஶிவையிலே காணலாம். மஹேஶ்வரஶப்தம்-தைத்தரீயதஹரவித்யா வாக்யாநந்தரகதமான 'யவேதாதௌ' என்கிற வாக்யத்திலே காணலாம்.

1. வி.பு.க.ச.க அ.
2. வி.ய.க.நிக.
3. ஜிதந்தாஸ்.க.ச.
4. வி.பு.க.உ0.உள,
5. ஹா-உப.அ-க-க.
6. தை-நா.ஸூ க0-உஉ.
7. ஸ்ரு-உப.ஸூ-ச உஉ.
8. அயர்வஶிவை.
9. புருஷஸூ-ம.

† 1 (ஆகாஶோஹவை நாமரூபயோர்நிர்வஹிதா) என்று சொல்லுகையாலே, ஸாந்தோக்யதஹரவித்யையில் ஆகாஶஶப்தம் நாராயணபரம்; ‡ அத்தோடு ஏகார்யமாக வேண்டுகையாலே அல்லாதவிடத்திலும் ஆகாஶாதி ஶப்தங்களும் நாராயணபரங்கள்.

அதர்வஶிரஸ்ஸிலே, நாலுவண்டத்தாலே - ருத்ரனுடைய ஸர்வைஶ்வர்யத்தைச்சொல்லி, அஞ்சாம் வண்டத்தாலே (தமாத்மஸ்தம் யேநுபஶ்யந்தி தீரா ஸ்தேஷாம் ஶாந்திஶ் ஶாஶ்வதீ நேதரேஷாம்) என்று - × ஹ்ருதயாந்தர்வர்த்தியான ருத்ரனுடைய உபாஸநத்தையும், அதுக்குபலம் மோக்ஷமென்னுமிடத்தையும், (பஸ்மம் த்ருஹீத்வா விம்ருஜ்யாங்காநி ஸம்ஸ்ப்ருஶேத் தஸ்மாத்வ்ருதமேதத்பாஶுபதம் பஶுபாஶவிமோக்ஷாய) என்று - பாஶுபதவ்ரதத்தைச் சொல்லுகையாலே, உபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்கள் கண்டோக்தம்.

ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்திலே 2 (ததோயதுத்தரதரம்) என்று நாராயணனில் பரத்வத்தையும், 3 (யஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி) என்று- மோக்ஷப்ரதத்வத்தையுஞ் சொல்லிற்று; 4 (தஸ்மாத்ஸர்வகத ஶ்ஶிவ:) என்கையாலே - இதுதான் ருத்ரபரமென்னுமிடம் ஸித்தம்.

5 (ருத்ரஸ்தாரகம் ப்ரஹ்மவ்யாசஷ்டே, யேநாஸாவம்ருதீ பூத்வாமோக்ஷீபவதி) என்கிற ஜாபாலிஶ்ருதியாலும் மோக்ஷப்ரதத்வம் கண்டோக்தம்.

---

† (ஆகாஶோஹவை....என்று சொல்லுகையாலே) என்றது- நாமரூபகர்த்ருத்வம் ஆகாஶஶப்தவாச்யனான நாராயணனுக்கு என்று ஸாந்தோக்யத்தில்தானே சொல்லுகையாலே என்றபடி. ஆகையால் ஸாந்தோக்யதஹரவித்யாவாக்ய வடிதாகாஶஶப்தம் நாராயணபரமென்றதாயிற்று. 'ஆகாஶஶப்த:- ஸாந்தோக்யே பரமாத்மவிஷய இதி 'தஹரஉத்தரேப்ய:' 'இத்யத்ரநிர்ணீதம்' என்று பாஷ்யகாரரருளிச்செய்கையாலே, என்று கருத்து.

‡ (அத்தோடேகார்யமாகவேண்டுகையாலே) இதி. காமாதியயிகரணோக்த ந்யாயத்தாலே ஸர்வவேதாந்தங்களிலே ஓதப்படுகிற தஹரவித்யைகள் ஏகமாகையாலே ஸாந்தோக்யதஹரவித்யையோடு மற்றைத்தைத்தரீய ப்ருஹதாரண்யக தஹரவித்யையு மேகமாகவேண்டுகையாலே அங்குத்தை ஆகாஶ ஶப்தங்களும் நாராயண பரங்கள் என்றபடி.

× 'வாலாக்ரமாத்ரம் ஹ்ருதயஸ்ய மத்யே விஶ்வம் தேவம் ஜாதவேதம் வரேண்யம்| தமாத்மஸ்தம் யேநுபஶ்யந்தி தீரா:' என்கிற வாக்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி- (ஹ்ருதயாந்தர்வர்த்தியான) இத்யுக்தம்

---

1. ஸா-உப.அ-கச-க.
2. ஶ்வே-உப.௩-கO.
3. ஶ்வே-உப.௩-கO.
4. ஶ்வே-உப.௩-கக.
5. ஜா-உப.க-வண்டம்.

ஸ்ரீருத்ரஶதருத்ர ருத்ரபஞ்ஜரபஞ்சப்ரஹ்ம மந்த்ரங்களிலேயும் ருத்ரவை஭வத்தைச் சொல்லிற்று. ஆகையாலே ருத்ரனே உபாஸ்யனும் மோக்ஷப்ரதனுமாக வேண்டாவோவென்னில்.

—[வித்யாந்தம்.]—

அத அநுபபந்நம்;— † ஸாந்தோக்ய தஹரவித்யை தன்னிலே 1 (கிந்தத்ரவித்யதே, யதந்வேஷ்டவ்யம்) என்று- ஶ்ருதிதானே சோத்யம்பண்ணி, 2 (தஸ்மிந் காமாஸ்ஸமாஹிதா: - ஏஷஆத்மாபஹதபாப்மா) இத்யாதியாலே - தஹராகாஶத்திலே உபாஸ்யமாகச் சொல்லிற்று அபஹதபாப்மத்வாதிகுணங்களென்று ஸமாதானம் பண்ணிற்று.

‡ தைத்திரீயதஹரவித்யாவாக்யம் இத்தோடு ஏகார்த்தம். × 3 (யம்) என்று அகாரவாச்யனைச் சொல்லுகையாலே. மஹேஶ்வரஶப்தம்,

---

† (ஸாந்தோக்யதஹரவித்யை தன்னிலே) இத்யாதி. இவ்வர்த்தங்களெல்லாம் தஹராதிகரணத்தில் காண்க.

‡ (தைத்தரீய தஹரவித்யாவாக்யமி) தி. 'தஹரம் விபாப்மமி' த்யாதி தைத்தரீய தஹரவித்யாபடித வாக்யம்- ஸாந்தோக்யதஹரவித்யாவாக்யத்தோடு ஸமாநார்த்தமாகையாலே காமாதியதிகரணோக்த ரீத்யா ஸர்வவேதாந்தங்களிற் சொல்லுகிற தஹரவித்யை ஏகரூபமாகையாலே இவையும் அத்தோடு ஏகார்த்தமாயிருக்குமென்றபடி. ஏகார்த்தமானபடி எங்ஙனே என்னில்—ஸாந்தோக்யே 'தஹரோஸ்மிந்நந்தர ஆகாஶ: தஸ்மிந்யதந்தஸ் ததந்வேஷ்டவ்யம்' இத்யுக்த்வா 'கிந்தத்ரவித்யதே' இதி ப்ரஶ்நபூர்வகம் 'அஸ்மிந் காமாஸ்ஸமாஹிதா:, அபஹதபாப்மே' த்யாதிவிஶேஷணாத், தத்ஸமாநார்த்தகத்வம் தைத்தரீயவாக்யஸ்யாபி வித்யம். 'தஸ்மிந்யதந்த:' இதி உபயத்ரவாக்ய ஸாத்ருஶ்யஞ்ச ஸூச்யத இதி.

× 'யதிவேதாதௌ' என்கிற ஶ்ருதிதான் அகாரவாச்யனை நாராயணனையேசொல்லுகிறதென்று பாதிமோத்தரத்தில் (உஉகூ-அத்) ருத்ரன் தானே சொல்லிவைத்தானிறே. 'யோவேதாதௌ ஸ்வர:ப்ரோக்தோ வேதாந்தேச ப்ரதிஷ்டித:। தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய: பரஸ்ஸமஹேஶ்வர:। யோஸாவகாரவாச்யோவை விஷ்ணுர் நாராயணோஹரி:। ஸஏவ புருஷோத்த்ய: பரமாத்மா மஹேஶ்வர:। தஸ்யாம் மஹதைமைஶ்வர்யம் யஸ்மிந் கஸ்மிந்ஹிவர்ததே। தஸ்மிந்நீஶ்வரஶப்தாதி: ப்ரோச்யதே முநிஸத்தமா। நிருபாதீஶ்வரத்வந்து வாஸுதேவே ப்ரதிஷ்டிதம்। அஸௌ த்ரிபாத்விபூதேஸ்து லீலயா அபிசேஶ்வர:। விபூதிதிவயமைஶ்வர்யம் தஸ்யைவஸகலாத்மந:। ஸ்ரீபூநீளாபதிர்யோஸௌ ஈஶ்வரஸ்ஸமுதாஹ்ருத:। தஸ்மாந்மஹேஶ்வரத்வந்து வாஸுதேவே ப்ரதிஷ்டிதம்' இதி. இந்த தைத்தரீயப்ரஶ்நமெல்லாம் நாராயணபரமாகையாலே இதுவும் நாராயணபரமென்னுமிடம் பெரியடிப்பணியில் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டது.

---

1. ஸா-உப.அ-க-க. 2. ஸா-உப.அ-க-டு.

3. தை-நா.கூ-கO-உங.

அவயவஶக்த்யா ஸர்வநியந்தாவான நாராயணனைச் சொல்லுகிறது. † (அகாரோ விஷ்ணுவாசகஃ) என்கையாலே - அகாரவாச்யன் நாராயணன்.

ப்ருஹதாரண்யகத்திலும் அதர்வஶிகையிலும் சொன்ன ஆகாஶ ஶப்தமும் பரமபுருஷபரமன்று, ‡ ஸர்வப்ரஸித்தியாகாஶபரம். தஹரா

---

† 'நாராயணன் அகாரவாச்யன்' என்னு மிடத்திற்கு ஶ்ருதிப்ரமாணங்காட்டுகிறார்—(அகார) இதி. இத்தால் 'அகாரோ ப்ரஹ்மவிஷ்ணவீஶகமலேஷு' என்கிற நிவண்டுபாடம் அநாதரணீயமென்றதாயிற்று. ரூடியா நாராயணபரத்வமே அகாரத்துக்கு ஸர்வத்ரகாண்கையாலே. 'அக்ஷராணாமகாரோஸ்மி' என்று தானே சொல்லிவைத்தானிறே. 'அக்ஷராணு மகாரஸ்த்வம்' என்று கைலாஸயாத்ரையில் ருத்ரனுஞ் சொன்னான். 'யோஹவை ஸ்ரீபரமாத்மா நாராயணஃ ஸபகவாந் அகாரவாச்யஃ' என்று தாரஸாரோபநிஷச்ச்ருதி.

‡ (ஸர்வப்ரஸித்தியாகாஶபரமி)தி. 'யஏஷோந்தர்ஹ்ருதய ஆகாஶஃ' என்கிறவிடத்தில் 'ஆகாஶ' ஶப்தம்-ஸாந்தோக்ய தைத்தரீய தஹரவாக்யவதிதாகாஶஶப்தம்போலே பரமாத்மபரமன்று, கேவல ப்ரஸித்தியாகாஶபரமென்றபடி. 'ஆகாஶஶப்தஃ ஸாந்தோக்யே பரமாத்மவிஷய இதி 'தஹரஉத்தரேப்ய' இத்யத்ரநிர்ணீதம், வாஜஸநேயகேது ஆகாஶேஶயாநஸ்ய வஶித்வாதிஶ்ரவணாத், தஸ்யஶயாநஸ்ய பரமாத்மத்வேஸதி ததாதாராதியாயிநஃ ஆகாஶஶப்தஸ்ய 'தஸ்யாந்தே ஸுஷிரம் ஸூக்ஷ்மம்' இதிஹ்ருதயாந்தர்கதஸ்ய ஸுஷிர ஶப்தவாச்யஸ்யாகாஶஸ்யாதியாயகத்வமவகம்யதே' என்று காமாதியதிகரணத்தில் ப்ருஹதாரண்ய வாக்யவதிதாகாஶ ஶப்தத்துக்கு பூதாகாஶபரத்வமாக பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிறே. 'ஸர்வப்ரஸித்தாகாஶபரம்' என்றதிற்கு ஹேதுவையருளிச் செய்கிறார்—(தஹராகாஶாதிகளிற்போலே) இதி. ஆகாஶ ஶப்தத்துக்கு பூதாகாஶத்திலே ப்ரஸித்திப்ராசுர்யமுண்டாயிருக்கையாலே அதுவே ஸர்வத்ரஸ்வதஃ ப்ராப்தம். அதில் பரமாத்மாஸாதாரணதர்ம ஶ்ரவணத்தாலே ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யத்துக்கு அபவாதம்வரும். பரமாத்மாஸாதாரண தர்மஶ்ரவணம் ஸாந்தோக்ய தைத்தரீயங்களில் காண்கையாலே, அங்குற்றவாகாஶஶப்தம் பரமாத்மபரமாயிற்று. ப்ருஹதாரண்யகத்தில் அப்படி பரமாத்மாஸாதாரணதர்மங் காணுமையாலே ஆகாஶஶப்தம் ஸர்வப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யத்தையுடைய வாகாஶபரமாகிறதென்று கருத்து. 'ஆகாஶஶப்தஸ்ய பூதாகாஶே ப்ரஸித்திப்ராசுர்யாத் ததேவ ஸர்வத்ரஸ்வதஃ ப்ராப்தம். தத்ரபரமாத்மாஸாதாரண தர்மஶ்ரவணம் ப்ரஸித்திப்ராசுர்யாபவாதகம். தச்ஸாந்தோக்யேஸ்தீதி தத்ராகாஶஶப்தஸ்ய பரமாத்ம பரத்வமுக்தம். வாஜஸநேயகேது ததபாவாத் ப்ரஸித்தி ப்ராபல்யமேவாநுஸர்த்தவ்யமித இத்யர்த்தஃ' என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகை. இத்தால் அதர்வஶிகா வாக்ய கதாகாஶஶப்தத்துக்கு ஸாந்தோக்யாதிகளிற்போலே பரமாத்மாஸாதாரண தர்மங் காணுமையாலே, அங்குற்ற வாகாஶஶப்தமும் பூதாகாஶபரமென்னக் குறையில்லை என்று ஹ்ருதயம். (இவ்விடங்களில்) என்றது- ப்ருஹதாரண்யகாதர்வஶிகைகளில் என்றபடி. வஶி

காஶாதிகளிற்போலே புருஷோத்தமனுக்கு அஸாதாரணமான தர்ம மில்லாமையால். இவ்விடங்களில் ஈஶாந ஶம்ஹார ஶிவ ஶப்தங்கள், வஶித்வஜகத்காரணத்வாதி பரமாத்மாஸாதாரணதர்ம ஸம்பந்தத்தாலே, 1 (ஈஶாநஃப்ராணதஃ) 2 (ஸ்வயம்ஹஶ் ஶம்ஹாரஃ) 3 (ஸர்வஶ் ஶர்வஶ் ஶிவஃ) என்கிற ஶப்தங்களோடு பர்யாயங்கள்.

† (காரணந்துத்யேயஃ) என்கிற வாக்யம், காரணத்வத்யேயத்வங்க ளிரண்டையும் விதிக்கிறதன்று; த்யாநத்தை விதிக்கிறது. இரண்டையும் விதிக்கும்போது வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்கும். அநுவதிக்கும்போது அந்யதஃ ப்ரஸித்தமானத்தை அநுவதிக்க வேண்டுகையாலே, காரண வாக்யங்களில் காரணமாகச் சொன்ன நாராயணனை அநுவதித்து, தத்த்யாநத்தை விதிக்கிறது.

‡ அதர்வஶிரஸ்ஸிலே ப்ரதம கண்டத்தில், (அஹமேகஃ ப்ரதமத்வம் பரமாத்மா ஸாதாரணமென்னுமிடம் 'அப்ரமேயோநியோஜ்யஶ்ச யத்ரகாமகமோவஶீ। மோததே ஹவாந் ஹைர்பாலஃ க்ரீடநகைரிவ' என்கிற வசநஸித்தயம். 'விஶ்வம் வஶம் யஸ்ய ஸவஶீ' என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகை.

† 'கஶ்சத்யேயஃ' என்றுபக்ரமித்து 'காரணந்துத்யேயஃ'என்கிறவித்தால் காரணத்வத்தை யநுவதித்து த்யேயத்வவிதிபரத்வமாக இந்தப்ரகரணத்துக்குக் காண்கையாலே ('காரணந்துத்யேயஃ' என்கிற வாக்யம்) என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறார். 'ஸம்பவத்யேகவாக்யத்வே வாக்யபேதோஹிநேஷ்யதே' என்று மீமாம்ஸகர் சொல்லுகையாலே அத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி (வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்கும்) என்கிறார். 'ஶம்ஹாரஃ காரணம்' என்று வாக்யவ்ருத்திகூடாது 'காரணம் ஶம்ஹாரஃத்யேயஃ' என்றாகவேணும். இங்ஙனன்றாகில் 'கஶ்சத்யேயஃ' என்கிற வாக்யத்துக்குத்தரமாகாதென்று கருத்து. (நாராயணனை யநுவதித்து தத்த்யாநத்தை விதிக்கிறதெ)ன்கிற விடத்தில் 'நாராயணமநுத்யாயேத்' இத்யாதி ஶ்ருதிகளு மநுஸந்தேயங்கள்.

‡ ஆக ப்ருஹதாரண்யகாதர்வஶிகைகளுக்கு பரமாத்மபரத்வம் ஸாதித்தார்; இனி அதர்வஶிரஸ்ஸுக்கு பரமாத்ம பரத்வம் ஸாதித்தருளுகிறார்—(அதர்வஶிரஸ்ஸிலே) என்று துடங்கி. அதில் ப்ரதமகண்டத்துக்கு 'ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யாதூபதேஶோ வாமதேவவத்' என்கிற இந்த்ரப்ராணாதிகரணத்தில் சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே பரமாத்ம பரத்வம் ஸாதிக்கிறார்—(ப்ரதமகண்டத்திலி) தி. 'தேவாஹவைஸ்வர்கம் லோகம்' என்று துடங்கி 'தர்பயாமி ஸ்வேநதேஜஸா' இத்யந்தம் ப்ரதமகண்டம். காரணத்வவ்யாப்தமான யாதொரு தர்மங்களுண்டு, அவைகள் சிதசித்வ்யாவர்தகங்களாகையாலும், ருத்ரனுக்கு ஸ்ருஜ்யத்வ ஸம்ஹார்யத்வ கர்மவஶ்யத்வா ஜ்ஞத்வாதிகளுண்டாகையாலும், பரம

1. ஸஹஸ்ரநாமம்.அ. 2. ஸஹஸ்ரநா.ரு.
3. ஸஹஸ்ரநா.ச.

மாஸம் வர்தாமிச ஹவிஷ்யாமிச-நாந்ய꞉ கஶ்சிந்மத்தோ வ்யதிரிக்த꞉) இத்யாதியாலே ருத்ரன் தனக்கு விஶ்வைஶ்வர்யத்தைச் சொல்லிற்று. 1 (மத்தஸ்ஸர்வமஹம் ஸர்வம்) 2 (அஹம்மநுரஹவம்ஸூர்யஶ்ச) 3 (ப்ராணோஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம்மாமாயுரம்ருதமித்யுபாஸ்ஸ்வ)என்று-ப்ரஹ்லாதவாமதேவேந்த்ராதிகளைப்போலே பரமாத்மஸாவநாப்ரகர்ஷ ஬லத்தாலே யென்னுமிடத்தை, 4 (ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிஶத்) என்று-ஶ்ருதிதானே சொல்லிற்று.

† த்விதீயவண்டத்தில் சொன்ன தேவவாக்யம் ருத்ரவாக்யாநுவாதமாகையாலே தத்வாக்யதுல்யம்.

‡ த்ருதீய வண்டத்தில் பரமாத்மாவின் வைஸவஞ் சொல்லுகிறது. × சதுர்த பஞ்சம வண்டங்களில் ஓங்காராதி [ப்ரணவ] நாமங்களையும்

புருஷாஸாதாரணசிதசிச்ஶரீரகத்வம் அவனுக்கு அஸம்ஸாவிதமாகையாலும், தச்ஶரீரகபரமாத்மபரத்வமே அதர்வஶிரஸ்ஸூக் கர்தஞ் சொல்லவேணும். ஆகையாலே கார்யகோடி நிவிஷ்டனான ருத்ரனுக்கு ஸர்வாத்மஸாவங்கூடாமையாலே, ப்ரதர்தநோபாஸநந்யாயத்தாலே தச்ஶரீரகபரமாத்மபரமாகவே நிர்வஹிக்கையுத்தமென்று திருவுள்ளம் பற்றி—(மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்') இத்யாதஶிய—(ஶ்ருதிதானே சொல்லிற்று) இத்யந்தமுக்தம். நசாத்ரந்யாயாபேக்ஷா, பரமாத்மாநு ப்ரவேஶஸ்யகண்டோக்தேரித்யாஹ—(ஸோந்தராதந்தரம்) இதிவா.

† த்விதீயவண்டே 'ததோ தேவாருத்ரம் நாபஶ்யந், தேதேவா ருத்ரம்த்யாயந்தி, ததோ தேவாஊர்த்வபாஹவ꞉ ஸ்துந்வந்தியோஹ வை ருத்ரஸ்ஸ ஸ்வாந் யஶ்சவிரம்ஹ ஸூர்ஸூவஸ்ஸூவ꞉ தஸ்மை வைநமோநம꞉ ஶீர்ஷம் ஜநபதோம் விஶ்வரூபோஸீ' த்யாதி தேவதாஸ்துதிவாக்யங்கள் பூர்வவண்டருத்ரவாக்யாநுவாதத்தாலே ஸ்துதிபரங்களாகையாலே ததந்தர்யாமி பரமாத்மவிஷயமென்று அருளிச்செய்கிறார்—(த்விதீயவண்டத்திலி) தி. (தத்வாக்யதுல்யம்) என்றது-ருத்ரவாக்யத்துக்கு அந்தர்யாமி விஷயத்வ முக்தமாகையாலே தேவவாக்யமும் ததந்தர்யாமிபரமென்றபடி.

‡ த்ருதீயவண்டத்தில் 'ஓமாதௌ மத்யே ஸூர்ஸூவஸ்ஸூவரந்தே ஶீர்ஷம் ஜநபதோம் விஶ்வரூபோஸீ' த்யாதிகளாலே பரமாத்மாவினுடைய வைஸவஞ்சொல்லுகையாலே—(த்ருதீயவண்டத்தில் பரமாத்ம வைஸவஞ்சொல்லுகிறது) என்றருளிச்செய்தார். 'விஶ்வரூபோஸி' என்று ஸ்வவந்நாமஸூத விஶ்வரூபஶப்தஶ்ரவணத்தாலும் 'ஸூக்ஷ்மம் ஸௌம்யம் புருஷம தீராஹ்யம்' என்று ஸ்வவத ஸாதாரண புருஷஶப்தஶ்ரவணத்தாலும் ஸ்வவத்பரத்வம் ஸூஸ்பஷ்டம் என்றுகருத்து.

× 'ஸஓங்காரோ ய ஓங்கார꞉ ஸப்ரணவோ ய꞉ ப்ரணவ꞉ ஸர்வவ்யாபீ யஸ்ஸர்வவ்யாபீ' என்று தடங்கி சதுர்த வண்டத்தில் பூர்வ ப்ரஸ்துதனான பரமாத்மாவினுடைய வாசகங்களான ஓங்காராதி சதுர்தஶநாமங்க

---

1. வி-பு.க-கக-அரு.
2. ஶ்ரு-உப.௩-ச-கO.
3. கௌஷீ-உப.௩-க.
4. அதர்வஶிர-க.

தந்நிர்வசநங்களையுஞ் சொல்லுகிறது; ஆகையாலே ருத்ரபரங்களன்று அந்தஶப்தங்கள், ப்ரணவவாச்ய நாராயணபரங்கள்.

† ஷஷ்஠வண்டத்தில் சொன்ன ருத்ரோபாஸநம், மதுவித்யையிற் சொன்ன ஆதித்யோபாஸநம்போலே பரமாத்மோபாஸநம். இதிற்சொன்ன ஹஸ்தஸ்பர்ஶம் ஸௌத்ராமணியிற்சொன்ன ஸுராக்ரஹணம் ஸர்வக்ரதுஸாதாரணமல்லாதாப்போலே ஸர்வோபாஸந ஸாதாரணமன்று.

‡ ஹாந்தோக்யாதிகளில் I (அஸதேவேதமக்ர ஆஸீத்) இத்யாதி

ளும், 'அத கஸ்மாதுச்யதே ஓம்காரஃ' என்று துடங்கி 'அத கஸ்மா துச்யதே மஹாதேவோ யஸ்ஸர்வாந்ஹாவாந் பரித்யஜ்யாத்மஜ்ஞாந யோகைஶ்வர்யே மஹதிமஹீயதே தஸ்மாதுச்யதே மஹாதேவஃ' என்றுமள வாக பஞ்சம வண்டத்தில் பூர்வவண்டோக்த ஓங்காராதி சதுர்தஶ நாமங்களுடைய நிர்வசநமும் ஸுஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லுகையாலே, இத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார்—(சதுர்த பஞ்சம வண்டங்களிலி)தி. 'அத கஸ்மாதுச்யதே ஓம்காரஃ' இத்யாதியாலே பரமாத்மவாசக நாம நிர்வசநமும் 'அத கஸ்மாதுச்யதே ஸர்வவ்யாபீ' இத்யாதியால் பரமாத்மநாம நிர்வசநமும்,'அத கஸ்மாதுச்யதே ஏகோருத்ரஃ' இத்யாதியாலே ப்ரக்ருத வித்யோபாஸ்யப்ரணவ வாச்யப்ரஹ்ம ஶரீரபூதஶிவநாம நிர்வசநமும் சொல்லப்படுகிறதென்று கண்டுகொள்வது. ஓங்காராதிப்ரணவ நாமங்களுக்கும், அநந்தாதிப்ரஹ்ம நாமங்களுக்கும், உபாஸ்யப்ரஹ்மஶரீரபூதனான ஶிவனுடைய நாமங்களுக்கும் ஸமாந விஷயமாக நிர்வசநம் பண்ணினது-இவை மூன்றுக்கும் அபேதோபசாரத்தாலே யாகையாலே யுக்தமென்று கண்டுகொள்வது.

† (ஷஷ்ட வண்டத்திலி)தி. 'ஷஷ்டேது'ததேதது பாஶிதவ்யம் நிசாய்யதம் ஶாந்திமேதி' தி ருத்ரஶரீரக பரமாத்மோபாஸநம் ஸமமுக்தம் 'வ்ரதமேதத்பாஶுபதம்' இதிபஶுபதிரூப பரமாத்மோபாஸநாம் ஞதயா பஶுபதி ஸம்பந்தம் பாஶுபதம், நது பாஶுபதாகம ப்ரதிபாத்யம். தத்யிதத் வயகல்பகாஹாவாத். ஸமந்த்ரகஹஸித ஸ்பர்ஶநந்து ப்ரகரண நிருஹீதத்வாத் நஸர்வத்ர ப்ராப்நோதி. தர்ஶபூர்ணமாஸ ப்ரகரண நிருஹீதப்ரயாஜவத், ஸௌத்ராமணி ப்ரகரணநிருஹீத ஸுராநிருஹவச்ச. தஸ்மாதயர்வஶிரஸி ருத்ராந்தராத்மா நாராயணஏவ ப்ரதிபாத்யஃ. யதாப்ரதர்தந வித்யாயாமிந்த்ராந்தர்யாமீ' இதி ஶ்ருதப்ரகாஶிகா. (மதுவித்யாந்யாயம்)-ஶாரீரகத்தில் (க-ந-ந௦.) கண்டுகொள்வது. அதர்வ ஶிரஸ்ஸுக்கு பரமாத்ம வைஹவ ப்ரதிபாதகத்வம் விஸ்தரேண பெரிய டிப்பணியில் எழுதப்பட்டது.

‡ ஆக ஸ்ரீ ஹாஷ்யகாராதி ப்ராயாநுஸாரேண அதர்வ ஶிரஸ்ஸை ப்ரதர்தந மதுவித்யாதிந்யாயத்தாலே ருத்ர ஶரீரக பரமாத்மோபாஸந பரமாக வருளிச்செய்தார்; இனி அங்குச்சொன்னவை ஹாந்தோக்யாதிகளில் அஸத்கார்யாநுவாதம்போலே பரபக்ஷாநுவாத மாத்ரமாக சில வாசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கையாலே, அத்தை யருளிச் செய்கிறார்—(ஹாந்தோக்யாதிகளிலி)தி. பரமதமாவது-தார்கிக மதம். அவர்களிறே அஸத்கார்யவாதிகள். (இவ்விடத்திலும்)-அதர்வ ஶிரஸ்ஸிலும். பரமத

I. ஹா-உப.ஙு-உ-க.

களிலே பரமதோபந்யாஸம் பண்ணினாற்போலே, இவ்விடத்திலும் பரமதோபந்யாஸம்பண்ணுகிறது.

† லைங்கத்திலே-நக்நத்வாதிதர்மாங்கமாகச் சொல்லுகையாலும், அதர்வஶிரஸ்ஸிற்சொன்ன மந்த்ரங்களை பஸ்மோத்தூளநத்திலே விநியோகிக்கையாலும், அதர்வஶிரஸ்ஸிலும் லைங்கத்திலுஞ் சொன்ன பாஶுபத வ்ரதம் ஏகமாகையாலும், I (அதர்மைர்தஶார்யஸம்யுக்தங் கர்ஹிதம்ப்ராஜ்ஞநிந்திதம் । வர்ணாஶ்ரமக்ருதைர்தர்மைர்விபரீதங் க்வசித்ஸமம்) என்று லைங்கந்தன்னிலே அவைதிகமாகச்சொல்லுகையாலும், அதர்வஶிரஸ்ஸில் அதிகாரஶ்ரவணத்தாலே விஶேஷ

மாவது-ஶைவமதம். அவர்களிறே ருத்ராதிக்யவாதிகள். (சிலர் சொன்னார்கள்) என்றது- சிலவாசார்யர்கள் நிர்வஹித்தார்கள் என்றபடி. 'அங்குச்சொன்னவை அஸத்கார்யாநுவாதாதிகளைப்போலே பரபக்ஷாநுவாதமாத்ரமென்று சிலர் நிர்வஹிப்பர்கள்' என்று பரமதபங்கரஹஸ்யத்தில் தூப்பில்பிள்ளையுமருளிச்செய்தார்.

† இனியித்தை தாமஸதர்ம விஶேஷவிஷயமென்று சிலவாசார்யர்களுடைய நிர்வாஹமுண்டாகையாலே அத்தையுமருளிச் செய்கிறார்— (லைங்கத்திலே) என்று துடங்கி, (நக்நத்வாதிதர்மாங்கமாகச் சொல்லுகையாலு)மென்றது-பாஶுபதவ்ரதத்தை நக்நத்வரக்தவஸ்த்ரத்வாதிதர்மாங்கமாகச் சொல்லுகையாலு மென்றபடி. லைங்கத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் (௫௪, ௫௫) வது அத்யாயங்களில் கண்டுகொள்வது. (அதர்வஶிரஸ்ஸிற் சொன்ன மந்த்ரங்களை) இதி - அதர்வஶிரஸ்ஸிற் சொன்ன 'ப்ராணேஷ்வந்தர்மநஸ:' இத்யாதிமந்த்ரங்களை லைங்கபுராணத்திலே வுத்தரார்த்தத்தில் (௧௭, ௧௮)வது அத்யாயங்களில் பஸ்மோத்தூளநத்திலே விநியோகிக்கையாலு மென்றபடி. (அதர்வஶிரஸ்ஸிலுமி) தி— அதர்வஶிரஸ்ஸிற் சொன்ன 'வ்ருதமேதத்பாஶுபதம் .... தஸ்மாத் வ்ரதமேதத் பாஶுபதம், இத்யாதி மந்த்ரங்களை 'ஸ்தித்வாஸ்யாப்யா ம்ருதோபூத்வா வ்ருதம் பாஶுபதஞ்சரேத்। ஏதத்வ்ருதம் பாஶுபதம் சரிஷ்யாமி ஸமாஸத:' இத்யாரப்ய 'அக்நிரித்யாதிநாபஸ்மாங் விம்ருஜ்யாங்காநி ஸம்ஸ்ப்ருஶேத்' இத்யாதிகளாலே விவரிக்கையாலே அவையிரண்டிலுஞ் சொன்ன பாஶுபதவ்ரதமேகமாகையாலு மித்யர்த:. (அதர்வஶிரஸ்ஸிலி) தி. அதர்வஶிரஸ்ஸில் 'வ்ரதமேதத்பாஶுபதம்' என்று சொன்ன பாஶுபதவ்ரதத்துக்கு 'இன்னார் அதிகாரி' என்று சொல்லாமையாலும் 'பஶுபாஶவிமோக்ஷாய' என்று ருத்ராந்தர்யாமி பரமாத்மோபாஸநத்துக்கு மோக்ஷத்தை பலமாகச்சொல்லுகிற வாக்யத்தால் 'முமுக்ஷுக்கள் எல்லாருமதிகாரிகள்' என்று அவிஶேஷேண ப்ராப்தமாக, ஶ்ரீவராஹாதித்யாதி புராணங்களில் பாஶுபதவ்ரதம் 'வேதபாஹ்யாதிகாரம்' என்று சொல்லுகையாலே ஸாமாந்யவிஶேஷந்யாயத்தால் ஸங்கோசிக்க வேண்டுகையாலுமென்றபடி. வேதபாஹ்யா

I. முத்ரிதலைங்கத்தில் காணவில்லை.
ஶிவபு. வாயுஸம்ஹிதா-உத்தரவ. ௯-௨.
பாரதே ச. ஶா-மோ ௨௯௦-௧௧௩.

ணஸர்வாயிகாரத்வம் ப்ராப்தமாக ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலும் ஆதித்ய புராணத்திலும் வேதவாஹ்யாயிகாரமென்று ஸங்கோசிக்கையாலும், (ஹஸ்மச்ஹந்நோ ஹஸ்மஶய்யாஶயாநஃ) என்று ஶாதாதபயர்மஶாஸ்த்ரத்தில் மஹாபாதக நிவர்தகமாகச்சொன்ன ஹஸ்மோதீயதாரணம் ப்ராயஶ்சித்த விஷயமாகையாலும், லோகப்ரஸித்தி யியாலும் இது அவைதிகமென்று சிலர் சொன்னார்கள்.

† ஶ்வேதாஶ்வதரத்தில், நாராயணனுத் பரத்வமும் மோக்ஷப்ரதத்வமுஞ் சொல்லுகிறதென்கிறதுவும் அநுபபந்நம். I (வேதாஹமேதம்) என்று துடங்கி (நாந்யஃபந்யாஃ) என்று - மஹாபுருஷவேதநம் மோக்ஷஸாயநமென்றும், தத்வ்யதிரிக்தோபாயமில்லையென்றும், 2 (யஸ்மாத் பரந்நாபரம்) இத்யாதியாலே - ப்ரஸ்துத புருஷனே பரன்; தத்வ்யதிரிக்தரடைய அபரரென்று சொல்லிவைத்து, அநந்தரம், வேறேயொரு வஸ்துவைப் பரமென்றும் மோக்ஷப்ரதமென்றும் சொல்லுகையாகிறது ப்ரதிஜ்ஞாஹேதுவிரோயத்தாலே அஸங்கதமாகையால்.

யிகாரமான யிதுக்கு மோக்ஷஃபலத்வோக்தி- 'யேப்யந்ய தேவதாஹக்தாஃ' இத்யாதி ந்யாயத்தாலே 'ஶங்கராத்ஜ்ஞாநமந்விச்சேத், என்கிறபடியே காலந்தரீயப்ராப்திபரை என்று கொள்ளவேணும்.

† அயஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்துக்கும் பரமாத்ம பரத்வமருளிச்செய்கிறார்—(ஶ்வேதாஶ்வதரத்திலி) தி. நாராயணாத்பரத்வம்-'யஸ்மாத்பரமி' த்யாதிவாக்ய ஸித்தியம், மோக்ஷப்ரதத்வம்-'யஏநம்விதுரம்ருதாஸ்தே ஹவந்தீ' த்யாதிவாக்யஸித்தியம் என்றபிப்ராயம். இதுக்குத்தரமாஹ—(அநுபபந்நமி) தி. அதாவது-உபக்ரமத்தில் 'வேதாஹமேதம்' என்று தமஸஃபாரவர்தியாய், ஆதித்யவர்ணஸதிருஶதிவ்ய மங்களவிக்ரஹயுக்தனையிருக்கிற மஹாபுருஷனைச்சொல்லி, 'தமேவவிதித்வா' என்று 'தத்வேதநமே மோக்ஷஹேது வேறொன்றன்று' என்கிற வர்யத்தை ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அநந்தரமத்தை உபபாதிக்கைக்காக 'யஸ்மாத் பரம்' என்று 'யாவனொருவனிற் காட்டில் வேறொரு பரமாயிருப்பதொன்றில்லை, அணுதரமாயிருப்பதொன்றில்லை, மஹத்தரமாயிருப்பதொருவஸ்துவில்லை, நிஸ்தரங்கார்ணவோபமனான பரமபதநிலயனாலே இந்த விஶ்வம் வ்யாப்தமாயிருக்கும்' என்று கொண்டு ஸர்வஸ்மாத்பரனான பரமபுருஷனைச் சொல்லி 'ததோயதுத்தரதரம்' என்று அவனிற் காட்டில் உத்க்ருஷ்டமாயிருப்பதொரு வஸ்துவுண்டென்கை ப்ரதிஜ்ஞாஹேதுவிரோயத்தால் அஸங்கதமாகையால் என்றபடி. உபக்ரமாநுகுணமாகவேணுமிறே உபஸம்ஹாரமும் என்று கருத்து. இவ்வர்யமுபக்ரமாயிகரணஸித்தியம். ஆகையால் உபக்ரமவிரோயமுண்டாகையாலே 'ததோயதுத்தரதரம்' என்கிற வுபஸம்ஹாரவாக்யமானது உபக்ரமகதனான பரமபுருஷனையொழிய வஸ்த்வந்தரத்தைச் சொல்லமாட்டாது என்றபிப்ராயம். கிஞ்ச 'ததோயதுத்தரதரம்' என்கிற விடத்தில் 'பரமாத்மாவைக் காட்டில் பரனாயிருப்பவன் ஒருவனுளன்' என்பது பராயிகரண ஸித்தியாந்தத்துக்குஞ் சேராது.

I. ஶ்வே-உப.௩-அ. 2. ஶ்வே-உப.௩.௯.

† 1 (மஹாங்ப்ரபு—ர்வை புருஷ ஸ்ஸத்த்வஸ்யைஷ ப்ரவர்தகஃ) என்று - ப்ரஸ்துதனுன மஹாபுருஷனே ஸத்வப்ரவர்தகனுகச் சொல்லு கையாலும், ஸத்வப்ரவர்தகன் விஷ்ணுவென்னுமிடம் 2 (அயயோஹவை வலுஏஷவாஸ்ய ஸாத்விகாம்ஶஃ ஸோஸௌ ப்ரஹ்மசாரிணோயோயம் விஷ்ணுஃ) என்கிற மைத்ராயண்யுபநிஷத்விஷயமாகையாலும், ஸ்ரீபுருஷ ஸூக்த நாராயணனுவாக ப்ரவிருதிகளிற் சொன்ன ஸர்வாநநத்வா திகளே 3 (ஸர்வாநநஶிரோக்ரீவஃ) இத்யாதிகளிற் சொல்லுகையாலும், ‡ இந்தப்ரகரணம் நாராயணபரம். 4(ததோயது—த்தரதரம்) என்கிறவிட

---

† 'தஸ்மாத்ஸர்வகதஶ்ஶிவஃ' என்கையாலே இதுதான் ருத்ரபர மென்னுமிடம் விதியம்' என்று-'இந்தப்ரகரணம் ருத்ரபரம்' என்றிறே அவர்கள் சொன்னது; அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிருர்—(மஹாங்ப்ர பு—ர்வை) இதி. இந்த்ரப்ராணாயிகரண ந்யாயத்தாலே உபஸம்ஹார த்தில் 'ஶிவ' ஶப்தங்காண்கையாலே இது ஶிவபரமென்று அவர்களுக் கபிப்ராயம். அந்தவயிகரணத்தில் கேவலமுபஸம்ஹாரத்துக்கு ப்ரா பல்யஞ் சொல்லவில்லை 'ஸமுதாயஸ்வாரஸ்யம் ப்ரபலம்' என்று சொ ன்ன வித்தனே. ஆகையால் ஸமுதாயத்துக்கு ப்ராபல்யஞ் சொன்னவித் தனே யொழிய வுபஸமஹாரமாத்ரத்துக்கு ப்ராபல்யஞ் சொல்ல வில்லை என்றபடி. 'தேநோபக்ரமஸ்வாரஸ்யாதபிஸமுதாயஸ்வார ஸ்யம்ப்ரப லமிதிஸிதம்.'உபஸம்ஹாரவாக்யமுபக்ரமபாயிதமிதி பூர்வபக்ஷிணோ க்தம். தத்ரேதமுத்தரமுக்தம் பவதி-உபக்ரமோப ஸம்ஹாரௌ வாக்யா வயவௌ. தயோரவயவ ஸ்தயோஃ பரஸ்பரவிரோயே உபக்ரமப்ராப ல்யம் நத்வயவவிரோயே. அத்ரது அநேகாவாந்தரவாக்யைஃ பர்யாலோ சிதைஃ ப்ரதிபந்நஸ்ய மஹாவாக்யார்யஸ்யாவயவிநோ விரோயே அவய வஸ்யேதோ பக்ரமோதுர்பலஃ; யயா 'ஶம்ஶாயாம்வோஷஃ ப்ரதிவஸதி' த்யாதிஷு வோஷஃ ப்ரதிவஸதீதிபதாஸீயாம் ப்ரதிபந்நவாக்யார்ய முபக்ரமஸ்ய ஶம்ஶாபதம் நபாயதே. அபிது ஸ்வயம்தத்நு ஶூணார் யம்பவதி; தத்வத்' என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகை. இப்படி யிந்த்ர ப்ராணா யிகரணந்யாயத்தாலே ஸமுதாயவாக்யங்களாலே இந்த ப்ரகரணம் பர மாத்மாவான நாராயணனேயே சொல்லுகிறதென்று ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிருர்—(மஹாநி) தி. 'ராஜஸோ ப்ரஹ்மா ஸாத்விகோ விஷ்ணுஃ தாமஸோருத்ரஃ' 'தமோமயாத்மகோருத்ரஃ। ஸாத்த்விகம யாத்மகோவிஷ்ணுஃ। ராஜஸமயாத்மகோ ப்ரஹ்மா' இத்யாதி ஶ்ருதிக ளும் 'தமஸாகாலருத்ராவ்யம் ரஜஸாகநகாண்டஜம்। ஸத்வேந ஸர்வ ஶம் விஷ்ணும்' 'தமோருத்ரோ ரஜோப்ரஹ்மா ஸத்வம் விஷ்ணுப்ரகா ஶகம்' இத்யாதிவசநங்களுமிங்கே யநுஸந்யேயங்கள்.

‡ (இந்தப்ரகரணம் நாராயணபரம்) இதி. அத்ராயம் ஸுஸ்பஷ் டோர்யஃ 'ததஃபரம்ப்ரஹ்மபரம்' இதி 'யாதே ருத்ரஶிவாதநூஃ' இதி ப்ரக்ருதாத் பரம் ப்ரஹ்மப்ரஸ்துத்ய ஸர்வவ்யாபித்வம் ஸர்வநியந்த்ரு த்வம் அநுபமத்வம் தஜ்ஞாநஸ்ய முக்திஸாயநத்வஞ் சோக்த்வா, 'வே தாஹமேதம்' இதி 'தத்ப்ரஹ்மகிமி'தி தேவதா விஶேஷஜிஜ்ஞாஸாயாம்

---

1. ஶ்வே.உப.௩-கக. 3. ஶ்வே ௩-கட.
2. மைத்-உப.௬-ரு. 4. ஶ்வே-௩-க.

த்தில் தச்சப்தம் ஹேதுபரம். அன்றிக்கே † I (இதம்...ஸர்வம்) என்று கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபஞ்சத்தை பராமர்ஶிக்கிறதாகவுமாம். ஶிவஶப்தமும் அவயவ ஶக்த்யா நாராயணபரம்.

‡ (ருத்ரஸ்தாரகம்) இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறது. மோக்ஷப்ரதத்

'ஏதம் புருஷம்' இதி ப்ரக்ருதம் ப்ரஹ்ம 'புருஷ:' இதி நிர்தார்ய 'மஹாந்தம்' இத்யேதத் 'மஹாந்தம்' இதி விவ்ருத்ய 'ஈஶாநம் ஜ்ஞாத்வா' இத்யத்ராபேக்ஷிதம் தேவதாந்தரஜ்ஞாநஸ்ய ஸாதநத்வாபாவம், ஜ்ஞாநாதிரிக்தஸ்ய ஸாதநாபாவஞ்சோக்த்வா, 'ஏக' ஶப்தார்த்தஞ்ச 'யஸ்மாத்பரம்' இதி விவ்ருத்ய, 'தேநேதம் பூர்ணம்' இதி. 'ஸர்வபூதேஷுகூடம்' இத்யத்ர 'பூத' ஶப்தஸ்ஸத்தாயோகிபர இதி வ்யாக்யாய 'ததோயதுத்தரதரம்' இதி. 'தமேவவிதித்வா' இதிவிவ்ருத்ய, 'ஸர்வாநநஶிரோக்ரீவ:' இதி 'யதோயம் பகவாந், அதஸ்ஸர்வவ்யாபித்வேபி தத்கததோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட:' இத்யுக்த்வா 'மஹாந்ப்ரபு:' இதிஸத்வப்ரவர்த்தகத்வம் ப்ராப்யஸ்யைவ ப்ராபகத்வாபிப்ராயேண ப்ராப்யஸ்ய ஜ்யோதி: பதேந நிர்திஶ்ய, தேந புருஷோத்தமத்வமபிவ்யஜ்ய, ஹ்ருதயஸந்நிதியாநமுக்த்வா, ஏவமுபாஸ்யத்வ யோகிகுணாந் ப்ரதர்ஶ்ய, ததுபாஸநஸ்ய மோக்ஷஸாதநத்வமுக்த்வா, தேவதாஸ்பஷ்டார்த்தமேவ 'ஸஹஸ்ர ஶீர்ஷா புருஷ:' இத்யாரப்ய 'யதந்நேநாதிரோஹதி' த்யாதி புருஷஸூக்தர்சா ஸாம்யாம் தத்வைபவமுக்த்வா, 'ஸர்வத:பாணிபாதந்தத்' இதிப்ரதமர்சம் வ்யாக்யாய 'ஸர்வேந்த்ரிய குணாபாஸம்' இதி 'மாதாபிதே' த்யாதிஸுபாலோபநிஷத் ஸித்த ஸர்ஸ்வாமித்வம், ஸர்வ ஶரண்யத்வம் ஸர்வஸுஹ்ருத்வஞ்ச 'அதோஜீயாயாம்ஶ்ச புருஷ:' இத்யபிப்ரேதம் விவ்ருத்ய, 'நவத்வாரே' இதி 'ஹம்ஸ' ஶப்தேந பகவத்வாசகேந ப்ரக்ருதம் வஸ்துநிர்திஶ்ய, 'வஶீ ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய' 'அபாணிபாத:' இதிதத்வைபவம்புந: ப்ரதர்ஶ்ய, 'தமாஹுரக்ர்யம்' இதி புந: பகவந்தம் ப்ரதிஜ்ஞாப்ய 'அணோரணீயாந்' த்யாதிநா தத்வைபவம் ப்ரதிபாதிதம். அதோயமத்யாய: பரமாத்ம ஸ்ரீமந்நாராயணபர இதி. இத்தால் ஶ்வேதாஶ்வதரம் முழுமையும் நாராயணபரமென்று சொல்லிற்றாயிற்று என்று கண்டுகொள்வது. ஸ்தாலீபுலாக ந்யாயத்தாலே ஏகதேஶத்துக்கு நாராயணபரத்வம் அருளிச்செய்தாரித்தனை.

† (இதம்-ஸர்வம்)-'தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேணஸர்வம்' இதிவாக்யஸ்யவிஷயம். (ஶிவஶப்தம்) 'தஸ்மாத்ஸர்வகதஶ்ஶிவ:' என்கிற வாக்யஸ்யஶிவஶப்தம்.

‡ (ருத்ரஸ்தாரகம்) என்கிறது-ஸ்ரீராமஷடக்ஷரத்தை. ராமோத்தரதாபநீயாகஸ்த்யஸம்ஹிதாதிகளி லிவ்வர்த்தம் ஸுஸ்பஷ்டம். திருவஷ்டாக்ஷரமாதலாகவுமாம். தாரஸாரோப நிஷத்தில் 'ருத்ரஸ்தாரகம் ப்ரஹ்மவ்யாசஷ்டே...அதைநம் பாரத்வாஜ: பப்ரச்சயாஜ்ஞவல்க்யம், கிந்தாரகம் கிந்தாரயதீதி ஸஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ஓம் நமோநாராயணாயேதி தாரகம் சிதசிதாத்மமித்யுபாஸிதவ்யம்' என்று சொல்லியிருக்கையாலே, இங்குமப்படியே ஆனாலுங் குறையில்லை என்று அஸ்மதாசார்யர்கள்.

I. ஶ்வே. ௩-௯.

வத்தை யன்று, ஜ்ஞாநோபதேஷ்ட்ருத்வத்தை. 1 † (ஸநோதேவஶ்ஶுபயா ஸ்ம்ருத்யா ஸம்யுநக்து) என்கிறவிடத்திற் சொல்லுகிறதும் ஜ்ஞாநப்ரதத்வத்தை. 2 (உபாயோஸ்மி ஹரேஸ்ஸம்ருதௌ) 3 (ஈஶ்வராஜ்ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்) இத்யாதிகளாலே-அவனுடைய ஜ்ஞாநோபதேஷ்ட்ருத்வமும் நாராயணனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வமும் ஸித்தியம். (ஶங்கரஸ்ய துயோபக்தஃ ஸப்தஜந்மாந்தரந்நரஃ। தஸ்யைவது ப்ரஸாதேந விஷ்ணுபக்திஃ ப்ரஜாயதே) என்கிறபடியே ருத்ரன் பகவத்பக்தியை யுண்டாக்குமித்தனை. ‡ ஆகையாலேயிறே, ருத்ரபக்தனான வாணன், 4 (நிர்வைரிதாசவிபுதையர்விஷ்ணுபக்திரநுத்தமா। வாஸுதேவாத்துமரணங் கல்பாந்தே குபிதாத் புநஃ) என்று - ருத்ரன்பக்கலிலே பகவத்பக்தியை யபேக்ஷித்தது.

× ஸ்ரீருத்ராதிகளில், பரத்வசிஹ்நமான ஜகத்காரணத்வ முமுக்ஷூபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்க ளில்லாமையாலும், ப்ரபலஶ்ருத்யந்தரவிரோதத்தாலும் அநிஸ்சயநாதிகளிலே விநியுக்தங்களாகையா

---

† 'யோதேவாநாம் ப்ரதமம் புரஸ்தாத்' இத்யத்ராபி பகவத்ஜ்ஞாநப்ரதத்வ மேவோச்யதே, இத்யாஹ (ஸந) இதி.

‡ (ஆகையாலேயிறே) இதி. அதாவது- திருப்பேரனார் நிமித்தமாக வாணயுத்தமுண்டாக அப்பொழுது ருத்ராதிகள் வந்தெதிரிட, அவர்களும் பின்வாங்கி ஓடும்படி யுத்தம் ப்ரவ்ருத்தமாக, பின்பு ருத்ரனும் ஸர்வேஶ்வரனாகவறிந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணி 'வாணனை ரக்ஷித்தருளவேணும்' என்று யிரக்க, அப்படியே செய்தருளி எழுந்தருளினபின்பு, ருத்ரனும் வாணனைப்பார்த்து 'உனக்கிஷ்டமான வரத்தைக்கேட்டுக்கொள்' என்று சொல்ல, பின்பவனும் 'ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் பக்கலிலே த்வேஷாதிரஹிதமான மஹான்களாலே ஸதா ஆசரிக்கப்படுகிற உத்தமையான பக்தியானது- எனக்கெப்பொழுதுமுண்டாயிருக்கும்படியாகவும், என்னுடைய ஶரீராவஸாநத்தாலே ஸர்வ வ்யாபகனான ஸர்வேஶ்வரனாலே எனக்கு மரணமுண்டாய் நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத ஸுகஹாவைலக்ஷண்யமான பகவத் ப்ராப்தி யுண்டாகவேணும், என்று யாசிக்க, அவனுமப்படியே அநுக்ரஹித்தான்' என்று ஶிவபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டது.

ஜகத்காரணத்வாதி ப்ரதிபாதக வாக்யங்க
× ஸ்ரீ ருத்ராதிகளில் - ஸத்யோஜாதம்' இத்யாதி பஞ்சப்ரஹ்
ளில்லை என்பது ஸுஸ்பஷ்டம். 'ஸத்யோஜாதம்' இத்யாதி பஞ்சப்ரஹ் யாபலத்தாலும், ஸ்காந்
மாவ்ய மந்த்ரமும், நாராயணாநுவாகஸமாக்யாபலத்தாலும், ஸ்காந்
தபுராணநிர்வாண கண்டாந்தர்கத ருத்ரகீதாவசநங்களாலும் பரமாத்ம
பரமென்னுமிடம் ஸித்தியம். (பஞ்சப்ரஹ்ம மந்த்ரங்கள்) என்கிற விடத்
தில் மந்த்ரஶப்தம் - மந்த்ரோபநிஷத்தைச் சொல்லுகிற தென்றும்,
காயத்ர்யாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்றும் நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. (தந்
த்ரங்கள்) என்று பாடமானால் பாஶுபததந்த்ரங்களைச் சொல்லுகிறது.

---

1. தை-நா.௬-௧௦.
2. ஹரிவம்ஶே.விஷ்ணுபர்.௧௩௩.௧௨.
3. மாத்ஸ்யபு.௬௭.௪௧.
4. ஶிவபு.தர்மஸம்ஹிதா.௭-௨௦௧.

னும், ருத்ரபரத்வத்தைச் சொல்லுகிறனவன்று; † ஆகையாலே, ருத்ர னுக்குபாஸ்யத்வமோக்ஷப்ரதத்வங்கள் கூடாது.

‡ கிஞ்ச, 1 (யே ஸ்வயர்மஸ்யிதா வர்ணு விப்ராதியா: குருநந்தந| விகர்மஸானிவர்தந்தே ப்ரீதிமாம் ஸ்தேஷு கேஶவ:| ஸ்ரஹ்மசாரீதிரு ஹஸ்யாதியா:) 2 (தஸ்மாத்ப்ரியத்வம் க்ருஷ்ணஸ்ய...யேஷாமதுஷ்டி: பாரக்யே...வேதா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதய:) 3 (பரதிரவ்யேஷு ஜாத்ய ந்யா: பரதாரேஷ்வபும்ஸகா:| பரவாதேஷுயேமூகா: தேஸர்வே தயி தாமம) 4 (ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதிதம் யர்மம்) 5 (ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீமமைவாஜ் ஞா) 6 (தீவியோஹதெஸர்மோயந்தேவ ஆஸுர ஏவச| விஷ்ணு ஹக்திபரோதேவோ விபரீதஸ்தயாஸுர:) என்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுயர்மவச நங்களாலும், 7 (தேவாநாம் பரமோயர்மஸ்ஸதாயஜ்ஞாதிகா: க்ரியா:| ஸ்வாய் யாயதத் த்வவேதித்வம்விஷ்ணுபூஜா இதிஶ்ருதி:| தைத்யாநா ம்ஹுமாநித்வம் மாத்ஸர்யம்ஸத்ஸ்வஸத்க்ரியா| நிந்தநம்வேதஶாஸ் த்ராணும் ஹரஹக்திருதாஹ்ருதா) என்கிற ஸ்ரீவாமந புராண வசநத்தா லும், 8 (ஸுரபதிரஸுரைஸ்ஸதாஹியுக்த: பஶுபதிர ப்யவநீதஹிரு த்யவர்ம:| ஸுரமநுருதிருஸப்ரஸாத கர்த்தாரள ஹரிசரணள ஸ்மர தாபவர்மஹேது:) என்கிற ஸ்ரீ நாரஸிம்ஹ புராண வசநத்தாலும்,

---

† இப்படி ஶாந்தோக்ய தைத்திரீய ஸ்ருஹதாரண்யகாயர்வஶிவா யர்வஶிரஸ் ஶ்வேதாஶ் வதரஜாபலி ஸ்ரீருத்ரப்ரஸ்ருதிகளில்: பர மாத்மாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே ஸதிவாரகாதிவாரகமாக வுபாஸ் யத்வத்தையும், அதிவாரகமாக மோக்ஷப்ரதத்வத்தையுஞ் சொல்லியிருக் கையாலே அவனே முமுக்ஷூபாஸ்யனும் மோக்ஷப்ரதனுமொழிய, ஸ்ருஜ் யத்வ ஸம்ஹார்யத்வ கர்மவஶ்யத்வாஜ்ஞத்வாஶக் தத்வாதியுக்தனான ருத்ரனுக்கு அவையுண்டாகமாட்டாதென்று பூர்வோக்தத்தை நிமமித் தருளுகிறார்—(ஆகையாலே) என்று துடங்கி. 'காரணந்துய் யேய:' என்று காரணத்வவிஶிஷ்ட வஸ்துவுக்கு ய் யேயத்வஞ் சொல்லுகை யாலே, காரணத்வம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே யுள்ளதென்று பூர்வமே வோக்தமாகையாலே அவனுக்கே உபாஸ்யத்வமும் மோக்ஷப்ரதத்வமு மென்னுமிடஞ் சொல்லவேண்டாவிறே என்று ஹ்ருதயம்.

‡ இனி ஜமத்காரணத்வாதிவிஶிஷ்டனான ஶ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளிலாஶ் ரயித்திருக்கும் ஹக்தர்களுக்கு வைதிகத்வமும், ஸாத் விகத்வமும், கர்மவஶ் யத்வாதியுக்தனான கேவல ருத்ரனுடைய ஹக்தர் களுக்கு அவைதிகத்வமும் தாமஸத்வமும், அநேக ஸாத்விகாதி ஶாஸ்த் ரஸித்யமென்னு மிடத்தை அறிவிப்பியா நின்று கொண்டு, இவ்வழியா லும் அவனுக்கு பாஸ்யத்வாதிகள் கூடாதென்னு மர்யத்தை தர்ஶிப்பிக் கிறார்—(கிஞ்சே) த்யாதிநா.

---

1. வி.ம-எரு-ரு, ச.
2. வி.ம-எரு-கரு,கச,கரு.
3. வி.ம-எசு-உஉ.
4. வி.ம-சசு-உகூ.
5. வி.ம.எசு-ருக.
6. வி.ம.க0கூ-எச.
7. வாமநபு.கக-கரு,நசு.
8. நாரஸிஹ்மபு.கூ-சு.

1 (விஷ்ணுஹக்திஸமாயுக்தாந் ஶ்ரௌதஸ்மார்தப்ரவர்தகாந்। ப்ரியோ ஹவதி யோ ஷ்ருஷ்ட்வா வைஷ்ணவோஸள ப்ரகீர்த்திதஃ) என்கிற லைங்ம வசநத்தாலும், 2 (யேச வேஷவிஷோ விப்ராஃ) 3 (மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்ய) என்கிறமஹாஹாரதவசநத்தாலும், ஹமவஷ் ஹக்தர்கள் ஸத்வ ப்ரக்ருதிகளாய் வைஷிகராயிருப்பர்களென்னுமிடம் ஸிஷ்யம்.

ருஷ்ரஹக்தர்கள் தமஃப்ரக்ருதிகளாய் அவைஷிகரா யிருப்பர்களென்னுமிடமும் ஸிஷ்யம். † 4 (வாஸுஷேவபராயத்ர வேஷமார்மாநுஸாரிணஃ।ருஷ்ரஹக்தாஸ்த்ரயீபாஹ்யாஹ ஸ்மோஷ்யவளநவிஷ்ரஹாஃ) என்கிற லைங்மவசநத்தாலும்,ஹஸ்மோஷ்யவளநம் ருஷ்ரஹக்தர்களுக்குலக்ஷணமென்னுமிடம் ஸிஷ்யமாய் நின்றது. ஹஸ்மோஷ்யவளநந்தான் 5 (தஸ்மாத்ஸர்வப்ரயத்நேந ஹஸ்மோஷ்யவலந விஷ்ரஹாஃ। ஜடிநோமுண்ஷிநஶ்சைவ நக்நா நாநாப்ரகாரிணஃ) 6(ஜடிலா முண்டிதா வாபி) என்று லைங்மத்திலும் மஹாஹாரதத்திலும் - நக்நத்வாஷி யர்மஸஹசரிதமாகச் சொல்லுகையாலும், 7 (நஹஸ்மகேஶதுஷகரீஷகபாலாமேய் யாங்யயிதிஷ்டேத்) என்று நிஷேயஷ்ரவ்யங்களோடே சேரவைக்கையாலும், ‡ ஹஸ்மந்தான் அஶுஷ்யஷ்ரவ்யமாகையாலும், 8 (நக்நம்வாநுபநீதம்வா விப்ரந்ஷ்ருஷ்ட்வா ப்ரமாஷதஃ।ம்ருஷ்ஹிர்ஷ்வாஷஶஹிஸ் ஸ்நாத்வா

---

† இனி கேவலருஷ்ரஹக்தர்களுக்கு வேஷபாஹ்யத்வமும் அவர்களாலே ஆராய்யனுன ருஷ்ரனுக்கு ஜீவகோட்யந்தர் ஹுதத்வத்தாலே த்ரைமுண்யாஶ்ரயத்வாஷிகளு முண்டாயிருக்கையாலே முமுக்ஷுபாஸ்யத்வங்கூடாதென்று அருளிச் செய்கிறுர்—(வாஸுஷேவபராஃ) என்று.

‡ (ஹஸ்மந்தான் அஶுஷ்யஷ்ரவ்யமாகையாலுமி) தி. ஹஸ்மமஶுஷ்யஷ்ரவ்யமாகில் 'ஆக்நேயம் ஹஸ்மநாஸ்நாநம்' என்று ஸ்நாநகரணதயாவியியுண்டாகா நின்றதே என்னில்-அங்கு ஹஸ்மத்துக்குஸ்வதஶ் ஶுஷியித்வஞ் சொல்லிற்றில்லை. தீர்யாவமாஹநாஷ்ய ஶக்தவிஷயமித்தனை. அதாவது-வ்யாயிஸ்யனுக்கு சில ஔஷயங்களை ஹஸ்மஞ்செய்து அதை ஷேஹத்தில் ஸ்பர்ஶம் பண்ணிவைக்கக் கடவத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் ஸகலஹஸ்மத்துக்கும் ஶுஷியிஸிஷியிக்கமாட்டா தென்றதாயிற்று. யஷ்யபி க்வசித் ஶுஷியிஹேதுவா யிருந்தபோதிலும் ஸர்வத்ர ஶுஷியத்வ ஹேதுவாகமாட்டாதிறே. 'ஸுராபஸ்ய ஸ்ராஹ்மணஸ்ய உஷ்ணாமாஸிஞ்சேயுஃ ஆஸ்யேம்ருதஶ்ஶுய்யேத்' என்றுசொன்ன ஸுராபஶோயகாக்நி ஸ்ப்ருஷ்டஸுரைக்கும் 'ஸ்ரஹ்மசர்யாவகீர்ணீ நைருதம் மர்ஷஹமாலஹேத' என்று சொன்ன அவகீர்ணி பஶுஹதமர்ஷஹாஷிகளுக்கும் ஸ்வதஃ ஶுஷியத்வ ப்ரஸங்மம்வரும்.

---

1. லைங்மபு,உத்தர.ச-சு.
2. ஹார-ஆரண்ய அசு-உசு.
3. கீதா.கூ,கரு.
4. லைங்மபு-உத்தர.சு-கஎ.
5. லைங்மபு·பூர்வ.கூச கO.
6. ஹார.அநுஶாஸ.உசஎ-கரு.
7. மௌதமயர்மே.கூ கூ.
8. ஹாரிதஸ்ம்ருதௌ.

வாஸோஸிஸ்ஸஹஸூயதி) 1 (தஸ்மாதேதாந்நரோ நநீநாஸ்த்ரயீ ஸந்த்யாகஷிதாந்। ஸர்வதாவர்ஜயேத்ப்ராஜ்ஞ ஆலாபஸ்பர்ஶநாதிஷு) என்று- †நநீநத்வாதிகள் வேதபாஹ்யங்களாகையாலும், 2(த்ரிபுண்ட்ரயாரிணோ நித்யம் ஹஸ்மோதி யலாததத்பராஃ। ஹவிஷ்யய்வந் த்ரயீபாஹ்யா மியீயாஜ்ஞாநப்ரலாபிநஃ) 3 (ருஷீணும்மாயயாஸர்வமிதி ஸஞ்சிந்த்ய தத்ரவை। ஶாப தாஞ்ஜடாஹஸ்மமியீயாவ்ரதயரா ஸ்ததா। ஹவிஷ்யத்ரயீபாஹ்யா வேதகர்மபஹிஷ்க்ருதாஃ) என்கிற ஆதித்யபுராணஸ்ரீவராஹபுராணவசநங்களாலும் வேதபாஹ்யலக்ஷணமென்கின்றன.

இப்படி வேதபாஹ்யலக்ஷணரான தாமஸபுருஷர்களாலே ஸேவ்யனுகையாலும், ஜ்ஞாநாதிகார்யங்களாலும் தேவதாத்வத்தாலும் ருத்ரனுக்கு ஸக்ருத்ஸத்வகுணமுண்டேயாகிலும் 4 (நதஸ்தி ப்ருதிவ்யாஂவா) என்று குணத்ரயவஶ்யனுகையாலும், தமோகுணமுண்டாகையாலும், அதுதான் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முண்டேயாகிலும் அவர்களிலுமிவனுக்கு அதிஶயித்திருக்கையாலே அபேக்ஷிதமான தாமஸத்வவ்யபதேஶம் யுக்தமாகையாலும், தானும் தாமஸபுருஷனுகையாலும், ‡ஸாபேக்ஷத்வஸூசகங்களான ஜடாசர்மபஸ்மாதி ஸாயகயர்மங்களோடேகூடியிருக்கையாலும், ருத்ரனுக்கு உபாஸ்யத்வாதிகள் கூடாது.

× ஸ்ரீபுருஷஸூக்தப்ரக்ரியையாலும், நாராயணனுடைய காரணத்வ முமுக்ஷூபாஸ்யத்வமோக்ஷப்ரதத்வாதிகள் ஸித்தியங்கள்.

÷நநு இவனுக்கஸாதாரணங்களான வாஹநாயுதநாம ஸ்ம்ருதி

---

† (நநீநத்வாதிகளி) தி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (ந-ந-கஎ) நநீநத்வாதிஸ்வரூபங்காண்க.

‡ (ஸாபேக்ஷத்வ ஸூசகங்களான ஜடாசர்மபஸ்மாதி) த்யத்ர-'ப்ரேதாவாஸேஷூயோ வோரைஃப்ரேதைர்ஹூதகணைர்வ்ருதஃ। அடத்யுந்மத்தவந்நநஃ வ்யுப்தகேஶஃ ஹஸந்ருதந்। சிதாஹஸ்மக்ருதஸ்நாநஃ ப்ரேதஸ்ருங்நஸ்தி ஹூஷணஃ। ஶிவாபதேஶோஹ்யஶிவஃ மத்தோமத்தஜநப்ரியஃ। பதிஃ ப்ரமஹூதாநாஂ தமோமாத்ராத்மகாத்மநாஂ।' இத்யாதி ஸ்ரீஹாகவதாதிவசநாந்யஸங்யேயாநி.

× இனி புருஷஸூக்தப்ரக்ரியையாலும் பரமாத்மாவுக்கு ஜகத்காரணத்வ முமுக்ஷூபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்களை யருளிச்செய்கிருர்.—(ஸ்ரீபுருஷஸூக்தே) தி. ஸ்ரீபுருஷஸூக்தத்தை நாராயணபரமாக முத்கலோபநிஷத்தில் வ்யாக்யாநம் பண்ணப்பட்டது.

÷ஸ்ரீபுருஷஸூக்தம் ஶிவபரமென்று சிலமந்தமதிகள் சொல்லுகையாலே அவர்கள் பக்ஷத்தை அநுவதித்து, அவற்றுக்கு நாராயணபரத்வம் ஸாதிக்கிருர்—(நந்வி) தி. (இவனுக்கு) - நாராயணனுக்கு.

---

1. வி.பு.ங-கஅ-ருக.
2. ஆதி-பு.
3. வராஹபு.எக-ஙஅ,ந௯.
4. கீதா.கஅ ச௦.

களிலே அந்யதமஸங்கீர்தந மில்லாமையாலும், ஈஶாநபதம் கிடைக்கையாலும் நாராயணபரமன்றே என்னில்.

† அது அநுபபந்நம், ஸஹஸ்ரஶீர்ஷத்வாதிகளைச் சொல்லுகையாலும், அவைதானிவனுக்கு அஸாதாரணமென்னுமிடம் நாராயணாநுவாகாதிஸித்தியங்களாகையாலும், லக்ஷ்மீபதித்வலிங்கத்தாலும், நாராயணப்ரதிபாதகஸுபாலோபநிஷத்திலே 1 (புருஷ ஏவேதம்) என்று புருஷஸூக்தவாக்யத்தாலே நிகமிக்கையாலும், அதர்வணத்திலே (வைஷ்ணவ்யாம்புருஷஸூக்தம்) என்று வைஷ்ணவமஹாஶாந்திமந்த்ரமாக விநியோகிக்கையாலும், சாந்தோக்யத்திலே (ஏஷாவை வைஷ்ணவீ நாம ஸம்ஹிதா) என்கையாலும், பகவத்ஸமாராதநரூபகர்மாதிகளிலே வேதாயநப்ரஸித்தி பரமர்ஷிகளாலே விநியுக்தங்களாகையாலும், 2 (புருஷஸ்ய ஹரேஸ் ஸூக்தம் ஸ்வர்க்யம் தந்யம் யஶஸ்கரம்) என்கிற ஶௌநகவாக்யத்தாலும், பலவிடங்களிலும் புருஷஶப்தப்ரயோகம்பண்ணுகையாலும், ‘புருஷம் நாராயணம்’ என்கிற ஸமாக்யையாலும் நாராயணபரமென்னுமிடம் ஸித்தம்.

‡ இவ்விடத்தில் ஈஶாநஶப்தம் நாராயணஶப்தம்போலே ஸஞ்ஜ

‘அம்ருதத்வஸ்யேஶாநः’ என்று ஈஶாநஶப்தங்கிடக்கையாலே உபக்ரமகதபுருஷஶப்தமும் ருத்ரபரமென்று அவர்களுக்கு கருத்து.

† ‘ஈஶாந’ ஶப்தத்துக்கு ஸக்ருத் ஶ்ருதத்வேந பகவதஸாதாரண புருஷஶ்ருதிக்கு அஸக்ருதப்யஸ்தத்வமுண்டாகையாலும், ‘தஸ்மாத் விராடஜாயத’ இத்யாதிகளாலே சொன்ன ஹிரண்யகர்பாதி நிகிலஜகதுத்பாதகத்வலக்ஷண பகவதஸாதாரண லக்ஷணலிங்கம் ஈஶாநாதிஶேஷவதாந்தரா ஸாதாரண ஶூந்யத்தாலும் தத்பரமஸங்கதமென்றிவர்க்கு ஹ்ருதயம். அநந்யதாஸித்தலிங்கத்துக்கு ஶ்ருத்யபேக்ஷயா பலீயஸ்த்வம் ஆகாஶாதிகரணத்தில் வ்யவஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஹிரண்யகர்பாதி நிகிலஜகதுத்பாதகத்வ லக்ஷணம் ஶிவனுக்கில்லை என்பது ஸித்தமிறே. ‘புருஷஸூக்தம் நாராயணஸூக்தம்’ என்கிற ஸமாக்யையாலும், புருஷஸூக்தம் நாராயணபரமென்னுமிடம் ஸித்தமென்றபடி.

‡ ‘அம்ருதத்வஸ்யேஶாநः’ என்கிற விடத்தில் ‘ஈஶாந’ ஶப்தம் மோக்ஷபலேஶித்ருவத்தைச் சொல்லுகிறதொழிய ருத்ரவாசகமன்று என்கிறார்—(இவ்விடத்திலி) தி. ‘ஈஶாந’ ஶப்தத்தை ருத்ரபரமாகக் கொள்ளுகை அஸக்ருத் புருஷஶப்தாப்யாஸங் காண்கையாலே புருஷஶப்தம் பரமாத்மபரமென்னுமிடம் ஸித்தமாகையால் அஸங்கதம். அப்படி கொள்ளில்-‘இந்த்ரப்ரேஹி புரஸ்த்வம் விஶ்வஸ்யேஶாநः’ என்றீஶாநஶப்தமிந்த்ரனுக்கு முண்டாகையாலே அவனையும் சொல்லப்ராப்தமாகும் என்றபிப்ராயம்.

1. ஸு-உப.கூ-வ.
2. ஶௌநககல்பே.

ளையல்ல; 1 (அம்ருதத்வஸ்யேஶாநஃ) என்கையாலே. † புருஷஸூக்த மிவன்பக்கலிலே ரூடம். சேதநஸாமாந்யவாசியாகிற அவ்வளவால் ப்ர யுக்தமாகிறதன்று; ஶால பாதபாதி ஶப்தங்கள்போலே ஸாமாந்ய விஶேஷவாசியாயிருக்கும். முண்டகோபநிஷத்து துடக்கமான பலவுப நிஷத்துக்களாலும், 2 (புருஷஃபுண்டரீகாக்ஷஃ) 3 (ஹ்ருதி ஹ்யேஷ ஸதத்த்வேஷியஃ வியாதோயம்பஞ்சவிம்ஶகஃ। புருஷோவாஸுதேவஶ் சபரமாத்மேதிசோச்யதே) 4 (விதியாத்து புருஷம்பரம்) இத்யாதியுப ப்ருஹ்மணங்களாலும், 5 (அதாதோ மஹாபுருஷஸ்யாஹ்ராஹ்ஃ பரிசர் யாவிதிம்வ்யாக்யாஸ்யாமஃ) என்கிற போதாயநவசநத்தாலும்,(பரமஃ புமாநிவபதிஃபத்யஃ) என்கிற அர்வாசீநப்ரஸித்தியாலும், புருஷஸூ க்தம்நாராயணபரமென்னுமிடம் ஸித்தம்.

---

† 'ஹம்வாநிதி ஶப்தோயம் ததாபுருஷ இத்யபி। நிருபாதிசவர் த்தேதே வாஸுதேவேஸநாதநே' 'ததா புருஷ ஶப்தோயம் வாஸுதே வே ப்ரதிஷ்டிதே' இத்யாதிவசநங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றி—(புருஷ ஸூக்த மிவன்பக்கலிலே ரூடம்) என்றருளிச்செய்கிறார். 'யதிவா புருஷ ஶப்தோயம் ரூடியாவக்தி ஜநார்தநம்' என்னக்கடவதிறே. இந்த புரு ஷஸூக்தத்துக்கு ஸாமாந்ய விஶேஷ ஶக்தியுண்டென்னு மர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்—(சேதநஸாமாந்யே) தி. புருஷஸூக்தத்துக்கு சே தநஸாமாந்யவாசகத்வம் 'ஸவாஏஷ புருஷோந்நரஸமயஃ' 'ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ' இத்யாதிகளில் காணலாம். இத்தால் - 'புருஷாவாத்மமா நவள' என்கிற கோஶத்தாலே புருஷபதத்துக்காத்மஸாமாந்யத்திலே ஸாதாரண்ய ஶக்தியொழிய விஷ்ணுவினிடத்தில் விஶேஷ ஶக்தியில்லை. ஸாமாந்ய ஶக்தியாலே விஷ்ணுவுக்கு முபஸ்திதி ஸம்பாவிதமாயிருக்க விஶேஷஶக்தி கல்பநமயுக்தமென்று சொல்லுகிறவர்கள் நிரஸ்தராணர் கள். அநேகவசநங்களாலே புருஷஸூக்தத்துக்கு விஷ்ணுவினிடத்தில் அஸாதாரண ஶக்திஸித்தியுண்டாகையாலே ஆர்யம்லேச்சாதிகரண ந்யாயத்தாலே கோஶத்துக்குபாதமுண்டாகையாலே, கோஶமஸங்க தமாம். புருஷபதத்துக்கு-'புருஷாவாத்மமாநவள' என்கிற கோஶத் தாலே ஸாமாந்யஶக்தி ஆவஶ்யகத்வம்போலே 'புருஷோதாத்ரு புந்நா மநராத்ம பரமாத்மஸு' என்கிற வஹியாநகோஶ வஶத்தாலே பரமா த்மாவினிடத்திலும் விஶேஷஶக்தி காண்கையாலே வடவ்ருக்ஷஸாலபா தபாதிஶப்தங்களுக்குப்போலே அவஶ்யமங்கீகரிக்கவேணும். அந்ய தா ஸாமாந்ய விஶேஷ ஶக்திதவயத்தை அங்கீகரிக்காவிடில் வடவ்ரு க்ஷஸாலபாதபாதிஶப்தங்களுக்கு ஸ்த்ரீத்வாதிஸாமாந்ய தர்மப்ரகார கோபஸ்திதி ஜநகத்வம்போலே ஸ்வாநுபவஸித்தமான ஸ்நுஷாத்வாதி விஶேஷதர்மப்ரகார கோபஸ்திதி ஜநகத்வத்துக்கு தோஷம் ப்ரஸங் கிக்கும். ஆகையாலே புருஷபதத்துக்கும் ஸாமாந்ய ஶக்திபோலே விஶேஷ ஶக்தியுங்கொள்ளவேணுமித்யாஶயஃ.

---

1. புருஷஸூ-ௐ.
2. { வைகுண்டபு-பூர்வ. எ0-கூஉ. / வாயுபு-பூர்வ.ரு-உக. }
3. ஹார-ஶா-மோ.௯சஎ-உச.
4. மநு.கஉ-கஉஉ.
5. போதாயநகிருஹ்யம். எ-ககூ-க.

† 1 (தத்புருஷாய வித்மஹே மஹாதேவாய தீமஹி) 2 (புருஷோ வை ருத்ர꞉) இத்யாதிப்ரதேஶங்களிலே ருத்ரனையும் புருஷஶப்தத்தாலே சொல்லாநின்றதே யென்னில்; அவ்வோவிடங்களில் நாமதயா ப்ரயுக்தமாகிறதன்று, நமஸ்கார்யத்வஹேதுவான பரமாத்மப்ரகாரத்வமடியாகவந்த த்ரிபுரதஹநபராக்ரமாதிகுணயோகம் துடக்கமானவற்றாலே ப்ரயுக்தமாகிற தித்தனை.

‡ ஆக, இப்படி பரத்வஸித்தங்களான ஜகத்காரணத்வ முமுக்ஷூபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்களுள்ள திவனுக்கே யாகையாலும், 3 (ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி) 4 (ஸர்வே வேதா யத்ரைகம்பவந்தி) 5 (வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்) 6 (யஶ் சந்தஸாம்ருஷபோவிஶ் வரூப꞉) என்று-வேதந்தானே 'தனக்குப்ரதிபாத்யன் நாராயணன்' என்கையாலும், 7 (வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய꞉) என்று-'நானே வேத ப்ரதிபாத்யன்' என்று அவன்றானே சொல்லுகையாலும், 8 (நாராயண பரா வேதா꞉) 9 (வேதே ராமாயணே புண்யே பாரதே பரதர்ஷப। ஆதௌ மத்யே ததாந்தே ச விஷ்ணுஸ்ஸர்வத்ர கீயதே) 10 (ஏநமேகே வதந்த்யக்நிம் மருதோந்யே ப்ரஜாபதிம்। இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணம் அபரே ப்ரஹ்ம ஶாஶ்வதம்) என்றிங்ஙனே ரிஷிகளும் சொல்லுகையாலும்'

---

† ஆக புருஷஸூக்தாதிவடித புருஷஶப்தத்துக்கு நாராயணபரத்வமருளிச்செய்தார். இனி சில ஶ்ருத்யாதிகளில் புருஷஶப்தம் ருத்ரபரமாகவுங் காணாநின்றதே என்று ஶங்கித்து, அவ்விடங்களில் ததஸாதாரணவாசகத்வேந புருஷஶப்தம் ப்ரயுக்தமாகிறதன்று. 'விஷ்ணுராத்மா பகவத꞉' இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே பரமாத்ம ப்ரகாரத்வ ப்ரயுக்த த்ரிபுரதஹந பராக்ரமாதி குணயோகத்தால் ருத்ரனிடத்திலும் புருஷஶப்தம் பரயுக்தமாகிறதித்தனை என்று ஸமாதானம் பண்ணியருளுகிறார்—(தத்புருஷாயே) தி.

‡ ஆக வேதவேதாந்த ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாதிகளாலே ஶ்ரீமந்நாராயணனுக்கே ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வ முமுக்ஷூபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்களையும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு கார்யத்வோபாஸகத்வாதிகளையும் விஸ்தரேண அருளிச்செய்து நின்றார்; இனி உக்தார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேணச்சொல்லி ஶ்ரீமந்நாராயண பரத்வத்தை நிகமிக்கிறார்—(ஆக) இதி.

ஜகஜ்ஜந்மாதிஹேதுத்வம் விஷ்ணோர்நாராயணஸ்ய வை।
இத்யர்த்தோ தர்ஶிதோ யேந தம் வந்தே லோகதேஶிகம்॥

ப்ரதமப்ரகரணடிப்பணி முற்றிற்று.

---

1. தை நா. ௯-௧.
2. தை-நா. ௯.
3. கடோப. ௧ ௨. ௧௫.
4. யஜு꞉ ஆரணம் ௩-ப்ர. ௧௧-அநு.
5. ஜிதந்தா, ௧-௭.
6. தை-ஶிக்ஷா. ௪-௧.
7. கீதா. ௧௫-௧௫.
8. பார-உ-௫-௧௫.
9. ஹரிவம்ஶ- பவிஷ்யத்பர்வ- [௪௦-௯௯.
10. மநு. ௧௨-௧௨௩,

1 (ஆலோட்ய ஸர்வஶாஸ்த்ராணி விசார்யசபுந:புந:। இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா) 2 (தத்த்வஞ்ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ்ஸர்வதோமுகை:। தத்த்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர்நாராயண: பர:) 3 (ஶ்ருயதாந்து நரவ்யாக்ர வேதவேதாந்த நிஶ்சயம்। யஜ்ஞேஶோ யஜ்ஞபுருஷ: புண்டரீகாக்ஷஸம்ஜ்ஞித:। யஸ்ஸவிஷ்ணு: பரம் ப்ரஹ்ம யதோ நாவர்ததேபுந:)4(விஷ்ணுரேவ பரம்ப்ரஹ்ம த்ரிவேதமிஹ பட்யதே வேதவித்யாந்தமார்கேஷு தந்நஜாநந்தி மோஹிதா:) 5 (யதேதத்பரமம்ப்ருஹ்மவேதஶாஸ்த்ரேஷு பட்யதே। ஸதேவ:புண்டரீகாக்ஷ: ஸ்வயங் நாராயண:பர:) 6 (ஹரவாந் வாஸுதேவஶ்ச கீர்த்யதேத்ர ஸநாதந:। ஸஹிஸத்யம்ருதஞ்சைவ பவித்ரம்புண்யமேவச) என்று - ப்ரமாண தர்கங்களையிட்டு ஆராய்ந்தவர்கள் இவனையே பரதத்த்வமென்று நிர்வஹிக்கை யாலும், அவற்றை யொழியவே, ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவர்கள் மூவரிலும் அதிகரரரோவென்றுராய்ந்துவாவென்று ப்ருகுவைப்போகவிட்டு பரீக்ஷித்து, 7 (தந்நிஶம்யாத முநயோ விஸ்மிதா முக்தஸம்ஶயா:। பூயாம்ஸம் மேநிரேவிஷ்ணும் யதஶ்ஶாந்திர்யதோபயம்) என்று ஶாந்த்யாதிகுணயோகத்தாலே இவனையே அதிகனென்று நிர்ணயிக்கையாலும், 8 (ஜ்ரும்பிதந்தத்தநுர்த்ருஷ்ட்வா ஶைவம்விஷ்ணுபராக்ரமை:। அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும் தேவாஸ்ஸர்ஷிகணாஸ்ததா) என்று தேவர்கள் பரீக்ஷித்து நிர்ணயித்தபடியே, ஹர்மவன் சொல்லுகையாலும்; அவன்தான் ருத்ரன் பக்கலிலே செல்ல, அவன் த்யாநபரனாயிருக்க 'நீ ஆரை த்யாநம் பண்ணுகிறது' என்று அவனைக் கேட்க (யோகீஶ்வரஞ்ஜகந்நாயம் விஷ்ணும் ஜிஷ்ணும் ஸநாதநம்। பத்மநாபம் விஶாலாக்ஷஞ் சிந்தயாமி ஜகத்பதிம்) என்று ஜகத்பதியான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை த்யாநம் பண்ணுகிறேனென்று சொல்லுகையாலும், 9 (நஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத்பரமஸ்தி) 10 (நதஸ்யேஶேகஶ்சந) 11 (ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம்) 12 (நாராயணாத்பரோதேவோ நபூதோ நபவிஷ்யதி। ஏதத்ரஹஸ்யம் வேதாநாம் புராணாநாஞ்ச (ஸம்மதம்) ஸத்தம) 13 (நப்ரமாதுர்மஹாபாஹோ: (யோகீ) ஶக்யோ பாரத கேஶவ:। பரமேஷ்டிபரந்தஸ்மாத்விஶ்வரூபாந்நவித்யதே) என்று - இவனிற்காட்டில் பரராயிருப்பாரில்லையென்கையாலும், இவனே ஸர்வஸ்மாத்பரன்.

க-வது ப்ரஸ்வரூபநிர்ணயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

---

1. லைங்கபு. உத்தரவ எ-கக.
2. பார. ஶா மோ. ௬௫௭-அஅ.
3. விஷ்ணுதர்மம். கூகூ-உஎ-உஅ.
4. வராஹபு. எஉ-ச. மாருடேச-பூர்வவ-உககூ-௬கூ.
5. வராஹபு. ௬கூ-கரு.
6. பாரதே.
7. பாத-பு. க௦-அகூ-கரு.
8. ராமாய-பாலகா-எரு-ககூ.
9. ப்ருஹ-உப-ச-௬-கூ.
10. தை-உப-நாரா. கூ-க-க௦.
11. நாரஸிஹ்மபு-கூச-௬௬.
12. வராஹபு. எ௬-சகூ.
13. பார-ஸபா. கூக ௬ச, வாயுபு. உத்தர, ௬கூ-கரு.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ.

உ-வது ஜீவஸ்வரூபநிர்ணய ப்ரகரணம்.

—⁂—

இவனுக்கு ஸர்வாத்மாக்களும் ஸர்வப்ரகாரபரதந்த்ரர்; அவர்கள் தான் தேஹாதிவிலக்ஷணர்.

—[சார்வாகமதோபந்யாஸம்.]—

† நநு, "ஸ்தூலோஹம், க்ருஶோஹம்" என்று தேஹத்திலே அஹ

ஜந்மஜ்ஜந்மாதிஹேதுத்வம் ஸ்யாபிதம்ஹிஶ்ரியஃபதேஃ ।
ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபஞ்ச ஸ்வபாவமிஹவக்ஷ்யதே ॥

ப்ரயமப்ரகரணத்தில் ப்ரணவவடிதப்ரயமாக்ஷரமான வகாரத்தில் உபபாதிக்கவேண்டு மர்யங்களைப் பரக்கவருளிச்செய்கையாலே, அர்ய பஞ்சகத்தில் முவ்ர் யமான ப்ராப்யபூத பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்தார். இதில் தேவதாந்தராநர்ஹத்வமும் ஸித்தியிக்கையாலே, அநந்யார்ஹஶேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான உகாரார்யமுஞ் சொல்லப்பட்டது. இனி ப்ரணவவடிதத்ருதீயாக்ஷர மகார வாச்யனுன ஜீவாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை விஶதமாக வருளிச்செய்கிருர். காரணத்வாஸ்ரா யத்வ ப்ரதிபாதக ஶாரீரக ஶாஸ்த்ரப்ரயம த்விதீயாத்யாய ப்ரதிபாதிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை ப்ரயம ப்ரகரணத்தில் விஶதமாகவருளிச் செய்தார். இனி த்விதீயாத்யாய த்ருதீயபாதவடிதாத்மாயிகரணஜ்ஞாயி கரணுதி ப்ரதிபாதியனுன ப்ரத்யகாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாதிஶோயநம் பண்ணுகிருர்என்று ஶாரீரக ஶாஸ்த்ரார்ய ஸங்க்ராஹகத்வமிதுக்குண்டென்னுமிடங் கண்டுகொள்வது. (தேஹேந்த்ரியமநஃ ப்ராணதீப்யோ ந்யோऽநந்யஸாயநஃ । நித்யோவ்யாபீப்ரதிக்ஷேத்ரமாத்மாபிந்நஃ ஸ்வதஸ்ஸுகீ' என்று ஆத்மஸித்தியியில் பரமாசார்யரருளிச்செய்தபடியே, ஆத்மாக்கள்-தேஹாதிவிலக்ஷணராய், நித்யராய் ஏகரூபராய், ஸ்வயம்ப்ரகாஶராய், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபராய், ஜ்ஞாநகுணகராய், அணுஸ்வரூபராய், பரிஶுத்தியராய், ஶேஷபூதராயிருப்பர்கள்' என்று அடைவேயருளிச்செய்கிருர்.—முதலில் ஸங்க்ரஹமாக பூர்வநிர்திஷ்டனுன பரமபுருஷனுக்கு ஸர்வாத்மாக்களும் ஶரீரதயாபரதந்த்ரர், தேஹாதிவிலக்ஷணர் என்கிருர்—(இவனுக்கு) இதி. (இவனுக்கு) பூர்வப்ரகரணப்ரதிபாதியஸர்வஶேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கென்றபடி. (ஸர்வாத்மாக்களும்) நித்யமுக்தபத்தியரூபேண ஶ்ருத்யாதி ப்ரஸித்தியர்களான ஸகலஜீவாத்மாக்களும் என்றபடி. (அவர்கள் தான்)-ஸர்வப்ரகாரபரதந்த்ரரான ஸர்வாத்மாக்களும் என்றபடி. (தேஹாதிவிலக்ஷணர்)-தேஹேந்த்ரியமநஃ ப்ராணஜ்ஞாநங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணர் என்றபடி.

† தேஹாதிவிலக்ஷணத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கக்கோலி 'யாவத்பரமதம் ந நிராக்ரியதே, தாவத்ஸ்வமதமப்ரதிஷ்டிதம்' என்கிற ந்யாயத்தாலே பரமதநிராஸார்யம் தந்மதத்தை உபந்யஸித்தருளுகிருர்—(நநு) த்யாதி (ஆகையாலே தேஹமே ஆத்மாவாமித்தனை என்னிலி) த்யந்தம். இந்த தேஹாத்மவாதத்தை ப்ரஜாபதி விரோசநனுக்குபதேஶிக்க, அவனும் தன் பந்துக்களுக்கெல்லாஞ் சொல்ல, அத்தை 'அஸுரர்களுடைய உபநிஷத்தென்று சாந்தோக்யத்தில் (அ-ப்ரபாட-அ-வண்)

ம்புத்தியிவ்யவஹாரம் காண்கையாலே, அஹமர்த்தபூதனான ஆத்மா தேஹந்தானு மித்தனை.* இந்த அஹம்புத்தி யிவ்யவஹாரங்களுக்கு தேஹாதிரிக்தன் விஷயமென்னவொண்ணாது; அவனுக்கு ஸ்தௌல்யாதிகள் கூடாமையாலே. வடபடாதிகளைப்போலே, பார்திவமான ஶரீரத்துக்கு சைதந்யம் கூடாதேயென்னில், மதஶக்திபோலே பரிணாமவிஶேஷத்

சொல்லப்பட்டது. இது புத்திமான்களுக்கு நிதர்ஶநமான தேவகுருவினுடைய மதமென்று யிரண்டுபடையிலு மிதுக்குண்டான வந்வயத்தை வைதிகர்கள் தாங்களுமிசைந்தார்கள். இவர்களிப்படி சொன்னதுவும் ‘ஆஸுரவ்யாமோஹநார்த்தம்’ என்றும் நிர்வஹித்தார்கள். இப்படி ஸர்வேஶ்வரனிவர்களைக் கொண்டு மோஹஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரவர்த்திப்பிப்பானே என்னில்—ஸர்வேஶ்வரன் அநாதிகர்மப்ரவாஹவிஷமிதராய் போருகிற க்ஷேத்ரஜ்ஞர் திறத்தில் ஸர்வஸமனாய் கர்மாநுரூப பலப்ரதனாகையாலே ஸாத்விக விஷயத்தில் ப்ரதிகூலரான வாஸுரப்ரக்ருதிகளை அவர்களுடைய துஷ்கர்மபலமாக மோஹிப்பிக்கிறானித்தனை என்று ஸமாதாநமருளிச் செய்தார்கள். இது தன்னையே ‘லோகாயதமதம்’ என்று சொல்லுவர்கள். ‘அயலோகாயதம்’ என்று ப்ருஹஸ்பதியுஞ் சொல்லிவைத்தான். இத்தை சார்வாகாதி முகத்தாலே பாஷ்யாதிபூர்வகமாக ப்ரவர்த்திப்பிப்பதுஞ்செய்தான். இவர்கள் கேவலம் ப்ரத்யக்ஷமொன்றையுமே ப்ரமாணமாகக்கொண்டு தேஹத்துக்காத்மத்வத்தை ஸாதிக்கிறார்கள். ‘ப்ரத்யக்ஷமேகஞ்சார்வாக:’ என்னதிறே. (ஸ்தூலோஹமி)தி. ‘அஹம் ஜாநாமி’ என்று ஜ்ஞாதாவாக ப்ரகாஶிக்கிறவஸ்துவே ஆத்மாவாகவேண்டுகையாலே, ‘ஸ்தூலோஹம் க்ருஶோஹம்’ என்று தேஹத்திலே அஹம்புத்தியும், அப்படியே வ்யவஹாரமுங் காண்கையாலே அஹமர்த்தத்துக்கு விஷயபூதனான வாத்மா ஸ்தௌல்யாதிவிஶிஷ்ட ப்ரத்யக்ஷ ஸித்ததேஹமேயா மித்தனை என்றபடி.

* ‘ஸ்தூலோஹம்’ இத்யாத்யஹம் புத்தி வ்யவஹாரங்களுக்கு தேஹாதிரிக்த நித்யத்வாதியுக்தனான ஜீவனே விஷயம் என்று ஸித்தாந்திசொல்லுகையாலே, இத்தை யநுவதித்து தத்பக்ஷாநுகுணமாக பரிஹரிக்கிறார்—(இந்தவஹம் புத்தீ)தி. சக்ஷுரிந்த்ரியக்ராஹ்யங்களான வடபடாதிகளுக்குப்போல பார்திவாதிமயமான வசேதநரூப ஶரீரத்துக்கு ‘அஹம் ஜாநாமீ’த்யாதிரூபஜ்ஞாத்ருத்வங் கூடாதென்னில் என்று ஶங்காபிப்ராயம். உத்தரம்—(மதஶக்திபோலே) இதி. ப்ருதிவ்யாதிகள் நாலுமொழிய வேறொரு தத்த்வமில்லாமையாலும், இவற்றினுடைய யாத்ருச்சிகஸம்ஸர்க விஶேஷதஶையிலே கிண்வாதித்ரவ்ய விஶேஷஸம்ஸர்காவஸ்தையில் மதஶக்திபோலவும், மற்றும் விசித்ர த்ரவ்ய ஸம்யோக விஶேஷத்தில் விஷரஸாயநாதி ஶக்திகள் போலவும், சூர்ணஹரித்ராதி த்ரவ்யஸம்யோக விஶேஷத்தில் ராகரககாந்த்யாதிபோலவும், ஸ்வபாவ விஶேஷ வைபவத்தாலே சைதந்ய பரிணாமமும் ஸுகாதிபரிணாமங்களுமுண்டாகிறன என்று கருத்து. ‘ப்ருதிவ்யாபஸ்தேஜோவாயுரிதி தத்த்வாநி ததீயஶ்சைதந்யம் கிண்வாதிப்யோ மதஶக்திவத்’ என்னக்கடவதிறே.

தாலே கூடுமிறே. *நநு, பாலயுவவ்ருத்தசரீரங்கள் அந்யோந்யம் பிந்நங்களென்று சொல்லவேணும்; ஏகமாகில் பரிணாமபேதங்கள் கூடாது; பேதத்தை யிசையில், பால்யத்திலநுபவித்தவற்றை யௌவநத்திலே ஸ்மரிக்கக்கூடாது; கூடில், ஒருவனநுபவித்ததை மற்றையவன் ஸ்மரிக்கவேணும், அது காண்கிறிலோம். இங்கு ஸ்ம்ருதிகாணாநின்றோம், ஆகையாலே ஆத்மா தேஹாதிரிக்தனாக வேணுமென்னில், அதுவு மநுபபந்நம். †சரீரபேதமில்லாமையாலே; ஒருவன்றனக்கேகாலபேதத்தாலே பரிணாமபேதங்கூடும்; 'பால்யத்தில் து:கித்த நானே யௌவநத்தில் ஸுகியாநின்றேன், பாலனான நானே யுவாவானேன்' என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞைகளாலே யுவசரீரம் பழையசரீர மென்னுமிடம் ஸித்தம்; அல்லாதபோது, பால்யத்தி லநுபவித்தத்தை யௌவநத்தில் ஸ்மரிக்கக்கூடாது. ஸ்ம்ருதி ப்ரத்யபிஜ்ஞைகள் அஹமர்த்தத்துக்கன்றோ, தேஹத்துக்கன்றே யென்னவொண்ணாது; தேஹவ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொரு அஹமர்த்தங்காணாமையாலே. ‡கிஞ்ச, தேஹத்திலே

---

* 'பரிணாம விசேஷத்தாலே சைதந்யங்கூடும்' என்ன விதுக்கு பிதீயாந்திசோத்யத்தை யநுவதித்து பரிஹரிக்கிறார்—(நநு) இதி. தேஹத்துக்கு மதசக்திபோலே பரிணாமவிசேஷத்தாலே சைதந்யங்கொள்ளில் மதவஸ்து ஸம்யோககாலபேதத்தால் பால்யயுவாதிசரீரங்கள் அந்யோந்யம் பிந்நங்கள் என்று சொல்லப்ராப்தமாம், பால்யாதிசரீரங்கள் ஏகமென்று சொல்லில் பால்யத்வாதிப்பரிணாமபேதங்கள் கூடாது. பால்யத்வாதிகளுக்கு பேதங்கொள்ளில் - பால்யத்திலே அநுபவித்தவற்றையௌவநத்திலே ஸ்மரிக்கக்கூடாது. அப்படிகூடுமென்னில் ஸ்வபிந்நனான வொருவன் அநுபவித்தவற்றை தத்பிந்நனான வொருவன் ஸ்மரிக்கவேணும். இப்படி லோகத்தில் அவற்றைக் காண்கிறலோம். பால்யத்திலநுபத்த்தவற்றை யௌவநஜராதிதசைகளிலும் ஸ்மரியாநின்றோம். ஆகையால் ஸர்வகாலீநவிஷயஸ்மர்த்தாவான வாத்மா ததநர்ஹமான தேஹத்திற்காட்டில் பிந்நனாகவேணும், என்று சங்காவாக்யார்த்தம்.

† பால்யத்வாதிபேதமே யொழிய சரீரத்துக்கு பேதமில்லாமையாலே, ஒருவன் தனக்கே காலபேதத்தாலே பரிணாமபேதங்கூடுமென்றபடி. சரீரபேதமில்லாமைக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞையை தர்சிப்பிக்கிறார்— (பால்யத்திலே து:கித்த நானே) இதி. சரீரபேதஸ்வீகாரே தோஷமாஹ - (அல்லாதபோது) இதி. பிதீயாந்திமதம் தூஷயிதும் தத்பக்ஷிப்ய தூஷயதி—(ஸ்ம்ருதிப்ரத்யபிஜ்ஞைகளி) தி. ப்ரத்யக்ஷத்ருச்யமாயிருக்கிற தேஹத்திற்காட்டில் வ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொரு அஹமர்த்தங்காணாமையாலே என்றபடி.

‡ சரீரபேதஸ்வீகாரே தோஷாந்தரமாஹ —(கிஞ்சே) தி. 'ஸவ வாயம்' என்று ஸ்வபிந்நபுருஷப்ரத்யபிஜ்ஞைக்கு விஷயம் தேஹாதிபிந்நனானவாத்மா என்னவொண்ணாது, தஸ்யாசாக்ஷுஷத்வாதித்யர்த்த:. ஏதாத்ருசப்ரத்யபிஜ்ஞாயா: ப்ராந்தித்வம் நவக்தும் சக்யதே, பாதகாபாவாத்- விபக்ஷேபூர்வோக்த ஸ்மரணாநுபபத்திரூப பாதகஸத்

நெடுங்காலம் செல்லச்செய்தேயும் 'ஸஏவாய' மென்று பரனுக்குப்பிறக்கும் ப்ரத்யபிஜ்ஞையுங்கூடாது. ப்ரத்யபிஜ்ஞைகளுக்கு விஷயம் தேஹாதிரிக்த னென்னவொண்ணாது, அவன் சாக்ஷுஷனல்லாமையாலே. ப்ரத்யபிஜ்ஞை ப்ராந்தியென்ன வொண்ணாது, பாதகமில்லாமையாலும், விபக்ஷ ஸ்மரணாநுபபத்தியாகிற பாதகமுண்டாகையாலும்; * இப்படி தேஹத்தில் அஹம்புத்தி கொள்ளாதபோது-விதிநிஷேத மும், அதினுடைய நிவ்ருத்த்யர்த்தமான ஶாஸ்த்ரஶ்ரவணாதிகளும்கூடாது. ஆகையாலே தேஹமே ஆத்மாவாமித்தனை யென்னில்;—

—[தத்வண்டநம்.]—

† அது அநுபபந்நம். தேஹம் அநேகாவயவஸங்காதாத்மகமென்னுமிடம் ஸித்தம். அதிலெல்லாவவயவங்களுக்கும் சைதந்யமுண்டாகில் அநேகசேதநோபலப்தி ப்ரஸங்கிக்கும். அவயவங்களுக்கு அந்யோந்யம் அவிவாதநியமமும், அவற்றில் மமதாபுத்தியும், மமதாவ்யவஹாரமுங் கூடாது. ஒரு அவயவத்துக்கே சைதந்யங்கொள்ளில், அது

வாச்சேத்யர்த்த:. பாதகஸ்தலே ஹி ஜ்வாலாநுமாநேந ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டதீபஜ்வாலைக்யஸ்ய பிந்நத்வ மங்கீக்ருதமிதிபாவ:.

* ஏவமுக்தரீத்யா தேஹே஽ஹம்புத்தியிவ்யவஹாராநங்கீகாரே தோஷம் ப்ரதர்ஶயதி—(இப்படி தேஹத்தில்) தி. ஶாஸ்த்ரேஹி 'ப்ராஹ்மணோ யஜேத' 'ப்ராஹ்மணோ நஹந்தவ்ய:' இத்யாதிரூபேண விதிநிஷேதௌ த்ருஶ்யேதே. ப்ராஹ்மணத்வாதிகந்து தேஹஸ்யைவேதி ஸர்வஸம்மதமிதிபாவ:.

† அத ஸ்வஸித்தாந்தமாரபதே. அடைவே அந்தபக்ஷத்தை தூஷிக்கிறார்—(அது அநுபபந்நமி) த்யாதிநா. (தேஹமநேகாவயவ ஸங்காதாத்மகமி) தி. இத்தால்-'ஶரீரமநந்யார்த்தம்' என்கிற பக்ஷம் நிரஸ்தம். ஸங்காதாஹி ஸர்வே பதார்த்தா: த்ருஷ்டா:. ஶயநாஸநரதாதய:. ப்ரயோக:-தேஹோ நாத்மா. ஸங்காதாத்மகத்வாத். யஸ்யயஸ்ய ஸங்காதாத்மகத்வம், தஸ்யதஸ்ய பரார்த்தத்வம். யதாரதாதய:. தேஹோநாத்மா. பரார்த்தத்வாத், வடாதிவத்.—இதி. உக்தஞ்சைதத்தாத்மஸித்தௌ 'அபரார்த்தம் ஸ்வமாத்மாந மாத்மார்த்தேந்யச்ச ஜாநத: | ஸங்காதத்வாத் பரார்த்தேஸ்மிந் தேஹேகதமிவாத்மதீ:' இதி. 'மதஶக்திபோலே பரிணாம விஶேஷத்தாலே சைதந்யங்கூடும்' இத்யஸ்ய தூஷணமாஹ—(அதிலெல்லாவயவங்களுக்குமி) தி. ஶரீராவயவேஷு ப்ரத்யேகஞ்சைதந்யாங்கீகாரே ஏகஶரீர ஏவாநேகசேதநாபாதப்ரஸங்க இத்யர்த்த:. ஶரீராவயவேஷு ப்ரத்யேகம்சைதந்யாங்கீகாரேதோஷாந்தரமாஹ—(அவயவங்களுக்கி) தி. ப்ரத்யவயவேஷு சைதந்யகுணஸ்வீகாரே அவயாவா நாமந்யோந்யாவிவாதநியம:, 'தத்ர மமநேத்ரம் மமஹஸ்தம் மமஶிர: மமபாதௌ' இத்யாதிரூபேணாநுஸந்தீயமாந மமதாபுத்தி:, மமதா வ்யவஹாரஶ்ச நவடதஇத்யர்த்த:. அவயவாநாமந்யோந்ய விவாதாபாவோ த்ருஷ்ட:. இத்தால்-ஹ்ருதசதுஷ்டய ஸம்யோகவிஶேஷத்தாலே கிண்வாதிஸம்யோகத்தில் மதஶக்திகள்போலே சைதந்ய குணம் பிறக்கிறதென்று சொன்னதுவும், ப்ரத்யேகஸமுதாயாதி

விச்஛ிந்நமானால் அவயவாந்தரம் அது அநுபவித்தத்தை (அவயவாந்தரத்தாலே) ஸ்மரிக்கக்கூடாது. பின்பு அஹம்புத்தியிவ்யவஹாரங்களும் மமதா புத்தி வ்யவஹாரங்களுந்தவிர வேணும். ஸர்வஶரீரவ்யாபியான ஸுகது:கா நுபவமுங்கூடாது. அவயவஸங்காதாத்மகமன்று ஶரீரம், அவயவி, அதிலே சைதந்யமென்னவுமொண்ணாது; * உபலம்பாநுபபத்திகளில்லாமையாலே அவயவி ஸ்வீகாரமநுபபந்நமாகையாலே. † கிஞ்ச 'பாலதேஹோஹம் மந்தஜ்ஞாந:, யுவதேஹோஹம்

விகல்பத்தாலே நிரஸ்தமாயிற்று. மதஶக்த்யாதிகளும், சூர்ணஹரித்ராதி ஸம்யோகஜ ராகமும், ரூபரஸாதி விசித்ர பரிணாமமும் பாகாதி நிமித்த விஶேஷங்களாலே ப்ரத்யவயவம் பிறந்தன என்னுமிடமுபலம்ப யுக்த்யாதி ஸித்தமிதிஹ்ருதயம். நவயம்பரத்யவயவேஷு சைதந்ய காரண மஹீ யுபகச்சாம:, ஏகஸ்யைவ தத்ங்கீகுர்ம இதிசேத், தத்ராஹ—(ஒருஅவயவத்துக்கே) இதி. ஏகஸ்யாவயவஸ்யைவ சைதந்யஸ்வீகாரே தந்நஷ்டே, அவயவாந்தரேண ததநுபூதவிஷயம் நஸ்மரணீயம். ஸமர்யதேசவில 'இதாநீம் மமசக்ஷுர்நஷ்டம், பூர்வம் மயாஸர்வம் த்ருஷ்டம்' இதி. கிஞ்ச ஏகஸ்யைவா வயவஸ்ய சைதந்யஸ்வீகாரே தந்நஷ்டே 'அஹம் ஜாநாமி மமாவயவோ நஷ்ட:' இதி- அஹம்புத்யி:, அஹமிதிவ்யவஹார:, மமதாவ்யவஹார:, ஸர்வஶரீரவ்யாபி ஸுகது:கா நுபவஶ்ச நகடதே. வ்யவஹாரஸ்து ப்ரத்யக்ஷ த்ருஷ்டஏவேதிபாவ:. 'கிண்வாதி ஸம்யோகத்தாலே 'அவயவி' என்றொரு த்ரவ்யாந்தரம் பிறக்கும்' என்று வைஶேஷிகாதிகள் சொல்லுகிறார்களாகையாலே அதை தூஷிக்கைக்காக தத்பக்ஷத்தை யெடுக்கிறார்—(அவயவஸங்காதாத்மகமன்று ஶரீரமி) தி. (அதிலே)—கிண்வாதிஸம்யோகத்தாலே உண்டாகுகிற அவயவியிலே என்றபடி.

* அத்தை நிரஸிக்கிறார்—(உபலம்பாநுபபத்திகளி) தி. ஸம்ப்ரதி பந்நோபாதாநாவஸ்தா விஶேஷமொழிய அபூர்வமாக வருவதொரு த்ரவ்ய விஶேஷம்-ப்ரத்யக்ஷாதிகளால் ஸித்தியாமையாலும், அநந்யதா ஸித்தப்ரத்யபிஜ்ஞாபலத்தாலும் அதுநிரஸ்தம் என்று கருத்து. ப்ரத்யக்ஷத்துக்கநுபபத்திகளுண்டானாலிறே-அவயவிஸ்வீகாரங் கூடுவது. 'ஏதத் க்ஷணவர்தி தீபஜ்வாலா-பூர்வக்ஷணவர்தி தீபஜ்வாலா த்பிந்நா. பூர்வக்ஷணவர்தி தீபஜ்வாலாஜநகஸாமக்ரீ பிந்நஸாமக்ரீ ஜந்ய த்வாத், யத்-யஜ்ஜநகஸாமக்ரீ பிந்நஸாமக்ரீ ஜந்யம், தத்தத்பிந்நம் யதா படஜநகஸாமக்ரீ பிந்நஸாமக்ரீ ஜந்ய:பட:' என்று ப்ரத்யக்ஷ த்ருஷ்டதீபஜ்வாலைக்யத்துக்கு அநுபபத்திகளுண்டாகையாலே அநுமாநத்தால் ஜ்வாலாபேதமுண்டாயிற்று, அப்படி இவ்விடத்தில் பாதகங்காணாமையாலே அவயவிஸ்வீகாரமநுபபந்நமென்றபடி.

†'தேஹமே ஆத்மா' என்னுமிடத்திற்கு அநுபபத்தி காட்டுகிறார்—(கிஞ்சே)தி. (மமஶரீரமி)தி 'ஸ்தூலோஹம் க்ருஶோஹம்' என்று ஶரீரத்திலே 'அஹம்' ப்ரத்யயங்காண்கையாலே ஶரீரமே ஆத்மாவாமித்தனை என்றது அஸங்கதம். 'ஸ்தூலோஹம்' இத்யாதிகளிலும் ஶரீராந்தர்வர்தியான ஆத்மாவையே சொல்லப்படுகிறது. தேஹ ப்ரத்யய ஸ்தஸல்ய பால்யாதியோகி தேஹமாத்ரமன்று. அதஏவ 'மமேதம் ஶரீரம்' என்னு

ஸஹஜ்ஞாநஃ, மமஶரீரம்’ என்று - ஶரீராஹமர்த்தங்களில் பிறக்கிற பேதப்ரதிபத்தியும், பேதவ்யவஹாரமுங்கூடாது. * (மமாயமாத்மா) என்கிற விடத்திற் போலே அமுக்யமென்ன வொண்ணாது; முக்யே பாதக மில்லாமையாலே. அன்றிக்கே, அஹம்புத்தியிக்கு ஶரீரமே விஷயமென்று கொண்டாலும் ஶ்ருதியாலும், ஶ்ருத்யர்த்தாபத்திகளாலும் தேஹாதிரிக்தனுய் தேஹாந்தரபரிக்ரஹயோக்யனுன ஆத்மா ஸித்தியன்.

† பாஹ்யேந்த்ரியங்களும் ஆத்மாவாகமாட்டாது; ஒருவனே ஸர்

மாபோலே ‘மமேதம் ஶரீரம்’ என்று பேதப்ரதிபாஸமும் பேதவ்யவஹாரமுங்காண்கிறது. ஆகையால் தேஹாதிவ்யதிரிக்தன் ஸித்தியன். ப்ரயோகஃ-‘அஹம்ஜாநாமீ’தி ப்ரத்யயஃ ஶரீரவிஷயோநபவதி. அப்ரகாஶமாந தத்வயவப்ரதிபாஸத்வாத் யஏவம்ப்ரகாரஃ ஸதயா. யதா ‘அயம்’ இதிப்ரதிபாஸஃ. யத் ஶரீரவிஷயம், நதத்தயா, யதோ பயஸம்மதம் ஶரீரஜ்ஞாநம்; தயா ஶரீரமஹம்ப்ரத்யயமோசரோநபவதி; இதமிதிக்ரஹ்யமாணத்வாத்; பாஹ்யேந்த்ரியக்ராஹத்வாத்வா வடாதிவதி—தி.

*‘மம ஶரீரம்’என்றவிது-ஶிலாபுத்ரக ஶரீராதிவ்யபதேஶந்யாயத்தாலே ‘மமாத்மா’ என்றத்தோடொக்கும் என்றவர்கள் சொல்லுகையாலே அத்தை தூஷிக்கிறுர் —(மமாயமாத்மே)தி. ‘மமாயமாத்மா’ என்கிறவிடத்தில் பாதமுண்டாகையாலே அமுக்யங்கொள்ளவேணும். ‘மமஶரீரம்’ என்கிற விடத்தில் முக்யத்தில் பாதமில்லாமையாலே அமுக்யங்கொள்ளுகை அஸங்கதம். ‘மமஶரீரம்’ என்கிற ப்ரத்யயத்துக்கு பாதிதார்த்தமான ஶிலாபுத்ரக ஶரீராதித்ருஷ்டாந்தமநுபபந்நம். ‘மமாயமாத்மா’ என்கிறவிடத்தில் ‘ஆத்ம’ ஶப்தம் ஸ்வரூபபர்யாயமாகையாலே ‘மமக்ருஹம்’ என்னுமாபோலே அர்த்தாந்தரத்தைக் காட்டுகிற ஶரீரஶப்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகாது என்றுகருத்து. இப்படியுக்தியாலே ஸாதிதமானவர்த்தத்தை ஶாஸ்த்ரபலத்தாலே த்ருடீகரிக்கிறுர்—(அன்றிக்கே) இதி. ‘பஞ்சவிம்ஶோயம்புருஷஃ’ இத்யாதிஶ்ருதியாலும், ‘நேற்றுக்கண்ட நானே இன்னுங்காணுநின்றேன்’ இத்யாதிஶ்ருத்யநுகுணமான வர்த்தாபத்திகளாலும் தேஹாதிரிக்தனுய் தேஹாந்தர பரிக்ரஹயோக்யனுன வாத்மாஸித்தியன் என்றபடி.

†அத இந்த்ரியாதிவைலக்ஷண்யமருளிச்செய்கிறுர்—(பாஹ்யேந்த்ரியங்களுமி)தி. இந்த்ரியாணா மாத்மத்வபக்ஷேபி பூர்வோக்த சைதந்ய விஷயவிகல்ப தூஷண மபிப்ரேதம். கிம்ப்ரத்யேகமிந்த்ரியாணி சேதநாநி, ஸம்பூயவா. யதிப்ரத்யேகம் இந்த்ரியாந்தர த்ருஷ்டஸ்ய இந்த்ரியாந்தரப்ரதிஸந்தாநம் நஸ்யாத்; அஸ்தி சதத் ‘யமஹமத்ராக்ஷம் தமஹம் ஸ்ப்ருஶாமீ’தி. அத ஏவ நஸம்பூயாபி சேதநத்வம். நஹி பஞ்சஶரீந்த்ரியை ஸ்ஸம்பூயைகம் வஸ்த்வநுபூயதே, அநுஸந்தீயதேவா. ஏகேந்த்ரியவிகமேச ப்ராணப்ரஸங்கஶ்ச. இந்த்ரியசைதந்யேச தத்ததிந்த்ரியாபாயே ததிந்த்ரியார்த்தஸ்மரணமபி நபவேதிதி. (சக்ஷுஸ்ஸேவாத்மாவாகில்)தி. அத ஏவ ‘த்ரஷ்டுஶ்சக்ஷுஷஃ’இதி ஸத்யதபாவசநம் என்று கருத்து. சக்ஷுஷ ஆத்மத்வே தோஷமாஹ—(அந்யனி)தி. ஸத்

வேந்த்ரியவிஷயங்களையு மறிகையாலே. இப்படி கொள்ளாதபோது, 'யாவனொருவன் நானிவ்வர்த்தத்தைக்கண்டேன், அந்த நானே ஸ்பர்ஶியாநின்றேன்' என்கிற ப்ரதிஸந்தாநமுங்கூடாது. சக்ஷுஸ்ஸே ஆத்மாவாகில், அந்தன் ரூபத்தை ஸ்மரியாதொழியவேணும். ஶ்ரோத்ரமே ஆத்மாவாகில், பதிரன் ஶப்தத்தை ஸ்மரியாதொழியவேணும். இப்படி மற்றவிந்த்ரியங்களிலுங் கண்டுகொள்வது.

—[ஶங்கரமதகண்டநம்.]—

* அந்தஃகரணமு மாத்மாவாகமாட்டாது. (ஸ்ம)கர்தாவினுடைய ஸ்மரணாதிகார்யங்களுக்கு கரணமாக கல்பிதங்களாகையால். இதுதானே ஸ்மரிக்கிறதென்னவொண்ணாது, ஸ்மரணத்துக்கு கரணமில்லாமையாலே. கரணந்தானேயென்ன வொண்ணாது, விருத்தமாகையாலே. வேறேயொன்று கரணமென்னில், அது பாஹ்யகரணமாகில் அதில்லாதவனுக்கு ஸ்ம்ருதிகூடாது. ஆந்தரகரணமாகில் ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸென்று பேரிட்டதாய்விடும். ஆந்தரகரணமநபேக்ஷிதமாகில் இந்த்ரியார்த்தஸம்பந்தமுண்டானபோதெல்லாம் ஜ்ஞாநம்பிறக்கவேணும். ஆகையால் மநஸ்ஸும் ஆத்மாவாகமாட்டாது.

† ப்ராணன்களும் ஆத்மாவாகமாட்டாது, ஸங்காதரூபங்களாகை

யதபாவசநந்து அந்யார்த்தகம். உக்தம்ஹ்யாத்மஸித்தௌ 'ஶரணாகதபரித்யாகஸ்ய ந்ருஶம்ஸதாஞ்சாலோச்ய ஸத்யதபஸஸ்தத்வசநமி'தி. ஸ்ரீவேதசூடாசார்யைரபி 'ஸத்யதபாவின் வாக்யம் ஶரணாகதரக்ஷணவி ஸந்தியாலே அந்யபரமி'தி.

* அதமநஸ அநாத்மத்வம் ஸாதயதி—(அந்தஃகரணமுமி)தி. விருத்தமாகையாலே இதி-கரணத்வந்து பராதிஷ்டாநாதீந வ்யாபாரதாரூபபாரதந்த்ர்ய நியதம் ஸாதகதமத்வமிதிகதமிவைகத்ரமநஸி பரஸ்பரவிருத்ததத்வயஸம்பந்தம் ஸங்கச்சத இத்யர்த்தஃ. (ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸென்று பேரிட்டதாய் விடுமி)தி. யதிமநஃ கரணாந்தரேணஸ்மரணாதிஷு கர்த்ருபாவமநுபவதீதிமதம், ததாஸதி ஸஞ்ஜ்ஞாமாத்ரே விவாதஃ. ய ஏவஹிசக்ஷுராதிபிஃ ரூபாதீந் ஆந்தரகரணேநச ஸுகாதீம்ஶ்சேதயதே, ஸஏவாத்மா; தஸ்மிந்நேவ மநஸ்ஸம்ஜ்ஞாம் நிவேஶயதே, காமம் நிவேஶ்யதாம், நநஃகிஞ்சிச்சித்யநம் கிந்து ததாஸர்வலௌகிகவ்யவஹாரோ பாத்யத இதிபாவஃ. (அந்தஃகரணமநபேக்ஷிதமாகிலி)தி, இந்த்ரியார்த்தஸம்பந்தஸ்ய ஸதாதநத்வாத் ஸதாஜ்ஞாநமுத்பத்யேத இதி பாவஃ.

† அத ப்ராணஸ்யாநாத்மத்வமாஹ - (ப்ராணன்களுமி)தி. ப்ராணஸ்ய வாயுத்வாதேவ பாஹ்யவாயுவச்சைதந்யாநுபபத்தேஃ, ப்ராணாபாநவ்யாநோதாநஸமாநதநஞ்ஜயாதிரூபேண ஸங்காதாத்மகத்வாச்ச, நாத்மத்வமிதி. 'நிரஸ்தோ தேஹசைதந்ய ப்ரதிக்ஷேபப்ரகாரதஃ। ப்ரா

யாலே. தேஹமாத்மாவென்கிற பக்ஷத்துக்குச் சொன்ன தூஷணங்களி ங்கும் துல்யம்.

—[பௌத்³தமதவண்டநம்.]—

* ஜ்ஞாநமு மாத்மாவாகமாட்டாது. 'எனக்குஜ்ஞாநம்பிறந்தது,நஶித்தது' என்றுக்ஷணிகமுமாய் ஆத்மயர்மமுமாய்த் தோற்றுகையாலே.

ஸ்தி²ரனாயிருப்பானொரு ஆத்மாவுண்டென்னுமிடம் 'நேற்றுக்கண்டநானே யின்றுங்காணாநின்றேன்' என்கிற ப்ரத்யபி⁴ஜ்ஞையாலே ஸித்³த⁴ம்.

—[இதுவும் ஶங்கரமதவண்டநம்.]—

† நிர்விஷயையுமாய் நிராஶ்ரயையுமான ஸம்வித்து ஆத்மாவென்னவொண்ணாது, அப்படியிருப்பதொரு ஸம்வித்துக்காணாமையாலே. ‡நநு

ணாத்மவாதே³ ந ப்ரக்ய ப்ரயோஜயதி தூ³ஷணமி' த்யாத்மஸித்³தி⁴ ஶ்ரீஸூக்திமபி⁴ப்ரேத்ய-(தேஹமாத்மா என்கிற பக்ஷத்துக்குச்சொன்னதூஷணங்களிங்குந்துல்யம்) இத்யுக்தம்.

* அயஜஜ்ஞாநஸ்யாத்மத்வம் நிரஸ்யதி—(ஜ்ஞாநமுமி)தி. ஜ்ஞாநஸ்யைவாத்மத்வம்-ஸௌக³தாஃ, ப்ரகடாஃ, ப்ரச்ச²ந்நாஶ் சாங்கீ³ குர்வந்தி ஜ்ஞாநம் க்ஷணிகமுமாய், 'மமஜ்ஞாநம்' என்று ஆத்மயர்மமுமாய்த்தோற்றுகையாலே ஜ்ஞாநமும் ஆத்மாவாகமாட்டதென்றபடி. 'அஹம்ஜாநாமி' என்கிறவிடத்தில் ஜ்ஞாநாதிரிக்தனாய் அதுக்காஶ்ரயபூ⁴தனாயிருப்பானொருவன் தோற்றுகிறானிறே.

† அயஜ்ஜ்ஞாநஸ்ய நிர்விஷயத்வம் நிராஶ்ரயத்வம்,ஆத்மத்வஞ்சவாதா³ம்மதம் நிராகர்துமாரப⁴தே—(நிர்விஷையையுமாயி)தி. பரமார்த்²யையாய், நிர்விஷையையுமாய் நிராஶ்ரயையுமாய் அஜடையுமாயிருப்பதொரு ஸம்வித்தே ஆத்மா என்று ஶங்கரன் ஸித்³தா⁴ந்தம். (அப்படியிருப்பதொரு) இதி. லோகவேத³ங்களிலே ஜாநாத்யாதி³களுக்கு கர்மகத்வகர்த்ருகத்வஶூந்யமாயிருப்பதொரு ப்ரயோக³ம் காண்கிறலோமிறே. 'ஸம்ப³ந்தி⁴ ஶப்³தா³ஶ் ச ஸம்வித³நபூ⁴தி ஜ்ஞாநப்ரகாஶாதி³ஶப்³தா³ஃ' என்று ஶப்³தா³ர்ய வித்துக்களுஞ்சொன்னார்கள். 'அஹம்ஜாநாமி, அஹமநுப⁴வாமி' என்று ஸவிஷயமாகவிறேஜீஞாநமிருப்பது. ஆகையாலே ஸம்விதா³ஶ்ரயபூ⁴தனான ஜீவாத்மா ஒருவனுளன் என்று ஸித்³த⁴மாயிற்று.

‡ ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு விக்ரியாத்மகத்வத்தை அங்கீ³கரித்திருக்கையாலே அந்தபக்ஷத்தை நிராகரிக்கைக்காக அத்தை அநுவதி³க்கிறார்—(நந்வி)தி. 'யத³ப்யுக்தம்-அவிக்ரியஸ்யாத்மநோ ஜ்ஞாநக்ரியா கர்த்ருத்வரூபம் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ந ஸம்ப⁴வதி. அதோ ஜ்ஞாத்ருத்வம் விக்ரியாத்மகம் ஜ ம் விகாராஸ்பதா³வ்யக்தபரிணாமாஹம் காரகீ³ருந்யிஸ்யமிதி நஜ்ஜ்ஞாத்ருத்வமாத்மாநஃ. அந்தஃகரணரூபஸ்யாஹம் காரஸ்ய' என்று ப்ரத²மஸூத்ரத்தில் அந்தமதாநுவாத³வாக்ய மிருக்கும்படி. இப்படியே மேலுக்குள்ள வாக்யங்களுக்கும் அவ்விடத்திலேயே பா⁴ஷ்ய ஶ்ரீஸூக்திகளைக் கண்டுகொள்வது.

ஜ்ஞாநம் ஆத்மதர்மமாயன்று தோற்றுகிறது, அந்தஃகரணரூபமான அஹங்காரத்துக்கு தர்மமாயன்றோ தோற்றுகிறதென்ன வொண்ணாது; * அசேதநமுமாய், ப்ரக்ருதிபரிணாமமுமாய், த்ருஶ்யமுமாய், பராமர்யமுமாய், பரார்யமுமாயிருக்கையாலே தேஹாதிகளைப்போலே அஹங்காரமும் ஜ்ஞாதாவாகக்கூடாமையாலே. † நநு, சைதந்யஸந்நிதியடியாக ஸாயாபத்தியாலே ஜ்ஞாத்ருத்வங்கூடுமே யென்னில், அது கூடாது. சைதந்யத்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வங்கூடாமையாலே. ‡ நநுச தர்பண ஜல

---

* (அசேதநமுமாயி)தி. அந்தஃகரணத்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வங்கூடாது. அசேதநமானதாலும், ப்ரக்ருதிபரிணாமமுமாயிருக்கையாலும், த்ருஶ்யமாகையாலும், பராமர்யமாயிருக்கையாலும், பரார்யமாயிருக்கையாலும், தேஹாதிகள்போலே என்று ப்ரயோகங் கண்டுகொள்வது. இங்கு அசேதநஶப்தம் - அநாத்மத்வத்தில் விவக்ஷிதம். புருஷார்த ப்ரதிஸம்பந்தித்வமாதல், தேஹத்தைக்குறித்து நியந்த்ருதயாந்தஃப்ரவிஷ்டத்வமாதலிறே - ஆத்மத்வமாவது. அது இதுக்கில்லாமையால்-அநாத்மத்வம் ஸித்தமாயிற்று. ப்ரக்ருதி பரிணாமத்வமாவது - ப்ரக்ருதிகார்யத்வம். த்ருஶ்யத்வமாவது - நியமேந ஜ்ஞாநாந்தராதீநஸித்திகத்வம். பராமர்யத்வமாவது - பரஸ்மை பாஸமாநத்வம். பரார்யத்வமாவது - பரப்ரயோஜநைகபலத்வம், ஜீவோபகரணத்வ மென்றபடி. ஆத்மா - ஜ்ஞாதா; சேதநத்வாத், ப்ரக்ருதி பரிணாமஶூந்யத்வாத், அத்ருஶ்யத்வாத், ப்ரத்யக்த்வாத், ஸ்வார்யத்வாத் - இதி. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லையாகில் தேஹாதிகளுக்குப்போலே அநாத்மத்வப்ரஸங்கமும், பரார்யத்வப்ரஸங்கமும்வரும். ஜ்ஞாத்ருத்வமாவது - ஜ்ஞாநகுணாஶ்ரயத்வமாகையாலே விக்ரியாத்மகத்வமஸங்கதம்.

† இனி பரோக்தஜ்ஞாத்ருத்வ நிர்வாஹப்ரகாரத்தை நிரஸிக்கைக்காக அந்த பக்ஷத்தை எடுக்கிறார்—(நந்வி)தி. ஜ்ஞாத்ருத்வம் - சிச்ஸாயாபத்தி க்ருதமென்றும், சித்ஸம்பர்க க்ருதமென்றும், சிதபிவ்யஞ்ஜகத்வக்ருதமென்றும் மூன்றுபக்ஷ மவர்கள்சொல்லுவது. அதில் சிச்ஸாயாபத்தி பக்ஷத்தை (நந்வி)தி அநுவதிக்கிறார். 'ஸம்வித்துக்கு - அஹங்காரஸாயாபத்தியோ, அஹங்காரத்துக்கு ஸம்விச்ஸாயாபத்தியோ' என்கிற விகல்பத்தில் ப்ரதமபக்ஷத்தைக்கொண்டு சிச்ஸாயாபத்தி என்பத ஸங்கதமென்கிறார்—(கூடாது) என்று. ஸம்வித்துக்கு - ஜ்ஞாத்ருத்வ மங்கீகரியாமையாலே என்றபடி. அஹங்காரத்துக்கு அசேதநத்வ ப்ரக்ருதி பரிணாமத்வாதிகளாலே முன்பே ஜ்ஞாத்ருத்வம் நிரஸ்தமாகையாலே த்விதீயவிகல்பதூஷண மருளிச்செய்யவில்லை. சித்ஸம்பர்கபக்ஷமும் உக்தரீத்யா நிரஸ்தம்.

‡ அபிவ்யஞ்ஜகத்வபக்ஷந்தூஷயிது மாஶங்கதே—(நநுசே)தி. வ்யக்தியில் ஜாதிப்ரதீதி நியததர்மதர்மிபாவத்தாலே யொழிய வ்யங்க்யத்வத்தாலன்று என்றருளிச்செய்கிறார்—(ஜாதீ)தி. தபிவ்யங்க்யஸ்யைவ தபிவ்யஞ்ஜகத்வே பரோக்தத்ருஷ்டாந்தந்தூஷயிஷ்யந் ஆஹ—(ஆதித்யகிரணத்தாலே) இதி. த்ருஷ்டாந்தஸ்ய ஸாத்ய விகலத்வம் மநஸிநிதாய தத்ரதயாத்வஸ்யாந்யதாஸித்திம் தர்ஶயதி—(கரதலமி)தி.

வண்டங்கள் முக சந்த்ர ஸோத்வங்களுக்கு வ்யஞ்ஜகமாகிறாப் போலே அஹங்காரமும் சைதந்யத்துக்கு வ்யஞ்ஜகமாகையாலே தந் நிஷ்டமாய்த் தோற்றுகிறதென்னில், ஸ்வயம்ப்ரகாஶகனான ஆத்மாவுக்கு ஜடமான அஹங்காரம் வ்யஞ்ஜகமாகை யென்கிறது, ஶாந்தாங்காரம் ஆதித்யனை ப்ரகாஶிப்பிக்கு மென்றாப்போலே யிருப்பதொன்று. தர்பணமும் ஜலமும் முகத்துக்கும் சந்த்ரனுக்கும் வ்யஞ்ஜகமன்று, சாக்ஷுஷதேஜ: ப்ரதிபலநத்துக்கு ஹேதுவித்தனை. அபிவ்யஞ்ஜகம் ஆலோகாதிகள் போலே. ஜாதி வ்யக்திநிஷ்டையாய்த்தோற்றுகிறது வ்யக்திக்காகாரமாகையாலே. கிஞ்ச, சைதந்யத்தாலே வ்யங்க்யமான அஹங்காரம் அதுக்கு வ்யஞ்ஜகமாகமாட்டாது. ஆதித்யகிரணத்தாலே அபிவ்யங்க்யமான கரதலம் அதுக்கு வ்யஞ்ஜகமாகக் காணாநின்றோமென்னில்; கரதலம் வ்யஞ்ஜகமல்ல, கிரணபாஹுள்யத்துக்கு ஹேதுவித்தனை. ஸுஷுப்தியிலும் முக்திதஶையிலும் அஹமர்த்த மில்லாமையாலும் அதுவுமாத்மாவாகமாட்டாதென்னில்; அவற்றிலுமுண்டு. ஸுஷுப்தியிலில்லையாகில், உறங்கியெழுந்திருந்தவன், 'முன்பு நானித்தைச் செய்தேன், இத்தைக் கண்டேன், இத்தை யநுபவித்தேன்' என்று பராமர்ஶிக்கக்கூடாது. * முக்திதஶையில் ஆத்மாவில்லையாகில், ஆத்மநாஶம் மோக்ஷமாய்விடும்; ஸ்வநாஶத்தையு மிசைந்து மோக்ஷோபாயத்திலிழிவாரில்லாமையாலே மோக்ஷஶாஸ்த்ரமப்ரமாணமாம். 1 (மத்தஸ்ஸர்வமஹம் ஸர்வம்) 2 (அஹமேக: ப்ரதமமாஸம்) 3 (அஹம் மநுரபவம் ஸூர்யஶ்ச) என்று தத்த்வஜ்ஞாநம்பிறந்த முமுக்ஷுக்களும், 4 (அஹமந்நம்) என்று முக்தனும்,

* (முக்திதஶையிலாத்மாவில்லையாகில்) இதி. 'ஜ்ஞாநஸந்தத்யுச்சேதமே மோக்ஷம்' என்று சொல்லுகிற ஸௌகதர்களைக்குறித்து 'ஸ்வரூபநாஶமபுருஷார்த்தம்' என்று உபதேஶிக்கிறவுங்களாலேயே ஶப்தாந்தரத்தாலே ஸ்வரூபநாஶத்தையே சொன்னதாமித்தனையாய் விடும் என்று கருத்து. 'மத்தஸ்ஸர்வம்' இத்யாதிகளில் ப்ரஹ்மாத்மகத்வஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாநத்தாலே நிர்த்தூத நிரவஶேஷாவித்யாத்வமவர்களுக்கு ஸித்தம். 'அஹமந்நம்' என்று ஸகலாவித்யா நிவ்ருத்தி பூர்வகமாயிருக்கிற முக்த்யவஸ்தையிலும் அஹம்ப்ரத்யயம் ஸ்புடமாகக் காண்கையாலே, முக்திதஶையில் அஹம்ப்ரத்யயகோசரமில்லை என்பது நிரஸ்தமாயிற்று. 'யஸ்மாத்க்ஷரம்' என்கிறவசநம் க்ஷராக்ஷராதீதஸ்வாபாவிகரூபேணாஹம்ப்ரத்யய ஜ்ஞாபநார்த்தமாக எடுத்தது. அஹங்காரத்துக்கு க்ஷராக்ஷராதீதத்வங்கூடாதிறே. இந்த ஶ்லோகஸ்தமான 'அதோஸ்மி' என்கிறவுத்தமனாலும் அஹமர்த்தம் ஸித்தம். ஆத்மாவினுடைய அஹம்ப்ரத்யயத்தைக்காட்டுகிறார்—(அஹமாத்மா குடாகேஶ) இதி. அஹங்காரம் சிதசித்துக்களுக்கு அந்தராத்மாவாகமாட்டாதிறே

1. வி-பு. ௧-௧௬-அ௫.
2. அதர்வஶிரஸி. ௧-வ.
3. ப்ருஹ-உப-௩-௪-௧0.
4. தை-உப-ப்ருகு-௧0-௫.

1 (யஸ்மாத்க்ஷரமதீதோஹம்) 2 (அஹமாத்மா ஗ுடாகேஶ) 3 (நத்வே வாஹம்) 4 (அஹம்க்ருத்ஸ்நஸ்யஜகத:) என்றுபரப்ரஹ்மமும் அஹமென்று வ்யபதேஶிக்கக்கூடாது. அஹமர்த்தமாத்மாவாகில், 5 (மஹாபூதாந்யஹங்கார:) என்று க்ஷேத்ராந்தர்பாவங்கூடும்படி யென்னென்னில்; * அஹங்காரத்தையாய்த்து அங்குச்சொல்லுகிறது; அஹமர்த்தத்தையன்று. அஹங்காரத்தை ஶாஸ்த்ரங்களிலே ஹேயமாகச் சொல்லாநின்றதே யென்னில்; அங்குச் சொல்லுகிறது கர்வரூபமான அஹங்காரத்தையாகையாலே; அஹமர்த்தமஹங்காரமல்ல. ஆத்மாவேயாகையால்.

—[ஆத்மநித்யத்வஸமர்த்தநம்.]—

ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணன், † அவைபோலே அநித்யனல்லன். 6 (நஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்) 7 (நித்யோ நித்யாநாஞ் சேதநஶ்சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விதயாதி காமாந்) 8 (அஜோ நித்யஶ்ஶாஶ்வதோயம் புராண:) என்று உத்பத்திவிநாஶங்களில்லை யென்கையால். நநு, 9 (ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத) 10 (ஸந்மூலா ஸ்ஸோம்யேமாஸ்ஸர்வா: ப்ரஜா ஸ்ஸதாயதநாஸ்ஸத்ப்ர

* (அஹங்காரத்தையாயிற்று) என்றது - அவ்யக்தபரிணாமமான வஹங்காரத்தை என்றபடி. (அஹமர்த்தத்தையன்று) இதி. 'அதாதோ ஹம்காராதேஶ:' இத்யாதிகளிலே ப்ரஹ்மஸ்வரூபணையும் அஹங்கார ஶப்தத்தாலே அங்கீகரித்திருந்த போதிலும் விரோதமில்லை. அந்தவஹங்கார ஶப்தம்-அஹமர்த்தவிஷயமான ப்ரஹ்மபரம். அஹங்கார ஶப்தவாச்யத்வமாத்ரத்தாலே ப்ரத்யகாத்மாவும் க்ஷேத்ராந்தர்பாவமாக மாட்டான். அப்படியாகில் ஹரிஶப்தவாச்யத்வ ஸாம்யத்தாலே ஸிஹ்மமும் மண்டூகமாகவேணும், ஆகையாலே அநேகார்த்தஶப்தமாயி ஶப்தைகத்வம் அர்த்தபேதத்தில் விரோதமில்லை.

† அதாத்மாதிகரணார்த்தமாஹ-(அவைபோலே அநித்யனல்லன்) இதி. ஜீவாநித்யத்வபக்ஷ தோஷதிவயஞ்சர்ஶயதி—(ஸம்ஹாரதஶையிலி) தி. உபாதாநத்வமாவது-கார்யம் ப்ரதிகாரணத்வம். கார்யமேயில்லையாகில் அது கூடாதிறே. கார்யமானவடத்துக்கு ம்ருத்துப்போலே. ஸம்ஹ்ருதிதஶையிலும் ஆத்மாக்களுண்டென்று 'நகாமாவிஹாமாதி திசேந்நாநாதித்வாத் உபபத்யதே சாப்யுபலப்யதேச' என்கிற ஸூத்ரத்திலே சொல்லப்பட்டது. அக்ருதாப்யாகமம்-அஹேதுகபலப்ரதத்வம். க்ருதவிப்ரணாஶம்- க்ருதமான கர்மத்துக்கு நிஷ்பலத்வம்.

1. கீதா-௧௫-௧௮.
2. கீதா-௧௦-௨௦.
3. கீதா.௨-௧௨.
4. கீதா. எ-௬.
5. கீதா. ௧௩-௫.
6. கடோப. ௧-௨-௧௮.
7. ஶ்வே-உப.௬-௧௩.
8. ஶ்வே-உப. ௬-௧௩. [௧-பஞ்
9. யஜு. ௨-காண். ௧-ப்ர. ௧-அநு.
10. ஶா-உப. ௬-அ-௪.

திஷ்ட:) 1 (யதோவா இமாநி ஹூதாநி ஜாயந்தே) 2 (யத:ப்ரஸூதா ஜகத:ப்ரஸூதீதோயேந ; ம்யாம்)என்று உத்பத்திவிநாஶங்களைச் சொல்லாநின்றதேயென்னில்; அவற்றில் சொல்லுகிறது தேஹஸம்பந்தத்தையும், தேஹவியோகத்தையும். நித்யனுகில் ஸ்ருதிக்குமுன்பு ஏகத்வாவதாரணங்கூடாதே என்னில்; ஏகத்வமாவது நாமரூபவிபாகாபாவ மாகையாலே கூடும். ஸம்ஹாரதஶையில் ஆத்மாவில்லையாகில் ஈஶ்வரனுக்கு உபாதாநத்வங் கூடாது. அக்ருதாப்யாகம க்ருதவிப்ரணாஶங்களும் வரும். ஆகையால் ஆத்மா நித்யன்.

—[ஏகரூபத்வஸமர்த்தநம்]—

3 *(அம்ருதாக்ஷரஂஹர:) 4 (ஆத்மா ஶுத்தோக்ஷர:) 5 (ஏகஂ ஸதைகம) என்கையாலும், அவைபோலே உபசயாபசயங்களுக்கு அர்ஹனன்றிக்கே ஏகரூபனுமிருக்கும்.

—[ஜைநமதகண்டநம்]—

†தேஹபரிமாணனென்கிறபக்ஷம் ஆத்மா நிர்விகாரனென்கிற ஶ்ருதியாலே பாதிதம். 'ஸ்யூலோஹம், க்ருஶோஹம் பாதே மே வேதநா, ஶிரஸி மே ஸுகம்' என்கிற ப்ரதிபத்தியுங் கூடாதேயென்னில்; அது தேஹாத்மப்ரமத்தாலே கூடும். ஏககாலத்தில் அநேக ஶரீரபரிக்ரஹம் பண்ணுகிற யோகிகளுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஶைதில்யமும் ப்ரஸங்கிக்கும்.

—[அஜடத்வஸமர்த்தநம்]—

‡இவன் ஸ்வரூபம் அவைபோலே ஜடமன்றிக்கே, 6 (ஹ்ருத்யந்த

---

* (அம்ருதாக்ஷரஂ ஹர:) ஹர:-ஜீவ:. ப்ரதாநம் போக்யத்வேந ஹரதீதிஹர:.

† 'ஏவஞ்சாத்மாகார்த்ஸ்ந்யம்' என்கிற ஸூத்ரார்த்த மருளிச்செய்கிறார்—(தேஹபரிமாணனி) த்யாதிநா.

‡ அதாஜட த்வமாஹ—(இவன் ஸ்வரூபமி) தி. அஜட த்வமாவது-அநந்யாதீநப்ரகாஶத்வம். ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வ மென்றபடி. ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வ மாகையாவது தீபம் தீபாந்தரநிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகிறவோபாதி, ப்ரகாஶாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகை. அத்தையருளிச்செய்கிறார்—(ஜ்ஞாநத்தையொழியவுந்தானே தோற்றுகை) என்று. 'ஸ்வஸ்யைவ ஹாஸகோதீப: ஸ்வாத்மநோऽந்யஸ்யச ப்ரஹா। ஏவஂஹேஹோஸ்தி ஸாம்யேऽபி ஜ்ஞாநயோர்தர்ம தர்மிணோ:' இதிந்யாயஸித்தியாஞ்ஜநேப்யுக்தம்.

---

1. தை-உப-ப்ரு ம்ஹ-க-க.
2. ஶ்வே உப-நா-ஞ-க-உ.
3. ஶ்வே.உப.க-கo.
4. வி-பு,உ-கரு-ஞள.
5. வி-பு,உ-கஉ-சச.
6. ப்ரு-உ-ப-ஞ-ரு-அ.

ர்ஜ்யோதி: புருஷ:) 1 (அத்ராயம் புருஷஸ்ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிர்பவதி) 2 (விஜ்ஞாநவந:) 3 (தச்ச ஜ்ஞாநமயம் வ்யாபி ஸ்வஸம்வேத்யமநுபமம்) 4 (ஆத்மாஜ்ஞாநமய:) 5 (ஆத்மஸம்வேத்யந்தஜ்ஜ்ஞாநம்) என்கிறபடியே - ஸ்வயம் ப்ரகாஶமா யிருக்கும். ஸ்வயம்ப்ரகாஶ மாகையாகிறது-ஜ்ஞாநத்தை யொழியவுந் தானே தோற்றுகை. *நநு ஸ்வரூபமும் நித்யமுமாய்த்தானே தோற்றுமாகில் ஸுஷுப்தியிலுந் தோற்றவேண்டாவோ வென்னில்; அப்போது தோற்றுதாகில் உணர்ந்தபோது, ‘இத்தனை போதும் ஸுகமாகவுறங்கினேன்’ என்னக் கூடாது. †நநு,நானொன்றையு மறிந்திலேனென்னும்படி யென்னென்னில்; அறிந்திலே னென்கிறது-என்னையொழிந்தவற்றை யறிந்திலே னென்னும்படி. ‘நானென்னையு மறிந்திலேனெ’ ன்றாலோவென்னில்; என்னையுமறிந்திலே னென்கிறது ஶரீரவிஶிஷ்டனான வென்னையுமறிந்திலே னென்றபடி. ஸ்வரூபம் ப்ரகாஶித்ததில்லை யாகில் நானென்னக் கூடாது. 6 (அயமஹமஸ்மி) என்று இவ்வர்த்தத்தை ஶ்ருதியுஞ் சொல்லிற்று. அப்போது, விஶதமாகத்தோற்றாதொழிகிறது-தமோகுண விபவத்தாலே.

—[ஆநந்தரூபத்வஸமர்த்தநம்]—

‡ப்ரகாஶந்தான் அநுகூலமாயிருக்கும். ‘ஸுகமாகவுறங்கினேன்,என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞைதானே யிதில்ப்ரமாணம். இப்பொழுது, ஸுகம் பிறக்கும்படி யுறங்கினேனென்றன்றோ ‘ஸுகமாகவுறங்கினேன்’ என்

---

* ‘நாஹவல்வயமேவம் ஸம்ப்ரத்யாத்மாநம் ஜாநாத்யயமஹமஸ்மி’ என்கிற ஶ்ருதியாலும், ‘மமாப்யஹம் நஜ்ஞாதவாந்’ என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞையாலும் ஸுஷுப்த்யாத்யவஸ்தைகளில் அஹமர்த்த ஸ்புரணமில்லை என்று ஶங்கரன் சொல்லுகையாலே, அதை அநுபாஷித்து ஸமாதாநமருளிச் செய்கிறார்—(நநு) இதி.

† அதாஹமர்த்தாநநுபவஸாதக நிஷேதஸாமாந்யவிஷயம் பராமர்ஶம் ஶங்கதே—(நநு நான் ஒன்றையுமறிந்திலேனி)தி. பரிஹரதி—(அறிந்திலேனி)தி. அதநிஷேத விஶேஷவிஷயம் பராமர்ஶமாஹ—(நான் என்னையுமி)தி. பரிஹரதி—(என்னையுமறிந்திலேன் என்றது) இதி.

‡ அதாநந்தத்வமாஹ—(ப்ரகாஶந்தானி) தி. ஆநந்தரூபத்வமாவது-ஸ்வதஏவேஷ்டத்வம். அதாவது-ஸ்வபாவமே அநுகூலமாயிருக்கை. ‘அநுகூலம் ஸுகம் துஃகம் ப்ரதிகூலமிதி ஸ்திதி:। ஸ்வாத்மா ஸ்வஸ்யாநுகூலோ ஹீத்யாத்மஸாக்ஷிக ஏவஸ:’ என்கிறபடியே தனக்குத்தானே ஸுகரூபமாயிருக்கை என்றபடி.

---

1. ப்ரு-உப,ரு-ரு-ரு.
2. ப்ரு-உப,ச-ச-கஉ.
3. வி-பு. க-உஉ-சஉ.
4. வி-பு.ரு-எ.உஉ.
5. வி-பு.ரு-எ;ருரு.
6. சா-உப,அ-கக-உ.

கிறவிதுக்குப்பொருளென்ன வொண்ணுது; ப்ரதிபத்திஶரீரம் அப்படி யன்றிக்கே *'இனிதாகப்பாடினே' னென்கிறுப்போலே யிருக்கையாலே. ஸ்வரூபம் அநுகூல மன்ருகில் ப்ரேமாஸ்பதத்வங்கூடாது. 1(ஆஶ்சர்யவத்பஶ்யதி கஶ்சிதேநம்) இத்யாதிகளாலும் இவ்வர்த்தம் ஸித்தமாகையாலே. 2 (ஆர்த்ரஞ்ஜ்வலதி ஜ்யோதிரஹமஸ்மி) என்கிறபடியே ஆத்மா ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனு யிருக்கும்.

—[ஜ்ஞாத்ருத்வஸமர்த்தநம்]—

† அவ்வளவு மன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக் காஶ்ரயமுமாயிருக்கும். 3 (அயமேயா வேதேதஞ் ஜிவிராணீதி ஸஆத்மா மநஸைவை தாந்காமாந்பஶ்யந்ரமதே) 4 (நபஶ்யோ ம்ருத்யும் பஶ்யதி) 5 (விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்) 6 (ஜாநாத்யேவாயம்புருஷ:) 7 (ஏஷஹித்ரஷ்டாஸ்ப்ரஷ்டா ஶ்ரோதா விராதா ரஸயிதா மந்தா வேத்யா கர்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:) 8 (ஏவமேவாஸ்யபரித்ரஷ்டுஃ) இத்யாதி ஶ்ருதியாலும், 'இவ்வர்த்தத்தைநானறியா நின்றேனெ' ன்கிற ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ஜ்ஞாதாவென்னுமிடம் ஸித்தம். இப்ப்ரத்யக்ஷந்தன்னை, (ஜாநாத்யேவாயம்புருஷ:) என்று ஶ்ருதியுஞ் சொல்லிற்று.

---

* (இனிதாகப்பாடினேனி) த்யத்ராபி 'யதா இதாநீம் மாயாசர்யம் ஹவதி, தயா அமாயம்' என்று பொருள் என்கை சேராது. மாநஸமகாலத்திலேயே மாயாசர்ய முண்டாகையாலே. அப்படியே ப்ரத்யக்த்வமும் ஸாக்ஷித்வமும் ஸ்வாபஸமகாலத்திலேயு மிருக்குமென்றபடி.

† அயஜ்ஞாநாநந்த மாணகத்வமாஹ— (அவ்வளவு மின்றிக்கே) இதி. ஜ்ஞாநாநந்தாஶ்ரயமாவது - ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கிருப்பிடமாயிருக்கை. ஆநந்தரூபஜ்ஞாநத்துக் கிருப்பிடமா யிருக்கை என்றபடி. ஜ்ஞாநமாவது-ஸ்வஸத்தா மாத்ரத்தாலே ஸ்வாஶ்ரயத்தைப்பற்றி ஸ்வபரவ்யவஹாரத்துக்குடலாயிருப்பதொரு ஆத்மதர்மம். இதுக்காத்மா ஆஶ்ரயமாகையாவது - தீபப்ரபைகளிறண்டும் தேஜோத்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தே, தீபம் ப்ரபைக்கு ஆஶ்ரயமாயிருக்குறுப்போலே தானும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனு யிருக்கச்செய்தே ஸ்வதர்மமான ஜ்ஞாநத்துக்குத்தன்னை யொழிய ப்ரயக்ஸ்யித்யுபலம்ஹங்களில்லாதபடி தான் ஆஶ்ரயமாயிருக்கை. ஜீவாத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஜ்ஞாயிகரணத்திற் சொல்லப்பட்டது. (இப்ப்ரத்யக்ஷந்தன்னை) இதி. 'ஜாநாமி' என்று ஆத்மதாணத்வேந தோற்றுகையாலே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுனவாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம்ஸித்தமிறே. 'மயவதீ ப்ருயிவீ'என்னுமாபோலே. இவ்வர்த்தம் 'வ்யதிரேகோ மந்யவத்தயாசதர்ஶயதி' என்கிற ஸூத்ரத்தில் ஸ்யாபிக்கப்பட்டது.

---

1. கீதா. உ-உக.
2. தை-உப-நா,க.
3. ஶா,உப.அ-கஉ-ச.
4. ஶா-உப-எ-உகு-உ.
5. ஶ்ரு-உப.கூ-ரு-கரு.
6.
7. ப்ரஶ்நோப.ச-க.
8. ப்ரஶ்நோப.கூ-ரு.

—[பௌத்தமதகண்டநம்]—

*ஜ்ஞாநமாத்ரமாத்மா, அதுதான் க்ஷணிகமென்னும் பக்ஷத்தில் 'நேற்றுக்கண்டவர்த்தத்தை யின்று காணாநின்றேன்' னென்கிறவிது கூடாது; நேற்றை ஜ்ஞாநமென்றொன்றில்லாமையால். அது அநித்யமென்கிற பக்ஷமும், அப்படி யிருப்பதொருஜ்ஞாநம் காணாமையாலே நிரஸ்தம். இஞ்ச, ஜ்ஞாநமாத்ரமே ஆத்மாவாகில் தேஹாத்மப்ரமங்கூடாது; தேஹத்தை ஜ்ஞாதாவாக ப்ரமிக்கையால்

—[தர்மபூதஜ்ஞாநநித்யத்வஸமர்த்தநம்]—

1 (நஹித்ரஷ்டுர்த்ருஷ்டேர்விபரிலோபோவித்யதே। நஹிவிஜ்ஞாதுர் விஜ்ஞாதேர்விபரிலோபோ வித்யதே) 2 (யதோதபாநகரணாத் க்ரியதே நஜலாம்பரம்। ஸதேவ நீயதே வ்யக்தி ரஸத ஸ்ஸம்பவ: குத:। ததா ஹேயகுணத்வம்ஸா தவபோதாதயோ குணா:। ப்ரகாஶ்யந்தே நஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோஹிதே। ஜ்ஞாநம் வைராக்யமைஶ்வர்யம் தர்மஶ்ச மநுஜேஶ்வர। ஆத்மநோ ப்ரஹ்மபூதஸ்ய நித்யமேதச்சதுஷ்டயம்) என்கிறபடியே-ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யம். ஆனால், உத்பத்திவிநாஶங்களுண்டென்று சொன்னபடி யென்னென்னில்; 3 (ஸர்வம்ஹபஶ்ய:பஶ்யதி,) 4 (ஸசாநந்த்யாயகல்பதே) என்று முக்தி தஶையில் ஸர்வவிஷயமாகச் சொல்லுகையாலே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்குயோக்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் 5(யயாக்ஷேத்ரஜ்ஞஶக்திஸ்ஸாவேஷ்டிதாந்ருபஸர்வகா) என்கிறபடியே - கர்மத்தாலே ஸங்குசிதமாய், 6 (தயா திரோஹிதத்வாச்சஶக்தி: க்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்ஜ்ஞிதா। ஸர்வபூதேஷு பூபால தாரதம்யேநவர்த்ததே॥ அப்ராணிமத்ஸு ஸ்வல்பாஸா ஸ்தாவரேஷு ததோதிகா) என்கிறபடியே - கர்மாநுகுணமாக தாரதம்யத்தை யுடைத்தாய்க் கொண்டு 7 (இந்த்ரியாணாம்ஹி சரதாம்யத்யேகம் க்ஷரதீந்த்ரியம்। தேநாஸ்ய க்ஷரதி ப்ரஜ்ஞா த்ருதே: பாத்ராதிவோதகம்) என்கிறபடியே இந்த்ரியத்வாரா புறப்பட்டு விஷயங்களை க்ரஹிக்கக்கடவதா யிருக்குமாகையாலே ப்ரஸரணாதி

* ஏவம் பூதமான வாத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை இசையாதே ஜ்ஞாநமாத்ரமே ஆத்மா, அதுவும் க்ஷணிகம் என்று சொல்லுகிற பௌத்தாதிகளுடைய பக்ஷத்தை அநுவதித்து தூஷிக்கிறார்—(ஜ்ஞாநமாத்ரமாத்மே)தி.

† அத தர்மபூதஜ்ஞாநஸ்ய நித்யத்வேப்ரமாணமாஹ—(நஹித்ரஷ்டுர்த்ருஷ்டே)ரிதி. அத நித்யத்வமுபபாதயதி—(ஆனால்)தி.

1. ப்ரு-உப.சு-ங-உங.
2. விஷ்ணுதர்.கOச-ருரு-ருசு-ருஎ
3. சா-உப,எ-உசு-உ.
4. ஶ்வே-உப-ரு-கூ.
5. வி.பு.சு-எ-சுஉ.
6. வி-பு.சு-எ-சுங-சுச.
7. மநு. உ-கக.

யையிட்டு உத்பத்திவிநாஶம் சொல்லுகிறது. ஏகமாயிருக்கச் செய்தே அநேகமாய்த்தோற்றுகிறது மத்தாலே.

—[யர்மபூதஜ்ஞாநஸ்ய த்ரவ்யத்வஸமர்தநம்]—

*இதுதான் அஜடமுமாய் ஸங்கோசவிகாஸங்களுக்கும் ஸம்யோகவியோகாதிகளுக்கு மாஶ்ரயமுமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யம். ஜ்ஞாநம்-நித்யமுமாய், அஜடமுமாயிருக்குமாகில் ஸுஷுப்தியில் தோற்றவேண்டாவோவென்னில்; அப்போதுதோன்றுதொழிகிறது திரோஹிதங்களான மணிப்ரகாஶாதிகளைப்போலே ப்ரஸரணமில்லாமையாலே.

—[யர்மபூதஜ்ஞாநஸ்யாநந்தத்வஸமர்தநம்]—

† ஸர்வமும் ப்ரஹ்மாத்மகமாகையாலே அநுகூலமாயக்கொண்டுதோற்றுகையாலே யிதுதா னாநந்தரூபமா யிருக்கும். நநு, ஆனால் இப்போது விஷஶஸ்த்ராதிகள்-ப்ரதிகூலங்களாயும், சந்தநகுஸுமாதிகள்-அநுகூலங்களாயும், காஷ்டலோஷ்டாதிகள்-உபேக்ஷாவிஷயங்களாயும், இவைதான் ஸ்வதந்த்ரங்களாய்க்கொண்டு தோற்றுவானென்னென்னில்; கர்மதேஹாத்மாபிமாநங்களாலே யப்படி தோற்றுகிறதித்தனை, ஸ்வபாவமாயன்று. ஸ்வபாவமாகில், ஒருக்காலநுகூலங்களான சந்தநகுஸுமாதிகள் காலாந்தரத்திலே ப்ரதிகூலங்களாகத் தோற்றங்கூடாது. 1 (வஸ்த்வேகமேவ து:காய ஸுகாயேர்ஷ்யாகமாய ச। கோபாய ச யதஸ்தஸ்மாத் வஸ்து வஸ்த்வாத்மகம் குத:। ததேவ ப்ரீதயே பூத்வா புநர்து:காய ஜாயதே ததேவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே। தஸ்மாத்து:காத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித் ஸுகாத்மகம்) என்று ருஷியுமருளிச் செய்தான். ஆகையால் ஜ்ஞாநத்துக் காநந்தத்வமே ஸ்வபாவம். இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தை யுடையனுகை ஆநந்தியாகிறது.

—[புநரபிஜீவாத்மநோ ஜ்ஞாத்ருத்வஸமர்தநம்.]—

‡ இப்படி ஆத்மா ஜ்ஞாதாவாகில், 2 (யோ விஜ்ஞாநே திஷ்டந்) 3 (விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே) என்று - ஜ்ஞாநஶப்தத்தாலே சொல்லுவானென்னென்னில்; ஜ்ஞாநைகநிரூபணீயமுமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமுமாகையாலே அப்படி சொல்லுகிறது. ஆகையாலே, ஜ்ஞாதாவுமாய் ஆநந்தியுமா யிருக்கும்.

* த்ரவ்யத்வமாஹ-(இதுதானி)தி. தஸ்யாஜடத்வமாஹ-(ஜ்ஞாநமி)தி.

† தஸ்யாநந்தரூபத்வமாஹ—(ஸர்வமுமி)தி. ஆநந்தரூபமாகையாவது ஜ்ஞாநம்ப்ரகாஶிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கை.

‡ 'தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவத்' என்கிற ஸூத்ரகாரருளிச்செய்கிறார்—(இப்படி)இதி.

1. வி-பு.உ-சா-சரு-சஎ.
2. ஶ்ரு.உப.ரு-எ-உஉ.
3. தை-ஆந.ரு.

—[ஜீவாத்மந: அணுத்வஸமர்த்தநம்.]—

* 1 (தேந ப்ரத்யோதேநைஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி) என்று உத்க்ரமணத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஆத்மா அணுபரிமாணன். உத்க்ராந்தியென்கிறது ஶரீரவியோகத்தளவே யென்னில்; அதப்படியானாலும், 2 (யேவைகேசாஸ்மால் லோகாத்ப்ரயந்தி சந்த்ரமஸமேவ தே ஸர்வே கச்சந்தி) 3 (தஸ்மால்லோகாத் புநரேத்யஸ்மை லோகாய கர்மணே) என்கிறபடியே - கத்யாகதிகள் கூடாது. 4 (ஏஷோணுராத்மா வேத

* 'உத்க்ராந்திகத்யா கதீநாம்' என்கிற ஸூத்ரத்திலே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட வணுத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்—(தேநே)தி. 'ஸ்வாத்மநாசோத்தரயோ:' என்கிற ஸூத்ரத்தின் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார்-(உத்க்ராந்தீ)தி. 'ஸ்வஶப்தோந்மாநாப்யாஞ்சே'தி ஸூத்ரார்த்தமாஹ—(ஏஷோணுராத்மே)தி. 'அவஸ்திதிவைஶேஷ்யாதிதி சேந்நாப்யுபகமாத்ஹ்ருதி ஹி' என்கிறஸூத்ரார்த்தமாஹ-(ஹ்ருத்யயமாத்மே)தி. 'குணாத்வாலோகவத்' என்கிற ஸூத்ரபாஷ்யங்களை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார்—(ஆத்மா அணுவாயி)தி. இத்தால்-ஸர்வகதத்வவாதிகள் நிரஸ்தரானார்கள். 'நித்யஸ்ஸர்வகதஸ்ஸ்தாணு:' 'நித்யோவ்யாபீ'த்யாதிகளில் ஜீவனையும் விபுவாகச்சொல்லாநின்றதே என்னில்—ஸர்வகதத்வமாவது-ஸர்வாசேதநாந்த:ப்ரவேஶநத்வம். 'வ்யாபீ-அதிஸூக்ஷ்மதயா ஸர்வாசேதநாந்த:ப்ரவேஶநஸ்வபாவ:' என்று ஆத்மஸித்தி வசநஸ்யவ்யாபி ஶப்தவ்யாக்யாநம்பண்ணி யருளிற்று ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தில். 'ஜீவஸ்வரூப விபுத்வ ஶங்காப்யுதாஸார்த்தம்' 'வ்யாபீ'தி ஶப்தம் வ்யாசஷ்டே அதிஸூக்ஷ்மேதி. புராணாதிஷு வ்யாபிஶப்த ப்ரயோகாத் ஸைவாத்ரஶ்லோகே ப்ரயுக்த:. யத்ர யத்ர ஜீவஸ்ய வ்யாப்தி வசநஶ்ஶப்தா:, தத்ர தத்ராயமேவார்த்த: த்ரஷ்டவ்ய இதிபாவ:. ஜீவஸ்ய தர்மபூதஜ்ஞாநேந வ்யாப்திராத்மஸித்தியாவேவோச்யதே'வ்யாப்திரபிசைதஸ்யமாத்ரேணைவ நஸ்வரூபேணே'தி ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரைஶ்ச வ்யாக்யாதம். ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில் 'அநாதிமத்பரம் ப்ரஹ்ம' என்கிற விடத்தில் 'ப்ரஹ்ம-ப்ருஹத்வகுணயோகி ஶரீராதர்தாந்தரபூதம் ஸ்வதஶ்ஶரீராதிபி:பரிச்சேதரஹிதம் க்ஷேத்ரஜ்ஞதத்த்வமித்யர்த்த:. 'ஸசாநந்த்யாயகல்பதே' இதிஶ்ருதே:. ஶரீர பரிச்சிந்நத்வஞ்சாஸ்ய கர்மக்ருதம்; கர்மபந்தநாந்முக்தஸ்யாநந்த்யம்' என்றும் 'லோகே ஸர்வமாவ்ருத்யதிஷ்டதி' என்கிற விடத்தில் 'லோகேயத்வஸ்துஜாதம் தத்ஸர்வமாவ்ருத்யதிஷ்டதி. பரிஶுத்தஸ்வரூபம் தேஹாதிபரிச்சேதரஹிததயா ஸர்வகதமித்யர்த்த:' என்றுமிப்படி யிருக்குமவையெல்லாம் ஜ்ஞாநவ்யாப்திபரமென்று நிஶ்சயிக்கவும். ஸாரபாஷ்யாதிகளில் 'ஸசாநந்த்யாயகல்பதே' இத்யாதிகளை அப்படி வ்யாக்யாநம்பண்ணியிருக்கையாலும், தீபத்தில் 'ப்ரதீபவதாவேஶஸ்ததாஹி தர்ஶயதி' என்கிற விடத்தில் வாலாக்ர ஶ்ருதியை எடுத்தருளி 'ப்ரத்யகாத்மநோணுத்வமேவஸ்வரூபமிதி ஸூத்ரகாரமதம்-நாணுரதச்ச்ருதேரிதி சேந்நேதராதிகாராத்'

1. ப்ரு-உப.௬-௪-௨.　　3. ப்ரு-உப,௬-௪-௬.

2. கௌஷீ,௧-௨,　　4. முண்ட.௩-௧-௯.

ஸாவேதிதவ்ய꞉) 1 (வாலாக்ரஶதபாகஸ்ய ஶததாகல்பிதஸ்யச-பாகோ ஜீவஸ்ஸவிஜ்ஞேய꞉) இத்யாதிகளாலே-ஶ்ருதிதானே அணுவென்று முக்த கண்டோகச் சொல்லிற்று. 2 (ஹ்ருதிஹ்யயமாத்மா) 3 (ஹ்ருத்யந் தர்ஜ்யோதி: புருஷ:) என்கையாலே - இவன் தாநிற்பது ஹ்ருதயப்ர தேஶத்திலே. ஆத்மா அணுவாய் ஹ்ருதயப்ரதேஶத்திலே நிற்குமா கில் பாணிபாதாதிகளில் ஸுகது꞉காநுபவங்கூடும்படி எங்ஙனே என்னில், ஜ்ஞாநவ்யாப்தியாலேகூடும்.

—[ஆத்மபஹுத்வஸமர்த்தநம்]—

ஆத்மாக்கள்தான் அநேகங்கள். * சிலராத்மபேதமில்லை, ஏகாத் மாவேயுள்ளதென்றார்கள்; அதயுக்தம். ஸுகாதிவ்யவஸ்தாநுபபத் திவருகையால்.

என்று ஸாக்ஷிஸங்க்யகமாக வருளிச் செய்திருக்கையாலும். ஆகையால் யதோக்தார்த்தமே யுக்தம். 'ஏஷோணுராத்மா' என்று பரமாத்மாவுக் கே இந்த்ரிய ஜந்யஜ்ஞாந விஷயத்வாத்மக து꞉ர்தர்ஶத்வரூபமானவணு த்வத்தைச்சொல்லுகிறது, 'நசக்ஷுஷாக்ருஹ்யதே' இத்யாதிப்ரகரணாவ் யவஹித வாக்யங்களாலும், 'சேதஸாவேதிதவ்ய꞉' என்று விஶேஷ்யம நோக்ராஹ்யத்வ லிங்கத்தாலும் இவ்வாக்யத்துக்கு பரமாத்மபரத்வம் விதியிக்கையாலே இவை ஜீவஸ்வரூப ப்ரதிபாதந பரமன்று என்று சி லர்சொன்னார்கள். அதஸங்கதம். 'யஸ்மிந்ப்ராண꞉ பஞ்சதாஸம்விவேஶ' என்கிற 'யத்' ஶப்தயோகத்தாலே 'ஏதத்' ஶப்தத்துக்கு வக்ஷ்யமாண பராமர்ஶித்வம் யுக்தமாகையாலே. 'யஸ்மிந்ப்ராண꞉' என்கிற விடத்தி லும் பரமாத்மாவே ப்ரதிபாத்யன், 'யஸ்மிந்த்யௌ꞉ ப்ருதிவீசாந்தரிக்ஷ மோதம்மந꞉ ப்ராணைஶ்ச ஸர்வை꞉' இதயாதிகளிற் போலே ப்ராணாதா ரத்வம் பரமாத்மாவுக்கும் கூடுமாகையாலே, என்னவொண்ணாது;—'ய ஸ்மிந்த்யௌ' இத்யாதிகளிற்போலே இவ்வாக்யத்தில் ஸர்வாதாரதாப்ர திபாதந மில்லாமையாலும், ஜீவாஸாதாரணப்ராண சித்தேந்த்ரியாதார த்வமாத்ர ப்ரதிபாதந பரமாயிருக்கையாலும், இவ்வாக்யத்துக்கு ஜீவஸ் வரூப நிர்ணயத்வபரமே யுக்தமாகையாலும். 'சேதஸாவேதிதவ்ய꞉'என் கிற வேதிதவ்யத்வ லிங்கவிரோதம் வருமென்ன வேண்டா; நியந்த்ரு நி யாம்யவைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநத்துக்கு அம்ருதத்வஸாதநத்வ முண்டாயிரு க்கையால் விரோதமில்லை. இவ்விடத்திலும் முன்பு 'ப்ருஹச்சதத்திவ்ய மசிந்த்யரூபம்' என்று பரமாத்மாவுக்கு மஹத்வத்தைச் சொல்லி 'சேத ஸா-அணு꞉' என்றந்த꞉கரணத்துக்கு ஔபாதிகமான வணுத்வத்தைப்ர திபாதிக்கிறதென்னவுங்கூடாது; 'சேதஸா' என்கிறவிதுக்கு 'வேதிதவ்ய꞉ என்கிற வித்தோடேயே அந்வயம்ஸ்வரஸத꞉ ப்ரதீதமாயிருக்கையாலே. ஆகையால் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபாணுத்வத்தையே 'ஏஷோணுராத்மா' என் கிற வாக்யஞ்சொல்லுகிறதென்று விதியம்.

*உக்தமான ஜீவாநந்த்யத்துக்கு விரோதியான ஐகாத்ம்ய வாதத் தை நிராகரிக்கிறார்—(சிலராத்மபேதமில்லை) இதி.

---

1. ஶ்வே-உப,ரு-கூ. 3. ப்ரு-உப,சு-ங-எ-
2. ப்ரஶ் நோப,ங-சு.

ஸாவஹ:வேச்ஹாதிவேஷாதிகள் நியதங்களாகையாலே தேஹஹே ஊத்தாலே யாதல் அந்த:கரணஹேதுஊத்தாலேயாதல் இவை நியதங்களாகின்றன வென்னில், ஸௌஹரி ஶரீரத்திலுமிதுவே நியதங்களாக வேணும். தேஹஹேதுமும் அந்த : கரணஹேதுமும் ஸாவஹாவாதி நியமத்துக்கு ஹேதுவன்றாகில் ஜந்மாந்தரா நுஹவத்தை யிஜ்ஜந்மத்திலே ஸ்மரிக்க வேண்டாவோ? வென்னில்; ஸ்மரியாதொழிகிறது, ஸம்ஸ்காரத்தினுடைய வநுதிஹவத்தாலே யாதல், நாஶத்தாலேயாதல். ஆனால் ஶரீராந்தரத்தில் ஸாவஹ:வஸ்ம்ருத்யாதிகளன்றிக்கே யொழிகிறதும் இரண்டத்தொன்றாலே யென்னில்; ஒருஶரீரந்தன்னிலும் ஸ்ம்ருதிகூடாதொழியவேணும். ஆகையால் ஸாவஹ: வநியமத்துக்குஹேது தேஹாதி ஹேது மென்னவொண்ணாது. ஒருவனாகில் ஹதியமோக்ஷவ்யவஸ்யையும், ஶிஷ்யாசார்யவ்யவஸ்யையும், விஷமஸ்ருஷ்டியுங் கூடாது. வைஷம்ய நைர்வி ருண்யங்களும் ப்ரஸங்கிக்கும். 1 (நித்யோநித்யாநாம்) என்று இத்தை ஶ்ருதியுஞ் சொல்லிற்று. அந்த ஶ்ருதி ஔபாயிகஹேதுத்தைச் சொல்லுகிறது, அல்லாதபோது, ஜீவாதிவைதஶ்ருதிகளோடே விரோதிக்கு மென்னவொண்ணாது; அவற்றிற்சொல்லுறது ப்ரகாராதிவைதத்தை யாகையாலே. 2 (ஸதா பஶ்யந்தி) 3 (மம ஸாதர்ம்யமாகதா:) 4 (முக்தாநாம் பரமாகதி:)என்று மோக்ஷதஶையிலும் ஹேதுத்தைச் சொல்லுகையாலே ஹேதும் ஔபாயிகமென்ன வொண்ணாது. ஆகையால் ஆத்மாக்களநேகரென்னுமிடம் ஸித்தியம்.

—[அமலத்வகயநம்.]—

5 (ஆத்மாஶுத்திய:) 6 (ஜ்ஞாநமயோமல:) 7 (ஜ்யோதிர்ஜ்வலதி) என்கிறபடியேயிவர்கள்தான்பரிஶுத்தியர்.

—[ஶேஷத்வகயநம்.]—

8 (யஸ்யாஸ்மி...யோஹமஸ்மி) 9 (ப்ரஹ்மாஹமஸ்மி) 10 (தாஸஹூதா:) 11 (க்ருஷ்ணஸ்யஹிக்ருதே) என்கையாலே-இவர்கள்ஹகவச்சேஷஹூதர். 12 (யஸ்யாத்மாஶரீரம்) 13 (பூ:ப்ராணிந:) 14 (தத்ஸர்

1. ஶ்வே-உப.சு-கங.
2. புருஷஸூ.
3. கீதா,கச-உ.
4. ஸஹஸ்ரநாம.
5. வி-பு.உ-கங-சுஎ.
6. வி-பு.சு-எ-உஉ.
7. தை-நா சு-கO.
8. யஜு தை-ப்ரா.ங-எ-டு-ச.
9. தை-நா.சு-கO.
10. பாஞ்சராத்ரே.
11. ஹாரதே-ஸஹா,ங அ-உங.
12. ஶதபயப்ரா,கச-டு-ஙO.
13. ஆபஸ்தம்பயர்மம்,க-அ-உஉ-ச.
14. வி-பு.க-உஉ-ங அ.

வம்வைஹரேஸ்தநு:) 1 (தாநிஸர்வாணிதத்வபு:) 2 (அபரேயமிதஸ்த் வங்யாம்) என்கையாலே-இந்தஶேஷத்வந்தான் ஶரீரதயாவாயிருக்கும்.

—[உக்தார்த்த நிகமநம்]—

* ஆக, இப்படி ஆத்மாக்கள்-தேஹேந்த்ரியமந: ப்ரணாயீகளில் விலக்ஷணராய், ஸ்வயம்ப்ரகாஶராய், ஆநந்தரூபராய், ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு ஆஶ்ரயபூதராய், நித்யராய், அணுக்களாய், பரிஶுத்தியராய், பகவச்சேஷபூதரா யிருப்பார்கள்.

—[உ-வது ஜீவஸ்வரூபநிர்ணயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.]—

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

——(:o:)——

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

௩ - வது. புருஷார்த்தஸ்வரூபநிர்ணயப்ரகரணம்.

———

† இவர்களுக்கு புருஷார்த்தம் 3(தத்யயா) (a) இத்யாதி 4 (ஸ்வேநரூ

*உக்தார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேணச்சொல்லி நிகமிக்கிறார்—(ஆகஇப்படி ஆத்மாக்களி)தி.

ஜீவாநாம் வ்யதிரிக்தத்வம் தேஹாதே: பரமாத்மந: ।
ஶேஷத்வஞ்சைவ ஸம்ப்ரோக்தம் வந்தே யோக ஜமதி குரும் ॥

த்விதீயப்ரகரண டிப்பணி முற்றிற்று.

———

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

†அத ஸ்ரீலோகஶுருணா பூர்வோக்தபரத்யாத்மநாம் ।
புருஷார்த்தப்ரகாரஶ்ச உயயாத்ர நிரூப்யதே ॥

இப்படி கீழ் ப்ராப்தஶேஷித்வே ஸதி பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூத பரமாத்ம ஸ்வரூபமும், பகவச்சேஷத்வே ஸதி பாரதந்த்ர்ய லக்ஷண யுக்த ஜீவாத்மஸ்வரூபமும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டது. இனி புருஷார்த்தஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. 'ஸம்பத்யாவிர்பாவஸ்ஸ்வேநஶப்தாத்,' 'ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜ்யம்' என்கிற வயிகரணங்களிற் சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே புருஷார்த்தத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்— (இவர்களுக்கு) என்று துடங்கி. (ஸ்வரூபாவிர்பாவ பூர்வகமாயி)தி-'அபஹத பாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ்ஸத்ய ஸங்கல்ப:' என்கிற அபஹதபாப்மத்வாதி ஸ்வரூபாவிர்பாவ பூர்வ

(a) (புருஷார்த்தம் யயா)இத்யாதி என்றும் பாடங்காண்கிறது. அப்போது (யயாக்ரதுரஸ்மிந்லோகே) என்கிற ஶ்ருதியாகக்கடவது.

1. வி-பு.க-உஉ-அசு. 3. ஶதபதஶ்ரா, க௦-௩-டு-சு-உ௦
2. கீதா.எ-டு. 4. சா-உப. அ-கஉ-உ.

பேணுஹிநிஷ்பத்யதே) என்கிறபடியே-ஸ்வரூபாவிர்பாவ பூர்வகமாய் நித்யநிர்தோஷ நிஸ்ஸீமாநந்தாத்மகமாயிருக்கிற ஸவிஹிததிக ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மக பரமாத்மயாதாத்ம்யாநுபவ ஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம்.

* நநு, கைங்கர்யம் து:கரூபமாக லோகத்திலே காணுநின்றோம், I (ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திர்வ்யாக்யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத்) என்று நிஷித்யமாயிருக்க இதுவேபுருஷார்த்தமாம்படியெங்ஙனேயென்னில்; லோகத்திலே கைங்கர்யமெல்லாம் அபுருஷார்த்தமன்று, ப்ரியதம விஷயத்திலே கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமாகக் காண்கையாலே. †ஶ்வவ்ருத்

கமாய்என்றபடி.(அநுபவஜநிதே)தி—புருஷார்த்தயோர்த்விவிய:-ஜ்ஞாநஹேதுக:, ஜ்ஞாநவிபாக ஹேதுகஶ்சேதி. ஆத்யோர்த்விவிய: - அநுபவ:, கைங்கர்யஞ்சேதி. நிரதிஶயாஹி நிவேஶேந சேதநாநுபவே க்ரமேண வ்யுத்க்ரமேணவா ப்ரவ்ருத்தம் பகவந்தம் ப்ரதிதத்தநுகுணம் சேதநேந யத்ப்ரதிவீக்ஷணப்ரதாநம் ஸோऽநுபவ இத்யுச்யதே.ஸசப்ரஹ்மணுஸஹ ஸல்லாபஸம்ஶ்லேஷாதிரூப:. அயமேவஸாயுஜ்யமித்யுச்யதே. ப்ரஹ்மணுஸஹ ஏகபோகாந்வயஸ்யைவ ஸாயுஜ்யஶப்தார்த்தத்வாத். ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவிதஶேஷவ்ருத்தி:-கைங்கர்யம். தச்சகைங்கர்யம் த்விவிதம்-ஜ்ஞாநக்ருதம், பக்திக்ருதஞ்சேதி. ஸ்வரூபநாஶஹீதிக்ருதம்யத் கைங்கர்யம் தத்ஜ்ஞாநக்ருதம். குணாநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதம் கைங்கர்யம் பக்திக்ருதம். ஜ்ஞாநக்ருதஞ்ச த்விவிதம்-இஷ்டகரணம், அநிஷ்டவர்ஜநஞ்சேதி. ஏதத்த்வயமபிஶாஸ்த்ரீயநியமவதேவ, பக்திக்ருதேது நநியம:. 'அத்யந்தபக்தியுக்தாநாம் நைவஶாஸ்த்ரம் நசக்ரம:' இத்யுக்தத்வாத். அயஜ்ஞாநவிபாகஹேதுகோபித்விவித:- ஸ்வரக்ஷணப்ரவ்ருத்தி:, பரரக்ஷண ப்ரவ்ருத்திஶ்சேதி. ஆத்ய:-ஸ்ரீமோதாதிகர்த்ருக காமாதிதேவதாந்தரபஜநவ்ருந்தீரஹணஸ்வ மங்களாஶாஸநாதிரூப:. அந்த்யஸ்து அயோக்யகஸ்த்ரீவ்ருத்யாதிக்ருத: 'ஸர்வாந்தேவாந்நமஸ்யந்தி' த்யாதிதேவதாந்தரநமஸ்கார:, நித்யஸூரீணும் அஸ்யாநரக்ஷாவ்யஸநாதிரூபஶ்ச. ஏதத்ஸர்வமபிப்ரேத்ய- (அநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமி) த்யநுக்ரஹீதம்.

* ஶாரீரகஶாஸ்த்ரே சதுர்த்யாத்யாந்திமே ஜகத்வ்யாபாராதிகரணே பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவஜநிதப்ரீதிகாரித ஶேஷவ்ருத்தீநாஞ்ச புருஷார்த்ததயா ஸ்ரீபாஷ்யகாரைஸ்ஸாதிதத்வாத் தச்சரணஸமாஶ்ரிதேநாநேநாபி ததேவஸாதிதம். தத்ரபரோக்தாம் ஶங்காமநூத்ய நிரஸ்யதி- (நந்வி) தி.

† 'ஸேவாஶ்வவ்ருத்திர்வ்யாக்யாதா' இத்யத்ராபி அஸேவ்யஸேவா ஶ்வவ்ருத்திரித்யுக்தம்' இதிவேதார்த்தஸங்க்ரஹஸ்ரீஸூக்திமபிப்ரேத்யாஹ—(ஶ்வவ்ருத்தி என்று நிஷேதித்தது) இதி. 'த்யூதராஜஸேவயோ:ப்ரதிஷேதாத்ய' இதிஶாண்டில்யஸூத்ரம். (இது புருஷார்த்தம்)-பரஸேவை புருஷார்த்தமென்னுமிடம் 'யஸ்யாஸ்மி' 'பதிம்விஶ்வஸ்ய' 'ஏஷஸர்வபூதாதிபதி:' 'ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா' 'யஸ்யாத்மாஶரீ

I. மநு:-௪-௬.

தியென்று நிஷேயித்து—இதரஸேவையை. இது 'புருஷார்யம்' என்கிறவிடம் யர்மிதீராஹகப்ரமாணத்தாலே ஸாயிதம். அது புருஷார்யமாகைக்குஹேது பாபாரஸ்யத்வம். 2 (புண்யபாபேவிய-ஏய) என்கையாலே. இது பாபகார்யமன்று. * தன் ஸ்வரூபத்தை யாதொருபடிநினைத்தான் அதுக்கீடாயிருக்கும். இது புருஷார்யமென்னுமிடம் ஸூரநரதிர்யமாதிகளிலே காணுநின்றோம். † ஆகையாலே முக்தனும் தன்னை ஶேஷமாக நினைக்கையாலே கைங்கர்யமே புருஷார்யமாம்; அத்தையொழிந்தது அபுருஷார்யமாயிருக்கும்.

—[சார்வாகமதநிரஸநம்.]—

‡ தேஹாதிவிலக்ஷணனாகையாலே ஶப்தாதியநுபவம் புருஷார்யமன்று.

—(யோமாதிமதநிரஸநம்)—

× பரதந்த்ரனாகையாலே ஸ்வாநுபவமாத்ரம் புருஷார்யமன்று.

ரம்' 'ஸமவச்சேஷஸ-தோஸள' 'தாஸஸ-தாஃ' இத்யாதிப்ரமாணங்களாலே ஸாயிதம், என்றபடி.

* 'ஆத்மாபிமானோ யாதிருஶஃ தநுருணவை புருஷார்யப்ரதீதிஃ, ப்ரஹ்மவ்யாவி ரவராஹ மநுஷ்ய யக்ஷ ரக்ஷஃ பிஶாச தேவ தாநவ ஸ்த்ரீபும்ஸ வ்யவஸ்யிதாத்மாபிமாநிநாம் ஸூவாநி வ்யவஸ்யிதாநி; தாநிசபரஸ்பரவிருதியாநி. தஸ்மாதாத்மாபிமாநாநுரூணபுருஷார்யவ்யவஸ்யயாஸர்வம் ஸமாஹிதம்' என்கிறவேதார்யஸங்க்ரஹ ஸ்ரீஸூக்திகளை யுள்கொண்டருளிச்செய்கிறார்—(தன் ஸ்வரூபத்தை) இத்யாதி.

† 'ஆத்மஸ்வரூபந்து தேவாதிதேஹவிலக்ஷணம் ஜ்ஞாநைகாகாரம், தச்ச பரஶேஷதைகஸ்வரூபம், யயாவஸ்யிதாத்மாபிமானே தநுரூணவ புருஷார்யப்ரதீதிஃ', என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார்—(ஆகையாலே முக்தனுமி) தி. இவற்றையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றி வேதாந்தாசார்யரும் தத்த்வமுக்தாகலாபத்தில் 'ஆவிர்ஸதஸ்வரூபா நிரவயிகஸூவஸ் ரஹ்மஸூக்திஸ்து முக்திஸ்ஸேவாத்வாத் தூஃவக்ருத் ஸா ஸவதி யதிந ததியர்மிமாநேந ஸாயாத் - பாப்மாசாஸ்மிந்நுபாயிஸ்ஸசநவனுததா புண்யபாபவ்யபாயா தாத்மானோ விஷ்ணுஶேஷா இதிச ஸூவமயீ ஸாஸ்வரூபாநுரூப்யாத்' என்றருளிச்செய்தார்.

‡ ஶப்தாதியநுபவமே புருஷார்யமென்கிற லோகாயதிகமதத்தை தூஷிக்கிறார்—(தேஹாதிவிலக்ஷணனாகையாலே) இதி. தேஹாதிவிலக்ஷணத்வம்-பூர்வமேவோக்தம்.

× பாட்டப்ரபாகராதிகள் (நிஷ்க்ருஷ்டாத்மஸ்வரூபாநுபவரூபமேமோக்ஷம்' என்கிறார்களாகையாலே, அதுவுமஸங்மதமென்கிறார்—(பரதந்தரனாகையாலே) இதி.

—(வைசேஷிகமத நிரஸநம்.)—

* ஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே ஸ்வரூபோச்சேதநம் புருஷார்த்தமன்று.

—(நையாயிகமத நிரஸநம்.)—

† நித்யஜ்ஞாநாதிகுணக ஞகையாலே வைசேஷிகஜ்ஞாநாதிகுண விநாசம் புருஷார்த்தமன்று. நநு, ஸுகமாகில் துக்கமிச்ரமாயல்ல திராமையாலே ஸுகம் புருஷார்த்தமன்று, விஷஸம்ப்ரயுக்தமான அந்நம்போலே த்யாஜ்யமென்ன வொண்ணாது. மோக்ஷஸுகம் 3 (நரோக ம்நோதது:கவதாம்) என்று து:கமிச்ரமல்லாமையாலே. து:கநிவ்ருத்திதான் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, ஸுகரூபமல்லாமையாலே. ஆனால், து:கநிவ்ருத்தியில் யத்நம் கூடாதென்னில், து:கமும் ப்ரதிகூலமாகையாலே கூடும். ஸுகத்திற் காட்டிலும் து:க நிவ்ருத்தியே புருஷார்த்தமென்னில் - து:கமிச்ரமான ஸுகஸாதநங்களிலிழியக் கூடாது.

—(சங்கரமத நிரஸநம்)—

‡ 'அவித்யா நிவ்ருத்தியே மோக்ஷமெ'ன்கிற பக்ஷமும் அநுபபந்நம், அதுஸுகரூபமல்லாமையாலே. ஸுகஸாதந மென்ன வொண்ணாது; ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸுகம்கொள்ளாமையால். ஸுகம் கொள்ளில், ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமாம்.

—(பாஸ்கரமத நிரஸநம்)—

× 'உபாயவியோகம் மோக்ஷமெ'ன்கிறபக்ஷமும் சேராது, ஸுக

---

* 'வித்திமாத்ரமான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபோச்சித்தி லக்ஷணமேமோக்ஷம்' என்றுவைசேஷிகர்கள் சொல்லுகையாலே அதுவுமநுபபந்நமென்கிறார்— (ஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே) இத்யாதி. ஸ்வரூபநித்யத்வம் பூர்வமேவப்ரபஞ்சிதம்.

† நையாயிகாதிகள் சொல்லுகிற மோக்ஷமும் அபுருஷார்த்தமென்கிறார்—(நித்யஜ்ஞாநகுணகஞகையாலே) இதி. 'மதுவிஷஸம்யுக்தே மதுநோபிவிஷபக்ஷநிக்ஷேபவத்' என்றவர்கள் சொல்லுகையாலே—விஷஸம்ப்ரக்தமானவந்நம்போலே த்யாஜ்யமித்யுக்தம்.

‡ 'அவித்யாநிவ்ருத்திரேவஹிமோக்ஷ:' என்கிற மாயாவாதிமதமும் அஸங்கதமென்கிறார்—(அவித்யாநிவ்ருத்தியே மோக்ஷமென்கிறபக்ஷமுமி) தி.

× பாஸ்கரீய பக்ஷத்திற் சொல்லுகிற மோக்ஷமும் புருஷார்த்தமன்றென்கிறார்—(உபாயவியோகமி) தி. உபாயியாவது-தேஹேந்த்ரியாதி

ரூபமல்லாமையால். திரோஹிதமான ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாஶகமென்னில், ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாஶகமோ, பரனுடையஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாஶமோ; ஜீவஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாஶமென்ன வொண்ணுது. ஜீவன் நஶிக்கையால். பரஸ்வரூபப்ரகாஶகமென்ன வொண்ணுது, அதுக்கு திரோதாந மில்லாமையால். உபாதிப்ரதேஶத்தில் ஸ்வரூபம் திரோஹித மென்னில்; ஸர்வஜ்ஞனன்றிக்கே யொழியும்.

—(யாதவப்ரகாஶமத நிரஸநம்)—

*ஸ்வாபாவிக பேதாபேத பக்ஷத்திலும் மோக்ஷம் புருஷார்த்தமன்று; முக்தனுக்கு பத்தனோடு அபேதமுண்டாகையால், பத்தனுடைய து:க்கமே முக்தனுக்கு வருமாகையால். ஈஶ்வரனுக்கு ஜீவனோடு அபேதமுண்டாகையால், ஈஶ்வரன், ஜீவனுடைய து:க்கத்தைத்தன்னுடைய து:க்கமாகநினைத்து ஸத்யஸங்கல்பனுகையாலே தானே கழிக்கும்; ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு மோக்ஷோபாயத்தி லிழியவேண்டா; ஸர்வமுக்தியும் ப்ரஸங்கிக்கும்.

—(ஸ்வஸித்தாந்தஸங்க்ரஹம்)—

ஆகையால், நிர்தோஷ நிரதிஶயாநந்த ரூபமான பரமாத்மாநுபவ கைங்கர்யமே மோக்ஷம். 1 (தம் யதாயதோபாஸதே ததேவ பவதி.) 2 (ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்சமத்வா, ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி) 3 (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) 4 (கிங்கரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிருபத்ரவா:) 5 (ஆகச்ச வத்ஸ பத்ரந்தே புண்டரீக மஹாமதே - மத்ரூபதாரீ நித்யாத்மா மமபாரிஷதாஶ்ரய) இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் அநந்தம்.

கள். அத்ராயம்பாவ:-கடகரகாத்யுபாதியபகமே ததவச் சிந்நஸ்யாகாஶஸ்ய மஹாகாஶேநைகீபாவவத், உபாதிவிநாஶே ஸதி ததுபஹிதாம்ஶஸ்ய ஜீவஸ்யாநுபஹிதாம்ஶேந ப்ரஹ்மணா ஏகீபாவ ஏவ மோக்ஷ இதி. (ஸர்வஜ்ஞனன்றிக்கேயொழியுமி) தி-அபஹதபாப்மத்வாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணயுக்தமாயிருக்கும் ப்ரஹ்மமென்கிற ஸ்வபக்ஷத்துக்கு ஹாநிவருமிதிபாவ:.

* யாதவமிஶ்ரன் சொல்லுகிற மோக்ஷமும் புருஷார்த்தமாகமாட்டதென்கிறுர்—ஸ்வாபாவிகேதி. 'சித்ப்ரஹ்மணோரபி பேதாபேதௌ ஸ்வாபாவிகௌ, முக்தௌ பேதஸ்யாபி நிர்தேஶாத்' என்றிறே யாதவ ப்ரகாஶமதம்.

---

1. ஶதபதப்ரா.க0-ங-டு-சு-உ0.
2. ஶ்வே-க-கஉ.
3. தை-உப.ப்ரு.கக-டு.
4. விஷ்ணுதத்த்வே.
5. இதிஹாஸஸமுச்சயே.ங உ-கசுடு.

—(மோக்ஷஜீவபரைக்யவாதிஸங்கோபந்யாஸம்)—

† நநு, 1 (ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி) 2 (யத்ர த்வஸ்ய ஸர்மாத்மைவபூத்) 3 (விபேதஜநகே ஜ்ஞாநே நாஶமாத்யந்திகம்கதே। ஆத்மநோ ப்ரஹ்மணோ பேதமஸந்தங் கஃகரிஷ்யதி) 4 (பரமாத்மநா। பவத்யபேதீ) இத்யாதிகளாலே மோக்ஷ தஶையிலே ஐக்யம் சொல்லாநிற்க கைங்கர்யம் கூடும்படி யென்னென்னில் ;

—(தத்வண்டநம்)—

‡ 5 (பரமாத்மாத்மநோர்யோகஃ பரமார்த இதீஷ்யதே-மித்யைதத்ந்யத்ர்வ்யம்ஹி நைதிதத்ரவ்யதாம்யதஃ) என்கிறபடியே- ஹேயப்ரதிபடவஸ்துவுக்கும் ஹேயயோக்யவஸ்துவுக்கும் ஐக்யம்சொல்லுகை வ்யாஹதம். ஐக்யங்கொள்ளில், 6(ஆத்மபாவம் நயத்யேநம் தத்ப்ரஹ்மத்யாயிநம் முநே। விகார்யமாத்மநஶ் ஶக்த்யாலோஹமாகர்ஷகோயதா) 7 (நிரஞ்ஜநஃ பரமம்ஸாம்யமுபைதி) 8(மம ஸாதர்ம்யமாகதாஃ) 4 (தத்பாவபாவமாபந்நஃ) என்று சொன்ன பரமாத்மஸாதர்ம்யம் கூடாது. 1 (ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி)என்கிறவிடத்திற்சொ

† மோக்ஷதஶையில் ஜீவப்ரஹ்மணோஸ்ஸ்வரூபைக்யஞ் சொல்லுகிற மாயாவாதிமதத்தை நிரஸிக்கைக்காக அந்த பக்ஷத்தை உத்க்ஷேபிக்கிறார்—(நநு) என்று. (ஐக்யஞ்சொல்லாநிற்க) - ஜீவப்ரஹ்மணோரைக்யஞ் சொல்லாநிற்க.

‡ 'நாபிஸாதநாநுஷ்டாநேந நிர்முக்தாவித்யஸ்ய பரேண ஸ்வரூபைக்யஸம்பவஃ. அவித்யாஶ்ரயத்வயோக்யஸ்ய ததநர்ஹத்வாஸம்பவாத்' இத்யாதிஜிஜ்ஞாஸாதிகரண ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியைத்திருவுள்ளம்பற்றி அதுக்குத்தரமருளிச் செய்கிறார்—(பரமாத்மாத்மநோர்யோகஃ-) என்று. ஐக்யஸ்வீகாரே முக்தஸ்ய ஸாம்யாபத்தி ப்ரதிபாதகவசநவிரோத இத்யாஹ—(ஐக்யங்கொள்ளில்) _ தி. 'ஆத்மபாவம் - ஆத்மநஸ்ஸ்வபாவம்.' என்று பாஷ்யம். த்யாயிநமேநம் தத்ப்ரஹ்ம ஆத்மபாவம் நயதி, ஆத்மநஃ ஶக்த்யா விகார்யம் லோஹமாகர்ஷகோயதேத்யந்வயஃ. ஆகர்ஷகஃ - வஹ்நிஃ. ஶோதிநிஃ, ஆத்மபாவம் - ஆத்மநஸ்ஸ்வபாவம், நிர்தோஷத்வம், லேர்ஹம் நயதியேத்யர்தஃ. 'தத்பாவபாவமாபந்ந ஸ்ததாஸௌ பரமாத்மநா। பவத்யபேதீபேதஶ்ச தஸ்யாஜ்ஞாநக்ருதோபவேத்' திமுக்தஸ்யஸ்வரூபமாஹ. தத்பாவஃ- ப்ரஹ்மணோபவஃ, ஸ்வபாவஃ; நது ஸ்வரூபைக்யம். 'தத்பாவபாவமாபந்ந' இதித்விதீயபாவஶப்தாநந்வயாத், பூர்வோக்தார்த விரோதாச்ச. யத்ப்ரஹ்மணஃ ப்ரக்ஷீணாஶேஷபா

1. முண்-ங-உ-கூ.
2. ப்ரு-ச-ச-க.
3. வி-பு-சா-எ-கூசா.
4. வி-பு-சா-எ-கூரு.
5. வி-பு-உ-கச-உஎ.
6. வி-பு-சா-எ-ஙக.
7. முண்-ங-க-ங.
8. கீதா-கச-உ.

ல்லுகிறது-ஸாயர்ம்யத்தை; 1 (விஷ்ணுரேவ ஹூத்வா) என்கிறவிடத்திற்போலே, (ஏவ) என்றது-இவனென்றபடியாய், ஸிரஹ்மம்போலேயாம் என்றபடி. அவயாரணம"ஞலும் இதுவே அர்யம்.

† (யத்ரத்வஸ்ய) என்கிறவிடத்தில்,எல்லாம் பரமாத்மாவுக்குப்ரகாரமென்று ஸாக்ஷாத்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

‡ (விஹேஷஜநகே) (பரமாத்மநா-ஹவத்யஹேதீ) என்கிற விடத்தில் ஷேவாதி ரூபஹேஷமில்லை என்றபடி. 2 (ஷேவாதிஹேஷேऽபயீ வஸ்தே) என்று இது தான் கண்ோக்தம். நநு, கிங்கரணகில் 3 (ஸஸ்வராட் ஹவதி) என்கிற ÷ ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேரும்படி யென்னென்னில்; [ஸ்வராட்] என்றது - கர்மவஶ்யன் அன்றென்றபடி. ஆனல், ஸாம்யந்தான் கூடும்படி யென்னென்னில்; ஸாம்யம் ஹோமமாத்ரத்திலே. ஸாயுஜ்யமென்கிறது-மித்தையே. ஸர்வயாஸாயர்ம்யமில்லை, ஜமதீவ்யாபாராதிக

வநத்வம் தஷாபத்தி ஸ்ததீஹாவஹாவாபத்திஃ. யஷைவமாபந்ந ஸ்ததஷாஸள பரமாத்மநா அஹேதீஹவதி - ஹேஷரஹிதோஹவதி; ஜ்ஞாநைகாகாரதயா பரமாத்மநைகப்ரகாரஸ்யாஸ்ய தஸ்மாதீ ஹேஷோ ஷேவாதிரூபஃ. தஷந்வயோஸ்ய கர்மரூபாஜ்ஞாநமூலஃ. நஸ்வரூபக்ருதஃ. ஸது ஷேவாதிஹேஷஃ பரஸிரஹ்மயீயாநேந மூலஹூதாஜ்ஞாநரூபே கர்மணி விநஷ்டே ஹேத்வஹாவாந் நிவர்தத இத்யஹேதீ ஹவதீ' தி ஶ்ரீ ஹாஷ்யம்.

† 'தத்க்ருத்நஸ்யஜமதோ ஸிரஹ்மகார்யதயா தஷந்தர்யாமிகதயாச தஷாத்மகத்வைக்யாத் தத்ப்ரத்யநீகநாநாத்வம் ப்ரதிஷியீயதே' இத்யாதிஹாஷ்யார்ய மஹிப்ரேத்யாஹ—(யத்ரத்வஸ்யே) தி.

‡ 'ததீஹாவஹாவமாபந்நஃ' இத்யாராஹிய 'இத்யஹேதீஹவதி. யயோக்தம் 'ஏகஸ்வரூபஹேஷஸ்து பாஹ்யகர்மவ்ருதிப்ரஜஃ। ஷேவாதிஹேஷேऽபயீ வஸ்தே நாஸ்த்யேவா வரணோஹிஸஃ' இதி. ஏதஷேவ விவ்ருணோதி 'விஹேஷஜநகே.....கஃகரிஷ்யதீ' தி விஹேஷஃ-விவியோஹேஷஃ. ஷேவதிர்யங் மநுஷ்யஸ்யாவராத்மகஃ. யயோக்தம் ஶௌநகேநாபி 'சதுர்வியோபிஹேஷோயம் மியீயாஜ்ஞாநநிபந்யநஃ' இதி. ஆத்மநி ஜ்ஞாநரூபே ஷேவாதிருபவிவியஹேஷ ஹேதுஹூதகர்மாவீயாஜ்ஞாநே பரஸிரஹ்மயீயாநேநாத்யந்திகநாஶஙமதேஸதி ஹேத்வஹாவாத்அஸந்தம் பரஸ்மாத் ஸிரஹ்மண ஆத்மநோ ஷேவாதிருபஹேஷம்கஃ கரிஷ்யதீ த்யர்யஃ' இத்யந்தஹாஷ்யம் ஹ்ருதிநியாயாஹ—(விஹேஷஜநகேஜ்ஞாநே.....பரமாத்மநா ஹவத்யஹேதீ) இதி.

÷ 'ஸ்வராட்ஸ்வதந்த்ரோ விஜ்ஞேயஃ' என்றத்தைக்கொண்டு - ஸ்வாதந்த்ர்யம் - என்றது. 'ஸ்வராட்-அகர்மவஶ்யஃ' என்கிற ஶ்ரீஹாஷ்ய ஶ்ரீஸூக்தியையுட்கொண்டருளிச்செய்கிருர்—(ஸ்வராட் என்றது - கர்மவஶ்யன் அன்றென்றபடி.) என்று. 'அதஏவசாநந்யாயிபதிஃ'

---

1. யஜுஷி க-காண்ட. எ-உச. 2. வி-பு. உ-கச-ருரு.
3. ஹா-எ-உடு-உ.

ளில்லாமையாலே. ஜந்மநியமநாதிக ளில்லையாகில் போகஸாம்யந்தான் கூடும்படி யென்னென்னில்; அவையிருவர்க்கு மொக்க அநுகூலமாகக் கொண்டுப்ரகாஶிக்கையாலேகூடும். 1(அஶரீரம் வாவ ஸந்தம் நப்ரியாப்ரியேஸ்ப்ருஶத:) என்கிறபடியே-ஶரீரஶூந்யனானவனுக்கு கைங்கர்யங் கூடாதென்னில்; 2 (ஸஏகதா பவதி த்ரிதா பவதி) என்று ஸஶரீரனாகச் சொல்லுகையாலே கூடும். இது தன்னாலே ஸஶரீரத்வம் ஸித்தியம். [அஶரீர] மென்றது-கர்மக்ருதமான ஶரீர மிவனுக்கில்லை யென்றபடி. 1(நஹவை ஸஶரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்தி) என்கிறபடியே ஶரீரவிஶிஷ்டனாகில் ஸுகது:கங்க ளுண்டாகாதோ வென்னில், அங்குச்சொல்லுகிறது கர்மக்ருத ஶரீரத்தை. ஶரீரமாகில்கர்மக்ருதமாயன்றோ யிருப்பதென்ன வொண்ணாது, பகவத்விக்ரஹம் - கர்மக்ருதமல்லாமையாலே. அவன் ஸர்வஶக்தனாகையாலும் ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலும் அவனுக்குக்கூடும், இவனுக்குக் கூடாதென்ன வொண்ணாது; அவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே யிவனுக்குங் கூடுகையாலே. 3 (ஸங்கல்பாதேவாஸ்ய பிதரஸ்ஸமுத்திஷ்டந்தி) என்று ஸத்யஸங்கல்பனாகச் சொல்லுகையாலே, இவன் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலும் ஶரீரங்கூடும் ஈஶ்வரன் ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலே புநராவ்ருத்தியுங்கூடுமே என்னில்;

என்கிற ஸூத்ரார்த்தமிறே யிது. 'ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்' என்கிற வதிகரணார்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார்—(ஆனால் ஸாம்யந்தானி) தி. 'போகமாத்ரஸாம்ய லிங்காச்ச' என்னக்கடவதிறே. 'ஸாமரஸ்யம் ஹி ஸாயுஜ்யம் வதந்தி ப்ரஹ்மவாதிந:' என்கிற ஶாகடாயநவசநத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி—(ஸாயுஜ்யமென்கிறது மித்தையே) என்றது. 'ஸாயுஜ்யமுபயோரத்ர போக்தவ்யஸ்யாவிஶிஷ்டதா' இத்யாதிகளுமுண்டு. அபாவாதிகரணார்த்த மபிப்ரேத்யாஹ—(அஶரீரமி) தி. 'பாவம் ஜைமினிர் விகல்பாமநநாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி உத்தரம்—(ஸஏகதா பவதீ) தி. 'ஆத்மந ஏகஸ்யாச்சேதீயஸ்யாநேகதாபாவாஸம்பவாத் த்ரிதாபாவாத்யம் ஶரீரநிபந்தந இத்யவகம்யதே' இதி தத்ரபாஷ்யம். 'அஶரீரத்வவசநந்து - கர்மநிமித்தஶரீராபாவபரம்' என்கிறதை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார்—(அஶரீரமென்றது) என்று. 'ஸங்கல்பாதேவதச்ச்ருதே:' என்கிற ஸூத்ரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார்—(அவன் ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலே கூடுமிதி). 'நஹிபரமபுருஷவ்யதிரிக்த: கஶ்சித்ஸத்யஸங்கல்போஸ்தி. முக்தஶ்ச தத்ப்ரஸாதாத் தத்ஸாம்யமுபகதஸ்ததைவ' என்கிற தீப ஶ்ரீஸூக்தியைக் கண்டுகொள்வது. 'யதிபரம புருஷாயத்தம் முக்தைஶ்வர்யம் - தர்ஹி தஸ்ய ஸ்வதந்த்ரத்வேந தத்ஸங்கல்பாந்முக்தஸ்ய புநராவ்ருத்தி ஸம்பாவநா ஶங்கேத்யத்ராஹ' என்கிறதை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார்—(ஈஶ்வரனி) தி. 'நச பரமபுருஷஸ்ஸத்யஸங்கல்போ த்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசிதாவர்த்தயிஷ்

1. ஶா-௮-௧௨-௧. 2. ஶா-௭-௨௯-௧.
3. ஶா-௮-௨-௧.

1 (ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநி நோத்யர்யம்......ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:) என்றிருக்கிற வீஶ்வரன் இவனை ஸம்ஸரிப்பிக்கக் கூடாமையாலும், ஸம்ஸாரஹேதுவான கர்மம் நிஶ்ஶேஷமாக நிவ்ருத்த மாகையாலும், 2 (நசபுநராவர்த்ததே) 3 (இமம் மாநவமாவர்தந்நாவர்தந்தே) 4 (மாமுபேத்ய புநர்ஜந்ம து:காலயம ஶாஶ்வதம்-நாப்நுவந்தி மஹாத்மாந ஸ்ஸம்ஸித்தியிம் பரமாங்கதா:॥ ஆப்ரஹ்மபுவநால்லோகா:புநராவர்திநோர்ஜுந। மாமுபேத்யது கௌந்தேய புநர்ஜந்ம நவித்யதே) என்கையாலும் † புநராவ்ருத்தி ப்ரஸங்கமேயில்லை.

‡ ஆகையாலே ஸவிஹூதிக ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மக பரமாத்மயாதாத்ம்யாநுபவஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்யம்.

—(புருஷார்த்யஸ்வரூப நிர்ணயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்)—

பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

யதி. யஏவமாஹ 'ப்ரியோஹி ...ப்ரிய:। உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்। ஆஸ்திதஸ்ஸஹியுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாங்கதிம்। பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே। வாஸுதேவ ஸ்ஸர்வமிதிஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:' இதி' என்கிறஶ்லோகத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்—(ப்ரயோஹீ) த்யாதி.

† 'ஜந்மகர்மசமேதிவ்யம் ஏவம்யோவேத்தி தத்த்வத:। த்யக்த்வாதேஹம் புநர்ஜந்ம நைதிமாமேதி ஸோர்ஜுந' என்கையாலும்' என்று சில கோஶங்களில் அதிகபாடங் காண்கிறது.

‡ உபக்ரமித்தஸ்வஸித்தியாந்தத்தைநிகமித்தருளுகிறார்— (ஆகையாலே) என்று. திருமந்த்ரத்தில் அந்திம பதத்திற்சொன்ன புருஷார்த்யஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தாராயிற்று.

ரஹஸ்யாந்திமஶப்தார்த்யபுருஷார்த்யோ நிரூபித:।
தம் வந்தே லோககுருணா ஹாஷ்யகாராந்விதஜந்மநா।

---

1. கீதா-எ-கள-கக.
2. ஹா. அ-கரு-க.
3. ஹா. ச-கரு-கூ.
4. கீதா அ-கரு-கரு.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

௪-வது விரோதிஸ்வரூபநிர்ணய ப்ரகரணம்.

† இப்புருஷார்த்தத்துக்குப்ரதிபந்தகம்- இப்படி பரமாத்மயாதாத்ம்யாநுபவத்தாலே நிரதிஶயாநந்தியாகைக்கு யோக்யனானவாத்மா, ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்வஸ்வரூபயாதாத்ம்யத்தையுமறியாதே, ஸ்வரூப விபரீதங்களாய் க்ஷணக்ஷரணஸ்வபாவத்வாதிதர்மவிஶிஷ்டங்களான நாநாவிததேஹங்களிலே ஆத்மபுத்தியைப்பண்ணி, தேஹாநுபந்திகளாய் மதீயங்களாயிருக்கிற புத்ரக்ஷேத்ராராமாதிகளை ஆத்மீயங்களாகவும், அத்தை மதீயத்வாகாரத்தையொழிய ஸ்வாதந்த்ர்யேண போக்யங்களாகவும் நினைத்து, அவைலபிக்கைக்கு அநுகூலித்தவர்கள் பக்கலிலே ராகத்தையும் ப்ரதிகூலித்தவர்கள் பக்கலிலே த்வேஷத்தையும் பண்ணி, அவற்றை லபிக்கைக்கு ஸாதநங்களான பரஸ்தோத்ர பரஹிம்ஸா தேவதாந்தர பஜநங்களிலே யந்வயித்து, அவற்றால் நாநாவித ஶரீரங்களை பரிக்ரஹித்து, பால்யயௌவநவார்த்தக்யாதியவஸ்தைகளிலே ஆத்யாத்மிகாதிதாபத்ரயதப்தனாய், மரணதஶையிலே யமகிங்கரபீடிதனாய், து:கேந ஶரீரங்களைவிட்டு யாதநாஶரீரங்களிலே ப்ரவேஶித்து ரௌரவாதி நரகங்களிலே நாநாவிதது:கங்களை யநுபவித்து, தூமராத்ரி அபரபக்ஷ தக்ஷிணாயந பித்ருலோகாகாஶ சந்த்ரக்ரமத்தாலே உபரிதநலோகங்களிலே போய், நாரகிதர்ஶநநைரந்தர்யத்தாலும் ‡ அதிகஸுகாநுபவத்தாலும், அஸுரராக்ஷஸ பீடையாலும் பதநபீதியாலும் து:கபஹுளமான க்ஷுத்ர ஸுகங்களை யநுபவித்து, ÷ த்யு பர்ஜந்ய ப்ருதிவீ புருஷ யோஷித்ஸ்தாநங்களிலே ஶ்ரத்தா ஸோம வர்ஷாந்ந ரேதோரூபாவஸ்தா விஶிஷ்டனாய்க் கொண்டுப்ரவேஶித்து, இப்படி ஜந்மஜரா

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

† ஶாரீரகசதுர்த்தாத்யாயாந்திமபாதோக்தார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தருளினார் - கீழ்; இனி த்ருதீயாத்யாய ப்ரதம பாதோக்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்—(இப்புருஷார்த்தத்துக்கு) இத்யாதியால். ப்ரதமரஹஸ்யத்தில் த்விதீயபதஸ்தஷஷ்ட்யந்தமகாரத்தில் சொல்லுகிற விரோதி ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டு கொள்வது.

‡ அதிகஸுகாநுபவ தர்ஶநத்தாலும், அதிக ஸுகாநநுபவ தர்ஶநத்தாலும், ஸாதிக ஸுகாநுபவ தர்ஶநத்தாலும், என்றுமிப்படி பாடங்கள் காண்கிறது.

÷ (த்யு பர்ஜ்ந்யே) த்யாதிப்ரக்ரியையை பஞ்சாக்நி வித்யையிலே காண்க.

மரண நிரயாதிகளிலே நாநாவித து:கங்களை சக்ரநேமிக்ரமத்தாலே அநுபவிக்கும்படி பண்ணும் கர்மஸம்பந்த:.

—(ஜந்மமித்யாத்வவாதிசங்கரமதோபந்யாஸம்)—

† நநு1(அந்ருதேநஹிப்ரத்யூடா:) 2 (தஸ்மிம்ஶ்சாந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த:)3(மம மாயா துரத்யயா)4(வஸ்த்வஸ்தி கிம் ...மஹீ கடத்வம்.. தஸ்மாந்ந விஜ்ஞாநம்ருதேஸ்தி கிஞ்சித் ..ஸத்பாவ ஏவம்) என்று-ஶ்ருதீதிஹாஸ புராணங்களிலே 'அந்ருதம்-மாயை- நாஸ்தி-அஸத்யம்' இத்யாதி ஶப்தங்களாலே சொல்லுகையாலே-மித்யாபூதமான அஜ்ஞாநம் பந்தஹேது, பந்தமும் மித்யை என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

---

† கர்மஸம்பந்தம் ஸத்யமென்றருளிச்செய்த ஸ்வஸித்தாந்தத்துக்கு ப்ரதிகூலமான அஸத்யவாதியை நிரஸிக்கைக்காக அவன்பக்ஷத்தை எடுத்தருளுகிறார்—(நநு) இதி. 'ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணுர் புவநாநி விஷ்ணுர்வநாநி விஷ்ணுர் கிரயோ திஶஶ்ச। நத்ய ஸ்ஸமுத்ராஶ்ச ஸ ஏவ ஸர்வம் யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவர்ய। ஜ்ஞாநஸ்வரூபோ பகவாந் யதோஸாவஶேஷமூர்த்திர் ந து வஸ்துபூத:। ததோ ஹி ஶைலாப்தி தராதிபேதாந் ஜாநீஹி விஜ்ஞாந விஜ்ரும்பிதாநி। யதா து ஶுத்தம் நிஜரூபி ஸர்வ கர்மக்ஷயே ஜ்ஞாநமபாஸ்ததோஷம்। ததா ஹி ஸங்கல்பதரோ: பலாநி பவந்தி நோ வஸ்துஷு வஸ்து பேதா:। வஸ்த்வஸ்தி கிம் குத்ரசிதாதிமத்ய பர்யந்தஹீநஞ்சஸததைகரூபம்। யச்சாந்யதாத்வம் த்விஜ யாதி பூயோ ந தத்ததா தத்ர குதோ ஹி தத்த்வம்। மஹீ கடத்வம் கடத: கபாலிகா கபாலிகா சூர்ணரஜஸ்ததோ அணு:। ஜநைஸ்ஸ்வகர்மஸ்திமிதாத்மநிஶ்சயை ராலக்ஷ்யதே ப்ரூஹி கிமத்ர வஸ்து। தஸ்மாந்ந விஜ்ஞாநம்ருதேஸ்தி கிஞ்சித் க்வசித்கதாசித் த்விஜ வஸ்து ஜாதம்। விஜ்ஞாநமேகம் நிஜகர்மபேதவிபிந்நசித்தைர் பஹுதாப்யுபேதம்। ஜ்ஞாநம் விஶுத்தம் விமலஞ்ச நித்யமஶேஷஶோகாதி நிரஸ்தஸங்கம்। ஏகஸ்ஸதைகம் பரம: பரேஶ ஸ்ஸவாஸுதேவோ நயதோந்யதஸ்தி। ஸத்பாவ ஏஷோ பவதோ மயோக்தோ ஜ்ஞாநம் யதா ஸத்யமஸத்யமந்யத்। ஏதத்து யத்ஸம்வ்யவஹாரபூதம் தத்ராபி சோக்தம் புவநாஶ்ரிதந்தே। யஜ்ஞ: பஶுர்வஹ்நிரஶேஷருத்விக்ஸோமஸ்ஸுராஸ்ஸ்வர்கமயஶ்சகாம:। இத்யாதி கர்மாஶ்ரித மார்கத்ருஷ்டம் பூராதிபோகாஶ்ச பலாநி தேஷாம்। யச்சைதத்புவநகதம் மயா தவோக்தம் ஸர்வத்ர வ்ரஜதி ஹி தத்ரகர்மவஶ்ய:। ஜ்ஞாத்வைதத் த்ருவமசலம் ஸதைகரூபம் தத்குர்யாத் விஶதி ஹி யேந வாஸுதேவம்।'—இத்யாதிவசநங்களிங்கே விவக்ஷிதங்கள். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தில் இதனுடைய அர்த்தம் விஸ்தரேண கண்டு கொள்வது. விஸ்தரபயத்தாலே எழுதுகிறிலோம். 'மித்யாத்வம் நாம - ப்ரதீயமாநத்வ பூர்வகயதாவஸ்திதவஸ்து ஜ்ஞாநநிவர்த்யத்வம். யதா ரஜ்ஜ்வாத்யதிஷ்டாந ஸர்பாதே:.' என்று மித்யாத்வலக்ஷணமவர்கள் சொன்னார்களிறே.

---

1. பா-அ-௯-உ.
2. ஶ்வே-ச-கூ-
3. கீதா-எ-க௯,
4. வி-பு-உ-கஉ-ச௦-,சக,சஉ,ச௯.

—[தத்வண்டநம்.]—

அது அநுபபந்நம். † அதில் ப்ரமாண மில்லாமையாலும், அநேக ப்ரமாண பாயிதமாகையாலும்.

‡ [அந்ருத] ஶப்தத்தாலே சொல்லுகிறது-ஸாம்ஸாரிக ஃபலத்துக்கு ஹேதுவான கர்மத்தை. ருதேதரமந்ருதம். ருதமாவது-கர்ம ஃபலம். 1(ருதம்பிபந்தௌ)என்கையாலே. இவ்விடத்தில், அநருதமென்கிறது-ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு விரோதியானகர்மத்தை. 2 (ஏதம்ப்ரஹ்மலோகந்நவிந்தந்தி அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா:) என்கையாலே.

† (அதில் ப்ரமாண மில்லாமையாலும்) என்றது-ஜந்மியாத்வத்தில் ப்ரமாண மில்லாமையாலும் என்றபடி. (அநேகப்ரமாண பாதித மாகையாலும்) என்றது-வக்ஷ்யமாணாநேகப்ரமாண பாதிதமாகையாலுமென்றபடி.

‡ 'ருதேதர விஷயோ ஹ்யந்ருதஶப்த:। ருதமிதி கர்மவாசி। 'ருதம் பிபந்தௌ' இதிவசநாத்। ருதம்-கர்மஃபலாபிஸந்திரஹிதம் பரமபுருஷாராதந வேஷம் தத்ப்ராப்திஃபலம். அத்ர தத்வ்ய திரிக்தம் ஸாம்ஸாரிகஃபலம் கர்மாந்ருதம், ப்ரஹ்மப்ராப்தி விரோதி. 'ஏதம் ப்ரஹ்மலோகம் நவிந்தந்தி அந்ருதேநஹி ப்ரத்யூடா:' இதி வசநாத்' என்கிற ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்—அந்ருத ஶப்ததத்தாலே - இத்யாதி. அந்ருதஶப்தம் வ்யாசஷ்டே-ருதேதரமந்ருதமி-தி. ருதாபாவஸ்ய ருதவிரோதிநஶ்ச ருதஶப்தேந ப்ரஹ்மாஶ்ரயத்வாநுபபத்தயா தத்ந்ய ஏவாநுஶ்யஸ்த்வயாபி வக்த்வ்ய இதிபாவ:. அநருதஶப்தார்த நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகைக்காக ருதஶப்தார்த்தத்தை யருளிச் செய்கிறார்—ருதமாவது கர்மம்-என்று. கர்மமென்று-புண்ய கர்மத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸத்யத்தை சொல்லுகிறதன்றென்றுபாவம். இதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார்—ருதம்பிபந்தௌ என்று. இந்தவாக்யத்திலே 'ஸுக்ருதஸ்யலோகே' என்றிறே சொல்லப்பட்டது என்று ஹ்ருதயம். இப்படியே வாக்யாந்தரங்களிலே 'யதா வ்ருக்ஷஸ்ய ஸம்புஷ்பிதஸ்ய தூராத் கந்தோவாதி ஏவம் புண்யஸ்யகர்மணோ தூராத் கந்தோவாதி' என்று தொடங்கி 'ஏவமந்ருதாத்மாநம் ஜுகுப்ஸேத்' என்று புண்யப்ரதியோகியிலே அந்ருத ஶப்தப்ரயோகம் ப்ரயுக்தமாயிற்று. ஆகையால் ருதஶப்தம் புண்யவாசியாகிறது. (ஏதமி) தி. ருதாநருத ஶப்தங்கள் 'ஏவமநருதாத்மாநம் ஜுகுப்ஸேத்' இத்யாதி ஶ்ருதிகளிலே புண்யபாப பரங்களாக ப்ரஸித்தமாயிருக்கையாலும், 'நஸுக்ருதம் நதுஷ்க்ருதம் ஸர்வே பாப்மாநோதோ நிவர்தந்தே' 'க்ஷீயந்தே சாஸ்யகர்மாணி' இத்யாதிகளில் ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களிரண்டுக்கும் மோக்ஷவிரோதித்வஞ் சொல்லுகையாலும், மோக்ஷப்ரகரணங்களில் முமுக்ஷுக்களுக்கு ஸம்ஸாராவித்யா நிஷ்டஃபலப்ரதத்வேந இரண்டுக்கும் பாபஶப்தாபிதேயத்வ முண்டாகையாலும், இந்த வந்ருதஶப்தத்துக்கு இந்தவாக்யத்தில் தானே ப்ரஹ்மப்ராப்தி விரோதித்வஶ்ரவண முண்டாகையாலும், 'தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய' இத்யாதிகளிலே புண்யபாப கர்மங்களுக்கு மோக்ஷவிரோதிஃபலத்வ ஶ்ரவணங்காண்கையாலும், அந்ருதஶப்தம் தத்ந்யவ்யுத்பத்தியாலே மோக்ஷவிரோதி கர்மபரமென்று தாத்பர்யம்.

1. கடோ-க-ங-க.　　　　2. சா-அ-ங-உ.

†மாயை என்கிறது-ப்ரக்ருதியை. 1 (மாயாந்துப்ரக்ருதிம் வித்3யாத்) என்கையாலே. ப்ரக்ருதியை, மாயை யென்கிறது-விசித்ரகார்யங்களைப் பண்ணுகையாலே.

(வஸ்த்வஸ்திகி) மித்யாதி ஶ்லோகங்களாலே விநாஶித்வத்தைச் சொல்லுகிறது; மித்2யாத்வத்தைச் சொல்லுகிறதன்று. மித்2யாஸூ தமாகில், ஶுக்திகாரஜதம்போலேயும், ரஜ்ஜு ஸர்பம் போலேயும் பா3தி4தமாகவேணும். 2(ம்ருத்திகேத்யேவஸத்யம்)3(ஸர்வமேதத்3ருதம் மந்யே யந்மாம் வத3ஸிகேஶவ) 4 (காலஸ்யஹிச ம்ருத்யோஶ்ச ஜங்க3 மஸ்யாவரஸ்யச - ஈஶதே ஹ3வாநேகஸ் ஸத்யமேதத்3ப்3ரவீமி தே) 5 (ஸத்யம் த்யம புநஸ்ஸத்யமுத்3ருத்யஹுஜமுச்யதே- வேத3ஶாஸ் த்ராத் பரந்நாஸ்தி நதை3வம் கேஶவாத்பரம்) இத்யாதி3 ப்ரமாணங்களோடு விரோதிக்கும். ஆகையால், ப3ந்த4மும் ப3ந்த4ஹேதுவும் பரமார்த2ம்.

—(ப்3ரஹ்மாஜ்ஞாந வாத3நிரஸநம்)—

6 (தத்த்வமஸி) 7 (அயமாத்மாப்3ரஹ்ம) என்னுப்3ரஹ்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் தாதா3தம்யஞ் சொல்லுகையாலே, ப்3ரஹ்மந்தானே ஸம்ஸரிக்கிறதென்கிறதுவுமஸங்க3தம். ப்3ரஹ்மம் நித்ய நிர்தோ3ஷம், ஸமஸ்த கல்யாணகு3ணாத்மகம், ஜீவாதி3விலக்ஷணம் என்று சொல்லுகிற 8 (அபஹதபாப்மா) 9 (யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:)10(ப்ருத2கா3த்மாநம்) இத்யாதி3ஶாஸ்த்ர

† 'மம மாயா து3ரத்யயா' இத்யத்ராபி 'கு3ணமயீ' தி வசநாத் ஸைவத்ரிகு3ணாத்மிகா ப்ரக்ருதிருச்யதே' 'அதோ மாயா ஶப்3தோ3 விசித்ரார்த2ஸர்க3கராபி4த4யி. ப்ரக்ருதேஶ்ச மாயாஶப்3தா3பி4தா4நம் விசித்ரார்த2ஸர்க3கரத்வாதே3வ' இத்யாதி ஸ்ரீபா4ஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி 'மம மாயாது3ரதயயா' என்கிற கீ3தாவச நஸ்ய2மாயா ஶப்3த3த்துக்கர்த2மருளிச் செய்கிறார்—மாயை என்கிறது-ப்ரக்ருதியை-இத்யாதி3. (விசித்ரகார்யங்களை) இதி-விசித்ரஶப்3த3ம் - நாநாவித4 கார்யகரத்வாத் ப்ரக்ருதே ராஶ்சர்யத்வம். ஆஶ்சர்யத்வமாவது-விஸ்மயநீயத்வம். மாயாஶப்3த3ம்-ஆஶ்சர்யவாசி என்றும் ஸ்ரீபா4ஷ்யத்திலருளிச் செய்யப்பட்டதிறே. 'மாயாஶப்3த3ஸ்ய மித்2யாஸூதவிஷயேஷு ப்ரயோகோ3 த்3ருஶ்யதேசேத் தத்ர லாக்ஷணிக ஸ்ஸ்யாத். அர்த2ஸ்யஸத்யத்வாபா4வேந தஸ்யாஶ்சர்யத்வாபா4வாத். ப்ரதிபா4ஸஸ்து, தீ3வித்வாதி3 விஷயத்வாத் ஆஶ்சர்யரூப:. மந்த்ரஔஷதா4தி3ஶ்சாஶ்சர்யரூப இதி தத்ஸம்ப3ந்தா4ல்லாக்ஷணிகத்வம்.' என்கிற ஶ்ருத ப்ரகாஶிகாஶ்ரீஸூக்தியை யோஜித்துக் கொள்வது.

1. ஶ்வே. ச-கO.
2. ஊா. சு-க-ச.
3. கீ3தா.
4. ஹா. உ3த்3யோ-சுஎ-கரு.
5. ப்3ருஹந்நா-பு. ரு2-கூ.
6. ஊா. சு-அ-எ.
7. ப்3ரு. சு-ச-ரு.
8. ஊா. அ-க-ரு.
9. முண்ட. க-க-கூ.
10. ஶ்வே. க-சு.

ங்களோடே விரோயிக்கையால். †தத்த்வமஸீத்யாதிவாக்யங்களில் ஶரீரஶரீரிபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆகையால், 1 (தஸ்மிம்ஶ் சாந்ய꞉) 2(தயோரந்ய꞉பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி) 3 (ஈஶ் வரப்ரேரித꞉)என்கிறபடியே ஜீவன் ஸம்ஸரிக்கிறுன்.

—[புருஷார்த்தஸ்வரூப நிர்ணயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.]—

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉.

ரு வது. உபாயஸ்வரூப நிர்ணயப்ரகரணம்.

‡ இனி யிப்ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திக்கு உபாயம்—ஸந்ந்யா ஸத்யாக

---

† 'தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யேஷு ஸாமாநாதிகரண்யம் ந நிர்விஶேஷவஸ்த்வைக்யபரம், தத்த்வம்பதயோ ஸ்ஸவிஶேஷப்ரஹ்மாபிதாயித்வாத். தத்பதம்ஹி - ஸர்வஜ்ஞும் ஸத்யஸங்கல்பம் ஜகத்காரணம் ப்ரஹ்ம பராம்ருஶதி. 'ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம்' த்யாதிஷு தஸ்யைவ ப்ரக்ருதத்வாத். தத்ஸமாநாதிகரணம் த்வத்பதஞ்ச அசித்விஶிஷ்ட ஜீவஶரீரகம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதயதி. ப்ரகாரத்வயாவஸ்திதைகவஸ்துபரத்வாத் ஸாமாநாதி கரண்யஸ்ய. ப்ரகாரத்வய பரித்யாகே ப்ரவ்ருத்திநிமித்தபேதாஸம்பவேந ஸாமாநாதிகரண்ய மேவ பரித்யக்தம் ஸ்யாத். த்வயோ꞉ பதயோர் லக்ஷணா ச.' இத்யாரப்ய 'ஜீவஶரீரக ஜகத்காரண ப்ரஹ்மபரத்வே முக்யவ்ருத்தம் பதத்வயம். ப்ரகாரத்வய விஶிஷ்டைகவஸ்து ப்ரதிபாதநேந ஸாமாநாதிகரண்யஞ்ச ஸித்யம்' இத்யாதி ஜிஜ்ஞாஸாதி கரணபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறுர்—தத்த்வமஸீத்யாதிவாக்யங்களி லிதி. 'ஐக்யவாதாஶ்ச ஶரீராத்மபாவேந ஸாமாநாதிகரண்ய முக்யார்த்தோபபாதநாதேவ ஸுஸ்திதா꞉' என்கிற வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ ஸ்ரீஸூக்தியையுமிங்கே கண்டுகொள்வது.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉.

‡ ஶாரீரகஶாஸ்த்ரோக்த ப்ரபதநபக்திரூப ஸாதநஸ்வ ரூபத்தை யருளிச்செய்கிறுர்.—இனியிப் ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திக்குபாயம் என்று துடங்கி. 'நாநாஶப்தாதிபேதாத்' என்கிற விடத்தில் ப்ரபத்திக்கு ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வஞ்சொல்லப்பட்டதிறே. 'ஆவ்ருத்தி ரஸக்ருதுபதேஶாத்' இத்யாதியில் பக்திஸ்வரூபஞ் சொல்லப்பட்டது. ரஹஸ்யஸ்ய மத்யமபத ப்ரதிபாத்யமான வுபாய ஸ்வரூபத்தை யருளிச் செய்கிறுர் என்று கண்டுகொள்வது. லகூபாயமான ப்ரபத்தி தானும் அநேக ரூபமா யிருக்கையாலே தந்த்ரேண தத்ஸ்வரூபத்தை—(ஸந்ந்யாஸத்யாகே) த்யாதியாலருளிச்செய்கிறுர்.

நநு 'நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ꞉பஞ்சாங்க ஸம்யுத꞉। ஸந்ந்யாஸஸ்த்யாக இத்யுக்தஶ் ஶரணாகதிரித்யபி' என்கிறபடியே வேதநத்யாநோபாஸநதர்ஶநாதி ஶப்தங்கள்போலே ஸந்ந்யாஸத்யாக நிக்ஷேப ஶரணாகதி ஶப்தங்களுக்கு பர்யாயத்வ முண்டாகையாலே ப்ரபத்தி

---

1. ஶ்வே-ச-கூ 2. முண்ட-ந-க-க,
3. நார-ஆரண்-நO-உஅ.

நிக்ஷேப ஶரணாகத்யாதி ஶப்தவாச்யமாய், ஸத்யவசநாதி தர்மங்கள் போலே ஸர்வாதிகாரமாயிருந்துள்ள பரமாத்ம ப்ரபதநம்.

தானும் பஹுவிதமாயிருக்குமென்னும்படி எங்ஙனே என்னில்— ஸம்போதரூப சோதநாவிஷய பேதத்தாலே ஶரணவரணரூபமான ஶரணாகதியைக்காட்டில் ந்யாஸாதிகளுக்கு பேதமுண்டாகையாலே கூடும். 'நிக்ஷேபாபரபர்யாய:' என்கிற ஶ்லோகத்தில் 'ந்யாஸம்- அநேகப்ரகாரமாயிருக்கும்' என்னுமர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது-அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதாதிகளில் பரஸமர்ப்பணரூபத்வேந சொல்லப்பட்ட பரஸமர்ப்பணாங்கிகமான ந்யாஸத்தை 'பஞ்சாங்கஸம்யுத: நிக்ஷேபாபரபர்யயோ ந்யாஸ:' என்று சொல்லுகிறது. அவைதன்னையே-ஸர்வத்ர ப்ராதாந்யேந பலஸமர்ப்பணரூபதயா ஶரணாகதி ஶிஷ்டர்களுக்கு அநுஷ்டேயமாக லக்ஷ்மீதந்த்ராதிகளில் சொன்னவற்றை - 'த்யாக' ஶப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. 'ஸர்வகர்மபலத்யாகம் மாஹுஸ்த்யாகம் விசக்ஷணா:' என்று சொல்லுகையாலே. ந்யாஸாங்கமையான ஷடங்கரூப ஶரணாகதியை - 'ஸந்ந்யாஸ:-ஶரணாகதி:' என்கிறது. ஆகையாலே இந்த ஶ்லோகம் ஷடங்கயோகாதிஶேஷேந ந்யாஸத்துக்கு விதியாத்ரயாத்மகத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டதென்று கண்டுகொள்வது. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்ஸா பாஷ்யத்திலறியவும். இப்படி விதியாத்ரயாத்மகமான ந்யாஸத்துக்கும், ஶரணவரணரூபையான ஶரணாகதிக்கும் ஸம்போதரூபசோதநாவிஷய பேதங்களாலே பேதம் ஸித்தம். 'ந்யாஸவிதயா ஶரணாகதி' என்று ஆவிஷ்யாபேதம். 'தஸ்யைவ பேதயோ ந்யாஸாவிஷய: ப்ரதமம் யாத்யுபாயதாம்' 'ஶரணாகதிரித்யுக்தா ஸா தேவேஸ்மிந்ப்ரயுஜ்யதாம்' என்று ப்ரமாணமுஞ் சொல்லிற்றிறே. 'ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத' என்று ந்யாஸசோதனை. 'மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' 'உபாயம் வ்ருணு லக்ஷ்மீஶம்' என்று வரணசோதனை. இந்த இரண்டு சோதனைகளுக்கு ஐக்யங்கூடாது. யோகவரணங்களுக்கு மிதோ பிந்நத்வமுண்டாகையாலே. யோகமாவது - த்யாநம். 'ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத' என்று வாக்யாந்தரமுண்டாகையாலே. 'யுஜிர்-யோகே' யுஜ-ஸமாதௌ என்றிறே தாது. 'யோகஸ்ஸந்நஹநோபாய த்யாநஸங்கதியுக்திஷு' என்று கோஶம். வரணமாவது - ப்ரார்த்தநாத்மகமாந வ்யாபாரவிஶேஷம். ஆகையால் சோதநாபேதத்தாலும் இரண்டுக்கும் பேதம் ஸித்தம். நநு 'ந்யாஸம்-ஸக்ருத்கர்த்தவ்யம்' என்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமாயிருக்க அதுக்கு த்யாநாத்மகத்வங்கூடும்படி என் என்னில்-ஸத்யம். ஸக்ருத்வம் 'ப்ருஹ்மணி ந்யஸேத்' என்று விஹிக்கப்படுகிற தாந்த்ரிகந்யாஸதுக்கேயுள்ளது. 'யுஞ்ஜீத' என்று விஹிக்கப்படுகிற வைதிகந்யாஸத்துக்கன்று. 'யுஜ-ஸமாதௌ' என்கிற தாதுபலத்தால் ஶாஸ்த்ரார்த்த ஸ்வரூபத்துக்கே அஸக்ருதாவ்ருத்தத்வஸித்தியாலே அதுக்கு வசநாந்தரத்தாலே ஸக்ருத்வவிதாநத்தில் பாதமில்லாமையாலே. யதிவா 'ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த:' என்கிற வசநத்தால் ஶாஸ்த்ரார்த்தம் ஸக்ருத்தென்று சொல்லுகையாலே 'யுஞ்ஜீத' என்று விஹிக்கப்படுகிற த்யாநரூபஶாஸ்த்ரார்த்தத்துக்கு ஸக்ருத்வநியமம் கூடப்பட்டது. இத்தால் ந்யாஸவிதியைக்கு ஸக்ருத்வவசநத்தாலே ஸத்வித்யாதிகளுக்குப்போலே ஆப்ரயாணாநுவ்ருத்தி நிர்பந்தமில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. 'ஆத்மாநம் யுஞ்ஜீத' என்று ந்யாஸவிதியைக்கு

—(ப்ரபத்திஸ்வரூபகத²நம்.)—

அதாவது.—ஹமவஊாஜ்ஞாதிவர்தநநிவ்ருத்தி ஹமவஊாநுகூல்ய ஸர்வஶக்தித்வாநுஸந்தா⁴நம் துடக்கமானவற்றோடே கூடியிருந்துள்ள யாச்ஞாக³ர்ப⁴மான விஸ்ரம்ப⁴ரூபஜ்ஞாநவிஶேஷம். அதில் ஜ்ஞேயாகாரம், ஈஶ்வரனுடைய நிரபேக்ஷஸாத⁴நத்வம்; ஜ்ஞாநாகாரம், வ்யவஸாயம். இதுதான் ஶாஸ்த்ரார்த²மாகையாலே ஸக்ருத்கர்தவ்யம். 1 (முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்³யே) 2 (தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம்

ஜீவாத்ம விஶேஷ்யகத்வமும், ‘மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ’ என்று ஶரணாக³திக்கு பரமாத்மவிஶேஷ்யகத்வமுஞ்சொல்லுகையாலே ரூபபே⁴த³முண்டாகையாலே பே⁴த³ம் ஸித்³த⁴ம். கிஞ்ச ந்யாஸ வித்³யையிலே ஜீவவிஶேஷணதயாநுஸந்தி⁴க்கப்படுகிற ‘ப்³ருஹ்மாவிஶ்வா: கதமஸ்ஸ்வயம்பு⁴: ப்ரஜாபதிஸ்ஸம்வத்ஸர:’ இத்யாதி³ப்ரதிபந்நமான நிரதிஶயப்³ருஹத்வாதி³ மஹத்த்வபர்யந்த கு³ணஜாதம் விஶேஷணத்வேநாநுஸந்தே⁴யமாகிறது. ஶரணாக³தியில் வாத்ஸல்யாதி³ கு³ணாஷ்டகம் விஶேஷ்யதாவச்சே²த³கத்வேநாநுஸந்தே⁴யமாகிறது. ந்யாஸத்துக்கு ‘வஸுரண்யோவிபு⁴ரஸி’ என்று ஸர்வாதா⁴ரபூ⁴தமான விபு⁴ஸ்வரூபம் விஷயம். ஶரணாக³திக்கு ‘ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்’ என்று சொல்லப்படுகிற வர்சாவதாரம் விஷயம். ந்யாஸத்தில் ‘ப்³ரஹ்மாத்மா’ என்று தே³வதாந்தராந்தர்யாமித்வமுமநுஸந்தே⁴யம். ஶரணாக³தியில் ‘சரணள’ என்று ஸ்ரீபராங்குஶாதி³வைஶிஷ்ட்யமநுஸந்தே⁴யம். ந்யாஸத்தில் ‘ப்³ரஹ்மணே’ என்று சதுர்த்²யந்தபத³ங்களாலே ப்³ரஹ்மத்துக்கு ஶேஷித்வமும், தத்ஸமாநாதி⁴கரணமாயிருக்கிற ப்ரணவவடகாகாரத்தாலே ரக்ஷகத்வமும் அநுஸந்தே⁴யம். ஶரணவரணத்தில் ‘சரணளஶரணம்’ என்று மோக்ஷகரணத்வம் அநுஸந்தே⁴யம். ஆகையால் ரூபபே⁴த³ம் ஸித்³த⁴ம். ஸம்யோக³பே⁴த³முமுண்டாகையாலே ந்யாஸஶரணாக³திகளுக்கு பே⁴த³ம் ஸித்³த⁴ம். ந்யாஸத்துக்கு உபாய வித்³யாத்வேந தந்நிஷ்டர்களுக்கு, அதில் ப²லஸ்வாம்யலக்ஷணாதி⁴காரஸ்³வாய முண்டாகையாலே ‘ஶாஸ்த்ரப²லம்ப்ரயோக்தரி’ என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸ்வார்த²மோக்ஷமே ப²லமாகிறது. ஶரணாக³திக்கு-அநுபாயத்வேந ஸித்³த⁴மானயெம்பெருமானுக்கே அங்கு உபாயத்வமாய் சேதநனுக்கு ப்ரயோக்த்ருத்வாபா⁴வத்தாலும், ‘தேந ஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய ப²லேஸ்வாம்யவியுக்ததா’ என்று ப²லஸ்வாம்யலக்ஷணாதி⁴காரத்யாக³த்தாலும், மந்த்ரரத்நஸ்த²நமஶ்ஶப்³த³த்தாலே ப²லபாரார்த்²யப் ப்ரார்த²னையாலும் கேவலபரார்த²மோக்ஷமே ப²லமாகையாலே இவற்றுக்கு ஸ்வார்த²பரார்த²த்வங்களாலே ப²லவைஷம்யமுண்டாகையால் ந்யாஸவித்³யை, ஶரணாக³த்யபேக்ஷயா பி⁴ந்நையாகக் கடவது. ஆக இப்படி ஸம்யோக³ரூப சோத³நாவ்யாபே⁴த³த்தால் ந்யாஸஶரணாக³திகளுக்கு அத்யந்தபே⁴த³ம் ஸித்³த⁴மாகையாலே, இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம்பற்றி - ஸந்ந்யாஸேத்யாதி³யருளிச்செய்தார். ஶாரீரகமீமாம்ஸாந்யாயங்களாலே ந்யாஸஶரணாக³திகளுக்கு பே⁴த³ம் அஸ்மத் பரமாசார்யரான எம்பார் ஸ்வாமி ஸித்³த⁴தாத்பர்யடிப்பணியில் விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். அங்கே கண்டுகொள்வது.

---

1. ஶ்வே-சு-கஅ. 2. தை-நா.

தபஸா மதிரிக்தமாஹுஃ) என்றும் 1 (த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிணஃ) 2 (அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயஃ) 3 (அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம் - ததேகோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்திஶ் ஶரணாகதிஃ) 4 (யதி யேந காமகாமேந......யாநி நிஶ்ரேயஸார்யாநி சோதிதாநி தபாம்ஸிவை - தேஷாந்து தபஸாம் ந்யாஸமதிரிக்தம் தபஶ் ஶ்ருதம்) 5 (ஸ்வ ஶரணம்)6(ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய)7(மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ) என்றுமித்யாதிகளே இதில்ப்ரமாணங்கள். இதுக்கதிகாரிகள்-பரமப்ராப்யத்ருஷ்ணையையும், ப்ராப்யாந்தர வைத்ருஷ்ண்யையும், ஸ்வரவசௌகார்ய ஸாத்யாபியவஸாயத்தையும் உடையவர்கள். இதுக்கங்கம் ஆகிஞ்சந்யம். இவ்வதிகாரிதான் ப்ரபத்திபண்ணினவநந்தரத்திலே மோக்ஷம் வேணுமென்றிருந்தானாகில் அப்போதே ஃபலமாயிருக்கும்; உபாயமப்போதே நிஷ்பந்நமாகையாலும், 8 (ஸாத்ய ஸக்திஸ்து ஸாஹந்த்ரீப்ராரப்தஸ்யாபி ஸத்வரஸீ) என்று ப்ராரப்தமும் நஸிக்கையாலும். அல்லாதபோது, (மாஶுசஃ) என்கிறது சேராது. இப்படி ஆர்த்தராயிருக்கச்செய்தேயும் சிலரிருக்கிறது ஈஶ்வரேச்சையாலே. அதுக்குப்ரயோஜநம் - ஸம்ஸாரிஸம்ரக்ஷணம், † விதிரஹாநுஸ்வந்துடக்கமானவை. ப்ரபத்த்யுத்தரகாலத்திலும் ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கம் நடந்ததாகில், ஸங்கம் நிவ்ருத்தமாமளவும்வைக்கும். ஆனால் உபாஃவாம்ஶமங்கழியாதொழிவா னென்னென்னில்; ‡ ஈஶ்வரன் ஹிதபரனாகையாலே வைராக்யஜநநார்யமாக இட்டுவைக்கும.

இதுதான் ஸ்வதந்த்ரேணகார்யகரமாமளவன்றிக்கே ஃபக்தியோகத்தை உத்பாதித்தும் காரியம் செய்யும்.

—(ஃபக்தியோகாதிஸ்வரூபகதநம்)—

÷ ஃபக்தியாகிறது:—9 (யமேவைஷவ்ருணுதே) 10 (ஃபக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்யஃ) 11 (ஃபஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம்) 12 (ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநஃ)என்

† 'வேர்ச்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக்கழத்தாத்தாபோலே ஜ்ஞாநியை விதிரஹத்தோடே யாதரிக்கும்' இத்யாதிஶ்ரீஸூக்திகளை யோஜித்துக்கொள்வது.

‡ 'ஹரிர்துஃவாநி ஃபக்தேஃப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதிவை। ஶஸ்த்ரக்ஷாராக்நிகர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யதா பிதா' இத்யாதி வசநங்களைத்திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார்—ஈஶ்வரன் ஹிதபரனாகையாலே-என்று.

÷ 'ஆவ்ருத்தி ரஸக்ருதுபதேஶாத்' 'ஆப்ரயாணாத்தத்ராபிஹித்ருஷ்டம்' 'ஸர்வாபேக்ஷாசயஜ்ஞாதி ஶ்ருதேரஶ்வவத்' 'ஶமதமாத்யுபேதஸ்ஸ்யாத் ததாபி து தத்விதே ஸ்ததங்கதயா தேஷாமப்யவஶ்

1. ஜிதந்தா-க-ச.
2. அஹி-ஸம்-ாகூ-ாகூ.
3. விஷ்வக்-ஸம்.
4. அஹி-ஸம்-ாகூ-உகூ-சக.
5. வி-பு. ா-எ-ா.
6. ரா-யு.கஅ-ாக.
7. கீதா. கஅ-கூகூ.
8. லக்ஷ்மீதந்த்ரே.
9. முண்ட. ா-உ-ா.
10. கீதா-கக-ருச.
11. கீதா. க0-க0.
12. கீதா, எ-கஎ.

கிறபடியே ஸ்மர்தவ்ய விஷயம் ப்ரியதமமாகையாலே தானும் அத்யர்த ப்ரியரூபமாய், ஸாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே 1 (தஸ்மிந்த்ருஷ்டே) 2 (ஆத்மாவாரேத்ரஷ்டவ்ய꞉) என்கிறபடியே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், 3 (த்ருவாஸ்ம்ருதி꞉) என்கிறபடியே அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதிரூபமாயிருக்கும் த்யாநவிசேஷம். இதுதான் நாள்தோறும் அப்யாஸத்தாலே அதிசயிதமாய்; 4 (ஸவல்வேவம் வர்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்ம லோகமபிஸம்பத்யதே) என்கிறபடியே ஆப்ரயாணத்தளவு மநுவர்தித்தாலல்லது கார்யகரமாகாது. இப்படிப்பட்ட த்யாநம் நிஷ்பந்நமாவது:—5 (யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி) 6 (யஜ்ஞதாநதப꞉ கர்ம நத்யாஜ்யம் கார்யம்) 7 (ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய) என்கிறபடியே ஸவத்ஸமாராதநரூபமாய் பலாபிஸந்திவிதுரமாயிருந்துள்ள நித்யநைமித்திக கர்மாநுஷ்டாநத்தாலும், 8 (சாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோபூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்) என்கிற சமதமாதிகளாலும், உக்தகர்மாநுஷ்டாநத்தாலே, 9 (தர்மேணபாபமபநுததி) என்கிறபடியே புண்யபாபங்கள் நசிக்கும்; அத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைசாய்ந்து ஸத்வமுத்ரிக்தமாம்; அத்தாலே த்யாநம் நிஷ்பந்நமாம்.

இப்படி அவ்யவஹிதமாயும் வ்யவஹிதமாயும் பரமாத்மப்ரபதநமே ப்ரதிபந்தகநிவர்தகம்.

—(சங்கராதிமதம்)—

சிலர்,* தத்த்வமஸ்யாதி வாக்யங்களாலே பிறக்கிற வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமே உபாயமென்றார்கள். அது அநுபபந்நம். த்யாநாதிவிதிகளுக்கு வையர்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், அநந்தரம் முக்தனாக வேண்டுகையாலும், முக்தனாகில் து꞉காநுபவம் கூடாமையாலும், ஜ்ஞாநந்தான் விதேயமுமன்றிக்கேயொழியும்.

—(பாட்டாதிமதம்)—

† கேகய-ஜநகாதிகள்கர்மநிஷ்டராகையாலும், 10(குர்வந்நேவேஹ

* யாநுஷ்டேயத்வாத்' 'அநபிபவஞ்ச தர்சயதி' இத்யாதி ஸூத்ரங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி பக்தியோகஸ்வரூப நிரூபணம் பண்ணியருளுகிறார்—பக்தியாசிறது-என்று துடங்கி-'த்யாநம் நிஷ்பந்நமாம்' இத்யந்தம்.

† 'ஆசாரதர்சநாத்' 'நியமாத்' என்கிற புருஷார்த்தாதிகரண ஸூத்ரங்களைத்திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார்—கேகயேத்யாதி. 'துல்

1 முண்ட. உ-உ-அ.
2. ப்ரு-ச-ச-ரு.
3. சா-எ-உரு-உ.
4. சா-அ-கரு-க.
5. ப்ரு. சு-சஉஉ.
6. கீதா. கஅ-ரு.
7. கீதா. கஅ-சசு.
8. ஸுபா-கூ.
9. தை-நா.
10. ஈசா. உ.

கர்மாணி ஜிஜீவிஷேச்ஶதம்ஸமா:)என்று கொண்டு யாவஜ்ஜீவம் கர்மாநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகையாலும், கர்மமேபுருஷார்யஸாயகம், அந்த கர்மத்தை யநுஷ்டிக்கும்போது தேஹாதிரிக்தமான வாத்மாவையறிய வேண்டுகையாலே ஜ்ஞாநம் அதுக்கங்கமென்று சிலர் சொன்னுர்கள்; அதுவுமநுபபந்நம்; 1 (கிமர்யா வயம் யக்ஷ்யாமஹே) என்று-ஜ்ஞாநவானுக்கு கர்மத்யாகம் காண்கையாலும், அக்நிஹோத்ரதர்ஶபௌர்ணமாஸாதிகளில்லாத ஊர்த்வரேதாக்களுக்கு ப்ரஹ்ம நிஷ்டை யுண்டாகையாலும் 2 (கிம்ப்ரஜயா கரிஷ்யாம:) என்று-விரக்தனுக்கு கார்ஹஸ்த்யத்யாகமுண்டாகையாலும், 3 (க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி)என்று-வித்யையாலே புண்யபாபங்களுக்கு நாஶ முண்டாகையாலும், வித்யை கர்மத்துக்கு அங்கமல்லாமையால். வித்யாநுஷ்டாநநிஷ்டனும் பின்னைகர்மத்தை யநுஷ்டிக்கிறதென்னென்னில்; வித்யைக்கு கர்மம் அங்கமாகையாலே அநுஷ்டிக்கிருர்கள். யாவஜ்ஜீவம் கர்மாநுஷ்டாநம் சொல்லுகிறது விரக்தரல்லாதவர்களுக்கு.

—[யாதவப்ரகாஶமதம்.]—

† ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயம் உபாயமென்கிற பக்ஷமும் அநுபபந்நம்; 4 (அவித்யயா ம்ருத்யுந்தீர்த்வா) 5 (யஜ்ஞேநதாநேந) என்று, கர்மத்தை ஜ்ஞாநத்துக்கு ஶேஷமாக்கி விநியோகிக்கையாலே.

யந்து தர்ஶநம்' 'ஊர்த்வரேதஸ்ஸு ச ஶப்தேஹி' இத்யாதி ஸூத்ரங்களை யுட்கொண்டு வுத்தர மருளிச்செய்கிருர்—அதுவுமநுபபந்நமித்யாதி. 'யாவஜ்ஜீவஶ்ருதிஸ்து- அவிரக்தவிஷயா' என்கிற பாஷ்யஶ்ரீஸூக்திம் ஹ்ருதிநிதாய—யாவஜ்ஜீவம் கர்மாநுஷ்டாநம் சொல்லுகிறது விரக்தரல்லாத வர்களுக்கு-இத்யுக்தம்.

† (ஜ்ஞாந கர்மஸமுச்சய) மாவது- தது-பய ஸமுச்சயமன்று. 'கர்மத்தாலே - பந்த நிவ்ருத்தியும், ஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரஹ்மப்ராப்தியும்' என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. இதுக்கு ப்ரமாணம் 'வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச யஸ்தத்வேதோபயம் ஸஹ அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருத மஶ்நுதே' என்கிறஶ்ருதி. (அவித்யயா) இதி—'அத்ராவித்யா ஶப்தாபிஹிதம் வர்ணாஶ்ரம விஹிதங்கர்ம. [அவித்யயா] -கர்மணா. [ம்ருத்யும்]-ஜ்ஞாநோத்பத்திவிரோதி ப்ராசீநங்கர்ம. [தீர்த்வா]-அபோஹ்ய.-[வித்யயா]-ஜ்ஞாநேந [அம்ருதம்]-ப்ருஹ்ம. [அஶ்நுதே]- ப்ராப்நோ தீத்யர்த:. ம்ருத்யுதரணோபாயதயா ப்ரதீதா அவித்யா வித்யேதராவிஹிதங்கர்மைவ. யதோக்தம் 'இயாஜ ஸோபி ஸுபஹூந் யஜ்ஞாந் ஜ்ஞாநவ்யபாஶ்ரய:ப்ரஹ்மவித்யாமதிஷ்டாய தர்தும் ம்ருத்யு மவித்யயா 'இதி' என்கிற ப்ரதம ஸூத்ரபாஷ்யமநுஸந்தேயம்.

1.

2. ப்ரு-சு-ச-உஉ.

3 முண்ட. உ-உ-அ.

4. ஈ-ஶா-கக.

5. ப்ரு-சு-ச-உஉ

நநு-ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகில், 1 (நாந்ய꞉ பந்தா꞉) என்று பக்தியையொழிய வுபாயமில்லை யென்றத்தோடே விரோதியாதோ வென்னில்; ப்ரபத்தியும் ஜ்ஞாந விசேஷமாகையாலே விரோதியாது. ஸமருலவர்க்களுக்கு விகல்பங் கூடும்படி யென்னென்னில்; 2 (உபாயஸ்ஸுகரஸ்ஸோயம் து꞉ஷ்கரஞ்ச மதோமம) என்று - அதி யவஸாயகௌரவத்தாலே ஸமருவாகையாலே கூடும். ஸர்வாஞனும் பக்த்யங்கங்களான கர்மங்களில் ஶாவாஹேதுத்தாலும் வர்ணாஶ்ரமஹேதுத்தாலும் ஸமருலவ-பாய முண்டாயிருக்கச் செய்தே விகல்பங் கூடினாப்போலே, இங்கும் விகல்பங்கூடும். உபாயாந்தரநிஷேதமும் ஸமருலவர் விகல்பமும் அங்காங்கிபாவமும் விஷயபேதமும் அதிகாரிபேதந் துடக்கமானவற்றாலே வடிக்கும்.

† ஆக, *அகிலஹேயவநஜந்ம ஸ்வேதமஹங்காதி லீலனாய், விதிஶிவஶதமவப்ரமுக நிகிலதேவதா நிர்வாஹகனாய், முமுக்ஷூபாஸ்யனாய், மோக்ஷப்ரதனா யிருந்துள்ள நாராயணனுக்கு, [க-ப்ர] தேஹேந்த்ரியாதி விலக்ஷணரான ஸமஸ்தாத்மாக்களும் ஸர்வப்ரகார பரதந்த்ரர், [உ-ப்ர] அவர்களுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் ஸகலபாஹ்ய குத்ருஷ்டி த்ருஷ்டமோக்ஷ விலக்ஷணமான பரமாத்மகைங்கர்யம், [ரு-ப்ர] தத்ப்ரதிபந்தகீபூதாஜ்ஞாதி ஸஞ்சகஜநிதஸம்பந்நிக்ரஹ நிவர்ஹணோபாயம் (நிகிலஜந்துஜாதஶரண்ய ஸ்ரீமந்நாராயண சரணாரவிந்த ஶரணாகதி꞉) யென்கிற ஜ்ஞாநவிசேஷம் [ச-ப்ர] தத்த்வஜ்ஞாநமாவது.

ப்ராப்யஸாதந பரம்ப்ரஹ்மாதி யர்த்தபஞ்சகநிர்ணய꞉।
தத்த்வஶேகரநாமாயம் லோகாசார்யேண தர்ஶித꞉॥

—(உபாயஸ்வரூப நிர்ணயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்)—

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

தத்த்வஶேகரம் முற்றிற்று.

---

† ப்ரதமப்ரகரணந்துடங்கி இவ்வளவு மருளிச் செய்த வர்த்தங்களை யெல்லாம் தொகுத்தருளிச்செய்து நிகமித்தருளுகிறார்—ஆகேதி.

ராமாநுஜார்யதாஸேந தத்த்வஶேகரஸூஷணம்।
க்ருதம் பாலஸுபோதாய ஸதாம் ப்ரார்த்தநபூர்வகம்॥
யேதுவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த நிரூபண மஹாஶயா꞉।
தே ஸர்வே மபிகுர்வந்து தயாம் ஸர்வத்ர ஸர்வதா॥

தத்த்வஶேகரஸூஷணாவியடிப்பணி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉.

---

1. புருஷஸூக்தம். 2. லக்ஷ்மீதந்த்ரே.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉.

தநித்வய ரஹஸ்யம்.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே।
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம꞉॥

—(அவதாரிகை.)—

ஸகலவேதஶாஸ்த்ரங்களும் தாமஸராஜஸ ஸாத்விக புருஷர்களுக்கவ்வோ குணாநுகுணமாக புருஷார்த்தங்களை விதித்தது. எல்லார்க்குமொக்க அபிமதமான மோக்ஷந்தான் து꞉க்கநிவ்ருத்தியும் ஸுகப்ராப்தியுமிறே. இதுவிறே ப்ரியமாகிறது. இத்தை லபிக்குமுபாயத்தை ஹிதமென்கிறது.

இதில் தாமஸ புருஷர்கள் பரஹிம்ஸையை ஸாதநமாகக்கொண்டு அத்தாலே வரும் தநாதிகளை ப்ரியமான புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பார்கள். இதுக்கு வழி யிட்டுக்கொடுக்கும் வேதமும் ஶ்யேநவிதியென்கிற முகத்தாலே.

ராஜஸபுருஷர்கள் இஹலோக புருஷார்த்தமாக புத்ரபஶ்வந்நாதிகளையும், பரலோக புருஷார்த்தமாக ஸ்வர்காதி போகங்களையும் நினைத்திருப்பார்கள். இதுக்கு உபாயமாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதி முகங்களாலே வழியிட்டுக் கொடுக்கும் வேதமும்.

ஸாத்விக புருஷர்கள் அந்த ஜ்யோதிஷ்டோமாதிக்ரமந் தன்னையே மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாக அபிஸந்தியைப்பண்ணி ஃபலஸங்க கர்த்ருத்வத்யாக பூர்வகமாக பகவத் ஸமாராதந புத்தியிபண்ணி அத்தாலே க்ஷீணபாபராய் ஜ்ஞாநம்பிறந்து அநவரத பாவநாரூபையான பக்தி பக்வமாய் ஸாக்ஷாத்கார ஸமாநமாய்ச் செல்லாநிற்க அந்திமாவஸ்தையில் பகவத்விஷயமான அந்திம ஸ்ம்ருதி அநுவர்த்திக்குமாகில் பகவல்லாபமாயிருக்கும். அதுக்கு இப்படி செய்வானென்று வழியிட்டுக்கொடுக்கும் வேதமும்.

ஶுத்தஸாத்விக புருஷர்கள் நிர்ஹேதுக பகவத்ப்ரஸாத லப்த ஜ்ஞாநத்தாலே கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதையான பக்தி நிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸித்தரூபனான ஈஶ்வரனே உபாயமாய்அநந்ய கதிகளுமாய்,ஸ்வரக்ஷண ப்ராப்தியில்லாத நமக்கு உபாயமென்றத்யவஸித்திருந்து ஸாதகனான அவனைப்போலே கர்மவாஸனையாதல் அந்திமஸ்மிருதியாதல்வேண்டாதே ஈஶ்வரன் தலையிலே அந்திம ஸ்ம்ருதியை யேறிட்டு இஶ்ஶரீராவஸாநத்திலே திருவடி திருவநந்தாழ்வான் பிராட்டி துடக்கமானருடைய

ஸம்வத்ஸ்வ ஜநிதப்ரீதிகாரிதமான நித்யகைங்கர்யத்தை லபிப்பர்கள். இதுக்கு வேதங்களும் ருஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ததுபாய ஸ்வீகாரமான ப்ரபத்தியை ஸாதநமாக வாதரித்து அவனே உபாயமென்று நிஶ்சயித்தார்கள்.

எங்ஙனே யென்னில், ஶ்ருதி உபாஸந வாக்யத்திலே நின்று (ஸத்யம் தபோதமஶ் ஶமோதாநம்) இத்யாதிகளைச் சொல்லிற்று. [ஸத்ய]மாவது-ஸத்தஹிதமானது, [தபஸ்]ஸாவது-காயஶோஷணம், தமம்-விரக்தி,[ஶமம்] ஶாந்தி, [தாநம்] ஸத்துக்கள் விஷயமாகக் கொடுக்குமவை. இப்படிகளா லுபாஸிக்கு மிடத்தில் யமநியமாஸந ப்ராணாயாம ப்ரத்யா ஹாரதாரணாத்யாந ஸமாதிகளான அஷ்டாங்க யோகத்தையும் விதித்தது. இது தன்னை முவஹேதுத்தாலே ஶ்ரவணமநந நிதித்யாஸநதர்ஶந மித்யாதிகளையும் சொல்லக்கடவது. [ஶ்ரவண] மாவது. தத்த்வஹிதங்களை யுள்ளபடி கேட்கை, [மநநமா]வது அவ்வர்த்தத்தைவிஷயமாக மநநம்பண்ணுகை, நிதித்யாஸநமாவது-அவ்வர்த்தத்திலேநிஷ்டனுகை. த்ருவாநு ஸ்ம்ருதியாவது அவ்வர்த்தத்தில்அநவரதபாவநா[தர்ஶந ஸமாகாகார]மாவது-கண்டாப்போலே யிருக்கை. இப்படிகளாலே அநேகங்களை ஒன்றுக்கொன்று ஶ்ரேஷ்டமாகச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து மாநஸமென்கிற ஶப்தத்தாலே ஆத்மஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லிற்று. அதுக்குமேலான தர்ஶந ஸமாநாகாரமான சரமாவதியிலே வருந்திப்புகுந்தாலும் அவ்வளவிலே விரம்ஶமுண்டாகில் ஆதிபரதனைப்போல அநபதிக்குமத்தனை. இவ்வுபாயந்தான்த்ரைவர்ணிகாதிகாரமுமாய், அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் துஷ்கரமுமாயும், துர்லபமுமாயும், அஸாத்யமாயும், பலவாயும், விளம்பியமாயும், அத்தனைபலப்ரதாந ஶக்தி யில்லாமையாலும், ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயும், அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டுகையாலும், ப்ரத்யவாய பரிஹாரப்ரசுரமா யிருக்கையாலும் இவ்வருமைகளை யநுஸந்தித்து தளும்பினுர்க்கு (மாதாபித்ரு ஸஹஸ்ரேப்ய) என்கிற மாதாபிதாக்களிலும் ஆயிரம் மடங்கேற்றமாக முவங்கொடுக்கும் மாதாவாகையாலே வேதமும் உபநிஷத்பாகத்திலே ந்யாஸஶப்தத்தாலே ப்ரபத்தியை (ந்யாஸ இத்யாஹுர்மநீஷிணோ ப்ரஹ்மாணம்...ந்யாஸ இதிப்ரஹ்ம)என்று ந்யாஸஶப்தத்தாலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லிற்று. கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்களோபாதி ப்ரபத்தியும் அந்யதமமாகிறதோ வென்னுமபேக்ஷயிலே உத்க்ருஷ்டோபாயம் ப்ரபத்தி யென்னுமிடத்தை ந்யாஸஶப்தத்தாலே சொல்லிற்று.

ப்ரபத்தி பண்ணும் ப்ரயோகம் இருக்கும்படி யென்னென்னுமபேக்ஷயிலே (பதிம்விஶ்வஸ்ய) (ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மா

நம் யுஞ்ஜீத) என்று ப்ரபத்திபண்ணும் ப்ரயோகம் சொல்லிற்று. எங்ஙனே யென்னில், விஶ்வபதார்த்தங்களை யுடையவனா யிருக்கிற ப்ரஹ்மமுண்டு ஸர்வரக்ஷகன் அவன் திருவடிகளிலே (ஓமித்யாத்மாநம்) என்று உனக்குவாசகமான மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு[யுஞ்ஜீத] ஸமர்ப்பிப்பானென்று சொல்லி மஹிமாவாகையாவதென்னென்னுமபேக்ஷையிலே (நிரஞ்ஜநঃ பரமம் ஸாம்யமுபைதி) என்றும் (ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவபவதி) என்றும் (தத்பாவபாவமாபந்ந:) என்றும் (மம ஸாதர்ம்யமாகதா:) என்றும் (தம்மையே யொக்க வருள்செய்வர்) என்று மிப்படி யவனோடொத்த பரமஸாம்யாபத்தியாகிற பலத்தைச்சொல்லி, ப்ரபத்திக்கு அதிகாரிகளாரென்னு மபேக்ஷையிலே வதார்ஹனும் நின்ற நிலையிலே ஶரணம் புக்கால் ஶரண்யன் சேதநனாகி லிவன் குற்றம் கண்டுவிட்டுக்கொடானென்று ஶரணாகதியினுடையவைபவத்தை ஶ்ருதியிலே சொல்லிற்று.

எங்ஙனே யென்னில், (தேவாவை யஜ்ஞாத்ருத்ரமந்தராயந் ஸ ஆதித்யா நந்வாக்ராமத தே த்விதைவத்யாந் ப்ராபத்யந்த தாந் நப்ரதிப்ராயச்சந் தஸ்மாதபிவத்யம் ப்ரபந்நம் நப்ரதிப்ரயச்சந்தி) என்று 'தேவர்களுடைய யாகத்திலே ருத்ரன் தனக்கு ஹவிர்பாகமுண்டென்னுவர இவனுக்கு அவர்கள் ஹவிர்பாகம் கொடோ'மென்ன 'நீங்கள் வத்யரெ'ன்று அவர்களைச்சொல்லித்துடர்ந்தான், அவர்களும் த்விதைவத்யரென்கிற அஶ்விநிகள் பாடேபோய் ஶரணம்புக அவர்களும், எங்கள்பக்கலிலே ப்ரபந்நரான விவர்களை விட்டுக்கொடோம், என்றுருத்ரனோடேயும் அலைந்துநோக்கினார்கள். (தேவாவை த்வஷ்டாரமஜிவாம்ஸந் ஸபத்நீப்ராபத்யத, தந்நப்ரதிப்ராயச்சந், தஸ்மாதபிவத்யம் ப்ரபந்நம் நப்ரதிப்ரயச்சந்தி, என்று தேவர்கள் யாகம் பண்ணுகிறவளவிலே தேவதச்சன் தனக்கு ஹவிர்பாக முண்டென்றுவர அவனுக்கு ஹவிர்பாகம் கொடோமென்று அவர்களெல்லாருமாகத் துரத்தினார்கள். அவனந்த தேவபத்நிகள் பக்கலிலேபோய் ஶரணம்புக்கான், இவன் வத்யன் விட்டுத்தரவேணுமென்ன (தஸ்மாதபிவத்யம் ப்ரபந்நம் நப்ரதிப்ரயச்சந்தி) என்று எங்கள்பக்கலிலே ப்ரபத்தி பண்ணின இவனை விட்டுத்தாரோமென்று அவர்களோடேயு மலைந்து நோக்கினார்கள்' என்னு மிவ்வர்த்தம் ஶ்ருதிஸித்தமாகையாலே வத்யனும் ப்ரபத்த்யதிகாரியென்னுமிடம் சொல்லிற்று.

ப்ரபத்திபண்ணுகைக்கு, ஶரண்யராரென்று மபேக்ஷையிலே ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்திலே(யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்) என்று ப்ரஸித்தனான ப்ரஹ்மாவை யாவனொருவன் முன்புண்டாக்கினான் ஸர்வர்க்கும் ஶரண்யனவனே யென்னுமிடம்சொல்லிற்று. சதுர்

தஶபுவநஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகனும் இவனாலே ஸ்ருஜ்யனாகையா லே யிவனையொழிந்தார்க்கு ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வங்களுண்டாகை யாலே அவர்களில் ஶரண்யராக வல்லாரில்லை என்னுமிடம் சொல்லிற்று. [யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை] யாவனொருவனந்த ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதங்களைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; இத்தால் ருசிஜநகனுமிவனே யென்கிறது. ஜ்ஞாநப்ரதனாகையாலே ருசிஜநகனென்னத் தட்டில்லையே. வேதசக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்து ஸ்ருஷ்டிப்பித்தானென்கையாலும், இவர்களுக்கு ஸம்ஹர்த்தாவாகையாலும், இவர்கள் ஸம்ஹார்யராகையாலும், இவர்கள் பண்ணுமவாந்தரஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு அந்தராத்மதயா நின்றுபண்ணுகையாலும், இவர்களவனுக்கு ஶரீரபூதராகையாலும், இவர்கள் அவனுக்கு ஶேஷமாகையாலும், அவன் ஶுத்தஸத்த்வமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையனாகையாலும், இவர்கள் குணத்ரயோபேதமாகப்ராக்ருத ஶரீரத்தையுடையராகையாலும், அவன் ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாண குணங்களை யுடையனாகையாலும், இவர்கள் ஹேயகுண விஶிஷ்டராகையாலும், அவன் புண்டரீகாக்ஷனாகையாலும், இவர்கள் விரூபாக்ஷராகையாலும், அவன் ஶ்ரிய:பதியாகையாலும், இவர்கள் நிஶ்ஶ்ரீகராகையாலும், அவன் உபநிஷத்வேத்யனாகையாலும், இவர்கள் ஆகமோக்த வைபவராகையாலும், அவன் உபயவிபூதி நாயகனாகையாலும், இவர்கள் அண்டாந்தர்வர்த்திகளாகையாலும், அவன் மோக்ஷப்ரதனாகையாலும், இவர்கள், ஸம்ஸாரவர்த்தகராகையாலும், ஶிவஶம்ஸிவாதிகளாலே சொல்லுகிற பரத்வமும் குணயோகத்தாலும் ப்ரகாரவாசிஶப்தங்கள் ப்ரகாரிபர்யந்தமாகக் கண்டபடியாலே ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தாத்மாக்களும் இவனுக்கு ரக்ஷ்யம், ஶ்ரிய:பதியாய் புருஷோத்தமனான நாராயணனே ஸர்வரக்ஷகன் அவனே ஶரண்யனென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று.

இனி ஶரண்யன் பக்கலிலே யிறே ஶரணம் புகவடுப்பது. ஆகையாலே வேதாத்மா ஶரணம் புகுகிறான். [தம் ஹ தேவமாத்மபுத்திப்ரகாஶம்] தானே உபாயமென்கிற வ்யவஸாயமான புத்திப்ரஸாதத்தை யெனக்குப் பண்ணித்தந்தானென்கையாலே வ்யவஸாயப்ரதனுமவனென்னுமிடம் சொல்லிற்று. [முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே] என்று ப்ராப்யருசி யுடையவன் அதிகாரியென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக மோக்ஷார்த்தியான நான் ஶரணம்புகுகிறேனென்றான்.

ஆக இத்தால் மோக்ஷோபாயம்ப்ரபதந மென்னுமிடத்தையும் ப்ரபத்திக்கதிகாரிமுமுக்ஷு வென்னுமிடத்தையும் சொல்லிற்று.

இப்படி ஶ்ருதி விஹிதமான ப்ரபதநத்தை யிவ்வுபநிஷத்தையடியொற்றி உபப்ரும்ஹணம் பண்ணின ருஷிகளும் மஹாபாரத ராமாயணாதிகளிலே நின்றும் வெளியிட்டார்கள்.

எங்ஙனே யென்னில் (கோந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந் கஸ் ச வீர்யவாந் - யர்மஜ்ஞ:) என்று மூன்று குணத்தினுடைய விவரணம் ஸ்ரீராமாயணம். [குணவாந்] என்கிறது ஸீலகுணத்தை. [வீர்யவாந்]என்கிறது அந்த ஸீலம் கண்டொதுங்கினவர்களுடைய விரோயி வர்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து அவர்களைக் காற்றாட்ட வல்லனுகிறது. [யர்மஜ்ஞ:] என்று ஸம்ஸாரிகளுடைய ஊர்மதியைக்கண்டு இவத்துக்கு நம்மை யொழிய புகலில்லை இனி நம்மாலே நம்மைப்பெறு மத்தனையென்று ஸரணாகதி யர்மமே பரம யர்மமென்றிருப்பரென்கிறது. [ஸீலவத்தை] யாகிறது - அபிஷேக விவிநம் பிறந்ததென்று வெருப் பன்றியே (வநவாஸோ மஹோதய:) என்று காடேறப் புறப்பட்டுப்போவது; (ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி) என்று ரிஷிகள் பக்கலிலே சென்று தாழ நிற்பது, (கிங்கரௌ ஸமுபஸ்யிதௌ) என்பது, ஜந்மவ்ருத்தங்களில் குறைய நிற்கிறவர்களை (உகந்த தோழநீ) என்பது, இப்படிகளாலே ஸீலவத்தையை மூதலித்தது. மாரீச ஸுபாஹுக்கள் வயம்தொடக்கமாக ராவண வயபர்யந்தமாக நடுவுண்டானப் ப்ரதிகூல நிரஸநத்தாலே வீர்யவத்தையை மூதலித்தது. காக விபீஷணுதிகளை ஸ்வீகரிக்கையாலே யர்மஜ்ஞதையை மூதலித்தது.

எங்கே கண்டோமென்றில், ஸர்வலோகஜநநியான பிராட்டி திறத்திலே காகம் அபராயம்பண்ணுகையாலே பரமக்ருபாளுவான பெருமாள் திருவுள்ளத்தாலும் இவன் வய்யனென்று ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட (ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஸரண்யஸ் ஸரணாகதம் - வயார்ஹமபி காகுத்ஸ்ய: க்ருபயாபர்யபாலயத்ஸ || ஸபித்ராசபரித்யக்தஸ்ஸுரைஸ் ச ஸமஹர்ஷிபி:-த்ரீந்லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஸரணம்கத:) என்கிறபடியே புறம்புபுகலற்று வந்துவிழுந்தவித்தை ஸரணாகதியாக்கி ரக்ஷித்து விட்டான். ஸரண்யனென்கையாலே காகவிஷயமான ஸ்வீகாரம் கண்டோம்.

(ப்ரதீயதாம் தாஸரயாய மைதிலீ) என்று பெருமாளையும் அவருடைமையும் சேர்த்திருக்க விசையா யென்று ராவணனுக்கு ஹிதம்சொல்லக் கேளாதே (த்வாந்துயிக்குலபாம்ஸநம்) என்று பரிஹவித்துப் புறப்படவிட (பரித்யக்தா மயா லங்கா) என்று விட்டுப் புறப்படுகிறபோது ஒரு தலை நெருப்புப் பட்டுப்பற்றி வேவ புறப்படுவாரைப் போலே அங்கடி கொதித்து புறப்பட்டு (ராவணோநாமதுர்வ்ருத்த:) என்றுதந்நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு (ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித: - த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ் ச தாராம்ஸ் ச ராகவம் ஸரணங்கத:) என்று ஸரணம் புகுந்தவனை முதலிகள், இவன் ஜந்மவ்ருத்தங்கள் இருந்த படியாலும், வந்தவாவு இருந்தபடியாலும், இவனுடையநினைவு இருந்தபடியாலும், வந்தகால மிருந்தபடியாலும், ஸரணாகதனுடைய வார்

த்தை ஜீவிக்கும் கோஷ்டியென்று அதிலே கலந்து நலியலாமென்று வந்து ஶரணம் புகுந்த படியாலும், கனத்த மதிப்பரோடே வரித்தலாட தட்டுப்படுமென்று பார்த்து தன்னவயவங்களோபாதி விரகறிந்து தப்பலாம்படி நாலுபேரைக் கொண்டுவந்த படியாலும், ராவணன் தம்பியாய் அவன் சோத்தையுண்டு அவனாபத்காலத்திலே விட்டுப் போரஸம்பவமில்லாமையாலும், இவன் நம்முயிர் நிலையிலே நலியவந்தானென்று நிஶ்சயித்து (வத்யதாம்) என்றுகொண்டு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவனைக் கைக்கொள்ள வொட்டோம்' என்று நிற்க, 'நீரிவனை விடுகைக்குறுப்பாக யாதொரு அநுபபத்தி சொன்னீர் அவை நமக்கு ஸ்வீகரிக்கைக்குடலாமித்தனை, அவன் வத்யனே யாகிலும் மித்ரபாவமுடையவனாய் வந்தவனை (நத்யஜேயம்) என்று அவனை விடில் நமக்கு ஸத்பாவ மில்லை' என்று ப்ரக்ருதியிருந்த படியைச்சொல்லி, (ஆர்தோவா யதிவா த்ருப்த: பரேஷாம் ஶரணங்கத:) என்கிறபடியே ஆர்த்தனாய் வரவுமாம் செருக்கனாய் வரவுமாம் நம்பக்கலிலே ஶரணம் புகுந்தவனை (அரி: ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா) ப்ராணனையழிய மாறி ரக்ஷிப்பன், (ப்ராணாநபி) என்றாய் விட்டது. ஶரணாகதனுக்கும் தம்மையழிய மாறிரக்ஷிக்குமது தன்னேற்றம். செய்ததாகப் போந்திராமையாலெ (ஸக்ர்மநா) என்று ப்ராணனையழிய மாறிரக்ஷிப்பன். (ப்ராணாநபி) என்றாய் விட்டது. ஶரணாகதனுக்கும் தம்மையழிய மாறிரக்ஷிக்குமது தன்னேற்றம். செய்ததாகப் போந்திராமையாலே (ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே - அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம) என்று ப்ரக்ருத்யநுரூபமான ப்ரதிஜ்ஞையைப் பண்ணி, (கண்டோர்வசந முத்தமம்) என்று கண்டுபாவியாநத்தைச் சொல்லி, (பத்தாஞ்ஜலிபுடம் தீநம் யாசந்தம் ஶரணாகதம்) இவைதானெவை யென்னில் [பத்தாஞ்ஜலிபுடம்] என்றது காயிகமான ப்ரபத்தி, [தீந] மென்றது மாநஸமான ப்ரபத்தி, [யாசந்தம்] என்றது வாசிகமான ப்ரபத்தி; [ஶரணாகதம்] கீழே இவை மூன்றையும் சொல்லி வைத்து [ஶரணாகதம்] என்கையாலே (தே வயம் பவதா ரக்ஷ்யா பவத்விஷயவாஸிந:) என்றுகந்தருளின தேஶங்களிலே அபிமானித்த வெல்லைக்குள்ளே கிடந்துவிடுகையும் ஶரணாகதி, அவைத்திலெ யொன்றுண்டாகிலும் விடேனென்ற விடத்திலும் மஹாராஜர் தெளியாமையாலே, இவருடைய ப்ரக்ருத்யநுகுணமாக இவரைத் தெளிவிப்போமென்று பார்த்தருளிபண்டு கலங்கினவிடத்தில் நம்முடைய ஶக்தியைக்கண்டு தெளிந்தார். அத்தை புரஸ்கரிக்கவே தெளிவரென்று பார்த்து (பிஶாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாஞ் சைவ ராக்ஷஸாந்) என்றித்யாதிப்படியே யெதிரிகளடைய ஒரு கலத்திலே யுண்டு வொருமுகம் செய்துவந்தாலும் (அங்குல்யக்ரேண தாந்ஹந்யாம்) நஞ்சிறுவிரலிலே கடேஶத்துக்குமிரை போரார்கள்

காணுமென்று தம்முடைய பலத்தைச் சொல்லவே ராமஹார்தீயத்தாலே மஹாராஜர் தெளிந்துவந்து விபீஷணன் நம்மிலும் பரிவனாய்வந்தான், பெருமாள்கடுகக் கைக்கொண்டருளும்படி விண்ணப்பம் செய்வோமென்று பெருமாள்பாடே வந்து கடுகக் கைக்கொண்டருளீரென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாமவன் வந்தபோதே கைக்கொண்டோம், உம்முடைய அநுமதிபார்த்திருந்தோ மித்தனை காணும். [ஆநயைநம்] அவன்நிற்கிற நிலைகண்டா லெனக்காறியிருக்கலா யிருந்ததோ கடுகக்கொண்டு புகுரீரென்ன, மஹாராஜரும் பரிகரமும் பஹிரங்கமென்னும்படி ராமபரிஷத்தில் இவனை அந்தரங்கனென்னும்படி கைக்கொண்டு (செல்வ விபீடணற்கு வேறாக நல்லானை) என்கிறபடியே அபிஷிக்தனுக்கி ரக்ஷித்தானென்கையாலே ஶரண்யனுடைய ப்ரபாவமும் ஶரணாகதனுடைய ப்ரபாவமும் சொல்லிற்று.

இப்ப்ரகரணந்தன்னில் சொல்லிற்றாயிற்ற தாத்பர்ய மென்னென்னில், ப்ரஹஸ்தாதிகளினுடைய வாக்யங்களிலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளோடு ஸஹவாஸம் பண்ணலாகாதென்னுமிடஞ் சொல்லி, தன்னை நலிய நினைத்தவனுக்குங்கூட ஹிதஞ்சொன்ன ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் படியாலே ஸத்துக்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணவேணுமென்னு மிடஞ் சொல்லி, இவன் சொன்ன ஹிதங்கேளாத ராவணன்படியாலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு ஹிதஞ் சொல்லலாகா தென்னுமிடஞ்சொல்லி, (யத்ரராம:) என்று பெருமாளிருந்தவிடத்தே வருகையாலே பகவத்ஸந்நிதியுள்ள தேஶமே ப்ராப்ய மென்னுமிடஞ் சொல்லி, (பரித்யக்தா மயா லங்கா) என்று விட்டுப்போந்தபடியாலே பகவதநுபவத்துக்கு விரோதமான தேஶம் த்யாஜ்யமென்னு மிடம் சொல்லி, இருந்தபடி யெழுந்திருந்து வருகையாலே அதிகாரத்துக்கு புரஶ்சரணாதிகளில்லை யென்னுமிடஞ்சொல்லி, ஶரணாகதனை (வத்யதா) மென்கை பகவத் விஷயத்தில்பரிவரிருக்கும்படிசொல்லி, (வத்யதா) மென்றவர் தம்மை அநுவர்த்தித்துப் புகுருகையாலே ததீயரை புருஷகாரமாகக் கொண்டே பற்றவேணுமென்னு மிடஞ்சொல்லி, மஹாராஜரை இசைவித்துக்கொள்ளுகையாலே அவனும் ததீயரை புருஷகாரமாகக் கொண்டல்லது கைக்கொள்ளானென்னுமிடஞ் சொல்லி, (ராவணோநாம துர்வ்ருத்த:) என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகையாலே ஶரணம்புகுவார் தந்தாமுடைய நிக்ருஷ்டதையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஶரணம் புகவேணுமென்னுமிடஞ்சொல்லி, ஆக இப்படிகளாலே அதிகாரிக்கு வரும் விஶேஷணங்கள் சொல்லிற்று.

ப்ரபத்திபண்ணினார் விஷயத்தில் தாம் செய்யும் திறங்க ளறிந்திருக்கையாலே (ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கத:) (ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி) என்று தமக்கொரு ஆபத்துவந்தாலும் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுமித்தனை. ஶரணாகதனும் தனக்கு பலித்ததென்ன (ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா ஶர

ணமஹந்துமர்ஹதி) என்று ஶரண்யனுக்குபதேஶிப்பது மித்ரையே. ராவணனைப்போலன்றிக்கே (ப்ரக்ருத்யாயர்மஶீலஸ்து) என்று யர்ம ஶீலராகையாலே அலச்சாயல் பட்டிருந்தது. ஶரணாகதிகொண்டுகந்த கடலுக்கு ஒரு குளப்படியன்றோ விக்கடலென்னுக் கடலின் காலிலே விழுந்து ஶரணம் புகுவரிவர், அந்த நோயாசை யிறேயிது. ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே முடித்து ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ரயத்தை யாசைப்பட்டு (பிதரம்ரோசயாமாஸ) என்று வந்து பிறந்தான். அங்கே முடியவைக்கப் பார்த்தார்கள். கைகேயீவரவ்யாஜத்தாலே அத்தைத் தப்பினன். (ஆவாஸந்த்வஹமிச்஛ாமி) என்று ரிஷிகளுக்கு பரதந்த்ரராக வாசைப்பட்டான்.

அவர்களே (ந்யாயவ்ருத்தாயயாந்யாயம் பூஜயாமாஸ—ரீஶ்வரம்) என்று ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வெளியிடத் தொடங்கினர்கள். அவர்களைவிட்டு அறிவிலாக்குரங்கின் காலைப்பிடிப்போமென்று பார்த்தான். அவன் (தாஸோஸ்மி) என்று எதிரே காலைப்பிடித்தான். அத்தைவிட்டுக் கடலொரு தேவதை, நம்மைகும்பிடு கொள்ளுமென்று பார்த்து அதின் காலைப்பிடித்தான். அவன் சதிரனன்றோ, 'வந்து முகங்காட்டினல் ஶரண்யராவுதோ' மென்று முகங்காட்டானே. இவர்க்கு பழைய ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலையெடா. கொண்டுவா தக்கானை யென்பரோ. நாம் ஶரண்யராய் அவன் நியாம்யனுய்வந்தால் அவன் தன்ஸ்வரூபம் நஶிக்கும். தொடுத்த அம்புக்கிலக்கானேமாகில் ரூபநாஶமிறே யுள்ளதென்று முகங்காட்டுமே முகங்காட்டுந் தனைபோதுமிறே ஸ்வாதந்த்ர்ய முள்ளது. வந்து முகம்காட்டினல் முன்புத்தை அபராயத்தை யறியானே. கோழைகளைப்போலே, உனக்கன்றுகாண் இவ்வம்புக்கிலக்காக வுன்னெதிரிகளை காட்டென்று மித்தனையிறே இதுவிறே ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸங்க்ஷேபப்ரபத்தி விஷயமாக நின்றநிலை.

மஹாபாரதத்தாலும் ஆபந்நரானுர்க்கு வஸிஷ்டாதிகளுபதேஶிப்பது ப்ரபத்தியை.

எங்ஙனேயென்னில், (ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் பிதா மாதாச மாதவ:-தச்சமேவமேநம்ஶரணம் ஶரண்யம் புருஷர்ஷபா:) என்று விதிக்க, அநுஷ்டாநவேளையிலே (த்ரௌபதீ யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஶ்சக்ருர் ஜநார்தநம்) என்று நமஸ்ஸ—ஶரணபர்யாயமாகையாலே ப்ரயோகித்தார்கள்.

த்ரௌபதீயும் அந்த பெரியஸபையிலே துஶ்ஶாஸநனென்பானொரு முரட்டுப்பயல் வாசாமகோசரமான பெரிய பரிபவத்தைப் பண்ண, யர்மம் ஜயிக்கிறது என்றிருந்த பர்த்தாக்கள் ஐவரும், யர்மமில்லை யென்றிருந்த நூறுவரும், யர்மாயர்மவிவேகம் பண்ணமாட்டாத த்ரோணபீஷ்மாதிகளும், இப்படி நிர்லஜ்ஜரான ஸபையிலே ப்ர

பத்தியை வெளியிடப்பிறந்த ஹாநி யவதி யாகையாலே லஜ்ஜையுடைய வனை நினைத்து [ஶங்வசக்ரமஉாபாணே] என்கையில் வளையோபாதி யோயுன்கையில் ஆயுயமும் என்பரிஹவத்தைப் போக்குதல், உன் கையில் திருவாழியைப்போக்குதல், ஶெய்யவேணும். த்யாமக்கொடி கட்டிக்கிடக்க புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலே திருவாழியேந்தியிருக்க நான் பரிஹவப்படுவதே ? * எப்பொழுதும் கைகழலாநேமியான் நம் மேல்வினை கடிவானிறே. [ஃ வாரகாநிலய] இப்போது முதலியார் வர்த்திக்கிறது ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேயோ. [அச்யுத] பற்றினாரைக் கைவிடோமென்றது பண்டோ, இன்றன்றோ. [மோவிந்உ] மோவிந்உாஹிஷேகம் பண்ணிற்று தளர்ந்தாரை நோக்குகைக்கன்றோ, கடலிலே வர்ஷித்தாப்போலே நித்யஸூரிகளை ரக்ஷிக்கவோ. [புண்டரீகாக்ஷ] இக்கண்படைத்தது ஆர்தரக்ஷணம் பண்ணவன்றோ, உஃஶ் ஶாஸநாதிகளை யிடுவித்து பரிஹவிக்கைக்கோ. [ரக்ஷமாம் ஶரணாமதாம்] என்கைவிட்டேனென்று ப்ரபத்தியைப் பண்ணினாள்.

(மோவிந்தேதி யதாக்ரந்உத் க்ருஷ்ணாம ாஉஉரவாஸிநம்-ருணம் ப்ரவ்ருஃ யமிவ மேஹ்ருஉயாந்நாபஸர்பதி) என்று ஶரண்யப்ரஹாவ முஞ் சொல்லிற்றிறே.

(அய பாதகபீதஸ்த்வம் ஸர்வஹாவேந ஹாரத-விமுக்தாந்ய ஸமாரம்ஹோ நாராயணபரோஹவ) என்று யர்மபுத்ரனுக்கு யர்மஉேவதை ஸர்வஹரந்யாஸத்தைப்பண்ணி யிராயென்றானிறே. [தஸ்மாத்வம் லோகஹர்தாரம் விஷ்ணும் ஜிஷ்ணும் ஶ்ரியஃபதிம்-மோவிந்உம்மோபதிம் உேவம் ஸததம் ஶரணம்வ்ரஜ) (தமாநந்உ மஜம்விஷ்ணு மச்யுதம் புருஷோத்தமம் - ஹக்திப்ரியம் ஸுரஶ்ரேஷ்டம் ஹக்த்யாத்வம் ஶரணம்வ்ரஜ) என்றும் (லோஹநந் தேஉேவஉேவேஶ நார்ச்சநாஉௌ ஸ்துதௌநச-ஸாமர்த்யம் யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்திஃப்ரஸீஉமே) என்றும்; †

ஸ்ரீஶாண்டில்ய ஹமவானும், ஸம்ஸாரிகளுடைய உுர்மதியையும் ஹமவல்லாஹத்தில் ஶீர்மையையு மநுஸந்யித்து தான் க்ருபாளுவாகையாலே (வ்ருயைவ ஹவதோ யாதா ஹூயஸீ ஜந்மஸந்ததிஃ- தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய ஶரணம்வ்ரஜ) கெடுவிகாள் ஸம்ஸாரபாந்யராய் ஜநித்துப்போருகிற நீங்கள் ஒரு ஜந்மத்தை பூவுக்கிட்டோம் போலவன்று ஒரு ப்ரபத்தியைபண்ணிபிழைக்கவல்லிகோளே என்று தன் ஶெல்லாமையாலே ஶொன்னானிறே.

க்ருஷ்ணனும் (மாமேவயேப்ரபஃ யந்தே மாயாமேதாம்தரந்திதே) என்று நான் கர்மாநுமுணமாக பிணைத்தஸம்ஸாரஉுரிதம் ஒருவராலும் விடுத்துக்கொள்ளவொண்ணாது, என்னையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு நானே போக்கிக்கொடுப்பேனென்றும், (மாமேகம் ஶர

† க்ரந்த மநந்தவிதமாயிருக்கிறது. கோஶாந்தரங்களில் காண்க.

ணம்வ்ரஜ) என்று தூஷித்தலையிலே ப்ரபத்தியை பலவிடங்களிலும் விதி த்துப் போருகையாலும் இம்மஹாபாரதத்துக்கு மிதுவே தாத்பர்யம்.

ஜிதந்தையிலும் ஸ்ரீவேதவிப்பவாஸிகள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய புறப்பாட்டிலே கண்ணழுக்குத்தோற்று (ஜிதந்தேபுண்டரீகாக்ஷ நமஸ்தேவிஸ்வபாவந) என்பது (ஸர்வதாசரணத்வந்த்வம் வ்ரஜாமி ஸரணம்பரம்) (நகாமகலுஷஞ்சித்தம்) என்பது (தவசரணத்வந்த்வம் வ்ரஜாமி) என்பதாய் அடிதோறு மடிதோறும் ப்ரபத்தி பண்ணு வர்கள்.

இப்ப்ரபத்திதன்னை (அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயோऽகிஞ்சநோऽகதி: - த்வமேவோபாயபூதோமே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி:-ஸரணாகதி ரித்யுக்தா ஸா தேவேऽஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்.) என்று ருத்ரன் அதிகாரி ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரபத்தி லக்ஷணத்தையுஞ்சொல்லி, இத்தை ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே ப்ரயோகிப்பானென்று சொன்னானிறே.

(அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகம் - ததேகோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்திஸ் ஸரணாகதி:) என்றிவ்விரண்டு ஸ்லோகமும் ப்ரபத்தியினுடைய லக்ஷணவாக்யம்.

(ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் - ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணந்ததா - ஆத்மநிக்ஷேபகார்பண்யே ஷட்விதாஸரணாகதி:) என்று இது ப்ரபத்திக்கு அங்கம். ப்ரபந்நனை பின்பு பிறக்கும் ஸம்பாவிதஸ்வபாவங்கள் என்று சொல்லிற்று.

ஸ்ருதியும் இத்தை உபப்ரும்ஹணம் பண்ணின ரிஷிகளுமித்தை ஆதரித்து, அவர்கள் ஆதரிக்குமளவன்றிக்கே (தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதாஸ்ச) என்று ஆப்தபரிக்ரஹமே ப்ரபலப்ரமாணம், வேதம், இவர்கள் பரிக்ரஹத்துக்கு ஸங்கோசித்துப்போமித்தனை யென்கையாலே இதுக்கு ஆப்த பரிக்ரஹம் ப்ரபலம்.

எங்ஙனேயென்னில்,-தர்மபுத்ரன் (ஸ்ருத்வா தர்மாநஸேஷேண பாவநாநிச ஸர்வஸ:) என்று புருஷார்த்தஸாதநங்களையும் மற்றும் பரமபாவநமானவற்றையும் ஸ்ரீபீஷ்மரோடே அதிகரித்து (புநரேவாப்யபாஷத) என்று திரியிட்டுக்கேட்டான். கீழ் ஸர்வத்தையு மதிகரித்தானுகில் திரியிட்டுக்கேட்டதுக்குக் கருத்தென்னென்றில், நான் ஸாஸ்த்ர ஸம்பஜ்ஞாநத்தாலே அதிகரித்தது புருஷார்த்தமாகமாட்டாதென்று (கோ தர்மஸ்ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத:) என்று கீழ்ச் சொன்ன தர்மங்களெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு உனக்கபிமதமாக நிர்ணயித்திருக்க வேணுமேதென்ன (ஏஷமேஸர்வதர்மாணாம் தர்மோऽதிகதமோ மத:) என்று தர்மங்களில் வைத்துக்கொண்டு அதிகமாக நினைத்திருக்கு மர்த்தமிதுவேகாணென்று சொன்னான்.

அசலேயான ஸக்தியாலே ஆஶ்ரயிக்கப்பாராயென்று உபதேஶிக்கையாலே ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதமே ப்ரபலப்ரமாணம்.

ஸ்வஶக்தியால் பிறந்த ஜ்ஞாநமின்றிக்கே நிர்ஹேதுக ஸமவத்ப்ரஸாதலப்தஜ்ஞாநமுடையராய் நமக்கு பரமாசார்யர்களான ஆழ்வார்களும் ஸம்ஸாரஸயவீதராய் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுவது, ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலே ப்ரபத்தியை பண்ணுவதாகா நிற்பர்கள்.

ஏங்ஙனே யென்னில் (நெறிவாசல்தானேயாய் நின்றானை) என்றும் (மாலடியே கைதொழுவான்) என்றும் (அம்பரமொன்றில்லையடை) என்றும் (தன்னிலங்கைவைத்தான்சரண்) என்றும் பொய்கையாழ்வார், (பனிமலராளங்கவலங் கொண்டானடி - பைங்கமலமேந்திப் பணிந்தேன்) என்றும் (அவரிவரென்றில்லை யரவணையான்பாத மெவர்வணங்கி) என்றும் (அன்றிடரடுக்கவாழி யான்பா;ம் பணிந்தன்றே) என்றும் பூதத்தார், (அரணும் நமக்கென்று மாழிவலவன்) என்றும் (சக்கரத்தான் தாள்முதலே நங்கட்குச்சார்வு) என்றும் பேயார், (பழகியான் தாளே பணிமின்) என்றும் (அடைக்கலம் புகுந்த வென்னை அஞ்சலன்ன வேண்டுமே) யென்றும் திருமழிசைப்பிரான், (திருப்பொலிந்த சேவடியென் சென்னியின் மேல்பொறித்தால்) என்றும் (உன்னருள் புரிந்திருந்து) என்றும் பெரியாழ்வார், (நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்) என்றும் (வேங்கடத்துச் செங்கண்மால் சேவடிக்கீழடி வீழ்ச்சி விண்ணப்பம்) என்றும் நாச்சியார், (திருக்கமலபாதம் வந்து) என்று திருப்பாணாழ்வார், (கற்றினம்மேய்த்தவெந்தை கழலிணைபணிமின்) என்றும் (சிலையினா லிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனாவான்) என்றும் (உன்கடைத்தலை யிருந்துவாழும் சோம்பரையுகத்தி) என்றும் ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், (உன்சரணல்லால் சரணில்லை) என்றும் (உன்பற்றல்லால் பற்றில்லை) என்றும் (உன்னிணையடியே யடையலல்லால்) என்றும் (மற்றாரும்பற்றிலே னென்றவனைத் தாள் நயந்த கொற்றவேற்றானை) என்றும் பெருமாள், (நலம்புரிந்திறைஞ்சும் திருவடியடைந்தேன்) என்றும் (நாயேன் வந்தடைந்தேன்) என்றும் (ஆற்றேன் வந்தடைந்தேன்) என்றும் (உலகமளந்தபொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்) என்றும் (கண்ணனே களைகணீயே) என்றும் (நின்னடியிணை பணிவன் வருமிடரகல மாற்றோ வினையே) என்றும் திருமங்கையாழ்வார், (அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா) என்றும் (புகலொன்றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே) என்றும் (நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு) என்றும் (முகில்வண்ணனடியை யடைந்தருள் சூடியுய்ந்தவன்) என்றும் (கழல்களவையே சரணாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்) என்றும் (ஆறெனக்கு நின்பாதமே ஶரணாகத் தந்தொழிந்தாய்) என்றும் (உன்னாலல்லால் யாவராலு மொன்றுங் குறைவேண்டேன்) என்றும்

(ஆத்தன்றாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே) என்றும் (ஆவிக்கோர்பற்றுக் கொம்பு நின்னலா லறிகின்றிலேன்) என்றும் நம்மாழ்வார், (மேவினே னவன் பொன்னடி) என்றும் (அன்பன் றன்னையடைந்தவர்கட்கெல்லா மன்பன்) என்றும் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

ஆக இவ்வாழ்வார்களைப் பின்சென்ற ஆளவந்தாரும் (நயர்மநிஷ்டோஸ்மி... அகிஞ்சநோநந்யகதி:) (தவசரணயோ:) என்றும், (அஶரண்யஶரண்யா மநந்ய ஶரணஶ் ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே) (லோகவிக்ராந்த சரணௌ ஶரணந்தே உவ்ரஜம் விபோ) என்றும் எம்பெருமானாரும்.

ஆக இப்படி வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும், (லோகே ஸத்த்வம் பரோதர்ம:) என்றும் (ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:) என்றும் (க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்) என்றும் விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான நிரதிஶய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்கைக்கு இதுவல்லது வித்யோபாயமில்லை; ஆதலாலிப்படி ப்ராமாணிகனான சேதநனுக்கு ப்ரபத்தியைப் பற்றவடுக்குமென்றறுதியிட்டார்கள்.

நம்மாசார்யர்களுக்கிங்ஙனேயிருப்பதொரு நிர்வந்த முண்டு.

லோகயாத்ரையில் பரிமாற்றங்களடைய வேதயாத்ரையிலேசேர்த்து அநுஸந்திப்பதொன்றுண்டு.

அதெங்ஙனேயென்னில், பாதிரிக்குடியிலே, பட்டர் ஒரு வேடனகத்திலே வர்ஷத்துக்கொதுங்கி யெழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தே வேடனைப்பார்த்து இவ்விடங்களிலே விஶேஷமென்னென்று கேட்டருள, 'இங்கே புதுமாக ஒரு விஶேஷங் கண்டேன், காட்டில் ஒரு ம்ருகம் பிடிக்கப் போனேன், அங்கே முயல்குட்டியைப் பிடித்துக் கூட்டிலே விட்டேன், இதினுடைய தாய் பலகாலம் துடர்ந்துவர அத்தைப் பின்பாய் ந்து வுள்வாஶலளவும் வந்துபுகுறப் புக்கவாறே முன்னேவந்து தண்டனிட்டுக்கிடந்தது. பின்னை யித்தை விட்டேனென்று இவ்விஶேஷத்தை விண்ணப்பம் செய்தான். இத்தைக்கேட்டு பட்டரும் வித்யராயருளிச்செய்கிறார்—(மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ) என்கிற ஜ்ஞாநம் முயலுக்கில்லை; (அரி:ப்ராணம் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:) என்கிற ஜ்ஞாநம் வேடனுக்கில்லை; இவையன்றிக்கே இருக்க வாதுகனயிருக்கிற விவனிதுசெய்யக்கடவனானால், பரமசேதனனானவன் பக்கலிலே ப்ரபத்தியை உபயோகித்தால் யென்னாகக் கடவனோ வென்று வித்யரானார்.

தானும் தன்னுடைய ஸ்த்ரீயுமாக ஒரு காட்டிலேயிருக்க நாம் சென்று புக்கவாறே துணுக்கென் றெழுந்திருந்து பஹுமாநங்களைப் பண்ணிச் செய்தானிவன். நம்வாசியறிந்து செய்தானொருவனல்லன, இவன் ஜந்மமிது, பரஹிம்ஸைபண்ணி ஜீவிக்கும்வ்ருத்தம். இப்படியிருக்க இவன் நம்மைக் கொண்டாடிற்றுத் தானபிமானித்த நிழலுக்குள்ளோ

துங்கிறோமென்றிறே. இனி பரமசேதநனும் பரமக்ருபாளுவான ஸர்வேஶ்வரன ஸிமாநித்துகந்தருளின திவ்யதேஶங்களைப்பற்றி வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களளவிலே யிவனென்னினைத்திருக்கிறுனோ வென்று விதியரானுர்.

மற்றைநாளையில் ப்ரயாணத்திலே தூரமெழுந்தருளின ஆயாஸத்தாலே அமுது செய்து ஜீயர்மடியிலே கண்வளர்ந்தருளினுர். அப்போது வெடிந்தது. கெட்டேன்; என்னை யெழுப்புற்றிலீர், கால்நடையே வழிநடந்த விடாயை மதியாதே யென்பக்கலிலே யித்தனை பரிவராயிருந்த விடம் உமக்கு நாம்சொன்ன த்வயத்தை விஶ்வஸித்த மனமிறே யென்றருளிச் செய்தார்.

பட்டர்தாம் எம்பாரோடே ரஹஸ்யங் கேட்டாராயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருக்கச் செய்தே எம்பெருமானுர் இவர் பாலஸ்யராகிறபோது யிவர்கையிலே புஸ்தகத்தைக் கொடுத்து ஶ்ரவியிலே த்வயத்தைச் சொல்லி பெருமாள் திருவடிகளிலே கொண்டுபுக்கு 'நான் இவருக்கு வேண்டும் வித்யை கொடுத்தேன், நீரிவருக்கு வேண்டுமாயுஸ்ஸை கொடுத்தருளவேணு' மென்று பெருமாள் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்து த்வயத்தைச்சொல்லி ஶரணம்புக்கார்.

சிறியாத்தான் எம்பார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யம் வாஸித்துச் சமைந்துபோகக் காலமானவாறே தீர்க்கமாடி யீரப்புடைவையோடே தண்டனிட்டுக்கிடந்தான். 'இதுவென்னாஶரயி, எழுந்திரா யுனக்கபேக்ஷையென்' என்று கேட்டருள 'ம்லேச்ச தேஶத்தேறப்போகப்புகாநின்றேன், அங்கு நமக்கு தஞ்சமாக ஒருவார்த்தை கேட்கலாவாரில்லை. திருவுள்ளத்தில் ப்ரியதமமாகவும், ஹிததமமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கு மர்த்தத்தை எனக்கருளிச்செய்ய வேணுமென்ன, (எம்பெருமானுர் ஸ்ரீபாதமே பெரியபிராட்டியார் ஸ்ரீபாதமே பெருமாள் ஸ்ரீபாதமே) த்வயத்திலறுதியிட்டிருக்கு மர்த்தத்துக்கு மேற்பட ஶ்ரேஷ்டமாயிருப்பதொரு அர்த்தமில்லை யென்றருளிச் செய்தார்.

சிறியத்தானை யழைத்து "திருக்கண்ண புரத்திலே ஆய்ச்சி ஸ்ரீபாதத்தேறப்போய் வரவல்லையே, உனக்குக் கூலி கொடுக்கும்" என்றருளிச் செய்தார். அப்படியே அவ்வருகேபோய் ஆய்ச்சி ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்து விடைகொண்டு போரப்புக்கவாறே சிறியாத்தானுக்கருளிச் செய்த வார்த்தை,—"எம்பெருமான் நாராயணனுயிருக்க அநாதிகாலம் அவ்வுறவையறுத்துக் கொண்டிருந்த சேதநனை யவன் திருவடிகளிலே பிணைக்கைக்குப் பற்றாசு பிராட்டியுண்டென்று நிர்ஹரணுயிரு என்றருளிச் செய்தார். இத்தைக் கேட்டருளி எம்பார் "தட்டுக்கூலிக்குமவ்வருகே போய்த்து" என்றருளிச் செய்தார். இப்படியே யிருப்பதொரு அர்த்தமில்லையாகில் ஸம்ஸாரிசேதநனுக்குள்ளதடைய எம்பெரு

மானுடைய நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுக்களாய்க்கிடக்க, எம்பெருமானை ப்ராபிக்க வேறொரு பொருளில்லை யென்றருளிச் செய்தார்.

பெற்றி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஶ்ரயித்தாளொரு கொற்றியம்மைக்கு குருபரம்பரை முன்னாக த்வயத்தை யருளிச் செய்து விட்டார். அவள் சிறிதுநாள் கழித்தவாறே எனக்குப் பிராட்டி திருமந்த்ரத்தை யருளிச் செய்யவேணுமென்று கேட்க இவளுக்கினி பிராட்டி திருமந்த்ரத்தைச் சொல்வோமாகில், இன்னமொரு மந்த்ரத்தைச் சொல்லென்று இத்தை அநாதரித்துப் போமென்று பார்த்து, எல்லாமந்த்ரங்களி லுள்ளதெல் லாமுண்டென்னும் நிஷ்டை பிறக்கைக்காக "பிராட்டி திருமந்த்ரமும் உனக்குச் சொன்ன த்வயத்திலந்தர்கதம், அங்கே சொன்னோம் காண்" என்று அருளிச் செய்தார். பிராட்டி திருமந்த்ரத்தை ஜபித்துக் கொள்ளும் பலத்தை இதுதன்னையே ஜபித்துக்கொள்ளென்று அருளிச் செய்தார்.

வீராணத்து அருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானார், நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஶ்ரயிக்கைக்கு நம்பிள்ளையை புருஷகாரமாகக் கொண்டுவந்தார். இவனைக் காட்டிக்கொடுத்து இவனுக்கு ஹிதத்தை யருளிச்செய்ய வேணுமென்ன, "ஸம்ஸாரிகளி லொருவர்க்கும் ஹிதம்சொல் லலாகாதென்று ஸ்வப்நம் கண்டேன், அவனுக்கு நீர் சொல்லுமெ"ன்றருளிச் செய்தார். "ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஶ்ரயிக்க வந்தவனுக்கு, எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே நான் சொல்லுகையாவதென், அவனுக்கு ஸ்ரீகோபால மந்த்ரத்தையாகிலும் அருளிச்செய்ய லாகாதோ? ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஶ்ரயித்தானாய்போந்தபடி" என்று விண்ணப்பம் செய்ய, ஆனாலப்படி செய்கிறோமென்று ஆயர்தேவன் திருவடிகளிலே கொண்டு குருபரம்பரை முன்னாகத்வயத்தை அருளிச்செய்தார். இத்தைக்கண்டு "அருளிச்செய்யப்புக்கதொன்று தலைக்கட்டிற்று ஒன்றாயிருந்தது" என்ன, "என்னை யொழியப்போமாகில் போகிறதென் றிருந்தேன், இனித்தான் சொல்லவேண்டின பின்பு நான் விஶ்வஸித்திருக்கும தொழிய வேறொன்றைச்சொன்னோமாகில் அவனை விப்ரலம்பித்தேனாகாதோ" என்றருளிச்செய்தார்.

நம்பிள்ளை நஞ்ஜீயரை "அல்லாத தர்ஶநங்களுக்கு அதிகாரிகளும் போரவுண்டாய் ப்ரமாணங்களும் போரவுண்டாயிரா நின்றது. நம்தர்ஶநத்துக்கு ப்ரமாணங்களும் சுருங்கி அதிகாரிகளும் சுருங்கி யிருப்பானே" னென்று கேட்க, அதிகாரிகளன்றியிலே யொழிந்தது ஸம்ஸாரிகள ஜ்ஞராகையாலே. எங்ஙனே யென்னில், "ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைப் பண்ணி ஸ்வர்கத்தை லபிப்பானென்று ஶாஸ்த்ரங்கள் சொன்னால் அவ்வளவும் போகாதே ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள் பண்ணி புத்ரபஶ்வந்நாதிகளை புருஷார்த்தமாகப் பற்றி போரானின்றார்கள். ஸ்வர்கந்தான் நரகஸ்தாந மென்னும்படியா யிருக்கிற அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமோக்ஷத்துக்

கு அதிகாரமுண்டாகப் போகிறதோ" என்று அருளிச்செய்தார். ப்ரபத்திக்கு ப்ரமாணாபேக்ஷையில்லை என்றிருப்பன். (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்) (ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம) (ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ) என்கிற நிர்தோஷ ப்ரமாணத்தாலே அவன் ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஶக்தன், ப்ராப்தன், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகன் என்னுமிடம் ப்ரஸித்தம்; நாமஜ்ஞரஶக்தரென்னுமிடமும் நமக்கே தெரியும், ஆகையாலே அமிழ்ந்துமவன் நெடியவன்கையைப் பிடிக்கச்சொல்ல வேணுமோ, தன்னுபத்தே யுபதேஶிக்கு மென்றருளிச் செய்தார்.

எம்பெருமானார்க்கிங்ஙனே யிருப்பதொரு நிர்பந்தமுண்டு, எங்ஙனே யென்னில், கண்ணழிவற்றொரு வைஷ்ணவனைக்கண்டா லவனுக்கு ப்ரீதிக்கு போக்குவீடாக ஒருருத்வயத்தை யருளிச் செய்வர். பிறருடைய துர்மதியைக்கண்டால் திருவுள்ளத்தா லிரங்கி யருளிச் செய்வதும் த்வயத்தை. பெரியகோவில் நாராயணன் மகனை ஏகாயனரோடே கூடியிருக்கக்கண்டார், அவனைக் கையைபிடித்துக்கொண்டு பெருமாள் திருவடிகளிலே புக்கு "பாலனாகையாலே யுனக்கொரு ப்ரமாணங்களால் ஸ்தாபிக்கப்ப போகாது; நான் ஸகலவேதஶாஸ்த்ரங்களையுமாராய்ந்து பார்த்தவிடத்தி லிவ்வாத்மாவுக்குத் தஞ்சம் த்வயத்துக் கவ்வருகு கண்டிலேன். நீயும் அத்தை விஶ்வஸித்திரு" என்று ஸ்ரீசடகோபனை யெடுத்துச் சூழறுத்துக் கொடுத்தார். அவருமன்றுதுடங்கி த்வயநிஷ்டராய்ப் போனார்.

எம்பெருமானார் வெள்ளைஶாத்திப் போஶலராஜ்யத்தேற வெழுந்தருளி திருநாராயணபுரத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே அம்மங்கியம்மாள், பிரிவாற்றாமையாலே திருமேனியும் வெளுத்து வைத்யர்களும் பரிஹாரம்பண்ண வென்றுபக்ரமித்தவாறே "நிதாந மறிந்து பரிஹரிக்கவேண்டாவோ, எம்பெருமானார்பிரிவாற்றாமையாலே வந்தது, அவர் திருவடிகளிலே கொண்டுபோய் விடுங்கோள்" என்றார். அங்கேற நடந்தவ்விடத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தே அந்தவிடத்திலே எம்பெருமானாரைக்கண்டு அவரணைத்துத் தழுவிக்கொண்டார். உடம்பில் ஶோகம்போய்த்து. என்னைப்பிரிந்து உடம்பு வெளுத்து இத்தனை தூரம் வந்தவருக்கு நாம் பண்ணுமுபகார மென்னென்று பார்த்தருளி முன்புசொன்ன த்வயத்துக்கு மேற்படக்கண்டிலோம் அது தன்னையே யின்னம் கேட்க்கலாகாதோ வென்று ஒருருத்வயத்தை யருளிக்செய்தார்.

ஆழ்வான் பரமபதத்தேறப் போகைக்கு, பெருமாள்பாடே வீடுபெற்றுக் கூட்டத்திலே வந்திருக்கச்சேய்தே "இனிப்பெருமாளை நம்மால் விலக்கப்போகாது. இனி அந்திமகாலத்திலே என்னையழைத்து வாருங்கோள்" என்று அந்திமஸமயத்திலே எழுந்தருளி ஆழ்வானுக்குச் செவியில் த்வயத்தை அருளிச்செய்தார். அருகிருந்த முதலிகள் இஸ்ஸம

யத்திலே த்வயத்தைச்சொல்ல வேணுமோவென்று கேட்க, "ஆழ்வான் ப்ரக்ருதியறியீர்களோ, இத்தசையிலே த்வயத்தைச் சொன்னால் கர்ப்பூர நிகரத்தை நாவிலே யிட்டாப்போலே யிருக்குங்காண்" என்றருளிச் செய்தார்.

எம்பெருமானாரந்திம தசையிலே முதலிகளடையத் திரண்டிருந்து "எங்களுக்கு தஞ்சமாய்த் திருவுள்ளத்துக்கு ப்ரியமா யிருப்பதொன்றை நாங்கள் விஸ்வஸித்திருக்கும்படி அருளிச்செய்ய வேணு"மென்று கேட்க, "எல்லாரும் பாஷ்யத்திலே வாஸநை பண்ணுகையே நமக்கு ப்ரியம், அதுக்கு மாட்டாதார் திருநந்தவநஞ் செய்து திருப்படிதாமம் பறித்துத் திருமாலையெடுக்கையும் ப்ரியதரமாயிருக்கும்; அதெல்லாருக்கு மொக்கச் செய்யப்போகாது, த்வயத்திலே வாஸநை பண்ணி விஸ்வஸித்திருக்கை மிகவும் ப்ரியதமமாயிருக்கு" மென்றருளிச்செய்தார்.

அநந்தாழ்வான் போஸலராஜ்யத்திலே எழுந்தருளினபோது ஜீயருடைய பூர்வாஸ்ரமத்திலைஸ்வர்யமு மிவர்செருக்கு மிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்தும்போந்தானும் ஜீயரிவைத்தையடையவிட்டு ஸந்ந்யஸித்தெழுந்தருளினபோது அவரைக்கண்டு உன்னுடைய மார்தவமும், உன்னுடைய செருக்கும் கிடக்க ஸந்ந்யஸித்தாயென் றருளிச்செய்து இனி செய்யலாவதில்லைபிறேயென்று குளிரநோக்கி திருவேங்கட முடையானே இவனைப் பார்த்தருள வேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டு "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயநிஷ்டனுவாய்" என்று வாழ்த்தினான். "கோயிலேறப்போனாலொரு மடமும் கார்யமுமாகக் கடவது, அப்போது பட்டரை த்ருஷ்டா த்ருஷ்டங்க ளிரணடுக்கும் கடவரென்று நினைத்துப் போவதொரு போக்குண்டு, அதிலே ஒன்றை பட்டரைக்கொண்டு கொள்வது, ஒன்றை பெருமாளைக் கொண்டு கொள்வது. அங்ஙனே செய்யாதபோது நீரொருகோடி த்ரவ்யத்தை பட்டர் கையிலே கொடுத்தாலுமவர் செருக்காலே அரைக்ஷணத்திலே யழித்து விடுவர், உம்முடைய காரியத்திலாராயாதபோது நீர் பட்டரை வெறுப்புதிராகிலுமக்கு விநாசமாம். பெருமாளோடே வெறுத்தபோது பட்டரைக்கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளலா" மென்று பணித்தான்.

சிறியண்டான் அம்மாளந்திம தசையிலே பணித்தவார்த்தை:—"திருவேங்கடமுடையான் தன் ஸ்வரூபத்தை மறந்து என் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தானாகில் எனக்குப் பழைய நரகம் போராது. இன்னமும் சில நரகம் ஸ்ருஷ்டிக்கவேணுமென்றிரானின்றேன், என்ஸ்வரூபத்தை மறந்து தன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தானாகி லெனக்குப் பழைய திருநாடுபோராது, இன்னமும் சில திருநாடு ஸ்ருஷ்டிக்கவேணுமென்றிரானின்றேன்".

மருதூர்நம்பி அந்திமதசையிலே தம்முடைய ஊரிலே எம்பெருமானாரெழுந்தருளி யிருக்கச் செய்தே விண்ணப்பஞ்செய்த வார்த்தை,

"மூன்று ஜன்மம் திருவடிகளிலே ப்ராதிகூல்யம் பண்ணின ஶிஶுபாலன் திருவடிகளைப் பெற, அநேக ஜந்மாபராதத்தைப் பண்ணிப்போந்த நான் திருவடிகளைப் பெறுதொழிகைவழக்கோ"வென்ன, அப்போதே திருவடிகளைப் பெற்றார்.

நம்பி திருவழுதிவளநாடுதாஸர்க்கும் பிள்ளைதிருநறையூரரையர்க்கும், பட்டரருளிச்செய்தவார்த்தை:—"பொய்யேயாகிலுமவனுகந்தருளின தொருகோயிலிலே புக்குப்புறப்பட்டுத் திரியவே அந்திமதசையிலே எம்பெருமான் முகங் காட்டும்; அவன் முகங் காட்டவே இவ்வாத்மா திருந்துமென்று எம்பெருமானுக் கில்லாததுமாய் இவ்வாத்மாவுக்குள்ளதுமாய் அவனைப் பெறுகைக்குப் பெரு விலையுமாயிருக்குமுபாயம் அஞ்சலி" என்றருளிச்செய்தார். கருட முத்ரைக்குப் பாம்பு அகப்படுமாபோலே ஸர்வஶக்திகனான ஸர்வேஶ்வரனும் (அஞ்ஜலிः பரமா முத்ரா) என்கிறபடியே அகப்படும்.

ஆக இப்படி ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதமாயாய்த்திருப்பது த்வயம். இதினுடைய ஆநுபூர்வியைச் சொல்லி அதுக்குள்ளீடான அர்த்தத்தைச்சொல்லி விடவமையாதோ? இவ்விதிஹாஸங்களெல்லாம் திரள நீர் சொன்னத்துக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்னில், புறம்புள்ள ப்ரமாணங்கள் கிடக்கச்செய்தே இத்தனையும் ஆப்தர் பரிக்ரஹித்துப்போந்த தொன்றாகாதே யென்று கேட்கிறவனுடைய நெஞ்சிலே இதினுடைய வைபவம்பட்டு ருசிவிஶ்வாஸங்களுக் குறுப்பாக.

திருக்கண்ணபுரத்திலே செருகவர்மானெல்லா வபராதங்களையும் 'க்ஷமஸ்வ' என்று வேண்டிக்கொள்வதும் செய்தார். க்ஷமித்தோமென்று ஸ்ரீவசநக்தியுமுண்டா யிருந்தது.

(நக்ஷமாமிகதாசந) என்று என்னடியார் திறத்தில் அபராதம் பண்ணினவர்களை ஒருக்காலும் பொறேனென் றுண்டாயிருந்தது. இதுசேருகிறபடி யென்னென்றுகேட்க ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்திலே அபசாரத்தைப் பண்ணிவைத்துத் தான் முன் நின்று ஶரணம் புகுமன்று பொறேனென்றது. புருஷகாரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஶரணம் புகுருகையாலே இவர்க்கு 'க்ஷமஸ்வ' என்னத்தட்டில்லை, அவனுக்கும் பொறுத்தோமென்னத்தட்டில்லை. ஆகையாலே அஸஹ்யாபசாரத்துக்கு மிதுவே பரிஹாரம். ப்ரஜைபண்ணினகுற்றம் தாய்பொறுத்தால் பின்னை யாராய்வாரில்லையிறே.

பக்திநிஷ்டனுக்கு கர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமாவானேன்? ப்ரபந்நனுக்கு ஶரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமாவானேன்? [தஸ்ய தாவதேவ சிரம்] அவனுக்கவ்வளவே விளம்பம். [அத ஸம்பத்ஸ்யே] அநந்தரம் ஸம்பந்நனாகக்கடவன் என்கிற ஶ்ருதி இருவர்க்கும் பொதுவன்றோ; கர்மாவஸாநே மோக்ஷமென்னவுமாம், ஶரீராவஸாநே மோக்ஷமென்னவுமாம்என்று இத்தைநியமிப்பாராரென்ன,—பக்திநிஷ்டனுக்கிருக்க

விருக்க உபாஸநம் பக்வமாகையாலே பலமுண்டு, ப்ரபந்நனுக்கு கர்த்தவ்யமொன்றில்லாமையாலும், ஈஶ்வரனுக்கு அஜ்ஞாநா ஶக்திக ளில்லாமையாலும், இங்கொரு ப்ரயோஜந மில்லாமையாலும், ப்ரபந்ந னுக்கு ஶரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷம். ஆனால் ஜ்ஞாநம் பிறந்தபோதே ஶரீரம்போகா தொழிவானென்னென்னில், பகவத்விஷயத்திலே தீவ்ர ஸம்ஸர்கமில்லாமையாலே இவனுக்குள்ளமாத்ரந்தான் கர்மக்ஷயம் பிற ந்தவாறே ஶரீரம் விடுமாகில் அநந்தரம் நரகமாயிருக்குமாகி லத்தைத் தப்பி எம்பெருமானைப் பெறலாயிருக்குமாகில் பெற்றாலாகாதோ வென் னென்றே இவனிருப்பது. இப்போதே ப்ரக்ருதியை விடவேணுமென் னும் த்வரை ப்ரபத்தி காலத்தில் பிறவாமையாலும், இவனிருந்தால்பின் னையுஞ்சில அநுகூலரைக் கிடைக்குமென்று ஈஶ்வரனுக்கு மிருக்கையா லே ப்ரியமாயிருக்கும். ஆனாலிருக்குந்தனைநாளும் ஸுகமேவோத்தரமாக வையாதொழிவானென்னென்னில், து:கமேவோத்தரமா யிருக்கச்செய்தே யு மித்தை விடமாட்டாதவன் இதிலே அல்பஸுகவங் காணுமாகில் பின் னையவ்வருகு நினையானே. அவனுக்கு ஹிதமேபார்க்குமவனாகையாலே உபாஸகனுக்கு இருக்க விருக்க விதிலே உபாஸநம் பக்வமாகிற வோபாதி யிவனுக்கு மிருக்க விருக்க இதிலே ருசி பிறக்கைக்குடலாம்; நம்மையே உபாயமாகப் பற்றினானாகில் இனிமேலொரு போகியான வநுபவங்கொ டுக்க விருந்தோமாகி லினி ஶரீரம் விடுந்தனையும் கர்மாநுகுணமாக ஜீவி க்கிறானென்று உதாஸீநனாயிருக்கும்.

நஞ்ஜீயர் உபாஸகருக்குச்சொன்ன கர்மமடைய ப்ரபந்நனுக்கு தே ஹயாத்ராஶேஷமாக ரஹஸ்யத்திலே யுண்டென் றருளிச்செய்வர். திரு மந்த்ரத்தை யிடக்கைப் பத்துக்கொண் டெண்ணுகை கர்மயோகம், அதினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணுகை ஜ்ஞாநயோகம், அவ்வர்த்த மிருக்கை பக்தியோகம், பக்திபரவஶராய் எம்பெருமானே நிர்வாஹக னென்று துணிகை ப்ரபத்தி.

ப்ரபந்நர்தான் த்ரிவிதராயிறே யிருப்பது. பக்திபரவஶராய் ஸா தநாநுஷ்டாநக்ஷமரல்லாமையாலே ஶரணம்புகுவாரும் ஸ்வரூபஜ்ஞா நத்தாலே யவனைப்பற்றி யிருப்பாரும், இவை யிரண்டுமொழியத் தந்தா முடைய அஜ்ஞாநாஶக்திகளையும் அவனுடைய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு ஶரணம் புகுவாருமாய் த்ரிவிதரா யிருப்பர். உபா யம் எம்பெருமானே. அங்கம் அவனுடைய ஜ்ஞாநஶக்யாதி குணங் கள்.

திருமந்த்ரத்தை யொழிந்த ஶாஸ்த்ரங்களடைய சேதநனுடைய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகள்கொண் டெம்பெருமானைப் பெறலாமென்றது. திருமந்த்ர மிவனுடைய பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநத்தாலே பெறலாமென்

றது. சரமஶ்லோக மிவனுடைய பாரதந்த்ர்யமும் விலக்காமைக் குறுப்பா மித்தனை; பகவத்ப்ரபத்தியே சரமமான உபாயமென்கிறது. த்வயத்திலிவனுக்கு விடச் சொன்னதர்மமு மழகியதாக விடவும் போகாது. பற்றச்சொன்ன தர்மமும் அழகியதாகப்பற்றவும் போகாது. நாமோ அஜ்ஞர், அஶக்தர், அப்ராப்தர்; ஈஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ரன், நாமென்செய்யக்கடவோமென்று அஞ்சுவார்க்கு அஞ்சவேண்டாதபடி தோஷமேபச்சையாக, நின்றநிலையிலே பெறலாமென்கிறது.

ஆகையாலே க்ரியையாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும், துணிவினாலும், பெற வேணும். ருசிமாத்ரமுடையார்க்குப் பாஶுரமாத்ரத்தாலே பெறலா மென்கிறது த்வயம். (மாதவனென்றதே கொண்டு) என்றும் (ஶரணமித்யபி வாசமுதீரயந்) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

வாச்யங்களில் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே உபாதேயமான வாசகஶப்தங்களில் த்வயத்துக்கவ்வருகில்லை. (மாசதிரிதுபெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா) என்னக்கடவதிறே. தன்னாலே எம்பெருமானைப் பெறப் பார்க்கையிளிம்பு; தன்னைப்போகட்டு எம்பெருமானாலே எம்பெருமானைப்பெறப்பார்க்கை சதிர். இவனுடைய அபராதமு மீஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஜீவியாதபடி பண்ணவல்ல பெரிய பிராட்டியார்ஸம்பந்தங்கொண்டே எம்பெருமானைப்பெறப்பார்க்கை மாசதிர்.

ஜ்ஞாந கர்மாநுக்ருஹீதையான பக்தியோகத்தை முமுக்ஷுவுக்கு பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநமென்று ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லாநிற்க, நம்மாசார்யர்களும் ஆழ்வார்களும் இவர்களுக்குள்ள ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களில் குறைந்தப்ரபந்நராயிருப்பாரு மிப்ரபத்தியை விஶ்வஸித்து நிர்பரரா யிருக்கிறது என்கொண்டென்னில், அநாதிகாலம் பண்ணின புத்திபூர்வாபராதங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்த மாகையாலும், ஸர்வாதிகாரமாகையாலும், ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமாகையாலும், கர்மாவஸாநம் பார்த்திராதே தேஹாவஸாநத்திலே மோக்ஷத்தைத் தருகையாலும், மற்றை யுபாயங்களுக்கு அங்கமாகவிதித்து இவ்வுபாயத்துக்கு அத்தைத்தவிர்த்துக் கொடுக்கையாலும், விரோதியினுடைய ப்ராபல்யத்தாலும், தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் தனக்கு ப்ராப்தியில்லாமையாலும், ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷிக்கை முறைமையாகையாலும், நம்மாசார்யர்கள் த்வயத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருப்பர்கள்.

எம்பெருமானுடைய க்ருபை உபாயம். க்ருபைக்கடி இவனுடைய கதிஶூந்யதை. இவனுடைய ஸுக்ருதமானாலோவென்னில், ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்களிரண்டு மப்ரயோஜகம், எங்ஙனேயென்னில் ருஷிகளையும் காகவிபீஷணாதிகளையு மொக்க ரக்ஷிக்கையாலே.

திருமந்த்ரம் ப்ராப்ய ப்ரதாநம். சரமஶ்லோகம் ப்ராபகப்ரதாநம். த்வயமிவை யிரண்டிலும் ருசியுடையா ரிவ்விரண்டையும் சேர வநு

ஸந்திக்கும்படி சொல்லுகிறது. திருமந்த்ரம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயவிதானம் பண்ணுகிறது சரமஶ்லோகம். விஹிதமான உபாயத்தினுடைய வநுஷ்டாநம் த்வயம். திருமந்த்ரம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதென்கிறவிடம் ஆத்மஸ்வரூபம்சொல்லுகிறதோ பரஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதோவென்னில், பரஸ்வரூபம் ஸித்தமாகையாலே அதில் ஸாதிக்கவேண்டுவதில்லை. இவனுடைய ஸ்வரூபமிறே திரோஹிதமாய்க் கிடக்கிறது. அத்திரோதாயகம்போய் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷமான ஸ்வரூப மின்னதென்றறியவேண்டுகையாலே ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது.

பரஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறதென்றாலும் ஈஶ்வரஸ்வரூபம் ஸம்பாதிக்கிறதொன்றன்றிறே. அறியாதவனுக்குச் சொல்லுகிறதாகையாலே பரஸ்வரூபம் சொல்லுகிற திருமந்த்ரம் ப்ராப்யப்ராதாந்யமென்றபோதே ப்ராபகம்அப்ராதாந்யேந உண்டாகக்கடவது. எப்பதத்திலே என்னில், திருமந்த்ரத்தில் நமஸ்ஸிலே (மஃ) என்று ஷஷ்டீ விபக்தி, எனக்கென்கையாலே; அத்தை நகாரம் நிஷேதிக்கையாலே தன்னோடு தனக்குண்டான அந்வயத்தைத் தவிர்க்கிறது. தான் என்று வைத்து தன்னோடு தனக்கந்வயமில்லையென்னுமிடத்துக்குக் கருத்து என்னென்னில், தன்னோடு தனக்கந்வயமில்லையென்றவிடம் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொன்னபடி. இப்பரதந்த்ரவஸ்துவுக்கு ஸ்வதந்த்ரன் ரக்ஷகனாக வேண்டுகையாலே அவ்வழியாலே ஈஶ்வரனுடைய உபாயபாவம் ஆர்த்தமாகவும் சொல்லிற்றாகக்கடவது. அங்ஙனன்றியே ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே ஶாப்தமாகவும் சொல்லக்கடவது. ஸ்தாநப்ரமாணங்கொண்டு ஶாப்தமாதல் ஆர்த்தமாதல் செய்யவேண்டுகையாலே அப்ராதாந்யேந ப்ராபகம். ப்ராப்யப்ரதாநமே திருமந்த்ரம். திருமந்த்ரம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநவைஶத்யஹேதுவென்றநுஸந்திக்கக்கடவோம். த்வயம் இவைத்தினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநமென்றனுஸந்திக்கக்கடவோம். சரமஶ்லோக மிவைத்துக்கு ப்ரமாணமென்றநுஸந்திக்கக்கடவோம். திருமந்த்ரம் ஸகல வேததாத்பர்யமென்றநுஸந்திக்கக்கடவோம். சரமஶ்லோகம் ஶரண்யனுக்கு அபிமதமென்றநுஸந்திக்கக்கடவோம். த்வயம் ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதமென்றநுஸந்திக்கக்கடவோம்.

ஆக எல்லார்க்கு மபிமதலாபத்துக்கும் அநபிமத நிவ்ருத்திக்கும் அவனே உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கை. இது தன்னில் நிஷ்டையி லருமையாலே யிதுதான் ரஹஸ்யமுமாய் அதிக்ருதாதிகாரமுமா யிருக்கும்.

த்வயமென்று திருநாமமானபடி எங்ஙனேயென்னில், உபாயோபேயமான வர்த்தத்வயத்துக்கும் வாசகமான வாக்யத்வயத்தை யுடையதாகையாலே. இத்தால் கர்மாத்யுபாயாபாஸநிவ்ருத்திபூர்வகமான உபாயத்துக்கும் ஐஶ்வர்யாத்யுபேயாபாஸ நிவ்ருத்திபூர்வகமான உபே

யத்துக்கும் தந்த்ரேண புஷ்கலமாகச் சொல்லுகையாலே வாக்யத்வய மென்று திருநாமமாய்த்து. இதுதான் நம்மாசார்யர்களுக்கு நித்யாநுஸந்தாநமுமா யிருக்கும். இதுசொன்னவன் ஆசார்யனாகவுங்கடவன். கேட்டவன் ஶிஷ்யனாகவுங் கடவதா யிருப்பதொரு வ்யவஸ்தையையுண்டு. இதுதான் வாக்யத்வயமென்று மந்த்ரத்வமுண்டு, திருமந்த்ரத்தினுடைய விவரணாநுஸந்தாநமாகையாலே. மந்த்ரத்வமாவது. (மநநாந் மந்த்ர) மாதல். (மந்தாரந்த்ராயத இதி மந்த்ர:) ஆதல். யாவதாயுஷம் மநநம்பண்ணினாரையும் தரிப்பிக்குமதாகையாலே மந்த்ரத்வமுண்டெ ன்கிறது.

ருஷிச்சந்தோ தேவதைகளில்லையாவானேன் னென்று நஞ்ஜீயரைக் கேட்க இது சொல்லுகிறவர்யத்துக்குக் கூட்டுவேண்டுமென்றன்றோ இதுக்குக் கூடவேண்டுவதென் றருளிச்செய்தார்.

த்வயத்தி லர்யத்தை ஸங்க்ஷேபிபண்ணி ஶப்தாந்தரத்தாலே திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்யலாமோவென்று நஞ்ஜீயரைக் கேட்க இஶ் ஶப்தந் தன்னாலே விண்ணப்பம் செய்யவேணுமென் றருளிச்செய்தார். இப்பாசுரத்துக்குச்சுரக்குமர்யம் வேறொரு பாசுரத்துக்குச் சுரவாதுகாணென் றருளிச்செய்தார்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

இதுதான் ஆறுபதமாய் பத்தர்யமநுஸந்தேயமா யிருக்கும். [ஸ்ரீம ந்நாராயண சரணௌ] என்று ஸமஸ்தபதம், மேலடைய வ்யஸ்தபதம். நாலிரண்டர்யம் சேர்ந்திருக்குமது ஸமாஸபதம், இதுதன்னில் முதற் பதம் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களா யிருக்கும். [ஸ்ரீ] யென்றவிடம் ப்ரக்ருதி. [மந்] என்றவிடம் ப்ரத்யயம்,

[ஸ்ரீ] என்கிற திருநாமத்துக்கு (ஶ்ரிஞ் ஸேவாயாம்) என்கிறயா துவிலே முடிக்கையாலே ஸேவ்யமானை என்கிறது. ஆராலே ஸேவிக்கப் படும், ஆரை ஸேவிக்குமென்னு மபேக்ஷையிலே (ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:) என் றும் (ஸ்ரயதஇதிஸ்ரீ:) என்றும் வ்யுத்பத்தியாய் இதில் [ஸ்ரீயதே] என்று தன்னையொழிந்த த்ரிவியாத்மவர்க்கத் தாலுமாஶ்ரயிக்கப்படுமவளென் கிறது. [ஸ்ரயதே] என்கையாலே இவள் தான் எம்பெருமானை யாஶ்ரயி யாநின்றாளென்று ஸ்ரீயென்னும் திருநாமத்தை யுடையவளா யிருக்கும். இத்தால் தன்னையொழிந்த த்ரிவிய சேதநருடைய ஸ்வரூபஸ்யிதி ப்ரவ் ருத்தி நிவ்ருத்திகளிவளுடை ய கடாக்ஷாயீநமா யிருக்கு மென்னுமிடத் தையும், இவள்தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்திகளவனுடைய கடாக்ஷாயீநமா யிருக்கு மென்னுமிடத்தையும் சொல்லிற்று.

ஆக இவர்களைக் குறித்துத் தான் ஸ்வாமிநியாய் அவனைக்குறித்துத் தான் பரதந்த்ரையாயிருக்கையே இவள் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்யிதியென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று.

இத்திருநாமந்தான் புருஷகாரத்தைக் காட்டுகிறது, தன்னையொழிந்தார்க்குத் தான் ஸ்வாமிநியாயவனைக்குறித்துப் பரதந்த்ரை என்றுங்காட்டில் புருஷகாரத்தைக் காட்டுமோ இஸ்ஸவிஶேஷமென்னில் புருஷகாரமாவாருடைய லக்ஷணமிதுக்குண்டாகையாலே. புருஷகாரமாவார்க்கு இரண்டிடத்திலுங் கூடல் துடக்குண்டாகவேணும். தன்னையொழிந்தாரோடு தனக்குக் கூடல் துடக்கில்லையாகில் கார்யம் தீரக்கழியச்செய்யக் கூடாது. கார்யம் கொள்ளுமிடத்தில் தனக்கு ப்ராப்தி யில்லையாகில் கார்யம் வாய்க்கச் செய்விக்கக் கூடாது. ஆக விரண்டிடத்தில் ப்ராப்தியும் புருஷகார மாவார்க்கு அபேக்ஷிதமாகையாலே இத்திருநாமந்தான் புருஷகாரத்தைச் சொல்லிற்று.

இன்னமும் 'நிருக்தத்திலே இவ்வர்த்தந் தன்னை முக்தகண்டமாகச் சொல்லிற்றெ'ன்று நஞ்ஜீய ரருளிச் செய்வதொன்றுண்டு. அதாவது, [ஶ்ருணோதீதி ஶ்ரீ:, ஶ்ராவயதீதி ஶ்ரீ:] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலும் அதில் [ஶ்ருணோதீதி ஶ்ரீ:] என்று ஸம்ஸாரபய பீதரான சேதநர்கள் தந்தாமுடைய ஆர்த்தியையு மபராதத்தையு மீஶ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரயத்தையும் அநுஸந்தித்து இப்படி இருக்கிறவெங்களை அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கவேணுமென்று திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்தால் ஆதிமுதியம்பண்ணிச் செவிதாழ்த்துக் கேட்குமென்னுமிடத்தையும் [ஶ்ராவயதீதி ஶ்ரீ:] என்று தான்கேட்டவார்த்தையையவன் செவியிற் படுத்திப் பொறுப்பித்துச் சேர்க்கு மிடத்தையும் சொல்லுகிறதென்பர்கள்.

இவ்வர்த்தம் வ்யுத்பத்திஸித்தமேயன்று. ப்ரமாண ஸித்தமும், (ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ,) (அஸ்யேஶாநா ஜகத:) என்று ஜகத்துக்கீஶாநை என்கையாலே இவர்களைக் குறித்து ஸ்வாமிநியென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று.

(நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ,) (விஷ்ணுபத்நீ) என்கையாலே அவனைக்குறித்துப் பரதந்த்ரை யென்னுமிடம் சொல்லிற்று.

இப்படியொழிய சேதநரோடு ஸமானை என்னுதல் ஈஶ்வரனோடு ஸமானை என்னுதல் சொல்லுவது சேராது.

ஆனால் (பும்ப்ரதாநேஶ்வரேஶ்வரீம்) என்று அவனிலுமிவளுக்கு ஆதிக்யஞ் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்கள்சேருகிறபடியெங்ஙனே என்னில், அவளுடைய ஹோதீயதையிலுண்டான வைபவத்தைப்பற்ற அவனுக்குண்டான ப்ரணயித்வ பாரதந்த்ர்யமா மித்தனை. (பித்தர்பனிமலர் மேற்பாவைக்கு) என்றும் (மலராள்தனத்துள்ளான்) என்றும் (மாமலர் மங்கை மணநோக்க மமுண்டான்) என்றும் (அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்) என்றுஞ் சொல்லுகையாலே தன் ஹோதீயதையாலே யவன் நெஞ்சைத்துவக்கிக்கொண்டாய்த்திருப்பது.

அவன் ஸ்வரூப மெல்லைகாண வொண்ணுத வைஹவம்போலே இவளு
டைய ஸ்வரூப மணுவாயிருக்கச்செய்தே இவளுடைய ஹோதீயதையி
லுண்டான வைஹவஞ் சொல்லிற்ருகக்கடவது. அவன் ஸ்வரூப மெல்
லைகாணிலும் காணவொண்ணுது காணுமிவளுடைய ஹோதீயதையி
லேற்றமிருக்கும்படி. இவளுடைய ஸ்வரூபமணுவாயிருக்கச் செய்தே
ஹோதீயதையாலே அவனதில் இவள் ஸ்வரூபத்துக்கு வைஹவஞ் சொ
ல்லலாமோ வென்னில், மூறுக்கம் பூவுக்கும் ஶெங்கழுனீர் பூவுக்கும் நிற
மொத்திருக்கச் செய்தே தனக்கு விஶேஷணமான பரிமளத்தாலே ஶெ
ங்கழுனீர் பெருவிலையனுய்த் தென்ருல் வேறென்ருலே வந்த உத்கர்ஷ
மாகாதிறே. அப்படி இவள் ஸ்வரூபமு மவனுக்கு ஶேஷமாயிருக்கச்
செய்தேயு மவனிலு மிவளுக்கு ஏற்றம் ஶொல்லிற்றென்ருல் வே
றென்ருலே வந்த வேற்றமாகாதிறே. ஆகையாலே ஜமத்து இருவர்க்
கும் ஶேஷமாயிருக்கையாலே ஜமத்துக்கு பூஜ்யையாயிருக்கும். ஸ்வரூ
பேண ப்ரணயித்வத்தாலே யவனுக்கு பூஜ்யையா யிருக்கும். (த்ரயா
ணாம் ஹரதாதீநாம் ஹீ ராத்ருணாம் தேவதாசயா) என்றும் (தத்ர பூஜ்யப
தீர்யோக்கி பரிஹாஷா ஸமந்விதஃ, ஶவீஶோஉயம்) என்றுபூஜ்யவாச
கமா யிருக்கையாலே (பூஜ்யை) என்கிறது,

இது ப்ரமாணஸித்தியமேயன்று, லோகஸித்தியம். எங்ஙனே யென்
னில், ப்ரஜைகளைக்குறித்துத் தாய்ஸ்வாமிநியாய், ஹர்த்தாவைக்குறி
த்துப் பரதந்த்ரையா யிருக்கச்செய்தே இவள்ஹோதீயதையைப்பற்றவ
வன்பரதந்த்ரனுமெனென்ன, அவளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஶொல்லா
திறே. இவன் ப்ரணயித்வமா மித்தனையிறே. இப்ப்ரணயித்வத்தாலே
ப்ரஜைகளுக்கு ரக்ஷணமாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்,
ஊஸஊவிகள் பணிசெய்கைக்காகவும் புத்ராதிகளுடைய வ்யுத்பத்திக்
காகவும் பிதாவானவன் நியமியத்தால் மாதாவின் நிழலிலே யொதுங்கி
நின்றுஅவனிவளுக்கும் உதவியனுன வளவிலே இவைத்தின் குற்றத்தை
ப்பார்க்கக் கடவதோ வென்று இவள் காட்டிக்கொடுக்கக் காணுனின்
ருேமிறே. ஆகையாலே புருஷகாரமும் லோகஸித்தியம், ஆகவிப்பதத்
தால் புருஷகாரம் ஶொல்லிற்று.

ஆக இந்குத்தை ஸ்ரீமத்பதத்துக்கு அவனி லிவளுக்கு ஏற்ற மென்
னென்னில் ப்ராப்தி யிருவர்க்கு மொத்திருக்கச் செய்தே இவைதன்னு
டைய வபராயங்களைப் பொறுப்பித்து அவன் திருவடிகளிலே ஶேர்ப்
பிக்கு மேற்றஞ் சொல்லிற்று. இனிமேல் ப்ரத்யயம், [ஸ்ரீயதே] என்
கிற வர்த்தமாநத்தை வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறது. (மந்) என்று மது
ப்பைச் சொல்லுகிறது. (நித்யயோமேமதுப்) என்னக்கடவதிறே.
(இறையுமகல கில்லேன்) என்றும், (நித்யாநபாயிநீ) என்றும் ஶொல்லு
கிறபடியே ஒருக்காலும் பிரியாதிருக்கு மென்கிறது. இத்தால் ஃலித்
தமென்னென்னில், புருஷகாரஹூதையான விவள் நித்யவாஸம் பண்ணு
கையாலே ஆஶ்ரயிப்பார்க்குக் காலம் பார்க்க வேண்டா வென்கிறது.
அதாவது, ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் தந்தாமுடைய ஸம

ஸாரித்வத்தையு மநுஸந்தித்துக் கைவாங்க வேண்டாதபடி யிருக்கை. அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் தந்தாமுடைய ஸாபராதத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து இழக்கவேண்டாதபடி யிருக்கை. ஆகையாலே அவனும் ஸர்வகாலமும் ஆஶ்ரயணீயனுமா யிருக்கும். இவளுடைய ஸந்நிதியாலே ஸர்வகாலமு மாஶ்ரயிக்கலா யிருக்கும். ஏதேனும் காலமும், ஏதேனுமதிகாரமுமாம்.

ருசிபிறந்த போதே யிவர்களை யவன்திருவடிகளிலே சேர்ப்பிக்கும் பாசுரமென் னென்னில், ஒரு தலை ஜந்மம், ஒரு தலை மரணம், நடுவே காமக்ரோத லோபமோஹ மதமாத்ஸர்யங்கள், தேவர் பெருமையிது, அவைத்தின் சிறுமையிது, உமக்கு ஸதீரூபமான பச்சையிவர்களாலிடப்போகாது, இவர்களிடம் பச்சைகொண்டு, வயிறுநிறையும் ஸாபேக்ஷரல்லர் நீர், ஆனபின்பு இவர்களைப் பார்த்தாலுமமை வந்து கிட்டவொண்ணாது, உம்மைப்பார்த்தாலு மும்மைக் கிட்ட வொண்ணாது, நாமே இவைத்துக்கு விலக்கடிகளைப் பண்ணி வைத்து இவர்களைக் கைவிடுகையாவது, உம்முடைய நாராயணத்வமொருவாயா யும்முடைய ரக்ஷணஸ்வரூபத்தையு மிழக்கு மித்தனை காணும், உம்முடைய ஸ்வரூபஸித்தியர்த்தமாக விவர்களைக் கைக்கொள்ளவேணுங் காணும், உம்முடைய பேற்றுக்கு நான் காலைக்கட்டியிரக்கவேண்டிற்றோவென்றிவள் சொன்னாலவன் சொல்லுமதேதென்னில், (அதண்டியாந்தண்ட யந்ராஜா) என்கிறபடியே ஸாபராதரை தண்டிக்கச் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரம் ஜீவியாதபடியோ நாம் ஸ்வரூபம் ஸம்பாதிப்ப தென்றும். ஆனால் 'ஶாஸ்த்ரம் ஜீவிக்கவேணுமாகில் உம்முடைய க்ருபை ஜீவிக்கும்படியென், அத்தைச் சொல்லிக்காணுமென்றுமிவள். ஆனாலும் 'ஶாஸ்த்ராநுவர்த்தநம் பண்ணவேணும் காணெ'ன்றுமவன். ஆனால் 'உம்முடைய க்ருபையும் ஜீவித்து ஶாஸ்த்ரமும் ஜீவிக்கும்படி வழியிட்டுத் தருகிறேன், அத்தைச் செய்யப்பாருமெ'ன்றுமிவள். ஆனால் 'சொல்லிக்காணெ'ன்றுமவன். 'உம்முடைய பக்கலிலே வைமுக்யத்தைப்பண்ணி விஷயப்ரவணராயிருக்கிறவர்கள் பக்கலிலே தண்டிக்கச் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரத்தை விநியோகங் கொள்வது, உம்முடைய பக்கலிலே ஆபிமுக்யத்தைப் பண்ணி என்னைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டும்மை ஆஶ்ரயித்தவர்கள் பக்கலிலே உம்முடைய க்ருபையை விநியோகங் கொள்வதெ'ன்று அவனைக் கேட்பித்துச் சேரவிடும்.

இப்படி காரியப்பாடாகச் சொல்லி புருஷகாரமாகைக்காகவே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறது. அவனுக்கு போகரூபமாகவன்றோ வென்னில், ஆம்; போகரூபமாகை எங்ஙனே யென்னில், அவளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே அவனுக்குப் பிறந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக இவளுக்கென்ன உபகாரத்தைப் பண்ணுவோமென்று தடுமாறு

வதொரு தடுமாற்றமுண்டு. அதுதான் ப்ரணய கலஹத்தில் பரிமாறும் பரிமாற்றத்திலேயென்று தோற்றுமோபாதி இவன் தடுமாறி நோக்குமந்நோக்கிவள் கண்ணிலே தோற்றும். அப்போதைத் தடுமாற்றத்துக்குப் போக்கடி காட்டாதபோது அவனுடைய வாஶ்ரய மிழக்க வருமென்னுமத்தாலே 'இவைத்தினுடைய வபராதத்தைப் பொறுத்துக் கைக்கொள்ளீர்' என்று தன் திருப்புருவத்தாலே ஒரு நெளி நெளிக்கும். இவனவள் புருவம் நெளிந்தவிடத்திலே குடநீர் வழிக்கு மவனாகையாலே இவைத்தையும் ரக்ஷித்துத் தானுமுளனாம். இதுகாணுமிவளுக்கு மிவனுக்கு முண்டான ஸௌர்த்தி யிருந்தபடி. ஆகையா லிரண்டு வகைக்கும் ப்ரணயித்வம் செல்லாநிற்கச் செய்தே இருவருடைய ஹர்ஷமும் வழிந்து புறப்பட்டுச் சேதநருடைய ரக்ஷணமாய்த் தலைக்கட்டும். ஆனாலிருவர்க்கும் ப்ரணயரஸமுண்டானபோது இவைத்தினுடைய ரக்ஷணமாய் அல்லாதபோது ரக்ஷணம் குறைந்தோ விருப்பதென்னில், இவளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷம் நித்யமாகையாலே அநுபவம் நித்யமா யிருக்கும். அநுபவம் நித்யமாகையாலே ஹர்ஷமும் நித்யமா யிருக்கும். ஹர்ஷமும் நித்யமாகையாலே ஹர்ஷத்தால் வந்த நோக்கும்நித்யமாயிருக்கும். அந்த நோக்கு நித்யமாகையாலே ரக்ஷணமும் நித்யமாயிருக்கும்.

இந்நித்ய ரக்ஷணம் மதுப்பில் நித்யயோகத்தாலே வந்த ரக்ஷணத்திலேற்றம். எங்ஙனேயென்னில். இத்திறே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் பற்றாசு, அங்ஙனன்றிக்கே த்ரிபாத் விபூதியையும் தன் ஸ்வரூபாநுரூப குண விபூதிகளாலே யநுபவித்துச் செல்லாநிற்கச்செய்தே ஜகத் ரக்ஷணமும் திருவுள்ளத்திலே பட்டு நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறப்போலே இவளுமவனுடைய போக்யதையை விளாக்கொலைகொண்டநுபவியா நிற்கச்செய்தேயும் ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணமும் திருவுள்ளத்திலே பட்டு நிர்வஹித்துக்கொண்டு போரக்கடவதாய்த்து வஸ்துஸ்வபாவமிருக்கும்படி. ப்ரஜைகள் விஷயத்தில் தான் (தேவதேவதிவ்ய மஹிஷீம்) என்கிற மேன்மை யநுவர்த்தியாது. ப்ராப்தியிறே யநுவர்த்திப்பது, எல்லார்க்கு மொக்க வரையாதே தாயாயிருக்கும்.

பூர்வாவஸ்தையைப் பார்த்து அஞ்சவேண்டாதே மடியிலே சென்றணுகலாயிருக்கும். அஶரண்யஶரண்யையிறே. பகவத் விஷயத்திலும், புறம்புகலார்க்கும் புகலாயிருக்குமந்த ஸர்வஸாதாரணமான ப்ராப்தியின்றியே, விஶேஷஸம்பந்தமுண்டு, (செய்தாரேல் நன்று செய்தார்) என்கிறவனுடைய கையும் வில்லுமாய்ச்சீறினாலுமிவள் திருவடிகளிலே புகலாயிருக்கும். ஆகையாலே ஜந்மவ்ருத்தங்களில் உத்க்ருஷ்டரோடு அபக்ருஷ்டராடு வாசியற நின்றநிலையிலே பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணலாவது, அவளோட்டை ஸம்பந்தத்தாலும், இவள் திருமார்பிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலுமிறே. ஆகையாலே ஸர்வாதிகாரம் ஸூசிப்பிக்குமது இப்பதத்திலேயாயிருக்கும்.

ஆக இப்பதத்தாலே புருஷகாரஞ்சொல்லி மதுப்பாலே யவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத புருஷகாரத்தினுடைய நித்யயோகஞ் சொல்லிற்று.

இப்படி புருஷகாரபூதையாயிருக்கிற இவள் தானொருகுறை சொல்லும்போதும், (என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்) என்னும் வாத்ஸல்யாதிஶயத்தையுடையனாகையாலே, மேல் நாராயணனென்கிறது. (தன்னடியார் திறத்தகத்து) அவன் தன்னடியாரென்கைக்குமிவள் சிதகுரைக்கைக்கும் ஒரு சேர்த்தியில்லையிறே. பெற்றதாய் நஞ்சிடக்கூடாதிறே. இனி யிவளவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் இவற்றினுடைய ஸாபராதத்வத்தையு மநுஸந்தித்து இவற்றின் பக்கலிலென்னாய் விளைகிறதோவென்று அதிஶங்கைபண்ணி, யிவனைச்சோதிக்கிறாளிறே. அவனிவளுடைய மார்தவத்தையும், ஔதார்யத்தையுமநுஸந்தித்து, இனியிவளிவற்றின் பக்கலெவ்வளவாயிருக்கிறாளோ வென்றிவளை அதிஶங்கைபண்ணுமவன். தன்னபேக்ஷைக்காக இவர்கள் ரக்ஷணம் பண்ணுகிறானோ, தன் அபேக்ஷையில்லாதபோது ரக்ஷணம் திருவுள்ளத்திலுண்டோ இல்லையோவென்று ஶோதிக்கிறாளாகவுமாம்.

ஆகவிப்படி யொருவரை யொருவரதிஶங்கைபண்ணி நோக்குமிருவருடைய நிழலையும் பற்றியிறே உபயவிபூதியுங் கிடக்கிறது. தன்னை புருஷகாரமாகக் கொண்டு அவனை யுபாயமாகப் பற்றின அநந்யப்ரயோஜநரை யொருவரையொருவரதிஶங்கை பண்ணி நோக்கும்படியிறே. இனி யிவளவனை அதிஶங்கைபண்ணிச் சிதகுரைக்குமன்று நம்மைப்பற்றினார்க்கு அக்குறை யில்லை காணென்று அவளோடுங் கூடமன்றாடும் மாஹாத்ம்யம் சொல்லுகிறது. அக்குற்றமென்கிறானிறே- இவள் சொன்ன குற்றம் தன்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே. 'இல்லை, நானிப்போது கண்டேன்' என்று ஸாக்ஷிபூர்வகமாகக் காட்டிக் கொடுத்தாலும் ஆனாலவர்கள் தான் தர்மாதர்மங்களும், ஒருபரலோகமும், ஒருபரதேவதையும், இல்லை யென்று செய்கிறார்களோ? ப்ராமாதிகத்துக்கு நாமுளோமென்றன்றோ செய்கிறது. ஆனபின்பு கூட்டுகையுங்கள் தேவையாமித்தனை போக்கி ஒரு மிதுநத்துக்கு இவர்கள் குழைச்சரக்காயிருக்கப் பிரிக்கையுங்கள் தேவையோவென்று, கூட்டின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடும், கூட்டின பிராட்டியோடும் மறுதலித்து நோக்கும் மாஹாத்ம்யம் சொல்லுகிறது.

[நாராயண]-வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்ய ஸ்வாமித்வங்கள், இவை நாராயண ஶப்தார்த்தம். ஆனாலு மிந்நாராயண ஶப்தத்துக்கு ஸௌலப்யத்திலே நோக்கு.

[வாத்ஸல்ய]மாவது - வத்ஸத்தின் பக்கல் தாய் இருக்குமிருப்பை ஈஶ்வரன் ஆஶ்ரிதர் பக்கலிலே யிருக்குமென்கிறது. அதாவது-சுவடு

பட்டதரையில் புல்தின்னாத பஶு தன்கடையாலே புறப்பட்ட கன்றினுடைய தோஷத்தைத் தன் வாயாலே தழும்பற நக்கித் தன் முலைப்பாலாலே யரிப்பிக்குமாபோலே ஆஶ்ரிதருடைய தோஷங்களைத் தனக்கு போக்யமாகவிரும்பித் தன் கல்யாண குணங்களாலே அவர்களை யரிப்பிக்கை. எங்கே கண்டோமென்னில் (தஸ்ய-தோஷஃ) அவனுடைய தோஷமன்றோ, ஶரணாகதனுடைய தோஷமன்றோ, அது நமக்கபிமத விஷயத்திலழுக்கன்றோ, என்று மேல் விழுந்து விரும்பும்படியிறே வாத்ஸல்ய மிருப்பது. தமக்குப் பரிவரான மஹாராஜரையும் தம்பால் ஸக்தையான பிராட்டியையும் விட்டு அவன் தோஷமேதேனுமாகிலும் இன்றுவந்த ஶரணாகதனை விடில் நாமுளோமென்று, அநுகூலரோடேயு மலைந்து ரக்ஷிக்கும்படியிறே வாத்ஸல்யகுண மிருப்பது.

(ஶீலம்ஹி நாம, மஹதோ மந்தைஸ்ஸஹ நீரந்த்ரேண ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவத்வம் ஶீலம்.) அதாகிறது-சிறியவனோடே பெரியவன் வந்துகலவா நின்றால் தன் பெருமை யிவன் நெஞ்சில் படாமே நம்மோட்டையாவனொருவ னென்று புரையறக்கலக்கலாம்படி யிருக்கை. அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய் அப்ராக்ருதனாய் உபயவிபூதி போகத்தாலும் பெரிய வேற்றத்தை யுடையனாய், (அவனெவ்விடத்தான்) என்னும்படி யிருக்கிறவன் நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு மவ்வருகே கழியப் போனானென்றும் இவனோடே வந்து கலவா நின்றாலிவனஞ்சி யிறாய்க்கவேண்டாதபடி தானே மேல் விழுந்து புரையறக்கலக்கை ஶீலகுணமாவது. இப்படி கலக்கப் பெற்றது இவனுக்குக் கார்யஞ் செய்ததாக வன்றியே, அது தன் பேறாக நினைத்து இருக்கை ஸுஶீலம்.

[ஸ்வாமித்வ] மாவது-கர்ஷகன் பயிர்த்தலையிலே குடில்கட்டி நோக்குமாபோலே உடைமை யுனக்கல்லே னென்று முடித்துக்கொண்டவன்றும் தன்னுடைமையானது தோற்றத் தானிவற்றை விடமாட்டாதே இவற்றினுடைய ரக்ஷண சிந்தை பண்ணியிருக்கிற விருப்பு. அதாவது இவனுக்குத் தன் ஸௌஹார்தத்தாலே யாத்ருச்சிகஸுக்ருதத்தை யுண்டாக்கி, அதடியாக அத்வேஷத்தையுண்டாக்கி, அதடியாக ஆபிமுக்யமுண்டாக்கி, அதடியாக ருசியை யுண்டாக்கி, அதடியாக ஸத்ஸம்பாஷணத்தை யுண்டாக்கி, அதடியாக ஆசார்யஸமாஶ்ரயணத்தை யுண்டாக்கி, ஸம்யக் ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, வ்யவஸாயநத்திலே நிஷ்டையைப் பிறப்பித்து, கண்ணழிவற ப்ராப்யத்திலே ருசியைப்பிறப்பித்து, விரோதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து, அர்ச்சிராதிமார்கப்ரவேஶத்தை யுண்டாக்கி, லோகப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து, ஸ்வரூப ப்ரகாஶத்தைப் பிறப்பித்து, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தியையும் பிறப்பித்து, இவைதுடக்கமான பகவதநுபவத்தையும் இவ்வநுபவ ஜநிதமான ப்ரீதியாலே பண்ணப்படுவதான நித்யகைங்கர்யத்தை யேவிக் கொள்வதாக வந்திப்படிக்கு பரமஶேஷித்வம் ஸ்வாமித்வமாவது.

[ஸௌலப்ய]மாவது, அதீந்த்ரியமான பரமவஸ்து இந்த்ரியகோசரமாம்படி எளிய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கண்டாஶ்ரயிக்கலாம்படி தன்னையெளியனாக்கிக்கொடுக்கை. அதாகிறது "மாம்" என்று கொண்டு ஸேநாதூளியும் கையுமுழவுகோலுமாய் ஸாரதியாய் நிற்கிற நிலையையிறே உபாயமாகப் பற்றென்று விதிவாக்யத்தில் சொல்லிற்று. அந்த ஸௌலப்யத்தை யாய்த்து இங்குச்சொல்லுகிறது. அதுதான் பரத்வம் என்னலாம்படியிறே இங்குத்தை நாராயணஶப்தத்தில் ஸௌலப்யம்.

எங்ஙனேயென்னில், அங்கு (மய்யாஸக்தமநா꞉பார்த²) என்றுகொண்டு தன்பக்கலிலே ஆஸக்தமான மநஸ்ஸையுடைய அர்ஜுநனொருவனையும் நோக்கியிறே ஸுலபனாய்த்து. இங்கு எல்லார்க்குமொக்க ஸுலபனாயிருக்கும். அங்கு முன்புமில்லை பின்புமில்லை. நாமறியாத நாளிலுமுண்டாய், நாமறிந்தநாளிலுமுண்டாயிருக்கிற வேற்றமிந்த ஸௌலப்யம். இதர குணங்களுண்டானாலும் கண்ணுக்கு விஷயமானாலல்லது போக்கி இதர குணங்கள் ஜீவியாமையாலே ஸௌலப்யம் ப்ரதானமாகிறது.

இதர குணங்களுபாயமாமிடத்தில், ஸௌலப்யம், எளியனான விவனளவிலே தன்னையெளியனாக்குகையாலே, இவனே உபாயமென்கிறது. ஸுஶீலம், இப்படி கலக்கிறவிது, தன் பேறாகக் கலக்கையாலே அவனே உபாயமென்கிறது. ஸ்வாமித்வம், ஸம்ஸாரிசேதநனை நித்யஸூரிகள் கோர்வையிலே கொண்டுபோய் வைத்தால் நிவாரகரில்லாத நிரங்குஶஸ்வாமித்வமுபாயமென்கிறது.

ஆகவிங்குச்சொன்ன நாலு குணங்களும் பற்றுகைக்குப் பற்றாசானவோபாதி ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணங்களும் மோக்ஷப்ரதத்வத்திலே விநியோகம். எங்ஙனேயென்னில், இவனும் விடுமதறிந்து விடுகைக்கும் பற்றுமதறிந்து பற்றுகைக்கும் ஸர்வஜ்ஞனாகவேணும். ஜ்ஞாநமுண்டானாலும் ப்ரயோஜநமில்லை ஶக்தனன்றாகில். அது, அநாதிகாலார்ஜிதமான பாபங்களைத் துணித்துத்தாவி அக்கரைப்படுத்தும்போது, ஸர்வஶக்தியாகவேணும். ஶக்தனானாலும் ப்ரயோஜநமில்லையிறே நிரபேக்ஷனன்றாகில். நிரபேக்ஷனாகிலும் ப்ரயோஜநமில்லையிறே ப்ராப்தியில்லையாகில். ஆக ஸர்வஜ்ஞத்வமும், ஸர்வஶக்தித்வமும், அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும், ஸர்வஶேஷித்வமும், இவைநாலு குணமும், ஸர்வஸாதாரணமான ரக்ஷணத்துக்குடலாயிருக்கும்.

ஓரளவிலே ஆஶ்ரிதகதமோக்ஷப்ரதத்வத்துக்குமுடலாயிருக்கும் ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமாக ஃபலப்ரதனவனாகில் இவர்களுக்குமவனுக்கும் ப்ராப்தியொத்திருந்ததாகில் புருஷகாராபேக்ஷையென்னென்று நஞ்ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, 'வாரீர் ஜீயரே அவள் ஸந்நிதிக்கும் அவன் ஸந்நிதிக்குமுள்ளவாசி அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே கண்டு கொள்

வீர்'' என்று அருளிச் செய்தார். அதாவது, ஜநநிபக்கல் அபராயம் காகத்துக்கும் ராவணனுக்கு மொத்திருக்கச் செய்தே யவள் ஸந்நியியு ண்டாகையாலே அபராயத்தில் கைதொடனான காகம் ப்ரபந்நர் பெறும் பேற்றைப் பெற்றுப்போய்த்து. அத்தனை யபராயமின்றிக்கே கடக்க நின்று கதறிப்போந்த ராவணன் அவள் ஸந்நியியில்லாமையாலே தலையறுப்புண்டான்.

இனித்தான் மாத்ரு ஸந்நியியிலே ப்ரஜைகளை யழிக்கமாட்டாமையு மொன்றுண்டிறே பிதாவுக்கு. இனி (தமேவஶரணம்கதஃ) என்றதும் (நநமேயம்) என்றதும் அப்ரயோஜகம்.

எங்ஙனே யென்னில், காகத்துக்கு உதவுகிறபோது அகவாயில் நினைவு அதுவிறே. இல்லையாகில் (ஸ்வகமாலயம்ஜகாம) என்று போகப்பொறுனே. செயல் மாட்சியாலே விழுந்ததித்தனையிறே. இம்மாத்ரம் ராவணனுக்கு முண்டாயிருக்க அது கார்யமாய்த் தில்லையிறே, இவள்ஸந்நியியிலல்லாமையாலே. இது காணும் அவள் ஸந்நியிக்கு மவன் ஸந்நியிக்கும் வாஸியென் றருளிச் செய்தார்.

மற்றும் பற்றினாரையடைய வாராய்ந்து பார்த்தவாறே இவள் முன்னாகவாயிருக்கும். மஹாராஜருள்ளிட்ட முதலிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் இவள் முன்னாகவாய்த்துப் பற்றிற்று. அந்வயவ்யதிரேகங்களில் ஃபலாஃபலங்களன்றியே ஆஶ்ரயித்த வேற்றமுண்டு. எங்ஙனே யென்னில், அவனுடைய ஶீலாதிகுணங்களோடே ஹேயகுணங்கள் கலஶியிருக்குமாபோலே யல்லவாய்த்து இவளுடைய ஶீலாதிகுணங்களிருப்பது. அவனுடைய நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யமும் (க்ரோயமாஹாரயத்தீவ்ரம்) என்று அழித்துக் கார்யம் கொள்ளலாயிருப்பன சிலவுமுண்டிறே. அதுவு மில்லையிறே யிவளுக்கு. அதுண்டாகிலிவளுக்கு மொரு புருஷகாராபேக்ஷை வேண்டியிருக்குமிறே. அதில்லாமையாலே இவள் புருஷகாரமாகவேணும். இல்லையாகில் ஃபலஸித்தியில்லை.

எங்கே கண்டோ மென்னில், ராவணகோஷ்டியிலே (ப்ரதீயதாம்தாஶரயாய மைதிலீ) என்று பிராட்டிக்காகப் பரிந்தும், தூதரை ஹிம்ஸிக்கலாகாதென்று திருவடிக்காகப் பரிந்தும் வார்த்தை சொன்னவனைத் துறந்து (த்வாம்துயிக்குலபாம்ஸநம்) என்று புறப்படவிட, ராவணபவநத்தில் நின்றும் புறப்பட்டுவந்து மநோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் ஶரணம் புகுந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைக்குறித்து (நத்யஜேயம்கயஞ்சந) என்று ரக்ஷித்த நீர்மையிறே பெருமாளுக்குள்ளது. இவளுக்கு அங்ஙனன்று. மநோவாக்காயம் மூன்றிலும் ராவணாபஜயத்தையும் ஸ்வப்நம் கண்டோமென்று பயப்பட்டு த்ரிஜடை விண்ணப்பஞ்செய்ய அவளும்(அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோபயாத்) (ப்ரணிபாதப்ரஸந்நாஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா) என்று நம்மாலே நலிவுபடுகிறவிவள்தானே நம்மை ரக்ஷிக்குங்காணுங்கோ ளென்று சொல்லியும் இவ்வுக்தியே

யன்றியே பிராட்டிதானு மிவர்கள் நடுவேயிருந்து (ஹவேய•ஶரண•ஹிவஃ) என்று நானுளளாக நீங்களஞ்சவேண்டாமென்று அருளிச்செய்தும் இவ்வுக்திமாத்ரமாய்ப் போகையன்றிக்கே, ராமவிஜயமுண்டாய் ராவணனும் பட்டான், மஹாராஜருள்ளிட்ட முதலிகளுக்கு மொருகுறையில்லை யென்று நம்மையிலிக்குச் சொல்லிவாவென்று திருவடியைவரவிட, அவன் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்ய, இதைக்கேட்டருளி ஹர்ஷத்தாலே இவனுக்கு என்ன உபகாரத்தைப்பண்ணுவோமென்று தடுமாறுகிற வளவிலே "எனக்குப்பண்ணுமுபகாரமாகிறதுஷேவர்விஷயத்திலே நலிந்தவிவர்களைவிட்டுக்காட்டித்தருகையே" என்ன, அதைக்கேட்டபின்பு அவன் பண்ணின உபகாரபரம்பரைகளையும் பார்த்திலள், இவர்கள் இப்போது நிற்கிற ஆர்த்தியே திருவுள்ளத்தில் பட்டு (கஃகுப்யேஃ வாநரோத்தம) என்றும், (நகஸ்சிந்நாபராயீயதி) என்றும், பெருமாளுக்கந்தரங்கபரிகரமான திருவடியோடே மறுதலித்து ரக்ஷித்தவிவள், நம்முடைய குற்றங்களைத் தன்சொல்வழிவரும் பெருமாளைப் பொறுப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கச் சொல்லவேணுமோ. இதிறே இவள் நீர்மையிருந்தபடி.

இதுவேயன்று தன்பக்கலிலே அபராயத்தைப்பண்ணின ராவணனைக் குறித்து (மித்ரமௌபயிக•கர்தும்) என்றும், (தேநமைத்ரீ ஹவது தே) என்றும், அவனுக்கு "மாஶுசஃ" என்னும் வார்த்தை சொன்னவளிறே. ஆகையாலே நித்யஸாபராய ஜந்துக்களுக்கு, நித்ய ஸஹவாஸம் பண்ணுமிவள் புருஷகாரமாக வேணும். கல்யாண ருணவிஶிஷ்டனுமாயிருக்கிற ஈஸ்வரன் உபாயமாமிடத்தில், இப்புருஷகார ஹதை யானவிவள், இவனுடைய ஆஹரணங்களோபாதி அநந்யார்ஹஶேஷ ஹதையாகில், இவள் புருஷகார மானுலல்லது ஹலஸிதியியில்லை. ஹலத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியா யிருக்குமதிலேயிறே உபாயஹாவமிருப்பது.

ஆனலிப் புருஷகாரத்துக்கு உபாயஶரீரத்திலே அந்தர்ஹாவமுண்டாக வேண்டாவோ வென்னில், ருணங்களும் விரிரஹங்களும் அசேதநமாகையாலே உபாயஸ்வரூபத்திலே அந்தர்ஹாவமுண்டு. ருணாமாஶ்ரயஸ்வரூபமாகையாலே இவளுக்கும் ஸ்வரூபாநுபந்யித்வமுண்டே யாகிலுமிவள் சேதநாந்தர மோசரையாகையாலே உபாய ஶரீரத்திலிவளுக்கு அந்தர்ஹாவமில்லை. இவள் புருஷகாரத்திலே ஸாயநஹாவங் கிடையாதே யாகிலும் இவள் ஸந்நியியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டாய்த்து உபாயம் ஜீவிப்பது. ஆகையாலிவள் பக்கல் ஸாயநஹாவங் கிடையாது. எங்ஙனேயென்னில், ராஜமஹிஷியைப்புருஷகாரமாகக்கொண்டு ராஜாவின் பக்கலிலே ஹலஸிதியி புண்டாமென்று சென்றால்,

அவன் பக்க லிரக்கமில்லாதபோது புருஷகாரத்துக்கு ஃலப்ரதாநஶக்தி யில்லாமையாலே இப்புருஷ்காரத்திலே ஸாயநஹாவங்கிடையாது, அந்ய நிரபேக்ஷமாக ஃலப்ரதனுகையாலே அவனே உபாயம்.

(சரணௌ) என்று "மாம்" என்கிறவிடத்தில் ஸாரயி யவேஷத் தோடே நிற்கிற விதிரஹத்தையும் இப்பதத்திலே அநுஸங்யேயம். (சரணௌ) என்கிறவிது திருவடிக ளிரண்டையு மென்றபடி; ஸ்த நந்யய ப்ரஜைக்கு ஸ்தநம்போலே யடிமையிலே யயிகரித்தவனுக்குத் திருவடிகளினுடைய உத்தேஶ்யதையைச் சொல்லுகிறது. சேஷஹூ தன் ஶேஷிபக்கல் கணிசிப்பது திருவடிக ளிரண்டையுமிறே. மாதாவினு டைய ஸர்வாவயவங்களிலும் ப்ரஜைக்கு ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க விஶே ஷித்து உத்தேஶ்யப்ராப்தி ஸ்தநங்களிலே யுண்டாகிறது, தனக்கு யாரகமான பாலே மாறுமலுபகரிக்கையாலேயிறே. அப்படி, ஶேஷஹூ தனுக்கும் ஶேஷியினுடைய ஸர்வாவய வங்களிலும் ப்ராப்தியுண்டா யிருக்க விஶேஷித்துத் திருவடிகளிலுத்தேஶ்யப்ராப்தி, இவனுக்குயா ரகமான கைங்கர்யத்தை மாறுமல் கொடுத்துப் போருகையிறே. இத் தால் திவ்யமங்கள விதிரஹஸத்ஹாவஞ் சொல்லிற்று.

கீழ்ச்சொன்ன புருஷகாரமும் ஞணங்களும் இல்லையேயாகிலும் விதிரஹந்தானே போரும் உபாயமாகைக்கு. எங்கே கண்டோ மென் னில், சிந்தயந்தி தன்ஸ்வரூபாநுஸங்யாநத்தைப் பண்ணியன்றிறே முடிந்தாள். க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்வரூபஞணங்களிலே யகப்பட்டவ ளன்று; காமுகையாகையாலே யவன் விதிரஹத்திலே யகப்பட்டாள். அவ்வடிவழகுதானே யவள் விரோயியையும் போக்கியவ்வருகே மோக்ஷ த்தையும் கொடுத்ததிறே. (சிந்தயந்தீ ஜமத்ஸூதிம் பரவிரஹ்மஸ்வ ரூபிணம், நிருச்ஹ்வாஸதயா முக்திம் மதாந்யாமோபகந்யகா) என்கிற படியே ஸ்வரூப ஸ்வஹாவங்களறியாத சிந்தயந்தி யாகையாலே, விதிர ஹந்தானே ஸ்வரூபஞணங்களுக்கும் ப்ரகாஶகமுமாய், ஸம்ஸாரிகளுக் கு ருசிஜநகமுமாய், முமுக்ஷுக்களுக்கு ஶுஹாஶ்ரயமுமாய், நித்யர்க் கும் முக்தர்க்கும், ஹோமரூபமுமாயிருக்கும். எங்கே கண்டோமென் னில், (ஆயதாஶ் சஸுவ்ருத்தாஶ்சபாஹவஃ) என்று நெஞ்சுபறியு ண்டு அகப்பட்டது விதிரஹத்திலே. (ஏஷஸர்வஸ்தஹூதஸ்து பரிஷ்வ ங்மோ ஹநூமதஃ) தான் மதித்தார்க்குப் பரிசிலாகக் கொடுப்பது விதிர ஹத்தை. அங்குள்ளார் * ஸதாபஶ்யந்தியிறே.

ஆக இவ்வுபாயத்துக்கு முறுப்பாயிருக்கையாலே அவற்றை யொ துக்கிக் கூற்றுத்து உபாயத்திலே நோக்கென்னுமிடம் தோற்றச் சொ ல்லுகிறது இஶ் ஶரணஶப்தம்.

(உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஸ் ஶப்தஸ் ஶரணமித்யயம், வர்த தே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்யைக வாசகஃ) என்கிறபடியே இஸ் ஶ ரணஶப்தம், உபாயத்தையும் க்ருஹத்தையும் ரக்ஷிதாவையுஞ் சொ ல்லுகிறது. ரக்ஷகமென்றும் உபாயமென்றும் பர்யாயமென்று சொல்லி ப்போருவர்கள். அங்ஙனன்றியே ரக்ஷகனும் வேறேயாய் உபாயமும் வேறேயா யிருக்கவேண்டி யிருந்தது இப்ப்ரமாணத்தால். ரக்ஷகனெ ன்றால், ஸாதாரணரக்ஷணத்துக்கு, உபாஸகனுக்கும் ப்ரபந்நனுக் கும் பொதுவாயிருக்கும். உபாயமென்று விஶேஷித்தால் ப்ரபந்ந னுக் குகவாயிருக்கும். எவ்வுபேயத்துக்காக வென்னில், இஷ்ட ப்ரா ப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயம். அநிஷ்ட மாவது-தேஹாத்மாபிமாநம் துடக்கமாகக் கைங்கர்யத்திலஹங்கார மமகாரங்களீறாக நடுவுண்டான விரோதியான பாபங்கள். அவையாவன, அ வித்யா கர்மவாஸநாருசிப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்கள், இவற்றின் கார்ய மான, கர்பம், ஜந்மம், பால்யம், யௌவநம், ஜரை, மரணம், நரகம், இற்றவரோடொக்க அநுவர்த்தித்துப் போருகிற தாபத்ரயங்கள், இவ ற்றுக்குக் காரணமான அவித்யை.

இவற்றினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படி யென்னென்னில்; [அவித் யை] யாகிறது அஜ்ஞாநம். * அதாகிறது அநாத்மந்யாத்ம புத்தியும், அஸ்வே ஸ்வ புத்தியும்; அவையாகிறன தானல்லாதத்தைத்தானெ ன்று ப்ரமித்தும், தன்னதல்லாதத்தைத் தன்னதென்கையும்; ஈஶ்வ ரனை யுடைத்தான தன்னை அபஹரித்தும் விபூதியை யபஹரித்துக் கொண்டிருக்கையும். இதுக்குள்ளே யெல்லா விரோதியும் பிடிபடும். இது தன்னை யுபதேஶத்தில் * நீர்நுமதென்றார். எங்ஙனே யென்னில், அவித்யாவாஸநை, கர்மவாஸநை, தேஹவாஸநை, அவித்யாருசி, கர்ம ருசி, தேஹருசி. யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே அவித்யை நஶிக்கும், புண் யபாபங்கள் ப்ரக்ருத்யநுகூலமாயிருக்கையாலே அநுகூலங்கள் கண் டவாறே அவை நஶிக்கும். அநுகூலமாவது பகவத் பக்தியாகவுமாம்- திருநாமஞ் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே அவன்தானே உபாயமாகவு மாம். இனி யிவற்றுக்கு அடியான ப்ரக்ருதியாகிறது இந்த ஶரீரம். நரகாதியநுபவத்துக்கு வரும் யாதநாஶரீரம்; ஸ்வர்காதியநுபவத் துக்கு வரும் புண்ய ஶரீரம், இவற்றுக்குக் கிழங்கான ஸூக்ஷ்ம ஶரீ ரமும்; இவை யித்தனையும் நஶிக்கை அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியாவது.

இனி இஷ்ட ப்ராப்தியாவது ப்ராபியாதத்தை ப்ராபிக்கை. அதா வது பரஹிம்ஸை நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகக் கைங்கர்ய மெல்லையாக ஸ்வரூ பாநுரூபமாக இவ்வதிகாரிக்கவன் பிறப்பிக்கும் பர்வங்கள்; அவையா வன, தேஹாத்மாபிமாநத்தைப் போக்கி ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநத்

தைப் பிறப்பித்து, உபாயாந்தர நிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸித்தோபாயத்திலே நிஷ்டையைப் பிறப்பித்து, விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கி, தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்கி, லோகப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து, ஸ்வரூபப்ரகாஶத்தையும் பிறப்பித்து, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தியையும் பிறப்பித்து, இவைபூர்வகமாக பகவதநுபவத்தையும் பிறப்பித்து, பகவதநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யத்தையுங் கொடுத்துவிடுகை, இவன் பற்றின உபாயத்தின் க்ருத்யம். (நிரஞ்ஜநः பரமம் ஸாம்யமுபைதி) என்கிறது இவற்றிலே அந்தர்கதம்; அபஹதபாப்மத்வாதி குணஸாம்யமும், ஜ்ஞாநபலைஶ்வர்யாதி குண ஸாம்யமும், போகஸாம்யமும், இவையிறே ஸாம்யாபத்திகள். (பரஞ்ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே) என்கிறபடியே கைங்கர்யமும் அபஹத பாப்மத்வாதி குணங்களும் பரபக்த்யாதி குணங்களும் ஸ்வரூப ப்ராப்திகளிலே அந்தர்கதமாய் ப்ரகாஶிக்குமவை. இனி பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளும் நித்யமாயிருக்கும், ஸ்வரூபத்தோடே ஸஹஜமாயிருக்கையாலே. ஆனாலிவை நித்யமாகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில், ஒருக்காலநுபவித்த குணங்கள் ஒருக்காலநுபவியா நின்றால் நித்யாபூர்வமாய் வருகையாலே பரபக்த்யாதி குணங்கள் நித்யமா யிருக்கும். ஸாலோக்ய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யமானவை கைங்கர்யோப யோகியாகையாலே கைங்கர்யத்திலே அந்தர்கதம். (அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்பः). [அபஹதபாப்மா] வென்றது-போகப்பட்ட பாபத்தை யுடையவன், [விஜரः]-விடப்பட்ட ஜரையையுடையவன், [விம்ருத்யுः]-விடப்பட்ட ம்ருத்யுவை யுடையவன், [விஶோகः] - விடப்பட்ட ஶோகத்தை யுடையவன், [விஜிகத்ஸः]-போகப்பட்ட பஶியையுடையவன், [அபிபாஸः]-போகப்பட்ட பிபாஸையை யுடையவன், [ஸத்யகாமः]-நினைத்தவை அப்போதேயுண்டாயிருக்கை, [ஸத்யஸங்கல்பः]- உண்டானவற்றைக் கார்யங் கொள்ளுமாபோலே யில்லாதவற்றை யுண்டாக்க வல்லனாகை. இவை தான் ஸ்வதः அன்றிக்கே யிருக்கிற விஷயத்தைச் சொல்லுவா னென்னென்னில், கர்மவஶ்யனுக்குள்ளது அகர்மவஶ்யனான ஈஶ்வரனுக் கில்லையென்று இவனுக்கு ஜ்ஞாநம்பிறக்கைக்காக. குணங்கள்தான் ஶேஷபூதனான சேதநனுக்கு முண்டாய் அவனுக்கு முண்டாயிருக்கும். இவை எட்டுகுணமும் சேதநனுக்கு உபாயகதம். நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலில்லை யென்கை. அவனுக்கு விநியோகம் ரக்ஷணத்திலே, சேதநனுக்கு ஸத்யஸங்கல்பங்களாகிறது அவன் நினைத்த கைங்கர்யமுண்டாயிருக்கை. இனி ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணங்கள் அவனுக்கு ஜகத் ரக்ஷணத்திலே, இவனுக்கு கைங்கர்யத்திலே.

அவனுக்கு [ஜ்ஞாந] மாவது (யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்ய க்ஷேண) என்கிறபடியே எல்லாவற்றையு மறிந்துகொண்டிருக்குமா போலே யிவன் செய்யக்கடவ கைங்கர்யங்களை யொருபோகியாகவறிய வல்லனாயிருக்கும், [பல மாவது - அவனித்தை யரித்து ரக்ஷிக்குமாகில் அவன் கைங்கர்யத்துக்கு பாரணஸாமர்த்யத்தை யுடையனாயிருக்கும், [ஐஸ்வர்ய] மாவது - அவன் ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களை நியமித்துக் கொண்டிருக்குமாகில் அவனுக்கு கரணங்களை நியமித்துக்கொண்டு அடிமை செய்ய வல்லனாயிருக்கும் அதாவது, கைங்கர்யத்துக் கநுரூபமாக அநேக ஶரீரபரிக்ரஹங்கள் நியமிக்க வல்லனாயிருக்கை, [வீர்ய] மாவது- அவனிவற்றை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் விகாரரஹிதனாய் ரக்ஷிக்குமாகில் இவனும் கைங்கர்யங்களைச் செய்யாநின்றால் ஒரு விகாரமின்றிக்கே யிருக்கை, [ஶக்தி] யாவது - அவன் சேராதவற்றைச் சேர்ப்பித்து ரக்ஷிக்குமாகில், இவனும் அநேகமடிமைகளை யெக்காலத்திலும் செய்யவல்ல அவடிதவடநா ஸாமர்த்யத்தை யுடையனாகை, [தேஜஸ்ஸா] வது - அவன் அநபிபவநீயனாயிருக்குமாகில், இவனும் கைங்கர்யங்களை யொருபோகியாகச் செய்கிற தேஜஸ்ஸையுடையனா யிருக்கும்.

இனி விக்ரஹத்தி லவனுக்கு மிவனுக்கு மொக்கும். குணங்களும் அவனுக்கு மிவனுக்கு மொக்கும். ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளு மவனுக்கு மிவனுக்கு மொக்கும். ஆகையாலே பரமஸாம்யா பத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்குமென்கிறது. ஶேஷித்வ ஶேஷத்வங்கள் கிடக்கச்செய்தே ஸாம்யாபத்தியு முண்டாகிறது. ஸஜாதீயங்கலந்தாலல்லது ரஸவிஶேஷ முண்டாகாது. இரண்டு தலைக்கும் போக்யம் பிறக்கைக்காக ஸாம்யாபத்தி யுண்டாய்த்தென்றால் ஶேஷஶேஷித்வங்க ளென்கிற முறை மாறாது. எங்ஙனே என்னில், இவனை கிஞ்சித்கரிப்பித்துக்கொண்டு அவனுக்கு ஶேஷித்வம்; அவனுக்கு கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு இவனுக்கு ஶேஷத்வம். இருவர்க்கு மிரண்டும் வ்யவஸ்திதம். அவனோடு ஸமமென்ன வொண்ணாது.

இஷ்டப்ராப்தி பண்ணிக்கொடுக்கையாவது - இவன் ஸ்வீகரித்த உபாயத்தில் நிலை நின்றவனுடைய வதிகாராநுகுணமாக அவன் பண்ணிக்கொடுக்குமவை.

ஆக இந்த ஶரணஶப்தம் உபாய பாவத்தைச் சொல்லுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன நாராயண ஶப்தந்தொடங்கி இவ்வளவும் உபாயபரமாக வநுஸந்தேயம். இவனுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தம் லக்ஷ்மீஸம்பந்தமுமநுஸந்தேயம்.

இப்படி உபாயம் ஸித்தமாயிருக்க அநாதிகாலம் பலியா தொழிந்தது இவனுடைய ப்ரபத்தி யில்லாமையிறே. அந்த ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறதுமேல், (ப்ரபத்யே) என்கையாலே. (ப்ரபத்யே) என்றது அடைகிறேனென்றபடி. அதாவது - அங்குற்றை வ்ரஜையினுடைய வநுஷ்டாநம். (மத்யர்தா பாஹ்யர்தா:) என்கிறபடியே அர்த்தவ

ஸாயமான ஜ்ஞாநவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. (ப்ரபத்யே) இப்ப்ரபத்திதான் மாநஸமோ வாசிகமோ காயிகமோ வென்னில், மூன்றுமாம், ஒன்றுமாம். ஒன்றமையுமாகி லிரண்டுமில்லை, மூன்றும் வேணுமாகில் ஒன்று போராது; ஆனலென் சொல்லுகிற தென்னில் - ஒன்றுள்ள விடத்திலும் ஃபலஸித்தி கண்டோம். மூன்றுள்ள விடத்திலும் ஃபலஸித்தி கண்டோம். ஆகையாலே இதுவறில் ஒரு நிர்ப்பந்தம் பெரிசன்று. ஒன்றிலும் ஸாதநபாவமில்லை; மூன்றிலும் ஸாதநபாவமில்லை. அவனுடைய அநுக்ரஹமே ஹேதுவாமித்தனை. ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமாகக் கொள்ளக்கடவோம். ஆனல் ஃபலத்துக்கு ஸாதநமன்றாகில்இவை வேண்டுகிறதென்னென்னில், இவ்வதிகாரி முமுக்ஷுவென்றறியும்போது ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி வேணும். சேதநனென்றறியும்போது அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேணும். இனி அசித்வ்யாவ்ருத்தமான ஜ்ஞாநம், சேதநதர்மமாகையாலே, ஸ்வரூபமாமித்தனை. ஸ்வரூபாதிரேகியான ஈஶ்வரன் பக்கலிலே உபாயபாவங்கிடக்குமித்தனை. (ப்ரபத்யே)என்கிறபதம் மாநஸத்தைக் காட்டுமோவென்னில், (பத்லு கதௌ) என்கிற தாதுவிலே ஒரு கதிவிஶேஷமாய் கத்யர்த்தமாய், புத்த்யர்த்தமாகிறது. புத்தியாகிறது, (வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திஃ) என்றும், (புத்திரத்யவஸாயிநீ) என்றும், சொல்லுகையாலே, மநோவ்யாபாரமான அத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ரபத்திக்கு மாநஸமே அர்த்தம். இம்மாநஸஜ்ஞாந மிருக்கும்படியென்னென்னில், க்ரியாரூபமான கர்மமாதல், கர்மத்தாலே க்ஷீணபாபனாய்ப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநமாதல், கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதையான அநவரத பாவநாரூபையான பக்தியாதல், இவை மூன்றும், கைங்கர்யத்துக்கு முபயோகியாய் ஸாதநதயாவிஹிதமா யிருக்கையாலே, இவற்றி லுபாய புத்தியயா த்யாகபூர்வகமாய், தான் உபாயமன்றியிலே ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமுமாய், அதிகாரிக்கு விஶேஷணமுமாய், அத்யவஸாயாத்மகமுமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிஶேஷம் ப்ரபத்தியாகிறது. (ப்ரபத்யே) என்கிற வர்த்தமாநம், போஜநஶயநாதிகளிலே அந்யபரனனபோதொழிய, ஶரீரமும் பாங்காய், ஸத்த்வோத்தரனாய் முமுக்ஷுவாகையாலே அவனை விஸ்மரித்து இருக்கும்போதில்லையிறே; ஆகையாலே தானுணர்ந்திருந்தபோது அவனே உபாயமென்றிருக்கிற நினைவு மாறாதிருக்குமிறே, அத்தைச்சொல்லுகிறது. ஸம்ஸாரபயமும் ப்ராப்யருசியும் கனக்கக்கனக்க, (த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதிப்ரார்த்தநாமதிஃ) என்கிற லக்ஷணவாக்யத்துக் குறுப்பாய் ப்ரார்த்தனை உருவச் செல்லவேணும். நினைக்கிறது அவனையாகையாலே நெஞ்சுவிட்டுப் போம்படியாம்; பரத்வம் எட்டாது; வ்யூஹம் கால்கடியார்க்கு; அவதாரம் அக்காலத்திலுதவினர்க்கு; அர்ச்சாவதாரம் உகந்தருளின நிலங்களிலே புக்கபோது, திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடக்கவும் போகாதே; இனி இவனுக்கெங்குமொக்கச் செய்யலாவது ஜ்ஞாநாநுஸந்

யாநமிறே; அத்தைச் சொல்லுகிறது வர்த்தமாநம்; இதுவுமப்படியே அநுவர்தநமாகிறதாகில் ஃபலஸித்தியளவும் செல்ல அநுவர்த்திக்கிற உபாஸநத்திற் காட்டி விதுக்குவாசி யென்னென்னில், ரூபத்தில் ஹேதுக்கலாவ தொன்றில்லை, ஹேதுவை விஶேஷிக்குமத்தனை. (நிதிய் யாஸிதவ்ய:) என்று விபிபரமாய் வருவ தொன்றது; இவ்வநுஸந்தாநம் ராகப்ராப்தம்; அது ஸாதநதயா விஹிதமாகையாலே அநுஸந்தாந விச்சேதம் பிறந்தால் ஃபலவிச்சேதம் பிறக்கும்; ராகாநுவர்த்தநமாகையாலே அநுஸந்தாநவிச்சேதம் பிறந்தால் ஃபலவிச்சேதமில்லை ப்ரபந்நனுக்கு, ஸாதநமவனுகையாலே. இதுக்கு வேதாந்தத்தில் ந்யாயம் ஓராசரிக்கிறவிட மெங்ஙனே யென்னில் "ஸம்போகப்ராப்திரிதி சேந்ந வைஶேஷ்யாத்" என்று ஜீவாத்மாவோபாதி பரமாத்மாவுக்கும் அவிஶேஷ்யாவ்ருத்தி யொத்திருக்கச் செய்தே, இத்தோட்டை ஸம்பர்க்கத்தாலே வரும் து:கஸுகாதியநுபவங்க ளவனுக்கு வாராது. ஸ்பர்ஶமொத்திருக்கச்செய்தே, வாராதொழிவானென்னென்னில், உபாயந்தன்னில் ராகம் பிறக்கிறது விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலேயிறே; அவ்வோபாதி இந்த ஸாதநத்தாலே லக்ஷ்மீபதியாய் ஶாணயிகமுமாய் விக்ரஹோபேதமுமாய் ஸித்தரூபமுமாயிருப்பதொன்றுகையாலே அசேதநக்ரியாகலாபமுமாயிருக்கிற ஸாதநத்திற்காட்டி விதிலே ராகம் பிறக்கச் சொல்லவேணுமோ. திரைமேல் திரையான மிறுக்குக்கள் மேல்வந்து குலைக்கப் பார்த்தாலும், ப்ரமாணங்கள் வந்து குலைக்கப்பார்த்தாலும், அவன் தானே வந்து குலைக்கப்பார்த்தாலும் குலைக்க வொண்ணுதபடியான நிஷ்டையைச் சொல்லுகிறது க்ரியாபதம்; பிள்ளை திருநறையூரரையரைப்போலே. ஆக பூர்வார்யமுபாயத்தைச் சொல்லுகிற தென்றதாய்த்து.

[பூர்வவாக்யம் முற்றிற்று.]

[இதின் ஒட்டுதாத்பர்யம்.]

இந்த உபாயந்தான், ஐஶ்வர்யாதியுபேயாஸங்களுக்கும் பொதுவா யிருக்கையாலே, அவற்றினுடைய த்யாகபூர்வகமாக மேல் நிரதிஶயமான உத்தமபுருஷார்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது (ஶ்ரீமதே) என்று.

இவ்வைஶ்வர்யாதிபுருஷார்யங்களை ஶாஸ்த்ரம் ஆதரியாநிற்க உபேயாஸ மென்று கழிப்பானென்னென்னில், இவைதான் அல்பாஸ்யிரத்வாதிதோஷதூஷிதங்களாயிருக்கையாலும், ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாமையாலும், த்யாஜ்யம். தேஹாத்மாபிமாநிக்கு புத்ர பஶ்வந்நாதிகள் புருஷார்யமா யிருக்கும். தேஹம் அஸ்யிரமென்னும் ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, அவையவனுக்கு த்யாஜ்யமா யிருக்கும். இனி பரலோக புருஷார்யங்களில் வந்தால் நரகமநிஷ்டமா யிருக்கையாலே அதில் ருசி

யே பிறந்ததில்லை. ஐஶ்வர்யமாகிற ஸ்வர்காநுபவத்தில் வந்தால் ஊர்வஶீஸாலோக்யத்திலே ஸுகவிஶ்ராந்தி கிடக்கையாலே ருசியுண்டாயிருக்கும். அத்தை லபித்தநுபவிக்கப் புக்கில் தேவதை துஶ்ஶீல தேவதையாகையாலே தன்னை உபாஸித்துத் தான் கொடுத்த பலத்தை யநுபவிக்கும் ஸாம்யாபத்தி பொறுக்க மாட்டாமையாலே யயாதியை (யீவஂஸ) என்று தள்ளினாற்போலே தள்ளும். இது தப்பியநுபவிக்கப் புக்கன்றோ,(க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகஂ விஶந்தி)என்று புண்யக்ஷயம் பிறந்து நரகத்திலே விழப்புகுகிறோமென்கிற பயத்தோடேயிருந் தநுபவிக்கையாலே, உயிர்க்கழுவில் ஸுகம்போலே து:க்கவிஶேஷமாயிருக்கு மத்தனை. ஸுகலவமுண்டானாலும், வகுத்த புருஷார்த்தமல்லாமையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தமன்று. லோகவிநாஶமுண்டாகையாலே அஸ்திரம். இனி ப்ரஹ்ம லோகப்ராப்தியில் வந்தால் அநுபவஞ் செல்லா நிற்கச் செய்தே க்ஷுத்பிபாஸையாலே ஸ்வமாஂஸத்தை பக்ஷித்துப் பின்னையும் போயிருக்கு மென்று சொல்லுகையாலும், பூர்ணமான நிஷ்க்ருஷ்டஸுக மல்லாமையாலும், ஸ்வரூப ப்ராப்த மல்லாமையாலும் த்யாஜ்யம். இங்ஙனொத்த துரிதபரம்பரைகளு மின்றியிலே, அசித்வ்யாவ்ருத்தி விஶேஷணமான ஆத்மவஸ்து, விலக்ஷண மாகையாலே, ப்ராப்தியிலே ருசி யுண்டா யிருக்கும். அத்தை லபித்தநுபவிக்கப் புக்கால், பகவதநுபவமும் அங்குள்ளாருடைய பரிமாற்றமும் ப்ரகாஶியாநிற்க, அவ்வநுபவத்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கக் கிடையாமையாலே கீழ்ச்சொன்னவற்றிற் காட்டில் தனக்குண்டான ஸுகமடைய, வியவாலங்காரம்போலே அவத்யமாய், து:க்கமாய், முடிவில்லாத நரகஸமானமாயிருக்கையாலே அதுவும் த்யாஜ்யம். கீழ்ச்சொன்னவைபோலே அல்ப மன்றியே நிரதிசயமுமாய், அஸ்திரமன்றியே நித்யமுமாய், ஸ்வரூபத்துக் கநநுரூப மன்றியே அநுரூபமுமாய், 'புநராவ்ருத்தி யின்றியே அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண மோக்ஷமுமான, உத்தமபுருஷார்த்தத்தை விவக்ஷிக்கிறது உத்தரவாக்யம்.

[உத்தரவாக்யத்தின் ஓட்டுதாத்பர்யம் முற்றிற்று.]

[உத்தரவாக்யத்தின் ப்ரதிபதவ்யாக்யாநாரம்பம்.]

[ஶ்ரீமதே] என்றது கீழ் புருஷகார பூதையானாற்போலே, நித்ய ப்ராப்ய மென்கிறது.

இவள் ப்ராப்யை யென்னுமித்தை இச்ஶப்தங் காட்டுமோவென்னில், [ஶ்ரீமதே] என்கிற விபக்தியாலும், [ஆய] வென்கிற சதுர்த்தியாலும், தாதர்த்யத்தைக் காட்டுமித்தனை. இரண்டும் ஏகவிபக்தியாகையாலே நாராயணபதத்துக்கு ஶ்ரீமச்ஶப்தம் விஶேஷண மாகையாலே ஶ்ரீமந் நாராயணன் பொருட்டென்று ஆய்த்து ஶ்ரீஶப்தங்காட்டுவது. ப்ராப்யை யென்று இச்ஶப்தங் காட்டாதாகில், அவனோபாதி

ப்ராப்யை யென்று சொல்லுகிறவர்ஸம் சேருகிறபடி. யெங்ஙனே யெ ன்னில ; அவன் ப்ரயாநப்ராப்யனுய்த்ததும் ஸ்வாமி யாகையாலே யிறே. இவளும் இவனுக்கு மஹிஷியென்றும், இவர்களைக் குறித்து ஸ்வாமிநி யென்னுமிஸ் ஸப்தமே, இவளுடைய ப்ராப்யதையைச் சொல்லத்தட்டில்லை. எங்ஙனே யென்னில், கீழ் ஸ்ரீஸப்தத்திலே இவர் களைக்குறித்து ஸ்வாமிநி யென்றும், வ்யுத்பத்தியாலும் * விஷ்ணுபத்நி என்கிற ப்ரமாணத்தாலும் ஸித்தமான வர்ஸத்துக்கு வாசகமான ஸ்ரீமச்ஸப்தத்தை இங்கே ப்ரயோகிக்கையாலே, இஸ்ஸப்தமே இவளுடைய ப்ராப்யதையைச் சொல்லுகிறது. தன்னை யொழிந் தாற்கு ப்ராப்யஸித்தியிகளிவளுடைய கடாக்ஷமாயிருக்கும், இது தன் னை நம்மாழ்வார் (கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக்கூடி) என்றும் இளை யபெருமாளும்(ஹவாஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரஂஸ்யதே) என்று பெருமாள் ப்ராப்யரான வோபாதி பெரிய பிராட்டியார் ப்ராப் யை யென்றருளிச் செய்தார்கள். இவ்வடிமை கொள்ளச் சேரவிருக் கிற விருப்பை (ஸ்ரியா ஸார்யஞ் ஜமத்பதிঃ) இத்யாதிகளாலே இவள் ப்ராப்யதை யெங்கு மொக்க வ்யாப்தம். அவனுடைய ப்ராப்யதை ஸ்வ தஸ்ஸித்யம். அதுக்கு ஏகாயநனு மிசையுமே. இவளுடைய ப்ராப் யதையைச் சொல்லுகையாலே யிறே யிதுக்கு ப்ராயாங்யம். மாதாபி தாக்க ளிருவரையும் ஸேரவநுவர்த்திக்கும் புத்ரனைப்போலே ஸ்வாமி யும் ஸ்வாமிநியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை ஸேஷஹூத னுக்கு ஸ்வரூபம். ஸாயநஉலையில் புருஷகாரத்தை யபேக்ஷித்த வோ பாதி, ஸாய்யஉலையிலும் இருவருமான சேர்த்தி யபேக்ஷிதம். (ஸ்ரீம தே) யென்கிற மதுப்பாலே கீழில் மத்பஉத்தி லர்ஸம்போலே இங்குமிரு வருமான சேர்த்தியால் வந்த ஹோதியதை நித்யமென்கிறது. இப்படி யி ச்சேர்த்தி யொழியத் தனித்தவளை ப்ராப்யையென்று பற்றுதலும், அ வனே ப்ராப்யமென்று பர்றுமதுவும் விநாஸம். எங்கே கண்டோமென் னில், பிராட்டியொழிய பெருமாள் பக்கலிலே ஹோதியவூதியி பண் ணின ஸூர்பணகி நஸித்தாள். பெருமாளைப்பிரித்து பிராட்டி பக்கலி லே ஷோதியவூதியி பண்ணின ராவணன் நஸித்தான். உடலையும் உயி ரையும் பிரித்தார்க்கு விநாஸமில்லாதில்லையிறே. (அநந்யா ராவவேணு ஹம் ஹாஸ்கரேண ப்ரஹா யயா) (அநந்யாஹி மயா ஸீதா ஹாஸ்கரேண ப்ரஹா யயா) என்றிருவருடைய ஸதிஹாவமு மிதுவானபின்பு இனி இவர்களைப் பிரிக்கையாவது வஸ்துவினுடைய ஸதிஹாவத்தை யிசையா மலித்தனையிறே. இவ்வஸ்துஸதிஹாவத்தை யிசைந்தார்க்கு மியூநமே யிறே ப்ராப்யம்.

நாராயணனென்று எல்லாவழியாலும் வகுத்த ஸர்வாத்ம ஸ்வாமி யென்கிறது. கீழ் பற்றுகைக்கு ஸௌலஹ்யம் ப்ரயாநமான வோபாதி, இங்கும் அடிமை செய்கைக்கு வகுத்த ஸப்தஉ மபேக்ஷித மாகையா லே ஸ்வாமித்வத்திலே நோக்கு. வகுத்த ஸ்வாமி என்கையாலே இவ

ஊனையொழிந்த அஸேவ்யஸேவை அபுருஷார்த்தமென்கிறது. திருமந்த்ரத்தில் நாராயண ஶப்தவாச்யமான அர்த்த விஶேஷங்கள் இந்த நாராயண ஶப்தத்திலுபதேஶியாதொழிவானென்னென்னில், அங்கு ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறதாகையாலே சேதநாசேதநமான நித்யபதார்த்தங்களினுடைய ஸமூஹங்கள் பலவற்றுக்கும் ஆவாஸஸ்தாநமாயிருக்கிறானென்று ஸர்வஸ்வாமித்வஞ் சொல்லிற்று. இங்கு அசித்வ்யாவ்ருத்தனான சேதநனுக்கு ப்ராப்யஞ் சொல்லுகையாலே ஸர்வாத்மஸ்வாமித்வஞ் சொல்லிற்று. கீழ் நாராயணபதத்தில் சொன்ன குணங்களும் இப்பதத்திலே ப்ராப்யபரமாக வநுஸந்தேயம். அவன்தான் நிற்கும் நிலையிலே குணங்கள் நிற்பது. ப்ராப்யமான வாகாரமும் ப்ராபகமான வாகாரமும் அவன் தனக்குண்டானாப்போலே அவன் குணங்களுக்குமுண்டு. அங்கும் தன்குணங்களை ப்ராப்யபரமாகச் சொல்லுகிறது. (ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ, ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி) என்றும் (பிணங்கி யமரர் பிதற்றுங் குணம்) என்றும் குணாநுபவமே ப்ராப்யமாகச் சொல்லிற்றிறே.

நித்யஸூரிகளநுபவிக்கக்கடவ குணங்களை நித்யஸம்ஸாரியை முக்தனாக்கி யிதீ குணங்களை யிவர்களளவிலே மட்டஞ் செய்துகொடுத்து ஸாக்ஷாத்கரித் தநுபவிப்பிக்கையாலே ஸௌலப்யம் ப்ராப்யம். சேறுதோய்ந்தவிவனை ப்ராமல்ஸ்யமேயாயிருக்கிறநித்யஸூரிகளுடைய கோர்வையிலே ஒருவனாக்கி யநுபவிப்பிக்கையாலே ஶீலகுணம் ப்ராப்யம். அநுபவிக்கிறவிவனுடைய தோஷம்பார்த்தல், தன் வைலக்ஷண்யம் பார்த்தல் செய்யாதே யிவனை யநுபவிப்பிக்கையாலே வாத்ஸல்யம் ப்ராப்யம். இவனுடைய அஸேவ்யஸேவைகளைத்தவிர்த்து ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக்கொடுத்து அடிமைகொள்ளுகையாலே வகுத்த ஸ்வாமித்வம் ப்ராப்யம். இந்த ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணங்களை யநுபவிக்கிற விவனுக்கு போக்த்ருத்வஶக்தியையுங்கொடுத்து அநுபவிப்பிக்கையாலே யவைத்தோடு இவைத்தினுடைய கார்யாவஸ்தையான ஶீலாதி குணங்களோடு வாசியற எல்லாம் கட்டடங்கவிவனுக்கு ப்ராப்யம். ஈஶ்வரந்தான் ப்ராப்யனாகிறது இதீ குணங்களுக்காஶ்ரயபூதனென்றிறே. நித்யஸம்ஸாரியை முக்தனாக்கி யநுவிப்பிக்கையாலே வேறே குணங்கள் ப்ராப்யமாய்த்தென்னில், ஸ்வேநரூபேண குணங்களடைய ப்ராப்யமென்னுமிடம் கண்டோமிறே. நித்யஸூரிகள் குமிழிநீருண்கையாலே ஸம்ஸாரிசேதநனை யிதுக்கு நிலவனாக்கி யநுபவிப்பிக்கிற உபகாரஸ்ம்ருதிக்காக விட்ட பாசுரங்களிறேயிவை. ஒன்றுஞ் செய்யாதபோதும் போக்யதையிறே குணங்களுக்கு வேஷம். அவன் குணமென்று இவை போக்யமான பின்பு குணநாமாஶ்ரயமானவன் ஸ்வரூபத்துக்கு போக்யதையே நிரூபகமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே. நாராயண ஶப்தத்தில் அநந்தரத்தில் விக்ரஹத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லாதொழிவானென்? விக்ரஹம் ப்ராப்யமா யிருக்க

வென்னில், இதுக்கு ஸாயநமான பூர்வார்யத்திலே விதிரஹவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ராபகமான வஸ்துதான் ப்ராப்யமாகையாலே, இங்கு ஶப்தேந சொல்லிற்றில்லையேயாகிலும், இங்குண்டென்னுமிடம் அர்த்தாத் ஸித்தம். விதிரஹத்துக்கு ஹோதியதையே வேஷமாயிருக்கையாலே யிங்கு ஸித்யமாயிருந்தது, அதிகாரியினுடைய மதிஶூந்யதையாலே உபாயமாக வேண்டுகிறது. அதுவுமவனுக்கு அபாஶ்ரயமாம்படி உபதேஶிக்க வேண்டுகையாலே ஶப்தேந சொல்லிற்று. ப்ரஸித்தமான விதிரஹத்துக்கு பூரிக்கவேண்டாதே யிந்தவிதிரஹத்துக்கு இங்ஙனே யிருப்பதொரு ஏற்றமுண்டு, மாணிக்கச்செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப்போலே ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு ப்ரகாஶகமாயிருக்கையாலே. இதிகுணங்களினுடைய ஹோதியதை யெல்லையறிந்து விதிரஹத்தளவும் செல்லப்பெற்றதில்லை. விதிரஹத்தை யவன்தான் ஆவிஷ்கரித்து ஸஜாபஸந்திக்கு விஷயமாக்கினபோது அநுபவிக்குமத்தனை. ஆக இந்நாராயணஶப்தத்தாலே ஸர்வாத்மஸ்வாமித்வஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

(ஆய) வென்கிறவிது சதுர்த்தியாகையாலே நித்யகைங்கர்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்கிறது. இச்சதுர்த்திக்கு தாதர்த்யமர்த்தமா யிருக்க நித்யகைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறதென்கைக்கு கைங்கர்யத்தைக் காட்டுமோவென்னில், "வ்ருக்ஷாய ஜலம்" என்றால் வ்ருக்ஷத்தின் பொருட்டென்னுமாபோலே "நாராயணாய" என்றால் நாராயணனுக்கு ஶேஷமென்று காட்டுமத்தனை யன்றோவென்னில், ஸ்வரூபம் தாதர்த்யமானபோதே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் வரும் ஸ்வபாவங்களும் தாதர்த்யமாகக் கடவதிறே. ஶேஷபூதனுக்கு ஶேஷவ்ருத்தியிறே ஸ்வரூபம்; புஷ்பம் பரிமளத்தோடே யலருமாபோலே. ஸ்வரூப ப்ராப்தியாவது - கைங்கர்யப்ராப்தியாகக் கடவது, கைங்கர்யம் ஸஹஜமாகையாலே. தாதர்த்யமாவது ஶேஷத்வஞ் சொன்னவிடத்திலே ஶேஷவஸ்துவைச் சொல்லிற்றாய், அது சொன்ன விடத்திலே ஶேஷவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றாய். அவ்வழியாலே கைங்கர்யஞ் சொல்லிற்றாகக்கடவது.

ஆனால் ஸர்வதேஶஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தோசிதமான ஸகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ணப்பெறுவேனாக வேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனையைக்காட்டுமோ விஸ் ஶப்தமென்னில்,—இந்தஸ்வரூபஸ்வபாவந்தான் ஒரே காலத்திலேயாய், வேறொரு காலத்திலின்றிக்கே யிருக்குமோவென்னில், எல்லாதேஶத்திலுமுண்டென்று வந்து புகுந்து (உடனாய்) என்கிறபடியே, இதிதேஶங்களில் ஒரோரவஸ்தைகளில் ஒரோரிடங்களிலேயாய், ஒரோரடிமையின்றிக்கேயிருக்குமோ வென்னில் ஸகல கைங்கர்யங்களுமுண்டென்று வந்து புகுந்து (வழுவிலாவடிமை) என்கிறபடியே ப்ரணவத்தாலும், நமஸ்ஸாலும், ஶேஷியஸ்வரூபரான நமக்கென்று ஹோமாயிகாரியைச் சொல்லுகிறது. அவ்விடத்திலே (செய்யவேண்டு நாம்) என்று திருப்பாவாடை யினிதென்று சொல்லுமா

போலே யிவன் கைங்கர்யமினிதென்று இவனெல்லா வடிமையையும் பாரித்தால் அவன் கொள்ளுமோ, உத்துங்கதத்வமன்றோ வென்னில், இவனிருந்து ப்ரார்யிக்கவே யவன் கொள்ளுமிடத்தைப் பற்றவே ப்ரார்யநை புகுந்தது.

இஸ் ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஶேஷத்வம் அர்யமாயிருக்க, கைங்கர்யத்தைக் காலக்ஷேபங்களையிட்டுப் பெருக்கி யநுஸந்யிக்கிறதற்கு ப்ரயோஜந மென்னென்னில், கலியன் பைபைய்யாகக் குவிக்கவேணுமென்னுமா போலே தனக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமுமாய் ஸர்வாயிகாரமுமான கைங்கர்யத்திலேயிறே ஹோதீயதையில் வைஹவத்தாலே வந்த வஹிநிவேஶம்.

ஹவஉநுஹவமும் கைங்கர்யமா யிருக்கச்செய்தே அது ஈஶ்வரனுக்குமொத்து தனக்கும் ப்ரீதியுண்டாகையாலே யிப்ரீதிகாரிதமான கைங்கர்ய முண்டாய்த்து. இனி கைங்கர்யத்துக்கு அவ்வருகில்லையே ப்ராப்யம்.

கீழ்ச்சொன்ன பிராட்டியும், ஶுணங்களும், விஶ்ரஹமும், ஈஶ்வரனும் ப்ராப்யமன்றோ வென்னில், இக் கைங்கர்யத்துக்கு வர்யகராகையாலே ப்ராப்யராணர்களித்தனை. கைங்கர்யமே ப்ராப்யம். அச்சிரஷிஸா லோக்யாஷி பரஹக்தயாஷிகள் ப்ராப்யமானவொபாதி ஹவல்லாஹமும் ப்ராப்யமான வாகாரம். கைங்கர்யமே ப்ரயாநப்ராப்யம். ஸாலோக்யாஷிகளில் ஸாயுஜ்யம் ப்ரயாநமாகச் சொல்லுகிறது கைங்கர்யமாகையாலேயிறே. (ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரஹக்தாஸ்தபஸ்விநஃ, கிங்கரா மம தே நித்யம் ஹவந்தி நிருபஷ்ரவாஃ)என்கிறபடியே. ஸாயுஜ்யமாவது கூட்டரவு; கூடினலல்லது கைங்கர்யம் ஸிஷ்யியாது. ஸ்த்ரீ புமாங்க ளொன்றானர்களென்றால் ஏகஷ்ரவ்யமானர்களென்றன்றிறே. ஒரு மிடரானர்களென்று பொருளாய்த்து. அப்படியே யிக்கைங்கர்யங் கொள்ள விருக்கிற ஶேஷியுடைய நினைவும், கைங்கர்யஞ்செய்து ஸ்வரூபம் பெறவிருக்கிற ஶேஷஹூதனுடைய நினைவும், ஒன்றாய், அதாவது ஶேஷியினுடைய நினைவு தனக்கு நினைவாய் அவனுடைய ஹோதீயமே தனக்கு ஹோதீயமாய்த் தலைக்கட்டுகை. ஒரு மியநம், ஹோதீயம் மிக்கு உந்மஸ்தக ரஸமாய் கலவாநின்றால், பிறக்கு மினிமை யிருவர்க்கு மொக்குமிறே. அதில் பரதந்த்ரனான இவனுக்குப் பிறக்குமினிமை பாரதந்த்ர்யத்தோடே சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே. அதாவது இவன் செய்யு மடிமைகண்டு அவனுகந்தால், பின்னையவனுகந்தபடி கண்டுகக்கையிறே இவனுக்கு ஸ்வரூபம். கைங்கர்யவிஷயமாக வங்கி புரத்துநம்பி பணிக்கும்படி - (கிங்கர்மஷிதிகைங்கர்யம்) என்று ஹவஉநுஹவப்ரீதியாலே தடுமாறி யென்செய்வோ மென்றிருக்கை யென்று. அங்ஙனன்றிக்கே மாநஸமாயும் வாசிகமாயும் காயிகமாயுமிறே செய்யு மடிமைகள். (ஸோஉஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ, ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா)என்று மாநஸமானவடிமை. (ஹாவு ஹாவு ஹாவு, அஹமந்ந மஹ

மந்நமஹமந்நம், அஹமந்நாதோ௨ஹமந்நாதோ௨ஹமந்நாத:) என்றும் (நமஇத்யேவவாதிந:) என்றும், இவை வாசிகமான வடிமை; (யதாதருணவத்ஸா வத்ஸம், வத்ஸோவா மாதரம், சாயாவா ஸத்த்வம் அநுகச்சேத், கச்சந்தமநுவ்ரஜேத், தயாப்ரகாரமிதிவத்) என்றும் (யேநயேந யாதா கச்சதி தேநதேந ஸஹ கச்சதி) என்றுமிவை காயிகமானவடிமை.

ஆக இவையாய்த்து கைங்கர்யம். இவை செய்யுமிடத்தில் (தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே) என்கிறபடியே ஸ்ரக்சந்தநாதிகளைப் போலே யவனுக்குக் கைதொடுமானமாயிருக்கை. அதாவது, விநியோகங்கொள்ளுமவனுக்கேயுறுப்பாய் தனக்கென்ன வேறொரு ஆகாரமின்றிக்கே யிருக்கை. அப்படி (படியாய்) என்கிறபடியே அசித்ஸமாயியிலே யாம்படி தன்ஸ்வரூபத்தை ஶிக்ஷித்தால், பின்னை, அவனுகந்தபடி கண்டுகேக்குமென்னத்தட்டில்லையிறே புருஷார்த்தமாகைக்கு.

இதுக்கு வரும் விரோயிநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது - நமஸ்ஸு. (நம:) என்கிறது - கைங்கர்யத்தில் நானென்கிற விரோயியைப் போக்கித் தந்தருளவேணுமென்கிறது. அஹங்கார கர்஭மான கைங்கர்யம் புருஷார்த்த மன்றே. ஆகையாலே அவ்வளவுஞ்செல்ல வுள்ள அஹங்கார மமகாரங்களைப் போக்கித் தந்தருளவேணுமென்கிறது. அஹங்காரத்தை நிஶேஷிக்கையாலே அத்தால் வந்த மமகாரமும் இந்நமஸ்ஸிலே நிஶேஷியமாய்த்து. அஹங்கார மமகாரங்களாகிற சேற்றிலே அநாதிகாலம் புடையுண்டுகிடந்த சேதநனை நமஸ்ஸாகிற நீரிலே கழுவுகையாலே யாசுமாசு மற்றபடி.

இவன் முக்தனாய் ப்ராப்யாநுபவம் பண்ணும்போதும் எனக்கென்னுமது அங்குண்டோவென்னில், அங்கில்லை, இக்கைங்கர்யம் பெறவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறவன் விரோயியோடே யிருந்தபேக்ஷிக்கிறவனாகையாலே, தேஹாத்மாபிமாநந் துடக்கமாக கைங்கர்யத்திலஹங்கார கர்஭மீறாக நடுவுண்டான விரோயிகளைப் போக்கித் தந்தருளவேணுமென்று உபாஸநவேளை யாகையாலே யபேக்ஷிக்கிறான். திருமந்த்ரத்தில் நமஸ்ஸிலே ஸ்வரூப விரோயி நிவருத்தியைச் சொல்லிற்று. இந்நமஸ்ஸிலே ப்ராப்யவிரோயியான ஸ்வப்ரயோஜநத்தைத் துடைத்தது.

கைங்கர்யமாவது— (ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி) என்றும், (படியாய்க்கிடந் துன்பவளவாய் காண்பேனே) என்றும், (உன்றன்திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும்) என்றும், (தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே) என்றும், (உனக்கே நாமாட்செய்வோம்) என்றும், (தூயனவேந்தி) என்றும், (நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:) என்றும், (சாயாவா ஸத்த்வமநுகச்சேத்) என்றும், (ப்ரியதேஸ

ததஃராமஃ) என்றும், (முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய்) என்றும், (க்ரியதாமிதிமாஂவத) என்றும், (ஏவ மற்றமரராட்செய்வார்) என்றும் (ரமமாணுவநேத்ரயஃ) என்றும், இவையிறே இவனடிமை செய்யும் போது இருக்கும்படி. இத்தால்சொல்லுகிறது பாரதந்த்ர்யகாஷ்டைகள்.

ஆக புருஷகாரஞ்சொல்லி, அதினுடைய நித்யத்வஞ்சொல்லி, அப்புருஷகாரம் மிகையென்னும்படியான வாத்ஸல்யாதிகுணயோகஞ் சொல்லி, விக்ரஹவைலக்ஷண்யஞ்சொல்லி, இஷ்டப்ராப்திக்கு மநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் நிரபேக்ஷமான உபாயஞ்சொல்லி, தத்ஸ்வீகாரஞ் சொல்லி, ஸ்வாமித்வ பூர்த்திசொல்லி, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை சொல்லி, கைங்கர்ய விரோதி போனபடி சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

ஷட்குணரஸாந்தமான அஹமந்தத்திலே நெஞ்சுவையாதே ஸ்வாமிக்காக்குகை. (தேனும்பாலுங் கன்னலும முதுமாகித் தித்திப்ப) (அங்கண்ணனுண்ட வென்னருயிர்க்கோதிது) என்று பின் பாதரணீயம்.

தனித்வயம் முற்றிற்று.

உலகாசரியன் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

தனிவரமம். (அவதாரிகை.)

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே... *
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நமஃ.......... *
[வாழியுலகாசரியன் வாழியவன் மன்னுகுலம்... *
வாழிமுடும்பை யென்னுமாநகரம்-வாழி . ... *
மனஞ்சூழ்ந்தபேரின்ப மல்குமிகுநல்லார் ..... *
இனஞ்சூழ்ந்திருக்கு மிருப்பு] .... *

ஸர்வேஶ்வரன், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணி, வேதோபதேஶத்தைப் பண்ணியருளி, தத்த்வாரா சேதநருடைய ருசியநுகூலமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையும்காட்டி, அவ்வழியாலே தானேஸாத்யமும் ஸாதநமுமென்கிற ஶாஸ்த்ரத்தையு முபதேஶித்து விடுகையன்றிக்கே, பரவ்யூஹவிபவார்ச்சாவதாரங்களினாலும் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும் தானே ரக்ஷகனென்னுமிடத்தைக் காட்டி, இத்தனையுஞ் செய்தவிடத்திலும் (ஆஸுரீம்யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி, மாமப்ராப்யைவகௌந்தேய ததோயாந்த்யதமாம்கதிம்) என்று ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாய் இவ்வாத்மாக்கள் ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களையே புருஷார்த்தங்

களாகவும் அவை ஸம்பாதிக்குமிடத்திலும் தாங்களே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுவதாகவும் கோலி, அவை பெற்றபோது ப்ரியப்பட்டும் பெருதபோது வெறுத்தும் இங்ஙனே அநுதாபப் படுகிறபடியைக்கண்டு * க்ருபயாபரயாவிஷ்டனாய், அவர்கள்செய்தபடி செய்கிறார்களென்று தன்குணங்கள் தன்னையிருக்க வொட்டாமையாலே, நாம்செய்த குறையிறே சேதநர் நல்வழிவராதொழிகிற தென்று பார்த்து, (க்ருஷ்ணம் தர்மம்ஸநாதநம்) (பவித்ராணாம்ஹி கோவிந்த: பவித்ரம்பரமுச்யதே) புண்யாநாமபி புண்யோஸௌ மங்கலாநாம்சமங்கலம்) என்று இங்ஙனே தானே ஸாதநமும் ஸாத்யமுமென்கிற ஶாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிக் கொடுப்போமென்று பார்த்தருளி, (தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாயஸம்பவாமி) என்றும், (ததோऽகிலஜகத்பத்மபோதாயாச்யுதபாநுநா, தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்பூதம்மஹாத்மநா) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீமதுரையிலே திருவவதாரம் பண்ணியருளி பூதநாஶகடயமலார்ஜுநாதிகளாகிற ப்ரதிகூலவர்க்கம் மண்ணுண்ணும்படியாகவும், அக்ரூரமாலாகாராதியநுகூல ஜநங்கள் வாழும்படியாகவும் இப்படி ஸர்வாத்மாக்களினுடைய பாஹ்யாப்யந்தர தமோநிரஸநம் பண்ணி வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே, பாண்டவர்களுக்கும் துர்யோதநாதிகளுக்கும் பரஸ்பரம் பிறந்த வைரஸ்யத்தை, யுத்தவ்யாஜத்தாலே ஶமிப்பிப்பதாகப் பார்த்தருளி, யுத்தார்த்தமாக ஸர்வலோகத்தையும் குருக்ஷேத்ரத்திலே கூட்டி, அர்ஜுநஸாரதியாய்நிற்க; அவனும் (ஸேநயோருபயோர் மத்யே) என்று உபயஸேனையிலுமுள்ள தன் பந்துவர்க்கத்தைப் பார்த்து, இவர்களை ஹிம்ஸித்து நாம் ஜீவிக்கையாவதென்னென்று தளும்பின வர்ஜுநனுக்கு, அவனுடைய தளும்பு நிமித்தமாக ப்ருக்ருத்யாத்மவிவேகத்தையும், ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வாதிகளையும், தத்ப்ராப்தியினுடைய ஹேதுதையையும், தத்ப்ராப்திஸாதநம் கர்மஜ்ஞாநங்களென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்ய; அவனுமவ்வளவிலே அஸந்துஷ்டனாக; (ஏஷதுவா அதிவததி, யஸ்ஸத்யேநாதிவததி) என்கிற ஶ்ருதிபோலே, தானே, தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையும், தத்ப்ராப்தி வைலக்ஷண்யத்தையும், தது பாயமான கர்மஜ்ஞாநஸாத்ய பக்தியோகவைபவத்தையு மருளிச்செய்ய, கீழ் உக்தமான புருஷார்த்தத்தில் விலம்பாஸஹையான ருசியாலும், ததுபாயத்தினுடைய துஷ்கரதையாலும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தாலும், துஷ்கரமுமாய், விலம்பித பலப்ரதமுமாய், ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய் இருக்கிற உபாயத்தாலே எம்பெருமானைப்பெற வென்பதொன்றில்லை, இனி யிழந்துபோமித்தனையாகாதே! என்று ஶோகித்த வர்ஜுநனைக்குறித்து, பரமகாருணிகனான கீதோபநிஷதாசார்யன், வேதாந்தஸித்தமாய் பரமரஹஸ்யமுமாய், ஸர்வாதிகாரமுமாய், ஸுஶகமுமாய், அவிலம்பித பலப்ரதமுமாயிருந்துள்ள பரம ரஹஸ்யமான சரமோபாயத்தை அர்ஜுநவ்யாஜத்

தாலே ஸர்வாத்மாக்களுக்கு மருளிச் செய்தருளினதுசரமஸ்லோக மாகிறது.

ப்ரயமஸ்லோகமென்று கீழொன்றுண்டாய் அத்தைப்பற்றச் சரமஸ்லோகமென்கிறதோ வென்னில், அதன்று, சரமார்யத்தைச் சொல்லுகையாலே சரமமென்னில், (ஸக்ருதேவ) இத்யாதிகளிலும் சரமஸ்லோகத்வ ப்ரஸங்ஂமுண்டாம்; இங்கு, கர்மாதியுபாயங்களைச் சொல்லி அநந்தரமித்தைச் சொல்லுகையாலே இதுக்கவ்வருகொரு உபாயமில்லாதபடியான உபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுகையாலே இத்தை சரமஸ்லோகமென் ருசார்யர்கள் சொல்லுவர்கள்.

(மா ஶுசஃ) என்று ஶோகநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே, ஶோகஹேது வுண்டாகவேணும். அதாவதென்னென்னில், கீழே (ஶோக ஸம்விக்நமாநஸஃ) என்றதுக்கு (மா ஶுசஃ) என்கிறதாய், ஏகவாக்ய மாகிறதல்ல; (நாநுஶோசந்தி பண்டிதாஃ) என்று துடங்கி ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணிவித்தருளினபோதே அந்த தத்த்வவிஷய ஶோகம்போயிற்று. இனி கர்மாதியுபாயங்களைப்பற்றி ஶோகிக்க, அந்த ஹித விஷய ஶோகத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறதிங்கு. அதாகிறது, புருஷார்யாலாஹத்தாலும், உபாயமௌரவாதிஶயத்தாலும், நாமயிகாரிகளாய் இவ்வுபாயத்தை யநுஷ்டித்து இப்புருஷார்யம் பெறுகையென்பதொன்றில்லையென்றும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத நமக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமர்ஹமான உபாயங்களை யநுஷ்டிக்க ப்ராப்தியில்லையென்றும், ஶோகிக்க உபாயாந்தரவியாநம் பண்ணுகிறதென்றபடி. ஆகையாலே ப்ரபத்திக்கு இவ்வளவுபிறந்து ஶோகிதத‌வன் அயிகாரியென்கை. இவ்வளவு பிறவாதவனுக்கு இவ்வர்யஞ் சொல்லுகையாகிறது, பறிப்பான்கையில் சிற்றருவாள் கொடுக்குமோபாதியென்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி யருளிச்செய்வர்.

(ஸர்வயர்மாந்) இத்யாதி. ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதிசோதிதமான நித்யநைமித்திக காம்ருபமான யர்மங்களையும் மோக்ஷோபயோகி யர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக விட்டு என்னையே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயமாகப்பற்று. நானுன்னை ஶோகவிஷயமான ஸர்வ பாபத்தில் நின்றும் விடுவிப்பேன்; நீ ஶோகியாதே கொள்ளென்றபடி.

வேதங்கள் யர்மங்களைச் செய்யச்சொல்லாநிற்க விடச்சொல்லுகிறவிது வேதங்களெல்லாத்தோடும் விருத்யம்; ஆதலால் இதுக்கு,வேறொருபடி அர்யங்கொள்ளவேணுமென்று பார்த்து, விஹிதயர்மங்களை விட்டவனுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக ஶரணாமதியை வியிக்கிறதென்றார்கள், அது கூடாது, எங்ஙனேயென்னில், ஶாஸ்த்ரவிரோயமில்லாமையாலே. அதாவது யாமம்பண்ணும்போது மற்றை ஸ்நாநஹோமாதி கர்மங்களை விலக்கினாப்போல ஶரணாமதிக்கங்ஂமாக மற்றை யர்மங்

களை விலக்குகைக்கு விரோயமில்லை, இவ்வியி மோக்ஷார்யமாதலால் ஸ்வர்கார்யமான வியிகளோடு விரோயமில்லை. அவற்றை இங்குவில க்காமையால் மோக்ஷார்யமான கர்மஜ்ஞாந ஹக்திகளோடும் விரோய மில்லை. அவையாதல் இதுவாத லென்கையாலும், அர்ஜுநன் முன்பு யர்மங்களை விட்டு நின்றுமொருவனல்லாமையாலும், அவனை நோக்கி ப்ராயஶ்சித்த வியியாகவுங்கூடாது

வேறேசிலர், யர்மஶப்தத்தாலே ஹலத்தைச் சொல்லுகிறதாக்கி யர்மத்தை யநுஷ்டியாநின்றே ஹலத்திலிச்சையை விடவே, அது மோக்ஷத்துக்கு ஸாயநமாமென்றார்கள்; அதுவுங்கூடாது யர்மஶப்தம் ஹலத்தைக்காட்டாமையாலும், ஶரணாகதிவியியோடு அதுக்கு ஸங்கதியில்லாமையாலும், ஶோகியாதே கொள்ளென்கிறவிது கூடாமை யாலும், [அதுவும் பொருளன்று,]

வேறேசிலர், யர்மத்திலயிகாரமில்லாத ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளுக்கு மோக்ஷோபாயமாக ஶரணாகதியை வியிக்கிறதென்றார்கள், அது வுங்கூடாது- அவர்களுக்கு யர்மப்ராப்தி யில்லாமையாலே த்யாகம் வியிக்கக்கூடாமையாலும், அர்ஜுநனை நோக்கி யருளிச் செய்கை யாலும் [அதுவுமர்யமன்று.]

வேறேசிலர் தேவதாந்தரங்களைச் சொல்லிகிறதாக்கி அவற்றை விட்டு எம்பெருமானையே ஆஶ்ரயிக்கை மோக்ஷோபாயமென்று ஐகாந்த்யம் வியிக்கிறதென்று சொன்னார்கள்; அதுவுங்கூடாது, யர் மஶப்தம் அப்படி ப்ரஸித்யமல்லாமையாலும், ஶரணாகதியாவது ஸமா ஶ்ரயணமாத்ரமல்லாமையாலும் [அதுவும் பொருளன்று.]

வேறேசிலர், ஶரணாகதியோடு விரோயித்த யர்மங்களை விட்டு ஶரணாகதியைப்பண்ண வடுக்குமென்று சொல்லுவர்கள்; அப்படி யாகில் "ஸர்வயர்மங்களையும்" என்னக்கூடாது. விரோயித்தவையை விடுகைக்கு ஒரு வியிவேண்டுவதில்லை, விரோயித்த யர்ம மென்கை க்கு ஒரு ஶப்தமுமில்லை. ஆதலாலதுவும் பொருளன்று,

வேறேசிலர், எல்லாயர்மங்களையும் விட்டாகிலும் ஶரணாகதி யைப் பண்ணுவானென்று ஶரணாகதியை ப்ரஶம்ஸிக்கிறது, யர்மத்யா கத்தில் தாத்பர்யமில்லையென்றார்கள்; அதுவும் பொருளன்று.

இப்படி இவ்வாக்யத்தில், [ஆகிலும்] என்கிற ஶப்தமில்லாமை யாலும், [ஶோகியாதே கொள்ளே]ன்கிற ஶப்தம் கூடாமையாலும். [இதுவும் பொருளாக மாட்டாது.]

வேறே சிலர் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷஸாயநமாவது, அதுக்கு விரோயி கர்மம், ஆதலால் கர்மத்தை யெல்லாம் விட்டு ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே யத் நம்பண்ண வடுக்குமென்று சொல்லுகிறதென்றார்கள்; அதுவும் கூடா து, கர்மமும் மோக்ஷஸாயநமென்று பலஶாஸ்த்ரங்களிலும் சொல்லு

கையாலும், (ஶரணம் வ்ரஜ) என்கிற ஶ்லோகம் ஆத்மஜ்ஞாநத்தைக் காட்டாமையாலும், மற்றிங்கு ஆத்மஜ்ஞாநத்தை விதிக்கிற தொரு ஶ்லோகமும் காணாமையாலும், ஆத்மஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷம் பெருகிறவனை நோக்கி, நானுன்னை எல்லாபாபங்களி நின்றும் முக்தனாக்குகிறேனென்று எம்பெருமான் தானே மோக்ஷங்கொடுக்கிறானாகச் சொல்லுகிறசொல் கூடாமையாலும், [அதுவும் பொருளன்று.]

ஆகையாலிஶ்லோகத்தால் தோற்றுகிற பொருளொழிய மற்றுச் சொல்லுகிற பொருள்கள் பொருளல்ல வென்னுமிடம் * ப்ரஹ்மபுராணத்திலே தெளியச் சொல்லிற்று - (ஶரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா யே த்யாநயோகவிவர்ஜிதா:, தேऽபி ம்ருத்யுமதிக்ரம்ய யாந்தி தத் வைஷ்ணவம் பதம்) என்று.

ஶரணாகதிமோக்ஷஸாதந மென்னுமிடம். ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்திலும் சொல்லிற்று. (யோ ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை) (தம் ஹ தேவமாத்மபுத்திப்ரஸாதம், முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே.) யாவனொருத்தன்பண்டு ப்ரஹ்மாவைப் படைத்தான், யாவனொருத்தன் அந்தப்ரஹ்மாவுக்கு வேதங்களைக் கொடுத்தான், அந்ததேவனை - என்புத்திக்குத் தேற்றத்தைப் பண்ணினவனை, மோக்ஷார்த்தியான நான் ஶரணம் புகுகிறேனென்றவாறு.

தைத்திரீயோபநிஷத்திலே, திருநாராயணத்திலே, இவ்வர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. (ஸத்யம் தபோ தமஶ் ஶமோ தாநம் தர்ம: ப்ரஜநநமக்நயோऽக்நிஹோத்ரம் யஜ்ஞோ மாநஸம் ந்யாஸ:) என்று ஒன்றுக்கொன்று ஶ்ரேஷ்டமாகச் சொல்லி, மாநஸஶப்தத்தாலே ஆத்மஜ்ஞாநவைபவத்தைச்சொல்லி, எல்லாத்துக்கும் மேலாக ந்யாஸஶப்தத்தாலே ஶரணாகதியைச் சொல்லிற்று.

இவ்வர்த்தம் இதிஹாஸ புராணங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

ஆகையாலே வேதவிருத்தமென்று ஶங்கிக்கைக்குபாயமில்லை.

இங்கே சிலர் இங்ஙனே சோத்யம்பண்ணினார்கள்; ஏதென்னில், தர்மங்களை யெல்லாம் த்யஜித்து ஶரணாகதியைப் பண்ணவே மோக்ஷம் பெறலாமாகில், அநேக ஜந்மங்கள் கூடிப்பண்ணவேண்டி ஒருக்கால் செய்து முடிக்கவொண்ணாத வருத்தங்களை யுடைத்தா யிருந்துள்ள மஹா தபஸ்ஸுக்களாலும், வைராக்யத்தாலும், இந்த்ரிய ஜயத்தாலும், யோகாப்யாஸத்தாலும் பிறந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தால் பெறவேண்டுவதாகச் சொல்லுகிற மோக்ஷஶாஸ்த்ரம் வேண்டாதொழியும்; அறவெளியதாக ஸாதிக்கலா மர்த்தத்தை வருந்தி ஸாதிப்பாருமில்லை; ஆதலால்

* ப்ரஹ்மாண்ட.

மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லுகிறது வஹ்வாயாஸ ஶாஸ்த்ர ஸங்நியா நத்திலே அல்பயத்நமாயிருக்கிற ஶரணாகதிஶாஸ்த்ரம் ஜீவியா தென்ரூர்கள்.

இதுக்குத்தரம், லோகத்தில், அர்யார்ஜநத்துக்கு ஸாயநமாக அல்பயத்நமான ரத்நவாணிஜ்யாதிகளும், மஹாயத்நமான க்ருஷ்யாதிகளும் உளவாகக்கண்டோம்; மஹாயத்நங்களுக்கு அல்பஃபலமாகவும் கண்டோம், அல்பயத்நங்களுக்கு மஹாஃபலமாகவுங் கண்டோம். இவ்விடத்தில் தந்தாம் பூர்வபுருஷர்கள் செய்து வரும்படிக்குத் தக்கபடியும், தந்தாம் ஸாமீயத்துக்குத்தக்க ருசிகளாலும், அல்பயத்நத்தாலே மஹாயத்நஃபலம் பெறுவர்கள் சிலர்.

இப்படியே வேதத்திலும், மஹாயத்நமான ஸத்ரயாகாதிகளாலும், தபஶ் சாந்தீ ராயணாதிகளாலும், பஶுபுத்த்ராதிகளான அல்பஃபலங்களைச் சிலர் கொள்ள சிலரவற்றினாலே யாதல் அதிஅல்பயத்நமான கர்மாதிகளாலே யாதல் மஹாஃபலமான மோக்ஷத்தைப்பெறுவர்கள்.

அப்படியே தந்தாம் ஸாமீயத்துக்குத்தக்க ருசிபேதங்களாலே, சிலர்க்கு ஶரணாகதியே உபாயமாகலாம், சிலர்க்கு யோகாதியாஸாதிகளே உபாயமாகலாம். அந்த ப்க்ருதிபேதங்களுக்குத்தக்க ருசிபேதங்கள் லோகத்திலே காண்பதும் செய்யாநின்றோம். ஶரணாகதிதானும் எல்லாருஞ் செய்யலாமத்தனை யெளிதாமோ வென்ன—; ஜந்மாந்தர ஸஞ்சித மஹாபுண்யங்களை யுடையரல்லாதார்க்கு இந்த ருசியும் மஹாவிஶ்வாஸமும் பிறக்கமாட்டாமையாலே எல்லார்க்கு மெளிதன்று.

ஶரணாகதிஸ்வரூபம் (ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்பஃ ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம், ரக்ஷிஷ்ய தீதி விஶ்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணந் தயா, ஆத்மநிக்ஷேபகார்பண்யே ஷடீவியா ஶரணாகதிஃ.)

(ஆநுகூல்யஸ்யஸங்கல்பஃ) ஆநுகூல்யமென்றது ப்ரியத்வம், அதாவது - (ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோ த்யர்த மஹம் ஸச மம ப்ரியஃ) என்கிறபடியே அநந்யப்ரயோஜநனாகை.

(ப்ராதிகூல்யஸ்யவர்ஜநம்,) என்றது அதிப்ரவ்ருத்திவ்யவஸாய நிவ்ருத்தி.

(ரக்ஷிஷ்யதீதிவிஶ்வாஸஃ,) என்றது, த்ரிவியஶங்காரஹிதமான ஸமவதீ ஈணவத்தாய் யவஸாயம்

(கோப்த்ருத்வவரண)மாவது அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமான இஷ்டப்ராப்திக்கு அவ்யவஹிதோபாயமாக ஸ்வீகரிக்கை.

(ஆத்மநிக்ஷேப)மென்றது ரக்ஷ்யத்வேந ஸமர்ப்பிக்கை; அதாகிறது-ஆத்மாத்மீயமான நிகில ஹரஸமர்ப்பணம்.

(கார்ப்பண்ய)மாவது க்ருபாஜநக க்ருபணவ்ருத்தி நிரதத்வம்.

ஏவம்வியமான ஶரணாகதிதன்னையே ஶ்ருதி ஆத்மயாகமாக வர்ணித்தது.—(தஸ்யைவம் விதுஷோ யஜ்ஞஸ்யாத்மா யஜமாநஶ் ஶ்ரத்தா பத்நீ ஶரீரமித்மமுரோ வேதிர்லோமாநி பர்ஹிர்வேதஶ் ஶிகா ஹ்ருதயம் யூபஃ காமஆஜ்யம் மந்யுஃ பஶுஸ்தபோ அக்நிர் தமஶ்ஶமயிதா தக்ஷிணா வாக்கோதா ப்ராண உத்காதா சக்ஷுரத்வர்யுர்மநோ ப்ரஹ்மா ஶ்ரோத்ரமக்நீத் யாவத் த்ரியதே ஸா தீக்ஷா யதஶ்நாதி யத்பிபதி தத்ஸ்ய ஸோமபாநம் யத்ரமதே ததுபஸதோ யத்ஸஞ்சரத்யுபவிஶத் யுத்திஷ்டதேச ஸப்ரவர்க்யோ யந்முகம் ததாஹவநீயோ யதஸ்ய விஜ்ஞாநம் தஜ்ஜுஹோதி யத்ஸாயம் ப்ராதரத்தி தத்ஸமிதோ யத்ஸாயம் ப்ராதர்மத்யந்திநஞ்சதாநி ஸவநாநி யே அஹோராத்ரே தே தர்ஶபூர்ணமாஸௌ யே அர்தமாஸாஶ்ச மாஸாஶ்ச தே சாதுர்மாஸ்யாநி யருதவஸ்தே பஶுபந்தா யே ஸம்வத்ஸராஶ்ச பரிவத்ஸராஶ்ச தே ஹர்கணாஸ் ஸர்வவேதஸம் வா ஏதத்ஸத்ரம் யந்மரணந்ததவப்ருத ஏதத்வை ஜராமர்யமக்நிஹோத்ரம் ஸத்ரம் ய ஏவம் வித்வாநுதகயநே ப்ரமீயதே தேவாநாமேவ மஹிமாநங்கத்வாதித்யஸ்யஸாயுஜ்யங்கச்சத்யத யோ தக்ஷிணே ப்ரமீயதே பித்ருணாமேவ மஹிமாநங்கத்வா சந்த்ரமஸஸ்ஸாயுஜ்யங்கச்சத்யேதௌ வை ஸூர்யாசந்த்ரமஸோர்மஹிமாநௌ ப்ராஹ்மணோ வித்வாநபிஜயதி தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி தஸ்மாத்ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமித்யுபநிஷத்) என்றுகொண்டு ஶ்ருதி ஶரணாகதியை யொருயஜ்ஞமாக ஸங்கல்பித்து இதுக்குவேண்டு முறுப்புகளும் யஜமாநனும் பத்நியும் முதலாகவுள்ளவற்றை ஶரணாகதன்பக்கலிலே யுளவாகக் காட்டுகிறது. (யே அஹோராத்ரே) யென்றவிடமே தொடங்கி, (யந்மரணம்) என்கிறவிதுக்குக் கீழெல்லாம், ஶரணாகதிதன்னையே யெல்லா யாகங்களுமாகச் சொல்லுகிறது. (யந்மரணந்ததவப்ருதஃ) என்று ஶரணாகதியாகிற யாகத்துக்கு அவப்ருதமாக மரணத்தைச் சொல்லுகிறது. (யஏவம்வித்வாந்) என்கிறவிடந்துடங்கி, இவன் போம்வழியேபோனால், எம்பெருமானுடைய பெருமை யெல்லாத்தையும் அநுபவிக்குமென்கிறது. (தஸ்யைவம் விதுஷோயஜ்ஞஸ்ய) என்கிறவிதுக்குக் கீழில் ஓரிடத்தில் ந்யாஸமென்கிற பேரால் சொன்ன ஶரணாகதியை யறியும் வித்வானுடைய வேற்றமென்றபடி.

ஆக ஶரணாகதியாகிற யஜ்ஞத்துக் குறுப்புக்களிவை யென்றதாய்த்து.

(ஏதம்ஹவாவநதபதி, கிமஹம்ஸாதுநாகரவம், கிமஹம்பாபமகரவமிதி) ஶரணாகதி ஜ்ஞாநமுடைய புருஷனையே எந்தப்புண்யம் பண்ணதொழிகிறோமோ, எப்பாபம் பண்ணுகிறோமோவென்கிற பாதியிபீடியாது.

(தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாந் தபஸாமதிரிக்தமாஹுஃ) ஃ யாநபர்யந்தமான வெல்லாத் தபஸ்ஸுக்களிலும் ந்யாஸமதிரிக்தமென்றபடி. ந்யாஸமாவது, ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளிலே பண்ணப்பட்ட ஆத்மாத்மீய அகிலபர ஸமர்ப்பணம். ஆகையாலே ஸ்ரீமானான நாராயணனையே சரணமாகவுடைய ஸர்வயோகக்ஷேமாவஹனாக வநுஸந்தித்து, நிர்பரத்வாநுஸந்தாநம் ஸர்வதா பண்ணவேணும்.

ஸ்வநிர்பரத்வாநுஸந்தாந ப்ரீத்யுதயதியாலே பண்ணப்பட்ட ஸம்ப்ரதாயாதி வர்த்தநமுண்டாய்த்தாகிலும், முன்பு பகவதி பண்ணின விச்வாஸாதிசயத்தாலே தீருஷசித்தனுவானென்றுகொண்டு, ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தமான ரஹஸ்யம். (இதந்தே நாதபஸ்காய நாபக்தாயகதாசந, நசாசுஸ்ரூஷவே வாச்யம் நசமாம்யோஷப்யஸூயதி) என்று இவ்வர்த்தம் சொன்னபடியே ரக்ஷித்த நுஷ்டித்து முடிக்கைக்கீடான தாதீய மில்லாதார்க்கும், குருவானவன் பக்கலிலே பக்தராய் இராதார்க்கும், உனக்கு சுச்ரூஷை பண்ணாதார்க்கும், சொல்ல வேண்டா; என்பக்கலிலே அஸூயையைப் பண்ணுவார்க்குஞ் சொல்ல வேண்டா வென்கிறது. (ய இதம்பரமம் குஹ்யம் மத்பக்தேஷ்வபியாஸ்யதி, பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்சயஃ) என்று இப்பரம குஹ்யமான வர்த்தத்தை யென்பக்தர்பக்கலிலே யாவனொருத்தன் சொல்லுகிறான், அவன் அதுவேகாரணமாகத் தானுமென்பக்கலில் பரமபக்தியையுடையனாய் ஒரு ஸம்சயமின்றியே யென்னையே வந்தடையுமென் றிவ்வர்த்தஞ் சொல்லுகைக்கு, ஆகாத விஷயத்தையும், யோக்யபாத்ரத்திலே சொன்னாலுண்டான நன்மையையும், சொல்லிற்று.

திருமந்த்ர முகத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுடையராய், ஸ்வரூபாநுரூபபுருஷார்த்தமான பகவத் கைங்கர்யத்திலே ருசியுடையராய், விடப்பட்ட கர்மஜ்ஞாநபக்தியோகத்தையு முடையராய் ஆநுகூல்யமாத்ரமுடையரான ஜந்துக்களைப்பார்த்து பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரன் தானே, பாண்டுபுத்ரவ்யாஜத்தாலே சதுர்த்யோபாயத்தை வெளியிட்டது, சரமச்லோகமாகிறது.

[ச்லோகவைபவ ரூபாவதாரிகை முற்றிற்று.]

[ப்ரதிபதவ்யாக்யாநாரம்பம்.]

(க) (ஸர்வதர்மாநி)த்யாதி. இச்லோகத்துக்கு க்ரியாபதம் (மாசுசஃ) என்கிறதாகையாலே, சோகநிவ்ருத்தி சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம். இந்தச்லோகந்தான் ப்ரபத்திவிதாயகவாக்யமாகையாலே, இந்த சோகமும் ப்ரபத்திக்குபயுக்தமாகிறது. எங்ஙனேயென்னில், இப்ப்ரபத்திக்கதிகாரமும், பலமும் சொல்லவேண்டுகையாலே சோகமதிகாரமென்றும், சோகநிவ்ருத்தி பலமென்றுஞ் சொல்லுகிறது.

இதில், பூர்வார்யத்தாலே அயிகாரிக்ருத்யஞ் சொல்லுகிறது; உத்தரார்யத்தாலே ஈஸ்வரக்ருத்யத்தையும், அயிகாரிக்ருத்ய ஶேஷத்தையுஞ் சொல்லுகிறது.

அயிகாரிக்ருத்யமாவது, இதரோபாய த்யாமபூர்வகமான ஸிதீயோபாயஸ்வீகாரம். ஈஸ்வரக்ருத்யமாவது, இப்படி ஸ்வீக்ருதோபாயனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கை. அயிகாரிக்ருத்யஶேஷமாவது, ஸ்வீக்ருதோபாயனுன பின்பு யாவத்ப்ராப்தியளவும் நிஸ்ஸம்ஶயனுமாய் நிர்ஹரனுமாய் அதஎவ ஹ்ருஷ்டமாநஸனுமாயிருக்கை. (வ்ரஜ)என்கிற வியியோபாதி (மாஶுசஃ) என்கிறதும் வியியாகையாலே, ஸ்வீகரியாதவனுக்கு உபாய ஸிதீயியில்லாதவோபாதி, ஸ்வீகரித்தபின்பு நிர்ஹரனுயிராதவனுக்கும் ஹலஸிதீயியில்லை யென்கை. இத்தைப்பற்றவிறே "த்யாமம் மேலிட்டு நரகம் வஸ்தவ்யமூமியாதல், ஸ்வீகரித்த உபாயம் மேலிட்டுப் பரமபதமென் சிறுமுறியாதல் ஆம்படி காணேன் அயிகாரமிருப்பது" என்று நஞ்ஜீயரருளிச்செய்தது.

ஸிதீயோபாய ஸ்வீகாரத்துக் கிதரோபாயத்யாமமங்மமாகையாலே த்யாமவிஷயமான யர்மங்களைச் சொல்லுகிறது- (ஸர்வயமாந்) என்கிறவித்தாலே.

யர்மமாவது, (சோதநாலக்ஷணோஉர்யோ யர்மஃ) என்கிறபடியே, ஶாஸ்த்ரங்களிலே நித்யநைமித்திககாம்யரூபமாய் அநுஷ்டேயதயா விஹிதமானது. அதுதான் வர்ணாஶ்ரம விஹிதயர்மமென்றும், ப்ரவ்ருத்தி யர்மமென்றும் நிவ்ருத்தியர்மமென்றும் ஸிதீயயர்மென்றும் நாலுவகைப்பட்டிருக்கும்.

(க) வர்ணாஶ்ரமவிஹிதயர்மமாவது, (க்ரியமாணம் நகஸ்மைசிதீய உர்யாய ப்ரகல்பதே, அக்ரியாவநர்யாய தத்து கர்ம ஸமாசரேத், ஏஷா ஸா வைதிகீ நிஷ்஠ா ஹ்யுபாயாபாயமயீ யமா) என்கிறபடியே பண்ணினல் ப்ரயோஜனமின்றிக்கே, பண்ணுதபோது அநர்யத்தின் பொருட்டாயிருக்குமது.

(உ) (ஶ்ருணுயீவம் பரமங் கர்ம திவியங் தநிஹோச்யதே,ஏகம் ப்ரவர்த்கம்ப்ரோக்தங் நிவர்த்தகமதஃபரம், ப்ரவர்த்தகஞ்ச ஸ்வர்மாதிஹலஸாயநமுச்யதே, நிவர்த்தகாவீயங் ஷேவர்ஷே விஜ்ஞேயம் மோக்ஷஸாயநம்) என்கிறபடியே, ப்ரவ்ருத்தி யர்மமாவது, ஸ்வர்மாதிஹலஸாயநமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள்.

(௩) நிவ்ருத்தியர்மமாவது,மோக்ஷஸாயநமான கர்மயோமாதிகள்.

(௪)ஸிதீயயர்மமாவது, (யேசவேதவிதோவிப்ராயேசாயீயாத்மவிதோஜநாஃ,தேவதந்தி மஹாத்மாநங் க்ருஷ்ணங் யர்மம் ஸநாதநம்)என்கிற பரமயர்மஸ்வீகாரம். (ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா) (ந்யாஸஇத்யாஹுர்

மநீஷிணோ ஸ்ரஹ்மாணம்) என்று ஸ்வீகாரத்தி லுபாயத்வப்ரஸங்மமில் லாமையாலே, ஸ்வீகாரத்தையும் ஸ்வீகார்யனுகச் சொல்லக் கடவது.

இவ்விடத்தில் மோக்ஷோபாய ப்ரகரணமாகையாலே, ஸ்வர்மாதிஃபலஸாயநமான ஜ்யோதிஷ்டோம மல்லவென்னுமிடம் ஸிஂயம். மேலே ஸிஂயயர்மம் ஸ்வீகார்யமாகச் சொல்லுகையாலே அதுவுமன்று. இனி இவ்விடத்தில் மோக்ஷோபாயமாய், வர்ணாஶ்ரமயர்மங்களை இதில் கர்தவ்யமாக உடைத்தாய் ஸாயஂயமா யிருந்துள்ள நிவ்ருத்தியர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் யர்மமும் வஹுவசநமும் ஸர்வஶஂஉமுமாய் த்ரிவியமாயிருக்கும். யர்மஶஂஉத்தாலே மொக்ஷத்துக்கவ்யவஹித ஸாயநத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது, (ஃக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவஂவிமோऽர்ஜுந) (மஂஃக்திஂலஃதேபராம்) என்று சொல்லுகிற பரமஃக்தி. வஹுவசநத்தாலே அங்மஸாயநங்களைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது (ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே) என்றும் (கர்மணைவ ஹி ஸஂஸிஂயிமாஸ்யிதா ஜநகாஉயஃ) என்றும் சொல்லுகிற கர்மஜ்ஞாநங்களும், (ஜந்மகர்மச மே திவ்யம் ஏவஂ யோவேத்தி தத்த்வதஃ, த்யக்த்வா ஞெஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந) என்றும் சொல்லுகிற வவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமும், (ஏதஂவுஂயிவா வுஂயிமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஶ்ச ஃாரத) என்றுசொல்லுகிற புருஷோத்தம விஂயையும் (ஞேஶோऽயஂ ஸர்வகாமயுக்) என்று சொல்லுகிற க்ஷேத்ரவாஸமும், (யாதி ஸ்ரஹ்ம ஸநாதநம்) என்று சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தநமும். இவைதன்னை *ஃமவத் ப்ரஃாவத்தாலே ஸ்வதந்த்ரோபாய மென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். இவைதான் அங்மஸாயநமா யிருக்கச்செய்தே யர்மஶஂஉத்தாலே சொல்லுகிறது, இவைதானும் தனித்தனியே ஃலஸாயநங்களா யிருக்கையாலே. சேதநஃேஉத்தோபாதியும் போருமிறே, ருசிஃேஉத்தாலேஉபாயஃேஉமும். (நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த) வென்னக்கடவதிறே. ஸர்வஶஂஉத்தாலே ஆஶ்ரமங்கள் ஃேஉித்தாலும் ஃேஉியாத ஸந்யாவந்உநபஞ்சமஹாயஞ்ஜமுள்ளிட்ட யர்மங்களும், லோகஸங்ஂரஹதயா கர்த்தவ்யமான ஶ்ரேஷ்ஂஸமாசாரமும், பரார்யமாக புத்ராஉிகளைக் குறித்தநுஷ்டிக்கும் புஂஸவநாஉிகர்மங்களையுஞ் சொல்லுகிறது. ஆக ஸர்வஶஂஉத்தாலே ப்ரத்யவாய பரிஹாரமுமாய் யோஂயதாபாஉகங்களுமாயிருந்துள்ள யர்மவிஶேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. யர்மத்யாமத்தைச் சொன்னபோது யோஂயதாபாஉகங்களுமா யிருந்துள்ள யர்மவிஶேஷங்களைச் சொல்லுகிறது.

ஸர்வஶஂஉத்துக்கு ஸாகல்யம் பொருளானாலோ என்னில், வஹுவசநத்திலே உபாயங்களையடையச் சொல்லுகையாலும், ஸர்வஶஂஉத்துக்கு வேறேவிஷயமுண்டாகையாலும் ஸாகல்யவாசியன்று. ஆனால் (ஸாய யாஃாவே மஹாவாஹோ ஸாயநைஃ கிம் ப்ரயோஜநம்) என்

* ஃமவத்ப்ரஸாஉகத்வத்தாலே யென்றும் பாமம்.

று "யோதீயதாபாஷகயர்மங்களை யொழிய ஷலஸாயநங்களுக்கு உஷ யமின்றியிலே யிருக்கையாலே யர்மத்யாகத்தைச்சொன்னபோதே யோதீயதாபாஷகயர்மம் உஎரதோ நிரஸ்தமன்றோ; இதினுடைய த்யாக மிப்போது சொல்லவேணுமோ" என்னில்;—(ஸந்யீயாஹீநோஉஸஃசிர் நித்ய மநர்ஹஸ் ஸர்வகர்மஸு) என்று ஸந்யீயாஹீநனான வஸஃசிக்கு, ஒரு கர்மத்திலு மயிகாரமில்லை யென்கையாலே, இவ்வுபாயத்துக் கிப்படியிருப்பதொரு நிர்வந்யமுண்டோ வென்னில், இவ்வுபாயத்திக் கிப்படியிருப்பதொரு யோதீயதாஸாபேக்ஷதை யில்லாமையாலே விஶேஷித்து உபாதாநம் பண்ணுகிற உபாயத்துக்கு உபயுக்தமன்றாகிலும் (விஹிதத்வாச்சாஶ்ரமகர்மாபி) என்கிறபடியே விஹிதத்வேநாநுஷ்டேயமானலோவென்னில், யஜ்ஞத்திலே தீக்ஷித்தவனுக்கு விஹிதாஂஶமும் த்யாஜ்யமான வோபாதி, இங்கு (ஸர்வயர்மாந்பரித்யஜ்ய) என்கையாலே விஹிதாஂஶமும் த்யாஜ்யம்.

இனி யிவ்வுபாயத்துக்கு அயிகாரம் அஶக்தியும் அப்ராப்தியும் விலம்பாஸஹத்வமும். (இதஂ ஶரணமஜ்ஞாநாமிதமேவ விஜாநதாம், இதஂ திதீர்ஷதாம் பார மிதமாநந்த்யமிச்சதாம்) (அவித்யாதோ தேவேபரிவ்ருடதயா வா விதிதயா ஸ்வஹக்தேர்ஹும்நா வா ஜமதி மதிமந்யாமவிதஃஷாம், மதிர் மம்யஶ்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ ரஹஸ்யஂ வ்யாஜஹ்ரே ஸ வது ஹமவாஞ் ஶௌநகமுநிஃ)· இப்படியன்றாகிலிதுவும் அயிக்ருதாயிகாரமாமிறே.

ஆக இத்தால் த்யாஜ்யஸ்வரூபஞ் சொல்லிற்று.

த்யாஜ்யமான யர்மந்தான் (இதஂகுரு. இதம்மாகார்ஷீஃ) என்று வியிநிஷேயாத்மகமாயிருக்கும். விஹிதாநுஷ்டாநத்தோபாதி நிஷித்யபரிஹாரமும் த்யாஜ்யமானபோது அடைத்த கதவைத் திறந்தால் நிஹீநபதார்யங்கள் புகுருமாபோலே நிஷித்யப்ரவ்ருத்தி யுண்டாகாதோ வென்னில், ஸ்வீகார்யமான வுபாயம், ஒன்றையும் ஸஹியாது. ஶாஸ்த்ரஸித்யமான யர்மம் த்யாஜ்யமாவது ஸ்வீகார்யமானவுபாயம் ஒன்றையும் பொறுமையாலேயிறே, பொறுப்பது நிவ்ருத்தியையிறே. இதுவும் நிவ்ருத்யந்தர்கதமாகிலும் ப்ரவ்ருத்தி ரூபமாயிருக்கையாலே உபாயம் ஸஹாயாந்தர ஸஹமல்லாமையாலும் நிஷித்யாநுஷ்டாந மிவனுக்கு கர்தவ்யமன்று. நிஷித்யாநுஷ்டாநம் ஈஶ்வரஹ்ருதயத்துக்கு நிக்ரஹமாகையாலும் இவனுக்கீஶ்வரனை அதிஶயிப் பிக்கை ஸ்வரூபமாகையாலும் இவனுக்கவை யநுஷ்டேயமன்று. ப்ராப்ய மிவனுக்கவனுடைய ப்ரீதியேயா யிருக்கையாலே இவ்வாகாரத்தாலும் அவை அநுஷ்டேயமன்று. ஆகையால், உபாயத்தைப் பார்த்தாலுமாகாது, ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலுமாகாது, புருஷார்யத்தைப் பார்த்தாலு மாகாது.

ஆனால் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலு மிவனுக்கு த்யாஜ்யமா யிருக்குமாகில் நிஷித்ய பரிஹாரத்தை யர்மஶ்லோகத்திலே ப்ரஸங்கிக்கிறதற்கு ப்ர

யோஜந மென்னென்னில், இவனுக்கு விஹிதமா யிருப்பதொன் றில்லாமையாலே, அவஶமாகப் புகுந்தாலும் இவனுக்கவை பந்தகமாக மாட்டாது என்னு மாகாரந் தோற்றுகைக்காகச் சொல்லுகிறது. அதவா மோக்ஷோபாயத்வேந விதிநிஷேதாத்மகமான, ஸகல தர்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறதென்று சொல்லுவர்கள். ஆகையாலே நரகபதநஹேதுவாய், ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் த்யாஜ்யமுமாய் புத்தி பூர்வகமுமாயிருந்துள்ள பாகவதாபசாராதிகளும் ப்ரஹ்ம ஹத்யாதிகளும், பரிஹரணீயமென்றதாய்த்து.

ஶரணாகதிப்ரபாவத்தாலே அவை பந்தகமின்றியிலே யொழிந்தாலும் ஶரணாகதனுக்கிவை கர்தவ்யமன்றென்னுமிடம் சொல்லித்தாய்த்து.

(2) (பரித்யஜ்ய), த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. இதுவும், த்யாகமும் ல்யப்பும் உபஸர்கமுமாய் மூன்று ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும். இங்குச் சொலுகிற த்யாகம் ஸ்வரூபேண த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதோ, உபாயபுத்தியா த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதோ, பலத்யாகத்தைச் சொல்லுகிறதோ வென்னில், (மா பலேஷு கதாசந) என்று கீழ் பலத்யாகத்தைச் சொல்லுகையாலே கேவல மதுவுமாகமாட்டாது. இனி உபாய புத்தியித்யாகமாதல் ஸ்வரூபத்யாகமாதலாகக் கடவது. உபாயபுத்தியித்யாக மென்றபோது, நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் அவஶ்யமநுஷ்டேயமாய்விடும். இப்படி யநுஷ்டேயமாம் பக்ஷத்தில் ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாய மாகமாட்டாது. ஆகையாலிவை ஸ்வரூபேண த்யாஜ்ய மாகக்கடவது.

இனி யிவற்றில் நம்மாசார்யர்கள் அநுஷ்டிக்கிறவை, ஶிஷ்யபுத்ரர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக வாத்ஸல்யத்தாலே அநுஷ்டிக்கிறார்களித்தனை. இப்படி யநுஷ்டியாதபோது, பகவத்விபூதிபூதரான சேதநர்க்கு நாஶஹேது வாகையாலே ஈஶ்வரனுக்கநபிமதரராவர். ஆகையாலே, யாதோரளவாலே லோகஸங்க்ரஹம் பிறக்கும்; யாதோரளவாலே ஶிஷ்யபுத்ரர்களுக்குஜ்ஜீவநமுண்டாம், அவ்வளவு மநுஷ்டேயமென்ற தாய்த்து. ப்ரவ்ருத்திதர்மந்தானே, அபிஸந்திபேதத்தாலே நிவ்ருத்தி தர்மமானவோபாதி, நிவ்ருத்திதர்மமும் ப்ராப்யதர்மமாகக்கடவது. இவ்விடத்தில் வர்ணாஶ்ரமதர்மம், லோகஸங்க்ரஹதயா அநுஷ்டேயமாயிருக்கும். வைஷ்ணவதர்மம் ப்ராப்யதயா வநுஷ்டேயதமமாயிருக்கும். இவ்விடத்தில் அகரணே ப்ரத்யவாயமும் எம்பெருமானுடைய வநபிமதத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்த ஹாநியுமாகக்கடவது.

ஆகையாலே (விஹிதத்வாச்சாஶ்ரமகர்மாபி) (ஸஹகாரித்வேந ச) என்கிற உபயப்ரகாரத்தாலும் அநுஷ்டிக்கிறார்களல்லர்.

பரிஶப்தத்தாலே த்யாகத்தின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. இப்பரிஶப்தம் (பரி ஸாகல்யே) என்று ஸகலத்தையும் விடச்சொல்லுகிறதானாலோவென்னில், அது ஸர்வஶப்தத்தில் உக்தமாகையாலே, இவ்விடத்தில் வேறே அர்த்தமாகவேணும். அதாவது, ஸவாஸந த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸவாஸநமாகவிடுகையாவது, 'ஶுக்திகையிலே ரஜதபிரமம்போலே அநுபாயங்களிலே உபாய புத்தியிபண்ணினோமாகாதே' என்று கொண்டு லஜ்ஜாபுரஸ்ஸரமாக விடுகை. இப்படி விடுகைக்கு ஹேது, ஸ்வரூபத்தினுடைய பரமவத்பாரதந்த்ர்யாநுஸந்தானத்தாலே, ஸ்வரக்ஷணத்தில் தனக்குப் பிறந்த அநந்வயம். ஸ்வரூபத்தில், தன்னோடும் பிறரோடும் ப்ராப்தியுண்டாமன்றாய்த்து, தானும் பிறரும் ரக்ஷகராகைக்கு ப்ராப்தியுள்ளது. இனி, ஸ்வரக்ஷணத்தி விழிகையாவது, தாய் முலைப்பாலுக்குக்கூலி கேட்குமாபோலே, தன்னுடைய ஶேஷத்வத்தையுமழித்து அவனுடைய ஶேஷித்வத்தையுமழிக்கை. உபாயங்களை விடுகையாகிறது, இவை நமக்குபாயமன்றென்கிற நைராஶ்யம். நைராஶ்யத்துக்கு ஹேது, அஶக்தியும், அப்ராப்தியும்.

(த்யஜ்ய) என்கிற ல்யப்பாலே, (ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத) என்கிறபடியே, உபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயாந்தரத்யாகத்தினுடைய அங்கத்வஞ் சொல்லுகிறது. யாகத்திலிழியுமவனுக்கு தத்விபரீதஸர்வதர்மத்யாக மங்கமாகிறாப்போலே யிதுவுமாத்ம யாகமாகையாலே தத்விபரீத ஸர்வதர்மத்யாகமங்கமாகக்கடவதென்று முன்பே சொல்லிற்று. இத்தால் ஶாஸ்த்ரவையர்த்யமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது.

விட்டே பற்றவேணுமாகில் ஸர்வாதிகாரத்வபங்கம் வாராதோவென்னில், அஶக்தனுமாய் அயோக்யனுமானவன் ஸ்வரூபஜ்ஞாந வைஶத்யத்தாலே விட்டுப் பற்றக்கடவன். அல்லாதவர்களும் உக்தலக்ஷணத்தாலே அஶக்தராயிருக்கு மத்தனைபோக்கி ஸர்வத்திலுமஶக்தராயிருப்பாரொருத்தருமில்லையே. அவர்களும் விஶ்வஸவிலம்பாஸஹயமுடையராகில், யதாயோக்யம் விட்டுப் பற்றக்கடவர்கள். ஆகையாலே ஸர்வாதிகாரபங்கம் வாராது. இப்படி கொள்ளாதே ஸர்வோபாயஶூந்யனுக்கிது உபாயமென்னும் பக்ஷத்தில், ஸர்வோபாய ஶூந்யராயிருப்பாரொருத்தருமில்லை யாகையாலே, அந்தபக்ஷத்துக்கு மிந்த தூஷணம் வரும். ஆகையாலே, த்யாகம் அங்கமென்கிறவிது, உபபந்நம்.

ஆக இத்தால் த்யாகப்ரகாரஞ் சொல்லிற்று.

இவ்விடத்திலே பிள்ளைபருளிச்செய்து போருவது ஒருவார்த்தையுண்டு. அதாவது, "பதர்க்கூட்டை விட்டுப் பர்வதத்தை அண்டைகொள்வாரைப்போலே பற்று என்கிறான்" என்று. அது எங்ஙனேயென்னில், அவை ஸாத்யங்களாகையாலும், பலவாகையாலும். அசேதநங்க

ளாகையாலும், பதர்க் கூட்டிறே. இவன் விதியஸ்வரூபனுகையாலும், ஒருவனுகையாலும் பரமசேதந னுகையாலும் பர்வதம்.

(ங) அநந்தரம், பற்றும் விஷயத்தையும், பற்றும் ப்ரகாரத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (மாம்) என்று, ஸ்வீகார்யமான உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. உபாயமாவது, இஷ்டப்ராப்த்யநிஷ்டநிவ்ருத்தி ஸாயநமாயிருக்கையாலே, இஷ்டப்ராப்த்யநிஷ்டநிவ்ருத்த்யுபயோகியான பரத்வ ஸௌலப்யங்கள், (மாம்) என்கிறபதத்திலே விவக்ஷிதம்.

எங்ஙனேயென்னில், (ஏஷ நாராயணஸ் ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:, நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்) என்கிறபடியே, (மாம்) என்கிறவன் ஸ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமா யிருக்கையாலே.

ஸ்ரியப்பதித்வ நாராயணத்வங்கள் பரத்வஸௌலப்யஹேதுவாகிறபடி யெங்ஙனே என்னில், ஸ்ரீயாகிறாள்,—ஸர்வருடையவும் ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி ஸித்தியர்யமாக ஆஸ்ரயணீயையா யிருக்கையாலே. "இவளுக்குப் பதி" என்கையாலே, பரத்வம் சொல்லிற்று. (ஸ்ரத்தயா தேவோ தேவத்வமஸ் நுதே), (அப்ரமேய•ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா) (திருவுடையடிகள்)(திருமகளார் தனிக்கேள்வன் பெருமையுடையபிரான்) என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீயாகிறாள் ஜகந்மாதாவாயிருக்கையாலே. "இவளுக்குப் பதி" என்கையாலே ஸௌலப்யஞ் சொல்லிற்று. (மாயவோ ஹக்தவத்ஸல:) (கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ) என்றும் நாராயணஸப்தத்துக்கர்யம் ஜகத்காரணத்வமும் ஜகதந்தராத்மத்வமு மாகையாலே, ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான பரத்வமும், ஜகதந்தராத்மத்வ ப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யமும் சொல்லப்பட்டது.

ஆக, (மாம்) என்று, "ஸ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமாயிருந்த வென்னை" என்றபடி. இத்தாலநுஸந்தாந வாக்யத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தத்தையும் நாராயண ஸப்தத்தையும் ஸ்மரிப்பிக்கிறது. இதுக்கு ஹேது விதியநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஏகார்யமாக வேண்டுகையாலே. ஆக,இத்தால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸரண்யனென்றதாய்த்து. நாராயணஸப்தந்தானே அவனைப் பரிபூர்ணனாகக் காட்டச்செய்தே ஸ்ரீமச்சப்தத்தாலே விஸேஷித்தது,இவர்கள் அஞ்சாதே சென்று ஆஸ்ரயிக்க வல்லராகைக்கும், அவனிவர்களைத் தன்பேறாக ரக்ஷிக்கைக்கும்உறுப்பாகச்சொல்லுகிறது. ஆனால் ஸ்ரீமச்சப்தந்தானே, அவனைப் பரிபூர்ணனாகக் காட்டச்செய்தே, நாராயணஸப்தத்தாலே விஸேஷிக்கிறது, பிராட்டியை விடிலும் நிலமங்கை கைவிடிலும் கைவிடாதஸ்வபாவனென்னுமிடமும், அந்யநிரபேக்ஷமாக ஸரணாகதபரிபாலநம் பண்ணவல்லனென்னுமிடமுஞ் சொல்லுகிறது. ஆகையால் இவ்விஸிஷ்டவேஷத்திலாஸ்ரயித்தாலாய்த்து

ஃலஸிதி யியுள்ளது. பிரிவிலாஶ்ரயிக்கையாவது, தேவதாந்தர ஸமாஶ்ர யணதுல்யமாம்.

"அன்று உன்முவங்காணில் முடிவேன்" என்கையாலே முவந் தோன்றாமல் நடத்தினேன்; இன்று, "உன் முவங்காணுவிடில் முடிவேன்" என்கையாலே "முவம் தோற்றநின்று நடத்தினேன்" என்று, தன் வ்யாபாராதிகளைக் காட்டுகிறான். அதாகிறது, "என்கையில் மடல் உன்கையிலே வரும்படியாகவும்,என் தலையில் முடி உன் தலையிலே வரும்படியாகவும் வேணுமென்றாசைப்பட்டு, உன்காலென்தலையிலே படும்படி தாழநின்றேன்" என்று தன்ஸௌலப்யத்தைக் காட்டுகிறான் (மாம்) என்று. "நீ ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே மண்டித்திரிகையாலே யுன்னுடம்பில் புகரைப்பாராய், உன்னை விநியோகங்கொள்ளப் பெறாமையாலே உடம்பு வெளுத்திருக்கிற வென்னைப்பாராய்" என்று தன் வ்யாமோஹகுணத்தை சட்டையவிழ்த்துவிட்டுக் காட்டுகிறான் என்றதாய்த்து.

இவ்விடத்தில், ஶரண்யஶரண்யதைக்கு உபயுக்தமாகப்பத்துகுணங்களநுஸந்தேயங்கள். (மாம்) என்கிறவஸ்து ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகமாயிருந்ததே யாகிலும் உபாஸிக்குமிடத்து விதிகைள் தோறுஞ் சிலகுணவிஶேஷங்களுபாஸ்யமாக குணயோகத்தில் நிஷ்கர்ஷித்தாப்போலே,ப்ரபத்திவித்துக்களான நம்மாசார்யர்கள் ஶரண்யத்வத்துக்குபயுக்தமாகப் பத்துகுணங்களை யநுஸந்தித்துப்போருவர்கள். அவையாவன, ஸர்வஜ்ஞத்வ (௧) ஸர்வஶக்தித்வ (௨) பரமகாருணிகத்வ (௩) பரமோதாரத்வ (௪) ஆஶ்ரிதவத்ஸலத்வ (௫) அஶரண்யஶரண்யத்வ (௬) அநாலோசிதவிஶேஷாஶேஷலோகஶரண்யத்வ (௭) ஸர்வஸ்வாமித்வ (௮) ஶ்ரியஃபதித்வ (௯) நாராயணத்வங்கள் (௰). இத்தால் "உன்னிலும் உன் கார்யம் அறிவேனுமாய், உன்னிலும் உன்காரியஞ் செய்யக்ஷமனுமாய், உன்னிலும் உன்காரியத்துக் குகப்பேனுமாய், உன் கார்யம் செய்யுமிடத்தில் என்கார்யமாகச் செய்வேனுமாய், உன் குற்றம் காணாதிருப்பேனுமாய், உன் குற்றம் போக்யமாக விருப்பேனுமாய், உனக்குப்பற்றில்லாதபோதும் பற்றாயிருப்பேனுமாய், உன் பேறு என்பேறாயிருப்பேனுமாய், உன்னிலு முன்கார்யஞ் செய்கைக்கு ப்ராப்தனுமாய், உனக்கு மெனக்கும் யாரகையாயிருந்துள்ள ஸர்வேஶ்வரிக்காக வுன்கார்யஞ் செய்வேனுமாய், நீரிலே நெருப்பெழுந்தாப்போலே இவளே குற்றங்காட்டினாலும் விடவொண்ணாத ஸம்பந்தத்தை யுடையேனுமா யிருக்கிற வென்னை" என்றபடி.

அயவா. (மாம்) என்கிறவிடத்திலே ஆஶ்ரயணத்துக்கேகாந்தமான சிலகுணங்களையும், அஹமென்கிறவிடத்திலே ஃலப்ரதாநத்துக்கேகாந்தமான சிலகுணங்களையும் அநுஸந்தித்துப் போருவாருமுண்டு. ஆஶ்ரயணத்துக்கேகாந்தமான குணங்களாவன—வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌஶீல்யமும், ஸௌலப்யமும்.

(௧) [வாத்ஸல்ய]மாவது, அசிரஜாதமான வத்ஸத்தின்பக்கல் தேநுவுக்குண்டானகாமம்; அதாவது, சுவடுபட்டதரையிலே புல்தின்றாத பஸு அன்றீன்ற கன்றின் தோஷத்தை தோஷமென்று கருதாதே தனக்கு போஜ்யமாகக் கொள்ளுமாபோலே ஆஸ்ரிதருடைய தோஷத்தைத் தன்பேறாகப்போக்கி, தன் கல்யாணகுணங்களாலே தரிப்பிக்கை.

(௨) [ஸ்வாமித்வ] மாவது, இழவுபேறு, தன்னதாம்படியான குடற்றுடக்கு.

(௩) [ஸௌஶீல்ய]மாவது (அவாக்யநாதர:) என்கிறபடியே நிரவதிகவைபவத்தையுடைய தன்னைத்தாழவிட்டு ஒரு நீராகக் கலக்கை.

(௪) [ஸௌலப்ய] மாவது, அதீந்த்ரியமானவடிவை இந்த்ரியகோசரமாக்கிக்கொண்டு பவ்யனாகை.

இவை யாஶ்ரயணத்துக்குபயுக்தமாகிறபடி எங்ஙனேயென்னில், தன் தோஷம் கண்டிறாயாமைக்கு வத்ஸலனாகவேணும்; நம்மைரக்ஷிக்குமோ ரக்ஷியானோவென்கிற அச்சங்கெடுகைக்கு ஸ்வாமியாகவேணும்; தன் சிறுமை கண்டு பிற்காலியாமைக்கு ஸுஶீலனாகவேணும்; த்ருஶ்யனாயிருக்குமென்றஞ்சாமைக்கு ஸுலபனாகவேணும்.

இந்நாலுகுணமு மாஶ்ரயணோபயோகி யென்னு மிடத்தை, நம்மாழ்வார் ஶரணம் புகுகிறவிடத்தில்(நிகரில் புகழா யுலகம் மூன்றுடையா யென்னை யாள்வானே, நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே) என்றருளிச்செய்தருளினார். (மாம்) என்கிற நிலைதன்னிலே இவை யெல்லாமுண்டு; எல்லாருடையவும் கண்ணுக்கிலக்காய்ப் பாண்டவர்களுக்கு பவ்யனாய் நிற்கிற ஸௌலப்யமும், இவர்களில் அந்யதமனென்னலாம்படி ஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு நிற்கிற ஸௌஶீல்யமும், (விஸ்ருஜ்ய ஸஶரஞ்சாபம்) என்று கையில் வில்லைப்புகட்டு யுத்தாதுபரதனாய் குதிரைக்குட்டியான வர்ஜுநனை யுத்தத்திலே மூட்டினபின்பு அவனுடைய இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமும், (மமப்ராணாஹி பாண்டவா:) என்று அவர்களை யொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியான வாத்ஸல்யமும், தோற்றநின்று வ்யாபரிக்கையாலே.

பலப்ரதாநத்துக்குபயுக்தமான குணங்களாவன — ஸர்வஜ்ஞத்வ, ஸர்வஶக்தித்வ, அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வ, நிருபாதிகஶேஷித்வ, பரமதயாளுத்வங்கள்.

இவை பலப்ரதாநத்துக்கு பயுக்தமாகிறபடி எங்ஙனேயென்னில், ஸர்வஜ்ஞத்வமாகிறது ஶரணாகதனுடைய இஷ்டாநிஷ்டங்களை யறியவல்லனாகை; ஸர்வஶக்தித்வமாவது, நித்யஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவையாக்க வல்லவனாகை; இது செய்யுமிடத்தில் ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகச் செய்யும்போது, அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகவேணும்.

தன்பேறாகச்செய்யும் போதைக்கு நிருபாதிகஶேஷியாகவேணும். இக்குணங்களெல்லாம் சுவர்த்தலையில் பூணைபோலே ஸம்ஸரிப்பிக்கைக் குறுப்பாயிருக்கையாலே, இக்குணங்களிவனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பாம்போது பரமதயாளுவாகவேணும். ஆகையாலே க்ருபாஸஹக்ருதமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளிவனுக்குஜ் ஜீவநமென்றதாய்த்து. (விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்,) (சேமஞ்செங்கோனருளே,) (ஆழியானருளே,) (துணியேனினி நின்னருளல்லதெனக்கு) (க்ருபயா கேவலமாத்மஸாத்குரு) (கேவலம் மதீயயைவ தயயா) என்றாழ்வார்களோடு ஆசார்யர்களோடு வாசியற க்ருபா குணத்தினுடைய ப்ராதாந்யம் அருளிச் செய்யப்பட்டதிறே. க்ருபாஸஹக்ருதஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகுணங்கள் ஶரண்யதைக் குபயுக்தமென்னுமிடத்தை (ஶக்தேஸ்ஸூபஸதத்வாச்ச க்ருபாயோகாச்ச ஶாஶ்வதாத்। ஈஶேஶிதவ்யஸம்பந்தா தநிதம் ப்ரதமாதபி ரக்ஷிஷ்யத்யநுகூலாந்ந: இதியா ஸுத்ருடா மதி:। ஸவிஶ்வாஸோ பவேச்சக்ர ஸர்வதுஷ்க்ருதநாஶந:) என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று. (ஏவமவஸ்திதஸ்யாப்யர்திவமாத்ரேண பரமகாருணிகோ பகவாந் ஸ்வாநுபவப்ரீத்யோபநீதைகாந்திகாத்யந்திக நித்ய கைங்கர்யைகரதிரூப நித்யதாஸ்யம்தாஸ்ய தீதி விஶ்வாஸபூர்வகம் பகவந்தம் நித்யகிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே) என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்தருளினார். (பாபீயஸோபி ஶரணாகதிஶப்தபாஜோ நோபேக்ஷணம் மம தவோசித மீஶ்வரஸ்ய। த்வஜ்ஜ்ஞாநஶக்தி கருணாஸு ஸதீஷு நேஹ பாபம் பராக்ரமிது மர்ஹதி மாமகீநம்) என்றாழ்வானு மருளிச்செய்தருளினான். கீழுக்தமான குணங்களெல்லாம் ஶரண்யத்வோப யுக்தங்களா யிருக்கும். (மாம்-அஹம்) என்கிறபதங்களில் பிரித்தநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, (மாம்) என்கிறபதத்திற் சொல்லுகிற குணங்கள் (வ்ரஜ) என்கிறவிடத்திலதிகாரிக்ருத்யமான விஶ்வாஸ ஜநகமாத்ரமாயிருக்கையாலேயும், அஹமென்கிற விடத்திற் சொல்லுகிற குணங்கள் விஶ்வாஸ ஜநகங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் உபாயக்ருத்யமான பாபவிமோசநத்துக்குப் பரிகரமா யிருக்கையாலே பாபவிமோசகனைச் சொல்லுகிற அஹம்ஶப்தத்திலே அநுஸந்திக்க வேண்டுகையாலேயும். கீழுக்தமான குணங்களெல்லாத்தாலும் (வாரிக்கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்றார்வுற்ற வென்னை யொழியவென்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான்) என்கிறபடியே ஒரு சேதநனைப் பெற்றானாகில் ஜீவித்தல் இல்லையாகில் நாவிலும் பல்லிலும் நீரற்றுக்கிடக்கும்படியான வவனுடைய வ்யாமோஹ குணமேயிவனுக்கு தாரகம். (உய்வுபாயம்மற்றின்மைதேறி) என்றருளிச்செய்தருளினாரிறே ஆழ்வார்.

நாட்டில் ஶரண்யரைக்காட்டி லிவனுக்கு விஶேஷம், நிருபாதிக ஸம்பந்தமும், நிருபாதிகரக்ஷகத்வமும். இந்த குணவிஶேஷம் இவ்விடத்திலே, த்வயத்திலே சரணஶப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட விக்ர

ஹத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. அதாவது, ஸேநாதூளிதூஸரிதமான திருக்குழலும், கையுமுழவுகோலும், பிடித்தசிறுவாய்க் கயிறும், தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளும், திருச்சதங்கையுமாய்க் கொண்டிருக்கு மிருப்பு.

இத்தால் ஶரண்யவஸ்து, ஸர்வரக்ஷகமுமாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமுமாய், ஸவிக்ரஹமுமாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. ''ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ'' என்றிறே ஶரணாகதிமந்த்ரம். (அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா) என்று தொடங்கி (அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே) என்றிறே அபியுக்தர்வார்த்தையும்.

இத்தால் ஸத்வாரகமாக வவனை பஜிக்குமுபாயாந்தரங்களில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. உபாயாந்தரங்களிற் காட்டிலிவ்வுபாயத்துக்கைகாந்த்ய முண்டென்னு மிடத்தை த்யோதிப்பிக்கிறது. இத்தாலிவ்வுபாயம் ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமாகக்கடவது.

(௪) (ஏகம்) இந்த ஏக ஶப்தத்தை ஶரணஶப்தத்துக்கு விஶேஷணமாக்கி அத்விதீயமான உபாயமென்றபடியாய், அதாகிறது, ஸமாப்யதிகதரித்ர மென்று நம்மாசார்யர்களிலே சிலர் நிர்வஹிப்பர்கள்.

நஞ்ஜீயரிதுக்கு ''அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிறது'' என்று அருளிச்செய்வர். எங்ஙனே யென்னில், (த்வமேவோபாய பூதோமேபவ) என்றும், (தமேவஶரணங்கச்ச) என்றும் (மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே) என்றும் (தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே) என்றும் ஸ்தாநப்ரமாண ஸித்தமாகையாலே.

ஆனாலிவ்வவதாரணத்துக்கு வ்யாவர்த்யமாவதேதென்றால், கீழே உபாயாந்தரங்களை த்யாஜ்யங்களாகச் சொல்லுகையாலே, அவற்றை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்ன வொண்ணாது [மாமெ]ன்று அஸாதாரணாகாரத்தைக் கீழே சொல்லுகையாலே, தேவதாந்தரம் வ்யாவர்த்ய மென்ன வொண்ணாது.

பின்னை எதாவதென்றால், இனி யிங்குள்ளது ஸ்வீகார்யமும் ஸ்வீகாரமும் ஸ்வீகர்த்தாவுமாகவேணுமிறே. அதில், ஸ்வீகார்யனுபாயமாய் நின்றால், இனியுள்ளது ஸ்வீகாரமும் ஸ்வீகர்த்தாவுமிறே. அந்த ஸ்வீகர்த்தா வோபாதி ஸ்வீகாரமும், உபாயத்தில் புகாதென்கிறது. ஆவதென், (உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் நது குணௌ) என்கிறபடியே உபாயத்வம் நித்யமேயாகிலும், இவனுடைய ஸ்வீகாராநந்தரமாகவன்றோ உபாயமாகிறது; (யதநந்தரம் யத்பவதி தத்தஸ்ய காரணம்) என்கிறபடியே, இந்த ஸ்வீகாராநந்தரமாகவல்லது ஈஶ்வரனுடைய உபாயபாவம் ஸித்தியாமையாலே, இது உபாயமாதல் ஸஹகாரியாயாதலாக வேண்டாவோ வென்னில், (மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ) என்று உபாயஸ்வீகாரமாகச் சொல்லுகையாலே ஸாக்ஷாதுபாயத்வமிதுக்கில்லை.

இனி ஸஹகரிக்கையாவது, உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்தல், ஃபலப்ரதானத்திலே ஸஹகரித்தல் ஆய்த்து. ஹக்த்யுபாயம் கர்மஜ்ஞாந ஸாத்யமாகையாலே, உத்பத்தியிலே சேதந ஸாபேக்ஷம்; அசேதந மாகையாலே, ஃபலப்ரதானத்தில் ஈஶ்வரஸாபேக்ஷம்; இவ்வுபாயம் ஸித்தவஸ்துவுமாய் நிருபாதிக ஸர்வஸுஹ்ருத்து மாயிருக்கையாலே உத்பத்தி நிரபேக்ஷம். ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவிஶிஷ்டமாகையாலே ஃபலப்ரதானத்தில் நிரபேக்ஷம்.

ஆனால், (யத்யத்ஸாங்கம் தத்தத் ஸாதநம்) என்கிறபடியே உபாயம் ஸாங்கமாயன்றோ யிருக்கவேணும். இவ்வுபாயம் ஸித்தமாயிருக்கிறபடி யென்னென்னில், உபாயமாகில் ஸாங்கமா யிருக்கவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. அவை ஸாத்யமுமாய் அந்யஸாபேக்ஷமுமா யிருக்கையாலே, ஸாங்கமாக வேண்டித்தித்தனை. இவ்வுபாயம் ஸித்தமுமாய் அந்யநிரபேக்ஷமுமா யிருக்கையாலே, நிரங்கமா யிருக்கும்.

ஆனால், உபாயாந்தரங்களுக்கு முபாயத்வவ்யபதேஶம் பண்ணுகிறது, ஃபலப்ரதைகளான தேவதைகளுக்கு ப்ரஸாதகங்களான முவத்தாலேயன்றோ, அவ்வோபாதி இவ்வுபாயமுமீஶ்வரப்ரஸாதகமானாலோவென்னில், தேவதைகளில் சேதநர்க்கு பூர்வமே ஃபலத்தைக் கொடுப்பதாக நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, இச்சேதநருடைய க்ரியையாய்த்து, அவர்கள் ப்ரஸாதத்தை ஜநிப்பிக்கிறது.

ஈஶ்வரவிஷயத்தில் வந்தால், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபாவிர்பாவத்தை யுண்டாக்குவதாக பூர்வமேவ சிந்தித்து அவஸரப்ரதீக்ஷணாய்ப் போருகையாலே, அவனுக்கு ப்ரஸாதஜநகமாகச் செய்யவேண்டுவதொன்றில்லை. உண்டென்றிருக்கையாகிறது தன்ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தையுமழித்து அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் ஸோபாதிகமாக்குகிறானித்தனை.

ஆனால் மோக்ஷத்துக்குத் தன்னை யொழிய உபாயாந்தரங்களை விதிப்பானென்னென்னில், இதை யிவர்களுக்கு ஹிதமாய் விதிக்கிறானல்லன், அர்த்திவர்க்கத்தின் † பெருமையாலே, கோயிலங்காடியிலே யெல்லாச்சரக்கும் பாரித்து வைக்கிறப்போலே, (த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந) (முத்திரத்துவாணிபத்திரண்டிலொன்று நீசர்கள் மத்தராய் மயங்குகின்ற திட்டதி லிறந்துபோந்து) என்கிறபடியே சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாகத்தன் செல்லாமையாலே விதிக்கிறானித்தனை.

புருஷோத்தமவித்யையில், புருஷோத்தமத்வ வேதநத்தாலல்லது வழியில்லை யென்கிற விதுவும் அவனிட்டவழக்கு. 'ஶரணம்' என்கிற

---

† இவ்விடத்தில் - பெருமை என்கிறது - பஹுத்வத்திலேயாகக் கடவது. 'அபவர்க்கத்தின் பெருமை' என்றும் பாடாந்தரங் காண்கிறது.

விதுவும் அந்த முவியாயிகாரிகளுக்கு. ருச்யநுரூபமான ஸாயநங்களில் இதல்லதுபோக்கி, அவ்யவஹிதஸாயநமொன்றில்லை யென்று அல்லாத உபாயங்களிற் காட்டிலிவ்வுபாயத்தினுடைய வேற்றமும் அல்லாத வயிகாரிகளில் காட்டில் இவ்வயிகாரியினுடைய வேற்றமும் சொல்லுகிறதித்தனை.

(மா॰ நயேஷியதி காகுத்ஸ்யஸ்தத்தஸ்ய ஸதிருஶ॰ ஹவேத்) என்றும் (முன்னின்ருய் என்று தோழிமார்களுமன்னையரும்)என்றும் (நிறைந்தவன்பழி நங்குடிக்கிவள்) என்றும்(இருநிலத்தோர்பழிபடைத்தேன்) என்றும், (சோம்பரையுகத்தி) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பதிவ்ரதைக்கு பதியையொழிய தன்பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபத்துக்கு பாயகமாக ஸ்வயத்நத்தாலே அர்யமார்ஜித்து ஸ்வதேஹபோஷணம் பண்ணுமாகில் அது தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதே, தன்னளவிலும் பர்யவஸியாதே, தன்ஹர்த்தாவுக்கு மவதியாவஹமாயிருக்கும். தானென்றுஞ் செய்யாதே, அவன் ரக்ஷிக்கக் கண்டிருக்குமாகில், அது இருவர் ஸ்வரூபத்துக்கும் நன்னிற முண்டாக்கக்கடவது. அப்படியே, தன்ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்து தன் ஸ்வரூபாநுரூபமாக அவனையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக நினைத்திருக்குமயிகாரிகளோடு அவர்களை ஸமராய்ச் சொல்லுகிறதல்ல, (ஸத்கர்மநிரதாஶ்ஶுத்தியா ஸ்ஸாங்கவியயோதவிதஸ்தயா। நார்ஹந்தி ஶரணஸ்யஸ்ய கலா॰கோடிதமீமபி) (விஷ்ணுபாயோ யோऽந்யஹலஸ்ஸோऽயம்ஃபரிகீர்திதஃ। அந்யோபாயோ விஷ்ணுஹலோ மயீயமஃ பரிகீர்த்திதஃ। மாயவாங்வ்ரி ஜீவயோபாயோ மாயவாங்வ்ரிப்ரயோஜநஃ। யஸ்ஸ ஏவோத்தமஃ ப்ரோக்தோ மாயவேநைவ தேநவை) என்னக் கடவதிறே.

ஆனல் அவஶ்யகர்த்தவ்யமான உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு வேஷமேதென்னில், அசித்வ்யாவ்ருத்தி லக்ஷணமுமாய், ப்ரதிபந்யக நிவர்த்தகமுமாய், ஸ்வசித்தஸமாயாநமுமாய் கிடக்கிறது. (ஹதவத்ப்ரவ்ருத்தி விரோயிஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திஃ ப்ரபத்திஃ) என்று ஸோமாசியாண்டானருளிச்செய்வர்.

இவ்வுபாயந்தான், ஓராகாரத்தாலே ஸாபேக்ஷமுமாய் ஓராகாரத்தாலே நிரபேக்ஷமுமாயிருக்கும். எங்ஙனே என்னில், ஆஶ்ரயணகாலத்தி லயிகாரிஸாபேக்ஷமுமாய், ஹலப்ரதாநத்திலிதரநிரபேக்ஷமுமாயிருக்கும்,

ஆக வெம்பெருமான் நிருபாயிகரக்ஷகனுகையாலும், ரக்ஷணஹலம் தன்னதாகையாலும், (ஆள்பார்த்துழிதருவாய்) என்கிறபடியே பூர்வமேவஸ்ருஷ்ட்யவதாரங்களைப் பண்ணி சேதநருடையவிச்சைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனுய்ப் போருகிறவனுகையாலும் அவனுடைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபாப்ரஸாதங்களே உபாயம் என்றதாய்த்து.

(க்ருபயா கேவல மாத்மஸாத்குரு) (கேவலம் மதீயயைவ தயயா நிஶ்ஶேஷவிநஷ்டஸஹேதுக) (கேவலம் மதீயயைவ தயயாऽதிப்ரபுத்தீய:) என்று ஆளவந்தாரு மெம்பெருமானாரும் ஸ்தோத்ரகத்ய ங்களிலே யிவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்தருளினார்கள்.

"வ்ருத்தியஸேவைக்கு பலம் அவயாரணார்யமறிகை" என்று பிள்ளையருளிச்செய்தருளுவர். இத்தாலும் இவ்வுபாயம் ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

(ரு) (ஶரணம்) என்றது (உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஶ் ஶப்தஶ் ஶரணமித்யயம்। வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதஞ் சைஷ உபாயார்த்தைகவாசக:) என்கிறபடியே, ஶரணஶப்தம், உபாயவாசகமாய், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமான இஷ்டப்ராப்திக்கவ்யவஹிதோபாய மென்றபடி. இஶ்ஶரணஶப்தம் அவ்யவஹிதோபாய மென்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறபடிதானெங்ஙனேயென்னில், கீழே ஸமவதீவ்யதிரிக்தஸாங்க ஸகல தர்மத்தையும் விடச்சொல்லுகையாலே.

(சு) (வ்ர-) "வரஜஜமதௌ" என்கிறயாதுவிலே, மத்யர்யமாய் (மத்யர்யாஸவ்தீயர்யா:) என்கிறபடியே, "அத்யவஸி" என்றபடி. அத்யவஸாயமும் விஶ்வாஸமும் பர்யாயமாகையாலே விஶ்வாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரபத்திலக்ஷண வாக்யத்திலே (மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம்) என்று சொல்லுகையாலும், அநுஷ்டாந வாக்யத்திலுமுபஸர்மத்தாலே மஹாவிஶ்வாஸத்தைச் சொல்லுகையாலும், இங்குமந்த விஶ்வாஸத்தையே வியித்ததாகக் கடவது.

மஹாவிஶ்வாஸமாவது:—ஶங்காத்ரய ரஹிதமான விஶ்வாஸம். ஶங்காத்ரயமாவது;— உபாயபல்பத்வமும், உத்தேஶ்யதுர்லபத்வமும், ஸ்வக்ருத தோஷதர்ஶநமும்.

இவை பரிஹ்ருதமாகிறதெத்தாலேயென்னில் [மாம்] என்கிற பதத்திற் சொல்லுகிற குண[ஸம்பந்த]ங்களாலே.

ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வஶக்தனுமாய் பரமகாருணிகனுமாய் பரமோதாரனுமாயிருக்குமென்கையாலே பலகௌரவத்தால் வந்த ஶங்கைபரிஹ்ருதம்.

ஆஶ்ரிதவத்ஸலனென்கையாலே, ஸ்வக்ருத தோஷதர்ஶநமாகிற ஶங்கை பரிஹ்ருதம்.

அஶரண்யஶரண்யனுமாய் அநாலோசிதவிசேஷாஶேஷ லோக ஶரண்யனுமாயிருக்குமென்கையாலே, உபாயலாவவமாகிற ஶங்கை பரிஹ்ருதம்.

ஆக வித்தனையாலும், குணவத்தாத்யவஸாயஞ்சொல்லிற்று. இனிமேல் ஸ்வரூபாத்யவஸாயஞ் சொல்லுகிறது.

ஸர்வஸ்வாமியென்கையாலேஉபாயலாவவமாகிற ஸங்கை பரிஹ்ருதம்.

ஸ்ரீமானென்கையாலே ஸ்வக்ருத ஜோஷஜர்ஸநமாகிற ஸங்கை பரிஹ்ருதம்

நாராயணனென்கையாலே ஃலமௌரவமாகிறஸங்கை பரிஹ்ருதம்.

ஆகவித்தால் தன்னுடைய ஸ்வரூபமஹணஸிதியர்யமாகவே ஸரணுமதரக்ஷணம்பண்ணுமென்கிற மஹாவிஸ்வாஸம் ப்ரபத்தியென்றதாய்த்து.

இதுதான் ப்ரார்யநா மர்ஹமாயிருக்கும். (மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகம்। தஜேகோபாயதாயாச்ஞா ப்ர்பத்திஸ ஸரணுமதிஃ) என்றும். (த்வமேமேவாபாயஹமுதோமே ஹவேதி ப்ரார்யநாமதிஃ। ஸரணுமதிஃ) என்றும், லக்ஷணவாக்யங்களில் சொல்லுகையாலே, விஸேஷணஸரணமதியில் ப்ரார்யநமாவது அவனே உபாயத்வேந ஸ்வீகரிக்கை. அதாகிறது நமக்கு உபாயமிவனே யென்றிருக்கை.

ஆக கர்மமு மின்றியிலே, கர்மஸாய்யமான ஜ்ஞாநமுமின்றியிலே, ஜ்ஞாநஸாய்யமான ஹக்தியு மின்றியிலே, இவைத்தினுடைய த்யாமபூர்வகமுமாய், தானுபாயமுமன்றிக்கே உபேயமும் அன்றிக்கே அயிகாரிக்கு விஸேஷணமாயிருப்பதோ ரய்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாநவிஸேஷ மென்றதாய்த்து. இனிவாசிக காயிகங்களுண்டாகவுமா மில்லையாகவுமாமென்கை.

இந்த வியியநுஷ்டாநத்துக்கு அவயியேதென்னில் (ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நஸ்ய க்ருத்யந்நைவாந்யதிஷ்யதே) (ப்ரபத்திர் விஸ்வாஸஃ) ஸக்ருத்ப்ரார்யநாமாத்ரேண பேக்ஷிதந் ஜாஸ்யதீதி விஸ்வாஸபூர்வகப்ரார்யநமிதி யாவத்) என்கையாலே, இந்த வியியநுஷ்டாந மாகிற உபாயஸ்வீகாரம் ஸக்ருத்தென்னுமிடம், ப்ரபத்திஸாஸ்த்ரங்களாலும் ப்ரபத்திவித்துக்களாலும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது.

இந்தவியிஸேஷமான, [மாஸுசஃ] என்கிறவியி யாவத் ப்ராப்தி அளவுமநுஷ்டேயம். அதாகிறது இனிநமக்கு கர்தவ்யாம்ஸங்களொன்றுமில்லை, ஃலஸிதியிலு மொருகுறையில்லை, என்று விமர்ஸஜஸையில் பிறக்கும் விஸ்வாஸமாகையாலே, உபாயாநுஷ்டாநமும், அநுஷ்டிதோபாய பரிபாலநமும், கர்த்தவ்ய மென்றதாய்த்து.

(ஹயெஸ்த்வம் ஸ்ருணுஸங் க்ஷேபம் மநஸாயேஹநஸயயா। ஸ்ருத்வாச குரு யத்நேந ரக்ஷாசாப்யப்ரமாதிநீ) என்றும் சொல்லிற்றிறே.

ஆகையால் உபாயஸ்வீகாரம் ஸக்ருத்தென்னுமிடமும், ஸ்வீகார விஸேஷணமுமான விஸ்வாஸம் யாவத்ப்ராப்தியளவும் விமர்ஸஜஸையிலு மநுவர்த்திக்க வேணுமென்னுமிடமுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

ஸ்வர்மஸாயநமான ஜ்யோதிஷ்டோமம் ஸப்தாஹஸ்ஸிலே விஹித மாயிருக்கச் செய்தே அந்த யாமாந்தர்ஸந்தமான அதிநிஹோத்ரமாப் ரயாணமஹர ஹரநுஷ்டேயமாகிறுப்போலே இந்த அதிநிஹோத்ர மநுஷ்டியாதொழிந்தால் ஃலத்துக்கு விலம்பமுண்டாய் அநுஷ்டித்தால் ப்ரதிபந்யகமின்றிக்கே விஶேஷஃலமுண்டாயிருக்குமாபோலே ஆவ்ருத்திரூபமான விஶ்வாஸமும் நிஷ்டாவான்களுக்கு நிஷ்டாப்ரகாஶகமுமாய் காலக்ஷேபமாகிற ஃலத்தையுமுடைத்தாயிருக்கும். விஶ்வாஸத்தினுடைய ஆவ்ருத்திகள் கிணற்றுக்குள்ளே இருந்து (ஜ்) ஜீவிப்பாரைப் போலே யென்று பிள்ளை யருளிச் செய்தருளுவர்.

ஆக, ஸ்வீகாரத்துக்குபாயாந்தரத்யாம மங்மமென்னுமிடத்தையும், த்யாம பூர்வகமான ஸ்வீகாரமயிகாரிக்கு விஶேஷமென்னுமிடத்தையும், ஸ்வீக்ருதனன வயிகாரிக்கு மாணவிஶிஷ்டனன வீஶ்வரனுபாயமென்னு மிடத்தையுஞ் சொல்லித்தாய்த்து. ஆகையாலே, த்யாம விஶிஷ்டம் ஸ்வீகாரம், ஸ்வீகாரவிஶிஷ்டம் அயிகாரம், மாணவிஶிஷ்டம் உபாயம், என்றதாய்த்து.

(எ) ஆக, இதுக்குக்கீழே அயிகாரிக்கு கர்தவ்யஞ் சொல்லிற்று இனி ஈஶ்வரனுக்குகர்தவ்யஞ் சொல்லுகிறது (அஹம்த்வேத்யாதி) [மோக்ஷயிஷ்யாமி] என்கிற உத்தமனுக்கும் "மாஶுசஃ" என்கிற மயியமனுக்கும், ப்ரதிஸம்பந்யிதயா (அஹம்த்வா) என்கிற ஶப்தங்கள் தன்னடையே வருவதாயிருக்க, வாசிகமாகச் சொல்லுகிற விதுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில், சில வபிப்ராயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. இதுதான் (மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ) என்கிற ஶரண்யாநுவாதமும், ஶரணாமதனுடைய வநுவாதமுமா யிருக்கிறது. அதாகிறது, "உனக்கு உபாயபூதனன நான் என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற வுன்னை" என்றபடி.

தேஹாத்மாபிமாநி "அஹம்" என்றால், தேஹத்தைக்காட்டும். ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகம்பண்ணினவன், "அஹம்" என்றால் பரக்ருதேஃபரனுப் பரமஶேஷபூதனன ஆத்மாவைக்காட்டும். ஈஶ்வரன் "அஹம்" என்றால் உள்ளதெல்லாத்தையுங் காட்டுமிறே. இந்த (அஹம்) ஶப்தம், (மாம்) என்கிறத்தோடே சேர்ந்து அஹமாய்த்து. மாமென்கிறவிடம் அயிகாரிக்ருத்யமான மஹாவிஶ்வாஸத்துக் குறுப்பாகச் சொல்லிற்று. அஹமென்கிறவிடம் ஈஶ்வரக்ருத்யமான பாபவிமோசநத்துக் குறுப்பாகச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது, பந்யகனன நானே விமோசகனுல், நிவாரகருண்டோவென்கை. அதாகிறது, ஸமாஹியயிகஃரீஃர னென்றபடி. இவ்விடத்திலே, விஶேஷித்து, ஃலப்ரதாநத்துக் குபயுக்தமான மாணங்கள், அநுஸந்யேயங்கள்.

(அ) (த்வா) "கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸகல யர்மங்களையும் விட்டு என்னையே நிரபேக்ஷஸாயநமாகப்பற்றின உன்னை" என்றபடி. இத்தால், மேல்சொல்லப்புகுகிற ஶோகவிமோசநஹேதுவைச் சொல்லிற்று.

(க) (அஹம் த்வா) வென்கிற விரண்டுபதத்தாலும்,ஸ்வீகார்யமான உபாயவேஷத்தையும் ஸ்வீகர்தாவான வயிகாரிவேஷத்தையும் சொல்லி நின்றது. இனிமேல் ஸ்வீகார்யமான ஈஶ்வரக்ருத்யத்தையும், ஸ்வீக்ருதோபாய ஞனவயிகாரிக்ருத்யத்தையும் சொல்லுகிறது. [ஸர்வ பாபேஶ்யஃ] பாபமும் ஬ஹுவசநமும் ஸர்வஶஶீதமுமாய் இதுவும் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கும்.

பாபமாவது - அநிஷ்டமான ஃபலத்தைத்தருவதுமாய் இஷ்ட ஃபலத்துக்கு விரோயியுமா யிருப்பதொன்று. இங்குற்றைபாபமாகிறது, அநிஷ்டமான ஸாம்ஸாரிக துஃகத்தையுண்டாக்கக்கடவதாய், இஷ்டமானமோக்ஷத்துக்கு விரோயியுமா மிருப்பதொன்று.

஬ஹுவசநத்தாலே யவைத்தினுடைய ஬ாஹுள்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது, அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்஬ந்யங்கள்.

[அவித்யை] யாவது - அந்யயாஜ்ஞாநமும், விபரீதஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாநுதயமும்.

[கர்ம] மாவது - புண்யபாபம். மோக்ஷத்தைப்பற்ற, பாபத்தோபாதி புண்யமும்த்யாஜ்யம் (புண்யபாபே வியூய) என்னக்கடவதிறே.

[வாஸனை] யாவது - அஜ்ஞாநவாஸனையும், கர்மவாஸனையும், ப்ரக்ருதி ஸம்஬ந்ய வாஸனையும்.

ருசியும் விஷயபேதத்தாலே ஬ஹுவியையாயிருக்கும்.

[ப்ராக்ருதிஸம்஬ந்ய] மாவது-ஸ்யூலஸூக்ஷ்ம ரூபமாயிருந்துள்ள வசித்ஸம்஬ந்யம்.

இவ்வளவால், உபாஸகனுக்கும் ஸாயாரணமாக, ஈஶ்வரன் கழித்துக் கொடுக்குமாகாரத்தைச் சொல்லிற்று.

இனி, (ஸர்வ) ஶஶீதத்தாலே ப்ரபந்நனுக்கு ஸாயாரணமாகக் கழித்துக்கொடுக்கு மவற்றைச் சொல்லுகிறது. அநாகிறது - (ததியிகம உத்தர பூர்வாவயோரஶ்லேஷவிநாஶௌ தத்வ்யபதேஶாத்) (இதரஸ்யாப்யேவ மஸம்ஶ்லேஷஃபாதேது) என்று பூர்வோத்தராவங்களாகிற புண்யபாபங்களுக்கு அஶ்லேஷவிநாஶஞ் சொல்லி, (ஹோமேந த்விதரேக்ஷபயித்வாய ஸம்பத்யதே) என்று ப்ராரஶீயமநுஷவ விநாஶ்யமென்னுமிடஞ் சொல்லித்திறே. இங்கு அப்படி யிருப்பதொரு ஸங்கோசமில்லாமையாலே, அதுவும் ஶோகஹேதுவாமாகில் ஸர்வஶஶீதத்தி

லே அந்தர்ஹிதமாகக் கடவது. எங்ஙனே என்னில், இதுக்கு ஸங்கோசகமா யிருப்பதொரு ஶப்தமிங்கில்லாமையாலே.

'ப்ரபத்தி - ப்ராரப்தகர்மத்துக்கு விநாஶநி' என்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமென்னென்று எம்பெருமானாரை ஆண்டான்கேட்க, "மா ஶுச:" என்றதிறே' என்றருளிச் செய்தருளினார்.

இதுதான் ப்ராரப்தத்தையும் போக்கு மென்னு மிடத்துக்கு, கண்டோக்தமான ப்ரமாணங்களு முண்டு. (ஸாயநம் ஹ்யவத் ப்ராப்தௌஸ ஏவேதி ஸ்திராமதி:। ஸாத்யபக்திஸ் ஸ்ம்ருதா ஸைவ ப்ரபத்திரிதிமீயதே। உபாயோ ஹக்திரேவதி தத்ப்ராப்தௌ யாது ஸாமதி:। உபாயபக்தி ரேதஸ்யா: பூர்வோக்தைவ கரீயஸீ। உபாயபக்தி: ப்ராரப்த வ்யதிரிக்தாவநாஶநீ। ஸாத்யபக்திஸ் து ஸா ஹந்த்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபி ஹ்யயஸீ) என்று. ப்ரபந்நனுக்கு ஶரீராந்த ஹேதுவான ப்ராரப்தஶேஷ மநுபவிக்க வேண்டுகிறது, ப்ராரப்த ஶரீரத்தில் ஶோகமில்லாமையாலே. (ஆரப்தகார்யாந்) என்று ப்ராரப்தமும் ப்ரபத்தியாலே க்ஷந்தவ்யம் என்று உடையவர் அருளிச்செய்தார்.

உபாஸகனுக்கு உத்தராவத்துக்குச் சொல்லுகிற அஶ்லேஷமும் ப்ராமாதிகவிஷயமென்று உடையவர் பாஷ்யத்திலே யருளிச் செய்தருளினார். இப்படி அருளிச்செய்கைக்குஹேது, (நாவிரதோ துஶ்சரிதாந் நாஶாந்தோ நாஸமாஹித:। நாஶாந்தமாநஸோவாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைந மாப்நுயாத்) என்கிற வாக்யங்களோடு விரோதியாமைக்காகவும், (அபிசேத்பாதகம் கிஞ்சித்யோகீ குர்யாத்ப்ரமாதத:। யோகமேவ நிஷேவேத நாந்யம் யத்நம் ஸமாசரேத்) என்று யோகிகளுக்கு ப்ராயஶ்சித்தத்தை விதிக்கையாலும்.

ப்ரபந்நனுக்கு உத்தராவத்தில், புத்திபூர்வமும் ஶோகஹேதுவாமாகில் அந்த புத்திபூர்வத்துக்கும் பரிஹாரமாகக்கடவது. அதாவது, ஶரீரஸம்பந்தத்தோடே யிருக்கையாலே வாஸனையாலும் ப்ரபலகர்மத்தாலும் காதாசித்கமாக புத்திபூர்வகம் ஸம்பாவிதம். இவற்றையும் பொறுத்தருளவேணுமென்று பூர்வமேவ ப்ரார்த்தித்தானாகில் அவையும் பூர்வப்ரபத்திதன்னாலே க்ஷந்தவ்யமாகக் கடவதென்கை. ஆகையிறே, (வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமாணஞ்ச) என்று உடையவ ரருளிச்செய்தது.

புத்திபூர்வகமான உத்தராவத்தில் ஶோகித்து ஶரணம் புக்கானென்னுமிடம் அறியும்படியெங்ஙனேயென்னில், உத்தரப்ரவ்ருத்தியிலநுதாபம் நடக்கையும், பூர்வப்ரபத்தியை ஸ்மரித்து நிருபசித்தனாகையும்.

இன்னமும். ஶ்ரேஷ்டராயிருப்பார்க்கு ஶிஷ்யபுத்ரர்களைப் பற்ற விதிவ்யதிக்ரமம் பண்ணியநுஷ்டிக்கவேண்டிய வருவன சில பாபமுண்டு, அந்த பாபங்களையுஞ் சொல்லுகிறது.

ஆந்ருஶம்ஸ்யப்ரயாநரா யநுஷ்டித்தாலும் ஏறிட்டகட்டி ஆகாஶத்திலே நில்லாதாப்போலே, அவையுமொருஃபலத்தோடே ஸம்பந்திப்பிக்கக்கடவது. ஆகையாலே அவையும் பாபஸ்ப்த உவாச்யமாகக் கடவது

கலங்கி உபாய பூத்தியீ யாபண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாபஸ்ப்த உவாச்யமாகக்கடவது.

(௧௦) ஆகக்கீழ், விரோயிவேஷஞ் சொல்லிநின்றது. (மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்று விரொயிநிவ்ருத்தி ப்ரகாரஞ் சொல்லுகிறது.

[மோக்ஷயிஷ்யாமி] இவைத்தில் நின்றும் விடுவிப்பன்.

(இஷ்யாமி) என்கிற ணிச்சாலோயாவையாவை சிலபாபங்களைக் குறித்து நீ ஹயப்படுகிறாய், அவைதானே உன்னைக்கண்டு ஹயப்பட்டுப் போம்படி பண்ணுகிறேன்.

அவை தானேவிட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது:—இவை நமக்கு முன்புண்டாய்க் கழிந்ததென்று தோற்றுதபடி போக்குகை. இதாகிறது இவைஸ்ம்ருதி விஷயமானாலும் தன்னுடைய ஸ்வாஹாவிக வேஷத்தைப் பார்த்து ஸ்வப்நங்கண்டாப்போலே யிவை நமக்கு வந்தேறியாய்க்கழிந்ததென்றிருக்கையும், ஸ்ம்ருதியால் உ:கவமநுவர்த்தியாதிருக்கையும்.

கீழிவனை உபாயமாகப் பற்றிற்று அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டப்ராப்திக்காயிருக்க, அநிஷ்டநிவ்ருத்திமாத்ரத்தை ஃபலமாகச் சொல்லுவா னென்னென்னில்; (யயோஉபாநகரணுத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம்। ஸதேவ நீயதே வ்யக்திமஸதஸ்ஸம் ஹவ: குத:। தயா ஹேயகுணுயீ வம்ஸா உவபோயாஉயோ குணு:। ப்ரகாஶ்யந்தே நஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே) (ஸ்வேநரூபேணுஹிநிஷ்பத்யதே) (மம ஸஹஜகைங்கர்யவியய:) என்கிறபடியே அநிஷ்டநிவ்ருத்தி யுண்டானால் இஷ்டப்ராப்தி தன்னடையேயுண்டாமிறே.

ஆனால் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி மாத்ரத்துக்கு ஈஶ்வரன் உபாயமாயிருக்கிறானே வென்னில், இஷ்டப்ராப்தியாகிற அநவயிகாதிஶயாநந்தப்ரஹ்மாநுஹவத்துக்கு அர்ஹதையேயுள்ளது, இனி ஈஶ்வரனநுஹவிப்பிக்கும் போதாய்த்து, இவனுக் கநுஹவிக்கலாவது. ஆகையிறே கைவல்யமாகிற மோக்ஷத்துக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி யொத்திருக்கச் செய்தேயும், ஆத்மாநுஹவமாத்ரமா யிருக்கிறது. இவ்வைஷம்யத்துக்கு ஹேது, உபாஸநதாரதம்யத்தாலே ஈஶ்வரனுக்குண்டான ப்ரஸாஉதாரதம்யமாகையாலே. சேதநன் புருஷார்யத்தை ப்ரார்திக்கும்போது இஷ்டப்ராப்திருபமான கைங்கர்யத்தை ப்ராயாந்யேந ப்ரார்யிக்கக்கடவன்.

இவனுக்கு, கைங்கர்யமாகிற புருஷார்யம் ஸஹஜமா யிருக்கையாலே தத்விரோயி நிவ்ருத்திமாத்ரத்தையே உபாயமான ஈஶ்வரக்ருத்யமாகச் சொல்லக்கடவது. ஆகையாலே அந்த ப்ராயாந்யத்தைப்பற்ற விங்கருளிச்செய்கிறான்.

அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் ஈஸ்வரனுடைய க்ருபா ப்ரஸாதக்ருத்யமாக மஹீயத்திலே உடையவரருளிச் செய்தருளினர்.

ஆகையால் இப்படி ஶரண்யன் சொல்லுகைக்கடி இஷ்டப்ராப்திரு பமான கைங்கர்ய மிவனுக்கு ஸ்வாபாவிக மென்னுமாகாரந் தோற்று கைக்காகவும், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியுண்டானபோதே ஸஹஜமான இஷ்ட ப்ராப்தியு முண்டென்றும், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியினுடைய ப்ராயாந்யத் தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிருன்.

(கக) கீழ், (அஹம்) என்று உபாயக்ருத்யஞ் சொல்லி நின்றது. மேல், (த்வா) என்று நிக்ஷிப்தபரனை வயிகாரிக்ருத்யஶேஷஞ் சொல் லுகிறது.

(மாஶுசஃ) ஶோகியாதே கொள்ளென்றபடி. [வ்ரஜ] என்கிற விதியோபாதி (மாஶுசஃ) என்கிறவிதுவும் விதியாகையாலே ஸ்வீகா ரத்தோபாதி ஶோகநிவ்ருத்தியும் கர்தவ்யமென்கை. ஆகையாலே, ப்ர பந்நனுக்கு யாவத் பலப்ராப்தி, நிர்பரத்வாநு ஸந்தானம் கர்தவ்ய மெ ன்றதாய்த்து. ஸ்வீக்ருதோபாயனை பின்பு ஶோகித்தானுகில் ப்ரபத் திநிஷ்டைக்குஹாநியுண்டாய் அத்தாலே பலவிலம்ப முண்டாகக் கடவது.

பலியாய்த்து - பலாலாபத்தில் ஶோகிப்பான். உபாயகர்தா வாய்த்து - உபாயமில்லையென்று ஶோகிப்பான். இவ்வுபாயத்தில் பலித்வகர்த்ருத்வங்களிரண்டு முனக்கில்லை. இனி, நானேபலியுமாய் நானே கர்த்தாவுமாயிருக்கையாலே நீ ஶோகிக்கவேண்டா, வென்கை. (ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நஸ்ய க்ருத்யம் நைவாந்யதிஷ்யதே) என்கையாலே, கர்த்தவ்யாம்ஶ முண்டென்று ஶோகிக்கவேண்டா.

(மாம்-அஹம்) என்கையாலே, உன்விலக்காமை பார்த்திருக்கி றேம் சிலராகையாலும், விரோதிநிரஸந ஸமர்தனுகையாலும் ஶோகி க்கவேண்டா. ஆகையாலே "உன்னைப்பார்த்தாலும்ஶோகிக்கவேண்டா. என்னைப்பார்த்தாலும் ஶோகிக்கவேண்டா,நிர்பரனுயிரு" என்கை.†

"உடையவனுய்த்து க்ருஷிபண்ணுவான். கர்ஷகனுய்த்து பலம் புஜிப்பான். பலியாய்த்துபலாலாபத்தில் ஶோகிப்பான். இவை யித் தனையு முனக்கில்லாமையாலே ஶோகியாதே" என்றதாய்த்து.

இனிஶோகித்தாயாகில், உன்ஸ்வரூபத்தையுமழித்து, என்ப்ரபாவ த்தையுமழித்தாயாமித்தனை. முன்பு ஶோகித்ததில்லையாகில் அதிகார விதியி யில்லை, பின்புஶோகித்தாயாகில் பலவிதியியில்லை.

இத்தால் (அதஸ்த்வம் தத்வதோ மஜ்ஜ்ஞாந தர்ஶநப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்ஶயஸ்ஸுகமாஸ்ஸ்வ) என்றபடி.

---

† அதாகிறது - "உன்னைப்பார்த்து நிர்பயனுயிரு, என்னைப்பார்த்து நிஸ்ஸம் ஶயனுயிரு" என்கை, என்று அதிகபாடங்காண்கிறது.

"ஊஷ்கரமுமாய் ஸ்வரூபவிரோயியுமான ஸாயநங்களைத் யஜிக்கையாலே ஶோகிக்கவேண்டா, ஸ்வீகரிக்கப்புகுகிற உபாயம் ஸுலஹமாகையாலே ஶோகிக்கவேண்டா, அதுதான் நிரபேக்ஷமாகையாலே ஶோகிக்கவேண்டா, அவ்யவஹிதஸாயநமாகையாலே ஶோகிக்கவேண்டா, மாநஸவ்யபார மாத்ரமாகையாலே வாய்நோவ உடம்புநோவ க்லேஶிக்கவேணுமென்று ஶோகிக்கவேண்டா, உபாயம் ஃலப்ரஊாநஸமர்யமாகையாலே ஶோகிக்கவேண்டா, இனி கர்த்தவ்யாம்ஶ முண்டென்று ஶோகிக்கவேண்டா, விரோயி யம்ஶத்தில் ஶேஷிப்பதொன்றுண்டென்று ஶோகிக்கவேண்டா. விரோயிபோமோ போகாதோவென்று ஶோகிக்கவேண்டா" வென்கிறது.

(க) த்யாஜ்யஸ்வரூபஞ்சொல்லி, (உ) த்யாமப்ரகாரஞ்சொல்லி, (௩) உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு த்யாமமங்மமென்னுமிடஞ்சொல்லி, (௪) ஸ்வீகரிக்கப்புகுகிற உபாயத்தினுடைய சீர்மைசொல்லி. (௫) அச்சீரியஉபாயம் நிரபேக்ஷமென்னுமிடஞ்சொல்லி, (௬) உபேயத்வம் நித்யம், உபாயத்வ மௌபாயிகமென்னுமிடஞ் சொல்லி, (எ) பற்றுமிடத்தில் மாநஸவ்யாபாரமே அமையு மென்னுமிடஞ் சொல்லி, (அ) உபாயத்தினுடைய சீர்மையைச்சொல்லி, (௯) அயிகாரியினுடைய அபூர்த்தி சொல்லி, (க0) அவ்வயிகாரியினுடையவிரோயிபாபஸமூஹத்தைச் சொல்லி, (கக) விரோயிகளில் கிடப்ப தொன்றில்லையென்னுமிடஞ்சொல்லி, (கஉ) அவையடையத்தானே போமென்னுமிடஞ்சொல்லி, (க௩) "நிர்பரனுயிரு" என்கிறுன்.

ஆக இத்தால், (க) ஸ்வீகாராங்மங்களையும், (உ) த்யாஜ்யயர்மவிஶேஷங்களையும், (௩) அந்தயர்மங்களினுடைய த்யாமப்ரகாரத்தையும், (௪) அந்த யர்மத்யாமபூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலஹ்யாதிமுணயோமத்தையும், (௫) தத்விஶிஷ்டவஸ்துவினுடைய ஸஹாயாஸஹத்வலக்ஷணமான நைரபேக்ஷ்யத்தையும், (௬) அந்த நிரபேக்ஷவஸ்துவினுடைய உபாயஹாவத்தையும், (எ) அத்தை உபாயத்வேந ஸ்வீகரிக்கையும், (அ) ஸ்வீக்ருதோபாயனுடைய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிமுணயோமத்தையும், (௯) தத்விஶிஷ்டவஸ்துவில் ந்யஸ்தஹரனன வயிகாரியையும், (க0) தத்விரோயி பாபஸமூஹத்தையும், (கக) தத்விமோசநப்ரகாரத்தையும், (கஉ) தத் விமோசகனைப் பற்றின வயிகாரியினுடைய நைர்ஹர்யத்தையுஞ் சொல்லிற்றுய்த்து.

ப்ரபத்தி, நிர்ஹரத்வாநுஸங்யாநஶிரஸ்கமாகையாலே, நிர்ஹரத்வாநு ஸங்யாநம் ஸர்வயா கர்த்தவ்யமென்றதாய்த்து "வ்ரஜ" என்கிற ஸ்வீகாரத்துக்கு.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

தனிசரமம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

தனிப்ரணவம்.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே।
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்டஜீவஜீவாதவே நம:॥

ஸகலவேத தாத்பர்யமாய் ஸகல ஶாஸ்த்ரஸங்க்ரஹமாய், ஸகலபல ப்ரதமாய், ஸகலமந்த்ரங்களிலுமதிகமான, திருவஷ்டாக்ஷரமான, திருமந்த்ரத்துக்கு, நம்பூர்வசார்யர்கள், "ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறதென்றும், ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறதென்றும், இரண்டுபடி வாக்யார்த்தம்" என்றருளிச்செய்வர்கள்.

இம்மந்த்ரந்தான் "ஓம்" என்றும், "நம:" என்றும் "நாராயணாய" என்றும், மூன்றுபதமாயிருக்கும்.

இதில் முதல்பதம் - ப்ரணவமென்று திருநாமமாய், அகாரமென்றும், உகாரமென்றும், மகாரமென்றும், மூன்று பதமாயிருக்கும்.

இம்மந்த்ரத்துக்கு நம்பிள்ளை யருளிச்செய்த தாத்பர்யம்:—(க) ஆஶ்ரயியையும், (உ) ஆஶ்ரயியினுடைய வைஶத்யத்தையும், (ங) ஆஶ்ரயத்தையும், (ச) ஆஶ்ரயத்தினுடைய வைஶத்யத்தையும், (ரு) ஆஶ்ரயணீயவைபவத்தையும், (சா) ஆஶ்ரயணபலத்தையும், சொல்லுகிறதென்று.

இங்கு ஆஶ்ரயியென்கிறது ஶேஷத்வத்தை; இது ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரத்திலே சொல்லுகிறது.

ப்ருஹ்மவாசியான அகாரத்தை ஶேஷத்வவாசியாக்கினபடி யென்னென்னில், இப்பதம் ப்ருஹ்மப்ரயோக மன்றியிலே ஸ்வரூப ப்ரயோகமாகையாலே.

இங்கு ப்ருஹ்மவாசகம் வந்தது,—அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அந்தரங்கநிரூபகமான ஶேஷத்வம், ப்ரதிஸம்பந்யிஸாபேக்ஷமாகையாலே.
இதில், விபக்தியில் ஶேஷத்வஞ்சொல்லுகிறது; பதந் தன்னாலே ப்ரதிஸம்பந்யியைச் சொல்லுகிறது.

ப்ரதிஸம்பந்யிவேஷ மிருக்கும்படி யென்னென்னில், ஸகல ஜகத்காரணமுமாய், ஸகலஜகத்ரக்ஷகமுமாய், அகிலஹேயப்ரத்ய நீகமுமாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகமுமாய், நிருபாதிகஸர்வ ஶேஷியுமாய், ஸலக்ஷ்மீகமுமாயிருக்கும் வஸ்து வென்று, இவ்வக்ஷர ஸ்வபாவத்தாலும், தாதுஸ்வபாவத்தாலும், இந்தயாத்வர்த்தஸ்வபாவத் தாலும், விபக்திஸ்வபாவத்தாலும் இவ்வஸ்துஸ்வபாவத்தாலும் சொல்லிற்று.

ஸகல ஜகத்காரணத்வம் இவ்வக்ஷரஸ்வபாவத்தாலே சொல்லுகிற தெங்ஙனேயென்னில், இந்த ப்ரஹ்மவாசகமான அகாரம் ஸகல வாசகங்களுக்கும் காரணமாகையாலே வாச்யமான ப்ரஹ்மம் ஸகல வாச்யங்களுக்கும் காரணமாகக்கடவதென்று, வாச்யவாசகஸம்பந்த த்தாலே சொல்லிற்று.

இன்னமுமிவ்விடத்திலே காரணத்வமநுஸந்திப்பதொரு வழி யுண்டு; எங்ஙனேயென்னில், வாசகங்களோடு வாச்யங்களோடுவாசியற ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தத்துக்கும் இவ்வகாரமாகிறவாசகமே காரணமாக க்கடவதென்றுர்கள். ஆனபடியென்னென்னில், "இவ்வகாரமாகிறேன் நான்" என்று அவன்தானே யருளிச்செய்கையாலும், இவ்வாசகம் கார ணமென்கிறவிடத்தில் வாச்யங்களுக்கு காரணமன்றென்கிற நிஷேத விதியில்லாமையாலும், இவ்வாசகமே காரணமாகவற்றென்னலாம்; இத்தால் வாசகப்ரபாவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

இன்னமு மிவ்விடத்திலே காரணத்வமநுஸந்திப்பதொருவழி யுண்டு; எங்ஙனேயென்னில்; இது ஈஶ்வரவாசகமாகையாலும், ஈஶ்வரத் வமாகிறது-ஆபத்ரக்ஷணம்பண்ணுகையாலும், ஆபத்ரக்ஷணத்தில் ப்ர தாநம்-அகரணரான சேதநரை ஸகரணராக்குகையும், அஸம்ஸ்தாநரூ பமான வஸ்துவை ஸம்ஸ்தாந ரூபமாக்குகையும். இத்தால் காரணத்வஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

ஈஶ்வரனென்றபோதே, ஜகத்காரணவஸ்துவென்றதாய்த்தென் றுர்கள். இத்தால் வாச்யலக்ஷணஞ்சொல்லிற்றாய்த்து. எங்ஙனேயென் னில், இவ்வாச்யமான ஈஶ்வரத்வம் மோக்ஷப்ரதவஸ்துவுக் கொழிய வில்லாமையாலும், மோக்ஷப்ரதத்வமுள்ளது ஜகத்காரணவஸ்துவுக் கேயாகையாலும், ஈஶ்வரனென்றபோதே ஸகலஜகத்காரணமென் றுர்கள்.

இப்படி ப்ரமாணோபபத்திகளாலே, இவ்வகாரத்தில் சொன்னகா ரணத்வத்தை, நம்மாசார்யர்கள் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபேண பலவகை யாலும் அநுஸந்தித்து உபதேஶித்துப் போருவர்கள். அவைகளெ வையென்னில்;

இக்காரணத்வந்தான்—

(க) ஔபாயிக காரணத்வமென்றும்,

(உ) நிருபாயிக காரணத்வமென்றும்,

(ங) ஸத்வார கௌபாயிக காரணத்வமென்றும்,

(ச) அத்வார கௌபாயிக காரணத்வமென்றும்,

(ரு) ஸத்வாரக நிருபாயிக காரணத்வமென்றும்,

(சு) அத்வாரக நிருபாயிக காரணத்வமென்றும் ஆறுபடியாயிருக்கும்.

(க) இதில் ஔபாயிக காரணத்வமாவது:—பூர்வபூர்வ யுகங்களிலே சேதநர் ஶரீரங்களாலே பண்ணின புண்ய பாபங்கள் ஹேதுவாகஸ்ருஷ்டிக்கை.

(உ) நிருபாயிக காரணத்வமாவது:—அநாதியாக அசித்ஸந்தர்மதராய் அஶரீரிகளாய்த் திரிகிற சேதநர்க்கு நிரவயிகக்ருபையாலே ஶரீராதிகளைக் கொடுக்கை.

(ங) ஸத்வார கௌபாயிககாரணத்வமாவது :—புண்யபாபங்களை நிறுத்து, அவற்றின் வழியே தேவாதிசதுர்விய ஶரீரங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கை.

(ச) அத்வாரகௌபாயிககாரணத்வமாவது:—புண்யலேஶ முடையவர்களுக்கும், ஸஹஜகாருண்யத்தாலே விலக்ஷண ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணியும் பாபமேயானவர்களையும் ஸத்தாஹாநி பிறக்குமளவில், ஸம்பந்தமே பற்றுசாகவங்கீகரித்து ஆமிமுவீய ஜநகமான ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகை.

(ரு) ஸத்வாரகநிருபாயிக காரணத்வமாவது:—இப்படி ஸ்ருஷ்டிப்பதாகப்புரிந்த ஈஶ்வரன், ப்ரஹ்மாதிகளை காரணமாக்கிக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கை.

(சு) அத்வாரகநிருபாயிக காரணத்வமாவது:— காருண்யாதிகளே காரணமாகத்தானே ஸ்ருஷ்டிக்கை.

இவ்வகாரத்தால் அப்படி ஜகத்காரணத்வஞ் சொன்னபோதே, இவனுடைய ஸர்வஸ்மாத்பரத்வமும், அதுவவ அகிலஹேயப்ரத்ய நீகத்வமும் அநுஸந்தேயம்.

உடையவர்க்குத் திருகோட்டியூர்நம்பி, காரணத்வம் அருளிச்செய்யச்செய்தே, “பெற்றதாயை யறியாமல் பிறந்து வளருவாரைப் போலேயிறே-காரணத்வம் காணமல் கண்டநுஸந்யிக்கும் ஊர்ஶ நார்யங்களெல்லாம்” என்றருளிச் செய்தாராம்.

பட்டர் நஞ்சீயர்க்கிவ்வர்யமருளிச் செய்யச்செய்தே, “ஜகத்காரணத்வ நிரூபணம் பண்ணுமவனுக்கு, மோக்ஷத்திலே யொழிய அந்வயமில்லை” என்றருளிச்செய்தார்.

நம்பிள்ளை, பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர்மடத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, "ஈஶ்வரபரத்வத்தை யநுஸந்திக்கையாவது - ஜகத்காரணத்வத்தை யநுஸந்திக்கை" என்றருளிச்செய்தாராம்.

ஆச்சான்பிள்ளை, நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டரை "பகவத்குணங்களெல்லாம் சேரவநுஸந்திக்கலாந்துறையேது" என்றுகேட்க, "ஜகத்காரணத்வத்தை யநுஸந்திக்கவே, எல்லாகுணங்களையு மநுஸந்தித்ததாம்" என்றருளிச்செய்தாராம்.

பிள்ளை யெங்களாழ்வான், நடாதூரம்மாளுக்கு இவ்வர்த்தமருளிச் செய்யச்செய்தே, "ஜகத்காரண நிரூபணம் பண்ணினவனுக்கு, நிஷித்தாநுஷ்டாநத்தி லந்வயமில்லை" என்றருளிச் செய்தார்.

ஆகையால் நம் பூர்வாசார்யர்கள் ஜகத்காரண நிரூபணமே நிரந்தரம் பண்ணு நிர்பர்கள்.

அநந்தரம், ஜகத்காரண வஸ்துவினுடைய ரக்ஷகத்வஞ் சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில், இது "அவ-ரக்ஷணே" என்கிற தாதுவை யுடைத்தாகையால், ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று.

இன்னமுமிப்பதத்திலே ரக்ஷகத்வ மநுஸந்திப்பதொரு ப்ரகாரமுண்டு. எங்ஙனே யென்னில்; ஜகத்காரணத்வஞ் சொன்னபோதே ரக்ஷகத்வஞ் சொன்னதாகலாம். ஆகிறபடி யென்னென்னில்; "குடற்றுடக்குடையவர்களை ரக்ஷிக்கை குணப்ரயுக்தம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே.

ஜகத்தில் குடற்றுடக்குடையவர்களெல்லாம் ரக்ஷிக்கிறார்களோ வென்னில்; ஜகத்திலுள்ளார் அந்யோந்யம் அஸ்நேஹிகளுமாய் அஸ்வதந்த்ரருமாய் அப்ராப்தருமாகையாலே ரக்ஷிக்கமாட்டார்கள். இங்கு ஜகத்காரணபூதன் ஸ்நேஹியுமாய் ஸ்வதந்த்ரனுமாய் காருணிகனுமாய் ப்ராப்தனுமாகையாலே "இவனையொழியரக்ஷகரில்லை" என்கிற ந்யாயத்துக்குக் குறையில்லை.

நம்பிள்ளை யிவ்வர்த்த மருளிச்செய்யச்செய்தே † "அயிற்றுப்பரவிக்குப் போகடப்போம்" என்றருளிச் செய்தாரிறே.

---

†அயிற்றுபரவிக்கு - அகாரத்தினுடைய ஈருவது, 'அவ ரக்ஷணே' என்கிற தாத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வம்; அந்த ரக்ஷணார்த்தமாக ஸர்வத்ர, பரவிக்கு - வ்யாபித்திருக்கிறவனுக்கு, போகடப்போம் - அந்த ரக்ஷகத்வத்தை தன் தலையிலே யேறிட்டுக்கொள்ளாதே தன்னை ரக்ஷ்யமாக நினைத்து ஸமர்பிக்கவடுக்கும். 'போயொழிந்தான்' என்னுமாபோலே வார்த்தைப் பாடிருந்தபடி. அன்றிக்கே அகாரமாகிற யில்லிலே, பரவிக்கு-பொருந்தினவனுக்கென்றவுமாம்.

இன்னமுமிவ்விடத்திலே ரக்ஷகத்வமநுஸந்திப்பதொருவழியுண்டு. எங்ஙனே யென்னில்; இப்பக்ஷம் விஷ்ணுவாசகமாகையாலும், விஷ்ணுவாகிறான்-வ்யாபநஶீலனாகையாலும், வ்யாப்தியாவது - ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸகலத்தினுடையவும் ஸத்தாஸம்ரக்ஷணங்களாகையாலும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தில் ப்ரயாந ரக்ஷணமிதுவேயாகையாலும், இவ்வழியாலேவரும் ரக்ஷகத்வத்துக்கும் குறையில்லை யென்றார்கள்.

இன்னமு மிவ்விடத்திலே ரக்ஷகத்வ மநுஸந்திப்பதொரு வழியுண்டு. எங்ஙனே யென்னில்; இப்பக்ஷம் ஈஶ்வரவாசக மாகையாலும், ஸமஸ்த ஜகத்துக்கும் தாரகனுமாய், நியந்தாவுமா யிருக்கையாயாலும், ஈஶ்வரனென்றபோதே ரக்ஷகத்வத்துக்குக் குறையில்லை யென்பர்கள் நம்பூர்வாசார்யர்கள்.

இந்த ரக்ஷகத்வந்தான், (I)ஔபாயிக ரக்ஷகத்வமென்றும், (II) நிருபாயிக ரக்ஷகத்வ மென்றும், த்விவிதம்.

[I] இதில் ஔபாயிக ரக்ஷகத்வந்தான்:—(க) ஸத்வாரகௌபாயிக ரக்ஷகத்வமென்றும், (உ) ஸத்வாரகௌபாயிக ரக்ஷகத்வ ப்ரகார மென்றும், (௩) அத்வாரகௌபாயிக ரக்ஷகத்வமென்றும், (௪) அத்வாரகௌபாயிக ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமென்றும்,

[II] நிருபாயிக ரக்ஷகத்வந்தான்:—(க)ஸத்வாரக நிருபாயிக ரக்ஷகத்வ மென்றும், (உ) ஸத்வாரக நிருபாயிக ரக்ஷகத்வ ப்ரகார மென்றும், (௩) அத்வாரக நிருபாயிக ரக்ஷகத்வமென்றும், (௪) அத்வாரக நிருபாயிக ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமென்றும், பலவகையா யிருக்கும்.

I, இதில்,ஔபாயிக ரக்ஷகத்வ மாவது—எதிர்த்தலையில் அபேக்ஷை கண்டு ரக்ஷிக்கை.

II. நிருபாயிக ரக்ஷகத்வமாவது—அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கை.

[I] (க) ஸத்வார கௌபாயிக ரக்ஷகத்வமாவது—ஏதேனு மபேக்ஷிக்க ஏதேனும் ஃபலங்கொடுக்கை யன்றிக்கே அபேக்ஷா ப்ரகாரங்களுக்குத் தகுதியாக ஃபலங் கொடுக்கை.

(உ) ஸத்வாரகௌபாயிக ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமாவது—தன்னை யபேக்ஷித்தவர்களுக்கே யன்றிக்கே, தன் ஶரீரங்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை யபேக்ஷித்த வர்களுக்கும் அவர்களுக்குள்ளீடாய் நின்று அவ்வோ அபேக்ஷித ஃபலங்களைக் கொடுக்கை.

(௩) அத்வாரகௌபாயிக ரக்ஷகத்வமாவது — எதிர்த்தலையில் ஆபிமுக்யம்பற்றாசாக, அபூர்ணோபாயர்க்கும் பூர்ணஃபலங்களை கொடுக்கை.

(ச) அநிவாரகௌபாயிக ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமாவது—தன்னளவில் ஆபிமுக்யமின்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன தேவதைகள் பக்கலிலே ஆபிமுக்யம் பிறக்கிலும், அவர்களுக்குள்ளீடாய் நின்று அவர்களபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கை.

[II] (க) ஸநிவாரக நிருபாயிக ரக்ஷகத்வமாவது—பலஸாபேக்ஷையுடையராய் பலப்ரதவிஷய மறியாதவர்களுக்கும் அநிவேஷமே பற்றாசாகத்தானே யறிந்து பலப்ரதானம் பண்ணுகை.

(உ) ஸநிவாரக நிருபாயிகரக்ஷகத்வப்ரகாரமாவது—து்ஷ்கரங்களுமாய் ஸ்வரூபவிருத்தங்களுமான உபாயாந்தரங்களிலே மண்டினவர்களுக்கும் உபாயபூர்த்தியைப் பிறப்பித்து மோக்ஷப்ரதானம் பண்ணுகை.

(௩) அநிவாரக நிருபாயிக ரக்ஷகத்வமாவது—பலாபேக்ஷையில்லாதவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமே பற்றாசாக ருசியை விளைத்து பலத்தைக்கொடுக்கை.

(ச) அநிவாரகநிருபாயிக ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமாவது — தனக்கு நிலைநின்றவடிவான மோக்ஷப்ரதானம் பண்ணுமிடத்தில், சேதந கத வ்யாபார ஸாபேக்ஷனாயிருக்கையன்றிக்கே, சேதந விஷய ஸாபேக்ஷனாய்க் கொண்டு மோக்ஷம் கொடுக்கை.

இத்தால், சேதநகதமான உபாயஸ்வீகாரமும் உபகாரஸ்ம்ருதியும், சைதந்யக்ருத்ய மென்றதாய்த்து.

இத்தால் நிருபாயிக ரக்ஷகத்வத்துக்கு லக்ஷணஞ்சொல்லிற்றாய்த்து. இந்த லக்ஷணமாகிறது-இப்படிரக்ஷியாதபோது தன்ஸத்தையில்லையாம் படியா யிருக்கையிறே.

ஆக, இவ்வகாரம்-விஷ்ணுவாசகமாகையாலே, ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தத்துக்கும் ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வரக்ஷகனென்று நிர்ணயித்ததாய்த்து.

இவ்விடத்தில் இந்தரக்ஷகத்வப்ரயுக்தங்களான (க) ஸர்வஜ்ஞத்வ (உ) ஸர்வஶக்தித்வ - (௩) பரமகாருணிகத்வ-(ச) பரமோதாரத்வ - (ரு) ஆஶ்ரிதவத்ஸலத்வ - (சு) அஶரண்யஶரண்யத்வ - (எ) அநாலோசித விஶேஷாஶேஷ லோகஶரண்யத்வ - (அ) நிருபாயிக ஸர்வஸ்வாமித்வ- (கூ) ஶ்ரிய:பதித்வ - (க0) நாராயணத்வங்களாகிற ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களு மநுஸந்தேயம்.

என்செய்ய வென்னில்;

(௧) ரக்ஷிக்கும்போது ஸர்வத்தையும் அறியவேண்டுகையாலே ஸர்வஜ்ஞத்வஞ் சொல்லிற்று.

(௨) அஶக்தனுக்கு ரக்ஷகத்வமில்லாமையாலே ஸர்வஶக்தித்வஞ் சொல்லிற்று.

(௩) அகாருணிகனுக்கு ரக்ஷகத்வமில்லாமையாலே பரமகாருணிகத்வஞ் சொல்லிற்று.

(௪) லுப்தனுக்கு ரக்ஷகத்வ மில்லாமையாலே பரமோதாரத்வஞ் சொல்லிற்று.

(௫) தோஷாஸஹனுக்கு ரக்ஷகத்வ மில்லாமையாலே ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யஞ் சொல்லிற்று.

(௬) தன்னையொழிய ரக்ஷிப்பாரில்லாமையாலே அஶரண்ய ஶரண்யத்வஞ் சொல்லிற்று.

(௭) சிலரை ரக்ஷிக்கிறோம், சிலரை ரக்ஷியோம் என்னவொண்ணாமையால், அநாலோசித விஶேஷாஶேஷலோக ஶரண்யத்வஞ் சொல்லிற்று.

(௮) ரக்ஷிக்கை தன்பேறாகையாலே நிருபாதிகஸர்வஸ்வாமித்வஞ் சொல்லிற்று.

(௯) ரக்ஷிக்கும்போது சேரவிடுவார் வேண்டுகையாலே, ஶ்ரிய꞉பதித்வஞ் சொல்லிற்று.

(௧௦) ரக்ஷியாதபோது தானில்லாமையாலே, நாராயணத்வஞ் சொல்லிற்று.

இப்படி ஸர்வரக்ஷகன் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனென்றபோதே, காரணத்வோபயுக்தமான அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வஞ் சொல்லிற்று.

அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வ மாவது-தன்னையொழிய ஸகலசேதநாசேதநங்களோடு தானிருக்கச்செய்தே, சிறைக்கூட்டத்திலே சிறையனோடே கூடப்படைவிலானும் வர்த்திக்கச் செய்தேயும், சிறையில் து꞉கவம் படையிலானுக்கு வாராதாப்போலே, ஶரீரத்தில் ஆத்மாவோடே ஈஶ்வரனும் வர்த்தியாநிற்கச் செய்தேயும் ஆத்மாவினுடைய து꞉கங்கள் ஈஶ்வரனுக்கு வாராதிருக்கை.

ஆக, காரணத்வ ரக்ஷகத்வோபயுக்தங்களாகிற உபயலிங்கத்வமுஞ்சொல்லிற்று.

அநந்தரம், இப்பதம் சதுர்த்யந்த மாகையாலே, நிருபாதிகஸர்வப்ரகார ஸர்வஶேஷித்வமுஞ் சொல்லிற்று.

இப்பதத்திலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தமு மநுஸந்தேயம். எங்ஙனே என்னில்?

(க) ஸகல ப்ரமாணங்களும், லக்ஷ்மீ-ধர்மம், ஈஶ்வரன்-ধர்மி. என்று சொல்லுகையாலும்,

(உ) கீழ்ச்சொன்ன காரணத்வ ரக்ஷகத்வங்களும் லக்ஷ்மீப்ரேரிதங்களாகையாலும்,

(௩) இவனுடைய ஸ்வரூப நிரூபகங்களான ஸமஸ்த கல்யாண ருணங்களிலும் ப்ரধாநம்-லக்ஷ்மீஸ்வரூப மாகையாலும்,

(௪) இப்பதவிவரணமான நாராயணபதத்தில் நாரபதத்திலே லக்ஷ்மீஸ்வரூபம் வ்யக்தமாகச் சொல்லுகையாலும்,

(௫) மேற்சொல்லுகிற ஶேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியொரு மிথுநமாக வேண்டுகையாலும்,

(௬) இவனுக்கு தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத்தி லக்ஷணங்களிலே ப்ரধாநம் - லக்ஷ்மீஸர்த்ருத்வமாகையாலே இவனுடைய ஸ்வரூபரூப ருணவிபூதிகளெல்லா மிவளோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே நிறம் பெறுகையாலும்.

ஆகவிப்படி யிவளுடைய ஸ்வரூபம், ப்ருথக்ஸ்থிதிப்ருথங்நிர்தேஶாநர்ஹமாயல்லதிராமையால், இவ்விடத்திலே பெரியபிராட்டியாருடைய ஸ்வரூபம் ஆர்থமாகவநுஸந்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்கக்கடவது என்று பிள்ளையருளிச்செய்வர்.

இன்னமும் சில ஆசார்யர்கள் இங்ஙனே யருளிச்செய்வர்கள். எங்ஙனேஎன்னில்; "அபத்நிகனுக்கு யாமத்திலே அந்வயமில்லாதாப்போலேயும், ப்ரধாநமஹிஷீவ்யதிரேகேண ராஜாவுக்கு அபிஷேகமில்லாதாப்போலேயும், இவனுடைய ரக்ஷகத்வஶேஷித்வங்கள் லக்ஷ்மீவ்யதிரேகேணவில்லை" என்று.

நஞ்சீயர், இவ்வர்থமருளிச் செய்யச்செய்தே, "பிராட்டிக்கு ஸத்தாஸித்தி யெம்பெருமானாலே, எம்பெருமானுக்கு நிரூபகஸித்தி பிராட்டியாலே" என்றிறேயருளிச்செய்தது.

ஆக இப்பதத்தில், ஶேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியானஶேஷி, ஸகலஜமத்காரணபூதனாய், ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், அதஏவ அகிலஹேயப்ரத்யநீகனாய், ஸர்வவிஷயஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாய், ஸமஸ்தகல்யாணருணாத்மகனாய், நிருபாধிக ஸர்வப்ரகார ஸர்வஶேஷியாய் ஶ்ரியঃபதியாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

இவ்வகாரத்தில் மிথுநஶேஷத்வஞ்சொல்லுகிற சதுர்থீவிபக்திமை நிரூபித்தவிடத்தில், லுப்தமாய்க்கிடந்தது. லுப்தமென்றது ஏறிக்கழிந்த தென்றபடி. ஆனால் கழிந்து போனவிபக்தியை, சதுர்থீவிபக்தியென்றறிந்தபடி என்னென்னில்; இதினுடைய விவரணமான நாராயணபதத்திலே சதுர்থீஏறிக்கிடக்கையாலே, அதினுடைய ஸங்க்ரஹமான இதிலும் சதுர்থியாகக்கடவது.

இச்சதுர்த்தியர்த்தமான ஶேஷத்வந்தானிருக்கும்படி யென்னென்னில்,

சிலர் க்ரஹ க்ஷேத்ர தர்மதாஸ புத்ராதிவத் ஶேஷமென்றார்கள்.

சிலர் பார்யாவச்சேஷமென்றார்கள்.

சிலர் ஶரீரவத் ஶேஷமென்றார்கள்.

இவையித்தனையும் பார்த்தவிடத்தில், இது தாதர்த்யசதுர்த்தியாகையாலும், தாதர்த்யத்துக்கு அர்த்தம் ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தத்துக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி ப்ருதங்நிர்தேஶத்துக்கு யோக்யதையில்லை யென்கையாலும், இங்குசொன்னக்ரஹ க்ஷேத்ர தர்மதாஸபுத்ர பார்யா ஶரீரங்களுக்கு ப்ருதக்ஸ்திதி ப்ருதங்நிர்தேஶத்துக்கு யோக்யதையுண்டாகையாலும் இவ்வோஸரமாந்யமான ஶேஷத்வம் தாதர்த்யத்துக்கு அர்த்தமாகமாட்டாது.

இனியிந்ததாதர்த்ய சதுர்த்திக்கர்த்தம் - தர்மிவிஷயதர்மவத் ஶேஷத்வமே யாகக்கடவது.

இத்தால், அகாரவாச்யமான பரப்ரஹ்மம், ஸூக்ஷ்மசிதசித்விஶிஷ்டமானபோது காரணமாயும், ஸ்தூலசிதசித்விஶிஷ்டமானபோது கார்யமாயுமிருக்குமென்றதாய்த்து.

இவ்வர்த்தமிவ்விடத்தில் சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில், ஸ்வவ்யதிரிக்தஸகலத்தினுடைய தர்மத்வமுமிங்கு சொல்லுகையாலே.

ஆக, சதுர்த்திவிபக்தியால் ஶேஷத்வஸித்தியும், ஶேஷத்வலாபமும், சொல்லிற்றாய்த்து.

இங்கு ஶேஷத்வஸித்தியியாகிறது - பராநர்ஹதையும், ஸ்வாநர்ஹதையும். ஶேஷத்வலாபமாகிறது-பகவத்வ்யதிரிக்தஸகலத்துக்கும் ஶேஷத்வமொழிய ஸத்தையில்லையாயிருக்கை.

ஆக அகாரார்த்தம் தீர்ந்தது.

அநந்தரம், அவ்யயமாய் அவதாரணார்த்தமான உகாரமும், கீழ் தாதர்த்யஸித்தமான ஶேஷத்வலாபம் ஸ்வலாபமோ, பரலாபமோ வென்கிற ஶங்கையிலே, ஸ்வலாபமன்று, பரலாபம், என்கிறது.

இவ்வவதாரணார்த்தத்துக்குச் சொல்லும் ப்ரமாணங்களெல்லாம் அவனுக்கே யென்றிறே கிடப்பது.

இவ்விடத்திலே ததீயஶேஷத்வமும் அநுஸந்தித்துப் போருவாருமுண்டென்றருளிச்செய்வார்கள். எங்ஙனேயென்னில்; இப்பதம் (க) ஶேஷத்வவைஶத்யப்ரதிபாதகமாகையாலும், (உ) இஶ்ஶேஷத்வத்துக்குவைஶத்யம் ததீயபர்யந்தமேயாயிருக்கையாலும், (௩) ததீயஶேஷத்வவியாகம் பண்ணுமிடத்தில் இவ்வவதாரணார்த்த நிஷ்டன் பக்கல் கொள்ளும் ஶேஷத்வமே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலும்,(ச) மேல்

ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற வஸ்து ஸாத்யஶேஷத்வத்துக்கு ஆஶ்ரயமாக வேண்டுகையாலும், (௫) இப்பதந்தான் ததீய ஶேஷத்வப்ரதிபாதகமான மத்யமபதஸங்க்ரஹமாகையாலும் இவ்விடத்தில் ததீயஶேஷத்வஸந்தத்வஞ் சொல்லுகையில் சோத்யமில்லை.

"இப்பதம் - ஸம்பந்தயாதாத்ம்யஜ்ஞாந ப்ரதிபாதகம்" என்றருளிச் செய்வர்கள். இப்பதத்தில், ப்ரதமசரமங்களிலே ஜீவ பரர்களைச் சொல்லி, நடுவே அவதாரணங்கிடக்கையாலே, இது ஸம்பந்த வாசியாகக்கடவது.

ஆக, அவதாரணார்த்தமான உகாரத்தாலே - ஸாத்யஶேஷத்வ லக்ஷணமும், ஶேஷத்வபூர்த்தியும், ஶேஷத்வஜ்ஞாநயாதாத்ம்யமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

அன்றியிலே, சில ஆசார்யர்கள், இவ்வர்த்தத்தையும்—தாதர்த்ய ஸித்யமேயாய், அவதாரணத்தை ஆர்த்தமாக்கி, இவ்வுகாரம் லக்ஷ்மீ வாசகமென்றார்கள்.

ஆக, உகாரார்த்தம் தீர்ந்தது.

அநந்தரம், மகாரம் தாதர்த்யஸித்யமுமாய் அவதாரணஸித்யமுமானஶேஷத்வத்துக்கு, ஆஶ்ரயமாய், ப்ரக்ருதேஃபரனாய் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மாவை சொல்லுகிறது.

இம்மகாரத்தில், ப்ரக்ருதேஃபரத்வமும் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபத்வமும் சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில்; இம்மகாரத்தில் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களிலே ப்ரக்ருதேஃபரத்வம் சொல்லிற்று. இதில் யாதுவாலே - ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபத்வம் சொல்லிற்று. இந்த யாது - "மந-ஜ்ஞாநே" என்று ஜ்ஞாநமாத்ரப்ரதிபாதகமாயிருக்க, ஜ்ஞாதாவைச் சொல்லுகிறபடி என்னென்னில், குணத்தைச் சொன்னபோதே குணியையும் சொல்லிற்றாமென்று வேதாந்தஸூத்ரத்திலே நிர்ணயிக்கையாலே.

கீழ்ச்சொன்ன ஶேஷத்வம் - சேதநாசேதந ஸாதாரணமாயிருக்க. இங்கு சேதநைகாந்தமான மகாரத்தை ப்ரயோகிப்பானென்னென்னில்;

(௧) ஶேஷத்வஜ்ஞாநம்பிறப்பது சேதநனுக்கேயாகையாலும்,

(௨) ஶேஷத்வஜ்ஞாநப்ரதிபந்தகமான ஸ்வாஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தியுள்ளதும் சேதநனுக்கே யாகையாலும்,

(௩) ஶேஷத்வஜ்ஞாநகார்யாந்வயமுள்ளதும் சேதநனுக்கேயாகையாலும்,

(௪) தத்ஸாதந ஸ்வரூபஸமர்ப்பண கர்த்ருத்வமுள்ளது சேதநனுக்கே யாகையாலும்,

(௫) ததநந்தரத்தில் ஸ்வரூபாநு ஸந்தாநத்தாலே லஜ்ஜாஹயங்க ளுண்டாவதும் சேதநனுக்கேயாகையாலும்,

(௬) அகாரத்தில் சொன்ன ஸ்வாமித்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி யான தாஸத்வமுள்ளதும் சேதநனுக்கேயாகையாலும்,

(௭) (ததநந்தரத்தில்) இப்பதந்தான் ப்ரணவத்துக்கு த்ருதீயாக்ஷ ரமாக வேண்டுகையாலும்.

ஆக, இப்படி ஶேஷத்வாஶ்ரய ப்ரதிபாதக பதம் சேதநைகாந்த மான மகாரமாகவேணும்.

ஆனாலிங்கு அசிச்ஶேஷத்வம் சொல்லுகிறபடி யெங்ஙனேயென் னில்,

இவ்வாத்மாவைச் சொல்லுகிறபோது, ப்ரக்ருதேꞏபரன் என்று அசித்தைச் சொல்லி அநந்தரம் சொல்லுகையால், இப்பதங்கள் போலே சொன்னவிடத்திலே அசித்தையும் சொல்லிற்றாகக்கடவது.

ஆஶ்ரயியாய் ஆநந்தத்தை முந்துறச் சொல்லுகிறந்யாயத்தாலும், அசிச்ஶேஷத்வமுமிவ்விடத்திலே சொல்லிற்றாகக்கடவது.

இத்தால், அநந்யார்ஹதாஶ்ரயம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபஜ்ஞாநகுண கனான வாத்மாவென்றதாய்த்து ; ஆஶ்ரயியான ஶேஷத்வத்தை முதல் சொல்லி ஆஶ்ரயமான ஜ்ஞாநாநந்தத்தைப்பின்பு சொல்லுவானென் னென்னில்,

(௧) ஆஶ்ரயியான ஶேஷத்வத்தை யொழிய ஜ்ஞாநாநந்தம் அஸந்நேவ வாய்க்கிடக்கையாலும்,

(௨) புஷ்பத்துக்கு பரிமளத்தாலே ஶ்லாக்யதை யானாற்போலே இவ்வாத்மாவுக்கும் ஔஜ்வல்யம் ஶேஷத்வத்தாலேயாகையாலும்,

(௩) நெருப்புப்பட்ட வகத்திலே யகப்பட்டு நின்றவனை நீரைச் சொரிந்துகொண்டு புறப்படப்படுத்துமாபோலே, அஹங்காரமாகிற அ ழலிலே யகப்பட்டுருவழிந்து கிடக்கிற வாத்மாவை அடியானென் றே யுணர்த்திக்கொண்டு (பிழி) அறியவேண்டுகையாலும்,

(௪) தன்னுண்ணிப்பகைபோலே அந்தராயமான ஆத்மாநுபவமாத்ரமான படுகுழியிலே விழாமைக்காகவும்.

ஆக, இப்படி ஆஶ்ரயியான ஶேஷத்வத்தையொழிய, ஆஶ்ரயமான ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய் ஜ்ஞாநகுணகனான வாத்மாவுக்கு ஸத்தையில்லாமையாலே, இவ்வந்தரங்கமான ஶேஷத்வத்தையே முற்படச் சொல்லிற்று.

இஶ்ஶேஷத்வாஶ்ரயமான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம்—(௧) ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஶமுமாய், (௨) ஆநந்தாத்மகமுமாய், (௩) ஸங்கோசவிகாஸாயோக்யமுமாய் (௪) அணுவாயிருக்குமென்னுமிடமும்; ஸ்வபாவம்—(௧) பரஸ்மைஸ்வயம்ப்ரகாஶமுமாய், (௨) ஆநந்தஜநகமு

மாய், (௩) ஸங்கோசவிகாஸயோமீயமுமாய், (௪) அவிநாவாயிருக்கு மென்னுமிடமும், இதினுடைய உபவீர்ஹ்மணங்களிலே கண்டுகொள்வது.

இதீமாணங்கள், மற்றுமிவ்வாத்மாவுக்குச்சொல்லும் மாணங்களெல்லாவற்றுக்கு முபலக்ஷணம்.

இதில் ஏகவசநம்—ஜாத்யேகவசநமாய், த்ரிவியாத்மவர்மத்தையும் சொல்லுகிறது.

ஆக, இம்மகாரத்தால்—ப்ரக்ருதே:பரனாய், ஶேஷத்வாஶ்ரயமாய், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாநமாணகனான வாத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

("மூன்றெழுத்ததனை") இத்யாதிப்படியே-அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்தில், ப்ரயமசரமங்களிலே ஜீவபரர்களைச்சொல்லி நடுவே அவயாரணத்தைச் சொல்லுகையாலே ஜீவபரர்களிருவரையும் ஏகதத்வம் என்னலாயிருக்க பிரியச்சொன்னபடி யென்னென்னில்; ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவத்தை அக்ஷரத்ரயாத்மகமாக ப்ரமாணங்களில் பிரித்தாப்போலே, ஏகதத்வம்போலே யிருக்கிற விவர்களையும் ப்ரமாணங்களாலே பிரிக்கக்கடவதித்தனை.

இப்படி, ஸ்வஸ்வரூபத்தை ஹமவதப்ருயக்ஸிதீய விஶேஷணமென்றிருக்கையே ஸ்வரூபப்ராப்தம்; இந்தஜ்ஞானமே மோக்ஷவிஷயயோமீயம்.

இத்தால்—ஸ்வரூபவிஷயாந்யயாப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தியைச் சொன்னபடி.

இத்தால்—ஆத்மஸமர்ப்பணம் சொல்லிற்றாய்த்து; ராஜஹண்டாரத்துள்ளறையிலே களவுகொண்டு உபகரிப்பாரைப்போலேயிறே.

இத்தால் பழைய சௌர்யமழகியதென்னும்படியிறே ஆத்மஸமர்பணப்ரகார மிருக்கும்படி.

ஆனால் ஸமர்பணம் கூடும்படி யென்னென்னில்; இருக்கிற ஸம்ஸாரத்தில் கொடுமையாலும், பேற்றில் த்வரையாலும், ஸமர்பணம்பண்ணி யல்லது நில்லாதிறே சைதந்யஸ்வஹாவம்.

ஆனால் ஸ்வரூபவிரோயமான ஸமர்பணம் பண்ணினவன் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டாவோவென்னில்; வேண்டா. எங்ஙனேயென்னில்; அந்யயாப்ரதிபத்தியான ஆத்மாபஹாரம் பண்ணினவன் ஸர்வபாபமும் பண்ணி தன்னையுமழித்துக்கொண்டாப்போலே யயாவத்ப்ரதிபத்தியான ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணினவனுக்கு ஸர்வப்ராயஶ்சித்தமும்கூடி ஸர்வப்ராயஶ்சித்தமும் பண்ணினானாகக்கடவன்.

அன்றியே, ஸ்வர்ணாபஹாரம் பண்ணினவன் அபஹரித்தயநத்தைக்கொடுக்கத் தானுண்டாகையாலே ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணலாம். இங்குகொடுத்தது தன்னையாகையாலே ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்கு தானில்லலமையால். ஸர்வப்ராயஶ்சித்தமும், ஸ்வரூபலாபமும், ஆத்மஸமர்ப்பணமென்னுமிடமும் ப்ரமாணாந்தரங்களில் கண்டுகொள்வது.

ஸ்வரூபலாபமே புருஷார்த்தமாகையாலே யிவ்விடத்திலே புருஷார்த்தஸ்வரூபம் சொல்லிற்றாய்த்து.

ஆக, ப்ரணவத்தால்- ஆத்மயாகம்சொல்லித் தலைக்கட்டித்து. ஆத்மயாகம் வந்தபடி யென்னென்னில்; நிருபாதிக தேவதா பரமாத்மா. நிருபாதிகம்ஹவி: ஆத்மா, நிருபாதிகோ யாக:- ஆத்மஸமர்பணம், நிருபாதிகோமந்த்ர: ப்ரணவ:, நிருபாதிகஃபலம்-மோக்ஷ:” என்று ப்ரமாணாந்தரங்கள் சொல்லுகையாலே.

ஆக, பதத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்தால் - அகாரவாச்யமான பரப்ரஹ்மத்துக்கு மகாரவாச்யமான ஜீவஸ்வரூபம் அநந்யார்ஹஶேஷமென்றதாய்த்து.

இனி, மந்த்ரஶேஷமுமிப்பதத்திலே விவ்ருதம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேஶரணம்.

தனிப்ரணவம் முற்றிற்று.

அஷ்டாதஶ
ரஹஸ்யங்கள்
முற்றிற்று.